

Giới thiệu Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi

Truyện Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi của tác giả Mặc Thập Tứ thuộc thể loại xuyên không cũng đồng thời là một mối tình lãng mạn. Một tình yêu xuyên không gian và thời gian.

Nàng, Ôn Nhu, là lãnh diện sát thủ khiến hắc bạch lưỡng đạo đều khiếp sợ, danh hiệu 'Thiên Diện', cứng cỏi tuyệt tình, sau khi bị tổ chức vứt bỏ, một lần ngoài ý muốn, linh hồn xuyên về đích nữ trấn quốc công, nhu nhược bất kham, bị hàng vạn người phi nhổ. Hắc, Lãnh Triệt, trong miệng của người khác không đúng tý nào.

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên Cổ Kỳ Gã

Đế đô Di quốc, vạn người đều đổ xô ra đường, tuyết trắng từ bầu trời cao màu xám xanh không ngừng là tà rơi xuống.

"Nhìn xem! Đến rồi đến rồi!" Mãn chen trong đám người, đột nhiên có người hô to một tiếng, đưa tay chỉ về phương hướng của Trấn Quốc Công phủ.

"Ai ai ai! Chớ đẩy ta a! Còn xa! Còn chưa đến trước mặt!" Trong đám người có người oán giận, "Có bản lĩnh đến phía trước xem đi! Đừng ở chỗ này chen lẫn từ!"

"Lý công tử! Xem người nói như thế, nghe như thế nào, đều giống mang theo một mùi dấm chua, mọi người nói xem, có đúng hay không a?" Có người chế nhạo trào phúng.

"Không có lý nào như vậy! Chúng ta ai không biết, Lý công tử thế nhưng mỗi ngày nhớ Ôn đại tiểu thư, đáng tiếc a, từ trước nàng không phải người của Lý công tử, đã là người đàn bà dâm đảng, bây giờ cũng không phải là người của Lý công tử!"

"Người người người! Người nói bậy bạ gì đó!"

"Được rồi Lý công tử, người cũng đừng cãi chày cãi cối, mỹ mạo của Ôn đại tiểu thư mọi người đều biết! Làm nam nhân, người nào không muốn cưới được Ôn đại tiểu thư mỹ kiều nương như vậy? Chỉ bất quá, hắc hắc hắc. . ." Người nói ý vị thâm trường.

"Phi! Nam nhân không biết xấu hổ này! Cái gì mỹ kiều nương! Nữ nhân như nàng vậy nên ngâm lồng heo! Lại còn dám rêu rao khắp nơi muốn gả ra ngoài!" Một âm thanh bén nhọn mạnh mẽ của phụ nhân vang lên.

"Ô, dô dô! Nương tử nàng nhẹ chút nhẹ chút! Vì phu có thể chưa từng nghĩ tới Ôn đại tiểu thư a!"

"Hừ! Cái gì mà đích nữ Trấn Quốc Công, cái gì mà khuynh quốc khuynh thành, kết quả là, bất quá chỉ là nữ nhân dâm đảng bị vạn người phi nhổ, thật không nghĩ tới nàng còn có thể gả ra ngoài." Có tiểu thư cười nhạt dè bêu, vẻ mặt ngạo mạn đầy khinh thường.

"Suy! Tiểu thư, nhỏ giọng chút, người Ôn tiểu thư phải gả là Bạch vương."

"Hừ! Bạch vương có gì đặc biệt hơn người! Liên Huyền gia một đầu ngón tay đều không so được, ai không biết, Bạch vương trời sinh bệnh tật, những năm gần đây tựa hồ bệnh nặng hơn, một vương gia bệnh tật yếu ớt, chỉ có thể bị khi dễ! Đây không phải là, việc trước mắt chính là mình chứng tốt nhất sao!"

"Tiểu thư người xem, Ôn đại tiểu thư đến rồi!"

Một con bạch mã, trên lưng ngựa một bóng dáng yếu điệu đội khăn hi, hàng vạn ánh nhìn hướng đến Trấn Quốc Công phủ chậm rãi di chuyển, tuyết trắng rơi vào trên đầu nàng, trên vai, khiến bóng dáng yếu điệu của nàng thoát nhìn đơn bạc mà lạnh lẽo.

Nhưng mà, rõ ràng xuất giá vốn nên là phi thường náo nhiệt, hôm nay, cái con đường dài này, ngoại trừ chỉ có một con bạch mã ra, ngoại trừ tuyết trắng rơi không tình cảm ra, thì không còn gì nữa, không có âm thanh kèn trống vui mừng, không có hi phục đẹp đẽ đồ cưới, thậm chí ngay cả kiệu cũng không có, bách tính ven đường đều chỉ chỗ bàn tán, người người mạnh động, liên tiếp chửi rủa, tuyết một màu trắng, đem giá y đồ thẩm chế ép cô đơn vắng lặng.

Đây, chính là tình cảnh xuất giá của đích nữ Trấn Quốc công.

Di quốc có một tập tục, nữ tử trước khi xuất giá làm ra chuyện đồi phong bại tục, lúc xuất giá, lấy ngựa thay kiệu, để cho nàng lộ mặt ra trước ánh nhìn của hàng vạn người.

Tuy rằng đây chỉ là tập tục, thế nhưng ở Di quốc rất ít phát sinh ra những chuyện như vậy, lại thêm người xuất giá là Trần Quốc Công phu chi nữ, vì gả cho một trong sáu vương của Di quốc Bạch vương, có thể nói là vạn người chú ý rồi.

Đột nhiên, chỉ thấy người trên lưng ngựa thân thể có chút lay động, sau đó thân thể ngã về bên phải, cứ vậy mà từ trên lưng ngựa ngã xuống.

Xuyên qua chi Đại Tế Ti hàng ngày! rất nhanh, liền thấy có máu tươi dọc theo khăn hi tinh té chảy ra, chảy lên nền tuyết trắng, trắng đỏ hòa hợp, cực kỳ chói mắt.

Con ngựa trắng phảng phất giống như có linh tính, cảm thấy được người ngồi trên lưng ngựa ngã xuống đất, cũng không rời đi, chỉ là móng ngựa đạp bên người nữ tử, khi thì dùng miệng cọ cọ vào vai nữ tử, khi thì nhìn bốn phía, ngựa cổ hí, hình như mong chờ bách tính xem nào nhiệt xung quanh có thể hỗ trợ vậy.

Nhưng mà, không ai trong đám người đi ra, bọn họ chỉ là mắt lạnh quan sát, hoặc đồ kị, hoặc cười nhạt, có thể bọn họ đang suy nghĩ, một nữ tử không biết liêm sỉ như vậy, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành thì thế nào, chết ở chỗ này mới là tốt nhất.

Ôn Nhu chỉ cảm thấy đầu óc mê mẩn, trong miệng có vị ngọt của máu tươi, rõ ràng nhắm chặt hai mắt, lại cảm thấy trước mắt có vô số ảo biến xuất hiện, không ngừng nghe được những âm thanh chửi rủa dửng mãnh bay thẳng vào tai, tựa hồ đem nàng bao phủ, nghẹt thở rất khó chịu.

Còn có hàn ý lạnh thấu xương, lạnh, rất lạnh, lạnh đến nỗi đem nàng nuốt chửng.

Không! Sai!

Ôn Nhu bỗng dung mở mắt ra! Một mảnh phi sắc sương mù liền rơi vài mi mắt, tách hình ảnh ảo biến trước, đầu óc mê mẩn, nhưng bên tai nghe tiếng âm ỉ không ngừng.

Sự cảnh giác của sát thủ khiến nàng ngay lập tức kết hợp suy nghĩ trước mắt, nhanh chóng gạt đi cái khăn màu đỏ che tầm mắt của nàng, bắt chập hàn ý, mạnh mẽ đứng lên!

Chỉ thấy, người vây xem như hít phải một hơi lạnh, tiếng động lớn vốn có liền nhất thời im lặng, người không chớp mắt nhìn chăm chăm chiếc khăn hi vừa rơi của Ôn Nhu, chỉ là kinh ngạc của nàng cử động, càng nhiều hơn chính là bị dung mạo của nàng làm khiếp sợ.

Tay thon thả, da nõn nà, cổ như ấu trùng, răng như tê bầu, trán bóng loáng, hai mắt thanh khiết thấu đáo, như thể phảng phất hết những thứ hỗn độn của trần thế, mũi cao, cái miệng hồng nhuận nhỏ nhắn, tóc búi đơn giản, chỉ có một cây trâm hoa hải đường ngọc bích gài trong tóc, mi tâm có một điểm chu sa, làm lộ ra dung nhan như tranh vẽ làm khuynh đảo mọi người.

Quả thực, là trăm nghe không bằng một thấy mỹ nhân!

Nhưng mà, ánh mắt của Ôn Nhu vừa chạm đến đến, đúng là nàng chưa từng thấy qua cảnh tượng, người vận trang phục cổ đại đứng chen lẫn trên đường, phía sau đoàn người là các lầu cổ kính từ lâu, còn có, trên người nàng còn có hồng trư y thêu uyên ương hí thủy, trên tay phải có cầm khăn tơ lụa đỏ thắm.

Đây là giá ý của cổ đại, làm sao lại mặc trên người nàng? Tại sao nàng lại ở cái chỗ này?

Đây là cái tình huống gì? Nàng nhớ mình bị tổ chức vứt bỏ, mặc kệ nàng liên lạc thế nào thì cũng không cùng tổ chức liên lạc được, sau đó, nàng đến Giang Hộ, phải hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho nàng, nàng còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, lại ——

”Nhìn xem! Nữ nhân này thật là không biết xấu hổ! Trước mặt mọi người như vậy gạt khăn che mặt! Không biết cảm thấy thẹn! Không biết cảm thấy thẹn!” Có người phi nhõ.

”Lão nương cũng nói rồi nữ nhân không biết xấu hổ như vậy thì phải mang đi ngâm lồng heo! Thật không nghĩ đến cư nhiên có thể vô sỉ đến loại tình cảnh này!”

”Chẹp chẹp, lão tử nói trên đời chưa từng thấy người đẹp như vậy!”

”Phi! Loại nữ nhân không biết xấu hổ này!”

”Đúng đó đúng đó! Chúng ta còn phải xem xem nữ nhân này như thế nào đi ra ngoài! ! Đây chính là kỳ cảnh trăm năm khó gặp.”

”Thật bần! Cũng xuất giá rồi mà mặt cũng không lau sạch sẽ, khoe miệng cũng còn vuron máu!”

”Thật mất hứng, còn tưởng rằng nữ nhân không biết xấu hổ này sẽ té chết chứ.”

”Nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, có đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì!”

Nam nhân đều kinh hãi thán, nữ nhân đồ kị, âm thanh chửi rủa và tán thưởng không ngừng truyền vào trong tai của Ôn Nhu.

Nghe nói người muốn cạy bả ta? [xuyên nhanh].

A! Dâm phụ? Giày rách? Đáy lòng của Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nguyên bản còn sót lại ở trong mắt kính ngọc chậm rãi bị lạnh lẽo bao trùm, như lúc này băng hàn khí trời.

Nàng là sát thủ, nàng bất luận là phải đối mặt với trường hợp nào nàng cũng có thể làm được bởi nàng đủ bình tĩnh, nàng không ngốc, nàng nhớ rõ bị đạn bắn xuyên qua thái dương, hôm nay nàng xuất hiện ở đây như vậy ở địa phương dị phục dị cảnh, tám mươi phần trăm có thể là, nàng chuyển kiếp, dùng thân thể của người khác để lấy sinh mệnh mới.

Mà nhìn tình huống trước mắt, ước chừng là chủ nhân của thân thể này phải xuất giá, mà xung quanh toàn là những ánh nhìn khinh bỉ những lời nói phi nhõ, là đang cười nhạo nàng.

Có một số ký ức của chủ cũ liên tục tràn vào trong não nàng, trong nháy mắt Ôn Nhu cảm thấy đầu óc có chút mê man, cổ nhắm nghiền hai mắt, ký ức liên tục tràn vào não của nàng.

Bỗng dung mờ mắt ra! Ánh mắt trầm lãnh như băng khiến mọi người xung quanh không khỏi ngẩn ra, phảng phất bị một cỗ hàn khí không rõ ở đâu khiến cho không dám mở miệng tùy ý nói linh tinh.

”Đạp Tuyết, đi thôi.” Giơ tay lên lấy mu bàn tay lau vết máu ở khóe miệng, đem máu trong miệng hung hăng nuốt xuống bụng, duỗi tay vỗ vỗ lên lưng con ngựa trắng bên cạnh, trong miệng Ôn Nhu tự nhiên phun ra một cái tên, sau đó giơ tay lên một cái, đem cầm bạc cầm trong tay ném xuống đất.

Không phải là danh tiếng kém một chút? Không phải là gã chồng? Lại không phải đi long đàm hồ huyết, cứ như vậy một chút việc nhỏ, nàng căn bản không để vào mắt, điều này có thể làm cho Ôn Nhu không chịu nổi những lưu ngôn phi nhõ mà cần lưỡi tự sát, mà nàng không phải lại đại tiểu thư Ôn Nhu mềm yếu kia mặc người khác chèn ép nữa! Ôn Nhu nàng tỏ ra một ánh mắt không quan tâm thể tục!

Trong mắt của hàng vạn người, Ôn Nhu dứt cương ngựa, nén hàn ý xuống, ngừng đầu, từng bước một đi đến Bạch vương phủ.

Muốn nhìn nàng bị chê cười? Cũng không biết ngày sau là ai xem ai chê cười, Bạch vương, gã thì có làm sao đâu!

Nhu đi xa, đủ loại màu sắc hình dạng ngôn luận tùy ý cuốn lên.

”Ha ha. . . Có ý tứ, thật đúng là thú vị.” Trong một trà lâu trên gác, trên đài gác đối diện đường, một gã hắc y nam tử nâng lên ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nhàn nhạt cười ra tiếng, “Đây là đại tiểu thư của Trần Quốc Công phủ bị người người phi nhõ trong truyền thuyết sao? Quả nhiên là mỹ nhân.”

Một đôi mắt xé hẹp dài, sóng mắt nhàn nhạt lưu chuyển, thoáng như phong cảnh Giang Nam, lãng mi ngọn núi, mũi cao ngất như ngọn núi, đôi môi mỏng tước gọi cảm, trên đầu đỉnh đầu hắc ngọc quan bốn tất, mái tóc đen như mực rũ xuống trước ngực, cả người quanh thân tản ra nhàn nhạt quang vịnh, khiến cho nam tử mặc y phục màu nâu bên thân cũng không khỏi sợ hãi nam tử tuấn mỹ như tiên tử này.

”Hồi công tử, là thật.” Nam tử mặc y phục màu nâu nhìn theo bóng dáng càng ngày càng xa, không khỏi nhú mày, hẳn không nghĩ ra, một nữ nhân bị người người phi nhõ như vậy có gì chỗ đáng giá để công tử chú ý.

”Không nghĩ tới đại ca phải lấy một nữ nhân thú vị như vậy.” Ánh mắt của nam tử rơi vào trên bóng lưng của Ôn Nhu, khóe miệng hơi nhếch lên, “Ngũ đệ cũng thú vị, cư nhiên đem nữ nhân như thế tặng cho đại ca.”

Có ý tứ? Hẳn có thể không cảm thấy, mi của nam tử mặc y phục màu nâu nhú càng lúc càng chặt.

”Mộc Phong, sao lại cau mày, thế nhưng cảm thấy ta nói sai? Từ xưa đến nay, chưa từng có vị nữ tử nào ở thời điểm xuất giá trên đường xốc khăn hi, lại tự mình đến nhà phu gia?” Hắc y nam tử đem đường nhìn thu hồi, lại lần nữa nhấp ngụm nước trà, hướng Mộc Phong bên cạnh liếc mắt.

”Cái này. . . Đích xác không có, “Lâm Mộc Phong vội vã trả lời, “Chỉ là vi thần đang suy nghĩ, công tử không đi hướng Bạch vương gia ăn mừng?”

”Ăn mừng tất nhiên là không cần, lễ cũng sắp đến, ta nhớ kỹ đại ca thế nhưng từng nói, không mở tiệc chiêu đãi tân khách, lúc này đi, bất quá là không thức thời, thôi đi.” Nam tử đem tách trà trong tay buông xuống, chậm rãi đứng dậy, “Đi thôi, náo nhiệt xem xong rồi, chúng ta cũng nên đi, đỡ phải nhìn chăm chăm người của chúng ta chăm chăm, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi tiến công chiếm đóng thượng tướng.”

”Vâng.”

Một chỗ khác.

”Gia, Huyền Vương gia đi.” Xa xa trông thấy hắc y nam tử đi ra từ trà lâu, Kham Diệc hướng lưng của lam y nam tử bẩm báo.

Nam tử lộ ra gương mặt nhu hòa góc cạnh, một đôi mắt phượng, dung mạo cùng hắc y nam tử lúc này có ba phần tương tự, có thể nói là ngũ quan tuấn mỹ, da trắng nõn nà, phôi cùng hẳn là một thân hải lam sắc bảo, càng lộ ra vẻ tuấn đạt phi phạm.

”Ừ.” Nam tử áo lam khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Bạch vương phủ, khẽ mỉm cười, “Không thể tưởng, Bạch vương cưới vợ, cư nhiên cũng có thể khiến cho Huyền vương hứng thú.”

”Gia, nếu không phải Thanh Vương gia đề ra, sợ là gia ngày hôm nay cũng không có náo nhiệt đến xem.” Kham Diệc cười nói.

”Mọi người đều biết đại ca thân thể không tốt, Ngũ đệ nháo như thế, chẳng phải là cấp đại ca bệnh tình họa vô đơn chí sao? Ta thật thay đại ca lo lắng.” Nam tử áo lam lộ ra ưu sầu thần tình, nhưng mà tự hấn đẩy mắt lưu lộ ra ngoài, cũng sâu đậm tiểu ý.

”Gia, có muốn hay không đi cấp Bạch vương gia tặng hạ lễ?”

”Hạ lễ tự nhiên phải tặng” Nam tử lam y khẽ mỉm cười, “Đại hôn của đại ca, làm huynh đệ nếu không tặng chút hạ lễ, chẳng phải để người chê cười? Bất quá có người chờ không kịp hạ lễ lúc này.”

”Vâng, tiểu nhân hiểu rõ.”

Tuyết rơi ngày một to, lại không cách nào giải tán bách tính xem náo nhiệt, trái lại càng hăng hái tăng mạnh, người người đều suy đoán Ôn đại tiểu thư này gả đến Bạch vương phủ thì như thế nào, đó là đối với quốc gia đại sự, bọn họ cũng không có quan tâm như vậy.

”Khụ khụ khụ. . .” Một trận nhẹ nhàng tiếng ho khan, từ cửa sổ khất hoa truyền ra, mang theo một chút khăn khăn, “Túc Dạ.”

Âm thanh đó như lúc băng tuyết tan rã vậy, có chút tình cảm ấm áp, nhưng càng nhiều hơn chính là băng lãnh, phảng phất có thể dựa vào gần, rồi lại vĩnh viễn vô pháp tới gần.

”Gia, hôm nay là đông chí, thuốc ta đã mang đến rồi.” Danh hoán Túc Dạ nam tử đáp.

”Ừ, bụng tôi đi.” Ngón tay thon dài trắng nõn, nhận lấy chén thuốc từ Túc Dạ.

”Túc Dạ, có lời muốn nói?” Âm thanh của nam tử nhẹ nhàng truyền đến, khiến Túc Dạ nhất thời quỳ một chân xuống đất.

”Gia, Túc Dạ có một chuyện không hiểu.” Túc Dạ nói lý, lộ ra một chút tức giận bất bình.

Trầm ngâm chỉ chốc lát, giọng nam vang lên lần nữa, “Ta biết các người đang suy nghĩ gì, đứng lên mà nói thôi.”

Gia vì sao lần nữa nhường nhịn, Thanh vương quả thực chính là khinh người quá đáng!” Túc Dạ hận hận nói, trong mắt bính ra bén nhọn quang, “Bọn họ chính là nhìn chuẩn vào đông đến rồi, lại như thế đối gạt người! Năm kia là đưa tới nữ tử Tây Vực! Năm ngoái lại đưa đến mấy vị tiểu thư thứ nữ của mấy đại nhân! Năm nay lại là —— còn là vị trí chính phi! Túc Dạ thay gia bất bình!”

”Túc Dạ, ta đã nói, không muốn lặp lại.”

”Túc Dạ luống cuống, thỉnh gia thứ tội.” Nghe được âm thanh của nam tử gọn sóng không sợ hãi, Túc Dạ lập tức đem trong mắt sắc bén thu liễm.

”Đi thôi, thay ta nghênh tiếp Ôn tiểu thư, tuy nói từng là nữ nhân của Thanh vương, nhưng là hoàng thượng khâm ban cho, chậm trễ lại không tốt.” Khẩu khí của nam tử nhân nhạ, nghe không ra ấm lạnh, “Trong phủ chuyện, liền toàn quyền giao cho người.”

”Vâng, Túc Dạ tuân mệnh.”

Khẩn cấp như vậy, có đúng hay không năm nay vào đông nhất định phải chỉnh ra chút gì? A. . .

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Sơ Lập Uy Tín

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu nhìn đại môn sơn đỏ trước mặt, trong mắt quang lưu chuyển bất định.

Hôm nay vào cánh cửa này, ngày sau đây là nhà của nàng rồi?

Nhà? Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, nhà cái dạng gì có thể gọi là “nhà”?

Bởi vì Bạch vương yêu cầu, không mở tiệc chiêu đãi tân khách, cho nên nơi cửa chính chỉ có mấy người đón đầu nha hoàn bà tử, đại môn của vương phủ không có giăng đèn kết hoa, vắng ngắt, càng lộ ra cuộc hôn lễ này không giống tầm thường.

Độ lượng

Người sáng suốt đều nhìn ra được, một không muốn gả, một không muốn thú, cuộc hôn nhân như vậy, còn hy vọng xa vời cái gì?

Ôn Nhu lại không thèm để ý, cuộc sống của nàng, chẳng bao giờ trông cậy quá vào hôn nhân, cũng chẳng bao giờ trông cậy quá vào nam nhân, nàng đã được trùng sinh, cuộc đời như vậy, nàng không muốn lại phải vì ai mà sống nữa, nàng thăm nghĩ vì mình mà sống.

An bình sinh hoạt không có gì không tốt, nàng đời này muốn an tĩnh sinh hoạt.

Muốn nói đặc biệt, đó là đứng ở trước mặt mấy nha hoàn bà tử, nam tử trẻ tuổi mặc miên bào màu xám nhạt chấm đất, chỉ thấy mặt hần tuấn lãng, vốn cũng nên là một công tử khí chất khỏe mạnh, hết lần này đến lần khác bị biểu tình lạnh như băng trên mặt hần chèn ép xuống, càng nhìn nàng đi bộ mà đến, khăn hi lại không mang của Ôn Nhu, đẩy mắt lộ ra một sự kinh ngạc, một sự chán ghét, rồi rất nhanh biến mất.

Tuy rằng tình cảm trong mắt của Túc Dạ biến mất rất nhanh, nhưng vẫn là bị Ôn Nhu chính xác bắt được, Ôn Nhu không khỏi đem nang từ đó quan sát sơ qua một lần, có thể đem tâm tình ẩn giấu hoàn hảo, cũng không phải là người đơn giản.

”Thuộc hạ Túc Dạ, là đại quân sự của Bạch vương phủ, thay Vương gia nghênh tiếp Vương phi.” Mặc dù không tình nguyện, Túc Dạ vẫn là nhất mực cung kính cấp bậc lễ nghĩa đều có đủ, “Vương phi một đường đến đây, đứng giờ vừa lạnh vừa phạt, thuộc hạ đã sai người ở chính sảnh đốt chậu than lửa, liền đưa Vương phi vào.”

Ôn Nhu khẽ gật đầu, đem cương ngựa trong tay giao cho gã sai vặt đang tiến đến, theo Túc Dạ tiến vào bên trong phủ, nàng quả thực rất lạnh, quả thực cần một chút lửa than.

Không hỏi nàng vì sao mà đi bộ đến, không hỏi nàng vì sao sớm đem khăn hi tháo xuống, thậm chí ngay cả quá nhiều kinh ngạc cũng không có, tất không phải là không có nghe phò thiên cái địa lưu ngôn phi ngữ còn có thể đối với nàng tôn trọng như vậy, một quả sự nho nhỏ liền có thể có được sắc mặt hi nộ cũng không lộ ra, đem tâm tình che giấu tốt như vậy, như vậy, chủ nhân của cái vương phủ này lại là người như thế nào?

Không có hăng hái đi thường thức cảnh trí bên người, bởi vì lúc này nàng phải đi tiếp thu ký ức của chủ nhân thân thể đang tuôn ra trong đầu.

”Người đến, đem xiêm y đã được chuẩn bị xong đến, đưa Vương phi đến nội thất hoán xiêm y.” Cước bộ mới bước vào chính sảnh, liền nghe được Túc Dạ hướng một phân phó.

”Nga?” Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu nhướng lên một cái, không cùng nha hoàn dẫn đường đi vào trong, chỉ là quay người lại, nhìn Túc Dạ phía sau.

”Mong rằng Vương phi thông cảm, gia thân thể luôn luôn không tốt, lễ này tự là không thể toàn bộ rồi.” Túc Dạ không nhanh không chậm giải thích, “Xin hãy Vương phi trước đến nội thất thay xiêm y ấm áp, trời giá rét đất đông lạnh, thân thể của Vương phi quan trọng hơn.”

Không có kiêu hoa nghênh tiếp, không có tân khách khách hi, không có tam bái cửu cữu, không có động phòng hoa chúc, cái thành hôn này, quả là cho người khác cười đến vạn năm.

Bên ngoài thị nữ không nhìn được ý cười, lấy tay che miệng lặng lẽ cúi đầu, giấu sự hèn mọn ở đáy mắt, người nào mà không biết Trần Quốc Công phủ Ôn đại tiểu thư Ôn Nhu mỹ mạo chỉ là một cái giấy rách, có thể có người thủ cứ cho là tốt, còn trông cậy vào bái thiên địa nhập động phòng sao?

”Đa tạ đại quân sự quan tâm, “ Ôn Nhu không để ý tới Túc Dạ nữa, trong ánh mắt của Túc Dạ hơi khiếp sợ ngồi xuống ghế chính ở bên phải, trong mắt kia quang mang băng lãnh khiến cho Túc Dạ lần nữa giật mình kinh ngạc, chỉ nghe Ôn Nhu lạnh lùng mở miệng, “Ta là vương thượng khâm ban cho Bạch vương phi, hôm nay vào cái cửa này, ta đó là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ, ta nói có đúng không? Đại quân sự?”

Túc Dạ hơi run sợ, không biết Ôn Nhu này đang muốn nói đến chuyện gì, vẫn là gật đầu đáp: “Vương phi nói không sai”

”Như vậy ——” Ôn Nhu dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ bên cạnh bàn trà, cố ý đem lời nói kéo dài, ánh mắt lạnh như băng nhẹ nhàng quét lên người của từng người ở sảnh chính, ánh mắt tràn đầy sắc bén, khiến cho đám hạ nhân ở đây cảm thấy lưng tự nhiên lạnh, “Không biết người đối bốn vương phi bất kính người, phải xử trí như thế nào?”

Khỏe miệng của Ôn Nhu cong lên mỉm cười, ánh mắt trời vào người của hai thị nữ đang đứng cúi đầu, “Vừa nãy là ai cười ta tới? Là muốn ta đem các ngươi ra đây, hay là muốn tự mình bước ra.”

Chỉ thấy vai của hai thị nữ lạnh run, sau đó “phịch” một tiếng quỳ trên đất, trán hung hăng đập xuống mặt đất lạnh như băng của buổi sáng, run rẩy mở miệng: “Vương phi tha mạng.”

Vòng giải trí chó ảnh đế! Vương phi tha mạng!”

”Nga? Ngẩng đầu lên, để bốn vương phi nhìn.”

Đám thị nữ do dự một chút, người run rẩy chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ôn Nhu cư cao lâm hạ cư cao lâm hạ nhìn các nàng một dáng dấp diễm đạm đáng yêu, nhàn thần như sương, nói “Dung mạo tốt như thế, không chừng còn có thể theo bốn phi trở thành tỷ muội.”

Một cái chớp mắt, sắc mặt của đám thị nữ trắng bệch được thay thế bằng sự vui sướng, Túc Dạ lần nữa lại kinh ngạc, ngụ ý này rất rõ ràng, là cấp Vương gia nạp thiếp, có thể từ nhà nào lại chủ động cấp trượng phu nạp thiếp? Huống chi là mới nhập môn thê từ!

”Chỉ bất quá ——” Ôn Nhu nhất cú chuyển ngoặt, phả vờ về mặt mong chờ của đám thị nữ, “Đáng tiếc dung mạo tốt như vậy, các người nói, có ai sẽ

đường hỏ vi hoạn? Hôm nay các người có thể đối với ta cười nhạt, không chừng ngày mai các người là có thể cười lên trên cổ ta, đối với các người nhân từ, chính là đối với ta bất nhân từ, cho nên —— “

”Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng! Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ cũng không dám nữa! Nô tỳ ngày sau nhất định sẽ toàn tâm toàn ý hầu hạ của người! Cầu người bỏ qua cho nô tỳ đi! Không nên đuổi nô tỳ ra phủ!” Thị nữ từng chút từng chút dập đầu, trầm muộn tiếng va chạm quanh quẩn ở trong sảnh đường, để cho mọi người cũng không khỏi nhủ mảy.

”Yên tâm, bốn vương phi còn không đến mức vô tình như vậy, sẽ không để cho người một cô nương gia nhu nhược như thế lưu lạc bên ngoài khí trời rét lạnh.” Ôn Nhu nói xong vẫn đạm phong khinh, phảng phất giống như là thực sự đồng tình người trước mặt, sau đó phân phó nói cho Túc Dạ đang ở một bên nói: “Đại quân sự, trong phủ còn nam nhân nào chưa thành gia?”

Thị nữ nghe xong câu nói này của Ôn Nhu, đồng thời đầu ngẩng mạnh, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, kinh khủng muôn dạng, máu từ trên trán của các nàng chảy xuống, sắc mặt trắng bệnh càng thêm trắng một bậc.

Hồi Vương phi, chỉ có hậu viện Hoàng thúc bữa cui. . .” Túc Dạ cau mày.

”Không! Ta không lấy chồng! Ta không lấy chồng! Vương phi! Vương phi! Cầu người tha cho ta đi!” Thị nữ hướng Ôn Nhu dùng đầu gối đi đến, một mặt cầu xin tha thứ, “Hoàng thúc đã năm mươi mấy rồi! lại còn què một chân! Gả cho hắn nô tỳ sẽ chết!”

”Ai nói cho người gả cho hắn? Không phải sợ, bốn vương phi chỉ là đem người đưa cho hắn mà thôi.” Không muốn cùng thị nữ nói những lời vô nghĩa, Ôn Nhu nhìn về phía gã sai vặt đang đứng ở hai bên trái phải, tuy là cười nhạt một tiếng, thế nhưng nụ cười kia lại có thể hàn thấu nhân tâm, “Đem nàng đưa đi cấp Hoàng thúc, liền nói là phần thưởng bốn phi cấp cho hắn.”

”Vâng! Tiểu nhân tuân mệnh!” Bị ánh mắt ôn nhu làm kinh sợ, gã sai vặt không dám có chút do dự, mặc kệ thị nữ giãy giụa, đem nàng kéo xuống.

Nhìn thị nữ bị bắt ở phía xa, hạ nhân khắp phòng không khỏi hết hồn, còn nghe được âm thanh kêu gào cầu xin tha thứ của thị nữ bị bắt đi còn quanh quẩn ở chính sảnh, cho người đồng tình, người nào không biết Hoàng thúc có khuynh hướng ngược đãi, nên đã năm mươi mấy vẫn không có lấy được vợ....

Xem ra, vị tân vương này, không giống theo như đồn đãi Ôn Nhu mềm yếu. . .

Mọi người nhìn về phía gương mặt lạnh lùng của Ôn Nhu đang ngồi ở ghế chính bên phải, giá y đồ rực, trong mắt tản ra sự sắc bén băng lãnh khiến cho người khác không dám chạm đến, phảng phất bọn họ nhìn đây không phải tân nương tử mà là Tu La đến từ địa ngục môn.

”Như vậy, còn người? Có đúng hay không cũng muốn giống nàng một dạng cầu xin tha thứ?” Ôn Nhu đem đem đường nhìn từ thị nữ bị bắt phía xa thu hồi, chuyển ánh nhìn rơi vào trên người của thị nữ trước mặt, khoe miệng cười, khiến người sợ hãi đến cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Giết Gà Dọa Khỉ

”Vương phi! Van cầu người buông tha Tô tỳ đi! Tô tỳ không phải có ý muốn mạo phạm Vương phi!” Còn không chờ Tô tử đang quỳ gối dưới đất mở miệng, từ một bên một tiểu nha hoàn đã lao ra, trước hướng Ôn Nhu nặng nề dập đầu vài cái, sau lại ngẩng đầu cầm lấy tay áo của Tô tử, gương mặt lo lắng khẩn trương, “Tô tỳ! người mau hướng Vương phi cầu xin tha thứ cầu xin tha thứ a! Đại quân sự, người giúp Tô tỳ một tay đi! Đại quân sự!”

”Đại quân sự, người phải giúp thị nữ này cầu tình sao?” Ôn Nhu khẽ ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Túc Dạ, ánh mắt của nàng tràn đầy hàn ý, khiến Túc Dạ có chút không dám nhìn thẳng.

Còn không chờ Túc Dạ mở miệng, Tô tử đẩy tiểu thị nữ thay nàng cầu tình ra xa, thẳng tắp nhìn Ôn Nhu, không lớn không nhỏ nói: “Tô tử không cần bất luận kẻ nào cầu tình, Tô tử không có sai!”

Nhìn thủ đoạn mới vừa xử trí với Liên nhi, vị tân Vương phi này tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng, cho dù buông tha nàng, cũng sẽ để cho nàng giống Liên nhi một dạng sống không bằng chết, nàng không ngốc, từ nhỏ nàng đã bị bán vào hào trạch làm thị nữ, loại chuyện giết gà dọa khỉ này, không phải lần đầu tiên này được nhìn thấy, chỉ là không nghĩ sẽ có một ngày phát sinh trên người mình.

”Đừng, người không có sai, bất quá người chỉ là một thị nữ cười chế giễu một nữ nhân giàu có đáng thương, vừa nhìn đã bị vạn người phi nhổ là dâm phụ, gãy rách.” Ôn Nhu chỗ ngồi đứng lên, đi tới bên người Tô tử, người hơi cúi, nhìn chăm chăm vào diện mạo xinh đẹp của Tô tử, “Ta nói có đúng không?”

Tuy rằng Tô tử đã sớm chuẩn bị khiến cho bản thân đủ lãnh tĩnh, thế nhưng đối mặt với Ôn Nhu không có chút ôn độ nào lại phảng phất như nội tâm của nàng bị xuyên thủng bằng ánh mắt, nàng vẫn không thể tự mình khống chế, cố ổn định nỗi lòng, Tô tử nhìn thẳng vào hai mắt của Ôn Nhu, không chút kiêng kỵ nào nói: “Lẽ nào Vương phi cho rằng Tô tử nói không đúng? Vương phi người chính là bị vạn người phi nhổ là gãy rách, không xứng làm Bạch

vuong phi.”

Lời của Tô tử vừa nói ra, đừng nói là hạ nhân đang đứng đầy ở chính sảnh, mà Túc Dạ, cũng bị khiếp sợ không thôi, con mắt chăm chú nhìn trên người của Ôn Nhu, hẳn muốn biết, Vương phi mới nhập môn này sẽ có phản ứng như thế nào.

“Ừ, có cốt khí, có can đảm” Ngoài ý liệu, Ôn Nhu không có giận tím mặt như trong tưởng tượng của người bên ngoài, nét mặt như trước gọn sóng không sợ hãi, “Bỏn vương thích, thế nhưng người nói ra như thế là dĩ hạ phạm thượng, tuy là bỏn vương muốn lưu người, chỉ sợ cũng lưu không được.”

Tô tử chấn động, nguyên lai, nàng là muốn chính miệng nàng nói ra những lời dĩ hạ phạm thượng như vậy, xem ra Mẫn phu nhân tính toán sai rồi, vì Vương phi mới đến này không phải là trái hồng mềm mại cho người khác gây khó dễ.

Người là quý của ta.

“Đại quân sự, người xem, tuy là ta có lòng muốn thả nha đầu kia, cũng không được có đúng hay không?”

“Vương phi quản giáo chí phải, ngài là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ này, mà Túc Dạ bất quá cũng chỉ là thuộc hạ, Vương phi làm chuyện gì cũng không cần thiết phải đến hỏi Túc Dạ.” Túc Dạ thấy rõ ràng, trực giác nói cho hẳn biết, Ôn gia đại tiểu thư này không đơn giản.

“Được rồi, vậy mang xuống, trượng tử đi.” Ôn Nhu nói xong vân đạm phong khinh, cúi đầu hý hoáy đen ngón tay chon đũa, phảng phất nàng muốn lấy không phải một cái mạng.

Vương phi Vương phi! Cầu người buông tha Tô tử đi! Van cầu người!” Mắt thấy Tô tử bị mang xuống cũng không cầu xin tha thứ, tiểu nha đầu vừa này lại nhào tới dưới chân của Ôn Nhu thay nàng ta cầu xin.

“Được rồi, đã có người thay người cầu xin tha thứ, vậy bỏn Vương phi liền vồng khai một diện, lại nói, một cô nương dung mạo tốt như vậy, như thế rất đáng tiếc có phải hay không? Cứ như vậy đi, đưa đến quân doanh an ủi tướng sĩ của quốc gia đi.” Hy vọng trong nháy mắt, lại đem người thả vào địa ngục!

“Ha ha ha!” Tô tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, sau đó nhanh chóng tránh khỏi sự kìm hãm của gã sai vật, hương cây cột ở một bên lao đến, rống lên một tiếng, “Ôn Nhu! Ta nguyện rửa người chết không được từ tế!”

Chỉ thấy thời điểm cái trán của Tô tử hung hăng đập vào cây cột, nàng lại đột nhiên ngã xuống, giọng nói nhàn nhạt của Ôn Nhu truyền đến, “Canh giữ nàng thật kỹ, đừng để phát sinh ra những chuyện tương tự nữ, dẫn đi đi.”

Ôn Nhu nhìn tay trái trống rỗng của mình, thực sự đáng tiếc một chiếc nhẫn bạch ngọc, như vậy đập vào chân của người hoàn toàn không đem nàng để vào mắt khiến cho chân nàng ta khuy xuống.

Trong khoảnh khắc, nguyên bản chính sảnh còn tỏ ra tình cảm ấm áp nhàn nhạt nhanh chóng bị một tầng hàn băng vô hình bao trùm, ép đến đám người hít thở không thông, đều nơm nớp lo sợ nhìn dưới đất không dám thở mạnh.

Người người đều tưởng rằng Ôn đại tiểu thư bị vạn người phi nhổ kia sau khi tiến vào Bạch vương phi sẽ cảm thấy thẹn mà không ngóc đầu lên được, không nghĩ tới, so với bất kỳ vị phu nhân nào nhập phủ trước đó đều là lợi hại hơn. . .

Mọi người đều âm thầm thay mình lau mồ hôi, may là mới vừa rồi bản thân không có sai lầm, nếu không, . .Không dám tưởng tượng. . .

“Vương phi, trà nóng, trước uống một chén.” Túc Dạ nhận lấy trà nóng từ một thị nữ rồi bụng đến, đưa cho Ôn Nhu, Ôn Nhu nhẹ nhàng tiếp nhận rồi nhấp một ngụm, chỉ nghe thấy Túc Dạ lại nói, “Người đến, đưa Vương phi đến Yên Thủy các.”

“Vương phi, ngày sau Yên Thủy các sẽ là nơi ở của người, hôm nay người tắt là một môi, mời theo thị nữ đi nghỉ ngơi.”

“Ừ, phiền đại quân sự quan tâm.” Ôn Nhu chung trà buông xuống, liếc mắt nhìn Túc Dạ, rồi đứng dậy đi theo thị nữ.

Tuy những người khác cho rằng Tô tử là tự mình trượt chân té ngã, thế nhưng Túc Dạ thấy rõ ràng, Tô tử là đột nhiên chịu lực chân bị cong lại mà té ngã, xuất thủ của đối phương lại rất nhanh, đến hẳn cũng hầu như không có phát hiện ra, này không phải thấy chiếc nhẫn bạch ngọc rơi xuống đất. . .

Túc Dạ nhìn chăm chăm theo bóng lưng của Ôn Nhu trong chốc lát, xoay người hướng Thiên môn rồi đi.

Bầu trời mùa đông, lúc nào cũng mù mịt, hình như trên trời cũng có ưu phiền một dạng, không mở ra tiểu sắc, tuyết trắng là tả rơi xuống, lòng bàn tay khẽ mở ra đón lấy, tuyết trắng chợt tan ra trong lòng bàn tay, chỉ để lại cái cảm giác lạnh lẽo, mới đến cho Ôn Nhu cảm thấy nàng vẫn còn sống trên cõi đời này.

Nàng là sát thủ, nàng phải cũng đủ kiên cường, cũng phải đủ nhẫn tâm, mới có thể sống sót ở thế giới hỗn loạn này, không phải nàng lãnh huyết, không phải nàng thích lấy mạng người, không nên lấy mạng của hai thị nữ, là nàng buộc phải làm như vậy, ở đây nàng không thể giống như Ôn đại tiểu thư mềm yếu mà sống như vậy.

Nàng nói qua, đời này, không ai được nắm trong tay vận mệnh của nàng, nàng muốn vì mình mà sống.

“Vương phi, nô tỳ đến hầu hạ người.” Một tiếng tinh tế âm thanh nhẹ nhàng cắt đứt trầm tư của Ôn Nhu, nghiêng đầu nhìn một cái, là một nha hoàn mi

thanh mục tú, mặc một bộ áo bông màu xám xanh, chải song kê, tuổi ước chừng hai tám tiểu cô nương khoanh tay đứng một bên, đôi mắt to mọng nước nhẹ nhàng chớp, dè dặt nhìn nàng.

Đại Minh · Từ Hậu Truyền.

Không phải ai khác mà chính là nàng, chẳng biết lúc nào đã ngồi xuống trước bàn trang điểm, trong gương đồng, ảnh ngược lộ ra một nữ tử dung nhan mỹ mạo.

Ôn Nhu không khỏi hơi giật mình, giờ tay lên gò má của mình, đây là dung mạo kiếp này của nàng sao? Đích xác rất đẹp, như tranh vẽ một dạng.

Thế nhưng trong nét đẹp này, thứ thiếu hụt nhất chính là, sự trưởng thành và suy tính.

Không giống như những nữ nhân khác khi xuất giá phải búi tóc phiền phức, đầu đầy trăm thoa châu ngọc, có thể thấy được nhà của nàng, đối với nàng như người ngoài một dạng, nàng cười nhạt, hận không thể đem nàng xuất môn càng nhanh càng tốt, mà vốn là Ôn Nhu, rõ ràng là đã biết được, lại không có can đảm đi tranh thủ đi tìm hạnh phúc của mình, càng không có can đảm đối mặt với cuộc sống sau này, kết quả là tự kết thúc sinh mạng của mình.

Yên tâm, Ôn Nhu, không nói đến ta mượn thân thể của ngươi, cũng giống như tên họ của chúng ta một dạng, cứ cho là không vì chính ta, ta cũng sẽ vì ngươi hảo hảo sống sót, giúp ngươi đoạt lại những thứ thuộc về ngươi, tuyệt đối không để ngươi ôm hận ở cửu tuyền.

”Đến đây đi, giúp ta tháo gỡ tóc.” Ôn Nhu nhìn tiểu cô nương thận trọng kia, phảng phất nhìn thấy một tiểu hài tử cực kỳ đơn thuần, không khỏi khiến nàng cười nhạt một cái.

Chỉ là nàng nụ cười này, để tiểu cô nương có chút thụ sủng nhược kinh kia, hòa tan tất cả sự bất an trong lòng nàng, vội vã đi tới phía sau Ôn Nhu, nhẹ nhàng vì nàng gỡ xuống cây trâm châu trên đầu.

Ai nói tân vương làm cho người ta rất sợ hãi? Nàng cảm thấy tân vương này so với các phu nhân trước ôn nhu hơn nhiều, hơn nữa, tân vương phi lớn lên so với bất luận vị phu nhân nào cũng đẹp hơn.

”Ngươi tên là gì? vốn là thị nữ của người nào?” Xuyên qua gương đồng nàng chú ý cử động tinh tế của tiểu cô nương, Ôn Nhu nhàn nhạt hỏi một câu.

”Hồi Vương phi, nô tỳ gọi Duẫn nhi.” Toàn bộ sự chú ý của Duẫn nhi đều đặt lên hết trên búi tóc của Ôn Nhu, rất sợ gỡ không cẩn thận, rơi ra một sợi tóc nào, thời điểm nghe được câu hỏi của Ôn Nhu, ngẩng đầu lên hướng về Ôn Nhu trong gương đồng nở một nụ cười ngọt ngào, lại tiếp tục cúi đầu, “Nô tỳ chưa từng hậu hạ qua bất kỳ vị chủ tử nào, nô tỳ chỉ là một trong những thị nữ ở hậu viện phụ trách bưng trà đưa nước, hôm nay Lâm ma ma đem nô tỳ đưa đến, nói Vương phi người ở đây nhân thủ không đủ, bảo nô tỳ đến giúp đỡ.”

Nhân thủ thiếu? Nàng không tin một Bạch vương phủ to như vậy, một chính phi đến thị nữ bà tử cũng không cho an bài nhân thủ, rõ ràng là trước khi sự uy nghiêm của nàng có tác dụng, các nàng không dám tới mà thôi, rất sợ trêu chọc phải một đôi giày rách hưng ác như nàng.

Bất quá, cũng tốt, nàng muốn đạt đến chính là cái hiệu quả này.

”Duẫn nhi phải không? Ngày sau liền lưu lại Yên Thủy các của ta thôi, không cần về hậu viện nữa.”

Duẫn nhi ngẩng đầu mạnh, sau đó chỉ thấy hai hàng lệ nóng của nàng chảy ra, “phịch” một tiếng quỳ gối xuống đất, hướng Ôn Nhu dập đầu một cái thật vang dội, “Nô tỳ Tạ vương phi chỉ điểm! Tạ vương phi chỉ điểm!”

Cuộc sống ở Yên Thủy các, so với cuộc công ở hậu viện bưng trà đưa nước thì tốt hơn rất nhiều, tri ân báo đáp, là muốn nha đầu kia hiểu rõ đạo lý này.

Nhà nhỏ bằng gỗ than củi trong lò tách tách mà cháy, thỉnh thoảng lại bắn ra vài đóm tinh tử hỏa, khiến cho gian phòng vốn tràn đầy hàn ý dần dần trở nên ấm áp.

”Vương phi, thị nữ có việc bẩm báo.” Thời điểm Duẫn nhi cùng Ôn Nhu trò chuyện về những chủ tử trong vương phủ, bên ngoài lầu các có âm thanh bẩm báo của thị nữ truyền vào.

”Vào đi.” Ôn Nhu không có nhìn vào thị nữ, chỉ là tựa ở ghế thái sư nhắm mắt dưỡng thần, tùy ý Duẫn nhi vì nàng buộc tóc: “Nói đi, chuyện gì?”

”Đại quân sự để nô tỳ đến bẩm báo Vương phi, Trấn Quốc công tử đến đây chúc mừng.”

Ôn Nhu bỗng dung mở mắt ra!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Trấn Quốc Công Tử

Phong chi đại lục, tứ quốc đỉnh lập.

Đông chi Hải quốc, tây chi Viêm quốc, bắc chi Mạc quốc, nam chi Di quốc, Hải quốc thực lực của một nước cường thịnh nhất, thứ hai Mạc quốc, Viêm quốc và Di quốc tương đương.

Đương niên, thời điểm thái tổ hoàng đế của Di quốc mở rộng giang sơn, là tổ tiên Ôn gia cùng Thái tổ hoàng đế chinh chiến sa trường, vào sinh ra tử, trong một trận huyết chiến, Ôn Như Cổ thay Thái tổ hoàng đế cầm một mũi tên, máu tươi bắn lên chết tại chỗ.

Sau này, Thái tổ hoàng đế xưng đại Di đế vương, thành công cùng với tam quốc chia thiên hạ làm bốn. Cảm động và nhớ nhung ân đức của Ôn Như Cổ, truy phong Ôn Như Cổ tước vị Trấn Quốc Công, tước vị cho phép tử nữ (con trai, con gái) đời đời kế tục, chỉ là, hậu nhân Ôn gia mặc dù kế tục tước vị Trấn Quốc Công, lại giống nhau xưng Trấn Quốc công tử, mà không phải là Trấn Quốc Công.

Trấn Quốc Công phủ không chỉ có là sĩ tộc môn phiệt, vừa là danh môn vọng tộc, đời đời đều có nhân tài, Trấn Quốc công tử truyền tới đời đồng lứa với Ôn Như đã là đời thứ mười, mà tổ phụ của Ôn Như Ôn Tri Tân đã là đời thứ chín của Trấn Quốc công tử, vừa là thừa tướng của đại Di, đời thứ mười của tước vị Trấn Quốc công tử, Ôn Tri Tân không có truyền cho con trai duy nhất của mình mà là truyền cháu gái mà hắn yêu thương nhất, Ôn Như.

Sở dĩ Ôn Tri Tân không có đem tước vị Trấn Quốc công tử truyền cho phụ thân của Ôn Như Ôn Thế Nghi, là bởi vì Ôn Thế Nghi ngâm thìa vàng ra đời, từ nhỏ liền ngu dần bất kham, không học vấn không nghề nghiệp, sau khi lớn lên mỗi ngày ra vào nơi yên hoa liễu hạng, thành một hoàn khổ tử.

Ôn Tri Tân luôn luôn cảm thấy không chỉ có ở đời này của hắn mà đồng lứa nam đỉnh của Trấn Quốc Công phủ cũng y như vậy, cũng là con trai độc nhất, vì để cho nam hài của mình đi vào quỹ đạo, bất luận Ôn Tri Tân thử bao nhiêu biện pháp cũng không thấy tác dụng, dưới sự tức giận chỉ có thể đem hy vọng gửi trên người nữ tử. Vì vậy Ôn Thế Nghi lấy tướng quân chỉ nữ, ai biết điều này cũng không cứu được “Bệnh nguy kịch” của nhi tử của hắn.

Vì vậy, Ôn Tri Tân chỉ có thể đem hy vọng của mình toàn bộ gửi trên người của một tiểu hài nữ sơ sinh, tuy là danh nữ anh, Ôn Tri Tân cũng thương yêu có thừa, tự mình làm đặt cho nàng tên là Ôn Như, nữ tử dịu dàng như nước, giống thế tử của hắn, cũng may Ôn Như không có cô phụ kỳ vọng của tổ phụ, không chỉ có là cảm kỳ thư họa, mà là công phu quyền cước cũng không kém, càng gấp đôi đáng đáp của tổ mẫu đã qua đời của mình, Ôn Tri Tân càng yêu thích, vào năm Ôn Như mười tuổi, Ôn Tri Tân chính thức công bố khắp nơi, đem tước vị Trấn Quốc công tử đời thứ mười truyền cho Ôn Như.

Sống lại làm phách sủng quân môn lãnh thế.

Nói cách khác, Ôn Như không chỉ có là ngâm thìa vàng ra đời, mà còn lớn lên trong sự yêu thương của mọi người.

Chỉ là, thế sự khó lường, vào năm Ôn Như cập kê, tổ phụ cùng mẫu thân rời khỏi nàng, cũng cùng năm đó, phụ thân Ôn Thế Nghi liền không thèm để mắt đến nàng, mà nàng lại cho rằng phụ thân là sợ nhìn thấy nàng sẽ nhớ tới tổ phụ cùng mẫu thân, nhớ lại hồi ức thương tâm nên không muốn gặp nàng, cũng không oán hận phụ thân.

Từ nhỏ Ôn Như cùng Thanh vương đã có hôn ước, nhưng mà Ôn Như chưa từng thấy qua Thanh vương, càng nghe nói Thanh vương đối với muội muội của mình có chú ý, phiền muộn là lúc một lần dạo chơi trong hoa viên vô tình gặp được một vị công tử, hai người vừa gặp đã thương, lưỡng tình tương duyệt, liền liên tục qua lại, thế nhưng nàng cùng Thanh vương có hôn ước, còn là tiên vương tứ hôn, muốn hủy cũng không hủy được. Vì vậy hai người liền sinh ra ý định bỏ trốn.

Khuynh quốc khuynh thành thì như thế nào, Ôn đại tiểu thư cũng là nữ nhân khuê phòng, nữ nhi nhân gia, thường cùng muội muội thổ lộ tình cảm, chính là muốn cùng người ái mộ cao bay xa chạy cùng cùng muội muội thân cận nhất nói, lại không biết sau cùng không đợi được người trong lòng đến, mà lại chờ được tiếng xấu bay khắp trời xanh.

Bởi vì phá hủy danh tiếng của Trấn Quốc công tử, hoàng thượng hạ chỉ, đem tước vị Trấn Quốc công tử của nàng tước đoạt, chuyển giao cấp muội muội Ôn Tâm, mà nguyên bản Thanh vương cùng nàng có hôn ước, cũng bị hủy bỏ luôn một thể, khiến cho danh tiếng của nàng tệ hơn một tầng, cuối cùng lại không biết vì sao, thánh thượng chỉ hôn cho nàng, để cho nàng phối hôn cùng Bạch vương!

Cuối cùng lưng nàng đeo không được tiếng chửi rủa của thế tục, ngâm hận ý, cắn lưỡi tự sát, để linh hồn nàng mượn xác nàng sống lại! Ôn Như nhìn mình tròn gương đồng một chút, tóc mai ôm bên tai, hương thị nữ vừa bấm báo phía trước khẽ gật đầu, “Trở về nói với đại quân sự, ta lát nữa sẽ đến đó.”

Quả nhiên như lời đồn đãi một dạng, dung mạo của Ôn đại tiểu thư nghiêng nước nghiêng thành, đến nàng cũng cảm thấy kinh diễm.

“Vâng, Vương phi.” Thị nữ cẩn thận lui ra.

“Đuẩn nhi, chậm rãi búi tóc, không cần gấp.” Liền để cho Trấn Quốc công tử từ từ chờ vậy.

Tiền đình, nước trà trong tay của Ôn Tâm lạnh lại thay mới, nóng lại trở nên lạnh, không biết qua bao lâu, Túc Dạ có chút xấu hổ không biết nên ứng phó như thế nào trước mặt Trấn Quốc công tử, lúc này, Ôn Như mới chậm rãi xuất hiện trong mắt của mọi người.

Chỉ thấy hàng vạn hàng nghìn tóc đen được búi thành một lưu vân kế, trên tóc cài một cây thúy sắc như ý trân, lớp trang điểm cũng được rửa sạch, lúc này không cần phấn trang điểm, một kiện thanh duệ địa y nhẹ váy, trên vai một kiện tú vân văn thủy vân vân, quả thật là Ôn gia đại tiểu thư danh chấn đế đô, thời khắc này nàng, lại khiến cho mọi người cảm thấy một loại đậm xuất trần thế, phảng phất như tiên tử lạc xuống thế gian, nhất là một đôi mâu tử thanh lãnh, thanh thanh lãnh lãnh, rồi lại thấu thấu triệt triệt, phảng phất thăm đến đáy lòng người.

Khi Ôn Tâm nhìn đến một khắc kia của Ôn Nhu, ly trà cầm trong tay bỗng nhiên căng thẳng, đáy mắt chợt lóe lên hận ý, lại rất nhanh thay thành thần thái ân cần ân cần, đứng lên hướng Ôn Nhu nghênh đón.

”Tỷ tỷ!” Ôn Tâm tiến đến cầm lấy tay Ôn Nhu, tuy chỉ hai chữ, nhưng mà một tiếng này của nàng, ngữ điệu ôn mềm, giống như âm thanh của linh tước, nhu nhu, mềm, đủ để làm tê dại thần kinh của mỗi người, ”Tỷ tỷ đại hôn, Tâm nhi cố ý đến vì tỷ tỷ chúc mừng.”

Ôn Nhu liền quan sát tinh tế vị hảo muội muội này của mình, mặc dù dung mạo không tính là tuyệt sắc, nhưng lại thanh lệ phảng phất là một gốc cây nụ hoa hoa sen chờ nở của sáng sớm mùa hè, mặc dù không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng mê người khiến người lóa mắt.

”Muội muội có chút tâm, tỷ tỷ thực sự là vui vẻ.” Ôn Nhu hướng nàng cười nhạt một tiếng, cũng không ngừng ngại gạt tay của Ôn Tâm, đi tới chỗ ngồi xuống, ”Trời giá rét đất đông lạnh, muội muội tự mình đến như vậy, nếu là đông lạnh phá hủy thân thể, ta đây làm tỷ tỷ thể nào hướng phụ thân cùng nhị nương ăn nói?”

Đáy lòng Ôn Nhu cười nhạt, cố ý đến chúc mừng, nói dễ nghe, nàng cũng không cảm thấy muội muội này của mình lòng và mặt không đồng dạng, đều là giả dối.

”Đâu có tỷ tỷ, tỷ tỷ đại hôn, Tâm nhi làm muội muội làm sao có thể không đến?” Ôn Tâm nói, viền mắt bỗng dưng đỏ lên, tiếp đó là giọt nước mắt chảy xuống, một bộ dáng đáng yêu, ”Thế nhưng, thật không ngờ Bạch vương gia tuy là không mở tiệc chiêu đãi tân khách, lại cư nhiên quạnh quẽ như vậy, Tâm nhi, Tâm nhi ủy khuất thay tỷ tỷ.”

”Ôn thiếu bá sùng thiên kim liệt thế.”

Có thật không thay nàng cảm thấy ủy khuất sao?

”Muội muội sao lại nói như vậy, Vương gia ngoài sáng là biểu lộ không mở tiệc chiêu đãi tân khách, thế nhưng thực tế, cũng là đang vì tỷ tỷ lo lắng, nếu như mời tân khách, không chừng lại muốn đối với tỷ tỷ chỉ trò thuyết tam đạo tứ không phải? Vương gia đây chính là đang vì tỷ tỷ suy nghĩ, vì tỷ tỷ tốt, đại quân sự, người nói như thế có đúng không?”

Túc Dạ cau mày, gia lúc nào nghĩ qua như vậy? Nếu như là vậy, cũng không có thể hủy đi đài của Vương phi, liền cung kính gật đầu xác nhận.

Ôn Tâm thật không ngờ Ôn Nhu sẽ nói như vậy sẽ nói như vậy, hơi ngẩng ra một chút, trong lòng suy đoán, nét mặt lại vẫn là một bộ biểu tình lo lắng, ”Đó chính là Bạch vương gia đối đãi tốt với tỷ tỷ, thế nhưng, tại sao không có nhìn thấy Bạch vương gia đâu.”

Bạch vương gia sẽ đối đãi tốt với Ôn Nhu? Ôn Tâm Nàng không tin, thế nhưng luôn luôn ôn nhu nói với Ôn Nhu, sẽ nói láo sao?

”Vương gia mới vừa bái xong thiên địa, nói thân thể khó chịu, tỷ tỷ liền diu hấn đến Yên Thủy các ngủ rồi.” Ôn Nhu tiếp nhận nước trà Duẫn nhi đưa tới, nhẹ nhàng nhắm một ngủm, lại ngẩng đầu nhìn Ôn Tâm, vẫn là vẻ mặt mang theo biểu tình lạnh nhạt, ”Thế nào? Muội muội muốn gặp Vương gia sao? Có lẽ là không được, thế nhưng muội muội có chuyện gì muốn gặp Vương gia sao?”

Ôn Nhu vừa hỏi đến cái này, khiến những lời mà Ôn Tâm lời chuẩn bị xong bị nghẹn trong miệng, phun cũng phun không ra, nếu nàng nói không muốn gặp, không thể nghi ngờ là không thể nghi ngờ là mang tảng đá đập chân của mình, nói muốn thấy, có ai trong đại hôn của tỷ tỷ như thế không kịp chờ đợi muốn nhanh chóng nhìn thấy tỷ phu của mình, truyền ra ngoài chẳng phải là người chê cười sao? Ôn Nhu này, lúc nào học được khua môi múa mép rồi?

Ôn Nhu nhìn ở trong mắt, cười nhạt một tiếng, phân phó Duẫn nhi bên cạnh: ”Duẫn nhi, không nhìn thấy trà của Trần Quốc công tử trà nguội lạnh rồi sao? Còn không mau đi hoán một ly khác?”

”Vâng, Vương phi.”

”Tỷ tỷ, tỷ tỷ nhưng vẫn là đang trách Tâm nhi, thế nhưng Tâm nhi cũng thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt, Tâm nhi cũng muốn thay tỷ tỷ ở trước mặt Thanh Vương gia nói một nói, thế nhưng, . . . Tình tình của Thanh Vương gia tỷ tỷ cũng là biết đến. . .” Ôn Tâm điềm đạm đáng yêu điềm đạm đáng yêu nhìn Ôn Nhu, lấy khăn che mặt, giọt nước mắt trong suốt, đáng đáp thật khiến cho người triu mến.

Di quốc ai không biết người cùng Thanh vương có hôn ước là Ôn Nhu, mà Thanh vương hết lần này tới lần khác đối với Ôn Tâm có tình, lúc này Ôn Tâm cố ý nói như vậy, không thể nghi ngờ là muốn cho nàng càng thêm khó chịu.

”Xem muội muội nói, tỷ tỷ làm sao sẽ trách muội muội, tỷ tỷ phải cảm tạ muội muội mới đúng.” Ôn Nhu nhàn nhạt tiểu ý nhìn Ôn Tâm, ”Nếu không phải muội muội, tỷ tỷ sao có phần hảo nhân duyên của ngày hôm nay? Muội muội nói, đúng không?”

Ôn Tâm ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn ngẩng đầu nhìn về mặt vân đạm phong khinh của Ôn Nhu dù cho nàng có nói gì cũng mặc kệ, nàng luôn cảm thấy, Ôn Nhu trước mặt không phải là Ôn Nhu, mà trong lời của nàng, tựa hồ trong lời nói còn có vấn đề khác.

Hừ, làm sao có thể, Ôn Nhu ngu xuẩn kia làm sao sẽ biết chút gì, loại cảm giác bất đồng này, bất quá chỉ là ảo giác của nàng thôi mà.

”Muội muội không cầu thứ khác, chỉ cầu tỷ tỷ có thể sống tốt.” Ôn Tâm dùng ánh mắt của chân thành tha thiết không gì sánh được nhìn Ôn Nhu, ”Chỉ cần tỷ tỷ có thể hạnh phúc, Tâm nhi cùng phụ mẫu mới có thể an lòng.”

Thật không? Nàng thật như vậy vì nàng tốt như vậy sao?

”Thực sự là hảo muội muội, tỷ tỷ nhất định sẽ sống thật tốt, người, tỷ tỷ vừa mới mới vừa vào, Vương gia liền đem nha hoàn bà khắp phòng này thưởng cho tỷ tỷ, tỷ tỷ sao có thể sống không tốt được?”

Mi tâm của Túc Dạ càng nhấn càng chặt hơn, thật là một mắt to một mắt nhỏ cũng có thể nói nói dối được, phải biết rằng, cứ cho là gia không quan tâm, trong vương phủ này các phu nhân đều không phải là tình du địch đáng.

”Nói vậy, Tâm nhi yên tâm rồi,“ Ôn Tâm dùng khăn chà lau lệ ngấn rơi trên khóe mắt, trong nháy mắt liền đổi lại cười duyên, đi tới bên người Ôn Nhu, thân mật theo nàng, “Thế nhưng, tỷ tỷ, Tâm nhi hôm nay đến, là có ý vội tới là tặng lễ vật cho tỷ tỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Muội Muội Chi Tình

Editor: Luna Huang

Ôn Nhu lạnh mặt nhìn đám thị nữ mang đến bách tử thiên tôn ngọc khí lẳng la tượng trưng cho phu thê hảo hợp, tuy là cười, nhưng trong mắt lại không hiện tiếu ý.

”Tỷ tỷ, những thứ này đều là phụ mẫu vì tỷ tỷ đặt mua, tỷ tỷ nghìn vạn lần không nên oán không nên oán phụ mẫu, muốn trách thì trách Tâm nhi được rồi, phụ mẫu đều là vì tỷ tỷ mà đau, chỉ là tập tục của đại Di như vậy, phụ mẫu cũng không có cách nào. . .” Ôn Tâm giải thích, không ngờ lại tiếp tục rơi lệ.

Trong mắt mọi người xung quanh, thật là một muội muội sẵn sàng Ôn Nhu, hiểu nữ biết vì phụ mẫu thương cảm, thế nhưng nàng lại thấy rõ ràng, bất quá nàng dùng mấy thứ này đến để châm chọc nàng, ai không biết Bạch vương gia ốm yếu bất kham, có thể đảm bảo tính mạng sống sót liền xem như may mắn lắm rồi, còn trông cậy vào có thể nối dõi tông đường?

Diễn thật tốt, đến một sát thủ mang danh hiệu “Thiên diện” như nàng cũng bị động tâm, người diễn dụng tâm như vậy, nàng cũng không thể chỉ là xem kịch vui mà không tỏ thái độ được.

”Muội muội, người biết tỷ tỷ luôn luôn khóc, còn không có học được thương hương tiếc ngọc, muội muội vẫn là không nên khóc.” Không để ý tương sắc trên mặt của Ôn Tâm, Ôn Nhu vừa mở miệng cười nhạt, “Tỷ tỷ tạ phụ thân cùng nhị nương, không ngoài một năm, tỷ tỷ nhất định sẽ làm cho để cho bọn họ bế tôn nhi.”

Ôn Nhu nói ra một câu nói này, Tâm nhi cũng hy vọng tỷ tỷ và Bạch vương gia sống thật tốt.” Trong nháy mắt Ôn Tâm đổi lại biểu tình quan tâm, “Tỷ tỷ, Tâm nhi cũng có lễ vật muốn tặng cho tỷ tỷ.”

”Nga?” Ôn Nhu nhướn mi.

Chỉ thấy Ôn Tâm nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh hai tiếng, một nữ tử mặc một thân váy lưu dài thêu cây mẫu đơn yêu kiều trên váy liền thân nhiên đáp môn mà vào.

”Muội muội Ôn Nhan gặp qua hai vị tỷ tỷ.” Tiếng như oanh hót, uyển chuyển êm tai, Ôn Nhan ở trước mặt Ôn Nhu cùng Ôn Tâm phúc thân, “Muội muội chúc mừng tân hôn của đại tỷ.”

Cũng không chờ Ôn Nhu nói, Ôn Tâm liền tiến lên nâng hai tay của Ôn Nhan, hướng Ôn Nhu khẽ cười nói: “Tâm nhi rất sợ tỷ tỷ mới tới Bạch vương, ở không quen, vốn là ở Trần Quốc Công phủ thiếp thân thị nữ của tỷ tỷ cũng đã gả cho người khác, tỷ tỷ khó tránh khỏi sẽ cô đơn phiền muộn, cho nên, Tâm nhi cố ý để Tam muội muội đến Bạch vương bồi tỷ tỷ, tỷ tỷ có thể tiếp nhận phần tâm ý này của muội muội không?”

”Nếu là nhị muội muội có lòng, tỷ tỷ có thể nào không tiếp thụ đây.” Trong nháy mắt nhìn đến dáng dấp của Ôn Tâm đang cắn răng nghiêng lợi cắn răng nghiêng lợi, Ôn Nhu cười yếu ớt rồi cầm lấy tay của Ôn Nhan, “Đến đây, tam muội muội, ngẩng đầu để đại tỷ tỷ xem thật kỹ một chút, đã lâu không gặp tam muội muội rồi.”

Ở trong trí nhớ của Ôn Nhu, nàng tình tường nhớ kỹ, đời này Ôn Tâm hận nhất là người khác là người khác gọi nàng là “Nhị cô nương”, “Nhị tiểu thư”, xưng hô như thế, khiến cho để cho nàng cảm thấy, hình như vô thi vô khắc có người nhắc nhở nàng, thân phận của nàng thân phận của nàng là thứ xuất, cả đời này nàng chỉ có thể làm thứ nữ, mà Ôn Nhu hết lần này tới lần khác gọi nàng một tiếng “Nhị muội muội”, nàng có thể nào không hận?

Ôn Nhu tình tế thương thức Ôn Nhan trước mắt, tuy rằng không phải xinh đẹp như hoa xinh đẹp như hoa, nhưng cũng là mỹ nhân.

”Kể từ khi biết tỷ tỷ phải gả đến Bạch vương, Tâm nhi liền suy nghĩ, phải làm thế nào mới có thể đến giúp tỷ tỷ, thế nhưng, bản thân muội muội sức lực của một người thực sự là quá mức nhỏ yếu, không có thể đến giúp tỷ tỷ được, rất sợ tỷ tỷ một mình ở vương phủ cô đơn tịch mịch, chỉ có thể nghĩ thế nào mới có thể làm cho tỷ tỷ ở Bạch vương phủ sống vui vẻ một chút, cũng muốn mỗi ngày đều đến chơi cùng tỷ tỷ, thế nhưng tỷ tỷ cũng biết, trong phủ

phụ mẫu đều thích gọi lấy chủ kiến, không thể phân thân không thể phân thân, cho nên mới để tam muội muội đến, mong rằng tỷ tỷ không nên trách không nên trách muội muội mới tốt.” Ôn Tâm lại bắt đầu điềm điềm đáng yêu điềm điềm đáng yêu nói lên bất đắc dĩ của mình.

Thật là một hảo muội muội, vô thi vô khác đều ở đây vì nhớ nàng, chỉ bất quá thấy nhiều thế sự ảm lạnh, lại là người thân cận thì như thế nào, tùy thời cũng có thể phản bội, giống như nàng khẳng khẳng một mực vì tổ chức phục vụ, lấy xong rồi thì có kết quả gì?

Cho nên, đời này, nàng sẽ không đơn giản tiếp tục đem tâm của mình giao ra lần nữa.

Khoái lạc viên chi vông hồng.

”Nhị muội muội quan tâm tỷ tỷ, đối đãi với tỷ tỷ thật tốt, tỷ tỷ đương nhiên biết, cho nên nhị muội muội phần lễ này, tỷ tỷ nhận.” Ôn Nhu tình tường bắt được đáy mắt của Ôn Nhan chợt lóe lên vài tia vui sướng.

”Thế nhưng, tam muội muội nỡ lệ động lòng người như vậy, ở trong Bạch vương phủ làm bạn với tỷ tỷ, chẳng phải là không công chôn vùi phượng hoa tốt sao?” Ôn Nhu nhìn Ôn Nhan biết vâng lời biết vâng lời, khẽ nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói.

”Đại tỷ tỷ, muội muội thăm nghĩ cùng đại tỷ tỷ là tốt rồi, những thứ khác, đều không quan tâm.” Ôn Nhan cấp cấp giải thích, lại không nhìn thấy Ôn Tâm bên cạnh nàng đang hung hăng liếc mắt nhìn nàng.

”Khó có được tam muội muội vì tỷ tỷ suy nghĩ như thế, tỷ tỷ thật là vui mừng.” Ôn Nhu không có vẻ mặt đặc biệt vui mừng, “Yên tâm đi, tam muội muội, nếu người khẳng buông tha phượng hoa tốt đến bầu bạn cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng sẽ không bạc đãi người không phải? Có thể ở trong Bạch vương phủ này, chúng ta cũng có thể xưng là tỷ muội không phải?”

Ngụ ý lại rất rõ ràng bất quá, nàng sẽ làm nàng trở thành một trong những nữ nhân một trong những nữ nhân trong vương phủ.

”Muội muội tạ qua tỷ tỷ.” Ôn Nhan nhớ tới mấy ngày trước Ôn Tâm nói với nàng, phải học thông minh một chút, không được giống như mới vừa rồi vậy vội vàng biểu đạt ý nghĩ của mình ra ngoài, chỉ hơi kéo khóe môi lên, vén lên ánh mắt mê người nhất cười yếu ớt.

”Tỷ tỷ, thời gian không còn sớm, muội muội cũng cần phải trở về, suýt nữa đã quên cùng Thanh Vương gia còn có hẹn.” Đột nhiên Ôn Tâm giống như tựa như nhớ tới cái gì, giả vờ kinh ngạc, sau đó hướng Ôn Nhu xin lỗi cười.

Thanh vương, đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên một tia sát ý, chợt biến mất, nhìn trên mặt Ôn Tâm thản nhiên mang tiểu ý, chỉ cảm thấy chán ghét, nhưng vẫn là nhưng vẫn là cười nhạt nói: “Vậy muội muội hay là nhanh chút trở về mới tốt, nếu không Thanh vương tìm không được muội muội, chạy đi pháo hoa liệu có thể sẽ không tốt.”

”Đại quân sự, thay ta tiễn nhị muội muội thân ái một đoạn.” Ôn Tâm tức giận nhìn chăm chăm Ôn Nhu nhìn chăm chăm, nàng nghĩ không ra, mới không gặp một ngày, tỷ tỷ nhu nhược này của nàng làm sao sẽ đột nhiên biến thành người khác vậy, cư nhiên ứng phó cực nhanh, thế nhưng còn không chờ nàng đánh trả, đối phương lại hạ lệnh tiễn khách, nàng cũng không tiện cũng không tiện, chỉ vung tay áo, xoay người chân thành rời đi.

Chỉ là, Ôn Nhu này, không có giống như ngày thường nàng hay nhìn thấy vô cùng thân thiết, thậm chí còn có một loại cảm giác xa cách, còn có trên mặt nàng trên mặt nàng điềm điềm không chút biểu tình không sợ hãi, nàng chưa có từng gặp qua, là ảo giác của nàng sao?

Xác định là ảo giác của nàng, một người làm sao có thể chỉ trong một ngày mà thoát thai hoán cốt được, nhất định là nàng không thể tiếp nhận được chuyện phải gả cho Bạch vương, không thể trách được.

”Người đến, thay ta đưa Ngũ cô nương an bài tốt.” Đột nhiên cảm thấy Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy có chút hơi mệt, nhíu mi tâm, đứng dậy đi đến Yên Thủy các, lưu lại Ôn Nhan trong đáy lòng không biết đang tính toán gì.

Đẩy cửa phòng ra, Ôn Nhu dựa trên quý phi tháp, nghe âm thanh than lửa thiêu đốt nhỏ nhỏ phát ra, đang muốn chớp mắt, bỗng nhiên khóe mắt đảo qua bàn trang điểm, nàng lập tức ngồi dậy, đi tới trước bàn trang điểm.

”Duẩn nhi.” Gọi Duẩn nhi.

”Vương phi, có nô tỳ.”

”Đi hỏi một chút, mới vừa rồi thời điểm ta ở chính sảnh, có ai đã tới Yên Thủy các này.”

”Vâng, Vương phi.”

Đợi Duẩn nhi đi rồi, Ôn Nhu mới mới vừa rồi lòng bàn tay ra, đặt ở trên bàn trang điểm tiên từ sắc.

Nàng nhớ kỹ, thời điểm trước khi rời khỏi Yên Thủy các, trên bàn trang điểm không có tiên từ này.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Động Phòng Hoa Chúc

Editor: Luna Huang

”Hồi Vương phi, nô tỳ hỏi qua những người khác, nói là không có người đến qua Yên Thủy các.” Sau một lát, Duẩn nhi chạy bộ đến trước mặt Ôn Nhu.

”Ta đã biết, người lui xuống trước đi.”

Không ai tới, như vậy chi tiên tử là thế nào có thể nằm trên bàn trang điểm?

Giờ tỵ canh ba, thanh tử ven hồ.

Chữ viết tuần dật, rõ ràng tay của nam tử viết ra, không có lạc khoản.

Ôn Nhu bước đến bên chậu than lửa, đem tiên tử cầm trong tay nhẹ nhàng cho vào chậu than, ngọn lửa to nhất thời vọt lên, đem tiên tử thiêu rụi.

Ôn Nhu nàng không phải người ngu, sẽ không vì một lá thư không có lời mời ghi rõ nơi hẹn, mới đến thế giới này, nàng phải cẩn thận một chút, quyết không thể để người khác nắm được nhược điểm gì của nàng.

Quản hân có đúng hay không cùng thân thể này là người quen cũ, hôm nay nàng không phải nàng, không cần thiết bận tâm, nàng cũng không muốn tự chuốc lấy phiền toái không cần thiết.

Ban đêm.

Bởi vì tuyết rơi, không có ánh trăng, trời cao một màu xám xịt mờ, chỉ có từ cửa sổ lộ ra ánh sáng nhè nhẹ, chiếu rọi trên mặt tuyết, hiện ra bạch quang nhàn nhạt, chợt có tuyết đọng từ mái hiên rơi xuống, phát ra một âm hưởng nhẹ nhàng.

Ôn Nhu nằm ở trên chăn mềm mại, không có ngủ, chỉ là nằm ở trên giường, mở to mắt, nghe âm thanh của hoa tuyết tuôn rơi xuống gối, đáy lòng đang trầm tư.

Đây là một triều đại không hề có ghi lại trong lịch sử, Phong chi đại lục, tứ quốc đỉnh lập.

Hai trăm năm trước, Hải, Mạc, Di, Viêm tứ quốc thống nhất Phong quốc độc bá thiên hạ mà chia ra làm bốn, từ đó, Phong chi đại lục lập thành bốn quốc gia nhỏ, tứ quốc chiến tranh qua lại, rồi lại ước muốn ngôi vị hoàng đế của nhau, hai trăm năm qua, tiểu chiến liên miên, đại chiến không ngừng, có thể nói loạn thế.

Mỗi một nước mỗi một đời đế vương, đều ôm giấc mộng có thể thống nhất lại Phong chi đại lục, cho nên mới tạo thành một loạn thế kéo dài không ngừng, chính là hợp lâu nhất định phân ly, ngày này cuối cùng là sắp đến, chỉ bất quá không biết thành quốc gia nào.

Chiếu theo tính huống hiện nay các quốc gia, thực lực của Hải quốc là cường thịnh nhất không có gì nghi ngờ, chỉ cần thiên thời địa lợi nhân hoà, Hải quốc tất sẽ cử binh tây tiến, đến lúc đó, mục tiêu thứ nhất của Hải quốc sẽ là Di quốc.

Gần mười mấy năm nay, Hải quốc không ngừng phát binh quấy nhiễu biên giới hai bên, mà đế vương đời trước của Di quốc Di Linh vương hoa mắt ù tai vô năng, nhất gan sợ phiền phức, rất sợ triều chọc phải Hải quốc cường thịnh mà tự rước lấy tai ương diệt quốc, không để ý sự phản đối của triều thần, tự ý không ngừng hướng Hải quốc cắt đất cầu hoà, có thể dùng thực lực vốn có cùng Hải quốc chống lại Di quốc, biến thành một quốc gia yếu nhất trong tứ quốc.

Dưới trướng của Di Linh vương có thất tử (bảy người con), thất tử đều là nhân trung long phượng, trưởng tử Lãnh Triệt, phong Bạch vương; thứ tử Lãnh Li, phong Huyền vương; tam tử lãnh tịch, phong Tử vương; tứ tử Lãnh Trạch, phong Lam vương; ngũ tử Lãnh Hoằng, phong Thanh vương; lục tử Lãnh Ương, phong Xích vương; ấu tử Lãnh Hạo, phong thái tử.

Di Linh vương hoa mắt ù tai trình độ chỉ thích nghe và tin tưởng những lời đường mật ở trên giường, đối với những lời của đại thần cương trực khuyên ngăn chỉ cười nhạt, suốt ngày trầm mê tửu sắc, không hỏi triều chính, cho nên, Di Linh vương không có dựa theo tổ chế đem trưởng tử phong làm thái tử, mà là đem hải tử của Lệ Cơ hân sủng ái nhất phong làm thái tử, chính vì như vậy nên các đại thần thi nhau mang tấu chương đến khuyên nhủ, Di Linh vương vì biểu hiện vương, vô tình chém giết hết những đại thần dân tấu khuyên ngăn, từ đó, triều đình ám trầm như hàn đàm, không có người nào dám nói thật lòng.

Mình châu tại chường [khoái lạc viên].

Vì vậy, lúc Di Linh vương băng hà, trong cung phát sinh biến loạn, Xích vương lĩnh binh đánh vào hoàng thành, thế lực đế vị, cuối cùng do sớm có an bài lực lượng nên, Xích vương bị giết tại chỗ ở trước Chu Huyền điện.

Cũng may Lãnh Hạo mới nhậm chức đế vương, toàn tâm toàn ý vì nước vì dân, chăm lo việc nước muốn đem Di quốc lại lần nữa trở nên lớn mạnh, sự oán hận của bá tánh do Di Linh vương lưu lại mới dần dần bị áp xuống, nội bộ Di quốc cũng bắt đầu thoáng khôi phục bầu không khí của Di Linh vương trước kia.

Đây là nguyên bản trong đầu óc ký ức của Ôn Nhu cùng cách nhìn của nàng, làm cho Ôn Nhu lúc này cũng không khỏi bội phục, Ôn đại tiểu thư cũng không phải là ngu dốt mềm yếu, mà ngược lại rất có kiến giải trong chính trị, chỉ là quá mức thiện lương, quá mức tin tưởng người khác, không có tâm cơ, mới có thể hương tiêu ngọc vẫn sớm như vậy.

Mà đây là đêm động phòng hoa chúc mỗi một nữ tử trên thiên gian đều mong đợi, hôm nay nàng cũng chỉ có thể cô đơn một mình, không có hi chúc(nên), không có lễ rượu hợp cần, thậm chí, đến trượng phu nàng cũng chưa từng thấy qua, ngay cả Yên Thủy các này, ngoại trừ tia lửa phát ra từ chậu than lửa như sao trên trời ra, thì không có một tia đỏ thắm vui mừng trang sức.

Mười dặm đường đón dâu, là một mình nàng đi hết, nếu như đây là hiện đại, chắc chắn bị người nhạo báng bị người nhạo báng cả đời, huống chi ở thời cổ đại nam tôn nữ ti này, có thể thấy được, nàng xuất giá có bao nhiêu người không thích nàng, thậm chí, là chán ghét nàng.

Cũng may, Bạch vương phủ cũng không có đối đãi gì khác với nàng, dụng cụ y vật(quần áo + đồ vật), mọi thứ đều chuẩn bị đầy đủ, và lại đều là đồ vật chất lượng tốt, nếu chán ghét nàng, lúc nàng vài phủ đã đem nàng ném vào viện hoang vu không người đặt chân đến, quay về với chính nghĩa quay về với chính nghĩa trong miệng người khác nàng là một dâm phụ như vậy, ngược lại kẻ khác vui sướng, không có người tiếc hận, thế nhưng vì sao hẳn cho nàng ở Yên Thủy các nhỏ nhả tính tế này.

Nguyên nhân chính là như vậy, đáy lòng Ôn Nhu không khỏi đối với vị phu quân chưa gặp qua mặt này suy đoán một phen, có như vậy một chút *, muốn biết hẳn là người thế nào, loại ý nghĩ này, kiếp trước nàng chưa bao giờ có.

Kiếp trước, nàng là sát thủ, vì hoàn thành nhiệm vụ của tổ chức, nàng hóa thành nhiều loại người để tới gần mục tiêu, bất luận mục tiêu là nồng tình mật ý, hay là bạc tình bạc nghĩa, nàng đều vô tình không muốn, cuối cùng bọn họ đều chỉ có thể nằm ở dưới chân của nàng, nằm trong vũng máu của chính bọn họ, cho nên nàng mới có biệt hiệu là “Thiên điện” như vậy, giời thay đổi thiên điện, mô phỏng theo mô phỏng theo thiên y vô phùng.

Nhưng mà, tuy là nàng như vậy, đối mặt với nhiều loại người, ngoại trừ nhiệm vụ tổ chức giao cho, nàng chưa bao giờ chân chính muốn tìm hiểu qua bất kỳ người nào, hôm nay nàng lại đối với một người chưa từng gặp mặt như vậy thậm chí cả đời đều sẽ không gặp được nổi lên hứng thú, thật là quái lạ.

Cũng được, quay về với chính nghĩa là Ôn Nhu đáng thương chung quy cũng chết ở trên đường thành thân, mà nàng không cần nam nhân, đợi đến khi thời cơ thành thực, nàng nhất định phải rời khỏi Bạch vương phủ này, đi du lãm du lãm thanh sơn lục thủy, đây chính là điều mà kiếp trước nàng muốn làm lại không thể lại không thể làm được, có được cơ hội trùng sinh, nàng muốn làm chuyện bản thân muốn làm.

Giơ tay lên sờ sờ huyết thái dương của mình, ở đây, vốn nên bị đạn bắn qua, đáy lòng Ôn Nhu cười nhạt, buồn cười suốt đời nàng vì tổ chức mà bán mạng, đến cuối cùng bị tổ chức vứt bỏ, nàng cũng muốn phải hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng tổ chức giao cho, lại chưa bao giờ nghĩ tới, người lấy mạng của nàng lại chính là tổ chức!

Bỗng dưng năm ngón tay nắm chặt thành quyền, Ôn Nhu xóc chân lên, đi tới bên cạnh bàn rót cho mình một ly trà nguội, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch, nàng cảm giác mắt đến đập ngọn lửa giận trong lòng lửa giận trong lòng nàng, nếu không nàng sợ nàng không thể kiềm chế được uất ức của bản thân, xông ra xé hết đám tiểu nhân giả nhân giả nghĩa.

”Phanh ——” Đột nhiên truyền đến âm thanh cửa bị người cố sức đẩy ra, lại trở tay đóng cửa lại, Ôn Nhu cấp tốc đứng lên, cũng không né giấu, tay phải rất nhanh nắm lấy cổ tay tay trái, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm phương hướng cửa phòng, tỉ mỉ nghe động tĩnh quanh mình.

Quanh mình không vang động, người tới chỉ có một người, mang theo cảm giác tửu ý(ngà ngà say), là ai, có thể tiến vào Bạch vương phủ, đến Yên Thủy các của nàng? Nhưng lại dám đến vào hôm nay!

Đến tốt cùng là ai?

--- -----Phân Cách Tuyến Luna Huang-----

>”< Sao không thấy ai cmt hết vậy >”< các nàng là không thích sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Khách Không Mời Mà Đến

Editor: Luna Huang

Tay phải của Ôn Nhu cảnh giác khoát lên trên cổ tay tay trái, nhãn thần như sương, chỉ cần người đến đối với nàng bất lợi, trong ống tay áo bên trái của nàng ám tiễn sẽ lập tức xuyên thủng yết hầu của người đến.

Trong lúc Tinh thần bay lộn, chỉ thấy một nam tử mặc y(màu mực-đen) cực bộ thong dong hướng nàng đi tới, ánh mắt sáng quắc, dường như muốn đem nàng thiêu rụi.

Mỹ nam, đích xác chính là tư bản của mỹ nam, mà hấn xuất hiện một khác trong tầm mắt Ôn Nhu, Ôn Nhu liền đem tay phải tay t từ trên cổ tay tay trái cầm lên, ngồi xuống lần nữa, chỉ là, đáy mắt càng lạnh hơn, đối mặt với ánh mắt sáng quắc của nam tử, nàng giống như làm như không thấy.

”Nhu nhi. . .” Âm thanh ôn nhu, nỉ non, mang theo sự hối hận sâu đậm, về mặt đau thương nam tử nhìn Ôn Nhu, “Nhu nhi, như thế nào hôm nay nàng không đến nơi đó với ta, cũng biết ta một mực ở thanh tử ven hồ chờ nàng? Không chờ được nàng đến, ta liền tới, nàng có thể trách oán ta?”

”Nghiêm công tử, xin chú ý xưng hô của người, ta bây giờ là Bạch vương, tên của ta, tựa hồ không phải Nghiêm công tử có thể tùy ý có thể tùy ý gọi thiện thế.” Ôn Nhu lạnh lùng nhìn nam tử mị nhãn như tơ trước mắt, “Huống hồ, Nghiêm công tử làm sao khuya như vậy xông vào Yên Thủy các của ta, về tình về lý, cũng không nên đi?”

Trong con người đẹp mắt của Nghiêm Vô Ly, đau thương càng thêm lộ rõ, “Nhu nhi. . .nàng là làm sao? Từ trước đến nay đều là gọi 'Vô Ly'. . .”

”Thật không? Ta thế nào không nhớ rõ?” Ánh mắt của Ôn Nhu như đao, nhưng cho tới bây giờ nàng không biết, người có thể vô si đến loại tình trạng này, cũng chỉ có Ôn tiểu thư mắt bị mù thế này mới có thể coi trọng người như vậy, thậm chí liên lụy đến suốt cuộc đời của mình.

”Nhu nhi, là ta phụ nàng, ta biết nàng oán ta, hận ta, thế nhưng ngày ấy, ta thật là có vạn phần việc khẩn cấp. . .” Nghiêm Vô Ly vội vàng giải thích, bắt được cổ tay trắng tinh của Ôn Nhu, “Thế nhưng, Nhu nhi, vì sao nàng gả cho Bạch vương rồi. . . Vì sao không chịu cho ta một cơ hội. . .”

Ôn Nhu hung hăng bỏ qua Nghiêm Vô Ly, lực đạo to lớn chấn động hấn rồi lui về sau ba bước, kinh ngạc nhìn kinh ngạc nhìn nàng.

”Như vậy, Nghiêm công tử, thấy ta gả cho Bạch vương người hài lòng sao?? Đây không phải là kết quả người muốn kết quả người muốn sao?”

”Cơ hội? Ta còn muốn Ta còn muốn cho người cơ hội gì? Đợi lát nữa cùng người lại bỏ trốn thêm một lần? Cả đời sống trong sự chế nhạo của người khác?”

”Ta như thế nào sẽ còn hận người? Như thế nào sẽ oán người chứ? Bởi vì ở trong lòng ta, căn bản không có người, càng không đáng để ta phải hận người oán người.”

Nàng là nhận được ký ức của Ôn Nhu, nhưng lại không nhận ái hận tình cừu tình của nàng, cho nên, người hiện tại đang đứng trước mặt nàng là nam nhân đã từng được Ôn Nhu yêu đến tận xương, rồi lại hận thấu xương, ở trong mắt nàng, đều là người xa lạ.

Thì ra là chỉ có mỗi mình Ôn Nhu mới có thể ngốc như vậy, ngốc đến nỗi yêu một nam nhân không biết rõ thân phận liền hứa chuyện chung thân cùng hấn, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào muốn cùng hấn bỏ trốn, cuối cùng lại bị một cái tội danh dâm phụ chụp lên đầu.

”Nhu nhi! Ta biết nàng là đang nói lấy! Sợ dĩ nàng oán ta hận ta, thế nhưng nàng làm sao có thể lấy chung thân đại sự của mình ra làm trò đùa? Mọi người đều biết, Bạch vương quanh năm suốt tháng bệnh tật, mạng cũng không biết có giữ được không! Nàng làm sao. . .nàng làm sao. . .? Đáy mắt của Nghiêm Vô Ly có sự phẫn nộ, có đau thương, có hối hận, có cả sự rất không cam lòng.

”Như vậy thử hỏi Nghiêm công tử, hôn sự tùy vào ta chọn sao? Hừm? Một nữ nhân bỏ cả chung thân đại sự cùng người bỏ trốn, ở toàn bộ Phong chi đại lục này, còn có ai dám thú, Nghiêm công tử, người nói, cái này có phải hay không là người cũng có công lao?”

Ôn nhu nói như là người gây sự, một câu đều làm cho Nghiêm Vô Ly khó có thể trả lời, Nghiêm Vô Ly càng giật mình nhìn Ôn Nhu, đau lòng chí cực đáng đáp, bởi vì tại trong mắt hấn, Ôn Nhu vẫn là tao nhã, mỗi khi vừa thấy hấn cũng sẽ dịu dàng mỉm cười, mà không phải giống như hiện tại vậy nhanh mồm nhanh miệng, oán hấn, đều là oán hấn, là hấn là hấn hại Ôn Nhu rồi.

Lúc trước tuy rằng hấn ôm mục đích tới gần nàng, lại không biết, bản thân thực sự yêu nàng lúc trước nói muốn cùng nàng cao bay xa chạy, hấn cũng là hạ quyết tâm, nhưng không ngờ ngày ấy ngay lúc hấn hẹn, hấn có việc quan trọng, bắt buộc dĩ mới thất hứa, vốn nghĩ giải quyết suy nghĩ chuyện rồi liền lập tức đi tìm nàng, vậy mà lại nghe được tin tức nàng phải gả cho Bạch vương!

Thế nhưng hấn không biết, Ôn Nhu trước mặt hấn, không còn là Ôn Nhu đồng ý cùng hấn đi xa thiên nhai.

”Bạch vương có gì không tốt? Bạch vương không ngại, không để ý tới nghìn vạn ánh mắt người khác mà thú ta qua cửa, ta có một nơi tốt, Nghiêm công tử không phải là nên chúc phúc sao?”

”Nhu nhi, nàng không nên tự lừa mình dối người! Bạch vương hấn căn bản cũng không căn bản cũng không thích, tới nay hấn chưa có tới, chính là chứng minh tốt nhất chứng minh tốt nhất!” Nghiêm Vô Ly bị Ôn Nhu trước mặt làm cho nổi giận.

”Nga? Như vậy Nghiêm công tử là nhìn chuẩn vào cái lỗ hổng này, nên mới đến phải thay thế Vương gia làm bạn với ta sao?” Ôn Nhu từng chữ mỉa mai.

”Nhu nhi. . .ta. . .” Hấn chưa từng có ý nghĩ như vậy, hấn chỉ là muốn thấy nàng, cho nên mới tìm hiểu tin tức của Bạch vương phủ, hấn cũng biết, bất luận là đêm nay, hay là về sau, Bạch vương cũng sẽ không cũng sẽ không xuất hiện ở Yên Thủy các.

Hoán thân thể đùa nghịch.

”Nghiêm công tử đã nói xong? Nói xong rồi liền thỉnh rời khỏi đi, ta nghĩ, Nghiêm công tử không muốn lại lần nữa khiến ta thân bại danh liệt?” Không đợi Nghiêm Vô Ly nói hết lời, Ôn Nhu lạnh lùng hạ lệnh trực khách, “Còn có, thỉnh Nghiêm công tử chớ quên, đây là bạch vương phủ, không phải tiểu đi

viên, không phải mặc cho người muốn tới liền tới, mặc cho người muốn đi liền đi, huống hồ, tối nay là đại hôn chi dạ của ta, Nghiêm công tử một mình đến đây, có cần hay không ta thông báo mọi người trong vương phủ một tiếng?”

Nghiêm Vô Ly muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đau thương nói, “Nhu nhi, ta sẽ trở lại thăm ngươi.”

Nghiêm Vô Ly nói xong, nhanh rời đi.

Đội Nghiêm Vô Ly đi rồi, Ôn Nhu chậm rãi bước đến trước cửa phòng, kéo cửa phòng ra.

Nhìn trước cửa có một số bước chân lưu lại gần như bị bị gió tuyết vùi lấp, cười lạnh.

Trời mùa đông, tảng sáng rồi, thế nhưng đám thị nữ như trước giờ mẹo năm khắc đứng giờ rồi giường, bắt đầu một ngày làm việc.

Đuẩn nhi hôm qua bị mọi người đẩy đến Yên Thủy các hầu hạ một tân vương phi mà bị nói là như lang như hổ như hổ vậy làm thiếp thân tỳ nữ, cảnh này khiến người đầy sân đều đối với nàng đó kị không ngớt, nhìn ánh mắt của nàng đều tốt giống như cất giấu đao, hận không thể tiến lên oan hạ một mảnh thịt của nàng.

Thẳng đến khi Đuẩn nhi bị Ôn Nhu gọi đi, nàng mới xóa sạch lệ khô trên khóe mắt, đem tay áo cao buông xuống, mới múc nước nóng vào thau đồng rồi bước vào Yên Thủy các.

”Vương phi, nô tỳ đến hầu hạ người rửa mặt chải đầu.” Đuẩn nhi cung cung kính kính phúc, đem thau đồng đặt ở trên giá gỗ, vắt khăn mặt trong thau đồng rồi đưa cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận khăn rồi đắp lên mặt, nhẹ nhàng lau “Ừ” một tiếng.

”Vương phi, người đêm qua ngủ không ngon ngủ không ngon sao?” Đội Ôn Nhu lau xong mặt, Đuẩn nhi dời tới phía sau nàng, bắt đầu vì nàng chải tóc, nhìn trong gương đồng Ôn Nhu mang theo vết bầm đen nhàn nhạt dưới mí mắt, bật thốt lên hỏi, sau khi hỏi xong mới phát hiện mình lẩm mồm, vội vã quỳ xuống, “Vương phi thứ tội, nô tỳ không phải có ý lẩm mồm.”

Ôn Nhu hơi nhíu mày, thản nhiên nói thản nhiên nói: “Đứng lên đi, ta không trách tội ngươi.”

Loại thời đại này, quả nhiên là quả nhiên là không thể đi sai một bước, nếu không, ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.

”Nô tỳ tạ Vương phi.” Đuẩn nhi khấu đầu một cái, mới đứng lên tiếp tục vì Ôn Nhu chải tóc.

”Đuẩn nhi, hôm qua ta xử trí hai thị nữ như vậy, ngươi có biết không?” Hai bên trái phải thị nữ đưa đến một ly trà vừa pha xong, Ôn Nhu nhấp một ngụm, hỏi.

”Hồi Vương phi, Liên nhi cùng Tô tỳ là người của Mẫn phu nhân, thường ngày rất ít đến hậu viện, Đuẩn nhi chỉ là thấy qua, chưa từng nhận biết.”

Lông mi của Ôn Nhu hơi rũ, thảo nào. . .

”Vương phi, hôm nay các phu nhân khác sẽ đến đây hướng người kính trà, người muốn mang cây trầm nào?”

Ôn Nhu nhìn mình trong gương, rất hài lòng với tay nghề búi tóc của Đuẩn nhi, từ trên bàn trang điểm lấy ra một cây trầm ngọc liên lưu to, “Cây này đi.”

”Vâng, Vương phi.” Đuẩn nhi đưa tay đón lấy cây trầm, không cẩn thận lộ ra cổ tay, nàng vội vã xả ống tay áo xuống che khuất cổ tay, cẩn thận thay Ôn Nhu cài trầm lên tóc.

Động tác của Đuẩn nhi mặc dù nhanh, nhưng Ôn Nhu cũng nhìn thấy trên cổ tay nàng có vết bầm đen đậm, nàng tựa hồ nhớ kỹ, hôm qua lúc Đuẩn nhi thay nàng búi tóc, trên cổ tay vẫn chưa có bị thương.

”Đuẩn nhi, vén ống tay áo của ngươi lên, để ta nhìn cánh tay của ngươi một chút.” Nàng luôn có một loại suy đoán, Đuẩn nhi là hôm qua được nàng nâng lên làm thiếp thân thị nữ, hôm nay trên cổ tay liền xuất hiện vết thương, là trùng hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Phu Nhân Vương Phủ

Editor: Luna Huang

Đuẩn nhi không dám nhìn ánh mắt ôn nhu của Ôn Nhu, chỉ là cúi đầu, sau đó lắc mạnh đầu, “Cánh tay của nô tỳ rất khó coi, sợ dơ mắt của Vương phi.”

”Không chịu cũng được, vậy người vẫn là nên trở lại hậu viện thôi.”

”Phịch” một tiếng, Duẩn nhi lại quỳ trên mặt đất, hướng Ôn Nhu dập đầu, “Cầu Vương phi không nên đem nô tỳ đánh đuổi! Cầu Vương phi không nên đem nô tỳ đánh đuổi! Nô tỳ nghe Vương phi.”

Duẩn nhi nói xong, vội vàng đem ống tay áo mở lên.

Hai cánh tay gầy yếu của nàng ứ đọng máu để lại những vết bầm to nhỏ, da thịt thanh bạch, xanh tím ứ thương, xếp chồng lên nhau, khiến thần thái lạnh nhạt của Ôn Nhu trở nên băng lãnh.

”Nói, ai làm?” Đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân có phải không? Dám như thế ngược đãi thị nữ thiếp thân của nàng, xem ra thực sự có người muốn cùng nàng gây sự rồi.

”Hỏi Vương phi, là, là Thanh nhi. . .” Duẩn nhi cúi đầu, chiến chiến nguy nguy nói rằng, nàng vốn muốn nói dối, nhưng đối mặt với Vương phi, nàng nói không nên lời, cũng không dám nói dối.

”Thanh nhi, là người của người nào?” Khẩu khí của Ôn Nhu lạnh lùng, trong lời nói không có nghi vấn, không cần suy nghĩ cũng biết, không có người ở sau lưng làm chỗ dựa, một thị nữ nhỏ nhoi, có can đảm bao nhiêu cũng không dám làm như thế.

”Là. . . Âm phu nhân. . .” Nói đến Âm phu nhân, Duẩn nhi liền cực sợ, đến thanh âm cũng run rẩy vài phần.

Nàng thiếu chút nữa là chết dưới côn của Âm phu nhân rồi, cũng bởi vì nàng làm đổ một ly trà ở trước mặt Âm phu nhân, đã bị đánh đến năm mươi trượng, cũng may mạng nàng cứng rắn, nằm trên giường một tháng, vẫn còn sống, trong lòng nàng, Âm phu nhân chính là con ác mộng đáng sợ nhất.

Quả nhiên giống với dự tưởng của nàng, ngày hôm qua là thị nữ của Mẫn phu nhân, hôm nay, lại là khi dễ thị nữ của nàng, xem ra, nàng ở trong vương phủ này, không thể bình an được rồi.

Nghe ra được sự sợ hãi trong lời nói của Duẩn nhi, Ôn Nhu mở hồ có thể cảm nhận được cái tâm cao khí ngạo của Âm phu nhân trong vương phủ.

Ôn Nhu tự mình cúi người xuống, đỡ Duẩn nhi từ trên mặt đất lên, Duẩn nhi thụ sủng nhược kinh, lại thay nàng đem ống tay áo buông xuống, chậm rãi nói: “Sau này trong Bạch vương phủ, sẽ không ai dám tiếp tục khi dễ người.”

Trong nhất thời Duẩn nhi không thể tin được, nhưng khi nhìn thấy tình cảm trong mâu tử của Ôn Nhu, nàng nhất thời cảm thấy ấm áp, lại muốn quỳ xuống, nhưng bị Ôn Nhu ngăn cản.

Yêu mưu.

”Nô tỳ, nô tỳ phát thệ, cuộc đời này chỉ trung thành với Vương phi!” Thân là thị nữ, không thể nghi ngờ muốn tìm người có thể bảo hộ mình, từ ánh mắt của Vương phi, nàng lựa chọn tin tưởng.

Tốt, Ôn Nhu chờ chính là nàng những lời này của nàng.

Nàng tự nhận mình không phải là người lương thiện, sẽ không đồng tình quan tâm đến mỗi một người, chỉ là ở đây chỉ có một mình nàng ở thời không, nàng cần người trung thành với mình.

”Duẩn nhi, người mới nói, hôm nay các vị phu nhân khác muốn hướng ta kính trà?” Nói về vấn đề chính, hiện tại nàng phải làm, là hiểu rõ Bạch vương phủ.

”Đừng vậy.” Duẩn nhi đáp, “Hai năm qua, vương thượng liên tục tặng cho Vương gia rất nhiều nữ tử làm lễ vật, chỉ là thân phận của các nàng đều là thứ nữ, ca cơ, cho nên Vương gia chỉ cho các nàng là trắc và phu nhân, Vương gia luôn luôn bệnh, chỉ là cấp cho các phu nhân danh hào để che đậy, trong ngày thường các phu nhân cũng sẽ không nhìn thấy mặt Vương gia, hôm qua là ngày Vương phi vào phủ, Vương phi là chính phi, dựa theo lễ nghi của đại Di, các phu nhân phải hướng Vương phi kính trà.”

”Như vậy chiếu theo lời người nói, Vương gia rất ít xuất hiện trong phủ, vậy công việc của Bạch vương phủ đều do ai quản?” Rất ít xuất hiện? Chỉ dù là người thân mắc bệnh nan y, cũng sẽ không có đạo lý không bước ra khỏi nhà, Bạch vương gia này, rốt cuộc là bệnh gì?

”Hỏi Vương phi, việc trong Bạch vương phủ, đều do Túc Dạ đại quân sự quản.”

”Ừ.” Ôn Nhu gật đầu nhẹ, cái nàng nàng cũng có thể đoán ra được, “Như vậy, nói đúng là, người duy nhất có thể nhìn thấy Vương gia chỉ có thể là đại quân sự?”

”Đừng vậy, chỉ có Túc Dạ đại quân sự có thể tùy ý ra vào Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia.”

”Ngõa Phủ Lôi Minh?”

Ngõa Phủ Lôi Minh, tỉ dụ như là người vô đức vô tài chiếm địa vị cao, uy phong một thời, Bạch vương lại lấy một câu thành ngữ như vậy để đặt làm tên viện của mình, trước giờ chưa ai dám làm như vậy a.

”Ngõa Phủ Lôi Minh là chỗ ở của Vương gia, là nơi sâu nhất của vương phủ, trong ngày thường không ai dám đặt chân đến đó, chính là các phu nhân cũng không được, nô tỳ cũng chưa từng đến Ngõa Phủ Lôi Minh, Vương gia thân thể không tốt, rất ít ra khỏi Ngõa Phủ Lôi Minh.”

Xem ra, chuyện liên quan đến Bạch vương gia tạm thời để sau vậy, quay lại với vấn đề chính, hiện nay vấn đề nàng phải hiểu chính là, bất luận làm gì cũng sẽ không làm phu nhân nhân rồi.

”Như vậy, người cùng nói ta nói một chút chuyện về các phu nhân đi.” Vị tri kỷ tri bỉ, biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, đây mới là đạo lý cứng rắn.

Âm thanh bị thiêu đốt của huân hương trong phòng du dương vang lên, lượn lờ, hệ thống sưởi lửa than bốn phía, Ôn Nhu nghe Dẫn nhi một bên kể rõ, một bên tinh tế thưởng thức trà.

Lát sau một tiếng thị nữ truyền báo, phá hủy không gian thanh nhã thư thái trong phòng.

”Vương phi Mẫn phu nhân, Khiết phu nhân cùng Du phu nhân đến đây vấn an.”

Ôn Nhu ngồi ở ghế chủ vị, chân thành thưởng thức các phu nhân sắp đến.

Chỉ thấy một người dẫn đầu bước vào trong phòng dẫn theo hai người sóng vai bước vào, nhìn dung mạo hình thái, bên trái một vị, ánh mắt như sóng, mi cong như liễu, áo khoác màu gạo trắng đem thân thể yếu đuối của nàng ôm trọn, chỉ lộ ra chiếc váy xếp màu hồng nhạt cùng giày thêu tú công tinh xảo, nhưng cũng không lẫn át được khí chất tao nhã của nàng, búi linh xà, cài một cây trâm châu phức tạp, mắt ngọc mây ngài, khí chất tao nhã thanh tao lịch sự, nói vậy, là ở Mẫn phu nhân danh tiếng tốt nhất ở B Bạch vương phủ.

Bên cạnh Vương Như Mẫn, đại khái đó là Khiết phu nhân, Bình An quận chủ hữu danh vô thực, Tổng Từ Khiết, khí chất tương mạo so ra kém Vương Như Mẫn, nhưng là một đôi mắt từ siêu việt người bên ngoài đều không thể bằng, đẹp không sao tả xiết, chỉ thấy nàng một kiện tay áo hoa hẹp đối với váy, thấp phần làm người khác chú ý, nhưng cũng xinh đẹp.

Cuối cùng một vị, thanh thúy hoàn bội đỉnh đương, không cần nghĩ cũng biết, là ca cơ Tây Vực vào phủ sớm nhất, Du phu nhân, ca cơ Tây Vực vô danh không họ, nàng cũng như vậy, Du, khi nàng vào phủ, Bạch vương ban cho tên cho nàng, nhưng mà, có thể đoán rằng, lộ ra một bộ kiêu nhan vạn người nhìn ca cơ Tây Vực, tuy là làm chủ tử, cũng không có thể phục chúng, Bạch vương phủ này, nhất định cũng không ngoại lệ, không biết nàng là như thế nào có thể sinh sống hai năm trong vương phủ?

Nàng có mâu từ không giống người Trung Nguyên, màu hồ phách, trong nhạt mê người, mũi nhọn như tợ, phảng phất cười liên có thể liên có thể khuynh đảo vạn người, tuy là đôi lại phục sức của vùng Trung Nguyên, nhưng cũng che giấu không được dị quốc phong tình của nàng, nhất là trên thắt lưng nàng có treo một chuỗi tiểu chuông đồng, mỗi bước nàng đi. Phát sinh âm hưởng thanh thúy, giống như âm thanh của thiếu nữ cười khẽ, dễ nghe êm tai.

Nữ hoàng thỉnh người kiểm tiết tháo.

Ba vị đều là mỹ nhân, có thể nói là Ôn Nhu là có phúc được thấy, tuy rằng kiếp trước nàng cũng duyệt qua vô số mỹ nhân, mà trước mắt, cũng mỗi người một vẻ, cái này không dễ khiến cho nàng không khỏi đoán rằng, Bạch vương gia bất quá là một ma ốm, có gì ?? Dẫn tới những . . Mỹ nhân này gả đến cho hắn? Còn nữa, gả cho hắn cũng vô phúc hưởng thụ, chỉ là đem đám mỹ nhân để trong phủ.

Nếu như nàng là nam nhân, nàng nhất định sẽ không bạc đãi những mỹ nhân như hoa như ngọc như hoa như ngọc này, đáng tiếc, nàng không phải, mà các nàng, dung mạo xinh đẹp, không biết lòng dạ là như thế nào, các nàng cùng nhau tồn tại trong Bạch vương phủ, quyết định các nàng là địch không phải bạn.

”Muội muội, gặp qua Vương phi, hướng Vương phi tỷ tỷ thỉnh an.” Một ngum đồng thanh, nhiều tiếng dễ nghe, như hoàng oanh như hoàng oanh hót vậy rất êm tai, Ôn Nhu nghe được một trận thích ý, cũng nhân thân như sương.

Ôn Nhu làm ra một động tác hư, cười nói: “Các muội muội không cần đa lễ, đều mời ngồi đi.”

”Thuộc hạ gặp qua Vương phi.” Lúc ba vị phu nhân ngồi xuống, Túc Dạ tiến đến hành lễ, “Vương phi, Âm phu nhân nói đêm qua cảm nhiễm phong hàn, hôm nay không thể đích thân đến, bảo thuộc hạ hướng Vương phi truyền báo, nàng hôm nay không thể tới kính trà tẩm..”

”Vậy liền Vậy liền để cho nàng nghỉ ngơi, đừng nhiễm thêm bệnh gì khách nữa.” Ôn Nhu lạnh lùng nói, nếu nói đây là ra oai phủ đầu? Muốn cho nàng xem địa vị của nàng trong vương phủ?

”Đại quân sự, ở đây không còn việc của người nữa, người lui xuống trước đi, ta và các muội muội hảo hảo tâm sự.”

Túc Dạ gật đầu xác nhận, xoay người lui ra, Ôn Nhu nhìn đến ánh mắt bắn khoả của hắn một chút, tâm trạng không khỏi có chút hiểu rõ tại sao hắn lại tự mình đến vì Âm phu nhân truyền báo.

”Không biết chúng ta đến vào giờ này, có thể hay không quấy rối tỷ tỷ?” Vương Như Mẫn là người đầu tiên đặt ra câu hỏi, âm thanh thanh nhã, khiến Ôn Nhu cảm thấy cực kỳ êm tai, Ôn Nhu không khỏi đưa mắt dừng trên người nàng.

Người không thể xem bề ngoài, Ôn Nhu tin tưởng, thủy chung là những lời này, dung mạo có tốt đến đâu thi cũng chỉ là ở bên ngoài mà thôi.

”Không có gì, ngược lại ta ở trong phủ cũng không việc gì để làm, các muội muội nên đến đây nhiều cùng ta tâm sự mới đúng, các muội muội vào cửa so

với ta sớm, là ta phải hướng các muội muội học tập.” Ôn Nhu nói xong uyển chuyển, khẽ mỉm cười, cũng tỉ mỉ quan sát đến biểu tình trên mặt mỗi người.

Cũng không biết là bọn họ che giấu quá tốt, hay là các nàng thật là tôn kính nàng vị Vương phi này, mỗi chữ mỗi câu, quân chuyên gia khéo, không có chút ý tứ hàm xúc đối địch nào, các nàng nói liên miên lời nhai đất Ôn Nhu đi lòng vòng cho đến đây giờ cũng không có nói đến trọng tâm của câu truyện.

Nhiên, Ôn Nhu lại chú ý tới, Du phu nhân từ đầu chí cuối cũng chỉ là an tĩnh ngồi ở một bên, không có lời thừa thãi, thỉnh thoảng đậm đậm nhất tiếu, khẽ gật đầu, không bằng hai vị phu nhân khác hữu thuyết hữu tiếu.

Kính trà cũng không có cố ý làm sai chuyện gì, ba người đều là thập phần cung kính hướng nàng kính lên một ly trà, coi như thực sự đối với nàng ngồi trên vị trí chính phi này không một chút dị nghị nào, thế nhưng, Ôn Nhu lại không tin các nàng tìm nàng chỉ để cho nàng thấy thực sự thần phục với nàng như vậy.

Ôn Nhu không muốn không muốn những nữ nhân này thêm phí nước bọt, chỉ nói đem qua bản thân không có nghỉ ngơi tốt, rồi đuổi các nàng về viện.

Ba người lần lượt xin cáo lui, Du phu nhân như cũ đi sau cùng, chỉ là, lúc nàng bước ra ngưỡng cửa trong nháy mắt, quay đầu lại liếc mắt nhìn Ôn Nhu.

Đó là ánh mắt ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hữu Cầu Mà Đến

Editor: Luna Huang

Thời gian tuyết ngừng, là lúc mặt trời lặn, mùa đông, màn đêm luôn luôn phủ xuống rất sớm.

Ôn Nhu rất là úy hân, đó là bởi vì năm mười tuổi đã tiếp nhận sự huấn luyện của tổ chức, trong tuyết đầu cùng đã lang, trên mặt băng, cứ như vậy suốt một mùa đông dài, nàng cho là nàng sẽ không chịu được, nhìn đám bạn đồng lứa đang lần lượt ngã xuống, nàng đem toàn bộ máu đang chảy ra ở dưới môi phát thệ, nàng muốn sống sót, cùng với đám bạn đồng lứa sống sót.

Rốt cục, nàng thành công, nàng vẫn còn sống, cũng tự khi đó bắt đầu, nàng bắt đầu độc lập đi hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao cho, thế nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới, tổ chức mà nàng xuất phát từ nội tâm mà đối đãi, cũng chính là chính tay đâm lên người nàng, nàng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra.

Khi đó bắt đầu, nàng liền bệnh căn không dứt, vừa bước vào mùa đông, liền thập phần úy hân.

”Ba ——” Trong lò lửa than thiêu đốt vật liệu, đột nhiên thanh âm của cửa hòa hoa bắn toé lên, Ôn Nhu đứng ở cửa hiên ngẩng đầu nhìn trời cao, áo khoác trên người phủ xuống, xoay người trở về nhà.

Cũng may Bạch vương gia đối đãi với mỗi nữ nhân nhập phủ đều không kém, tất cả vật dụng đều có đủ, thế nhưng lại không sung hạnh bất kỳ một phu nhân nào, vì sao? Ôn Nhu lại bắt đầu đoán vị trượng phu chưa từng gặp mặt này.

”Vương phi.” Ôn Nhu mới bước vào, Dẫn nhi liền từ bên ngoài viện chạy chậm đến, “Bẩm Vương phi, Du phu nhân ở bên ngoài viện cầu kiến.”

Du phu nhân? Ôn Nhu suy nghĩ chốc lát, liền hướng Dẫn nhi nhẹ nhàng xua tay, “Để cho nàng đi vào.”

Sau một lát, một nữ tử mặc y phục của nha hoàn từ từ tiến đến, đã không có hoàn bội đính đương bên thắt lưng như lúc nãy, nhưng cũng vẫn như cũ phong tình biệt dạng.

”Thiếp gặp qua Vương phi tỷ tỷ.” Du phu nhân hướng Ôn Nhu hơi phúc thân, “Thiếp một thân trang phục như thế này mà đến, thực không muốn làm người khác chú ý, mong rằng tỷ tỷ thứ lỗi.”

”Đâu nói, muội muội mời được vào phòng ngồi.” Ôn Nhu khẽ gật đầu, mặc kệ người tới có ý gì, lại dò xét nói: “Dẫn nhi, dâng trà.”

”Không biết muội muội đêm khuya đến đây, thế nhưng có chuyện quan trọng gì muốn nói?” Ôn Nhu nhìn Du phu nhân ngồi ở đối diện nàng, nước trà trong tay nàng trong tay nàng sương khí dày đặc phủ lên dung mạo, phảng phất như một đóa hoa sen mới nở, sương mù mà mê người.

”Hôm nay Vương phi có thể thấy qua Ôn Nhan cô nương sao?” Du phu nhân ngẩng đầu nhìn Ôn Nhu, không kiêng kỵ không tránh né, mâu tử quyền rũ mà sáng sủa.

”Muội muội cái này là ý gì?”

”Thiếp chỉ là muốn cùng tỷ tỷ nói, phòng người chi tâm không thể không có, cũng không phải là thiếp muốn gây xích mích ly gián.”

”Muội muội thế nhưng nhìn thấy gì?” Bằng không nàng sẽ không vô duyên vô cớ nói với nàng những lời này.

”Đêm qua ta chưa ngủ, ở trong phủ đi lại đi một chút, nhìn thấy Ôn Nhan cô nương trong tay bưng canh nóng Yên Thủy các vội vã chạy ra, thần sắc hoang mang, rồi lại nhếch miệng cười.” Du phu nhân nói xong, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Đêm qua lúc Nghiêm Vô Ly trong phòng cùng nàng lúc nói chuyện, nàng liền phát hiện có người đang nghe trộm ngoài cửa, bất quá nàng không muốn đã thảo kinh xà nên thôi, lại không biết, đúng là Ôn Nhan, không nghĩ tới, động tác của nàng rất nhanh, nàng chỉ biết, Ôn Tâm sẽ không có chân chính xuất phát từ xuất phát từ quan tâm nàng mà đem Ôn Nhan đưa đến bên người nàng.

”Đa tạ muội muội nhắc nhở,“ Ôn Nhu nhìn chăm chăm Du phu nhân, “Muội muội có hay không thực sự muốn gây xích mích ly gián, tỷ tỷ có thể nhìn ra được, chỉ bất quá, muội muội cùng ta đây nói những thứ này, mục đích là gì?”

Nàng không cảm thấy vô duyên vô cớ, Du phu nhân sẽ cố ý ban đêm chạy tới cùng nàng nói những thứ này.

”Tỷ tỷ, hứa giúp ta.” Du phu nhân đứng lên, đi tới trước mặt Ôn Nhu, thẳng tắp quỳ xuống, thần tình kiên quyết.

Ôn Nhu nhú mày, cũng không vội để cho nàng đứng dậy, từ hôm nay nàng nhìn ra được, Du phu nhân đối với nàng cũng địch ý, nhưng là cũng không hề để cho nàng sử dụng.

”Dứt lời, người muốn ta đồng ý giúp người cái gì?” Không phải là muốn từ nàng đây đạt được thứ mà nàng muốn có được.

Du phu nhân ngẩng đầu, mắt sáng như đuốc, “Hứa giúp ta rời khỏi Bạch vương phủ!”

”Bất quá Ta cũng chỉ là mới đến Bạch vương phủ, ba vị phu nhân khác, bất kỳ một cái nào ai cũng có thể giúp người, vì sao người muốn tìm ta? Bất quá ta chỉ là nữ nhân lưng mang theo danh xấu bị bêu khắp nơi mà thôi.” Cho nên, nàng phải rời đi, cũng muốn rửa đi cái thanh danh ô uế này, quang minh chánh đại quang minh chính đại rời khỏi.

Tầm hung sách.

”Thế nhưng thiếp nhìn ra được, tỷ tỷ và các nàng không giống nhau.”

Du phu nhân từng từ có tư vị, để khoe miệng của Ôn Nhu giật giật lên, duỗi tay đỡ Du phu nhân đang quỳ gối trước mặt đứng dậy, Du phu nhân cũng không khước từ, đứng lên.

”Vậy Du muội muội trái lại nói một chút, ta và ba vị muội muội kia có gì không giống nhau.”

”Bởi vì, thiếp nhìn ra được, lòng của tỷ tỷ không ở Bạch vương phủ.”

Thật có thể nói là từng từ châu ngọc, khiến Ôn Nhu nao nao, tâm trạng không khỏi bội phục.

”Muội muội trái lại biết xem tướng?” Ánh mắt của Ôn Nhu nhìn chăm chăm Du phu nhân nhìn chăm chăm, “Bất quá, muội muội phải rời đi, bỏ được sao?”

Du phu nhân khiếp sợ, không thể tin đón nhận ánh mắt của Ôn Nhu, rồi lại cấp tốc cúi đầu, cười khổ, “Ta là một ca cơ, tự biết thân phận thấp, vốn cũng không có hy vọng xa vời hy vọng xa vời có thể bay lên làm phượng hoàng, hai năm trước vào Bạch vương phủ cũng không phải ý của ta, đối với ta có gì là không thể? Bất quá cầu an an ổn ổn sống thôi, đều biết cung đình trường cao ngày sâu tựa như biển, vốn tưởng rằng an phận thủ thường là có thể cầu được an bình qua ngày, lại không biết bất luận bản thân có chém giết tranh đấu hay không, hay là không tranh không đoạt, đều không có thể an bình qua ngày, mà ta vô tâm cùng vương phủ này, chỉ cầu có thể rời xa nơi này, tìm địa phương chân chính thuộc về mình.”

”Thế nhưng, muội muội cho rằng, cho dù chiếm được sự trợ giúp của ta, người liền thật có thể rời khỏi sao?” Từ hôm nay ánh mắt của Túc Dạ, nàng cảm thấy được, ánh mắt của Túc Dạ luôn luôn rơi vào trên người Du phu nhân, bởi vậy có thể đoán rằng, hai người đến tột cùng là quan hệ như thế nào? Mà trước mặt Du phu nhân này, thật đáng giá để nàng giúp sao?

”Hai năm trước ta không có được như ta mong muốn, hai năm sau ta vẫn như cũ không chiếm được thứ ta mong muốn, ở lại đây thì còn có ý nghĩ gì, chỉ làm khiến cho bản thân càng thêm bi thương.” Du phu nhân cúi đầu, tay trái vẫn vuốt ve vòng tay thủy ngọc đeo trên cổ tay phải.

”Muốn ta giúp người cũng không phải là không thể, chỉ là ——“

”Tỷ tỷ cứ nói, chỉ cần là chuyện muội muội có thể làm được, chắc chắn sẽ làm.”

”Tốt, như vậy người nói cho ta biết trước, người và Túc Dạ là quan hệ như thế nào, ta không muốn ngày sau sẽ rước phải thứ phiền phức không cần thiết gì vào người.” Ôn Nhu lạnh nhạt nói xong, trên mặt Du phu nhân xuất hiện biểu tình khiếp sợ kịch liệt trắng xanh hình thành cường liệt đối lập, trong lúc nhất thời nắm thật chặt vòng ngọc trên cổ tay phải, hàm răng cắn chặt đem đôi môi hồng nhuận biến thành vô huyết.

”Ba ——” Ngoài cửa sổ một tiếng nhỏ nhẹ vang lên, trên mái hiên tuyết đông quá dày, không thể tiếp thêm được trọng lực liền rơi xuống trên tuyết.

Bên trong, hương thơm lượn lờ, lửa than toát ra tình cảm ấm áp tình cảm ấm áp nhàn nhạt, hai tay run run Du phu nhân nâng lên chung trà hơi lạnh, nhấp một cái, buông xuống chung trà, tay trái vẫn như cũ vuốt ve vòng ngọc trên cổ tay phải, động tác mềm nhẹ, nhìn ra được, đó là trang sức đối với nàng vô cùng quan trọng.

“Ồ Tây Vực, nữ tử thân phận thấp đều không được ban tên họ, ta cũng như vậy, hai năm trước, ta vào Bạch vương phủ, mọi chuyện xa lạ, là Túc Dạ chiếu cố ta, một ngày, hẳn nói phụng mệnh của Vương gia, ban tên họ cho ta.”

“Thiên Du, một cái tên rất thông thường, là không biết đối với một người không có tên họ như ta là có bao nhiêu ân huệ.”

Ôn Nhu cúi đầu nhìn ly trà trong tay phản chiếu ánh ngược của mình, tinh tế lắng nghe thiên kể rõ.

“Vương phi, tiền thính có người đến truyền lời, nói đại quân sự thỉnh người đến chính sảnh xem.” Đột nhiên, thanh âm của Duẫn nhi bên ngoài phòng đột ngột truyền đến.

“Đã vào đêm, người đến có thể nói đại quân sự có chuyện gì?”

“Nô tỳ không biết, người đến cũng không nói, nhưng cho tới bây giờ nhìn nhân thần sắc của người đó, tựa hồ là việc gấp.”

“Hiểu, ta đây liền có thể liền có thể đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: DU QUY VIỆT CỰ

Còn chưa đi chính sảnh, Ôn Nhu liền nghe tiếng khóc nức nở, không khỏi khiến nàng khẽ nhíu mày, tâm trạng liền cũng biết vì sao Túc Dạ sẽ vào ban đêm thời thần đem nàng gọi đến đây.

Một bước tiến chính sảnh, Ôn Nhu liền nhìn thấy mặt trầm như sương của Túc Dạ đứng trong chính sảnh cúi thấp đầu, Ôn Nhan dùng khăn không ngừng lau nơi khóe mắt.

“Thuộc hạ gặp qua Vương phi.” Cước bộ mới bước vào chính sảnh, Túc Dạ liền khom mình hành lễ, “Đêm khuya quấy rầy Vương phi, mong rằng Vương phi thứ lỗi, thực ra việc này Vương phi cũng không ở hiện trường, thuộc hạ không thể tự định đoạt.”

“Nghe được thanh âm của Túc Dạ, Ôn Nhan ngẩng đầu mạnh, chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Ôn Nhu lại cấp tốc cúi đầu, hai tay chăm chú vịn khăn trong tay, tiếng khóc cũng dừng lại, hung hăng cắn môi dưới.

“Ừ.” Ôn Nhu khẽ gật đầu, vòng qua bên cạnh thân của Ôn Nhan, thẳng một đường đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, nhận lấy chung trà thị nữ đưa đến, cũng chỉ là cầm trong tay không hề có ý định muốn uống, ánh mắt dừng ở trên người Ôn Nhan một chút, lại chuyển qua trên người Túc Dạ, thần nhiên nói, “Mời đại quân sự nói đi, chuyện gì.”

“Nếu Vương phi cho phép, thuộc hạ liền nói, tam tiểu thư tuy là bào muội của Vương phi, nhưng là dựa vào Vương phi mà đến Bạch vương phủ, liền tự nhiên tuân thủ quy củ trong Bạch vương phủ, trong vương phủ có quy củ, bất luận kẻ nào cũng không được đặt chân đến Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia, mà tam tiểu thư lại không tuân theo quy củ, đến nay giờ Tuất tự ý đem bữa tối tiến đến Ngõa Phủ Lôi Minh, tam tiểu thư là người của Vương phi, người xem phải xử trí như thế nào, thuộc hạ không dám tự ý định đoạt, cho nên chỉ có thể đêm khuya mời Vương phi ra đây.”

Túc Dạ lạnh lùng nói, trong giọng nói không hề mơ hồ đè nén phẫn nộ, bởi vì cho tới bây giờ không có ai dám không tuân theo quy định của Vương gia, các vị phu nhân cũng chưa bao giờ dám tự ý bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh, hơn nữa, cũng không phải là tất cả mọi người đều có năng lực đi vào Ngõa Phủ Lôi Minh.

“Như vậy y theo quy củ của vương phủ, phạm vào điều quy củ này, phải làm xử trí như thế nào?” Ôn Nhu đem chung trà trên tay đặt sang một bên, nhìn chăm chăm Túc Dạ.

Túc Dạ cũng giấu giếm, mặt không đổi sắc nói: “Từ khi Vương gia định ra quy củ này, còn không có ai dám vượt quá, nên sẽ không nói đến chuyện xử phạt, chỉ là, tự ý đến Ngõa Phủ Lôi Minh, sống thì sống, mà chết thì chết.”

Nghe được Túc Dạ nói, tại chính sảnh toàn bị thị nữ đều như hít phải một luồng khí lạnh, sắc mặt hồng nhuận kịch liệt trắng xanh, bởi vì các nàng bởi vì các nàng đều biết, sở dĩ không người dám đặt chân đến Ngõa Phủ Lôi Minh, các phu nhân cũng không dám đến, không chỉ là bởi vì quy định của vương phủ, mà là bởi vì, Ngõa Phủ Lôi Minh, cũng không phải là là để người khác muốn đến liền có thể đến, ngoại trừ đại quân sự Túc Dạ, chưa từng có người sống sót mà đi đến cửa viện chứ đừng nói đến thư phòng hay phòng ngủ của Vương gia.

Mà Ôn gia tam tiểu thư này, thật là may mắn, thời điểm cước bộ bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh bị đại quân sự Túc Dạ phát hiện, mới đem được mạng

trở về, miễn cho một tiểu mỹ nhân như thế hương tiêu ngọc vẫn, nhưng không ngờ, đại quân sự Túc Dạ vừa rời đi nàng lại một lần đến Ngõa Phủ Lôi Minh.

Đám thị nữ phản ứng. Ôn Nhu nhìn trong mắt, mà Ôn Nhan, thủy chung không có ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, cũng không có một câu tự biện giải cho mình, tự biết bản thân khó thoát khỏi cái chết, cũng không cầu xin tha thứ.

“Com đêm nay, nguyên là tam muội muội ta thay ta đưa đến Ngõa Phủ Lôi Minh cho Vương gia, gả làm vợ người, mặc dù không biết cùng phu quân gặp mặt ở đâu, nhưng là vì phu quân làm một chút sự tình, mới đến Bạch vương phủ, lại không biết vương phủ có quy củ này, phạm vào quy củ còn muốn làm phiền đại quân sự đến xử trí, thực là không phải, nhưng nói muốn phạt. phải là phạt ta mới đúng, đại quân sự nói, có đúng thế không?”

Ôn Nhu nói một phen bình bình đạm đạm, thật giống như nàng không quan tâm đến sống chết, chớ nói cả sảnh đường thị nữ kinh ngạc không thôi, Túc Dạ không ngờ tới nàng sẽ nói ra những lời này, Ôn Nhan ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn nàng.

“Vương phi, cái này. . .” Túc Dạ vốn chỉ muốn thử nhuệ khí của Ôn Nhu, lấy lời đầy lòng nói, hẳn cũng mọi người giống nhau, đối với một nữ nhân mất hết danh tiếng cười nhạt, càng bất mãn một nữ nhân như vậy ngồi trên vị trí chính phi của Bạch vương, cho nên hẳn thầm nghĩ báo cho nàng biết chuyện này, cũng không phải là để nàng bay lên cành cây liền có thể chân chính trở thành phượng hoàng.

“Đại quân sự không cần do dự, bởi vì, quân tử phạm pháp cùng với thứ dân, hưởng chi ta chỉ là một Bạch vương, phạm quy liền bị xử phạt, thiên kinh địa nghĩa, về phần ta chết hay sống, không cần đại quân sự quan tâm.”

Có ai khó khăn nào nàng chưa từng vượt qua? Đó là long đàm hồ huyết nàng cũng từng đi qua, hưởng hồ chỉ là một Ngõa Phủ Lôi Minh nhỏ bé, cho dù có bộ phận then chốt trùng trùng, nàng phát thệ nàng nhất định sẽ sống sót, nàng sẽ sống sót.

“Nếu Vương phi nói như vậy, thuộc hạ cũng không nói gì nhiều nữa, hy vọng Vương phi tự giải quyết cho tốt.” Lấy lời đầy lòng để nói, Túc Dạ là hy vọng Ôn Nhu có thể chết ở bên trong, như vậy không chỉ có giúp Vương gia bỏ bớt gánh nặng trên lưng, mà còn có thể giết luôn nhuệ khí của Thanh vương, hẳn quan tâm là mặt mũi của Vương gia của Bạch vương phủ, không phải là mạng của một nữ nhân bị người đời thóa mạ, “Như vậy, thỉnh Vương phi sáng sớm ngày mai sáng sớm ngày mai đến trước môn viện của Ngõa Phủ Lôi Minh.”

“Không cần, đêm nay là được, đợi ta trở về Yên Thủy các hoán xiêm y, liền có thể tùy đại quân sự đi trước.” Dứt lời Ôn Nhu ai cũng không liếc mắt nhìn thẳng một đường rời khỏi.

Ôn Nhan còn chinh lăng trong phòng, thật lâu mới hồi phục thần sắc. “Duẩn nhi, trong Yên Thủy các này có trang phục nào đơn giản không gò bó một chút không? Giúp ta chuẩn bị một bộ mang đến.” Ôn Nhu vừa đi vào Yên Thủy các liền bắt đầu giờ tay lên gỡ xuống cây trâm cài trong tóc, đối với Duẩn nhi ở sau lưng phân phó.

“Vương phi, Ngõa Phủ Lôi Minh không thể đến!” Duẩn nhi cuối cùng nhìn không được, run rẩy lên tiếng, muốn ngăn lại, “Ba năm trước đây, là nô tỳ tự mình đến đó thu dọn thi thể của Hứa tỷ, thi thể rất thê thảm—”

Mỗi khi nhớ lại cái cảnh đó, Duẩn nhi liền cảm giác liền cảm giác Ngõa Phủ Lôi Minh giống hệt địa ngục, cứ như là một mũi tên dài sắc nhọn có thể phá nát yết hầu của người khác, quả thực khiến người khác trở thành bia ngắm bắn.

“Được rồi, Duẩn nhi, không cần nhiều lời, đi giúp ta lấy y phục mang đến đây, bình minh ngày mai ta nhất định sẽ trở về.” Ôn Nhu quay người lại, nhìn Duẩn nhi đang run lấy bầy, trong ánh mắt nàng phát ra từ nội tâm thân thiết cùng lo lắng, Ôn Nhu đạm đạm nhất tiếu, vỗ nhẹ nhẹ vỗ nhẹ nhẹ lên đầu vai nàng.

Duẩn nhi cảm thấy, ánh mắt của Vương phi đạm mạc luôn có thể cho nàng lực lượng vô danh. Vì vậy gặt đầu, chạy đi tìm xiêm y.

Nhìn Duẩn nhi mang xiêm y đến, Ôn Nhu có chút dờ khóc dờ cười, đều là y phục tay áo dài rộng lằng la gấm vóc, y phục như thế, mặc lên người làm sao có thể thi triển thân thủ, bất đắc dĩ cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể từ đó chọn ra một kiện y phục sát người nhất, nàng đem tay áo rộng lớn dùng sa tanh buộc chặt lại, đem thắt lưng buộc tóc thành một búi vững vàng trên đỉnh đầu, kiểm tra lần cuối ám tiễn trên cổ tay trái.

Cái ám tiễn này, thì ra là Ôn đại tiểu thư vẫn mang ở trên người, bảo vệ vô cùng tốt, cũng chưa từng dùng qua, hôm nay, cũng được xem là vũ khí duy nhất của Ôn Nhu.

Phủ thêm một kiện áo khoác được Duẩn nhi mở ra, Ôn Nhu không chút do dự bước đến Ngõa Phủ Lôi Minh.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: THAY MUỘI CHỊU PHẠT

Bóng đêm đen đặc, chỉ có nhất ngọn đèn lồng chập chòn tại trước viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh.

Khi Túc Dạ nhìn đến một thân trang phục của Ôn Nhu đang mặc, chỉ cảm thấy khí tức lạnh lùng xơ xác tiêu điều đập vào mặt, nhìn nữa Ôn Nhu thân vô trường vật, một kiện binh khí cũng không có, Túc Dạ không khỏi vì mình vừa cảm thấy được khí tức xơ xác tiêu điều cảm thấy không hiểu.

Rõ ràng chỉ là một nữ tử bình thường, làm sao có thể có khí tức của sát thủ như vậy, nhất định là ảo giác của hắn.

“Vương phi, con đường này chính là dẫn đến chỗ của Vương gia, không có vòng đường, đường tuy không dài, thế nhưng có đi hết hay không, chỉ có thể dựa vào bản thân của Vương phi.” Túc Dạ nhìn không rõ người nữ nhân này, không giống những phu nhân khác an lạc làm những chuyện nữ nhân thích làm, trái lại có can đảm tới khiêu chiến Ngõa Phủ Lôi Minh của Vương gia, đó là hắn, cũng không nhất định có thể đoạn đường này, cho nên, mỗi lần hắn đều từ mặt đạo ngầm đến chỗ của Vương gia.

“Đa tạ đại quân sự nhắc nhở, đại quân sự có thể rời đi trước, chẳng biết có được không làm phiền đại quân sự phân phó trừ phòng, ngày mai sớm chút chuẩn bị thiện, vì đến lúc đó ta sẽ có chút đối.” Thanh âm của Ôn Nhu nhẹ nhàng vang trong bóng đêm, cũng không tiếp tục nghe Túc Dạ nói cái gì nữa mà trực tiếp đi vào Ngõa Phủ Lôi Minh.

Đầu tiên đập vào mi mắt, là một bia ngọc thạch cách xa nàng trăm mét đứng sừng ở dưới đất, tuy là đêm tối, ngọc thạch bia phát ra thanh quang yếu ớt nhàn nhạt, trên tấm bia có khắc “Cửu U” hai chữ rõ ràng chiếu ra, tại quay đầu nhìn hai bên, chỉ thấy hai bên um tùm cây cối cao vót thẳng tắp, có một vách đá dốc ngược nếu là leo lên cơ hồ là không có khả năng, cho nên muốn đi đến cùng, chỉ có thể dùng chân đi bộ thôi.

Để đồ Di quốc nhiều núi, cả tòa để đồ ba mặt núi vây quanh, chỉ có hướng bắc có quan đạo ra vào, chiếu theo hướng nhìn của quân sự, tạo thành tư thế dễ thủ khó công, có thể nói là thành trì vững chắc.

Trong để đồ, rất nhiều quan to quý tộc phủ đệ đều là dựa vào mà xây, vì cầu gần kề tự nhiên cảm thụ khí tức, ngoại trừ để đồ hoàng thành là ngoại lệ, toàn bộ kiến tạo bình nguyên ở ngoài, đó là Di quốc” Lục vương” vương phủ, đều là chỗ dựa vững chắc mà xây.

Nguyên nhân như vậy, Ôn Nhu đối với vách đá dốc ngược hai bên cũng chỉ là phỏng đoán, cúi đầu tỉ mỉ quan sát mặt đất dưới chân.

Nghe Dẫn nhi nói, Ngõa Phủ Lôi Minh không người gác, thế nhưng chỉ cần có người bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh, người đó sẽ bị mũi tên nhọn lầy mạng, nhất định là có một bộ phận then chốt, thân ở một một cái địa phương như vậy, hai bên còn có khoảng cách, mảnh đất dưới chân này, là bộ phận then chốt, mỗi một bước đều phải cẩn thận.

Quan sát tinh vi hơn, chỉ thấy bản sắc của thổ nhưỡng trên mặt đất, trên tầng đó khám trong đó có một lỗ rộng chừng ngón tay, đem đất chia làm vô số khối, mỗi lỗ cách nhau chừng một thước, giống như bằng kim loại vậy, thổ địa trước mặt quả thực như là bàn cờ cờ vây của một người Trung Quốc.

Ôn Nhu khiếp sợ, lại nhìn phía xa ngọc thạch bia, “Cửu U” hai chữ giống nhau đâm vào trong trí nhớ của nàng, hai tay nhìn không được run nhẹ, trong con ngươi đen như mực không ngừng phụt ra những tia sáng, nếu đây là Cửu U, nếu đây thật là Cửu U. . .

Đời trước, nàng cùng đồng bọn chỉ có thể trên bàn cờ cảm thụ được tinh túy của ván cờ Cửu U, lại không có thể đánh một trận thực đánh một trận, hôm nay, trước ván cờ này nếu thực là Cửu U. . .

Ôn Nhu chỉ cảm thấy huyết mạch của sát thủ trong nàng sôi sục, nàng thích khiêu chiến, càng thích khiêu chiến những thứ mới, từ trước chỉ là lý luận suông, hôm nay thật muốn đem mình làm quân cờ, như thế nào có thể bảo nàng không hưng phấn cho được.

Hưng phấn quy về hưng phấn, nhưng Ôn Nhu cũng biết ván cờ Cửu U mang tính đoạt mệnh, đi nhầm một bước, hai bên sẽ không ngừng phun ra mũi tên nhọn kết thúc sinh mạng, kết quả chỉ có hai đường, một là mũi tên nhọn biến thành bia, hai là chống đỡ đến bộ phận then chốt, trốn cũng không có chỗ để trốn, nhưng nếu muốn chạy trốn, toàn bộ ván cờ sẽ nứt ra, một một cái tiểu phương cách trung phun ra, không có chỗ nào mà không phải là lấy tánh mạng người ta, thí dụ như ., thí dụ như truy mệnh tỏa, cho nên, trốn là chuyện không thể nào.

Ván cờ Cửu U cộng phân ba bàn cờ mỗi bàn cờ đều là hoành tưng ba mươi cách, có xung Cửu U, mà tam bàn cờ này, cách đi không giống nhau, thậm trọng, từng bước cẩn thận.

Ôn Nhu chậm rãi nhắm mắt lại, nhớ lại trên bàn cờ kiếp trước vô số lần chém giết, chìm một hơi thờ, lại bỗng dưng mở mắt ra, vững vàng bước đầu tiên.

Dường nhân vật phản diện cần cẩn thận (thư xuyên)!

Ôn Nhu đứng ở hàng thứ nhất mặt đông khối nhỏ thứ ba, gió lạnh qua tai gào thét, khoe miệng cong lên mỉm cười, quả thế, quả nhiên không có động đến cơ quan, tốt, muốn tinh táo như vậy đi hết tam bàn cờ.

Khi Ôn Nhu đi hết một bước cuối cùng, thời điểm đi tới ngọc thạch bia “Cửu U” trước mặt, tuy là trời đông giá rét, mồ hôi lạnh cũng đã thấm ướt lưng y sam, giờ tay lên lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, Ôn Nhu cũng không quay đầu lại tiếp tục đi lên phía trước, nhân sinh tự mình đi một ván Cửu U, tức hĩ.

Tuy là như vậy, đáy lòng Ôn Nhu nghi vấn đang từ từ mở rộng, nếu ván cờ Cửu U là do Bạch vương gia Lân Triệt chế tạo ra, vậy hắn nên là người thế nào? Vì sao lại suốt ngày trốn ở trốn ở loại địa phương này.

Qua ván cờ Cửu U, càng đi về phía trước là một mảnh rừng trúc, phong tuyết áp cảnh trúc, lại vẫn như cũ không thể không lần át được thúy sắc.

Ôn Nhu đứng ở rừng trúc trước mặt, nghĩ ngợi phải đi như thế nào mới có thể qua được rừng trúc này, nàng cũng không nhận ra rừng trúc xuất hiện ở nơi này chỉ là vì tăng thêm hứng thú tự nhiên mà thôi, đại khái, đây là một mảnh huyền lâm.

Huyền lâm, là người đi nó đi, người bay nó dài, chém không đứt, đốt không được, thoáng như cây rừng mê cung vậy, phải có quy luật đi về phía trước, mới có thể đi qua, nếu không xông loạn ở bên trong, chính là chết luôn bên trong không thể ra ngoài được.

Cũng may, loại này đối với nàng cũng không khó.

“Thất tiến, tam thoái, tả thất, bên phải. . .” Trong miệng Ôn Nhu nhẹ nhàng lầm bầm niệm, tại đây một mảnh dài đến ba mươi thước trong rừng trúc tiến tiến thoái thoái sắp gần nửa canh giờ, mới từ rừng trúc đi ra.

Thế nhưng mỗi một bước khi bước về phía trước, nàng đối với nàng vị trọng phu chưa từng gặp mặt này càng suy đoán nhiều hơn.

Ra rừng trúc, Ôn Nhu mơ hồ nghe được thanh âm của dòng nước chảy xiết, bấm ngón tay toán thời thần, đúng là giờ mẹo sắp tới rồi, bất chấp hấn muốn, tiếp tục đi phía trước.

Càng đi về phía trước, tiếng nước chảy càng lớn, đi qua một rừng bóng mát to, trước mắt đột nhiên ánh sáng rộng mở, vô số phong đăng chập chờn trước mắt, trong lúc nhất thời Ôn Nhu vì cảnh sắc trước mắt sợ ngây người.

Cách đó không xa là một tòa ngũ hai tầng lầu các, nói vậy đó chính là chỗ ở của Bạch vương Lãnh Triệt.

Gạch hồng ngói cam, một tòa sơn thể đồ sộ hình cung đặt trước mắt, một khối vách đá lên trời dọc theo khối lớn nhám thạch đặc biệt vì lầu các cổ ý tạo ra che gió che mưa che gió, nhưng mà, khiến Ôn Nhu sợ hãi than không ở chỗ này, mà ở trước trên lầu các, là một chỗ đoạn nhai, như liềm vậy thác nước từ trên đỉnh oanh ừng ừng nện xuống, kinh qua lầu các đến chỗ đoạn, một đường thẳng mà chảy xuống, đem lầu các thấp thoáng tại màn nước, thoáng như nhân gian động thiên, càng phiêu diêu phong đăng làm đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Ôn Nhu thoáng hồi phục thần sắc, đây cũng không phải là thời gian xem xét tinh xảo, vừa cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Chỉ thấy thác nước hai bên, dùng xích sắt to dài treo hai cây cầu gỗ to, tựa hồ là lối đi duy nhất, nhưng mà, cầu gỗ một mặt đối diện đoạn nhai, bên này cầu gỗ hướng về phía trước xích sắt, cự ly cùng nàng cách xa nhau, muốn dùng công phu nhào đến cầu treo là chuyện trăm triệu lần không thể nào.

Như vậy, còn có biện pháp nào?

Thời điểm Ôn Nhu suy nghĩ, trước mặt hai cây cầu treo xích sắt trực bách đà chuyển động, bị bám bụi bặm tiếng động lớn rầm rĩ, cầu gỗ liền tiếp hạ xuống trước mặt Ôn Nhu làm đường.

Ôn Nhu ngẩng đầu liếc mắt nhìn bầu trời dần dần chiếu sáng, bước lên cầu gỗ rồi, hướng lầu các đi đến, nhưng ở lầu các dừng bước lại.

“Vương phi đã tới rồi, sao không tiến đến?” Thanh u thanh nhã thanh âm của từ trong phòng truyền đến, bảy phần lãnh, ba phần u.

Ôn Nhu bước trên bậc thang ba cấp, đẩy ra cửa bên trái của gian phòng thứ nhất đang khép hờ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: MÊ CHI BẠCH VƯƠNG

Lò sưởi dạt dạt trong phòng phiêu tán được thảo hương nhàn nhạt, có thể dễ dàng cho lòng của người ta chậm rãi bình tĩnh trở lại, không có thị nữ gia đình, gian nhà lớn như vậy bố trí rất trầm tĩnh, không có khí tức xa hoa, tất cả dụng cụ lộ vẻ thanh nhất sắc thanh nhất sắc cây lim bản sắc, nhắc tới gian nhà chỗ đặc biệt nhất, đó là chỗ bên tay trái, rủ xuống phòng lương một màn thủy sắc chấm đất.

“Thiếp gặp qua Vương gia, Vương gia vạn an.” Ôn Nhu hướng màn thủy sắc hành lễ, cũng như cùng nam tử hành lễ.

“Có thể từ viện môn tới Thủy các của ta, Vương phi là người thứ nhất.” Giọng của u lãnh lộ ra năm phần tán thưởng.

“Tạ vương gia khích lệ.” Nàng không qua được, sẽ chết trên đường, nàng sẽ không chết, cho nên nàng có thể đến nơi đây là tất nhiên.

Nhưng mà, đối mặt với lời khen của Vương gia, nàng không có giống như những nữ nhân khác mừng rỡ như điên, biểu tình trên mặt nàng vẫn là nhàn nhạt, phảng phất không có vui, cũng không có nộ.

“Ta nói rồi, phạm là người có thể đến được Ngõa Phủ Lô Minh, ta tất thưởng cho người đó một nguyện vọng, không biết Vương phi có thể có gì muốn cầu?”

Tốt, nàng chờ chính là những lời này, nếu hẳn không nói, nàng cũng sẽ mở miệng muốn, nàng không có thể như vậy đơn thuần muốn vì giúp Ôn Nhan đáng tội chết mà mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đi tới nơi này.

“Ngày hôm sau quy ninh (về thăm phụ mẫu), hy vọng Vương gia có thể cùng thiếp trở về.” Yêu cầu của nàng, là đơn giản như thế chỉ là một chuyện nhỏ, thế nhưng nàng, đây đối với nam nhân mà nói trong màn mà nói, chỉ sợ không phải là một chuyện nhỏ.

Quả nhiên, người trong màn trầm mặc chốc lát, mới lạnh lùng đáp: “Ta đã nói ra miệng, tất sẽ không nuốt lời, Vương phi có thể hỏi Yên Thủy các.”

“Như vậy, thiếp tạ Vương gia.”

“Túc Dạ, tiễn Vương phi trở về.” Lãnh Triệt ra lệnh một tiếng, Túc Dạ chẳng biết từ lúc nào đi tới trong phòng này, một loại ánh mắt không thể tin nhìn Ôn Nhu, sau đó mới hướng nàng hành lễ.

Lúc Ôn Nhu xoay người, nàng dừng bước lại, hơi xoay người, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm màn thủy sắc, nói: “Thiếp có một chuyện có một chuyện muốn hỏi, không biết Vương gia có thể trả lời không?”

“Vương phi xin hỏi.”

“Ván cờ Cửu U có phải do Vương gia sáng chế?”

“Phải cũng là không phải, Vương phi muốn thế nào?”

“Vậy thiếp xin được cáo lui trước.”

Bất quá nói mấy câu, Ôn Nhu liền khẳng định, ván cờ Cửu U, nhất định là do hấn đích thân bày, thế nhưng, một người hầu như không bước chân ra khỏi nhà như hấn, thế nào có thể sáng chế ra thế cuộc đáng sợ như vậy, nếu không có chỉ là hấn che giấu quang hoa mà thôi?

Ôn Nhu hãy còn lắc đầu, quán hấn nhiều như vậy làm cái gì.

Ôn Nhu đi rồi, thanh âm bên trong màn như băng nện trên mặt đất, “Dem Trấn Quốc Công đại tiểu thư tra lại một lần.”

“Vâng, Vương gia.” Không biết từ chỗ nào truyền đến một tiếng đáp ứng, gian nhà lại trầm tĩnh không tiếng vang thêm tiếng nào nữa, khó vào ra để, là sân viện của Ngõa Phủ Lôi Minh, đi vào gian nan như vậy, đi ra như giẫm trên đất băng.

Thời điểm Ôn Nhu bước ra viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh, trời đã dần dần sáng lên, đầu tiên ánh vào mi mắt của Ôn Nhu, vẻ mặt lo lắng, Duẫn nhi trong tay đang cầm một kiện áo khoác, vừa thấy được Ôn Nhu, nước mắt hãy còn tràn ra ngoài.

“Vương phi!” Duẫn nhi vội vã lau sạch nước mắt, hướng Ôn Nhu quỳ xuống, “Nô tỳ gặp qua Vương phi, gặp qua đại quân sự.”

Ôn Nhu khẽ nhủ mảy, véo lên đôi gò má khô ráo ửng hồng của Duẫn nhi, nàng biết nhất định là giữ một đêm ở đây, có chút bất đắc dĩ nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ vương phi!” Duẫn nhi vội vã từ dưới đất đứng lên, đem áo khoác ở trong tay phủ lên trên vai của Ôn Nhu, vội vàng nói: “Vương phi nhất định là đói bụng! Đầu bếp sáng nay đã mang rất nhiều thức ăn đến Yên Thủy các, Vương phi mau mau hỏi Yên Thủy các dùng chút đồ ăn sáng đi.”

“Nội hữu có độc thê hảo trấn trạch! Nô tỳ cũng đã chuẩn bị nước nóng rồi, Vương phi có thể tắm rửa trước, tốt như vậy bị xua tan hàn khí trên người Vương phi!”

Có lẽ là thực sự rất quan tâm Ôn Nhu, lúc Duẫn nhi nói chuyện, trên trán đều mồ hôi mỏng khiến Ôn Nhu hơi động dung, hướng Túc Dạ khẽ gật đầu, “Đa tạ đại quân sự chiếu cố, không cần tiễn nữa, ta tự hỏi Yên Thủy các là được.”

Ôn Nhu nói xong, cùng Duẫn nhi đi ra ngoài.

Túc Dạ nhìn bóng lưng Ôn Nhu, trong lòng chấn động vẫn là rất lâu mới bình thường trở lại, bởi vì, chưa từng có người, có thể không bị thương chút nào đi qua Cửu U của Vương gia, đó là thông minh như Huyền vương, cũng không có thành công phá giải ván cờ Cửu U huyền bí, nhưng mà, tân vương phi này cư nhiên làm xong rồi! Không chỉ có không bị thương chút nào thông qua Cửu U, thậm chí còn có thể bình yên đi qua huyền lâm, đến Ngõa Phủ Lôi Minh!

Chưa từng có người, không cần dùng địa đạo mà thể bình yên đến Ngõa Phủ Lôi Minh!

Nàng rốt cuộc, là một nữ nhân thế nào?

Không chỉ có hấn đối với nàng nhìn bằng cặp mắt khác xưa, đó là gia, nói vậy cũng là khiếp sợ, Duẫn nhi rất là vui vẻ, đông lạnh một đêm không chợp mắt, đây mặt hồng phác phác tinh thần đặc biệt hưng phấn, đi ở phía sau Ôn Nhu, cao hứng cùng Ôn Nhu nói đầu bếp hôm nay đưa tới những thức ăn ngon nào, phong phú tới nỗi cả đôi này nàng đều chưa từng thấy qua, Ôn Nhu thấy Duẫn nhi quan tâm bản thân như vậy, liền tùy ý nói nàng, trong lòng có một chút tình cảm ấm áp tình cảm ấm áp.

“Nha! Cái này là ở đâu ra là ở đâu ra một dĩa nha đầu không có mắt! Lại dám đụng vào bốn phu nhân?” Đột nhiên, một tiếng bén nhọn mang theo âm thanh khinh bỉ chấn ghét từ phía sau truyền đến, phá vỡ hảo tâm tình tốt khó được của Ôn Nhu, ngay sau đó là một cái tát vang dội, Ôn Nhu vốn không muốn quản, lại phát hiện, Duẫn nhi sau lưng chẳng biết lúc nào không lên tiếng rồi, không khỏi xoay người.

Chẳng biết lúc nào, Duẩn nhi cùng nàng kéo ra một khoảng cách, lúc này Duẩn nhi quỳ trên mặt đất, gò má phải sưng to, bên cạnh nàng, hai người thị nữ chỉ cao khí ngang, trước mặt nàng, là một nữ tử mặc lưu vân váy đỏ thắm thêu cây mẫu đơn, một đôi mắt to trong veo như nước, trên vai một kiện gấm mao nhung, trên cổ tay có vòng ngọc son dề, đem làm da vốn trắng nõn của nàng càng thêm trắng, trên đầu cài trâm không tước, lúc này miệng không tước ngậm một bức rèm khê dung đưa, thật rất mê người.

Nhưng mà vốn nên là một mỹ nhân, dung mạo tốt như vậy lại bị tính hung thần trên mặt nàng ta hủy mất.

Cái này, nói vậy chính là trong miệng Duẩn nhi thường nhắc Âm phu nhân, tam thiên kim của Hình bộ Thị lang, Lý An Âm.

“Âm phu nhân tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý đụng vào Âm phu nhân!” Duẩn nhi liên tiếp đập đầu trên mặt đất, những tiếng vang vào lúc an tĩnh của sáng sớm nghe càng chói tai, cũng hai thị nữ bên người nàng thấy càng đắc ý.

“Còn dám mạnh miệng? Cúc nhi, đập nát miệng của nàng!” Lý An Âm cúi đầu, đưa bốn hộ giáp trên tay, âm thanh ra lệnh.

Mắt thấy Cúc nhi nâng lên cái tát sẽ rơi xuống trên mặt của Duẩn nhi, chẳng biết lúc nào Ôn Nhu đi tới bên cạnh Cúc nhi hung hăng nắm tay nàng, lực đạo to lớn, khiến Cúc nhi liên tục rút lui về phía sau, trong nháy mắt, bầu không khí động lại, mấy người ở đây đều sửng sốt.

“Đây là từ đâu tới một người không biết quy củ như vậy? Bọn phu nhân ở đây, tùy vào người lỗ mãng?” Mắt thấy có người lại dám chuyện của nàng, Lý An Âm nhất thời giận không chỗ phát tiết, ánh mắt của sắc nhọn hàm chứa lưỡi dao sắc bén, thẳng giống muốn đem người thiên đao vạn quả, “Liên nhi, đem hai người không biết tốt xấu này đánh chết cho bọn phu nhân!”

Hai ngày này Lý An Âm vì Ôn Nhu trở thành Bạch vương mà lúc nào cũng nổi nóng, ai dám chọc đến nàng, chỉ có con đường chết! Huống chi hai người không có mặt!

“Vâng!” Được chủ nhân chống đỡ, Liên nhi vội vã vung tay áo, giờ tay lên hướng mặt ôn nhu tát xuống!

“Vương phi!” Duẩn nhi kinh hãi thét một tiếng!

Bầu không khí trong nháy mắt lại lần nữa cứng đờ!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: THIẾP THẤT KHIÊU KHÍCH

Tay của Liên nhi cứng đờ giữa không trung, sợ hãi không ngớt nhìn chủ tử nhà mình, Lý An Âm vẫn như cũ trêu chọc hộ giáp của mình, giễu cợt nói: “Liên nhi, không nghe được bản phu nhân nói gì sao? Đem đánh đến chết.”

“Đừng tưởng rằng kêu một tiếng Vương phi, là có thể lừa dối bọn phu nhân, loại thời thần này, Vương phi vẫn còn ở Ngõa Phủ Lôi Minh không có không có, cũng không biết còn có thể hay không sống mà bước ra ngoài?” Lý An Âm nói xong có chút ít châm chọc, từng từ ghen ghét, từng câu ô mồm nhảm.

“Âm phu nhân! Người —” Duẩn nhi kinh ngạc không thôi kinh ngạc không thôi trợn mắt nhìn Lý An Âm, nàng thực sự không tưởng tượng nổi, một phu nhân, làm sao dám như thế đến Vương phi cũng khi dễ, lập tức đứng lên che trước mặt Ôn Nhu.

“Vâng! Nô tỳ tuân mệnh!” Liên nhi cùng Cúc nhi nhất thời đứng khựng lại, đem tay áo kéo cao, giờ tay lên liền lại muốn đánh tiếp, lại nghe được thanh âm ôn nhu thanh âm của Ôn Nhu lạnh lùng vang lên, mang theo một loại lực chấn nhiếp vô hình, làm cho các nàng làm cho cánh tay vừa nâng lên của các nàng lại lần nữa cứng đờ.

“Có can đảm, các ngươi liền thực sự hạ thủ thử xem?” Ôn nhu ngữ điệu không cao, cũng lạnh đến khiến người thờ không thông, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lý An Âm.

Bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, Lý An Âm không thể tin nhìn Ôn Nhu, rất nhanh thay cái loại tình miệt thị này giọng the the nói giọng the the nói giọng the the nói: “Người từ đâu chạy tới không biết tốt xấu lại dám giả mạo Vương phi tỷ tỷ, tỷ tỷ đường đường là Vương phi, sao lại ăn vận y phục xấu xí như người, xem ra ngày hôm nay bọn phu nhân không trị tội ngươi, ngươi cũng không biết trời cao đất rộng!”

Lý An Âm nói xong, cũng không gọi Cúc nhi cùng Liên nhi động thủ, khoe miệng cong lên một cái đắc ý cười nhạt, bản thân liền thẳng đến giờ cao tay.

Lý An Âm không phải là không biết Ôn Nhu trưởng thành ra cái dáng dấp gì, cứ cho là hôm qua không có đi kính trà, nàng vẫn như cũ biết dáng dấp của Ôn Nhu, nàng đã sớm hận Ôn Nhu có khuôn mặt đẹp, hận Ôn Nhu trong đế đô được khen, rốt cục đợi được Ôn Nhu thân bại danh liệt, nàng còn không có cao hứng hết, cư nhiên leo đến trên đầu nàng đảm đương vị trí Bạch vương! Điều này sao có thể khiến nàng không hận được?

Hôm nay Lý An Âm sở dĩ rời giường sớm như vậy, chính là vì muốn đi đến viện môn của Ngõa Phủ Lôi Minh, trước tiên nghe được tin tức Ôn Nhu từ

vong, không nghĩ tới, nàng cứ nhiên sống đi ra! Không chỉ có sống đi ra, lại còn dám cho nàng xem loại nhân thân này!

Lý An Âm Nàng không có thể như vậy không có thể như trái hồng mềm vậy, cứ cho là biết người trước mặt là Vương phi thì như thế nào, nàng cũng muốn để cho nàng biết, cứ cho là nàng là Bạch vương, bất quá cũng là hữu danh vô thực, nữ chủ nhân của Bạch vương phủ này, chỉ có thể có một chính là Lý An Âm nàng! Cứ cho là sau này Túc Dạ muốn truy cứu, nàng cũng có lý do từ chối, ăn mặc chẳng ra cái gì như vậy, cho dù là ai cũng sẽ không tin tưởng đây đường đường là Bạch vương! Lý An Âm Nàng giáo huấn bất quá là một thị nữ không hiểu quy củ mà thôi!

Nghĩ đến ngày uy phong của mình, đánh tốt bàn tính của mình, Lý An Âm chỉ cao khí ngang cái tát còn chưa rơi xuống trên mặt Ôn Nhu, “Ba!” một tiếng nàng đã nhận ngay cái tát.

Liên nhi cùng Cúc nhi ngây dại, Dẫn nhi ngây dại, Lý An Âm càng ngây dại, bụng nửa bên mặt của mình, khiếp sợ nhìn chăm chăm Ôn Nhu hàm chứa cười nhạt, lúc sau mới lấy lại tinh thần, hai tròng mắt phun lửa nâng tay phải lên muốn cấp Ôn Nhu một bạt tai, nhưng mà tay nàng vừa giơ lên đã bị Ôn Nhu hung hăng nắm cổ tay, liền trừng mắt Liên nhi cùng Cúc nhi trước mặt, âm thanh ra lệnh: “Hai người ngu xuẩn các người còn đứng ngây đó làm gì? Nhanh lên đánh cho bốn phu nhân!”

Nhưng mà còn chưa động tác của Cúc nhi cùng Liên nhi, chỉ thấy tay phải của Ôn Nhu hơi vừa nhấc, Liên nhi cùng Cúc nhi liền ngã trên mặt đất, ngất đi.

Lý An Âm giận dữ, dữ tợn nhìn chăm chăm Ôn Nhu, vung lên tay kia còn muốn đánh lại, tay phải của Ôn Nhu nhẹ nhàng vung lên, Lý An Âm nâng tay lên chợt cảm thấy chợt cảm thấy như rơi quất một dạng, bị đau rừ xuống, lại cũng vô lực không thể tiếp tục giơ lên, chỉ có thể cắn răng nghiến lợi mắng: “Ôn Nhu nữ nhân không biết xấu hổ này! Người lại dám đánh bốn phu nhân! Thúc thời còn không nhanh lên cấp bốn phu nhân buông tay!”

Cổ tay Lý An Âm bị Ôn Nhu bóp nên đau, nhưng mà trên thái độ, lại giống như nàng là người thắng, khiến Ôn Nhu không khỏi đối với nàng cười nhạt.

“Nga? Nguyên lai muội muội biết ta là Bạch vương, ta còn tưởng rằng muội muội không biết nữa?” Ôn Nhu cười lạnh, nhìn chăm chăm khuôn mặt dữ tợn của Lý An Âm, thật là vì khuôn mặt xinh đẹp của nàng mà tiếc.

Lý An Âm ngơ ngẩn, trong cơn giận dữ liền đem tên của Ôn Nhu thốt ra, nhưng mà trong nháy mắt nàng giật mình, rất nhanh đổi lại biểu tình tài trí hơn người, hung ác nói: “Vương phi tỷ tỷ, rõ ràng là thị nữ của người xông tới trước mặt ta, bất quá ta giáo huấn nàng một chút mà thôi, hiện nay tỷ tỷ như vậy, cũng không biết cũng không biết nhưng đường để bọn nha hoàn nhìn đến, cũng không biết là ai khi dễ ai, là ai không hiểu quy củ.”

“Ta cùng với muội muội vốn không quen biết, hôm qua muội muội cũng không có đến Yên Thủy các kính trà cho ta, sớm biết được dung mạo của ta, chẳng lẽ, muội muội mỗi ngày đều tưởng nhớ ta?” Ôn Nhu đem cổ tay của Lý An Âm càng bóp càng chặt, bất quá nàng chỉ chia nhỏ đạo lực một chút thôi, nếu nàng lại xúc phạm nàng, nàng liền có thể bóp cho đầu khớp xương của nàng nát bấy, “Hôm qua muội muội còn cảm nhiễm phong hàn ốm bệnh giường, không nghĩ tới hôm nay là có thể sinh long hoạt hổ như vậy, nếu là muội muội còn muốn nằm thêm vài ngày, tỷ tỷ cũng có thể thành toàn cho người.”

“Tiến công chiếm đóng thượng tướng kia.”

Lý An Âm từ trong mắt của Ôn Nhu thấy được sát ý lạnh như băng, khiến cả người nàng run lên, nhưng vẫn là mạnh miệng, “Người có ý tứ gì?”

“Chỉ cần cổ tay này của muội muội bị chặt đứt, tự nhiên liền không bao giờ có thể dùng để hướng ta mời trà nữa, nếu là muội muội không muốn cổ tay bị gãy mất cũng có thể, muội muội cũng có thể lựa chọn gãy xương chân, như vậy muội muội vẫn có thể nằm ở trên giường.”

Khóe miệng của Ôn Nhu cười nhạt, trong mắt Lý An Âm, quả thực chính là sát thủ khiến người sợ hãi.

“Người, người dám?”

“Muội muội dĩ hạ phạm thượng, mà ta là nữ chủ nhân của vương phủ này, dựa vào cái gì ta không dám?” Ôn Nhu vẫn ở chỗ cũ cười, ngón tay càng cố sức chia lựa ra, an tĩnh sáng sớm, có thể nghe được tiếng xương cốt thanh thủy nhẹ nhàng vỡ vụn.

“A ——!” Lý An Âm cũng không nhịn được đau nhức, kêu thành tiếng to, từng từ như khóc, “Muội muội sai rồi! Cầu tỷ tỷ bỏ qua cho muội muội một lần!”

Ôn Nhu giảm bớt lực đạo, cũng không có buông tay ra, hỏi: “Như vậy muội muội tự nói, muội muội là sai ở đâu rồi? Tỷ tỷ tương đối ngu dốt, muội muội không nói mình sai ở nơi nào, tỷ tỷ cũng không biết thế nào tha muội muội.”

Muốn trên đầu nàng tác uy tác phúc, xem nàng như xem nàng như bùn nát dẫm dưới chân, các nàng cảm thấy, nàng thật dễ khi dễ như vậy? Ai trước không chịu nổi sẽ là người đầu tiên cúi đầu, nàng cũng không cần tiết kiệm đạn trong súng của bản thân, chính là đã thương chim đầu đàn, chính là như vậy.

“Muội muội sai ở, không nên bao biện làm thay, không nên dĩ hạ phạm thượng.” Lý An Âm cố nén oán hận trong lòng oán hận trong lòng cùng lửa giận hùng hực, mỗi chữ mỗi câu mỗi chữ mỗi câu cắn răng nghiến lợi nói.

“Ừ, bao biện làm thay, dĩ hạ phạm thượng, nói không sai, tỷ tỷ nhớ kỹ.” Ôn Nhu hơi hài lòng gật đầu, vẫn không có dự định buông Lý An Âm ra, tiếp tục nói: “Thế nhưng, tỷ tỷ cũng không cảm thấy Dẫn nhi phạm vào tội gì, cứ như vậy vô duyên vô cớ gặp muội muội rồi bị một cái tát, chẳng phải là không oán chịu tội? Muội muội nói, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ?”

“...” Lý An Âm hận hận nhìn chăm chăm Ôn Nhu, hận không thể đem mặt của nàng chọc ra một cái lỗ thủng to lớn, thế nhưng Ôn Nhu lại giống như

không có thấy ánh mắt hận ý đó.

“Nếu Muội muội không nói lời nào, vậy cứ như vậy đi, để Duẫn nhi hỏi cho ngơoi một chương, việc này tỷ tỷ liền không truy cứu, ý muội muội như thế nào?” Nhìn sắc mặt của Lý An Âm lúc xanh lúc trắng, kinh ngạc không nói nên lời, Ôn Nhu vừa bị hủy đi hảo tâm tình tốt đẹp liền từ từ thu thập trở về.

“Duẫn nhi, Âm phu nhân không nói lời nào chẳng khác nào thăm chấp nhận, đến đây đi, da của Âm phu nhân tốt như vậy, không phải mỗi người đều có thể đụng.” Ôn Nhu ném cho Duẫn nhi một ánh mắt “Không phải sợ”, Duẫn nhi nom nớp lo sợ những cùng nhấc chân bước đến bên Lý An Âm.

Lý An Âm dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Duẫn nhi, tay Duẫn nhi run run, thủy chung không ngừng nổi đầu, nhìn về phía Ôn Nhu rung giọng nói: “Vương phi. . . Nô tỳ. . .”

“Đánh!” Ôn Nhu lạnh lùng hạ lệnh.

Duẫn nhi nỗ lực nâng tay lên, sau đó chăm chú nhắm mắt lại, một cái tát hướng gò má tron bóng của Lý An Âm mà đánh xuống.

“Ba ——! một tiếng thanh thúy như một tràng pháo tay, Ôn Nhu hài lòng buông lỏng cổ tay của Lý An Âm ra.

“Muội muội lần sau nhất định phải nhớ cho kỹ thân phận của mình.” Ôn Nhu nhàn nhạt phun ra một hơi thở, hoán Duẫn nhi một tiếng, cười lạnh rời khỏi.

Lý An Âm nâng cổ tay của mình, hàm răng cắn cắn thật chặt môi dưới, trong lòng nàng bốc lên lửa giận chết lặng cảm nhận sâu sắc, thế cho nên môi dưới của nàng bị nàng cắn ra máu cũng không biết.

Ôn Nhu! Sĩ nhục hôm nay, ngày sau Lý An Âm ta chắc chắn ngơoi trả lại gấp mười gấp trăm lần! Ta muốn cho sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: TUYỆT BÁT VI THIÊN

“Vương phi. . .” Duẫn nhi lo sợ bất an theo sát phía sau Ôn Nhu, trong lòng cực kỳ hồ thẹn, mới vừa rồi nếu nàng không có thất thần không cẩn thận đụng vào Âm phu nhân, Vương phi cũng sẽ không cùng Âm phu nhân phát sinh xung đột, mặc dù vừa rồi là Vương phi chiếm thế thượng phong, thế nhưng Âm phu nhân cường thế hung ác, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, Vương phi mới đến Bạch vương phủ thế nào đối phó được Âm phu nhân, “Duẫn nhi biết sai, thỉnh cầu Vương phi trách phạt. . .”

“Ngơoi làm sai chỗ nào?” Ôn Nhu cũng không quay đầu lại, chỉ đi về phía trước, Lý An Âm lộng xảo thành chuyên, ngược lại làm cho ngược lại làm cho nàng mượn cơ hội này hảo hảo mà dạy dỗ Lý An Âm một phen, bằng không, nghĩ là khi nàng dễ khi dễ sao?

“Nô tỳ không cẩn thận đắc tội Âm phu nhân, làm hại Vương phi cùng Âm phu nhân lần đầu liền sinh hiềm khích. . .”

“Hiềm khích?” Ôn Nhu một tiếng cúi đầu cười nhạt, “Nàng vốn cũng không đem ta để vào mắt, tại sao nói đến hiềm khích? Ngơoi không cần tự trách nữa tự trách nữa.”

Ôn Nhu không thềm nói (nhắc) lại, Duẫn nhi cũng không dám nói cái gì nữa, theo trở về Yên Thủy các.

“Vương phi muốn tắm rửa hay là dùng đồ ăn sáng trước?” Khó khăn lắm bước vào Yên Thủy các, Duẫn nhi cung kính xin chỉ thị.

“Tắm rửa đi.”

“Vâng, Vương phi.”

Hơi nước ấm áp lượn lờ, mùi hoa hồng thơm ngát nhẹ bay, Ôn Nhu ngâm trong nước ấm áp, khép hờ mắt, an tĩnh hưởng thụ một khắc của sự yên lặng.

Nàng thích nhất lúc rỗi rảnh tắm nước nóng, bất luận xuân hạ thu đông, chỉ có như vậy mới có thể để cho nàng tạm thời buông xuống những thứ khác, an an tĩnh tĩnh chỉ làm chuyện mình thích.

Ở kiếp trước, loại thời khắc bình yên này có thể nói là rất ít, đời này, nàng chỉ có một mình, nàng phải hưởng thụ thật tốt.

Từ từ nhắm hai mắt, trong đầu lại xuất hiện vãn cò Cửu U ở Ngõa Phủ Lô Minh, huyện lâm, thác nước phi phác, cùng với tại thác nước dày, thoáng như thế ngoại tiên cảnh lầu các, thậm chí, còn có Bạch vương Lãnh Triệt chưa từng nhìn thấy.

Đi gặp Bạch vương, vốn là chuyện nằm trong dự định của nàng, quy củ của Bạch vương phủ, Duẫn nhi đều hướng nàng bẩm báo, nàng đang suy nghĩ phải như thế nào mới có thể quang minh chính đại tiến vào Ngõa Phủ Lô Minh, đúng lúc này, Ôn Nhan bao biện làm thay thúc đẩy thời cơ tốt, bằng không, nàng biết rõ Ôn Nhan không phải là có lòng tốt, biết rõ Ôn Nhan bất quá là một con cò Ôn Tâm đặt ở bên người nàng, còn đứng ra vì nàng nhận

tội, nàng chưa bao giờ là người có thiện tâm, nếu không phải nàng cần, trái lại nàng sẽ mừng rỡ sống chết mặc bay, nhìn Túc Dạ xử trí Ôn Nhan như thế nào, hôm nay, nàng cứu nàng một mạng, không biết nàng sẽ tri ân, hay là sẽ cắn ngược lại nàng một ngụm?

Mặc kệ Ôn Nhan là có ý gì, nàng không thèm để ý, Ôn Nhan một thứ nữ nhỏ nhẻ cũng vén không dậy nổi thì gió to sóng lớn thì phải làm sao.

Sở dĩ nàng muốn gặp Bạch vương, chỉ là muốn chỉ là muốn gọi hắn cùng nàng quy ninh trở về, bởi vì, đáy lòng của nàng, tổng mơ hồ có một tha thiết chờ đợi, là nàng bất luận thế nào cũng chống cự không được, mặc dù không phải là của nàng ký ức không phải là của nàng, nhưng nàng muốn phải hoàn thành nguyện vọng này.

Đuẩn nhi nhìn Ôn Nhu nhắm mắt trầm tư, chỉ mang theo thùng nước hương đến thùng nước tắm thêm nước nóng vào, há mồm muốn nói cái gì đó, cuối cùng cũng không nói gì, lúc bỏ thêm nước nóng đang muốn lui ra, Ôn Nhu nhàn nhạt lên tiếng.

“Muốn nói cái gì liền nói, hà tất muốn nói lại thôi, bên cạnh ta không cần loại người do dự này.”

Đuẩn nhi kinh hãi, lập tức quỳ xuống, nghĩ thầm Vương phi rõ ràng nhắm mắt lại, thế nào sao biết được nàng có lời muốn nói? Tâm trạng không khỏi đối với Ôn Nhu càng kính nể, đáp: “Hồi Vương phi, người vừa trở lại Yên Thủy các, tam tiểu thư liền cũng tới, bảo là muốn chờ Vương phi trùng sinh 76 năm nhuyển muội từ sung phu.”

“Vậy mới vừa rồi vì sao người không bẩm báo?” Ôn Nhu tròn mắt, trong con ngươi lộ vẻ sắc bén, Đuẩn nhi cả kinh vội vã dập đầu.

“Thỉnh Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ là thấy người mệt nhọc suốt cả đêm, phải bổ sung một chút thể lực, nghĩ lúc người dùng qua đồ ăn sáng mới bẩm báo cho người biết, thế nhưng tam tiểu thư đang quỳ ngay thính tử, nói là không thấy được người liền không đứng dậy, đám nô tỳ khuyên can cũng vô dụng, nô tỳ là sợ trời giá rét đất đông lạnh, tam tiểu thư quỳ như thế phá hủy thân thể. . .” Thanh âm của Đuẩn nhi càng nói càng nhỏ, nói xong lời cuối cùng, lại dập đầu trên đất, “Ngày sau Đuẩn nhi không dám nữa, ngày sau sẽ biết cách ứng xử hơn, tất cả liền bẩm báo Vương phi!”

“Đứng lên đi, người cũng không có lỗi, ta cũng nhìn ra được, người là thật quan tâm bốn vương phi, hướng về phía phần quan tâm này, ta tha cho người một lần.”

“Nô tỳ tạ qua Vương phi! Tạ qua Vương phi!” Đuẩn nhi lại muốn dập đầu tạ ân, lại bị Ôn Nhu ngăn lại.

“Ta xem người nghĩ cái gì, “ Ôn Nhu đứng lên, Đuẩn nhi vội vã vì nàng choàng lên vai một kiện áo choàng tắm, bị Ôn Nhu kinh sợ, nhưng cũng không dám lên tiếng, muốn giúp Ôn Nhu lau khô thân thể, lại bị Ôn Nhu hất ra, kinh ngạc cho là mình lại làm ra sai lầm lớn gì, lại vội vã quỳ xuống, thẳng Ôn Nhu có chút dờ khóc dờ cười.

“Đứng lên, bên người bốn vương phi cần chính là cần chính là một người có khả năng và khôn khéo, mà không phải động đến một chút liền quỳ xuống dập đầu nhát gan sợ phiền phức, nếu người cảm thấy mình không thể đón nhận trách nhiệm này, liền có thể rời khỏi, bốn vương phi không trách cứ.” Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn Đuẩn nhi, khẩu khí sắc bén, một khí thể uy nghiêm, ép tới Đuẩn nhi có chút thở không nổi, rồi lại lập tức thu liễm ý sợ hãi trên mặt, vội vã đứng lên.

“Vương phi giáo huấn, nô tỳ ghi nhớ, nô tỳ ỷ hòa toàn tâm toàn ý hầu hạ Vương phi, nhất định không có phụ Vương phi.”

Nếu không phải Vương phi, đời này nàng chỉ có khả năng bị từ thị nữ đánh chửi ở hậu viện, nhận được Vương phi để mắt, nhất định là đời trước nàng đã tu luyện không ít phúc khí, há lại bất trung tâm báo đáp?

Ôn Nhu gật đầu hài lòng, ánh mắt của nàng luôn luôn sẽ không sai, Cho nên nàng mới có thể dễ dàng bắt Đuẩn nhi, thi ân huệ, mới có thể dễ dàng đối phương trung tâm nghe theo mình, mà Đuẩn nhi, lại là một người vừa vặn như vậy, có ân tất báo, mà nàng cần, một người có thể trung tâm với nàng, ân uy đều xem trọng, mới có thể đạt được hiệu quả như trong lòng mong muốn.

“Người là đang suy nghĩ, tam tiểu thư đối với ta cũng không có thiện ý, vì sao còn muốn giữ nàng, vì nàng gánh tội, sao?” Ôn Nhu dang hai cánh tay, mặc Đuẩn nhi đem nhục phiền phức tầng tầng mặc vào trên người nàng, khẩu khí khôi phục trước sau như một đậm nhạt.

Đuẩn nhi vốn không dám trả lời, nhưng là muốn nhớ đến lời răn dạy mới vừa rồi của Ôn Nhu, chỉ kiên trì đáp: “Vương phi thần cũng, nô tỳ suy nghĩ gì người đều biết.”

“Người cũng như vậy, không phải là suy nghĩ cho ta, dù sao tam muội muội là muội muội ruột của ta, lại là nhị muội muội tự mình đưa đến bên cạnh ta, về tình về lý, ta cũng không thể thấy chết mà không cứu được không phải?” Cứu, bất quá là nhìn một hồi trò hay, về phần cứu, tình huống chỉ có thể có hai loại.

“Vương phi hiền lành, nô tỳ đã hiểu.”

“Đuẩn nhi, người phải nhớ kỹ, ở trong vương phủ, muốn hảo hảo sống an ổn, thứ không nên có nhất chính là hiền lành.” Hiền lành? Bất quá mặt ngoài làm bộ làm tịch, thôi đi, nếu thật hiền lành, nhất định là bị người khác giẫm đến hài cốt cũng không còn.

Cho nên, nàng chưa bao giờ hiền lành, nàng chỉ tuân theo, bản thân đủ cường đại, mới có thể sống sót ở trên thế gian này.

Đuẩn nhi ngẩn ra, chợt cố sức gật đầu, “Nô tỳ ghi nhớ.”

Từ nhỏ sống ở Đuẩn nhi từ nhỏ sống ở trong hậu viện, việc lục đục với nhau tuy rằng chưa từng tận mắt nhìn thấy, thế nhưng tin vĩa hè có thể nói quá

hiều, làm sao có thể không hiểu đạo lý này, bất quá vẫn là ngây thơ vô pháp lý giải đạo lý trong đó, hôm nay vạch trần, tự nhiên minh bạch.

Đội đến Dẫn nhi vì Ôn Nhu mặc y phục xong, tóc cũng búi xong, Ôn Nhu đem nhẫn ngọc đeo lên ngón tay của tay bên trái, thần nhiên nói: “Đi thôi, đến thỉnh tử dùng đồ ăn sáng, thuận tiện trông thấy hảo muội muội của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: VƯƠNG PHỦ THUỞNG HOAN

Còn chưa bước vào thỉnh tử Yên Thủy các, Ôn Nhu liền nhìn thấy Ôn Nhan lưng hướng về phía đại môn mặt hướng vào trong quỳ trên mặt đất, không ngừng dùng khăn lau khóe mắt, đội đến khi bước vào thỉnh tử, Ôn Nhu xem như cũng không thấy nàng liếc mắt, vòng qua bên người Ôn Nhan, thẳng đi tới trước bàn ăn, ngồi xuống, chuẩn bị dùng bữa.

Đám thị nữ thấy Ôn Nhu bước vào thỉnh tử giống như nhìn cũng không có nhìn Ôn Nhan, cũng cúi đầu cung kính hầu hạ, trong mắt cũng làm bộ nhìn không thấy Ôn Nhan, trên mặt mũi của Ôn Nhan lập tức xấu hổ, lập tức lại bày ra bộ dáng hoa lệ đầm mưa, mắt thấy Ôn Nhu như trước không để ý tới nàng, chỉ có thể khẽ cắn môi, khóc ròng nói, “Muội muội có lỗi, đến đây quý thỉnh đại tỷ tỷ trách phạt.”

Bộ dáng kia, rất thương cảm, rất ủy khuất, rất hối hận.

“Nga? Muội muội làm sai chỗ nào? Nói nghe một chút.” Chi là mặt của Ôn Nhu không thay đổi, vẫn không có liếc mắt nhìn Ôn Nhan, chỉ là tự mình ăn đồ ăn sáng.

“Muội muội không nên tự ý thay đại tỷ tỷ mang đồ ăn tặng đến cho Bạch vương gia, phá hủy quy củ của vương phủ, làm hại tỷ tỷ thay muội muội chịu phạt, đại tỷ tỷ vì muội muội gánh tội thay, muội muội ái ngại, đặc biệt đến đây hướng đại tỷ tỷ thỉnh tội.”

Ôn Nhan hàm chứa hối hận ủy khuất nhu nhu nhược nhược nói xong, lại bổ sung, “Thế nhưng muội muội là toàn tâm toàn ý vì đại tỷ tỷ suy nghĩ, nhìn đại tỷ tỷ đến chi dạ, đều là bản thân một mình qua, muội muội vì đại tỷ tỷ rất là thương tâm, mới có thể nghĩ thay đại tỷ tỷ đưa đồ ăn cấp Vương gia, nếu là Vương gia thỏa mãn, tự nhiên liền tự nhiên liền sẽ không không để ý tới đại tỷ tỷ, muội muội là thật tâm muốn giúp đỡ đại tỷ tỷ!”

“Theo như tam muội muội nói như vậy, ta vẫn là phải cảm tạ tam muội muội rồi?” Cái gì gọi là Cái gì gọi là toàn tâm toàn ý vì nàng chứ? Thật cho là nàng cái gì cũng không biết? Bất quá là nàng muốn mượn danh của nàng quanh mình chính đại tiến vào Ngõa Phủ Lôi Minh nên mới trước mặt Túc Dạ nói là thiện ý của nàng, Ôn Nhan thật đúng là cho là nàng cho là nàng ngu xuẩn, đến chút điểm tiểu tâm tư kia cũng không nhìn ra được?

Nói vậy nàng là cùng mọi người trong vương phủ này một dạng, hy vọng nàng hữu khứ vô hồi, cũng không biết nàng bình yên vô sự từ Ngõa Phủ Lôi Minh đi ra, sẽ có bao nhiêu người phần hận?

Bất quá là muốn trước lấy lòng Bạch vương gia, đạt được vị trí nhỏ bé trong Bạch vương phủ, nàng đã sớm xem thấu, không nghĩ tới, lại là dùng biện pháp ngu xuẩn nhất, nếu là Ngõa Phủ Lôi Minh dễ dàng tiến vào như vậy Bạch vương gia dễ dàng như vậy nhìn thấy dễ dàng như vậy, mấy phu nhân khác là người ngu sao, còn không tranh nhau đến Ngõa Phủ Lôi Minh thấy Vương gia, đòi ân sủng, phải mỗi ngày như thế ở không không có việc gì làm sao?

“Muội muội không dám! Muội muội sai rồi, cầu đại tỷ tỷ trách phạt, chỉ cầu đại tỷ tỷ không nên đem muội muội đánh đuổi. . .” Ôn Nhan dùng hai đầu gối đi về phía trước, dáng dấp hoa lệ đầm mưa thực sự là một người yếu đuối cần người khác yêu thương, chộc cho đám thị nữ trong thỉnh tử đều cấp nàng ánh mắt đồng tình, trong lòng thầm nghĩ, Vương phi quả nhiên là dụng tâm rắn rết, muốn đuổi tam tiểu thư xinh đẹp như vậy nhu nhược xinh đẹp như vậy xuất môn?

Trong lòng Ôn Nhu cười lạnh lẽo, hôm nay là cũng may nàng sống tại đây nhìn nàng khóc, nếu như nàng đã chết? Không chừng nàng sẽ đập thi thể của nàng cuồng hoan, hiện tại đi tới trước mặt nàng giả nhận tội, giả bộ điểm đạm đáng yêu, bất quá chỉ là bất quá chỉ là muốn trước mặt bọn hạ nhân giành được chiếm được đồng tình, quy ra Ôn Nhu nàng đây là người nhỏ mọn sao? Xem ra, quả bom hẹn giờ này không thể không đề phòng rồi.

“Tam muội muội nói đi đâu, tỷ muội nhà mình, một chút lỗi nhỏ mà thôi, nếu không phải tỷ tỷ bao dung chẳng phải là để người chê cười sao? Tam muội muội mau dậy đi, trời giá rét đất đông lạnh, đừng quý phá hủy thân thể, nếu như tam muội muội quý phá hủy thân thể, sau đó ai tới thay tỷ tỷ đưa cơm đến cho Vương gia?” Nàng cũng làm bộ làm tịch, nàng tự nhiên cũng không có thể để cho nàng tê ngắt, nhấp một ngụm trà, cười nói.

Chi thấy đây mắt Ôn Nhan hiện lên một tia lo lắng, lại rất nhanh tiêu thất, vội vã nói cảm ơn: “Đa tạ đại tỷ tỷ không trách tội. . . Ngày sau muội muội nhất định sẽ nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc Hậu đại tỷ!”

“Dẫn nhi, còn không mau đem tam tiểu thư đỡ dậy.”

“Vâng, Vương phi.” Dẫn nhi chạy bộ đến bên người Ôn Nhan, vừa mới đem Ôn Nhan đỡ lên, Ôn Nhan nói một câu: “Tạ qua đại tỷ tỷ.” Còn chưa nói hết, liền ngã xuống trong lòng Dẫn nhi, ngất đi, làm kinh sợ toàn bộ thị nữ trong thỉnh tử, chỉ là Ôn Nhu cười nhạt trong lòng.

Muốn đến, chỉ cần đến ngày mai, nàng chẳng những mang danh tiếng là gầy rách, mà còn là độc phụ ác phụ sẽ bay đầy Bạch vương phủ, xem ra, ngày tháng thanh nhân nàng mong muốn vẫn còn cách rất xa. Tuyệt ngừng rơi một ngày, lại bắt đầu bay bay, làm gió lạnh bay thẳng vào mặt người, thẳng như dao một dạng.

Trong phòng Ôn Nhu chán đến chết, đơn giản tùy ý đi một chút, nắm thật chặt áo khoác trên người, không cảm theo phong đẳng, tay chỉ cầm lấy một lò sưởi, Dẫn nhi cố ý theo, thông thả dạo bước trong hoa viên vương phủ.

Vô số phong đẳng chiếu sáng dọc hành lang chấp chôn trong gió tuyết, hòa quang lúc sáng lúc tối, làm buổi tối càng thêm cô tịch tiêu điều.

Trong lòng có suy nghĩ, trong hoa viên Ôn Nhu tùy ý bước, trong phút chốc đã không biết bản thân đã đi đến nơi nào rồi, đang muốn xoay người đi trở về, chợt thấy nơi này nhưng lại không có gió tuyết tập kích, không chỉ có như vậy, còn ở đây truyền đến tình cảm âm áp nhẹ nhàng nhợt nhạt, nhất thời lòng hiếu kỳ trỗi lên, Ôn Nhu bỏ đi ý niệm trở về trong đầu, tiếp tục đi vào trong.

“A. . . Đứng, đứng đứng, này. . .” “Đột nhiên một tiếng hờn dỗi truyền đến, Ôn Nhu kinh ngạc, vội vã dừng lại cước bộ, vốn định mặc kệ loại sự tình này, vốn là muốn rời đi, lại nghe được có tiếng thở dốc của nam tử truyền đến, làm như quen thuộc, không khỏi dừng bước, thân thể ẩn vào sau ngọn núi giả.

“Mẫn nhi ta nhớ nàng, ta không lúc nào không nhớ đến nàng —” Trong tiếng thở dốc của nam tử, bao hàm không ức chế được, thân thể của Ôn Nhu chấn động, thanh âm này, nghe quen thuộc thế nào?

Mẫn nhi? Vương Như Mẫn?

Chỉ nghe Vương Như Mẫn hờn dỗi cùng bao hàm ni non tiếp tục truyền đến “. . . Gia. . . Mẫn nhi, Mẫn nhi cũng là vô thi vô khắc không nhớ tới người, hận không thể vô thi vô khắc đều muốn bên cạnh người. . . Gia. . .”

Thực sự là liễu nhân hờn dỗi, chỉ nghe nam tử gầm nhẹ một tiếng, trong miệng thấp giọng hô lên tên của nữ tử, hận không thể đem đối phương dung nhập vào trong thân thể của hắn, “Mẫn nhi — Mẫn nhi — ta yêu nàng!”

Vương Như Mẫn thật sâu tiếng rên rỉ bên tai nam tử, càng làm cho hắn sôi sục, “Ngô. . . A. . . Gia. . . Ôm chặt ta, cố sức. . . Lại dùng lực một chút. . . A. . . !

Ôn Nhu chỉ là cười nhạt, chưa phát giác ra nên có điều cấm kỵ, chỉ như vậy vuốt ve lò sưởi nhỏ trong tay, cười lạnh lùng.

Trộm tình cũng trộm đến Bạch vương phủ rồi, Mẫn phu nhân quả nhiên là lá gan không nhỏ a, a!

Bên trong hai người tận tình nhẹ nhàng vui vẻ nhẽ nhại, không chút nào nhận thấy được có sự tồn tại của những người khác, sau cùng, Vương Như Mẫn hưng phấn thở gấp, nam tử phấn khởi gầm nhẹ, rốt cục khiến Ôn Nhu cau mày.

“Gia. . . người khi nào thú ta qua cửa?” Mới yên tĩnh được chốc lát, Vương Như Mẫn hờn dỗi vang lên lần nữa, lại một lần nữa mang theo tiếng nam tử phấn khởi thở dốc.

“Mẫn nhi, ta hận không thể ôm lấy nàng vào trong ngực, thế nhưng nàng chớ quên, nàng là có nhiệm vụ trong người.”

“Thế nhưng ta ngay cả mặt của Bạch vương gia cũng chưa thấy qua, còn thế nào hoàn thành nhiệm vụ?” Thanh âm của Vương Như Mẫn kiêu tích tích, cùng Ôn Nhu nhìn thấy quả thực chính là cách biệt một trời, hiển nhiên là sinh khí.

“Hào Mẫn nhi, sinh khí?” Nam tử dụ dỗ nói.

“Hừ! Người còn không tỉnh cười ta, còn đem Ôn Nhu kia tiến đến! Người không biết ta hận nhất chính là người của Ôn gia sao? người làm như vậy, chính là tổn thương lòng của người ta. . .” Vương Như Mẫn nói, bắt đầu hoa lệ đầm mưa.

“Bảo bối đừng khóc, nàng vừa khóc, ngực ta đây liền đau đến thất chặt!” Nam tử vội la lên.

“Vậy người nói phải làm sao?” Vương Như Mẫn không nghe theo, tức giận hờn dỗi.

“Bảo bối ngoan, như vậy tùy liền như vậy tùy nàng làm sao chính nàng, chính đến chết liền có ta phụ trách, có được hay không?”

“Thực sự?”

“Ta lúc nào đã lừa gạt qua nàng chưa?”

Một trận cười duyên thở dốc, tiếng rên rỉ thở gấp lại lần nữa truyền đến.

Ôn Nhu cong thân lại, nhặt lên bên chân một viên hòn đá nhỏ, tiện tay ném đi, cục đá rơi vào trong ao, đẩy ra một tiếng vang nhỏ làm mặt nước chuyển động, trong đêm càng nghe rõ ràng hơn.

Chỉ chốc lát, chỗ tối kiêu diễm có tiếng lập tức tiêu thất.

Lúc Ôn Nhu từ núi giả đi ra, đi tới chỗ mới vừa rồi hai người hoan ái, đem lò sưởi trong tay khẽ nâng lên, bỗng nhiên, một tia ánh sáng tinh tế hiện lên

trong mắt của Ôn Nhu, nàng lập tức ngồi xổm người xuống, nhặt lên vật phản quang.

Một quả là một chiếc nhẫn nam vàng, đại khái là của nam tử kia hốt hoảng rời đi mà để lại.

Ôn Nhu cầm chiếc nhẫn cầm trong tay ném đi, nắm chặt, đắc ý cười.

Ai cản ai, người nào chính người nào, vẫn còn chưa biết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: NINH QUY CHI NHẬT

Ôn Nhu mặc một kiện y sam trắng thuần đối với lưu vân váy thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, trên vai một kiện áo khoác thuần trắng, tuy là phần trang điểm đánh móng, vẫn như cũ đẹp đến động lòng say người, nhất là một chấm ở giữa chân mày, càng lộ ra sự mỹ luân mỹ hoá của nàng, cứ như tiên tử một dạng.

Lúc này Ôn Nhu cảm lò sưởi nhỏ, ngồi trong chính sảnh Bạch vương phủ, biểu tình trên mặt lạnh như băng, một bên là vẻ mặt lo lắng của Duẩn nhi, nhãn thần nhìn chăm chú ra ngoài cửa.

Một lát sau, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, hướng đại môn của vương phủ bước.

Duẩn nhi vừa nhìn, vội la lên: “Vương phi, không chờ một chút nữa sao? Có lẽ Vương gia sắp đến đây!”

“Đã qua một canh giờ, người cảm thấy hán vẫn sẽ đến sao? Nếu là hán không đến, ta chẳng phải là muốn ta ở chỗ này đợi đến mặt trời lặn?” Tại thời điểm bước ra ngưỡng cửa của chính sảnh, Ôn Nhu hơi quay đầu liếc mắt nhìn Túc Dạ đang đứng trong chính sảnh, lạnh lùng nói: “Làm phiền đại quân sự thay ta hướng Vương gia chuyển đạt một câu nói.”

“Vương phi mời nói.”

“Thất tín chi nhân, phi quân tử dạ, duy tiểu nhân dạ!” Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại, lưu lại trên mặt Túc Dạ sự lúng túng. Trên đường như trước có thể nghe được đám bá tánh đang xoi mói chuyện Bạch vương cưới một nữ nhân gãy rách, trong xe ngựa Ôn Nhu không ngăn ngại chút nào, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng hận không thể đem tên Bạch vương Lãnh Triệt thất tín kia hung hăng đánh cho một trận.

Cái gì mà “Ta đã nói ra miệng, tất sẽ không nuốt lời”, bất luận là kiếp trước hay là kiếp này, nàng hận nhất, chính là người thất tín với nàng.

Xem ra, lần này quy ninh, thật sự là để cho gia gia trên trời thất vọng rồi. . .

Ôn Nhu liều chết tiến vào Ngõa Phủ Lôi Minh, mời được Lãnh Triệt đáp ứng cùng nàng trở về, chính là vì ngày quy ninh này, thấp cho gia gia cũng mẫu thân đã qua đời của nàng một nén nhang, nói cho bọn họ biết, nàng đã lập gia đình, gả vào một gia đình tốt, bọn họ cứ việc yên tâm.

Đây cũng là tâm nguyện lớn nhất của gia gia cùng mẫu thân nàng, không cầu nàng có thể oai tông diệu tổ, chỉ cầu nàng có thể gả cho một gia đình tốt, suốt đời hạnh phúc an bình.

Tuy rằng nàng không phải Ôn Nhu, thế nhưng nàng sở hữu được hời ức của nàng, tất cả đều là hời ức về gia gia cùng mẫu thân đối xử tốt với nàng, tuy không phải là thân nhân của nàng, nhưng trong trí nhớ, nàng chân chân thật thật cảm nhận được tình thân ấm áp mà kiếp trước nàng chẳng bao giờ có được, bách thiện hiếu làm đầu, có lẽ là kiếp trước nàng không có hưởng thụ qua thân tình duyên có, mới có thể rung động thân tình ấm áp trong trí nhớ như vậy, khiến nàng muốn giúp Ôn Nhu đã hương tiêu ngọc vẫn để hoàn thành một nguyện vọng.

Nàng cũng không phải là đã gả vào một gia đình tốt, nàng cũng không phải là tin quý thần, nàng chỉ là muốn thay Ôn Nhu đã qua đời làm trọn một phần hiếu đạo, tuy rằng thật giả lẫn lộn, những cũng là mang hết hiếu tâm ra, hôm nay vốn là nàng nên cùng Lãnh Triệt lại mặt nhưng hán lại cứ nhiên lật lọng, nàng thế nào có thể không sinh lửa giận trong lòng được.

“Vương phi, đến rồi.” Tâm trạng của Ôn Nhu đang giận dữ, thì đã đến Trần Quốc Công phủ.

Ôn Nhu được Duẩn nhi nâng đỡ xuống xe ngựa, nhìn Trần Quốc Công phủ quen thuộc trước mắt, một người ra nghênh đón cũng không có, chỉ có hai thủ vệ ở đại môn, ánh mắt nhìn nàng đều là khinh miệt.

“Nô tài cung nghênh đại tiểu thư hồi phủ.” Thủ vệ tuy là không thích nhưng vẫn là quý gối cung nghênh, đáy mắt Ôn Nhu hiện lên một tia lo lắng, vẫn không để ý nhiều, nàng băng qua đại môn tiến vào trong phủ.

Vừa vào Trần Quốc Công phủ, Ôn Nhu không phải đến chính sách gặp phụ thân Ôn Thế Nghi mà là đi thẳng đến từ đường của Ôn gi, khi nàng trang trọng bước vào từ đường Ôn gia, hai trông mắt nhất thời thất chặt lại, trong con người phụt ra tia lạnh thấu xương xóc tủy khiến Duẩn nhi bị hù

dọa một phen, Duẩn nh vừa muốn mở miệng hỏi Vương phi đã phát sinh ra chuyện gì, chỉ thấy Ôn Nhu nắm chặt song quyền xoay người bước ra chính sảnh.

Trong chính sảnh Trần Quốc Công phủ, Ôn Thế Nghi cùng phu nhân hân yêu thương ngồi bên trong, thì ta là nhị di nương của Ôn gia Triệu Yên Nhi đang ngồi ở ghế chủ vị chính bắc, nữ nhi của Triệu Yên Nhi, nhị tiểu thư Ôn gia, Trần Quốc công tử, thường thường một tiếng ngượng ngừng cười duyên, chọc cho Ôn Thế Nghi cười đến càng vui vẻ, ngồi dưới Ôn Thế Nghi, vị thứ nhất là tam di nương Cố Văn Tĩnh, đối diện Cố Văn Tĩnh là tứ di nương Ngô Vũ Sơ, chính là mẫu thân của Ôn Nhan người vào Bạch vương phủ làm bạn với Ôn Nhu, mọi người mang tâm sự riêng, nét mặt là một bộ xuân phong tiếu ý, thật có thể nói là kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ một nhà.

Ôn Nhu vừa bước vào chính sảnh, chính là như vậy thấy một tràng cảnh, trong lòng không khỏi cười nhạt một cái.

Như là tất cả mọi người không nhìn thấy nàng một dạng, đầu tiên Ôn Tâm kinh hô lên, về mặt hồ thẹn hướng Ôn Nhu ngheh liểu thượng khứ, giả bộ có chút ít áy náy nói: “Đại tỷ tỷ đã trở về, ai nha, đã quên hôm nay là ngày tỷ tỷ quy ninh, không có cửa phủ nghênh tiếp đại tỷ tỷ, thật sự là xin lỗi đại tỷ tỷ, thật sự là Tâm nhi sơ sẩy, xin hãy đại tỷ tỷ không nên oán trách phụ mẫu.”

“A! Lão gia đã sớm nói, không tiếp nhận nữ nhi không biết liêm sỉ cùng người bỏ trốn, thật không biết người như thế còn trở về làm gì? Lại còn mặt mũi mà trở về nữa?” Người nói chuyện là tứ di nương Ngô Vũ Sơ, lúc nói chuyện về mặt hèn mọn, còn dùng khăn che miệng, rất giống như xem Ôn Nhu là súc vật ôn dịch, chỉ cần liếc mắt nhìn, sẽ khiến nàng bị nhiễm bệnh khuẩn vậy.

Chỉ có tam di nương không nói lời nào, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên, lặng yên uống trà, như là chuyện phát sinh trước mắt cùng nàng không quan hệ một dạng.

“Ô! Ta nói là ai, nguyên lai là Ôn đại tiểu thư đã trở về a! Thế nào, là quy ninh chi nhật sao? Chẹp chẹp, nhìn cái trí nhớ này của ta này, thật là không nhớ kỹ cái việc này.” Triệu Yên Nhi nói chuyện, mặc dù nàng đã bốn mươi, như trước phong vận dư âm, trước ngực no đủ, vòng eo dịu dàng nắm chặt, thảo nào có thể được Ôn Thế Nghi ái như vậy, lúc nhìn Ôn Nhu, như Ngô Vũ Sơ giống nhau, cho đã mất miệt thị, “Thế nào? Là ở Bạch vương phủ không quen, chạy về nhà mẹ đẻ sao? Ô, trái lại ta nhớ kỹ, lão gia đã đem Nhu Uyên viện của Ôn đại tiểu thư tặng cho tặng cho Tâm nhi của chúng ta rồi, Trần Quốc Công phủ này, cũng không tính là nhà của Ôn đại tiểu thư đi?”

Triệu Yên Nhi hận nàng, hận thân mẫu của nàng, thậm chí hận gia gia, nàng nhìn ra được, bởi vì năm đó gia gia cực lực phản đối Ôn Thế Nghi nạp thiếp, nếu lúc đó Triệu Yên Nhi không có mang thai, sợ là Triệu Yên Nhi đã chết gia gia cũng sẽ không cho nàng bước vào đại môn Trần Quốc Công phủ, mà nàng vốn tưởng rằng vào được đại môn Trần Quốc Công phủ là có thể độc chiếm Ôn Thế Nghi, thế nhưng gia gia yêu cầu Ôn Thế Nghi mỗi ngày phải ngủ tại chỗ của mẫu thân, lúc đó Ôn Nhu lại nghĩ là bởi vì cha yêu mẫu thân, mới có thể hàng đêm ngủ tại chỗ của mẫu thân, kì thực, tất cả đều là gia gia ở sau lưng bắt buộc.

Không chỉ có Triệu Yên Nhi mà đến Ôn Thế Nghi đều không muốn như vậy, tất cả mọi người trong Trần Quốc Công phủ đều mang sùng ái đặt hết trên người Ôn Nhu, mà mẫu nữ các nàng tuy rằng cũng là cảm y ngọc thực nhưng mỗi ngày sống trong phần uất, vậy làm sao có thể không hận nàng, không hận gia gia không hận mẫu thân?

Còn tưởng rằng Ôn Thế Nghi là yêu mẫu thân, đối với Triệu Yên Nhi bất quá là hồ thẹn, không biết cha chẳng bao giờ có yêu mẫu thân, thậm chí hận mẫu thân thật sâu, thậm chí, hận gia gia, hận nàng.

Thế cho nên, tước vị Trần Quốc công tử của nàng, danh tiếng của nàng. . .

Hết thấy tất cả, lúc Ôn Nhu được gả cho Bạch vương gia toàn bộ để nghĩ thấu xem thấu, cuối cùng cắn lưỡi tự sát. . .

Là lúc sắp chết nhìn thấu tất cả, chết không nhắm mắt nhưng lại chết được minh bạch, còn lại, liền do nàng xử lý vậy!

“Hiện tại ta không có tâm trạng cùng các người nói lời vô ích, ta chỉ hỏi, linh vị của nương ta đâu?” Ôn Nhu bỏ qua Ôn Tâm hờn tình giả ý bên cạnh, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, nhìn thẳng vào Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, khí thế như vậy, mọi người ở đây ai gặp qua đều không khỏi phát lạnh cả người, Ôn Thế Nghi bị nhân thần băng hàn của Ôn Nhu chấn trụ, rất nhanh lấy lại tinh thần.

Ôn Thế Nghi có sức vỗ mạnh bàn trà bên cạnh, đứng lên phần nộ quát: “Vô liêm sỉ! Đây là thái độ của người khi cùng trưởng bối nói chuyện sao?”

Hắn không thích mẫu thân của Ôn Nhu, thậm chí là hận mẫu thân của nàng, chính là bởi vì có mẫu thân của Ôn Nhu, hắn mới không thể quanh mình chính đại đem nữ nhân yêu mến của mình thú vào cửa, không thể làm chính thê, chỉ có thể làm thiếp! Đến nữ nhi từ nhỏ được phụ thân Ôn Tri Tân của mình thương yêu hắn cũng không thích, hắn càng không nghĩ tới là, phụ thân dĩ nhiên đem tước vị Trần Quốc công tử truyền cho Ôn Nhu mà không phải truyền cho hắn con trai duy nhất này! Điều này làm cho hắn càng chán ghét mẫu tử Ôn Nhu! Ước gì các nàng tiêu thất trước mắt hắn!

Cho nên, khi Ôn Tâm chiếm được tước vị Trần Quốc công tử, hắn ần ần nhiều năm phần hận cũng không bao giờ ảm nhẫn nữa, cho nên nhìn Ôn Nhu bị vạn người chỉ tay vào mắng hắn không chỉ không để ý đến, trái lại còn đem nàng đuổi ra khỏi Trần Quốc Công phủ, hôm nay, hắn cũng sẽ không cho nàng bất luận thái độ tốt nào, bởi vì chỉ cần vừa nhìn thấy nàng, chỉ có thể khiến hắn nhớ tới những năm bất kham!

“Ta hỏi một lần nữa, linh vị của nương ta ở đâu?” Ánh mắt của Ôn Nhu như trước lạnh lẽo khiến người phải sợ, khẩu khí cũng lạnh đến phảng phất đem người đông lại, nếu thừa nhận nàng là nữ nhi, nàng liền không cần phải cho bọn hắn thấy sắc mặt tốt!

“Người thứ người bị vạn người thoái mạ là giày rách! Còn dám tại đây đùa giỡn uy phong? Người cho là người vẫn còn là Trần Quốc công tử sao?” Triệu Yên Nhi cũng từ kinh sợ ánh mắt của Ôn Nhu lấy lại tinh thần, một chương vỗ tới trên bàn trà, đứng mạnh lên, phần nộ quát, “Người đến! Mau đưa nữ nhân đánh đá vô tôn vô trưởng này mang xuống! Đánh tới khi nàng nhận sai mới thôi!”

“Ai dám động đến nàng thử xem?” Cùng lúc đó, một tiếng trầm thấp lạnh lùng, thanh âm nam tử truyền đến, âm thanh không lớn, lại rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

Triệu Yên Nhi đang nổi nóng, chỉ vội vã liếc mắt người vừa đến liền tiếp tục nói: “Từ đâu tới không biết tốt xấu! Chuyện Trần Quốc Công phủ còn chưa tới ngoài truyện nhân nhúng tay vào!”

Triệu Yên Nhi mắng xong, toàn bộ chính sảnh nhất thời yên tĩnh trở lại, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở sâu của mọi người không đồng nhất.

“Hạ, hạ thân. . . Hạ thân gặp qua Bạch vương gia!” Còn không Triệu Yên Nhi kịp phản ứng, chỉ thấy vẻ mặt sợ hãi của Ôn Thế Nghi, chiến chiến nguy nguy ngã nhào xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: BẠCH VƯƠNG LẠNH TRIỆT

Tóc mai xen vào mây kiếm, sóng mũi cao như ngọn núi một dạng, môi tròn bóng như châu ngọc một dạng, mỏng khêu gợi mê người, cảm nhơn, mặt hoàn mỹ, hơi lộ ra làn da tái nhợt so với nữ tử còn muốn non mềm hơn ba phần, ba nghìn sợi tóc đen trên đỉnh đầu chính tề được búi thành một búi, phần còn lại rủ xuống vai, không có mang quan, chỉ dùng một đoạn băng trắng buộc lại, một phần lười biếng, một phần cao quý, nhất là đôi mắt, không biết nên dùng thứ gì để mà so sánh, lạnh đến như hàn băng vạn năm bình tĩnh, rồi lại sáng như ngọc phảng phất như chứa toàn bộ sao trên trời, đẹp không sao tả xiết.

Nếu nói Ôn Nhu là khuynh quốc khuynh thành như tiên tử, thì hẳn chính là cái đẹp của thượng tiên, cái này, chính là Bạch vương gia của Di quốc, Lãnh Triệt, hoàn toàn cao quý, sự xuất hiện của hắn, phảng phất đồ vật đẹp bên cạnh hắn bên cạnh hắn đều mờ đi.

Lúc này Lãnh Triệt một kiện áo khoác lông chồn trắng trên vai, đang từ từ đến gần Ôn Nhu, cùng sắc áo khoác trắng trên vai của Ôn Nhu trong vô hình sáng chói, phảng phất một đôi thần tiên quyến lữ, thẳng cho người thấy vừa đổ kỵ cửa ghen ghét.

Không chỉ có là những người khác khiếp sợ, Ôn Nhu cũng chấn kinh rồi, nàng thật không ngờ Lãnh Triệt đến đây, giống như mọi người, quay đầu lại nhìn hắn, lại phát hiện, chân thật là một mỹ nhân, nếu so cùng dung mạo của nàng thì chỉ có hơn chứ không hề kém.

“Mới vừa rồi có người nói, muốn đánh Vương phi của ta?” Lãnh Triệt dừng bước bên cạnh Ôn Nhu, âm thanh không lớn, cũng không có lạnh lùng như lúc này, cũng khiến cho mỗi người ở đây sợ đến cực điểm, đứng ngồi không yên.

“Thần không biết Bạch vương gia đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, thực có lỗi, mong rằng Vương gia thứ tội!” Ôn Thế Nghi phủ phục trên mặt đất, nom nớp lo sợ nom nớp lo sợ nói, sau đó phát hiện Triệu Yên Nhi còn không có lấy lại tinh thần vẫn còn đứng ngây ngốc, không khỏi đẩy nàng một cái, Triệu Yên Nhi lúc này mới phản ứng được, vội vã ngã nhào xuống đất.

Rất ít có người gặp qua Bạch vương gia Lãnh Triệt, nếu không phải Ôn Thế Nghi la lên một tiếng, cũng không ai biết nam nhân trước mắt chính là Bạch vương gia, nếu không phải lúc trước lão thừa tướng Ôn Tri ân vẫn còn tại thế, cùng Ôn Tri Tân tận tâm tiến tham gia cung yến một lần may mắn một lần thấy rõ Bạch vương gia, coi như nhận được dung mạo của Bạch vương gia, nếu không lần này Trần Quốc Công phủ sẽ bị chờ quan phủ niêm phong đi. . .

Còn có mới vừa rồi Triệu Yên Nhi không biết trời cao đất rộng gầm rú cái câu kia, nếu như Bạch vương gia truy cứu xuống. . . Ôn Thế Nghi suy nghĩ một chút, trời rất lạnh, cơ nhiên mồ hôi chảy mồ hôi chảy chảy ròng ròng.

Những người còn lại, người còn đang khiếp sợ vẫn chưa kịp phục hồi thần sắc, bởi vì các nàng chưa thấy qua nam tử đẹp như vậy, đều biết Bạch vương gia là ma ồm, Huyền Vương gia là đệ nhất công tử của đại Di, lại không biết, Bạch vương gia cơ nhiên tuấn dật phi phạm như vậy. . .

Càng không nghĩ tới là, Bạch vương gia luôn luôn chưa bao giờ lộ diện trước mặt người ở bên ngoài, cơ nhiên sẽ cùng một nữ nhân giày rách bị khinh thường quy ninh. Khiếp sợ hơn, chính là lại không khỏi vì một nữ nam nhân như vậy thương tiếc.

Bạch vương gia Lãnh Triệt, tuy là Vương gia nhân tân, còn là một ma ồm, nhưng là thân huynh trưởng của đương kim thánh thượng, trăm triệu lần không thể đắc tội được. . .

“Đều đứng lên đi, người không biết không có tội.” Lãnh Triệt nhàn nhạt trả lời một câu, Ôn Thế Nghi như được đại xá vậy lau mồ hôi lạnh trên trán, vội vã đứng lên.

“Bạch vương gia, xin mời ngồi!” Từ dưới đất đứng lên, Ôn Thế Nghi lập tức cung cung kính kính mời Lãnh Triệt ngồi ghế chủ vị, ai ngờ Lãnh Triệt liếc hắn một cái cũng không liếc nhìn hắn một cái, chỉ cúi đầu nhìn Ôn Nhu bên cạnh.

Trong lòng của Lãnh Triệt, chưa từng thấy qua nữ tử như vậy, trong suốt như hoa sen mới nở, tinh xảo như tinh điều ngọc trác, mỹ lệ như thiên ngoại tiên tử, cũng không có tầm thường mãnh mai, tàn ra cương nghị không thua kém nam tử.

Không có ai có thể phá được ván cờ Cửu U huyền bí của hắn, có lúc hắn nghĩ, có đúng hay không suốt đời hắn, hắn cũng sẽ không gặp được người có thể phá được ván cờ Cửu U, đêm trước khi nàng xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn khiếp sợ, hắn đối với một nữ tử như vậy tràn đầy hứng thú, cho nên hắn mới có thể mới có thể ngoại lệ vào ngày đông mà bước ra ngoài.

Lại nói mới vừa rồi Túc Dạ chuyển đạt cho hắn nói, “Thất tín chi nhân, phi quân tử dạ, duy tiểu nhân dạ.”, để hắn đối với nàng càng thêm hứng thú một phần, tuy hắn không phải người cổ hủ, nhưng cũng biết đạo lý phu xướng phụ tùy này, mặc dù hôm nay hắn không cùng nàng trở về, làm thế của người không thể trách cứ, huống chi, từ trước đến nay không có người dám đối với hắn như vậy.

Nàng thực sự là bị bách tính phí phí dương dương mắng là nữ nhân không biết liêm sỉ? Thực sự là như vậy điều tra ra đại tiểu thư Ôn gia ôn văn nhã nhĩ, thật sẽ làm ra chuyện cùng người bỏ trốn sao?

Hắn vốn không dự định quản chuyện của nàng cùng Trần Quốc Công phủ này, cũng muốn nhìn một chút nàng như thế nào ứng phó đám người này, nhưng đột nhiên ngực truyền đến một trận co giật đau đớn, trong lòng biết không thể ở đây lâu, liền mở miệng.

“Nếu như không thấy bốn vương tiến vào thì đến bao giờ các người mới mời Vương phi của ta ngồi?” Mây kiếm của Lãnh Triệt nhướng lên khui một cái, mâu khê nâng, Ôn Thế Nghi sợ đến lui ra, nói quanh co nói không ra lời.

“Hay là, các người đang khi dễ Vương phi của ta?” Lãnh Triệt lại nói một câu, người trong phòng đồng loạt đứng dậy quỳ xuống.

“Tuyệt, tuyệt đối không có! Chúng ta, chúng ta chỉ là đang cùng đại tỷ tỷ đùa giỡn mà thôi.” Ôn Tâm khẩn trương giải thích, nàng thật không ngờ Lãnh Triệt sẽ xuất hiện trong Trần Quốc Công phủ, theo tin tức Ôn Nhan báo, Lãnh Triệt tuyệt đối sẽ không tuyệt đối sẽ không, có thể hiện nay cũng không phải là thời gian truy cứu cái vấn đề này, hiện nay chủ yếu nhất là Lãnh Triệt nghe được khắc khẩu mới vừa rồi, nếu là thật trách tội xuống, người thứ nhất bị phạt sẽ nương, nàng làm sao có thể trở mặt nhìn nương bởi vì con tiện nhân Ôn Nhu kia bị phạt!

“Đại tỷ tỷ, chúng ta chỉ là đùa giỡn mà thôi, không phải sao?” Ôn Tâm ngẩng đầu, đáng đáp điềm đàm đáng yêu nhìn Ôn Nhu, thò điềm hai mắt nhìn chăm chăm Ôn Nhu, khóe mắt dư quang cũng không khỏi liếc về phía Lãnh Triệt bên cạnh Ôn Nhu, quá đẹp, thật là quá đẹp, cho tới bây giờ nàng chưa thấy qua người đẹp như vậy. . .

Tâm trạng nghiêng răng nghiêng lợi vừa đồ kị vừa hận, nàng thế nào nghĩ được, Bạch vương gia lại đẹp như vậy, cái này chẳng phải là tiện nghi cho tiện nhân Ôn Nhu này? Không được, tuyệt đối không được!

Trong đó phần hận nhất vẫn là Triệu Yên Nhi, nàng vừa quý như vậy, quả thực chính là hướng Ôn Nhu quý xuống một dạng, lúc trước nàng hướng tiện nhân Lâm Tiểu Uyển quý xuống, bây giờ lại còn hướng nữ nhi của tiện nhân quý xuống! Khẩu khí này muốn phải nhịn xuống thế nào! Có chỗ dựa là Bạch vương gia thì như thế nào, bất quá là một Vương gia nhàn tản, vừa ma ốm, sợ hắn làm chi! Nếu Ôn Thế Nghi không ngừng nháy mắt cho nàng, để cho nàng đề cho nàng không nên vọng động bằng không nhất định phải hảo hảo trừng trị tiện nhân Ôn Nhu kia!

“Đúng vậy đúng vậy, Bạch vương gia, hạ thần cùng mọi người trong nhà chỉ là đang cùng tiểu nữ đùa giỡn mà thôi, đùa giỡn mà thôi. . .” Ôn Thế Nghi cũng liền phụ họa giải thích, trong lòng suy nghĩ Bạch vương gia có thể nghìn vạn lần không cần truy cứu xuống tới a. . . Trong lòng càng không khỏi oán hận Ôn Nhu một phần, nữ nhi này, cho tới bây giờ chưa từng khiến hắn hài lòng qua!

“Là thế này phải không? Vương phi?” Lãnh Triệt như trước không để ý lời nói của Ôn Tâm, chỉ nhìn chăm chú vào Ôn Nhu.

“Đa tạ vương gia quan tâm,“ Quang Ôn Nhu vì liêm, mặc dù không biết Lãnh Triệt tại sao lại đột nhiên xuất hiện, cũng không nghĩ ra tại sao lại giúp nàng, lạnh lùng nói, “Có thể thiếp vẫn chưa cảm thấy nhị di nương là cùng thiếp đùa giỡn.”

“Nhị di nương, người là đang cùng Ôn Nhu đùa sao?” Ôn Nhu nhìn về phía Triệu Yên Nhi.

Triệu Yên Nhi muốn muốn phát tác, Ôn Thế Nghi bên cạnh lại hung hăng lời nàng một cái, giành trước đáp: “Nữ nhi tốt, người nói cái gì, nhị nương nhìn người trở về, không biết là có bao nhiêu hưng!”

“Phải không? Phụ thân?” Thực sự là mờ to mắt cũng có thể nói mờ, từ đáy lòng bội phục, Ôn Nhu tuy là gọi một tiếng “Phụ thân”, khẩu khí là châm chọc sâu đậm, nhàn thần như đao nhọn, Ôn Thế Nghi cả kinh có loại cảm giác chẳng bao giờ nhận biết mình nữ nhi này của mình.

“Đó là đương nhiên đúng rồi.” Ôn Thế Nghi trả lời.

“Như vậy nếu phụ thân và đám di nương đều vui mừng nữ nhi trở về, như vậy hôm nay đúng là chuyện vui mừng của nữ nhi, phụ thân nói vậy cũng là vui mừng, phải không, phụ thân?”

Trước mặt của Lãnh Triệt, Ôn Thế Nghi nào dám nói một chữ không, chỉ gật đầu.

“Như vậy nữ nhi muốn đi xem gia gia cùng nương, phụ thân cùng nhị di nương cũng cùng đi thôi.” Đã có can đảm đem linh vị của mẫu thân trong từ đường vứt đi, hiện tại sẽ có can đảm cùng nàng đi, nếu mới vừa rồi bọn họ nói ra linh vị của mẫu thân ở đâu, nàng cũng không dự định truy cứu, có thể là bọn hắn thoả mãn tựa hồ đem nàng dẫm nát dưới lòng bàn chân, như vậy thì không nên trách nàng không khách khí, cơ hội, nàng là đã cho bọn họ.

Huống chi, có Bạch vương gia ở đây, nàng cũng tiết kiệm rất nhiều khí lực.

Thế nhưng Ôn Nhu vừa thốt lên xong, Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi có chút không biết làm sao rồi.

Chương 18: TIÊU KHỞI PHONG BA

Sau khi Lâm Tiểu Uyển chết, linh vị của thân phận đương gia chủ mẫu cung phụng trong từ đường Ôn gia, điều này làm cho trong lòng Triệu Yên Nhi một ngàn một vạn nuốt không trôi khỏi khi này, thế nhưng tang sự là một tay Ôn Nhu tổ chức, mà ngay lúc đó Ôn Nhu kế tục tước vị Trấn Quốc công tử rồi, ý nghĩa này, toàn bộ Trấn Quốc Công phủ đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng, Ôn Thế Nghi cũng không ngoại lệ, Triệu Yên Nhi càng không thể ngoại lệ, mặc nàng oán hận thế nào cũng không dám công khai đối nghịch cùng Ôn Nhu, chỉ trăm phương nghìn kế lấy lòng Ôn Nhu, để nữ nhi Ôn Tâm cùng Ôn Nhu lui tới nhiều, thành công để Ôn Nhu cho rằng, các nàng là các nàng là thật tình muốn tốt cho nàng, thật tình vì nàng.

Lúc lấy được tín nhiệm của Ôn Nhu, mẫu nữ Triệu Yên Nhi liền bắt đầu đi nước cờ bước tiếp theo, đầu tiên là thiết kế cho Ôn Tâm mê hoặc Thanh Vương gia, sau đó nhắm ngay Ôn Nhu tâm tình không ổn định, hai mẫu nữ tìm đến một vị công tử, Ôn Tâm lại hẹn Ôn Nhu đi ra ngoài giải sầu, thừa dịp giải sầu lại tái thiết kế để hai người “Vô tình gặp được”, còn thiết kế thêm để Ôn Nhu đối với nam tử này động tâm, sau đó làm ra chuyện thương phong hại tục.

Tất cả đều nằm trong mưu kế của mẫu nữ Triệu Yên Nhi, nam tử lại thành công để Ôn Nhu yêu hắn, đồng ý cùng hắn bỏ trốn, đây là mục đích của mẫu nữ Triệu Yên Nhi, Ôn Nhu bỏ trốn là một chuyện, để cho nàng thân bại danh liệt, khiến Thanh vương tức giận từ hôn, Ôn Tâm lại thiết kế mượn miệng của Thanh vương hướng hoàng thượng lên lớp giảng bài, trách cứ chuyện Ôn Nhu bỏ trốn thực sự huy danh tiếng, không xứng có được tước vị Trấn Quốc công tử, thỉnh hoàng thượng tước đoạt lại tước vị Trấn Quốc công tử, chuyển cho Ôn Tâm kế tục, hoàng thượng liền cho phép.

Mẫu nữ Triệu Yên Nhi đạt được mục đích, Triệu Yên Nhi lập tức xé rách da mặt ra trước mặt Ôn Nhu, từ nay về sau đối với nàng thái độ không tốt, mà Ôn Thế Nghi, ngay từ đầu liền biết được kế hoạch của Triệu Yên Nhi, hắn vốn cũng không thích Ôn Nhu, hơn nữa hơn nữa nhìn nữ nhi bản thân mến yêu Ôn Tâm vì chuyện chỉ có thể làm nhĩ tiểu thư rầu rĩ không vui, Triệu Yên Nhi suốt ngày phiền gió bên tai, hắn liền cũng vui vẻ để cho các nàng làm như vậy, thậm chí tham dự trong đó.

Chỉ có Ôn Nhu, như cũ ngỡ là hảo muội muội không biết chuyện.

Ôn Nhu vốn là vì người trong lòng không có đúng hẹn gặp mặt mang nàng cao bay xa chạy mà thương tâm đến chết, cho nên Triệu Yên Nhi đối với nàng châm chọc khiêu khích nàng sẽ không quá mức lưu ý, ai biết được ngay lúc nàng thương tâm gần chết, nhận được thánh chỉ đem nàng gả cho Bạch vương gia mà ồm, lập tức càng mất hết can đảm, sớm nghĩ đến cái chết, lại nhiều lần được Ôn Tâm tận tình khuyên can, các nàng không phải vì lo lắng nàng chết, mà là luyện tiếu nàng chết, bởi vì các nàng muốn xem không phải là nàng muốn chết liền chết như vậy, mà là muốn thấy nàng mỗi ngày sống trong thống khổ và dằn vặt!

Lúc đầu Ôn Nhu xuất giá, chân trước vừa bước ra khỏi cửa, chân sau Triệu Yên Nhi liền vọt tới từ đường Ôn gia, đem linh vị Lâm Tiểu Uyển ném ra khỏi từ đường, vốn có Ôn Nhu ở nhà, tuy rằng không còn là Trấn Quốc công tử, nhưng trong lòng Triệu Yên Nhi vẫn là có chút kiêng kỵ, hôm nay Ôn Nhu xuất giá rồi, Triệu Yên Nhi liền không cố kỵ nữa.

Nàng hận Lâm Tiểu Uyển, không chỉ có lúc sống, mà đến chết đi rồi, vẫn còn đặt trong đầu nàng, chỉ cần linh vị Lâm Tiểu Uyển còn là đương gia chủ mẫu được cung phụng trong từ đường Ôn gia, liên ý vị cứ cho là nàng vinh hoa một đời, sau khi chết, linh vị như cũ vào không được từ đường Ôn gia! Việc này Ôn Thế Nghi cũng biết, không chỉ có không ngăn cản, trái lại còn tác thành nữa.

Bởi vì bọn họ không nghĩ tới Ôn Nhu lại còn có mặt mũi nã trở về, cho dù đã trở về, phát hiện, bọn họ cũng không sợ, bọn họ sớm đem nàng coi là đồ dễ tiện mặc cho người chà đạp dưới chân, cho nên nàng mới vừa hỏi linh vị Lâm Tiểu Uyển ở nơi nào, bọn họ cũng không trả lời nàng.

Thế nhưng hiện tại không giống, nàng không chỉ đã trở về, còn mang Bạch vương gia cùng về! Hiện nay nàng lại muốn đến từ đường, phải làm thế nào cho phải đây?

“Nữ nhi, hôm nay là ngày người quy ninh, đi từ đường khó tránh khỏi xui xẻo, lúc này phải làm là sao hảo hảo khoản đãi Bạch vương gia mới tốt!” Ôn Thế Nghi khuyên can nói.

“Nga?” Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu vì thiêu, ngẩng đầu nhìn Lãnh Triệt bên cạnh, “Vương gia, người cần khoản đãi sao?”

Sở dĩ nàng dám hỏi như vậy, là bởi vì nàng cảm thấy hắn sẽ cho đáp án hài lòng, hắn là đứng ở bên nàng.

“Ôn đại nhân, bốn vương đã cùng Vương phi thành hôn, theo lý thuyết, đương xưng người một tiếng 'Nhạc phụ', ‘Lãnh Triệt không có trả lời vấn đề của Ôn Nhu, chỉ là nhìn nàng một cái, lần nữa Ôn Thế Nghi, ‘Nhạc phụ đại nhân, nếu Vương phi muốn đối với thừa tướng đại nhân cùng nhạc mẫu nhất tẩn hiếu đạo, sao không theo ý của Vương phi.

Ngụ ý ở ngoài sáng bắt quá, hắn không cần khoản đãi gì, chỉ muốn Ôn Nhu vui vẻ là tốt rồi.

Đầu quả tim của Ôn Nhu không khỏi nóng lên, cho tới bây giờ, đều là nàng một mình một người, không có người nào đối với nàng thực sự tốt, những

người này đối với nàng tốt, bất quá là đối với biến ảo thân phận của nàng mà thôi, đối với nàng mà nói, ngoại trừ nhiệm vụ, vẫn là nhiệm vụ, chỉ có nhiệm vụ.

Nàng chẳng bao giờ nhận thức qua, có người đối với nàng tốt, là một loại là một loại cảm giác gì.

Ôn Nhu đối với Lãnh Triệt khẽ gật đầu khẽ cười một cách tự nhiên, sau đó xoay người liền hướng đến từ đường, mặc kệ biểu tình khiếp sợ biểu tình khiếp sợ trên mặt đám người Ôn Thế Nghi phía sau.

Chỉ là, nàng không biết, cái mỉm cười này của nàng, khiến tâm luôn tâm bình tĩnh của Lãnh Triệt đột nhiên tăng tăng rung động.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Ôn Nhu, cũng chậm rãi bước theo.

Chỉ là làm Ôn Nhu không có nghĩ tới, khi nàng khi nàng đến từ đường, phát hiện linh vị mẫu thân Lâm Tiểu Uyển dĩ nhiên bình yên trên linh đài cung phụng!

Những người này xem ra cũng không ngu xuẩn, biết sau khi nàng trở về sẽ hung sư vấn tội, trước đó còn biết để lại một đường thoát, nếu lần này truy cứu, liền buông tha các nàng một lần, ngược lại, chính là còn nhiều cơ hội thu thập những người này.

Thời điểm Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi nhìn đến linh vị Lâm Tiểu Uyển đặt tại linh đài, cũng là khiếp sợ, bởi vì bọn họ thật không ngờ, linh vị bị bọn họ ném đi làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở từ đường, Ôn Tâm đi ở sau cùng âm tà cười.

“Phụ thân, nhị di nương, muốn cùng nữ nhi thắp một nén hương cho gia gia?” Ôn Nhu nghiêng người sang nhìn về phía sau lưng Ôn Thế Nghi, thản nhiên nói.

Chỉ thấy sắc mặt Ôn Thế Nghi không hiểu trắng bệch, lập tức nói: “Không, không cần!”

“Vương gia, phụ thân thân thể khó chịu, xin cho phép hạ thần cùng mẫu thân đem cha đỡ xuống nghỉ ngơi.” Mắt thấy sắc mặt Ôn Thế Nghi thật không tốt, Ôn Tâm lập tức chậm chậm đến trước mặt Ôn Thế Nghi, hướng Lãnh Triệt giải thích.

Lãnh Triệt khẽ gật đầu, nhìn về phía đám nha hoàn di nương đang tới, lạnh nhạt nói: “Ôn đại nhân nếu thân thể không khỏe, Trần Quốc công tử liền đưa Ôn đại nhân xuống nghỉ ngơi, đám người còn lại, cũng đều tán đi, bốn vương cùng Vương phi ở lại một lát.”

Hắn không thích nữ nhân, vừa nhìn thấy nữ nhân oanh oanh yến yến, hắn liền không rõ đầu đầu, gấp đôi. .

Nhìn trước mắt nữ nhân oanh oanh yến yến Nhìn trước mắt giải tán, Lãnh Triệt mới đưa tay ôm ngực, tuấn mi cau lại.

“Vương gia, có thể cùng ta vì gia gia cùng mẫu thân thắp một nén hương?” Ôn Nhu không để ý đến Ôn Thế Nghi bọn họ đang rời đi, chỉ là yếu ớt nhìn linh đài trước mặt cùng linh vị Lâm Tiểu Uyển, cũng không có phát hiện trên mặt Lãnh Triệt bên cạnh đang biến dạng, “Còn muốn làm phiền Vương gia trái lương tâm một hồi, bởi vì ta muốn báo cho gia gia cùng mẫu thân biết, ta đã gặp được cho một người tốt, hy vọng Vương gia đợi không nên vạch trần là được.”

Lãnh Triệt nghiêng đầu nhìn Ôn Nhu bên người, chỉ thấy mặt mày xinh đẹp của nàng, chẳng biết lúc nào dính vào một tảng đau thương nhàn nhạt, đẹp đến đẹp đến làm cho lòng người say.

“Ừ.” Không hỏi nguyên do, Lãnh Triệt khẽ lên tiếng, nếu hắn đáp ứng rồi cùng nàng quy ninh, cũng sẽ không chú ý loại chuyện nhỏ này, chỉ là bây giờ hắn không có nghĩ đến, Ôn Nhu trong từ đường ngăn ngậy người đứng một canh giờ, còn chưa có ý tứ muốn rời khỏi.

Ngực quần đau lại lần nữa truyền đến, Lãnh Triệt nắm thật chặt ngực, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vẫn như cũ đứng ở phía sau Ôn Nhu, im lặng, lẳng lặng chờ nàng.

“Ngươi không có chuyện gì chứ?” Đột nhiên Ôn Nhu cảm giác được khí tức không đúng của Lãnh Triệt, xoay người lại nhìn, không khỏi cau mày, “Nhìn sắc mặt của ngươi thật không tốt.”

Lãnh Triệt không trả lời nàng, chỉ lạnh lùng liếc mắt quét lên người nàng, xoay người rời khỏi.

“Ngươi ——” Trực giác của Ôn Nhu không tốt, không chút nghĩ ngợi liền đuổi tay kéo cổ tay của Lãnh Triệt lại.

Chẳng qua là khi nàng chạm vào mạch tượng của Lãnh Triệt, tâm trạng không khỏi hoảng hốt!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: TÂM HỮU MUỖU TÍNH

Chỗ này, Ôn Tâm trong Hoán Tâm viện giận dữ, đám thị nữ sợ đến chỉ dám cúi đầu đứng ở ngoài cửa.

Hoán Tâm viện nguyên danh là Nhu Uyển viện, là khuê các của Ôn Nhu trước lúc xuất giá, là Ôn Tri Tân y theo yêu thích của Ôn Nhu, đặc biệt vì nàng kiến tạo, trong viện đình đài thủy tạ mọi thứ đều có, chiếm toàn bộ một phần năm Trấn Quốc Công phủ, thẳng đến có thể so với một phủ đệ nhỏ, có thể nói là viện trong viện, lâu trong lâu rồi, có thể thấy được Ôn Tri Tân thương yêu Ôn Nhu đến nhường nào.

Ôn Tâm vẫn oán hận đồ kị Ôn Nhu, lúc nào cũng muốn đem Nhu Uyển viện làm của riêng mình, nhưng mà nàng lại một mực trước mặt Ôn Nhu diễn tốt vai hảo muội muội, liền không tốt trực tiếp đem Nhu Uyển viện đoạt lấy, chỉ có thể mắt thấy nghiêng răng nghiêng lợi, cho nên lúc đầu Ôn Nhu xuất giá, Ôn Thế Nghi làm chủ đem nó tặng cho Ôn Tâm.

Mà Ôn Tâm, tuy là hôm nay làm Trấn Quốc công tử, thế nhưng mọi chuyện vẫn nghe từ Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, cho nên khi Ôn Thế Nghi đem Nhu Uyển viện đưa cho nàng, tất nhiên là nàng vô cùng thích thú, chuyện thứ nhất chính là đem Nhu Uyển viện đổi tên thành Hoán Tâm viện, phàm là có chuyện không vui, nàng đều tới đây phát tiết đến khi vừa thông suốt mới thôi, cứ như là nàng là có thể đem Ôn Nhu thống hận nhất dầm nát dưới chân một dạng, mới có thể khiến nàng nguôi giận.

Mà hôm nay, Ôn Nhu cư nhiên ý có Bạch vương gia làm chỗ dựa, ở trước mặt các nàng chỉ cao khí ngang, thế nào nàng có thể không tức giận?

“Ba!” Ôn Tâm cầm lên bình hoa sứ men xanh trên kệ, cố sức đập xuống đất, mảnh nhỏ vỡ nát đầy đất, ngoài cửa thị nữ Lan nhi sợ đến đem đầu cúi gầm xuống.

“Còn đứng ở bên kia làm gì! Còn không mau sang đây?” Ôn Tâm thấy Lan nhi ngoài cửa chiến chiến căng căng, không khỏi lửa giận càng tăng lên, quát lớn, hoàn toàn không có để ý đến dáng dấp của Ôn Nhu ở bên ngoài.

“Vâng, đại tiểu thư.” Lan nhi yếu ớt đáp, cúi đầu chậm rãi hướng Ôn Tâm đi đến.

Bởi vì Ôn Tâm nói với toàn bộ hạ nhân trong Trấn Quốc Công phủ, muốn xưng nàng làm đại tiểu thư, nếu là có ai còn dám gọi nàng nhị tiểu thư, dùng loạn côn đánh chết, nữ trực tiếp đưa đi kỹ viện, toàn bộ trên dưới Trấn Quốc Công phủ, ai cũng thận trọng, sợ mình không nghĩ qua nói sai rồi, vậy thì xong rồi.

“Sợ cái gì? A? Còn sợ bốn tiểu thư ăn người sao?” Nhìn dáng dấp của Lan nhi thận trọng, Ôn Tâm đi tới bên người Lan nhi, cố sức vịn cái lỗ tai của Lan nhi, quát đẹp đường.

“Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám! Đại tiểu thư tha mạng!”

“Còn dám cầu xin tha thứ! Quý xuống cho bốn tiểu thư!” Trong con giận dữ trong con giận dữ Ôn Tâm một cước hướng về phía đầu gối của Lan nhi đá, chỉ nghe thấy Lan nhi một tiếng thét chói tai thét chói tai tê tâm liệt phế, hai đầu gối thẳng tắp quỳ xuống mặt đất.

“Tâm nhi tại sao phát hỏa?” Đột nhiên, âm thanh của Triệu Yên Nhi mềm mại đáng yêu mềm mại đáng yêu truyền đến, Ôn Tâm lập tức buông lỏng tay đang nhéo tai của Lan nhi ra, hướng Triệu Yên Nhi hành lễ, ngăn chặn lửa giận trong lòng lửa giận trong lòng, bật người đổi lại sắc mặt.

“Tâm nhi gặp qua mẫu thân.” Bất quá trong nháy mắt, Ôn Tâm khôi phục lại dáng dấp mỹ nhân hào phóng dịu dàng.

“Nương dẫn người đã nói bao nhiêu lần rồi, không nên vì đồ đệ tiện này cùng bọn hạ nhân này động khí, không đáng để Trấn Quốc công tử này tức giận, đều không nhớ ra được lời của nương?” Triệu Yên Nhi kiều mị trêu mếu trách cứ.

“Tâm nhi đã biết, nương, Tâm nhi nhớ kỹ lời của nương.” Ôn Tâm vâng vâng đáp.

“Cái này không sai biệt lắm” Triệu Yên Nhi hài lòng gật đầu, sau đó nhìn đến Lan nhi quỳ gối dưới đất, khóc không thành tiếng lại không dám đứng lên, chân ghệt lạnh giọng ra lệnh, “Người đến, đem điều này nha đầu hầu hạ không chu toàn này mang xuống, thưởng cho bọn gia đình, hoặc là đưa đến kỹ viện đều có thể, chỉ cần không được xuất hiện ở trước mắt là được.”

Mỗi chữ mỗi câu, hoàn toàn không có ôn độ, tựa như nàng xử trí không là một con người, mà là một thứ đến súc sinh đồ vật cũng không bằng.

“Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng a!” Lan nhi còn trong đau đớn, nghe được Triệu Yên Nhi nói, bỗng nhiên khiếp sợ, cũng không kịp làm gì, liền liên tiếp dập đầu nói: “Nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ Hậu đại tiểu thư! Cầu phu nhân tha mạng!”

Chỉ thấy máu tươi đỏ sẫm rơi xuống, mẫu nữ Triệu Yên Nhi đều là mặt lạnh nhìn, không nhúc nhích chút nào, cuối cùng Quế ma ma bên cạnh Triệu Yên Nhi hướng phần nô quát: “Không có nghe được phu nhân nói gì sao? Còn chưa đem nha đầu này đi?”

Chỉ thấy hai gã gia đình xông vào, đem Lan nhi đi, thẳng đến tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ của Lan nhi tiêu thất ở phía xa, rồi lập tức có bà bước vào đem đồng hồ đồng dây đất thu thập sạch sẽ, Ôn Tâm đưa Triệu Yên Nhi đến chủ vị ngồi xuống, tiếp nhận một ly trà do Quế ma ma đưa tới, tự đưa tới trong tay Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi thấy rõ nữ nhi nhà mình khéo như vậy, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

“Tâm nhi, linh vị Lâm Tiểu Uyển, là người cho người đặt lên sao?” Triệu Yên Nhi nhấp một ngụm nước trà, liền đem ly trà trong tay bỏ lên trên bàn trà, giơ mắt nhìn hướng giường mắt nhìn Ôn Tâm trước mặt.

“Là ta làm, nương.” Ôn Tâm nhìn lại mâu tử của Triệu Yên Nhi, trả lời nhanh, vốn tưởng rằng Triệu Yên Nhi sẽ khích lệ nàng, ai biết Triệu Yên Nhi cư nhiên một chương vỗ mạnh trên bàn trà, đứng lên, trách mắng, “Người cư nhiên len lén cất giấu linh vị của con tiện nhân Lâm Tiểu Uyển kia không cùng

nương noi, là muốn tức chết nương sao?

Đời này Triệu Yên Nhi hận nhất chính là Lâm Tiểu Uyển, lúc trước nàng hạ lệnh đem đồ thuộc về Lâm Tiểu Uyển thiêu hủy, linh vị cũng hủy diệt, nếu dám có người tưởng nhớ đến Lâm Tiểu Uyển, để cho nàng phát hiện, tuyệt không tha! Không biết, người thứ nhất dám cãi lời của nàng lại là nữ nhi của nàng! Vậy làm sao có thể bảo nàng không giận cho được.

“Nương, nữ nhi biết người giận nữ nhi, thế nhưng nương người ngấm lại, nếu Ôn Nhu không thấy được linh vị Lâm Tiểu Uyển, trước mặt của Bạch vương gia liền bắt được chúng ta mà tra, lúc trước nữ nhi gạt người đem linh vị Lâm Tiểu Uyển giấu đi, chính là vì ứng biến chuyện như vậy ngày hôm nay.” Ôn Tâm giải thích, “Nữ nhi vốn không muốn gạt nương, thế nhưng vừa nói Lâm Tiểu Uyển, nương luôn luôn thần sắc không tốt, nữ nhi không muốn nương hao tổn tinh thần, mới không có cùng nương nói.”

Ôn Tâm nói khiến thần sắc bén nhọn trên mặt Triệu Yên Nhi lập tức hòa hoãn xuống, thở dài nói: “Tâm nhi thực sự là hiểu chuyện, thương xót nương.”

Tự nhiên Ôn Tâm biết Triệu Yên Nhi sẽ không thực sự giận nàng, lúc này liền khoác tay Triệu Yên Nhi, làm nũng nói: “Nương thương yêu Tâm nhi nhất, Tâm nhi cũng là yêu mẫu thân nhất!”

Triệu Yên Nhi bị Ôn Tâm dụ được rất vui vẻ, ánh mắt của nàng nhìn Ôn Tâm tràn đầy cưng chiều, lại không khỏi trách cứ: “Nương biết người thương xót nương, thế nhưng người còn nhỏ, rất nhiều chuyện không phải đơn giản như người nghĩ, cho nên sau này mặc kệ làm cái gì, cũng phải nói cho nương biết.”

“Tâm nhi đã biết.” Ôn Tâm ngọt ngào đáp.

“Bất quá hôm nay Bất quá hôm nay ít nhiều Tâm nhi cũng khiến cho Ôn Nhu không thể lấy chuyện này trước mặt của Bạch vương gia giảng đạo.” Triệu Yên Nhi nói xong nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong mắt của Ôn Tâm hiện lên vẻ lo lắng, oán hận nói” Dự đoán được Bạch vương gia cư nhiên sẽ theo Ôn Nhu trở về chứ, ngay cả thánh thượng cũng chưa chắc nhìn ra đâu!”

“Tâm nhi không cần lo lắng, mẫu thân cùng phụ thân người giúp người khiến cho tước vị Trấn Quốc công tử thuộc về người, liền nhất định sẽ làm cho người thật vui vẻ.” Triệu Yên Nhi vừa nói, một bên vỗ vỗ mu bàn tay của Ôn Tâm, trong mắt phụt ra vài tia hung ác, “Dám người trước mặt mẫu nữ chúng ta một tay che trời, nương tuyệt sẽ không để cho nàng đắc ý!”

“Nương người có thể con tiện nhân Ôn Nhu kia cùng trước đây không giống nhau không?” Đây là sự nghi ngờ bao phủ trong lòng Ôn Tâm, nếu ngày đó Ôn Nhu thành hôn cho nàng cho là ảo giác, như vậy ngày hôm nay thì sao? Trước kia Ôn Nhu, chớ nói dám chống đối phụ thân, đối với mẫu thân Triệu Yên Nhi, cũng là kính cẩn cẩn thận, thế nào ngày hôm nay đột nhiên mạnh như vậy mạnh như vậy?

Triệu Yên Nhi gạt đầu, tự nhiên nàng cũng đã nhận ra đã nhận ra sự dị dạng của Ôn Nhu, nói: “Ôn Nhan chú ý hướng đi ngày thường của Ôn Nhu nhiều một chút.”

“Nữ nhi sẽ.”

“Tâm nhi a, sau này trước mặt hạ nhân cũng đừng loạn phát tỳ khí, vạn nhất thật có nha hoàn lắm mồm không sợ chết truyền lời cùng người khác, chẳng phải là lãng phí tâm huyết qua nhiều năm của chúng ta sao?” Triệu Yên Nhi nắm tay của Ôn Tâm, ngữ trọng tâm trường nói, hiện tại tuy nàng có Ôn Thế Nghi thương yêu, nhưng đồng thời nàng cũng minh bạch đạo lý có mới nói cũ này, nếu nàng tuổi già sắc, ai biết được nàng còn có thể giữ được lòng của Ôn Thế Nghi không?

Chỉ có nữ nhi, mới cùng nàng cốt nhục liên tâm, nữ nhân một ngày mất đi sủng ái của nam nhân, trên tay nàng nhất định phải phải có quyền lực, bằng không, nhất định bị đem đến đại môn bị người khác đập chết không toàn thây!

“Nương giáo huấn, Tâm nhi khắc trong tâm khảm.” Ôn Tâm không ngốc, nàng tất nhiên là biết mẫu thân đang vì nàng dự định, thế nhưng vừa nghĩ tới hôm nay Ôn Nhu cư nhiên không phải trốn ở trong Bạch vương phủ không dám gặp người, mà là chỉ cao khí ngang, Ôn Tâm chỉ cảm thấy phẫn nộ, kéo cánh tay Triệu Yên Nhi, nói, “Nương, vậy kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ nên làm cái gì bây giờ?”

Đón lấy, chỉ thấy Triệu Yên Nhi nói nhỏ gì đó vào tai của Ôn Tâm, Ôn Tâm lập tức mi miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: HƯ TÌNH GIẢ Ý

Trời chẳng biết lúc nào lại bắt đầu rơi tuyết, mang theo gió lạnh, tùy ý phi dương.

Ôn Nhu đang ngồi bên lò sưởi đang thiêu đốt lửa than, tiểu tâm dục dục tiểu tâm dục dục lau chùi ấm tiền trong tay, ở nơi của nàng trên thế gian này,

đây là vũ khí duy nhất, phải giữ gìn kỹ.

Nhưng mà trong đầu nàng nhiều nhất nghĩ đến, hôm nay tại Trấn Quốc Công phủ đụng phải mạch tượng của Lãnh Triệt, còn không nàng hỏi chút gì, Lãnh Triệt cứ nhiên hất mạnh tay của nàng ra, sau đó trong nháy mắt trước mắt nàng tiêu thất!

Nàng biết hẳn cũng không phải là hư không tiêu thất, mà là rất nhanh vận chuyển nội lực, dùng tốc độ nhanh nhất bay khỏi Trấn Quốc Công phủ, động tác kia tốc độ cực nhanh, nhanh đến nàng căn bản thấy không rõ nhất cử nhất động của hắn, có thể thấy được nội lực của hắn thâm hậu!

Thế nhưng, trong thời gian rất ngắn nàng chạm phải mạch tượng của hắn, thế nhưng nàng đã đủ để tra rõ mạch tượng của hắn, trong cơ thể máu tán loạn, mạch tượng hỗn loạn không ổn định, thậm chí, trong nháy mắt tay nàng chạm vào cổ tay hắn, cứ nhiên không cảm giác được mạch tượng của hắn!

Đời trước, nàng tuy là sát thủ, nhưng cũng là thần y cao đồ của thế giới hắc đạo, chỉ cần nhẹ nhàng bắt mạch tượng, liền có thể biết được đối phương thân mắc bệnh gì, ngoại trừ không có khả năng cải tử hoàn sinh, nàng có thể thê son sát nói, không có bất kỳ chứng bệnh gì mà thần y không điều trị được.

Tuy nàng không phải kỳ tài y học, nhưng mấy mò tròn mười năm, liền đem toàn bộ những thứ học được từ cơ nghiệp cả đời của lão sư nhỏ trong đầu.

Nhưng mà, đối mặt với mạch tượng của Lãnh Triệt, nàng dĩ nhiên không biết hắn thân mắc bệnh gì! Cùng với nói là bệnh, không bằng nói là độc, cảm giác đầu tiên của nàng cảm giác đầu tiên, trong thân thể của hắn, chôn giấu độc tính mạnh, về phần độc ra sao, nàng cũng không biết.

Thiên hạ, lại còn có mạch nàng bắt không ra! Không biết độc!

Bạch vương gia Lãnh Triệt này, đến tột cùng là hạng người gì? Không chỉ có sáng lập ván cờ Cửu U, người lại còn mang độc? Đây chính là nguyên nhân thân thể hắn bệnh không khỏi?

Có thể ——.

Tâm trạng Ôn Nhu nhất thời sáng sủa, trong nhất thời nghĩ không ra kế hoạch rộng mở trong sáng, chỉ cần đợi nàng trừng trị tiểu nhân đã từng có hại Ôn Nhu đích, nàng liền có thể để hoàn thành cái kế hoạch này.

“Vương phi, tam tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến.” Dẫn nhi bên người Ôn Nhu đặt một ly trà trên bàn, khoanh tay đứng hơi nghiêng nhẹ giọng nói.

“Có nói là chuyện gì không?”

“Tam tiểu thư nói là vội tới đưa cho Vương phi một chút thức ăn khuya.” Dẫn nhi thành thật trả lời.

“Đã biết.” Ôn Nhu đem ám tiễn ở cổ tay lau một lần nữa, sẽ đem tay áo buông xuống, phân phó Dẫn nhi, “Thỉnh tam tiểu thư vào đi.”

“Vâng, Vương phi.”

Sau một lát, chỉ thấy Ôn Nhan người mặc một bộ màu lam nhạt điệp khâm giáp áo tay đang cầm khay có một cốc nhỏ sứ trắng xuất hiện ở trước mắt, trên đầu của nàng, còn có một chút hoa tuyết hòa tan, vừa thấy được Ôn Nhu, lập tức hành lễ: “Nhan nhi gặp qua đại tỷ tỷ.”

“Tỷ muội một nhà, hà tất đa lễ.” Ôn Nhu nhàn nhạt nói, tâm trạng cũng cười nhạt, hai ngày trước chưa từng nhìn thấy nàng đưa bữa ăn khuya cho nàng, hôm nay nàng quy ninh đã trở về, trái lại sinh ra một phần bữa ăn khuya, mặt ngoài là săn sóc quan tâm, kì thực bất quá là muốn nhìn chê cười của nàng thôi đi, toàn bộ Trấn Quốc Công phủ trên dưới không ai không biết Ôn Nhu nàng Ôn Thế Nghi cùng di nương Triệu Yên Nhi bị hắc hủi, lần này quy ninh, định lại sẽ làm một phen xấu mặt thật to, Ôn Nhan đến lúc này, chỉ là không kịp chờ đợi muốn xem đáng đáp thất hồn lạc phách của nàng.

“Hôm nay đại tỷ tỷ quy ninh, thân thể nhất định là không tốt, Nhan nhi có ý chung một chút hạt sen để tỷ tỷ giải trừ.” Ôn Nhan khéo léo nói, một bên đem khay cầm trong tay bước đến vài bước bên cạnh Ôn Nhu, một bên len lén dùng dư quang của khóe mắt nhìn Ôn Nhu, nàng là thật muốn nhìn một chút đáng đáp của đích tỷ vẫn luôn chiếm hết sủng ái của tổ phụ lại một lần nữa nghèo túng.

Thế nhưng, Ôn Nhan lại không nhìn ra ủy khuất cùng nghèo túng trên mặt của Ôn Nhu, mà vẫn như cũ là đáng đáp nhàn nhạt, đáy lòng không khỏi thất lạc một trận.

“Tam muội muội quan tâm tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ thực sự là hài lòng.” Ôn Nhu không có liếc mắt nhìn canh hạt sen, chỉ là lạnh nhạt nhìn chằm chằm hai mắt Ôn Nhan, ánh mắt của nàng vẫn như vậy không tình cảm chút nào, trong lòng Ôn Nhan lại chợt dạ, vội vã mau tránh ra nhìn thẳng Ôn Nhu.

“Nhan nhi quan tâm đại tỷ tỷ là phải.” Ôn Nhan vội vàng nói.

“Thật không?” Ôn Nhu phản vấn, trong mắt Ôn Nhan né tránh nàng cũng không có bỏ qua, nếu thật quan tâm nàng, còn phải tách ra ánh mắt của nàng sao? Nghĩ nàng rất ngu xuẩn sao?

“Đương nhiên là thực sự! Nhan nhi sao dám trước mặt đại tỷ tỷ nói dối!” Nghe được Ôn Nhu phản vấn, Ôn Nhan luống cuống, khăn trương đến chăm chú nhéo khăn trong tay, thần sắc càng vô cùng khăn trương.

Nếu như Ôn Nhan không chiếm được tín nhiệm của Ôn Nhu mà ở lại Bạch vương phủ, ở lại Yên Thủy các, làm sao có thể đang âm thầm dòm ngó nhất cử nhất động của Ôn Nhu, như vậy đời này hạnh phúc của nàng xem như xong, Triệu di nương thế nhưng cùng nàng nói qua, nếu như nàng làm không

xong chuyện, liền phải đem nạng hứa gả cho nhi tử của quân gia Vương bá, nam nhân đùa bốn nữ nhân như quần áo! Nàng tuyệt đối không muốn!

Ôn Nhan vốn đang dự định tiếp cận Bạch vương, đạt được vị trí nhỏ nhoi trong Bạch vương phủ, thế nhưng nàng hiểu, nàng căn bản không thấy được Bạch vương gia, lại càng không dừng cảm tiếp cận, vị trí nhỏ nhoi càng như bọt biển mây khói không thể thành, hiện nay, nàng chỉ có thể làm theo lời của Triệu Yên Nhi, hảo hảo 'Nhìn' Ôn Nhu.

“Muội muội có gì? Khẩn trương như vậy? Bất quá tỷ tỷ chỉ là một câu đùa vui thôi mà.”

“Tỷ tỷ. . .” Đáy lòng Ôn Nhan đáy lòng, cũng không biết nên làm thế nào mới tốt, chỉ nhu nhược kêu lên một tiếng.

“Tam muội muội vì tỷ tỷ, rời nhà tới Bạch vương phủ bầu bạn cùng tỷ tỷ, tỷ tỷ lại nghỉ ngơi tam muội muội?” Ôn Nhu không nhanh không chậm nói, Ôn Nhan phỏng đoán không ra ý tứ hàm xúc của Ôn Nhu, giấu kín không dám nói tiếp, Ôn Nhu nói tiếp, “Theo lý thuyết, tỷ tỷ cần phải cảm tạ tam muội muội mới phải.”

“Cho nên, tỷ tỷ muốn tặng tam muội muội một phần tạ lễ.” Nói đến đây, Ôn Nhan khác biệt, Ôn Nhu cũng hơi mỉm cười.

“Nhan nhi chiếu cố tỷ tỷ là chuyện đương nhiên, há có thể muốn tỷ tỷ đáp tạ.” Lời nói vô cùng kinh ngạc, không bằng nói là sợ hãi, “Nếu để cho nhi tử tỷ tỷ biết, Nhan nhi sẽ bị mắng.” Nếu để cho mẫu nữ Ôn Tâm biết, há chỉ nói là bị chửi, khẳng định còn bị nghi vì nàng cùng Ôn Nhu một thuyền, như vậy cuộc sống sau này của nàng sẽ kém hơn!

“Tỷ tỷ tặng đồ cho tam muội muội, tựa hồ nhi muội muội còn không thể xen vào?” Dứt lời, từ tay áo Ôn Nhu xuất ra một chiếc nhẫn vàng ngọc, còn không đợi Ôn Nhan nói, liền tự mình thay nàng đeo vào giữa ngón tay mảnh khảnh của nàng, cười nói, “Thế nào? Tam muội muội thích phần lễ này của tỷ tỷ không? Về phần chỗ của nhi muội muội, nếu tam muội muội không muốn để cho nhi muội muội biết, vậy người không nói ta không nói, nhi muội muội làm sao biết được?”

Ôn Nhan nhìn nhẫn vàng ngọc trên ngón tay, thẳng có chút không dám tin tưởng Ôn Nhu cư nhiên sẽ đem vật quý trọng như vậy đưa cho nàng, một thời có chút thất thần liền hồi phục, nàng tuy là Trần Quốc Công phủ tam tiểu thư, nhưng dù sao cũng là thứ nữ, mà thân mẫu lại không được sủng, thường ngày đến sắc mặt của hạ nhân cũng nhìn không ít, thứ quý giá như vậy tự nhiên hiếm thấy, chớ đừng nói thuộc về nàng, hôm nay, Ôn Nhu cư nhiên đưa cho nàng. . .

“Nhan nhi. . . Nhan nhi tạ qua đại tỷ tỷ!” Tuy rằng ngay từ đầu còn có chút do dự, nhưng vật quý giá thế này đặt ở trên tay rồi, nàng thực sự không muốn trả lại, hướng chi Ôn Nhu nói đúng, chỉ cần không nói, không có ai có thể biết?

“Tỷ muội một nhà, không cần phải nói tạ ơn.” Ôn Nhu giả bộ thân thiện hướng Ôn Nhan cười cười, nói, “Thời thần không còn sớm, tam muội muội trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta đem canh hạt sen của tam muội muội ăn rồi sớm ngủ, Dẫn nhi, tiễn tam tiểu thư trở về phòng.”

Ôn Nhan vuốt ve nhẫn vàng ngọc trên ngón tay, tâm trạng vui mừng một thời cũng không cũng không tính toán Ôn Nhu ra lệnh đuổi khách, chỉ trong lòng mắng Ôn Nhu một tiếng “Ngu xuẩn”, liền rời đi.

Ôn Nhu thu hồi nụ cười trên mặt, nhãn thần dõi canh hạt sen trong tay, hướng thị nữ cửa phòng phân phó nói: “Người đến.”

“Có nô tỳ.”

“Canh hạt sen này, thưởng cho người.”

Trên mặt Thị nữ sắc mặt vui mừng, trước tiên hành lễ: “Nô tỳ tạ Vương phi ban cho!”

Ôn Nhu vốn muốn cho thị nữ đem canh hạt sen đồ đi, nghĩ lại liền thưởng cho thị nữ, nàng cũng không có can đảm dám ăn đồ Ôn Nhan đã động tay chân.

Chỉ chốc lát, Dẫn nhi đã trở về, hướng Ôn Nhu hành lễ, liền đi tới trước mặt Ôn Nhu, thấp giọng nói chút gì, sau đó từ trong tay áo xuất ra một miếng lụa trắng nhỏ, đưa tới trong tay Ôn Nhu.

“Thay ta đi tạ qua Du phu nhân.” Ôn Nhu cầm lụa trắng trong tay, nhìn, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

“Vâng, nô tỳ minh bạch.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: ÂM NHAN TƯƠNG MUỖ

Ngày mai, Diệu Âm các.

Lý An Âm dựa vào ghế quý phi, tay khẽ đặt ở bả dựa, một bên thị nữ ngồi xổm trên mặt đất cẩn thận vì Lý An Âm sơn móng tay, mà thị nữ bên cạnh quỳ gối, cũng đang cẩn thận thay nạng đầm chân.

Đột nhiên, Lý An Âm vừa nhíu mi, phút chốc giọng cười lên, một cước đá vào lòng của thị nữ còn chưa kịp phản ứng, phẫn nộ quát: “Cẩu vật, muốn đem chân của bốn phu nhân đánh gãy có đúng hay không?”

“Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng! Nô tỳ không phải cố ý!” Bị đá thị nữ chịu đựng ngực đau nhức, vội vã ngã nhào xuống đất, liên tiếp cầu xin tha thứ, nạng vẫn luôn là như thế hậu hạ Hậu phu nhân, lực đạo hạ thủ chưa từng có thay đổi qua, cho tới bây giờ phu nhân cũng cảm thấy thoải mái, sao hôm nay lại đột nhiên nói nạng hạ thủ nặng? Tuy là nghĩ như vậy, cũng tuyệt đối cũng tuyệt đối không thể biểu hiện ở trên mặt, chỉ có thể liên tiếp cầu xin tha thứ, Âm phu nhân hung ác, các nạng đều là biết đến. . .

Tiếng Thị nữ cầu xin tha thứ cùng âm thanh đập đầu vẫn như cũ vang lên, sau đó không người nào dám tiến lên khuyên can, một phòng hạ nhân đều nom nớp lo sợ, rất sợ Lý An Âm tức giận vạ lây bản thân, mà vẫn ở chỗ cũ phục vụ bên cạnh Lý An Âm hai thị nữ càng sợ hãi không ngớt.

“Ba ——!” Một tiếng thanh thúy như tràng pháo tay đột ngột vang lên trong tiếng đập đầu trầm muộn, trong phòng mọi người đến đâu cũng không dám ngẩng lên một chút, mà là tựa như cúi thấp hơn.

Một đạo lực rõ ràng dẫu bàn tay của Lý An Âm in trên mặt của thị nữ, thị nữ còn ở trong kinh ngạc, Lý An Âm lại một cái tát đánh vào trên mặt thị nữ, cả giận nói: “Đồ đệ tiện! Lá gan to hơn rồi phải không? Cur nhiên đem đan khẩu ý định nhuộm cùng móng tay của bốn phu nhân có đúng hay không?”

Nói xong, hung hăng giáng thêm vài cái tát trên mặt thị nữ, thị nữ liền hô một tiếng cầu xin tha thứ cũng còn không kịp nói ra khỏi miệng, liền bị Lý An Âm đánh cho khóe miệng chảy máu, gương mặt sưng to, té ngã ở một bên.

Lý An Âm cũng tức giận, hướng những thị nữ khác phòng trong quát dẹp đường: “Còn không biết đem đồ đệ tiện không biết tốt xấu kéo lên cho bốn phu nhân! Trước mặt bốn phu nhân dám giả nhu nhược cái gì? Dem mang xuống, đánh tới khi bốn phu nhân hài lòng mới thôi hài lòng mới thôi!”

“Phu nhân tha mạng a! Nô tỳ vẫn luôn trung tâm hầu hạ người a!” Thị nữ bị đánh chợt nghe muốn dùng trượng trách nạng, lập tức sợ đến mặt không chút máu, kêu khóc cầu xin tha thứ.

“Nhanh kéo xuống! Nếu không bốn phu nhân đến các người cũng đánh!” Lý An Âm đầy ngập lửa giận, một cái tát đánh trên mặt thị nữ đang ngồi xổm bên người, “Điếc hay là sao? Muốn cãi mệnh lệnh của bốn phu nhân sao?”

“Nô tỳ không dám!” Thị nữ tuy có không đành lòng, nhưng vẫn là cố nén sự không đành lòng trong lòng, một mực đem hai người cầu xin tha thứ dưới đất kéo ra ngoài, thời điểm trước mặt mọi người bước ra ngưỡng cửa, thanh âm của Lý An Âm lại lần nữa không hề tầm huyết truyền đến, “Đánh! Hai người đều hung hăng đánh cho bốn phu nhân! Lại dám không đem bốn phu nhân để vào mắt! Hảo cho các người. . . Đồ đệ tiện này giáo huấn!”

Thẳng đến trong viện liên tiếp truyền đến tiếng rống cầu xin tha thứ của thị nữ, lòng của Lý An Âm mới thoải mái một ít, lát khăn đeo bên hông, lau tới ngón tay bị nhuộm đan khẩu, đứng vào lúc này, thiếp thân nha hoàn của Lý An Âm Liên nhi trong viện đi vào trong sảnh, hiển nhiên là mới từ bên ngoài viện trở về.

“Phu nhân, như thế nào lại vì những người không biết điều này mà tức giận?” Liên nhi đi tới bên cạnh thân Lý An Âm, tiếp nhận trà thị nữ một bên đưa tới, đưa cho Lý An Âm, sau đó hướng thị nữ bên cạnh liếc một cái, thị nữ liền lui ra, Liên nhi tắc nhẹ nhàng mà vì Lý An Âm bóp vai, “Phu nhân, quan trọng hơn tiện tỳ này không đáng để phu nhân vì các nạng động khí, chọc tức thân thể cũng không tốt.”

Liên nhi cùng Cúc nhi là nha hoàn của hồi môn của Lý An Âm, từ nhỏ ở nhà mẹ đẻ liền bồi liên bồi nạng lớn lên, tự nhiên biết Lý An Âm yêu thích gì, quả nhiên, Liên nhi vừa nói như vậy, thân sắc bén nhọn của Lý An Âm liền hòa hoãn không ít, nhấp một ngụm trà, nói: “Lời của người có lý đồ đệ tiện này không đáng để bốn phu nhân vì các nạng động khí.”

Liên nhi nhìn Lý An Âm hòa hoãn xuống, liền cho lui hết hạ nhân trong phòng, người trong thính người trong thính toàn bộ lui ra hết, Liên nhi mới thấp giọng nói: “Phu nhân, nô tỳ cùng Cúc nhi đều đã chiếu lời của ngài sắp xếp xong xuôi, Cúc nhi vẫn còn cùng người thương lượng, nô tỳ liền về tới trước hướng người bẩm báo.”

Trên mặt Lý An Âm tức khắc lộ ra nụ cười thỏa mãn, tháo chiếc nhẫn trên tay đặt lên lòng bàn tay của Liên nhi, âm trầm cười nói: “Làm tốt, đây là thưởng cho người cùng Cúc nhi, đợi sau khi chuyện thành công, bốn phu nhân còn có phần thưởng khác.”

Liên nhi thụ sủng nhược kinh, vội vã khấu tạ: “Có thể hầu hạ Hậu phu nhân là vinh hạnh của nô tỳ cùng Cúc nhi, sao dám sao dám hưởng phu nhân đòi phần thưởng” Kì thực, đáy lòng cười như nở hoa.

“Người cùng Cúc nhi hầu hạ ta nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, một điểm ân huệ, không coi là cái gì, chỉ là ——” Khuôn mặt Lý An Âm đột nhiên trở nên dữ tợn, “Bốn phu nhân chính là không nhìn nổi con tiện nhân Ôn Nhu kia trên đầu bốn phu nhân tác uy tác phúc.” Lý An Âm nhớ tới si nhục ngày đó, nhớ tới một cái tát kia của Ôn Nhu trên mặt của nạng, liền giận dữ trong lòng!

Nạng phát thệ, nếu là không thật tốt chà đạp con tiện nhân Ôn Nhu kia một phen, nạng sẽ không gọi Lý An Âm! Đang suy tính phải chinh Ôn Nhu thế nào, thì một sự tình đặc ý khiến nạng lại cực kỳ hài lòng xảy ra —— Ôn Nhan chủ động kết hảo với nạng!

Lý An Âm không phải ngu xuẩn, mẫu thân của nạng là thị thiếp, từ nhỏ liền lục đục với nhau đến lớn, nạng đương nhiên biết Ôn Nhan chủ động kết hảo với nạng là hạng hàm nghĩa gì, ha ha! Ôn Nhu, đến muộn muộn nhà mình cũng không có hướng về người, người còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này

nữa, không bằng, đi tìm chết!

“Phu nhân yên tâm đi, chính là tối nay, sự tình nhất định thành! Chắc chắn như phu nhân mong muốn, để con tiện nhân Ôn Nhu kia so với chết còn khó chịu hơn!” Liên nhi âm tiếu phụ họa.

“Bẩm báo phu nhân, Ôn tam tiểu thư ở bên ngoài cầu kiến.” Ngay thời gian chủ tử Lý An Âm vì mưu kế của mình dào dạt đắc ý, âm thanh nha hoàn chiến ngụy ngụy ở ngoài cửa vang lên.

Lý An Âm biến sắc, Liên nhi cực kỳ sát ngôn quan sắc, lập tức đi tới ngoài cửa, khinh bỉ nhìn thị nữ bẩm báo liếc mắt, lạnh lùng nói: “Còn đứng đó làm gì? Còn không đi thỉnh Ôn tam tiểu thư tiến đến?”

“Vâng, Liên nhi tỷ tỷ, nô tỳ đi ngay.” Tiểu nha hoàn đáp, vội vã chạy ra, Liên nhi cùng Cúc nhi là người tâm phúc bên người Âm phu nhân, thường ngày liền ý vào điểm ấy trước mặt hạ nhân vĩnh vào tự đắc, đám người còn lại đắc tội không nổi, cũng không dám đắc tội, chỉ có khúm núm nghe lệnh, để tránh khỏi tao da thịt khổ.

Đợi đến tiểu nha hoàn đem Ôn Nhan tiến đến, Liên nhi vừa nhìn chăm chăm nàng trầm giọng phân phó nói: “Hôm nay, ai cũng không có tới qua, đã hiểu chưa?”

“Nô tỳ minh bạch!”

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Ôn Nhan nhìn dáng dấp Liên nhi tài trí hơn người, tâm trạng không khỏi có chút cười nhạt, đồng dạng là hạ nhân, có gì đáng giá kiêu ngạo, nghĩ như vậy, Ôn Nhan không khỏi liên tưởng đến Lý An Âm, hạ nhân còn như vậy, Lý An Âm thực sự đáng tin sao?

Nhưng mà tưởng quy tưởng, thời gian nhìn thấy Lý An Âm, Ôn Nhan vẫn giả bộ cực kỳ hơi phúc: “Ôn Nhan gặp qua Âm phu nhân.” Tuy rằng không muốn, thế nhưng muốn mượn lực lượng của Lý An Âm, phải quỳ gối.

“Ôn tam tiểu thư trái lại đa lễ, sau này đến chỗ của bản phu nhân, không cần đa lễ.” Lý An Âm rất là hưởng thụ, trên mặt cười, khẩu thị tâm phi nói, “Không biết Ôn tam tiểu thư hôm nay đến. . .”

“Ôn Nhan hôm nay đến, là muốn hỏi một chút phu nhân muốn hỏi một chút, sự tình, thế nào?”

“Bản phu nhân làm việc, Ôn tam tiểu thư không tin được sao?” Tâm trạng Lý An Âm không hài lòng.

“Cũng không phải là Ôn Nhan không tin được phu nhân, bất quá là suy nghĩ nhiều mạo hiểm.” Ôn Nhan giả bộ cười đến ngọt ngào, “Phu nhân làm việc, Ôn Nhan sao có thể không tin, thả một trăm trái tim còn được cơ mà.”

“Bản phu nhân làm việc, Ôn tam tiểu thư cứ việc yên tâm.” Lý An Âm rất là hưởng thụ.

“Như vậy, tối nay Ôn Nhan ở chỗ thành sự xong, liền cấp tín hiệu cho phu nhân.”

“Rất tốt.”

“Mong rằng sau khi chuyện thành công, phu nhân chớ quên đáp ứng chuyện của Ôn Nhan.” Ánh mắt Ôn Nhan sáng quắc nhìn chăm chăm Lý An Âm

Sau khi chuyện thành công, nhất định đúng hẹn.” Lý An Âm cười đến nhất định phải được.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: THUNG DUNG BỐ CỤC

Ôn Nhu ngồi trước cửa sổ trước bàn đọc sách, an tĩnh xem sách trên ô vuông, trước mặt nàng, hai chồng sách vở xếp cao cao, vì không che tia sáng, Ôn Nhu đem hai chồng sách đặt hai bên bàn.

Đây là Ôn Nhu tự mình đi hướng Túc Dạ lấy được thư tập, Túc Dạ không hỏi bất cứ cái gì, liền đem nàng dẫn hướng tầng thư các của Bạch vương phủ, mặc nàng chọn, Ôn Nhu nhìn trúng rất nhiều hữu quan y học thư, lúc đó Duẫn nhi kinh ngạc không thôi, Túc Dạ cũng hơi giật mình, Ôn Nhu chỉ là cười nhạt một tiếng, nói đợi nàng xem xong những thứ này, trở lại đổi, Túc Dạ không dị nghị.

May là chữ này vẫn là chữ Hán Trung Hoa Trung Quốc, nếu không, nàng thế giới này nhưng chỉ có là một người mù chữ dốt đặc cán mai rồi.

Về phần vì sao phải xem sách y học, tất nhiên là có nguyên nhân của nàng.

“Vương phi Vương phi. . .” Ôn Nhu đang hết sức chuyên chú hết sức chuyên chú nghiên cứu sách thuốc trên tay, Duẫn nhi chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghẹn hồng.

Ôn Nhu để thư tịch trên tay xuống, sắc mặt có chút âm trầm nhìn về phía Duẫn nhi, hỏi: “Chuyện gì khiến người hoảng như vậy?” Nàng không thích nhất chính là thời gian đang đọc sách có người quấy rối.

“Nô tỳ gặp qua Vương phi, Vương phi thứ tội, nô tỳ một thời cấp thiết, quấy rầy Vương phi đọc sách.” Duẫn nhi chậm quá, liền vội vàng hành lễ, trên mặt lại tràn đầy bội phục, nói, “Vương phi thực sự là liệu sự như thần, tam tiểu thư quả nhiên đi đến viện của Âm phu nhân!”

Đêm qua từ chỗ Ôn tam tiểu thư rời khỏi Yên Thủy các, Vương phi liền căn dặn nàng âm thầm nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của tam tiểu thư, nhất là tam tiểu thư đến viện của Âm phu nhân nhất định phải bẩm báo, Duẫn nhi vốn cũng là không giải thích được, cũng không dám giải thích, ai ngờ sáng nay tam tiểu thư sáng sớm liền khỏi Yên Thủy các, Duẫn nhi liền lặng lẽ đi theo, sau đó phát hiện, tam tiểu thư cứ nhiên đi đến viện của Âm phu nhân!

Mất thấy tam tiểu thư bước vào Diệu Âm các, Duẫn nhi không dám đi lên trước nữa, cấp tốc đi vòng vèo trở về Yên Thủy các, đem chuyện bản thân nhìn thấy bẩm báo cho Vương phi.

Liệu sự như thần? Tâm trạng Ôn Nhu có chút buồn cười với cách dùng từ của Duẫn nhi, bất quá là nàng sinh ra phần tâm tư mà thôi, trong mắt Duẫn nhi là liệu sự như thần, không nói kiếp trước muốn hình hình sắc sắc không chu ti mã tích hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay đó là thế giới lục đục với nhau ăn tươi nuốt sống, nếu nàng không có phần tâm tư này, tại đại hôn ngày ấy đã bị đập đến chết, nếu nàng không có phần tâm tư này, sợ sẽ là đã chết, cũng còn không biết mình là chết như thế nào.

Ôn Nhu không có vội vã nhận Duẫn nhi, cũng không có vội vì biết được cử động của Ôn Nhan mà nộ, mà là đem cuốn sách mới vừa rời buông xuống cầm lên, đôi mắt rũ xuống, tiếp tục xem quyển sách trên tay.

Nhìn dáng dấp Ôn Nhu lạnh nhạt, Ôn Nhu không vội, Duẫn nhi cũng nóng nảy, dáng dấp muốn nói lại thôi, cuối cùng nhìn Ôn Nhu vẫn không có để ý dáng dấp của nàng, Duẫn nhi vội la lên: “Vương phi! Người, người thế nào lúc này còn có tâm tình đọc sách ——”

Duẫn nhi không phải người đơn thuần không biết thị phi, nàng biết Âm phu nhân không phải người tốt, trước khi tam tiểu thư đến viện Âm phu nhân cứ nhiên không có thông báo Vương phi một tiếng, hơn nữa từ sáng nay tam tiểu thư cử động, Duẫn nhi biết, tam tiểu thư đi Diệu Âm các chuyến này là không muốn để cho người phát hiện, vậy trong này khẳng định cũng có chút chuyện không thể cho ai biết, mà hai ngày trước Vương phi vừa đắc tội Âm phu nhân, tính tình Âm phu nhân là có thù tất báo, tất nhiên không bỏ qua, vậy hai người này cùng nhau, chớ không phải là tính toán chuyện gì? Như vậy chuyện này, lại sẽ là chuyện gì?”

Duẫn nhi đoán không ra là chuyện gì, thế nhưng trực giác nói cho nàng biết, sẽ có chuyện gì phát sinh, mà, chuyện này, liên quan đến liên quan đến Vương phi, Vương phi đem nhắc tới bên người hầu hạ, liền bày tỏ Vương phi tín nhiệm đối với nàng, đối với nàng mà nói, Vương phi chính là ân nhân của nàng, biết rất rõ ràng như vậy sắp có chuyện tình phát sinh gây bất lợi cho Vương phi, nàng làm sao có thể không vội?

“Không đọc sách Không đọc sách, muốn ta đây làm gì?” Ôn Nhu cầm lấy bút lông đặt lên nghiên mực trên đài, dính nghiên mực, tay trái dè nặng thư, tay phải trước đó chuẩn bị xong chỗ trống viết viết cái gì, ngừng đầu liếc mắt nhìn Duẫn nhi lo lắng. Đáy lòng đột nhiên sinh ra suy nghĩ muốn trêu chọc một chút, sau đó hướng Duẫn nhi gật đầu, nói, “Đến giúp ta mài mực một chút, mực mau khô lắm.”

Duẫn nhi sắp có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn là cung kính đi tới bên bàn đọc sách, thay nghiên mài mực, bỗng nhiên một tiếng thờ dài trầm muộn vang lên, chọc cho Ôn Nhu cười ra tiếng, bút lông cầm trong tay đặt lên nghiên mực.

Đã bao nhiêu năm, nàng cũng không cảm giác được tình cảm đích thực của người bên cạnh, mà từ Duẫn nhi thờ dài, nàng cảm nhận được loại tư vị được người thân quan tâm là như thế nào, không quan hệ thân phận, không quan hệ bất luận cái gì, nàng duyệt vô số người, nàng là chân chính cảm thụ được tình cảm xuất phát từ nội tâm của Duẫn nhi.

Không khỏi, nàng không hề áp chế tâm tình của mình, mặt bản thân cười ra tiếng.

Duẫn nhi một cái chớp mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, cùng với nói là mạc danh kỳ diệu, không bằng nói là bị lúm đồng tiền của Ôn Nhu làm chấn kinh.

“Duẫn nhi, người thật cho là ta không có ứng đối sao?” Cũng khó trách, dù sao chỉ là tiểu cô nương, bồi dưỡng, phải từ từ tới, “Mọi việc, ta tự có dự định, người tuổi còn nhỏ quá, nhất thời khó có thể lý giải, ta biết.”

Nàng làm sao có thể lơ đãng nhìn Ôn Nhan cùng Lý An Âm tính toán nàng? Coi như là kẻ ngu si, cũng sẽ biết phòng bị, huống chi nàng là sát thủ “tiền diện”, muốn tính toán nàng, không khác người si nói mộng!

Đột nhiên, bên tai của Ôn Nhu Duẫn nhi một tiếng nhỏ giọng nói thầm, “Nô tỳ là tiểu cô nương, Vương phi cũng chỉ so với nô tỳ lớn hơn hai tuổi mà thôi. . .”

Trong lúc bất chợt Ôn Nhu lại buồn cười, cũng đúng, hiện nay Ôn Nhu, cũng mới vẹn vẹn mười tám năm hoa nhi.

“Duẫn nhi, người cho rằng, hiện nay ta nên an bài như thế nào?” Hiện nay, là hảo hảo tham đầu óc của Duẫn nhi một chút.

“Nô tỳ cho rằng, tam tiểu thư cùng Âm phu nhân một thuyền, nhất định mỗi người có một lợi ít riêng. Âm phu nhân tất là muốn tam tiểu thư giúp đỡ nàng. Yên Thủy các làm nội ứng, mà tam tiểu thư tình nguyện tin tưởng Âm phu nhân mà không muốn tin Vương phi thân tỳ này giành lợi ích, xác nhận Âm phu nhân đồng ý với tam tiểu thư cái gì rồi, mà Âm phu nhân đồng ý tam tiểu thư, nhất định là tam tiểu thư cho rằng ở chỗ Vương phi vĩnh viễn không có được.” Duẫn nhi dừng một chút, nuốt ngụm nước bọt, cái trán có mồ hôi thấm ra, vẫn như cũ chỉ là cúi đầu, không dám lau, tiếp tục nói, “Nô tỳ cho rằng, hiện nay Vương phi phải làm, là đề phòng tam tiểu thư.”

Những lời này, Duẫn nhi là tăng cường tâm nói ra được, mặc dù nàng nhìn ra được Ôn Nhan không phải hiền lành, thế nhưng không biết Ôn Nhan cùng của Ôn Nhu tình cảm tỳ muội được bao nhiêu, nàng nói nhiều như vậy, không khác là đem tình cảm tỳ muội của Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hoàn toàn phủ định, nếu Vương phi tin nàng, tất sẽ không trách cứ nàng, nếu là Vương phi không tin nàng, nàng cũng không có thể bởi vì mình sợ bị phạt mà im miệng không nói, dù sao, Vương phi là người thứ nhất nguyện ý đợi nàng, nàng không muốn bởi vì bản thân sợ nổi khổ da thịt mà có điều che lấp mới có thể dẫn đến hại Vương phi.

Trong nháy mắt Ôn Nhu kinh ngạc, bởi vì nàng thật không ngờ, Duẫn nhi đơn thuần trong suốt, lại có tâm tư bén nhạy, xem ra, nàng dùng đúng người rồi.

Ôn Nhu không nói gì, chỉ là chuyên chú nhìn chăm chăm Duẫn nhi, sau đó mới thân nhiên nói: “Duẫn nhi, ngươi không cần khẩn túc như vậy, ngẩng đầu lên.”

Duẫn nhi ngẩng đầu lên tiếng trả lời, ngẩng đầu một cái, nàng liền nhìn thấy biểu tình hài lòng của Ôn Nhu, trong lòng một tảng đá lớn tức khắc rơi xuống, quả nhiên, Vương phi là tin theo đáng giá của nàng.

“Ta đây còn có nghi hoặc, không biết ngươi có thể đoán được không?” Ôn Nhu hài lòng nhìn Duẫn nhi, nói: “Ngươi có thể đoán ra, tam muội muội sáng sớm phải muốn đi Diệu Âm các, cùng Âm phu nhân thương lượng ra sao?”

Duẫn nhi dừng một chút, tăng cường mi, sau đó lắc đầu: “Cái này, nô tỳ đoán không được.”

Khóe miệng Ôn Nhu cong lên một cái lạnh lùng cười, Duẫn nhi đoán không được, nàng thế nhưng đoán được thông thấu!

“Duẫn nhi, chiếu lời của ta làm đi.”

Ôn Nhu nhỏ giọng phân phó Duẫn nhi, một trận thi thắm, Duẫn nhi hướng Ôn Nhu thi lễ một cái thi lễ một cái, lui xuống.

Ôn Nhu đi tới chậu thân lửa, tự mình cho thêm vào trong chút than củi, toàn bộ gian nhà nhất thời ôn độ lên cao một chút.

Hỏa quang đỏ bùng chiếu vào đôi mắt đẹp của Ôn Nhu, toát ra không ngừng.

Ôn Nhu cười, xem ra, tối nay là có vài người không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: HÍ KHAI DUY MẠC

Ôn Nhu đứng ở hành lang phòng trong nhìn hành lang tuyết đọng lộ ra tình cảm ấm áp mà thoảng hóa thành tuyết thủy, tại mái nhà cong mái nhà cong phong đăng chiếu rọi, mình sáng loáng.

“Vương phi, đêm xuống thời tiết này dị thường lạnh, Vương phi hay là nhanh một chút trở về phòng, nô tỳ đã đem bữa tối chuẩn bị xong.” Duẫn nhi từ trong phòng đi ra, gương mặt thân thiết, tiện thể vươn tay đưa lò sưởi cho Ôn Nhu, “Vương phi người trước đang cảm lạnh, xua hàn.”

“Duẫn nhi, sự tình đều làm xong?” Ôn Nhu tiếp nhận lò sưởi Duẫn nhi đưa tới, ngẩng đầu nhìn trời cao đen kịt như mực, không có muốn vào thời khắc này tiến vào phòng.

“Vương phi yên tâm, sự tình nô tỳ đều đã làm xong.” Duẫn nhi kính cẩn đáp lời.

“Ừ.” Ôn Nhu trầm mặc sau một lát khẽ lên tiếng, sau đó mới nói: “Trở về phòng đi.”

Hết thấy đều an bài tốt, chỉ chờ con mồi nhảy vào bẫy rập.

Dùng bữa tối xong, Ôn Nhu lại ngồi trước bàn đọc sách, Duẫn nhi lập tức tay mát lạnh lạnh đem hai đèn nến đang có hai ngọn nến đang cháy đến hai bên bàn, sau đó bắt đầu đứng ở bên cạnh Ôn Nhu thay mai mực, tuy rằng Duẫn nhi đều đã dựa theo phân phó của Vương phi đem sự tình an bài xong, nhưng mất phải là của nàng luôn luôn giắt giắt, thẳng cho nàng một loại dự cảm bất thường.

“Duẫn nhi không cần khẩn trương như vậy,” Đường nhìn của Ôn Nhu rơi xuống người của Duẫn nhi không yên lòng mà mà mực hắt tới trên mặt bàn một giọt mực nước, mạn bất kinh tâm nói, “Ai thua ai thắng còn không biết, không phải sao?”

Lúc này Duẩn nhi mới chú ý tới mình đang thất thần, vội vã đáp: “Nô tỳ thất thần, Vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ là lo lắng. . .”

“Không cần phải lo lắng, “Lời của Duẩn nhi còn chưa nói hết, Ôn Nhu liền cắt đứt, “Đem ngọn đèn dầu đốt mang lên gần một chút, trong sách những chữ này nhìn không rõ.”

“Vâng.”

Thời điểm Duẩn nhi đem cốc nhỏ đến trước mặt Ôn Nhu, âm thanh của thị nữ bẩm báo từ bên ngoài rền truyền vào: “Vương phi, tam tiểu thư đến đây.”

Quả nhiên ngoài ngoài dự liệu của nàng, Ôn Nhu từ trước bàn đọc sách đứng lên, ngẩng đầu đưa cho Duẩn nhi một ánh mắt, liền xoay người đi vào trong phòng ngủ.

Duẩn nhi lĩnh hội ánh mắt của Ôn Nhu, thấy ở trong tầm mắt bóng dáng của Ôn Nhu tiêu thất, lúc này mới xốc màn lên đi ra ngoài đón, vừa thấy Ôn Nhan mang theo hộp đựng thức ăn đi đến, liền khom mình hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư, tam tiểu thư mạnh khỏe, tam tiểu thư mời vào trong.”

“Duẩn nhi cô nương đa lễ.” Ôn Nhan nhìn Duẩn nhi khúm núm, trong lòng rất là hưởng thụ, có thể được nha hoàn thiệp thân của Ôn Nhu tự mình cung nghênh, nàng tất nhiên là cảm thấy quang thái, một cách tự nhiên đem mình làm chủ tử của Bạch vương phủ, tuy là nghĩ như vậy, trên mặt Ôn Nhan cũng không dám biểu lộ, chỉ là cười nhu hòa, Duẩn nhi tự mình đem màn vén lên, Ôn Nhan bước vào, nhãn thần lúc bước vào trong phòng bắn khoả, trong lòng 'Lộp bộp' nhảy, quay đầu hỏi Duẩn nhi, trong giọng nói mơ hồ dẫn theo lo lắng, “Giờ này, đại tỷ tỳ làm sao không ở trong phòng?”

Nếu Ôn Nhu không ở trong phòng, chẳng phải là kế hoạch của các nàng vô pháp thực hiện sao? Thế nhưng Ôn Nhu không ở trong phòng, trời giá rét đất đông lạnh, nàng có thể đi đâu?

“Tam tiểu thư không cần khẩn trương, Vương phi hôm nay buổi trưa liền cảm giác liền cảm giác thân thể không tốt, lúc này đang ở ở trong nhà nghỉ tạm.” Duẩn nhi theo Ôn Nhan giải thích.

“Đại tỷ tỳ thân thể khó chịu? Có tìm đại phu chưa?” Ôn Nhan giả bộ lo lắng ở chỗ sâu trong nhãn thần lóe ra hưng phấn, cư nhiên trùng hợp như vậy, Ôn Nhu cư nhiên lúc này thân thể không khỏe, cái này chẳng phải là lão Thiên gia cũng đang giúp nàng sao?

“Hỏi tam tiểu thư, Vương phi chỉ là nói có một chút không khỏe mà thôi, không cần truyền đại phu đến xem.”

“Mau đưa ta đi xem đại tỷ tỳ một chút.” Ôn Nhan dứt lời, cũng không đợi Duẩn nhi đuổi kịp, dẫn theo hộp đựng thức ăn đi vào trong phòng ngủ của Ôn Nhu.

Đây là lần đầu tiên Ôn Nhan đặt chân vào phòng ngủ của Ôn Nhu, nhưng khi nàng nhìn thấy các thứ được bày biện trong phòng ngủ của Ôn Nhu, trong lòng phân đồ kị lại lần nữa phun trào bùng bùng phấn chấn.

Ôn Nhu vốn là đích nữ Trần Quốc Công phủ, là hòn ngọc quý trên tay tổ phụ, càng được tổ phụ trao tước vị Trần Quốc công tử, đây hết thảy, Ôn Nhan không phải là không đồ kị, chỉ là nàng biết, đời này nàng so ra đều không bằng Ôn Nhu, nàng không tranh không đoạt, nàng nhận mệnh, thế nhưng có một lần nàng và Ôn Tâm cùng thuyền, nhìn thấy Ôn Nhu đoạt được sủng ái tất cả có thể so với hoàng thất ăn mặc chi phí, Ôn Tâm nói bên tai, đáy lòng Ôn Nhan một phần đồ kị liền bắt đầu càng không thể vãn hồi, nàng không cam lòng, đồng dạng là tiểu thư Trần Quốc Công phủ, dựa vào cái gì Ôn Nhu cao hơn nàng nhiều như vậy.

Sau đó mấy ngày, Ôn Tâm luôn luôn trước mặt Ôn Nhan làm bộ lơ đãng nói lên các loại của Ôn Nhu, mằm mọng ghen tỵ từ đáy lòng của Ôn Nhan chôn thật sâu, sau đó thành công đem Ôn Nhan kéo lại chung một chiến tuyến.

Thế nhưng Ôn Nhan thật không ngờ, cực hạn thành công đem Ôn Nhu đánh bại, mẫu nữ Ôn Tâm nguyên bản đáp ứng nàng chẳng những không có thực hiện, trái lại lấy chung thân đại sự của nàng uy hiếp nàng, để cho nàng kháng kháng một mực vì các nàng mà phục mệnh, khi đó nàng mới biết được, ai cũng không thể tin tưởng, ai cũng không thể dựa vào, duy nhất có thể tin tưởng, duy nhất có thể dựa vào, chỉ có bản thân, cho nên nàng muốn vì mình dự định!

Ôn Nhan vốn tưởng rằng Ôn Nhu một con giầy rách, giả đến Bạch vương phủ cũng sẽ không trở thành Vương phi chân chính, mà nàng là có thể mượn cơ hội này ở Bạch vương phủ sống thật tốt, nhưng mà nàng không ngờ rằng, nàng không chỉ đến mặt mũi của Bạch vương cũng không thấy, mà Ôn Nhu cũng được làm Vương phi chân chính, nhìn nữa trong phòng bài biện, loại nào mà không phải thượng hạng được nghệ nhân tài giỏi làm ra, Ôn Nhu nàng bất quá chỉ là một dâm phụ, một con giầy rách, dựa vào cái gì mà được như vậy!

Đợi lúc tối nay, nàng muốn đây hết thảy những thứ này đều thuộc về nàng! Thuộc về Ôn Nhan nàng!

Trong lòng Ôn Nhan toàn bộ chuyển hồi, vẫn như cũ thần sắc lo lắng đi tới giường của Ôn Nhu, nhẹ giọng nói: “Muội muội đến đây vì tỷ tỷ đưa một chén canh cây hoa hồng lê từ muội muội tự mình làm, mới biết tỷ tỷ thân thể không khỏe, muội muội không có ở bên cạnh hầu hạ, trong lòng muội muội có chút thẹn. . .”

Nói nói, Ôn Nhan béo phệ bắt đầu thấp giọng khóc nức nở.

Ôn Nhu nằm nằm ở trên giường nghe vậy, rất là phối hợp ho khan hai tiếng, quả nhiên, Ôn Nhan vội vã xốc rèm lên vọt tới trước giường của Ôn Nhu, đáng đáp thật tình quan tâm tỷ tỷ, vội vàng nói: “Tỷ tỷ nếu thân thể khó chịu, hay là mau chóng tìm đại phu tới nhìn một cái đi!”

Dứt lời, Ôn Nhan lập tức quay đầu hướng ra ngoài lớn tiếng nói: “Người đến! Nhanh đi tìm đại phu mời tới!”

“Khụ khụ. . .” Mắt thấy dáng dấp lo lắng của Ôn Nhan, Ôn Nhu nhẹ nhàng nắm tay nàng, giả bộ suy yếu lắc đầu, “Tam muội muội không cần khăn trương như vậy, chỉ là sáng nay sau khi rời giường ngẫu cảm không khỏe, thôi đi, không có trở ngại, tối nay hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai đứng lên liền vô sự rồi, ngày mai nếu vẫn như trước không khỏe, lại mời đại phu cũng không muộn, hiện nay đại hàn thiên, vẫn là vào ban đêm, không nên tìm đại phu phiền toái như vậy.”

Đuẩn nhi mới vừa nghe Ôn Nhan lớn tiếng gọi đến liền lập tức chạy vào, lúc này đang đứng phía sau Ôn Nhan, nhìn đến Ôn Nhu lộ ra một bộ mặt có vẻ như bệnh thật, không khỏi lại càng hoảng sợ, sau đó lại rồi lập tức hồi thần, nghĩ bất quá là Vương phi trước mặt tam tiểu thư diễn một vở tuồng thôi, thế nhưng, về mặt bệnh này, cũng thực sự rất chân thật, chân thực đến nỗi Đuẩn nhi suýt nữa cho là nàng thực sự bị bệnh.

Bất quá là tam tiểu thư tiến vào phòng sau đó tiến nhập phòng ngủ trong thời gian ngắn, Vương phi cư nhiên có thể đem bản thân ăn mặc giống như chân chính bị bệnh, thật là làm người bội phục!

“Nếu đại tỷ tỷ nói như vậy, vậy muội muội vẫn là nghe lời của đại tỷ tỷ.” Ôn Nhan bất đắc dĩ thỏa hiệp, nhưng vẫn là vẻ mặt lo lắng, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm Đuẩn nhi, lạnh lùng nói: “Nghìn vạn lần chiếu cố tốt đại tỷ tỷ biết không? Nếu như Đại tỷ tỷ cảm thấy chỗ nào không thoải mái, lập tức phái người thông báo ta biết.”

“Nô tỳ biết,” Đuẩn nhi vâng vâng đáp.

Nhìn đến Đuẩn nhi cúi đầu trả lời, Ôn Nhan lại xoay đầu lại nhìn Ôn Nhu, kéo qua lộ ra một bộ ghế ngồi tròn ngồi trước giường Ôn Nhu, sau đó mở hộp đựng thức ăn, bung ra một chung thanh hoa, từ từ mor nắp, thuần tức có lượn lờ nhiệt khí phổ diện nhi lai, Ôn Nhan cười duyên nói: “Mới vừa nghe đại tỷ tỷ ho khan, vừa vận muội muội có chung canh cây hoa hồng lê từ, vừa lúc tỷ tỷ dùng có thẩm giọng.”

Dứt lời, dùng cái thìa múc một muỗng canh lê từ, liền đưa tới trước môi đang đóng chặt của Ôn Nhu.

“Tam muội muội buông xuống là tốt rồi, ta có thể tự dùng.” Đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên một tia sậu khởi lạnh lùng, lúc Ôn Nhan không hay biết liền tiêu thất, sau đó nàng hướng Ôn Nhan đậm đậm nhất tiểu, tiếp nhận chung từ trong tay nàng, trong ánh mắt của Ôn Nhan cực lực áp chế phản khởi, đem chung canh cây hoa hồng lê từ uống cạn.

Đuẩn nhi còn lại là kinh xuất mồ hôi lạnh cả người.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: HÍ KHAI DUY MẠC

nguồn bị nhảy chương.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: DẠ HỮU LAI NHÂN

Đáy mắt Ôn Nhan toát ra quang không ngừng, cho đến khi Ôn Nhu uống xong ngụm canh lê từ cuối cùng, nàng suýt nữa không cầm cố được mà nhảy dựng lên, cũng may, nàng cường lực đã khống chế đã khống chế tâm tình của mình.

“Đại tỷ tỷ, tay nghề của muội muội có tốt không?” Ôn Nhan nhìn Ôn Nhu nhẹ nhàng lau mép một cái, mà hỏi thăm Ôn Nhu, mắt xinh đẹp, dáng dấp giả bộ, đơn thuần phảng phất là giống hài đồng đang chờ đợi được khích lệ một dạng.

“Tay của nghề của Muội muội, tỷ tỷ rất là thích, uống xong canh hoa hồng này lê từ này của muội muội, tỷ tỷ cảm thấy thân thể thoải mái không ít,” “Nếu đối phương cực lực diễn như vậy, nàng tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt câu khích lệ này, chỉ là, “Nàng rất thích” Những lời này không giả, canh hoa hồng lê từ mùi vị quả thật không tệ, nhưng nếu không có trộn lẫn những vật khác, “Không biết ngày mai muội muội nhưng còn có hứng thú làm tiếp cấp tỷ tỷ ném thư không?”

“Nếu là tỷ tỷ thích, muội muội liền mỗi ngày làm cho tỷ tỷ thưởng thức!” Nét mặt Ôn Nhan nổi lên đỏ ửng, đáy lòng lại đang cười nhạo, cũng muốn ngày sau nguoi còn giữ được cái mạng này hưởng dụng tay nghề của bốn tiểu thư!

“Tỷ tỷ kia Tỷ tỷ kia liền ở chỗ này tạ qua tam muội muội trước.” Cái miễn phí cường bức lao động, không nên khước từ.

“Đại tỷ tỷ thân thể không khỏe, vậy muội muội muội muội không quá rầy đại tỷ tỷ nghỉ ngơi, muội muội về phòng trước, ngày mai lại tới thăm đại tỷ tỷ.” Ôn Nhan từ ghế ngồi tròn đứng lên, hướng Ôn Nhu phúc phúc thân.

“Đuẩn nhi, tiền tam muội muội.” Nhìn thấy Đuẩn nhi còn đứng tại chỗ, âm thanh nhàn nhạt của Ôn Nhu âm thanh nhàn nhạt không khỏi sinh ra một phần trách cứ.

“Đại tỷ tỷ, thân người không khỏe, vẫn là lưu Đuẩn nhi ở bên hảo hảo chiếu cố, muội muội nhận biết đường, không cần tiền.” Ôn Nhan chối từ.

“Tam muội muội hiểu chuyện, tỷ tỷ thật là vui mừng.” Bất quá là sợ Đuẩn nhi theo, nàng hàng động không dễ dàng mà thôi, trong ngày thường, nàng không biết hải lòng Đuẩn nhi theo nàng, không duyên cớ cho nàng ở lại Bạch vương phủ dài quá.

“Muội muội cáo từ.” Ôn Nhan đem chung cát vào hộp đựng thức ăn, mang theo ra ngoài.

Sau khi Ôn Nhan bước ra phòng ngủ, Đuẩn nhi cũng đi theo ra ngoài, đợi khi nhìn thấy Ôn Nhan chân chính rời khỏi, mới lại nhớ tới phòng ngủ của Ôn Nhu, lúc Đuẩn nhi trở lại phòng ngủ, chỉ thấy Ôn Nhu khôi phục lại dáng dấp nhất quán, cũng không rời khỏi giường, lúc này đang ngồi ở mỹ nhân đối diện giường, trong tay cầm một thẻ tre, trên mặt trên người không có chút bệnh trạng nào, Đuẩn nhi lại một lần nữa kinh sợ.

“Vương phi, canh lê từ vừa rồi. . .” Đuẩn nhi nói, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía ghế ngồi tròn Ôn Nhan ngồi qua, nàng cũng có thể đoán ra canh lê từ đã bị động tay chân, Vương phi không có khả năng không biết. . . Thế nhưng, nếu biết, vì sao còn đem uống hết xuống bụng?

“Đuẩn nhi, hôm nay bữa tối có thể bỏ thêm dược liệu ta chỉ định vào bên trong không?” Ôn Nhu nhìn thẻ tre trong tay, đột nhiên, đôi mi thanh tú đôi mi thanh tú chậm rãi trời chặt, nhãn thần chăm chú mới nhìn đến nội dung trên thẻ tre.

“Bữa tối là dựa theo là dựa theo phân phó của Vương phi mà làm. Không dám làm trái.” Đuẩn nhi như thực chất đáp, sau đó chợt, Vương phi nhất định là đoán được tối nay tam tiểu thư trở về, chắc chắn mang theo điểm tâm hoặc là canh đến, mà muốn gian lận trên người Vương phi, nhất định phải qua thức ăn, mà Vương phi đã phân phó bữa tối hôm nay tiền dược liệu, tất nhiên đó là hóa giải canh lê từ của tam tiểu thư.

“Vương phi thật là dự liệu như thần.” Đuẩn nhi nhất cú phát ra từ nội tâm cảm thán, không chỉ có liệu dược tam tiểu thư sẽ tẩy máy tay chân trên thức ăn, còn liệu tam tiểu thư hạ chính là loại thuốc nào.

Nhưng mà, Ôn Nhu lại giống không có nghe được một dạng, chỉ là chăm chú xem thẻ tre trong tay, kích động đến hai tay đều có chút hơi run, đột nhiên trên mặt tràn ra một cái cười hưng phấn, lại quên hình tượng, hướng Đuẩn nhi liên tục khoát tay nói: “Đuẩn nhi, nhanh đi đem sách ta xem ghi chép đem đến đây, còn có bút mực nữa, nhanh!”

Thôi, ngược lại nàng không rảnh tìm tòi nghiên cứu các loại Bạch vương phủ, nàng mong muốn, chỉ là quanh mình chính đại rời khỏi Bạch vương phủ, đi tìm cuộc sống của mình cuộc sống thuộc về nàng, mà quyền sách này, vừa vặn có thể giúp nàng, há có thể há có thể không để cho nàng hải lòng?

Dưới ánh nến, Ôn Nhu đem sách ghi chép lại đến chữ cuối cùng, Đuẩn nhi phát hiện ôn độ trong phòng thấp chút, liền hướng Ôn Nhu báo cho biết một tiếng, xoay người đi ra ngoài lấy thêm than củi, lúc trở về, đem than củi chi vào lò, Ôn Nhu liền cho nàng lui xuống đi nghỉ ngơi.

“Vương phi, không được, nô tỳ không thể rời khỏi!” Đuẩn nhi quỳnh lên, dáng dấp thẻ sống chết cũng muốn hộ chủ.

Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ, lại cũng không có kêu nữa Đuẩn nhi rời khỏi, chỉ là cũng không nói gì, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu nội dung của cuốn sách trong tay, Đuẩn nhi đứng bên cạnh hầu hạ.

“Ở đây cũng không có người khác, ngồi xuống là tốt rồi, không cần đứng.” Ôn Nhu cúi đầu, đem vật cầm trong tay sách trong tay lật một trang, thần nhiên nói.

Đuẩn nhi vừa muốn chối từ, Ôn Nhu ngẩng đầu nhìn nàng một cái nhìn nàng một cái lại đem mí mắt rũ xuống, đem lời nói của Đuẩn nhi đến gần miệng lại nuốt trở xuống, liền ngồi xuống, nàng cùng Vương phi bình khôi bình tọa.

Nguyên liệu trong lò than ba ba thiêu đốt, Đuẩn nhi chậm rãi chậm rãi mí mắt có chút trầm trọng, uể oải muốn ngủ, bỗng nhiên nặng nề suy nghĩ trọng trọng dập đầu, rồi lập tức ngồi thẳng sống lưng, dùng sức mở hai mắt lên, để bản thân hồi phục tinh thần, thế nhưng càng lúc càng đêm càng khuya, Đuẩn nhi một lần lại một lần nỗ lực chống đỡ, rốt cục không chế trụ được đêm vắng vẻ, ghé vào bên giường ngủ.

Ôn Nhu cũng không ngại, cũng không có đánh thức Đuẩn nhi, chỉ là trên người Đuẩn nhi khoác lên một kiện áo khoác, liền ngồi trở lại mỹ nhân tháp xem sách, khoảng chừng nửa canh giờ qua, Ôn Nhu đánh thức Đuẩn nhi.

“Vương phi thứ tội, nô tỳ không phải có ý định ngủ mất!” Lúc này Đuẩn nhi mới phát hiện bản thân đang ngủ, vội vã đứng lên.

“Không việc gì.” Ôn Nhu lại không thèm để ý, chỉ phân phó nói: “Thôi thần không sai biệt lắm, nhanh đi chuẩn bị đi.”

“Vâng! Nô tỳ biết, nô tỳ xin được cáo lui trước.”

Ôn Nhu đi tới giá cấm nến, cầm lấy một bên đế đồng, đáy lòng cười nói, Ôn Nhan còn quả nhiên là nhân lực của người vô thức, cư nhiên lựa người như vậy như Lý An Âm làm chỗ dựa vững chắc, có thật không ngu xuẩn.

Đột nhiên, Ôn Nhu biến sắc, đem đế đồng cầm trong tay ném ra ngoài cửa sổ.

Không có nghe được bất luận động tĩnh gì, nguyên bản cửa phòng đóng chặt sơ sẩy mở!

Nửa mắt Ôn Nhu thấy người xuất hiện ở nơi cửa phòng, khẩu khí lạnh nhạt: “Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: LAI GIẢ HÀ Ý

Nghiêm Vô Ly, làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này, lẽ nào hẳn chính là người Lý An Âm tìm đến? Thật là thật là tức cười!

“Không biết Nghiêm công tử lần thứ hai đêm khuya đến phòng bản vương phi đến tốt cùng có ý đồ gì?” Ánh mắt Ôn Nhu như băng, nhìn chăm chăm một thân hắc y Nghiêm Vô Ly, “Lẽ nào Nghiêm công tử không đón bản vương phi vào chỗ chết thì không thỏa mãn sao?”

Lần trước đại hôn chỉ dạ của nàng tự tiện không ngại xông vào phòng ngủ của nàng, bởi vì nàng vốn là đối với hắn không có bất kỳ cảm giác gì, thế nhưng lần này, hắn là giúp đỡ Lý An Âm mà đến, liền đừng vội nàng vô tình! Huống hồ, người trước mắt đã từng thề son sắt với Ôn Nhu, hứa cho nàng một đời hạnh phúc, nàng vốn không phải Ôn Nhu, nàng làm sao có cảm giác gì với hắn, thế nhưng đã từng thâm tình chân thành với nam nhân, vì sao có thể lần nữa thương nàng?

Nàng là sát thủ, nàng có thể lý giải nhân tâm cảm tình mỏng như tờ giấy, nếu hẳn cung nàng là địch, cứ cho là hắn không chết, cũng đừng vọng tưởng từ nàng mà toàn thân lành lặn trở ra.

Mà Nghiêm Vô Ly, trong lòng cũng hỗn loạn, nhãn thần đau đớn nhìn về mặt nhìn về mặt xơ xác tiêu điều của Ôn Nhu, hắn không rõ, vì sao của Ôn Nhu lại như vậy, lại đột nhiên trở nên lạnh như thế, phảng phất chưa từng chưa từng nhận biết hắn một dạng, hắn biết hắn có lỗi với nàng, thế nhưng hắn tình nguyện nàng oán hận hận hận đánh hắn mắng hắn, cũng không cần như vậy chăm chọc hắn, hắn không nghĩ ra, không nghĩ ra nàng làm sao sẽ thay đổi nhanh như vậy. . .

“Nhu nhi, ta cũng không phải tới hại nàng. . .” Tuy rằng trong lòng đau nhức, Nghiêm Vô Ly vẫn là lên tiếng, con ngươi trong đôi mắt đẹp lộ vẻ hơi bại, lẽ nào trong lòng nàng, đương chân không có một chút địa vị của hắn rồi sao? Cho dù đương chân không có một chút địa vị của hắn, cũng không nên cho là hắn sẽ giúp đỡ người khác hại nàng. Đau lòng đến cực điểm, nguyên lai, bỏ qua, là thống khổ như vậy. . .

“Nga? Không phải hại ta mà đến, Nghiêm công tử hay là vì giúp ta mà đến?” Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, lạnh lùng trong con ngươi lộ vẻ chẳng đáng, lời của hắn còn có thể tin?

“Xin Nghiêm công tử hãy nhân lúc bốn Vương phi còn chưa quyết định phải gọi người đến bắt thì nên nhanh chóng rời khỏi, nếu không, liền đừng trách bốn Vương phi không nể mặt.” Tự mình động thủ xử lý một nam nhân bạc tình bạc nghĩa như vậy, nàng chẳng đáng tự mình động thủ.

“Nhu nhi. . .” Không nên đợi hắn tuyệt tình như vậy sao. . . Nghiêm Vô Ly chặt mí, đau thương nhìn Ôn Nhu, nỗ lực trên mặt nàng tìm được một tia đích tình cảm đối với hắn, có thể là trừ chán ghét cùng băng hàn, hắn cũng nữa tìm không được cái khác.

“Nghiêm công tử, người ta thường nói vạn sự bất quá tam, Nghiêm công tử hôm nay là lần thứ hai tự tiện xông vào nơi ở của bốn Vương phi, nếu có lần tiếp theo ——” Ôn Nhu không có đem lời nói cho hết, nếu có lần tiếp theo, nàng có thể nghĩ không ra đến lúc đó sẽ để hắn hối hận không kịp, hoặc là so với thống khổ còn muốn thống khổ hơn, hắn thương tổn Ôn Nhu, không có ý định để hắn có ngày lành lặn mà sống, hôm nay còn muốn đến hại nàng? Nếu tới nay nàng còn có việc, bất tiện cùng hắn dây dưa, bằng không nàng nhất định để hắn tới nay không thể bước ra cái cửa này!

“Nhu nhi, mặc kệ nàng tin hay không, ta cũng sẽ không hại nàng, vĩnh viễn sẽ không, tới nay, ta là vì giúp nàng mà đến!” Nghiêm Vô Ly thụ thương nhìn Ôn Nhu, khó khăn nói xong mỗi một chữ, sau đó nhìn chăm chú Ôn Nhu chỉ chốc lát, tấn bộ rời khỏi.

Hắn là trong lúc vô ý biết được tin tức Lý An Âm muốn hại của nàng, vì phòng nàng thua thiệt, hắn gạt cấp trên, tự mình đến giúp nàng, nhưng không nghĩ, nàng đối với hắn tình đến tận đây. . .

Nhưng mà, hắn không oán không hận, bởi vì tạo thành hôm nay như vậy, là chính hắn, nhưng mà mặc kệ trong lòng nàng không có hắn không, thậm chí là hận hắn, hắn cũng sẽ không để cho nàng nguy hiểm.

Nghiêm Vô Ly xoay người là lúc hiện lên những bi thương trong mắt, thần sắc lạnh lùng rời khỏi, cứ cho là nàng đang ở Bạch vương phủ, hắn vẫn như cũ sẽ giúp nàng!

Ôn Nhu đi tới trước cửa, nhìn bóng dáng biến mất của Nghiêm Vô Ly, trong con ngươi đen như mực lóe lên ánh sáng lạnh, lẽ nào hẳn thực sự là giúp nàng mà đến? Theo lý thuyết hẳn xác nhận là người của mẫu nữ Ôn Nhan, nếu không phải người của mẫu nữ Ôn Nhan, cũng không phải cùng nàng đứng cùng một con thuyền, bằng không lúc trước cũng sẽ không ở ngày hẹn xong lại cao bay xa chạy, mục đích của bọn họ là để cho nàng thân bại danh liệt,

mà mục đích đã đạt thành, vì sao hấn còn có thể giúp nàng?

Ôn Nhu nghĩ không ra nguyên cớ, nghĩ chân ở trước cửa hành lang ngẩng đầu ngắm trời cao, trầm tư.

“Vương phi.” Là lúc Ôn Nhu trầm tư, Dẫn nhi từ trước từ trước bước đến, khom người bẩm báo, “Vương phi, đều chuẩn bị xong.”

“Ừ.” Ôn Nhu gật đầu một chút, nói, “Vậy người Diệu Âm các bên kia không cần vội vã phân phó, chờ thêm nửa canh giờ, nếu là sau nửa canh giờ Diệu Âm các còn không có truyền đến tin tức, vậy người ở chỗ này tái hành động.”

Dẫn nhi ngăn ra, không nghĩ ra Ôn Nhu tại sao lại đem hành động này sau giờ đó, nhưng nàng biết cái nào nên hỏi cái nào không nên hỏi, “Vậy, Vương phi, chúng ta chỗ này?”

“Chúng ta ở đây, hiện tại hành động, ta muốn nhìn xem trong Yên Thủy các này có bao nhiêu người ăn cây táo, rào cây sung.” Ôn Nhu cười nhạt, xoay người trở về phòng ngủ.

Dẫn nhi được mệnh lệnh, vội vã rời đi.

Sau một lát, chỉ thấy một đạo hắc ảnh tại Yên Thủy các lăm lét nhìn trái phải, sau đó nhanh chóng nhảy lên, lướt qua đình viện, sau đó vòng qua tiền thính hướng phòng ngủ của Ôn Nhu đi đến.

Tại đây dạng hàn lãnh đêm đông, vốn nên cũng không có người chú ý tới một người áo đen như vậy, thế nhưng người cố tình lại không giống, đã sớm ngóng trông hắc y nhân này mau một chút xuất hiện.

Động tác của Hắc y nhân cũng không thể nào mau lẹ, tương phản còn có chút trì trệ, hình như cố ý dừng lại dụ cho người chú ý, đây vốn là một vấn đề đáng giá chú ý, còn nếu là sốt ruột, tự nhiên liền tự nhiên liền sẽ không chú ý tới chi tiết như vậy, mà là hận không thể để hắc y nhân mau mau nhào vào phòng ngủ của Ôn Nhu.

Lúc hắc y nhân đẩy ra cửa phòng của Ôn Nhu, Yên Thủy các lập tức có hai thị nữ sợ hãi chỉ cực thét chói tai, “Có tặc nhân! Có tặc nhân! Mau tới bắt kẻ cắp a ——!”

Tiếng thét chói tai, trong sự yên lặng đêm đông, hầu như vang dội toàn bộ Yên Thủy các, rất sợ còn có người nghe không được, trong nháy mắt, Yên Thủy các thị nữ bà từ loạn thành một đoàn, một khắc trước vẫn còn ngủ yên, đột nhiên bị tiếng thét chói tai làm tỉnh lại, vừa nghe nói có tặc nhân, ai còn ngủ được, vội vã rời giường, cùng nhau chạy tới tiền thính.

Mà Ôn Nhan càng cấp tốc, hình như sớm chuẩn bị một dạng, ở thời điểm thị nữ tiếng thét chói tai, trước tiên kéo cửa phòng ra, quần áo nón này chỉnh tề còn giống như chưa từng ngủ một dạng, vội vã kéo qua còn trong lúc thị nữ kinh hách khẩn cấp hỏi: “Kẻ trộm người ở đâu?”

“Hồi tam tiểu thư, nô tỳ. . . Nô tỳ không biết. . . Nô tỳ chỉ nhìn thấy có hắc y nhân vào phòng ngủ của Vương phi. . .” Bị bắt thị nữ chiến chiến nguy nguy đáp.

Khóe miệng Ôn Nhan lướt qua một tia dáng tươi cười không bị người phát giác, ngược mắt lập tức đổi lại thần tình sợ hãi khẩn trương, vội vã lướt qua thị nữ một tiếng, “Các người còn đứng đây làm gì? Còn không mau đi với ta nhìn đại tỷ tỷ!”

Nói xong, Ôn Nhan liền bước nhanh đến phòng ngủ của Ôn Nhu.

Khó khăn lắm mới chạy đến trước cửa phòng ngủ của Ôn Nhu, thấy cửa phòng chỉ là khép hờ, Ôn Nhan vội vã đẩy cửa phòng ra, còn không đợi liếc mắt nhìn tình huống bên trong phòng, liền nhu nhược bị thống khóc ròng nói: “Đại tỷ tỷ, người có thể nghìn vạn lần không được có chuyện gì, nếu không bảo muội muội làm sao sống tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: DỄ KỂ HOÀN KẾT

“Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư.” Dẫn nhi ngồi xổm đang cho than củi vào lò treu chọc Dẫn nhi thấy Ôn Nhan tiến đến, nét mặt lộ ra kinh ngạc, nhưng vẫn là cung kính hành lễ, nhân thần hốt hoảng liếc mắt, sau đó đề thấp âm lượng nói, “Không biết tam tiểu thư đêm khuya đến, thế nhưng tìm Vương phi có việc gì?”

Trong nháy mắt Ôn Nhan cũng có kinh ngạc, sau đó cau mày, tâm trạng không hài lòng, một thị nữ nhỏ nhỏ, lại dám đối với nàng đặt câu hỏi, tuy là như vậy, Ôn Nhan cũng không dám vào lúc này phát tác, để tránh khỏi phá hủy đại sự, liền chỉ lớn tiếng trách mắng: “Bên ngoài tranh cãi âm ỉ Yên Thủy các có kẻ cắp người chẳng lẽ không biết? Đêm khuya ta đến đây, bất quá là muốn đến xem đại tỷ tỷ có mạnh khỏe không.”

Ôn Nhan nói xong, nhìn cũng không nhìn Dẫn nhi, thẳng đi về phía trước, duỗi tay vén rèm đang phủ trên giường lên, lại bị Dẫn nhi ngăn cản, lo lắng

nói: “Tam tiểu thư, Vương phi hôm nay mệt mỏi lắm, tam tiểu thư nếu là không có việc khẩn cấp hay là ngày mai trở lại tìm Vương phi đi, đêm khuya như vậy, quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi không tốt.”

Ôn Nhan cũng không có bỏ qua đây mắt của Duẫn nhi hoảng hốt cùng lo lắng, như vậy nàng liền càng thêm kiên định mưu đồ của các nàng đã thành, chỉ cần có nàng nhân chứng mục kích, sự tình liền nước chảy thành sông rồi.

Nghĩ như vậy, đáy lòng Ôn Nhan vui sướng rất nhiều, chút nào không để cho Duẫn nhi mặt mũi liền cố sức đem nàng hất ra, vội vã kéo ra rèm lên, chánh sở dĩ bất kể thông dâm tại giường, đây mới là bằng chứng có hiệu lực nhất, đến lúc đó, Ôn Nhu liền là như thế nào thân thông, cũng hết đường chối cãi, dù sao nàng chính mắt thấy, phía sau nàng phía sau nàng thế nhưng còn có các nha hoàn khác, đến lúc đó, đích tỳ đã từng cao cao tại thượng lại lần nữa bị hung hăng ném tới trên mặt đất, sau đó phần ti toái cốt.

Ha ha ha! Ôn Tâm muốn nắm nàng trong tay, dễ dàng như vậy! Mà nàng muốn thoát khỏi lòng bàn tay của Ôn Tâm, từ nơi này trên người đích tỳ mềm yếu hạ dao nhỏ! Tối nay vỡ tuồng này, bất quá là nàng báo cho Lý An Âm nói lên lên nhìn thấy Ôn Nhu cùng nam tử xa lạ trong phủ ước, cái này cùng người thông dâm để Ôn Nhu mang tội, sau đó nàng thông qua Lý An Âm đạt được vị trí nhỏ nhoi ở Bạch vương phủ!

Ôn Nhan nghĩ tới ngày sau những ngày an nhàn của mình, không khỏi trên mặt dương đầy đắc ý, khẩn cấp giật trường mạn, trong mắt tham lam nhìn phía giường.

Nhưng mà, chỉ là cái nàng vừa nhìn, để trên mặt nàng đắc ý toàn bộ đánh nát, trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Chỉ thấy cái màn giường khắc hoa buông xuống, Ôn Nhu ngồi dậy, hai mắt mang theo mộng lung buồn ngủ nhìn nàng, khẩu khí có chút lạnh lẽo nói: “Ta nói vì sao tranh cãi âm ỉ như vậy, nguyên là tam muội muội đến đây, không biết tam muội muội đêm khuya tìm đến thế nhưng có chuyện gì?”

“Vương phi chuộc tội, nô tỳ có khuyên tam tiểu thư chớ để Vương phi nghỉ ngơi, thế nhưng tam tiểu thư nói Yên Thủy các chúng ta có kẻ cấp vào, đặc biệt tới nhìn Vương phi một cái. . .” Ôn Nhu vừa dứt lời, Duẫn nhi liền quỳ rạp xuống bên cạnh Ôn Nhan, thỉnh tội nói.

Ôn Nhan mới từ trong khiếp sợ phản ứng kịp, thay về mặt lo lắng: “Muội muội là thật tâm là thật tâm lo lắng đại tỳ tỳ, cho nên mới cố ý muốn tới nhìn tỳ tỳ một cái, hiện nay nhìn thấy đại tỳ tỳ thật tốt, muội muội an tâm. . .”

Tuy là như vậy, trong lòng Ôn Nhan toát ra rất nhiều nghi vấn, vì sao sự tình không dựa theo kế hoạch phát triển? Không phải ai cũng nhìn thấy hắc y nhân vào phòng ngủ này sao, rồi lại sao không thấy hình bóng? Sai, nhất định là Ôn Nhu sợ bị người khác phát hiện đem người giấu đi rồi! Trong thời gian vội vàng như thế tất nhiên không thể đem người đưa ra ngoài, người nhất định vẫn còn ở trong phòng!

Ôn Nhu mất lạnh nhìn một thân trang phục tề chỉnh của Ôn Nhan, nàng đương nhiên minh bạch Ôn Nhan đang suy nghĩ gì, tính toán cái gì, trang phục tề chỉnh như thế tuyệt đối không phải vội vàng vàng rời giường có thể làm được, mà nàng căn bản cũng không có căn bản cũng không có ngủ, mà là chờ đến xem chuyện xấu của nàng, bất quá đã định trước làm nàng phải thất vọng rồi.

“Tam muội muội đêm khuya mà y phục vẫn còn chỉnh tề như vậy, nhưng là phải làm gì sao?” Ôn Nhu vén tóc, xuống giường, Duẫn nhi tay mắt lanh lẹ từ trên mặt đất đứng lên đỡ Ôn Nhu.

Trái qua Ôn Nhu vừa nói như vậy, trên mặt của Ôn Nhan có chút không nhìn được, nói nàng nửa đêm không nghỉ ngơi mà là y phục chỉnh tề, ý tứ trong đó bất quá là nói trong lòng nàng có chuyện không thể cho ai biết, muốn lựa ban đêm để hoàn thành kế hoạch, nhưng mà Ôn Nhan lại không sợ Ôn Nhu nói lời này bị người khác nghe vào trong tai, bởi vì nàng bởi vì nàng mang người vào phòng ngủ, cũng đều là bị nàng thu mua, tự nhiên không sợ các nàng truyền đi.

Vì vậy thần sắc trên mặt Ôn Nhan chậm, cực kỳ lo lắng mở miệng khuyên nhủ: “Đại tỳ tỳ, kẻ cấp còn chưa bắt được, có thể sẽ ẩn nấp tại nơi nào đó của Yên Thủy các, mới vừa rồi đại tỳ tỳ ngủ say, kẻ cấp nhân cơ hội này tiến vào trong phòng đại tỳ tỳ ẩn náu cũng không phải là không có khả năng, mà bọn hạ nhân nếu là lục soát phòng cũng sẽ không lục soát phòng ngủ của đại tỳ tỳ. . .”

Nguy ý, kẻ cấp sẽ trốn trong phòng ngủ của Ôn Nhu, nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, nếu là Ôn Nhu không cho lục soát phòng, biểu thị nàng chứa chấp kẻ cấp, nếu là cho phép lục soát phòng, vậy một ngày tìm ra kẻ cấp, bất kể là nàng giấu kín ở đâu, cũng sẽ có cơ hội đem một chậu nước dơ tạt đến trên người của nàng, Ôn Nhan thật có một bản tính tốt.

“Tam tiểu thư lời này tại sao lại hoài nghi Vương phi? Mới vừa rồi Vương phi ngủ say không biết, thế nhưng nô tỳ cũng là trong phòng, nô tỳ không nhìn thấy có người tiến đến!” Duẫn nhi có chút nghe không không rõ, thay Ôn Nhu biện luận

“Duẫn nhi, chủ tử nói chuyện, người không được phép xen mồm vào.” Ôn Nhu nhẹ nhàng liếc Duẫn nhi, Duẫn nhi liền không nói nữa, đưa qua áo khoác đến trên vai Ôn Nhu, Ôn Nhu tắc là một bộ biểu tình lạnh nhạt, “Tam muội muội nói như vậy, cũng không phải là quan tâm tỳ tỳ, nếu không tam muội muội cũng sẽ không đêm khuya không ngủ đến đây quan tâm tỳ tỳ.”

“Đại tỳ tỳ minh lòng của Bạch muội muội là tốt rồi, muội muội đích xác chỉ là vì đại tỳ tỳ suy nghĩ, không có ý khác.” Ôn Nhan tâm trạng oán hận, nàng ghét nhất chính là cái dáng dấp không liên quan đến mình này của Ôn Nhu, đợi đến một hồi tìm ra được người để cho nàng hết đường chối cãi!

“Đã như vậy, vậy làm phiền tam muội muội truyền thụ thay tỳ tỳ hảo hảo lục soát một chút cái phòng này một chút, đỡ phải một ít người thao nát tâm.” Ôn Nhu ngồi xuống mỷ nhân tháp, tiếp nhận ly nước do Duẫn nhi đưa tới, nhẹ nhàng uống, một tiếng “Một ít người” trong nháy mắt để Ôn Nhan hoảng hốt, chẳng lẽ Ôn Nhu phát hiện ra cái gì rồi sao?

Thế nhưng Ôn Nhan vừa nhìn thấy dáng dấp của Ôn Nhu mang dáng vẻ không sao cả, nàng lập tức đẩy ngã hoảng loạn trong lòng mình. Nàng không tin

Ôn Nhu sao biết được kế hoạch của các nàng! Nếu nàng để cho nàng lục soát phòng, như vậy nàng liền không khách khí.

Nhưng khi hai lần lục soát, Ôn Nhu như cũ đáng đáp như không có chuyện gì xảy ra, Ôn Nhan bắt đầu cảm thấy lưng lạnh cả người.

“Tam muội muội, thế nhưng lục soát kẻ cấp sao rồi?” Ôn Nhu giương mắt nhìn giương mắt nhìn Ôn Nhan có chút sợ hãi, khẽ cười nói.

Ôn Nhan há miệng, chưa nói ra một chữ, thì có thị nữ từ ngoài vội vã chạy tới, trước mặt Ôn Nhu khom người cúi đầu, thở hồng hộc bẩm báo: “Bẩm báo Vương phi, Diệu Âm các có tặc nhân xuất hiện!”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: TRÓC THÙY ĐÍCH GIAN

Trong nháy mắt Ôn Nhan cứng lại.

Ôn Nhu cười nhạt nhìn về phía thị nữ đến đây bẩm báo, thân nhiên nói: “Thế nào? Chỗ của Âm muội muội cũng xuất hiện kẻ cấp? Làm sao có thể trùng hợp như vậy?”

Ôn Nhu có ý đọc từ “Cũng” nhấn mạnh, nàng nhìn thần sắc của Ôn Nhan bán thất thần bán kinh hoảng, khoe miệng giật lên, muốn đấu với nàng, danh hiệu “Thiên diện” của nàng không phải hư danh đâu.

“Được rồi, nếu tam muội muội ở trong phòng ta cũng soát không ra kẻ cấp, Yên Thủy các của ta đây sạch sẽ, phòng riêng tự nhiên là không soát được kẻ cấp, hiện nay Yên Thủy các không có chuyện gì rồi, bất quá là thị nữ trực đêm nào ánh nhìn không được tốt truyền ra cái chuyện này, chúng ta liền đi đến chỗ của Âm muội muội xem một chút, nếu là giống Yên Thủy các của ta đây thì không sao, nếu là thật có kẻ cấp chạy vào thì không tốt.” Ôn Nhu từ mỹ nhân tháp đứng lên, nhắc chân đi ra phòng ngoài.

Mới bước được hai ba bước, Ôn Nhu ngừng lại, thoáng quay đầu lại nhìn về phía Ôn Nhan đứng ở sau lưng nàng cùng mấy thị nữ một lượt tiến vào, thần sắc như đao, lạnh lùng nói: “Đuẩn nhi, hôm nay ai ở nội viện trực đêm, đợi bốn Vương phi từ chỗ của Âm muội muội trở về, người tới báo cho ta.”

Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại, sắc mặt của Ôn Nhan vốn hồng nhuận đã chuyển sang tái nhợt, trong lúc mơ hồ nàng luôn cảm thấy việc lớn không thành rồi, rõ ràng là dựa theo kế hoạch kẻ cấp nào loạn Yên Thủy các, thế nhưng trên giường của Ôn Nhu cứ nhiên nhìn thấy “Gian phu” theo kế hoạch kia, thậm chí toàn bộ bên trong gian phòng cũng không soát ra được tung tích của nam nhân đó, mà chỗ của Lý An Âm lúc này lại trùng hợp bị kẻ cấp nào loạn, đây là có chuyện gì?

Rõ ràng đây là kế hoạch các nàng bày ra trước đó rất tốt, để một nam nhân xa lạ tiến vào phòng ngủ của Ôn Nhu, sau đó do nàng đến bắt gian tại trận, như vậy Ôn Nhu không chỉ có không làm được Bạch vương phi, thậm chí còn sẽ bị xử tử, kế hoạch này không có sai, trừ phi ——

Trừ phi là trước đó Ôn Nhu đã phát giác, nghĩ như vậy sống lưng của Ôn Nhan cảm thấy càng lạnh hơn một phần, nếu là Ôn Nhu hoài nghi, chớ nói Bạch vương phủ, đó là trở lại Trần Quốc Công phủ, cũng không có nơi nào nàng có thể sống yên.

Thế nhưng, lúc này nàng lại không thể tiến tự loạn trận cước, nhất định phải ở cùng Ôn Nhu, nhìn xem đến cùng nàng biết được bao nhiêu.

Vì vậy, sau khi Ôn Nhu rời khỏi, Ôn Nhan cũng mặt dày đi theo, nàng đứng sau lưng mấy, thì bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, sợ đến đầy mặt trắng bệch, thậm chí, đã xui xẻo trên mặt đất, bởi vì tối nay các nàng đều là người bày trò. . .

Diệu Âm các

Trên người Lý An Âm chỉ mặc một bộ lụa mỏng màu hồng nhạt lúc này đang bị nam tử tướng mạo cường tráng đặt ở dưới thân, nhãn nhô giãy giụa muốn thoát khỏi thân thể của nam tử đó, thế nhưng nam tử quá nặng, ép nàng ta rất chặt, nàng cử động cũng khó khăn, hai tay cũng bị nam tử nắm, đừng nói chi là muốn tránh khỏi thân dưới của nam tử đó.

Ngay cả ngày thường Lý An Âm hiếu trương bạt hồ, gặp phải loại tình huống này cũng không khỏi mặt đỏ tới mang tai, mặc dù nàng gả cho Bạch vương làm thiếp, thế nhưng Bạch vương chưa từng chạm qua nàng, tình hình thực tế tình hình thực tế có thể nói đến nay nàng vẫn là nữ nhi, hôm nay bị nam tử xa lạ đè như thế, ai chịu nổi? Huống chi, một màn này vốn nên diễn ra trên người của Ôn Nhu!

Lý An Âm không thoát khỏi móng vuốt của nam tử, muốn lớn tiếng hô to nhưng sợ truyền ra ngoài nàng sẽ chết, chỉ có thể mặt đỏ tới mang tai thần sắc như đao nhìn nam tử, thấp giọng quát: “Cút ngay! nhanh cút ngay cho bản phu nhân!”

Nàng vốn là vui mừng nằm ở trên giường chờ Liên nhi truyền tin tức tốt cho nàng, chẳng biết lúc nào ngủ mất, sau đó đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy trên người rất nặng, đột nhiên trên người lại xuất hiện một nam nhân xa lạ! Mà ngoài phòng của nàng cho tới nay đều có Cúc nhi hoặc là Liên nhi trực đêm, làm sao có thể có một nam nhân bước vào mà các nàng không biết? Làm sao bảo không gọi nàng không hoảng loạn, làm sao không nổi giận cho được?

“Tiểu mỹ nhân, không phải nàng gọi bản công tử tới sao? Sao lúc này lại bảo bản công tử rời khỏi?”

Nam tử cười đến hèn mọn, bắt đầu giờ trò với Lý An Âm

Trong lòng nam tử mừng rỡ như hoa tươi, hẳn không nghĩ tới có người dùng bạc để bảo hắn làm chuyện tốt như vậy, đã vậy lại với một cô nương như hoa như ngọc như thế, hơn nữa nhìn đáng đáp kiều tích tích, tựa hồ còn là một hoàng hoa khuê nữ, bảo sao hắn không huyết mạch sôi sục cho được?

“Cầu vật! Còn không mau cút ra khỏi người của bốn phu nhân!” Lý An Âm giận không kềm được, phun một ngụm nước bọt lên mặt nam tử nọ, nam tử cũng không giận, ngược lại là đưa tay lau mặt một cái, sau đó cư nhiên dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay của mình, thấy thế Lý An Âm quả muốn nổi.

“Không nhìn ra tiểu mỹ nhân nóng bỏng như thế, quả là khẩu bị của bản công tử, bản công tử thích!” Nam tử cười đậm đáng, sau đó dùng ngón tay vuốt ve gương mặt của Lý An Âm, cười càng thêm hèn mọn.

“Ngươi ——” Lý An Âm không nghĩ tới nam nhân này sẽ vô sỉ như vậy, găm lên chuyện thành uy hiếp, “Mau cút ra khỏi người của bốn phu nhân! Nếu không bốn phu nhân để cả nhà ngươi không chết từ tế được! Biết bốn phu nhân là ai sao?”

“Hắc hắc hắc, tiểu mỹ nhân, không nên động nộ khí, chuyện này, phải lắng lẽ mới có vị đạo, tiểu mỹ nhân như vậy gọi đưa đám người bên ngoài tiến vào sẽ không tốt,” Nam tử lè lưỡi liếm liếm má trái của Lý An Âm, “Còn có, bản công tử cũng mặc kệ nàng là ai, thế nhưng tối nay, bản công tử sẽ làm cho nàng quên cả mình là ai.”

Chỉ thấy nhân thân của nam tử nóng hừng hực nhìn trên người nàng, lời nói làm cho người khác xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Lý An Âm lửa giận công tâm, không có cách nào, trước tiên nghĩ tới chính là mình thiếp thân tỳ nữ của mình là Liên nhi cùng Cúc nhi, Liên nhi cùng Cúc nhi đã luyện qua một chút công phu, chỉ cần các nàng đến đây, là có thể đem nam nhân vô sỉ này đánh đuổi đi! Hơn nữa chỉ có hai người bọn họ mới khiến nàng yên tâm, nếu không để những người khác nhìn, nàng không dám tưởng tượng hậu quả!

“Liên nhi Cúc nhi!” Lý An Âm lớn tiếng gọi ra mệnh! Đợi Liên nhi cùng Cúc nhi đến chế trụ nam nhân này, cứ cho là tát hắn lột da hắn cũng muốn hỏi ra rốt cuộc là ai sai khiến hắn đến@

Cùng lúc đó, Lý An Âm nghe ngoài phòng hốt hoảng rống lên một tiếng, “Có tặc nhân! Có tặc nhân đến phòng ngủ của phu nhân! Nhanh đi bảo hộ phu nhân!”

“Có tặc nhân! Có tặc nhân đến phòng ngủ của phu nhân! Nhanh đi bảo hộ phu nhân!” Tiếng kêu liên tiếp, tràn đầy màng tai của Lý An Âm, Lý An Âm dung mạo xinh đẹp tiện đà trắng bệch!

“Phu nhân!” Cúc nhi đẩy cửa ra khi nhìn đến trên giường hẹp Lý An Âm cùng nam tử xa lạ, bất khả tư nghị trong nháy mắt cứng đờ, lại thông minh lập tức trở tay đóng cửa phòng lại, để người bên ngoài nhìn không thấy bên trong.

“Cúc nhi!” Sắc mặt của Lý An Âm trắng bệch, thời gian thấy Cúc nhi phảng phất chớp được một cái phao cứu sinh, vội la lên, “Cúc nhi mau tới cứu bốn phu nhân! Đem điều này cầu vật không biết điều trên người bốn phu nhân đánh đuổi!”

Cúc nhi có chút thân thủ, cho nên Lý An Âm tin tưởng Cúc nhi tuyệt đối có thể mang nam nhân trên người nàng ra, “Nhanh! Rất nhanh sẽ có người đến!”

“Thuê, cổ chủ?” Thời gian nam nhân đó nhìn thấy Cúc nhi cũng là kinh sợ, nhìn Cúc nhi một chút, nhìn nhìn lại Lý An Âm ở dưới thân, kinh ngạc bất khả tin tưởng.

Nam nhân chán kinh! Lý An Âm chán kinh, Cúc nhi càng kinh hãi, lập tức phản nộ quát: “Còn không mau cút xuống!” Nam nhân này, không phải là nên xuất hiện trên giường của Ôn Nhu sao? Hơn nữa, rõ ràng là nàng tự mình đem người dẫn tới Yên Thủy các! Như thế nào sẽ xuất hiện trên giường phu nhân?

“Vâng, vâng!” Nam nhân thu liễm đáng đáp hèn mọn mới vừa rồi, lập tức trở nên cung kính, dù sao, cổ chủ cũng đưa hắn trăm lượng bạc, cũng đủ cho hắn mua một tòa đình viện rồi! Hắn trăm triệu lần không thể đắc tội!

Thế nhưng, thời gian nam nhân đang muốn leo xuống khỏi người của Lý An Âm, đột ngột ngoài phòng vang lên mệnh lệnh lạnh lùng của Ôn Nhu, “Các người còn ở ngoài cửa làm gì? Còn không mau chạy vào xem Âm phu nhân thế nào! Kẻ cấp thế nhưng vào được phòng của Âm phu nhân! Nếu như Âm phu nhân có chuyện gì, các người đảm đương nổi sao?”

Dứt lời, nấy tên gia đình vốn là cô kỹ cũng vội vã đẩy cửa phòng đóng chặt ra, vọt vào!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: TRÓC GIAN TẠI THÁP

Hình ảnh phảng phất động lại, bọn gia đình đang chạy vào phòng ngủ của Lý An Âm lòng bàn chân cứng lại, bọn họ đứng tại chỗ không dám đưa mắt về phía trước, hai mắt mở to lập tức cúi đầu không hề dám nhìn thẳng cảnh tượng trước mắt, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên xông lên trước đem kẻ cấp trên người Âm phu nhân xuống, hay là lập tức phòng ngủ xem như chưa từng thấy qua chuyện gì phát sinh.

Nam nhân có thể đi vào thoát khỏi thủ vệ của Bạch vương phủ an toàn đến được phòng ngủ của Âm phu nhân, xem ra công phu không ít, mà y phục trên người của nam nhân này toàn bộ cời sạch sẽ, Âm phu nhân cũng là cời hết một nửa để lộ ra vai cùng bộ ngực trắng nõn, điều này đương nhiên không chỉ trong thời gian bắt tặc nhân ngăn ngừa mà làm ra được, nếu thật là kẻ cấp, vì sao không có nghe được Âm phu nhân kêu cứu?

Bọn gia đình tại Bạch vương phủ không phải hầu hạ chỉ một hai ngày, tự nhiên cũng hiểu được chút đạo lý, hiểu được cái trạch này trong đại viện ẩn giấu nhiều bí mật, mặc dù có mệnh lệnh của Vương phi, thế nhưng Âm phu nhân là phu nhân có thể lực nhất trong Bạch vương phủ, hiện nay đáy lòng của bọn gia đình đoán rằng có điều cớ kị, không dám tùy tiện tiến đến bắt nam nhân kia, cùng lúc sợ cái mệnh lệnh của Vương phi, cũng sợ đắc tội Âm phu nhân, cho nên cúi đầu thấp xuống là tốt nhất.

Mà hình ảnh tiêu điểm, Lý An Âm cứng lại, nàng thật không ngờ Ôn Nhu cư nhiên sẽ đến phòng ngủ của nàng! Mà nam tử trên người nàng rõ ràng cũng ngây dại, cổ chủ chỉ đề hấn đến khuê phòng của phu nhân, cổ chủ sẽ hảo an bài để bên ngoài viện không có bất kỳ kẻ nào phát hiện, hấn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bị người phát hiện! Tội danh thông dâm hấn cũng đảm đương không nổi cũng đảm đương không nổi!

Phòng ngủ tối tăm trần ngập hơi thở, nhất thời an tĩnh chỉ nghe được tiếng hít thở khản trương.

Lúc gia đình bước vào phòng ngủ của Lý An Âm, Ôn Nhu cũng bước đến, nhãn thần lạnh lùng đảo qua thất sắc kinh ngạc trên khuôn mặt khinh địch của Lý An Âm, hướng gia đình bên cạnh phẫn nộ quát: “Còn không mau tiến lên bắt kẻ cấp? Lo lắng làm gì?”

Ôn Nhu liếc mắt nhìn Duẫn nhi bên người nàng, chỉ thấy Duẫn nhi khẽ lắc đầu, khoe miệng của Ôn Nhu không khỏi cong lên, lại không khỏi đối với Lý An Âm cười nhạt.

Trong ánh mắt của Duẫn nhi, Ôn Nhu biết nam tử trước mắt không phải là người nàng bảo Duẫn nhi an bài, mà là nam tử sợ hãi nhìn ánh mắt của Cúc nhi, nàng liền biết nam tử này vốn là Lý An Âm tìm đến để hãm hại để hãm hại nàng, vốn nam tử này là nên xuất hiện tại Yên Thủy các, Nghiêm Vô Ly bất ngờ lại tiến đến, nam tử này liền chuyển đến trên giường Lý An Âm, về phần quá trình thế nào, nàng không muốn biết.

Từ khi bước vào phòng ngủ của Lý An Âm, Ôn Nhu cực kỳ bén nhạy liền biết trên đỉnh đầu của mình có một người ẩn nấp, về phần là ai, nàng không cần nghĩ cũng biết, chỉ là nàng không rõ, Nghiêm Vô Ly thực sự đang giúp nàng sao, hấn có mưu đồ gì? Chẳng lẽ còn đối với nàng yêu say đắm? Nàng không tin, một nam nhân đã từng người yêu, nàng không tin đáy lòng hấn còn yêu nàng say đắm.

Mà hấn, lại có công phu thâm hậu như thế, có thể tự nhiên lui tới Bạch vương phủ.

Không cần biết lý do gì, nói chung lúc này đây hấn là giúp nàng, đầu tiên không nên cự tuyệt hấn, hiện nay chuyện nàng muốn làm là đem Lý An Âm hảo hảo “an bài”, cũng không thể đem thời cơ này lãng phí.

“Đem kẻ cấp này áp đến tiền đình đi, đợi đại quân sự lại thẩm vấn.” Ôn Nhu quay sang gia đình phẫn nộ nói.

Nam tử còn kinh ngạc sợ hãi chưa định được thần, liền bị gia đình kéo đi, khi hấn nhìn đến Ôn Nhu, vốn là kinh ngạc tâm lại lần nữa kinh đến quên tự hỏi, kinh đến quên kêu la, kinh đến quên biện bạch, thậm chí quên luôn cả mục đích hấn đến đây, hấn không nghĩ ra, đến tốt cùng hộ gia đình nào lại có nữ nhân tuyệt sắc như vậy, đẹp hơn cả nữ tử hấn dè dặt dưới thân lúc này không biết bao nhiêu lần.

Cảm thụ được ánh mắt của nam tử, Ôn Nhu không thèm liếc mắt nhìn, chỉ miệt thị Lý An Âm một phen, tìm nam nhân đến đây, đừng nói đến chuyện chờ kế hoạch thành công, đến bản thân nàng cũng không có giữ được! Thật không có tiền đồ!

Sau khi nam tử bị gia đình đưa đi, Cúc nhi từ kinh hãi kinh ngạc lập tức có phản ứng, lập tức khốc ôm lấy chân của Ôn Nhu, thay Lý An Âm giải thích: “Cầu Vương phi mau cứu phu nhân! Tội nay nô tỳ hầu hạ phu nhân ngủ, lại không biết từ đâu có một nam nhân xông vào, đem nô tỳ đánh ngã xuống đất, sau đó có ý đồ khinh bạc phu nhân! Xin Vương phi hãy vì là phu nhân làm chủ! Lập tức xử trí kẻ cấp! Bằng không, bằng không truyền ra ngoài, tổn hại thanh danh của người! Cũng sẽ tổn hại danh tiếng của Vương phi!”

Thật không hổ là nha hoàn nhanh nhẹn nhanh miệng, biết vì Lý An Âm giải vây, lại biết đem danh tiếng của Lý An Âm và danh tiếng của nàng buộc chung một chỗ, hôm nay Bạch vương phủ do nàng chưởng quản, nếu không phải hảo hảo xử trí kẻ cấp trả lại danh tiếng thuần khiết của Lý An Âm, đó là nàng chưởng nghiêm gây ra gièm pha, làm hư hại danh tiếng của Lý An Âm đồng thời cũng hủy luôn danh tiếng của nàng.

Thế nhưng nàng đã quên, danh tiếng của Ôn Nhu nàng đã xấu đến nỗi không thể nào hủy được nữa rồi, nàng sẽ còn để ý loại gọi là danh tiếng thế này nữa sao? Buồn cười.

Ôn Nhu chỉ là nhàn nhạt nhìn Cúc nhi quỳ gối bên chân mình, nhìn nhìn lại Lý An Âm quần áo xốc xếch mặt đỏ tới mang tai hai mắt đang bốc hỏa, lời nói của nha hoàn, nếu là Lý An Âm thông minh, cũng sẽ có lý do thoái thác, bất quá, nàng xem nàng bộ dáng kia, nhìn trái nhìn phải ngó trên ngó dưới, bắt luận nhìn thế nào, nàng cũng nhìn không ra Lý An Âm là một người thông minh.

“Ôn Nhu! Là người! Là người tính toán hại ta!” Lý An Âm giận không kềm được dùng tay chỉ vào Ôn Nhu, hấn không thể nhào tới cắn xé Ôn Nhu, nếu không Ôn Nhu, còn có ai đối nghịch với nàng? Nếu không nàng, nàng như thế nào sẽ bị hại ngay ở Diệu Âm các này! Mà vốn là nàng nên xem trò hay của nàng!

Lúc đó Lý An Âm kích động, Cúc nhi sợ đến lập tức xoay người kéo nàng ý bảo nàng không nên nói nữa, nhưng mà trong lúc tức giận Lý An Âm đầu

còn liếc mắt nhìn Cúc nhi, không chút nghĩ ngợi liền đem Cúc nhi bỏ qua.

“Âm muội muội lời này, tỷ tỷ có chút không hiểu, rõ ràng là kẻ cắp trong phòng Âm muội muội náo loạn, tỷ tỷ bắt quá xuất phát từ quan tâm đến tới nhìn muội muội một cái xem có mạnh khỏe hay không, sao lại thành tỷ tỷ tính toán muội muội?” Ôn Nhu không thêm đề ý Lý An Âm đang nổi giận chút nào, như trước nhọt nhạt cười, nàng biết, hiện tại bộ dáng làm bộ quan tâm những chuyện không liên quan đến mình của nàng rất dễ làm Lý An Âm tức giận, để cho nàng càng nói thêm những thứ không nên nói, đến nha hoàn cũng biết lúc này im miệng là lựa chọn tốt nhất, Lý An Âm ngu xuẩn đến nỗi không bằng cả một nha hoàn.

“Ôn Nhu người con giày rách dâm phụ này! Bớt ở trước mặt bọn phu nhân giả mù sa mưa! Người cho là bọn phu nhân sẽ tin tưởng lời của người?” Quan tâm nàng? Lý An Âm nàng không phải ngu xuẩn, nếu không phải trước đó Ôn Nhu đã hão tính toán nàng, làm sao sẽ trùng hợp như vậy mang người xuất hiện ở trong phòng của nàng, để cho nàng mất hết mặt mũi?

“Âm muội muội vẫn là mau mau mặc xiêm y vào vào đã, khí trời đại hàn, để bản thân nhiễm lạnh sẽ không tốt đâu.” Ôn Nhu như trước ôn tồn, đôi mắt sáng sủa như nước mùa thu, thấy Lý An Âm không thể nhịn được nữa, lập tức vọt tới trước mặt Ôn Nhu giờ cao tay muốn tát vào mặt của Ôn Nhu!

“Tiện nhân người cầm miệng cho bọn phu nhân!”

“Âm phu nhân xin tự trọng!” Một tiếng lạnh lùng có bất kỳ ôn độ nào từ ngoài cửa truyền đến, khiến cánh tay đang giơ cao giữa không trung của Lý An Âm cứng đờ.

Khỏe miệng của Ôn Nhu cong lên một đường, nàng biết hẳn ở ngoài cửa, sẽ chờ lên tiếng, hẳn đối với Lý An Âm có lực chấn kinh hơn nàng biết bao nhiêu lần, nếu không thái độ của nàng cũng không tốt như vậy đâu.

Lúc đang không có bất luận cái căn cơ nào bảo đảm mình có thể đủ cường đại, không thể lộ tài năng ra ngoài, đây là quy tắc sinh tồn của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chi Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: NHƯ HÀ GIẢI THOÁT

Lông mày rậm của Túc Dạ hơi nhíu, sắc mặt tối lạnh đứng ở ngoài cửa, không dự định tiến vào phòng, cũng không dự định rời khỏi.

Ôn Nhu rất là thoải mái, nàng còn tưởng rằng Túc Dạ sẽ chỉ mang thân phận như một người ngoài cuộc đứng bên ngoài xem cuộc vui chứ không muốn ngăn lại, bất quá xem ra hẳn có thân phận “người thay mặt của Bạch vương” cũng không phải không hề có tình cảm.

“Túc. . . Túc Dạ?” Khuôn mặt tức giận đến mặt đỏ lên của Lý An Âm dần dần trở nên trắng bệch, không thể tin nhìn Túc Dạ, bàn tay giơ lên giữa không trung liền cứng lại, xấu hổ đến cực điểm. Trong Bạch vương phủ, nàng có thể chỉ cao khí ngang đôi mắt với bất cứ người nào, ngoại trừ nàng chưa từng thấy được Bạch vương, thì nàng cũng không dám ở trước mặt Túc Dạ lỗ mãng, thậm chí mỗi khi Túc Dạ ở trước mặt nàng cũng tận lực biểu hiện khiêm tốn, đơn giản là nàng hiểu rõ, thân phận của Túc Dạ trong vương phủ đại biểu một nửa Bạch vương, tuy rằng thân phận chỉ là một hạ nhân, thế nhưng cũng trăm triệu lần không thể đắc tội.

Tuy rằng nàng oán hận Ôn Nhu, nhưng thân phận của Ôn Nhu là Vương phi thật thật tại tại trên đầu nàng, cấp bậc là thân phận như thế này trăm triệu lần không thể vượt qua, mà nàng cư nhiên làm trò trước mặt Túc Dạ, mắng thẳng Ôn Nhu là tiện nhân giày rách, đây chẳng phải là trong vô hình đánh luôn lên mặt của Bạch vương sao, cái này làm sao không phải là đắc tội Túc Dạ? làm sao bảo nàng không lo lắng cho được?

“Túc Dạ gặp qua Vương phi, gặp qua Âm phu nhân.” Túc Dạ không trả lời Lý An Âm, lại giống như không có bất cứ chuyện gì phát sinh qua một dạng, hướng Ôn Nhu ôn nhu và Lý An Âm cung kính chấp tay, “Nghe nói Diệu Âm các bị kẻ cắp làm náo loạn, Túc Dạ biết chuyện liền đến.”

Nét mặt của Túc Dạ tuy là bình tĩnh, tâm trạng đối với Ôn Nhu nổi lên nghi vấn, hẳn không nghĩ ra Ôn Nhu có thể đi qua Ngõa Phủ Lô Minh thế nào có thể tùy ý Lý An Âm chỉ vào mũi của nàng mắng mà vẫn chỉ là ôn tồn đối đãi, rõ ràng hoàn toàn có năng lực xử trí Lý An Âm, lại hết lần này tới lần khác phải tìm hán đến đây, hẳn không nghĩ ra, mới vừa rồi Lý An Âm thẳng thắn mắng là nàng cố ý để hán nghe được, hay là nàng thực sự không có giải pháp? Hẳn không tin nàng không hề có giải pháp xử lý, nàng đến tốt cùng suy nghĩ gì?

Gia gọi hán gọi hán chú ý cử động của Vương phi nhiều một chút, xem ra tất biết Vương phi này không đơn giản, chỉ là hiện nay nếu hán đến đây, liền không thể khoanh tay đứng nhìn, huống chi, hán vốn chỉ biết Âm phu nhân ngày thường trong Bạch vương phủ hiền lương bạt hổ (Luna: hung hăng can quấy), chỉ bất quá không có chạm đến gia, hán liền nhắm mắt một mắt mở một mắt để tùy ý, thế nhưng hôm nay nàng dám vượt quá thân phận chỉ vào mũi của Vương phi lớn tiếng mắng chửi, rõ ràng là không đem gia để vào mắt, mặc dù Vương phi đã không hề có danh tiếng gì đáng nói, nhưng làm sao có thể để người khác đập lên đầu như vậy, đây không thể nghĩ ngờ là đang tát vào mặt gia một bạt tai, nếu là như vậy mặc cho Âm phu nhân khi để Vương phi, nếu truyền ra ngoài, chẳng phải là cho gia thêm một tầng danh tiếng xấu không thể xóa sạch sao?

Xem ra, nếu không quản giáo Âm phu nhân một chút là không được.

“Đại quân sự đến đây? Như vậy thật tốt, một lượt đến tiền đình thẩm tra kẻ cắp, không biết kẻ cắp này là ăn phải cái gan gì, dám đến Bạch vương phủ

trộm vặt, suốt nửa sẽ phá hủy Âm muội muội thuần khiết.” Ôn Nhu nhìn mẫu tử xinh đẹp của Lý An Âm, có chút tiếc rẻ nói rằng, “Âm muội muội nói xem, có đúng không?”

Ôn Nhu nói xong, hướng Lý An Âm nâng lên một cái chỉ có Lý An Âm có thể nhìn thấy nụ cười khê kia, sau đó xoay người, âm thanh nhàn nhạt vang vọng, “Âm muội muội vẫn là mau mau mặc xiêm y vào, cùng tỷ tỷ và đại quân sự cùng đi thăm tra kẻ cấp mới tốt, như vậy mới biết được Âm muội muội có còn thuần khiết hay không? Uổng công phải gánh vác tội danh thông dâm”

“Âm phu nhân, Túc Dạ ở thính chờ Âm phu nhân, đợi Âm phu nhân chỉnh lý thỏa đáng rồi đến tiền thính, mới thăm tra kẻ cấp.” Túc Dạ cúi đầu, rời khỏi.

Đội Ôn Nhu cùng Túc Dạ hai người đi xa, Lý An Âm nhất thời yếu đuối trên giường hẹp, hai tay nắm thật chặt cổ tay của Cúc nhi, nhìn ánh mắt của Cúc nhi đã hoàn toàn không có thái độ hiêu trương跋扈 ngày xưa, thay vào đó là sợ hãi.

Mà Cúc nhi lúc này cũng luống cuống, hiển nhiên mới vừa rồi nàng nói dối biện hộ Ôn Nhu không có tin tưởng, hôm nay lại có cả đại quân sự Túc Dạ, mà vừa nghĩ tới nàng cùng Liên nhi đã từng cùng nam nhân kia thương lượng, nàng càng hoảng loạn, bất kể là tội danh thông dâm hay là hãm hại Vương phi, Âm phu nhân đều không kham nổi, hôm nay, biện pháp duy nhất chỉ có thể là ——

Nghĩ tới đây, Cúc nhi thoáng định tâm thần, vỗ vỗ tay của Lý An Âm trấn an nói: “Phu nhân đừng sợ, không có việc gì”

Cúc nhi nói phảng phất như cho Lý An Âm ăn một viên thuốc an thần, Cúc nhi cùng Liên nhi từ nhỏ đi theo bên người nàng lớn lên, là tâm phúc nàng tín nhiệm nhất, cũng là trợ thủ đắc lực nhất của nàng, tại thời gian nàng không có đều là Liên nhi cùng Cúc nhi giúp nàng cầm chủ ý, cho nên đối với Liên nhi cùng Cúc nhi, Lý An Âm tuyệt đối là tin tưởng, huống chi lúc này ngoại trừ tin tưởng Cúc nhi ra, nàng không biết nên làm gì mới tốt.

Lúc này, Liên nhi thăm một tầng mờ hồi mong chạy từ ngoài vào, khi nhìn đến vẻ mặt sợ hãi cùng vẻ mặt lo lắng của Cúc nhi, nàng cùng Cúc nhi nhìn nhau gật đầu, sau đó vội vã ly khai.

Trước đó các nàng cũng đã nghĩ xong đường lui, nếu là sự tình không như dự liệu, liền giết người diệt khẩu, tuyệt không tuyệt không lưu lại người hại phu nhân!

Tiền thính, Lý An Âm còn chưa tới, Liên nhi đang cầm trà nóng đi tới trước mặt Ôn Nhu, cung kính đem ly trà đưa cho Ôn Nhu.

“Âm phu nhân còn chưa đến?” Ôn Nhu nâng chung trà lên, nhấp một cái, nhàn nhạt hỏi, nhất định là tận lực nghĩ cách ứng phó, cũng tốt, nàng cũng muốn xem một chút đến giờ phút này còn biện pháp tốt gì, trái lại nàng có hứng thú muốn biết.

Còn không Liên nhi đáp lời, liền nghe được thanh âm của Cúc nhi từ xa đến gần truyền đến, “Không xong! Không xong! Bệnh cũ của phu nhân lại tái phát hiện đang hôn mê bất tỉnh! Cầu Vương phi mau quay trở lại xem phu nhân!” Dứt lời người tới, Cúc nhi vẻ mặt khẩn cấp khỏe mắt treo, đáng đáp vô cùng gấp gáp.

Nhưng mà Ôn Nhu chỉ là ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, sau đó tiếp tục uống trà, thần nhiên nói: “Sao? Âm phu nhân mới vừa rồi không phải là rất tốt sao? Sao đột nhiên liền bệnh cũ tái phát?”

Ôn Nhu nói xong, lại quay đầu nhìn thoáng qua Túc Dạ đứng ở trước mắt không xa, hỏi: “Âm muội muội có bệnh cũ sao? Đại quân sự có từng biết? Từ lúc vào phủ có từng tái phát không?”

Kéo dài thời gian? Cự nhiên dùng chiêu bệnh cũ tái phát này, xem ra Lý An Âm đích xác không thể đánh giá cao được.

Quả nhiên, Túc Dạ lắc đầu, “Túc Dạ chưa từng nghe nói Âm phu nhân có bệnh cũ.”

Nhìn Ôn Nhu không tin, Cúc nhi hiển nhiên nóng nảy, nàng vốn là cùng Liên nhi dự định, nàng đến báo cho Ôn Nhu biết Âm phu nhân té xỉu, sẽ nhân cơ hội Âm phu nhân bệnh cũ tái phát đột nhiên ngắt xỉu đưa Ôn Nhu cùng Túc Dạ dẫn tới Diệu Âm các, Liên nhi dùng thời gian cấp tốc đó giải quyết rồi nam tử kia rồi tạo thành hấn sợ tội tự sát, chết không đối chứng, Âm phu nhân nhất định vô sự.

Từ việc tối nay, các nàng liền hiểu rõ Vương phi này không phải là nữ nhân ngực lớn nhưng không có đầu óc, muốn trước mặt nàng cùng đại quân sự Túc Dạ lấy một cái mạng không phải là một chuyện dễ, chỉ có thể coi đây là mụm có đưa đi mới có thể hành sự, mà xem tình hình hiện nay, hai người không hề có ý tứ đi xem Âm phu nhân, nên làm thế nào cho phải đây?

“Hồi Vương phi, hồi đại quân sự, bệnh này của phu nhân là từ trong bụng mẹ ra, sẽ không phải lúc nào cũng tái phát, vốn tưởng rằng đã tốt rồi, có lẽ là tối nay bị kinh hách cực lớn nên đột nhiên tái phát, mà mỗi lần phu nhân phát bệnh sẽ rất nguy hiểm, phu nhân. . . Phu nhân hiện nay rất nguy hiểm a!” Cúc nhi nói, trước mặt Ôn Nhu quỳ xuống khóc, dập đầu, “Cầu Vương phi mau quay trở lại xem phu nhân đi!”

Phu nhân đầu gì cũng là nữ nhi của Hình bộ Thị lang, đường đường là thiếp thất của Bạch vương, sinh mệnh sẽ nguy hiểm bất cứ lúc nào sẽ làm người khác chú ý!

“Nguy hiểm bất cứ lúc nào?” Đôi mi thanh tú của Ôn Nhu chau một cái, ngược mắt, nhìn Cúc nhi, trong lòng cười nhạo, thực sự là biết chọn thời gian nguy hiểm, Lý An Âm quả yếu đuối thật như vậy, sợ đã sớm chết rồi, còn chờ đến hôm nay mới nguy hiểm sao? “Đã như vậy, còn không nhanh đi thỉnh đại phu? Bọn Vương phi cũng không có bàn tay tiên thánh.”

“Vương phi. . .” Cúc nhi nóng nảy, Liên nhi cũng gấp, cùng kêu lên, không đi như vậy, chiêu kia phải làm sao?

Thế nhưng dưới mí mắt của nhiều người như vậy, chiều đó có thể sử dụng được sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: THỨC PHÁ CHUYẾT KẾ

“Là người! Là kẻ cấp như người hại tính mạng của phu nhân bị đe dọa! Nói mau là ai sai sử người tới phu nhân!” Liên nhi mất thấy Ôn Nhu không có ý tứ đến Diệu Âm các, liền lập tức quỹ xuống đất hướng nam từ kia nhào qua, hung thần ác sát, đáng đáp bất bình giận dữ.

Bỗng nhiên, ngón tay của Liên nhi xuất hiện một cây ngân châm rất nhỏ người khác không thể nhìn thấy được, chỉ cần nàng có thể tiếp cận đến bên người nam tử, đem ngân châm này đẩy vào bất kỳ bộ vị nào trên thân thể của hắn, liền có thể liền có thể tạo thành biểu tình hấn sợ tội uống thuốc độc tự sát, đây là ngày ấy phu nhân xuất giá, lão gia tự mình giao cho trên tay nàng, lúc đó lão gia không nói thêm gì, chỉ nói không đến lúc tuyệt đối không được dùng đến, hiện tại phu nhân thật sự xảy ra chuyện, nếu còn không dùng e là sau này sẽ không có cơ hội dùng nữa.

Mà động tác của Liên nhi làm sao tránh khỏi tầm mắt của Ôn Nhu đích, mới vừa rồi Liên nhi bung trà cho nàng, cánh tay phải của Liên nhi hơi lộ ra sự cứng nhắc, nàng chỉ biết tay áo của Liên nhi có cất giấu đồ, nhưng không nghĩ đó sẽ là một ngân châm nhỏ như vậy, là muốn dưới mắt của nàng giết người giết khẩu sao, các nàng cho rằng có thể dễ dàng như vậy sao?

Vì vậy, lúc Liên nhi sắp tiếp cận nam tử, Ôn Nhu đem ly trà trong tay cố sức giương lên, trong ly trà nước trà nóng hồi liền không chút do dự hướng nam tử quỹ gối cách đó không xa, phẩy đến mặt của nam tử, nước trà nóng khiến nam tử kêu lên một tiếng, thân thể cứ như thế mà ngã xuống.

Mà giờ khắc này, ngân châm trên ngón tay của Liên nhi sắp đến gần, mất thấy đâm vào cổ của nam tử, lại vì trong nháy mắt nam tử nghiêng thân thể tránh thoát, ngân châm cứ như vậy hướng gia đình trong coi phía sau nam tử bay đi, trong nháy mắt cũng may không có rơi vào chân của nam tử.

Liên nhi hoảng hốt, trong lòng đến cước bộ cũng không ổn, ngã vào trên người nam tử.

Tất cả những việc đó, chỉ xảy ra trong nháy mắt, Ôn Nhu đem tách trà trong tay buông xuống, hướng Liên nhi phẫn nộ quát: “Bốn Vương phi còn chưa thẩm tra, không phải do một mình thị nữ như người lỗ mãng! Người đến, đem thị nữ này kéo lên! Bừa bãi lỗ mãng không hề có quy củ, đợi bốn Vương phi thẩm tra thẩm kê cấp này xong liền xử trí người!”

“Tính mạng của Âm phu nhân đang bị đe dọa, còn không nhanh đi thỉnh đại phu, còn quý ở chỗ này làm gì?” Ánh mắt sắc bén của Ôn Nhu quét đến Cúc nhi, “Nếu Âm phu nhân tới không được, vậy liền không cần chờ nữa, nhanh lên thẩm tra kẻ cấp này để sự việc nhanh chóng kết thúc.”

Cúc nhi cho rằng Liên nhi đã làm xong chuyện, cũng không kịp nhìn khuôn mặt đang bị kinh khủng muôn dạng của Liên nhi đã vội vã xin cáo lui đi về phía Lý An Âm báo tin, chỉ cần chưa đầy nửa nén hương, nam tử chắc chắn sẽ mất mạng, nàng không sợ Ôn Nhu có thể thẩm tra ra được cái gì, ngược lại chung quy sẽ là chết không đối chứng.

“Đại quân sự, việc này có liên quan đến hậu viện, nói vậy đại quân sự sẽ không ngại ta đến thẩm chứ?” Cho Túc Dạ mặt mũi, không có bất luận chỗ hỏng gì.

“Vương phi là nữ chủ nhân của Bạch vương phủ, tất nhiên là do Vương phi xử lý mới thỏa đáng, Túc Dạ bất quá là sau khi thẩm tra đem tất cả sự thể báo cho Vương gia biết mà thôi, không dám độc quyền.” Túc Dạ trả lời khéo.

“Như vậy, đại quân sự ngồi xuống, đợi xử trí xong kẻ cấp này bẩm báo cho Vương gia là được.” Nếu như việc này để Túc Dạ xử lý, tất sẽ bận tâm mặt mũi của Hình bộ Thị lang mà không dám đem luật Đại Di ra áp dụng với Lý An Âm, mà nàng đến xử trí liền không như vậy, thời khắc này nàng phải để cho Lý An Âm biết có thể nhào đến cần nàng một ngum thì phải biết trước hậu quả, những cái khác không nên bận tâm, không cần lưu mặt mũi cho bất luận kẻ nào, về phần Bạch vương vậy như thế nào nói cùng Hình bộ Thị lang, cái này không liên quan đến nàng rồi.

Mà nam tử đang quỹ gối, nghe đám người Ôn Nhu đối thoại, đã sợ hãi vài lần, kinh sợ đến đã quên cả bản thân đến cùng đến đây là muốn làm gì, mà hiện nay nên làm cái gì bây giờ, nếu không phải mới vừa rồi tách trà kia vẩy nước trà lên mặt mình, hấn sợ rằng hồn vẫn chưa tìm lại được.

Hắn nghe được thanh thanh sở sở, nữ tử trước mặt cả người tản ra khí tức băng hàn Thiên Tiên này được người khác gọi là “Vương phi”, mà cổ chủ của hắn nhìn thấy nữ tử mạo mỹ này chỉ có bộ dáng kính cần cẩn thận, nữ chủ nhân của Bạch vương phủ. . . Đó chính là nói, nơi này là Bạch vương phủ? Nơi hắn đang ở chính là Bạch vương phủ? Mới vừa rồi dưới thân của hắn chính là thiếp thất của Bạch vương gia?

Biết trước lúc đầu hắn sớm hỏi rõ chuyện này! Có gì? Vì một trăm lượng bạc đem bản thân rơi vào hoàn cảnh khó thoát tội như vậy? Lúc này, cổ chủ còn có thể bảo vệ hắn sao?

“Nói, người là người phương nào, đêm khuya xông vào Bạch vương phủ, là có mục đích gì? Lại là thể nào đi vào Bạch vương phủ?” Ôn Nhu ngồi ở chủ vị, diện vô biểu tình, mắt nhìn xuống nam tử trước mặt quỹ gối nam tử trước mặt, tỏa ra một loại áp lực vô hình, lạnh lẽo xuyên thấu lưng của nam tử, để hắn cảm thấy lạnh, mà ngay cả ngẩng đầu nhìn Ôn Nhu cũng không dám, rất sợ va chạm vào nhãn thần vô tình, có thể lập tức khiến hắn phần thân toái cốt (Luna: thịt nát xương tan)

Túc Dạ cũng bị thần tình lúc này của Ôn Nhu làm giật mình, cả người Ôn Nhu tản ra khí tức lạnh lẽo, thẳng Túc Dạ có loại ảo giác, phảng phất như gặp được chủ tử nhà mình, sau đó hần lại lắc đầu, tâm trạng cảm thấy buồn cười vì mình lại bị ảo giác này, Vương phi có thể đi qua Ngõa Phủ Lôi Minh khiến cho hần có một cái nhìn khác đối với nàng mà thôi, làm sao có thể sánh cùng gia, bất quá trong nháy mắt chỉ là cảm giác sai thời.

Ôn Nhu đối với người khác hoàn toàn vô giác, bất quá là nàng đang đối mặt với một tin tức có giá trị nhất, chút bất tri bất giác khí tức sát thủ của nàng sẽ tự nhiên khuếch tán.

“Vương, Vương phi tha mạng! Tiểu dân, tiểu dân không biết, không biết nơi này là Bạch vương phủ!” Sau khi nghe xong Ôn Nhu lạnh đến cứ như muốn lấy mạng của người khác vậy, nam tử bất chấp gương mặt bị nước trà làm phồng, vội vã ngã nhào xuống đất, ngay cả lời nói đều cơ hồ nói không rõ, cái trán liên tục rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo cầu xin tha thứ, “Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng!”

“Bỏn Vương phi không cần nghe người cầu xin tha thứ, mau chóng trả lời thành thực! Bằng không, trực tiếp loạn côn xử tử.” Thanh âm của Ôn Nhu không lớn, lại đủ để hù dọa gan của nam tử, mà thỉnh từ cả đám người nghe xong hô hấp cũng không dám, bọn họ đã biết Vương phi xử lý Tô tử cùng thị nữ kia như thế nào, không biết đối với người lại dám thông dâm với Âm phu nhân xử trí thì như thế nào, tuy rằng, Cúc nhi hồ to là nam tử muốn khinh bạc Âm phu nhân, nhưng là bọn họ đều thấy rõ ràng, ai sẽ tin tưởng lời của Cúc nhi, huống chi là Vương phi.

Trái lại Ôn Nhu cảm thấy nàng không cần tốn nhiều sức liền có thể đem Lý An Âm diệt trừ, nam tử trước mặt nhất như chuột vậy, tất là người rất sợ chết, chớ nói chi là có thể gánh trọng trách, muốn trong miệng hần hỏi ra, không khó.

“Tiểu dân. . . Tiểu dân Vương Thăng. . .” Vương Thăng khó khăn nuốt nước miếng một cái, giờ cánh tay lên thăm mồ hôi lạnh đã xuất hiện đầy trên trán, “Tiểu dân đêm khuya đến Bạch vương phủ, là. . . Là vì người trong lòng mà đến!” Bất cứ giá nào! Lúc này hần chỉ có thể trông cậy vào cổ chủ, thế nhưng cổ chủ đã thông báo đã thông báo bất luận phát sinh chuyện gì đều một mực khẳng định vì người trong lòng mà đến, lúc đó có được bạc, nghĩ cùng người hẹn hò thì sẽ phát sinh tiếp chuyện gì, liền như thế đáp ứng, hiện nay hần liền ôm hy vọng này chờ cổ chủ có thể cứu có thể cứu.

“Người —— người nói vậy!” Liên nhi bị hai thị nữ giữ chặt, nghe được Vương Thăng nói như vậy, lập tức vì Lý An Âm biện giải, trong lòng từ lâu lòng nóng như lửa đốt, các nàng thế nào có thể tìm một người như thế cơ chứ? Không thấy các nàng ở đây đều là vì là phu nhân biện hộ sao? Cư nhiên như thế không biết biến báo mà còn cần các nàng một ngụm nữa? “Vương phi! Kẻ cấp này ăn nói bừa bãi! Vương phi không nên tin hần!”

“Bỏn Vương phi thăm người, không phải do không phải do một mình hạ nhân như người lắm miệng, người đến, và miệng.” Mắt liếc nhìn Liên nhi, lạnh lùng hạ mệnh lệnh, sau đó nhìn thần chuyển qua trên người Vương Thăng, “Vương Thăng, bỏn Vương phi cho phép người ở đây người ở đây hảo hảo trả lời bỏn Vương phi, quay ra sau xem thật kỹ một chút.”

Nghe vậy, Vương Thăng không dám chống lại, chỉ có thể chậm rãi quay ra phía sau xem.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: TỌA THỰC TỘI DANH

Thông dâm chi tội là tử tội của Đại Di, hãm hại chủ thượng chi tội mặc dù không phải là tử tội, so với tử tội còn đáng sợ hơn, như vậy, là vì để phòng có loại tiểu nhân vì muốn cậy quyền người khác mà hãm hại chủ thượng làm chuyện xấu xa.

Dựa theo luật lệ của Đại Di, phạm là người có tâm tư muốn dâm hãm hại chủ thượng, một khi bị phát hiện thì bị lưu đày, nếu là phó thác cho người khác hành động, nữ tử sung quân kỷ, nam tử sung đến biên thành làm nô lệ cả đời, cũng vì pháp luật nghiêm ngặt như vậy, ở Đại Di cực ít phát sinh những chuyện dâm phạm thượng này.

Tối nay, Lý An Âm muốn đẩy cho Ôn Nhu một tội danh thông dâm, để Ôn Nhu tiêu thất triệt để trước mắt nàng.

Cũng có nghĩa là, hôm nay Ôn Nhu có sự trợ giúp của Nghiêm Vô Ly có thể nói là dễ dàng làm xong rồi, nhưng mà, nếu Lý An Âm muốn đưa nàng vào chỗ chết, như vậy loại thủ đoạn ăn miếng trả miếng này của nàng chẳng qua chỉ là cấp cho Lý An Âm càng tận hứng thôi.

Đây là phương thức xử thế của Ôn Nhu, người bên ngoài nếu là đứng vô hại, nàng tắc sẽ không đi dẫn đo bất luận kẻ nào, nếu đối với nàng cấu thành nguy hại, dù cho chỉ là một chút, nàng sẽ hoàn trả gấp bội, càng làm cho đối phương trước mặt hoàn toàn tiêu thất, huống chi là đã tính kế luôn cả mạng của nàng, nàng không hảo hảo “Hầu hạ” một phen, như thế nào không làm bản thân thất vọng?

Vương Thăng vừa quay đầu, nhìn đến gia đình vốn là đứng sau lưng hần trong chớp mắt ngã ầm ầm xuống đất, hai mắt của gia đình nổi lên, đôi môi tím tái khỏe miệng chảy ra máu, để Vương Thăng nhất thời kinh khủng đầy mặt đen như than chì, sợ đến quý cũng bất ổn, trực tiếp ngã ngồi trên mặt đất, đôi môi sợ hãi run đến trắng bệch, nửa ngày không nói ra được một câu, mà bọn hạ nhân ở thỉnh từ càng hoảng sợ loạn cả lên, có thị nữ nhất gan ngất đi.

Vương Thăng không nghĩ ra, người sống sờ sờ làm sao đột nhiên sẽ như vậy được chứ? Cái này có đúng hay không nói cho hần biết, sau một khắc hần cũng sẽ biến thành như vậy?

“Đừng vội tranh cãi àm ỉ!” Túc Dạ trước sau như một cau mày, nhìn bọn hạ nhân hốt hoảng khi thấy gia đình chết vội, từ trên ghế đứng lên phần nộ quát.

Mi tâm của Túc Dạ càng nhú một tầng, mới vừa rồi không phải hẳn không có nhận thấy được cử động nhỏ của Liên nhi, thế nhưng hẳn đoán rằng Liên nhi cũng không có lá gan lớn như vậy dám ở dưới mắt của hắn giết người diệt khẩu, nhưng không nghĩ, Liên nhi cư nhiên lớn gan như vậy, mà từ khuôn mặt không một tia kinh ngạc nào của Vương phi, đúng là sớm nghĩ đến Liên nhi sẽ dùng chiêu này rồi, nhìn thấy ngón chân giấu ở ngón tay của Liên nhi, có thật chỉ là đại tiểu thư của Trần Quốc Công phủ không?

“Vương phi, thỉnh người cho phép Túc Dạ dời sẽ chết ra khỏi thính tử.” Túc Dạ hướng Ôn Nhu chấp tay xin chỉ thị.

“Chậm đã.” Ôn Nhu phảng phất không có nhìn thấy gia đình ở phía sau Vương Thăng đã chết một dạng, chỉ khép hờ mắt lại, nguyên bản mâu tử nhất thời chứa đầy tình quang, phảng phất như chim ưng bay liệng trên trời cao nhìn chăm chú vào con mồi trên mặt đất, kẻ khác sợ khó trốn thoát, “Vương Thăng, ngươi cũng biết dựa theo luật lệ của Đại Di, tội thống dâm phải làm luận xử thế nào?”

Trời đông giá rét mồ hôi của Vương Thăng ướt đầm đầu, một lần nữa trên mặt đất cúi người, không dám ngẩng đầu.

“Hồi, hồi Vương phi, tội danh thông dâm, xử tử. . .” Vương Thăng trên mặt đất trọng trọng dập đầu một cái rất vang, không biết Ôn Nhu đã thử vấn, vì sao còn muốn cho hắn nhìn gia đình sau lưng, chẳng lẽ là muốn tại Bạch vương phủ từ hình kết liễu hắn?

“Hào, nếu, vậy bốn Vương phi hỏi người một lần nữa, người tới đến Bạch vương phủ, thật là vì người trong lòng mà đến?” Ôn Nhu ngay thẳng ngồi ở chủ vị, đầu chỉ như là một tiểu thư khuê các danh môn, khí thế kia uy nghiêm vậy so với công đường phán quan, lại thực khiến Túc Dạ lấy làm kinh hãi, chớ đừng nói gia đình thị nữ còn lại trong thính tử.

Nếu Vương Thăng này thật tin tưởng Cúc nhi Cúc nhi có thể cứu hắn mà một mực chắc chắn cùng Lý An Âm có gian tình, trên Lý An Âm còn có Hình bộ Thị lang, nhất định sẽ không bị xử tử, nhiều lắm chỉ là bị vứt bỏ mà thôi, cái này chẳng phải là gây thù hằn cho mình sao? Chẳng phải là cho đối phương cơ hội thờ độc? Y theo tính tình của Lý An Âm như vậy, muốn nàng không đấu với nàng là chuyện không thể nào, cho nên nếu nàng xuất thủ, cần phải cho Lý An Âm vĩnh viễn không có cơ hội trở mình, không lưu lại hậu hoạn cho mình.

“Hồi Vương phi, tiểu, tiểu dân. . .” Vương Thăng hoang mang lo sợ.

“Bốn Vương phi cho phép người ngẫm nghĩ thật kỹ trước khi trả lời.” Nàng cũng không chờ mong Vương Thăng cho nàng một một đáp án khiến nàng không hài lòng, sau đó hướng Túc Dạ nhìn, “Phiên thỉnh đại quân sự, tiến lên nhìn người chết một cái, nhìn xem có thể đoán được nguyên nhân cái chết không?”

“Hồi Vương phi, tôi nay trong vương phủ tự lập công đường đã là có cử chỉ không thích hợp, hiện tại khám nghiệm khám nghiệm tử thi càng không thích hợp.” Túc Dạ không có tiến lên kiểm tra người chết, chỉ là đứng tại chỗ ứng phó nói, “Huống hồ, Túc Dạ không hiểu y lý, nếu Vương phi thật muốn khám nghiệm tử thi, xin hãy trước đưa một phong thư đến quan phủ, mời người khám nghiệm tử thi đến.” Túc Dạ mơ hồ đoán được mục đích của Ôn Nhu, nếu không ngăn lại, Hình bộ Thị lang nhất định phải hoàn toàn hướng về phía Thanh Vương gia.

“Nga? Nếu đại quân sự tâm có điều cố kỵ, như vậy liền không nhọc đại quân sự phí công rồi, bốn Vương phi tự mình nghiệm.” Ôn Nhu nhìn Túc Dạ, chậm rãi đứng lên, trong giọng nói lộ ra một loại sắc bén vốn có, “Về phần quan phủ, về phần tự lập công đường vừa nói, nếu là Vương gia trách tội truy cứu xuống, bốn Vương phi một mình chịu trách nhiệm.”

Túc Dạ, hào, là một người trung thành hộ chủ, hẳn có điều cố kỵ, như vậy nàng liền không làm khó dễ hắn, thế nhưng muốn ngăn cản nàng xử trí Lý An Âm, không có khả năng!

“Vương phi!” Mắt thấy Ôn Nhu muốn tự mình khám nghiệm tử thi, Túc Dạ lập tức lên tiếng ngăn lại, không nghĩ đến nàng còn có bản lĩnh này, riêng là thân phận Bạch vương phi này của nàng, có thể nào tùy ý đụng vào xui xẻo của tử thi! “Mới vừa rồi là Túc Dạ tâm có điều cố kỵ, mới có thể nói vậy, thi thể này Vương phi trăm triệu lần không được đụng chạm, nếu Vương phi thật muốn vào thời khắc này khám nghiệm tử thi, Túc Dạ liền cũng vâng theo ý tứ của Vương phi.”

“Hào, nếu đại quân sự nói như vậy, bốn Vương phi liền không tự mình động thủ, bất quá cũng không cần mời đại phu khám nghiệm tử thi, đại quân sự cũng không hiểu được y lý, chiếu theo lời của ta đi làm là được.” Không cần thiết hao tổn thời gian cho việc khám nghiệm tử thi, mục đích của nàng không phải là muốn khám nghiệm tử thi.

Túc Dạ cau mày, lại không nói gì nữa, chỉ ứng tiếng: “Vâng.”

Ôn Nhu đi tới bên cạnh người chết, nhìn mặt trạng người chết, lạnh lùng nói: “Hai mắt nổi lên, đôi môi đen thui, máu trong miệng cũng đen sẫm, huyết mạch thanh hắc nổi lên, hiển nhiên trúng độc.”

(Luna: Sợ tỷ luôn @@ nhanh như vậy đã phán quyết rồi.)

“Mà một khắc đang ở trước, hắn vẫn còn tốt đẹp đứng ở chỗ này, bất quá chỉ chốc lát, nguyên bản một người đang sống sờ sờ cư nhiên dưới ánh mắt của nhiều người như vậy trúng độc mà chết, thử nghĩ, ai có thể làm được?”

“Thứ nhất, sẽ không có chuyện hắn tự uống thuốc độc tự sát, thứ hai, hung thủ là những người có mặt trong thính tử này.” Ôn Nhu không muốn quanh co lòng vòng, tự nhiên cũng nói trắng ra, chỉ là tiếng nói của nàng vừa dứt, mọi người sợ hãi quay mặt nhìn nhau, tâm trạng âm thầm đoán, Ôn Nhu lại tiếp tục nói, “Thứ ba, hung thủ đương nhiên sẽ ở cạnh người chết.”

“Đại quân sự, mời xem trên đầu gối chân trái có một lỗ nhỏ sâu hai tấc,” Ôn Nhu nhìn Túc Dạ, “Đại quân sự, ta tin tưởng ngươi nhất định có thể thấy được.” Cho nên không cần nói trắng ra, hẳn cũng tự hiểu rõ nàng muốn nói là cái gì.

Lúc Túc Dạ dùng tay phải đè chân trái của người chết, đúng là có lỗ thủng sâu hai tấc trên đầu gối, lòng bàn tay dùng lực, quả là có một ngân châm cực nhỏ dần dần lạnh lẽo lộ ra.

“Vương Thăng, ngươi có thể trả lời cho bốn Vương phi đáp án của ngươi.” Ôn Nhu tiếp nhận khăn tay do Duẩn nhi đưa tới, khom người nắm ngân châm, sau đó một lần nữa ngồi xuống chủ vị, mâu khẽ nâng, lời tuy vẫn Vương Thăng, ánh mắt rơi vào trên người Liên nhi.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: TỌA THỰC TỘI DANH 2

“Vương Thăng, có thể nhìn thấy ngân châm này chứ?” Ôn Nhu nhìn chăm chú vào ngón tay đang cầm ngân châm, sau đó liếc mắt nhìn Vương Thăng, “Chính là ngân châm nhỏ này trong nháy mắt lấy đi tính mạng của một người, thử nghĩ, nếu ngân châm này không phải đâm vào chân của gia đình, mà là đâm vào cổ của ngươi, ngươi bây giờ sẽ thế nào?”

Nàng đã đem trật tự phân tích thấu triệt, coi như là kẻ ngu si, cũng phải biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nghe lời nói của Ôn Nhu, Vương Thăng run rẩy kinh hách bàn tay cứng ngắc sờ lên cổ của mình, thử nghĩ nếu là ngân châm không phải đâm vào chân người phía sau mà là đâm vào cổ của hắn, như vậy lúc này, người nằm ở chỗ này chính là hắn!

Vậy ——

Lưng của Vương Thăng từ lâu trở nên lạnh, hẳn không phải còn không biết đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tất là có người sợ hắn nói ra bí mật, muốn trước đó giết hắn diệt khẩu, người muốn trừ khử hẳn chỉ có ——

Vương Thăng theo bản năng quay đầu nhìn Liên nhi, ở đây không có người nào nhận thức hắn, chớ nói chi là muốn lấy tính mạng của hắn, chỉ có các nàng, cô chủ của hắn, hơn nữa, mới vừa rồi người bên cạnh hắn chỉ có nàng!

Hồi tưởng lại mới vừa rồi ly trà kia đột nhiên lại hắt nước trà lên mặt mình, hiện nay Vương Thăng mới hiểu rõ mọi chuyện! Nếu không có nước trà nóng kia làm hắn chao đảo ngã xuống, vậy ngân châm tất sẽ bị đâm vào cổ hắn!

Không nghĩ tới, các nàng thỉnh hắn làm việc, cho hắn trăm lượng bạc chính là mua tính mạng của hắn! Đã như vậy, ngươi vô tình, liền đừng vội trách hắn trở mặt, chuyện cho tới bây giờ, phải bị luận tội, cũng đừng mơ tưởng chỉ để một mình hắn chịu trách nhiệm!

Nghĩ đến chỗ này, Vương Thăng trái lại bình tĩnh lại, quỳ ngăn ngắn, dập đầu trên mặt đất, nói: “Vương phi, nếu là tiểu dân nói thật, Vương phi có thể sẽ khoan hồng cho tiểu dân không?”

Ôn Nhu nhẹ nhàng hít một hơi thở, dựa vào lưng tựa trên ghế, đôi mi thanh tú nhấc lên một cái, ánh mắt như trước sắc bén, “Nói như vậy, lời ngươi mới vừa nói, không phải là lời nói thật?” Còn không xem là ngu xuẩn, rốt cục xem như là biết nàng muốn nghe sự thật, còn dám nói điều kiện.

“Vương phi thứ tội, tình phi đắc dĩ.” (Luna: bắt đắc dĩ mới phải nói dối.)

“Khá lắm tình phi đắc dĩ, nói như thế, ngươi còn là có ý lừa gạt?” Chuyện khiến nàng hận nhất, chính là đối phương nói điều kiện với nàng, nàng bắt quá là diễn trò, tìm một lý do danh chính ngôn thuận đem Lý An Âm xử trí, cứ cho là không có lời khai của hắn, nàng cũng có thể đem Lý An Âm loại trừ! “Ngươi cho là ngươi có tư cách cùng bốn Vương phi nói điều kiện? Người đến, đem người này đến quan phủ, để quan phủ thẩm tra.”

Quan phủ thẩm án, tội danh nhẹ nhất, tất cũng muốn mang đi biên quan lao dịch hai năm, Vương Thăng nghe được Ôn Nhu đem hắn đến quan phủ, thật vất vả mới tỉnh táo lại, liền bắt đầu hoảng loạn, liền tiếp dập đầu, “Vương phi chuộc tội, Vương phi chuộc tội, tiểu dân không cầu Vương phi sẽ khoan hồng xử trí, chỉ cầu Vương phi không nên đem tiểu dân đến Quan phủ, tiểu dân không phải có ý định giấu giếm! Tiểu dân sẽ nói thật!”

“Nói!” Sự kiên trì của nàng là có hạn.

“Sợ đi tiểu dân đi tới Bạch vương phủ, là bởi vì có người dùng tiền bảo tiểu dân đến làm việc.” Vương Thăng nuốt hớp nước bọt, tận lực trấn an bản thân, “Chỉ là tới nay tiểu dân cũng không biết trước địa phương bản thân sẽ đến là Bạch vương phủ! Nếu như tiểu dân biết là Bạch vương phủ, cho tiểu dân một trăm lá gan, tiểu dân cũng không dám!”

“Như vậy ngươi nói, người khác phó thác việc cho ngươi sao?” Ôn Nhu trực tiếp đem lời nói vô ích của Vương Thăng loại bỏ, hỏi tiếp, “Người phó thác việc cho ngươi là người nào?”

“Hôm qua buổi trưa, tiểu dân đang ở nhà mình trong phòng suy nghĩ thế nào kiếm chút ngân lượng, chợt có hai nữ tử cô gái trẻ tuổi đi tới nhà của tiểu dân, bảo là muốn thỉnh tiểu dân làm việc, tiền thù lao là trăm lượng bạc trắng. Vương phi biết, những người giống như tiểu dân vậy, trăm lượng bạc có thể đặt mua một đình viện cực tốt.” Vương Thăng bỗng cảm thấy có ánh mắt rét lạnh phóng lên người hắn, mới phát giác bản thân nói nhiều lời vô ích, vội vã nói tiếp, “Chuyện hai nữ tử đó nhờ tiểu dân làm, là . . . Là để buổi chiều tiểu dân đến phòng một mỹ phụ khuê các. . .”

Nói đến phần sau, âm lượng của Vương Thăng giống như có mang theo ý cười, tuy rằng ngày thường hắn phải dựa vào miệng để ăn cơm, thế nhưng hôm nay để hắn trước mặt nhiều người như vậy nói ra, hắn vẫn còn có chút xấu hổ, huống chi là lại là trước mặt nữ nhân đẹp như tiên tử này. . .

“Về phần, về phần người phó thác việc cho tiểu dân làm, là nàng!” Sở Ôn Nhu trách tội bởi vì hắn bởi vì hắn đang nói mà dừng lại, Vương Thăng một câu nói còn không kịp thở dốc, liền lại nói tiếp, nói xong lời cuối cùng, hắn ngẩng đầu, nâng tay lên, ngón tay chỉ vào Liên nhi!

Liên nhi nhìn Vương Thăng cư nhiên thực sự đem lời ra, vốn là lo sợ nhất thời trong lòng, vội vã quỳ trên đất, sợ hãi vì mình biện hộ: “Vương phi minh xét! Nô tỳ căn bản không nhận biết phổ phùng danh đá! Chớ nói chi là ủy thác làm việc! Huống chi, hiện tại Âm phu nhân mới là người bị vũ nhục, nô tỳ làm sao có thể tìm người đến chủ tử nhà mình! Mong Vương phi minh xét! Không nên tin Không nên tin lời nói của tiểu nhân!”

Liên nhi vừa nói ra, đến Vương Thăng cũng gấp, vội vàng tiếp lời nói: “Vương phi! Từng lời của Tiểu dân đều là thật! Nếu có bất kỳ câu nào là giả dối nhất định sẽ bị thiên lôi đánh chết! Chính là nàng! Tiểu dân sẽ không nhận sai! Nàng chính là người phó thác tiểu dân làm việc! Cùng nàng đi tìm tiểu dân còn có nữ tử mới vừa rồi nữa! Là các nàng cho trước tiểu dân năm mươi lượng bạc, chính mồm hứa hẹn sau khi chuyện thành công sẽ cho luôn tiểu dân số bạc còn lại là lượng bạc!”

“Người nói vậy! Nếu nói là ta cùng với ta cùng với Cúc nhi phó thác chuyện cho người làm vậy thì, người có thể có chứng cứ? Nói ngân lượng ta cho người, lại có thể có chứng từ?” Liên nhi biện luận, may là lúc đó nàng không có cho hắn bất luận chứng từ gì, bằng không lúc này nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội!

“Cái này ——” Vương Thăng ngừng kết.

“Liên nhi nói không phải không có lý, nếu người không có chứng cứ, đây cũng là tùy ý nói xấu người khác, hơn nữa chuyện người tự tiện xông vào Bạch vương phủ ý đồ làm bẩn Âm phu nhân, có thể trị người tội chết.” Sắc mặt của Ôn Nhu âm trầm.

“Vương phi minh xét! Những lời của tiểu dân nói là sự thật! Tuyệt không dám giả dối! Tiểu dân cũng không dám lấy tính mạng của bản thân ra để đùa giỡn!” Vương Thăng gấp đến độ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vã chỉ vào Liên nhi, “Nàng tự mình đưa tiểu dân vào! Nếu không chỉ dựa vào một mình tiểu dân sao có thể đi vào Bạch vương phủ được! Vương phi người phải tin tưởng tiểu dân a!”

Ôn Nhu nhìn Liên nhi rõ ràng tỏ phào nhẹ nhõm, khoe miệng cong lên một cái, đương nhiên, nàng đương nhiên tin tưởng lời nói của Vương Thăng, nếu không nàng không cần lãng phí thời gian tới nghe tới nghe hắn biện bạch, bất quá là muốn Lý An Âm thừa tâm phục khẩu phục mà thôi.

Chứng cứ, muốn các nàng thừa tâm phục khẩu phục đương nhiên cần chứng cứ, Ôn Nhu đương nhiên biết các nàng sẽ không ngóc đến mức độ cấp cho Vương Thăng chứng cứ để lưu lại hậu họa, nàng đã sớm chú ý tới vật áo của Vương Thăng, chính là vì chờ Liên nhi nhắc đến cái “Chứng cứ” này.

“Vương Thăng, trong vật áo của người cất giấu cái gì, còn không mau lấy ra?” Có vật này, đó là nhân chứng vật chứng đều có rồi, nhìn các nàng có muốn nói dối thế nào nữa, Nghiêm Vô Ly cư nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, có thật không để cho nàng thắng được dễ dàng như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: TỌA THỰC TÔI DANH 3

Khi Liên nhi nhìn Vương Thăng từ trong vật áo rộng xuất ra một hương nang đậm lục sắc, cả người nàng nhất thời xụi lơ trên mặt đất.

“Vương Thăng, nói, hương nang này là ai cho người?” Ôn Nhu lạnh mắt nhìn Vương Thăng có chút chưa tỉnh hồn lại, vặn hỏi.

Vương Thăng có chút lảng lảng nhìn hương nang trong tay mình, hắn nhớ kỹ lúc hắn ra cửa trên người còn chưa có kiện đồ này, đến tận cùng là lúc nào xuất hiện trong vật áo của hắn? Hơn nữa, là ai? Cái này thế nào hắn có trả lời câu hỏi của Vương phi?

“A! Cái này. . . Đây là. . .” Có thị nữ mắt sắc nhìn đến hương nang trong tay của Vương Thăng, không khỏi thấp giọng kêu thành tiếng, trong giọng nói thấp phần kinh ngạc, “Đây là hương nang của Liên nhi! Ngày ấy ta nhìn thấy Liên nhi đeo ở trên người!”

“Ai đang nói chuyện? Tiến lên đây.” Ôn Nhu nhìn thị nữ đang cúi đầu trước mặt, mới hỏi: “Người xác định hương nang này là của Liên nhi?”

“Hỏi Vương phi, nô tỳ không dám nói loạn, nô tỳ xác định hương nang này là của Liên nhi, ngày ấy nô tỳ còn cầm trên tay xem.” Thị nữ trả lời, khẩu khí cung thuận che giấu hận ý của Liên nhi đối với mình, Liên nhi ý vào mình là tỳ nữ thiếp thân của Âm phu nhân vẫn đối với các nàng lớn tiền quá nạt, thậm chí động một chút là mang thân phận nhất đẳng của mình ra dọa các nàng, các nàng hận nàng không phải là chuyện ngày một ngày hai, hôm nay cơ hội như vậy đưa đến cho các nàng, làm sao lại có thể bỏ qua Liên nhi được.

“Liên nhi, ngươi còn có gì để nói?” Ôn Nhu không có hỏi lại Vương Thăng hẳn là như thế nào có được hương nang, mà là nhìn sắc mặt trắng bệch từ lâu, cả người xụi lơ đến không biết nên làm thế nào cho phải của Liên nhi.

Nghe được lời nói của Ôn Nhu, Liên nhi không khỏi cả người run lên, một câu cũng không thể nói ra miệng.

Ôn Nhu không nhìn nàng nữa, mà là nhìn Vương Thăng, “Vương Thăng, ngươi theo Liên nhi tiến vào vương phủ, có đúng không còn có ấn tượng với cảnh trí quanh mình?”

“Hồi Vương phi, tiểu dân cái khác không được, trí nhớ lại cực tốt.”

Hào, trái lại nàng sợ trí nhớ của hắn không tốt.

“Hào, như vậy theo bốn Vương phi đi một chuyến.” Ôn Nhu đứng lên, hướng Dẫn nhi phân phó nói, “Dẫn nhi, ngươi đến Diệu Âm các, đưa Âm phu nhân thỉnh đến Yên Thủy các, nếu như Âm phu nhân bệnh nặng thực sự khó có thể hạ tháp, liền sai người đem Âm phu nhân nâng đến.” Nàng không cần cho Lý An Âm mặt mũi nữa, không có nàng ở đây, đã là không có ý nghĩa rồi.

Dứt lời, hai gã gia đình áp giải Vương Thăng, theo Ôn Nhu đến Yên Thủy các.

Lúc mọi người đến trong viện của Yên Thủy các, Ôn Nhu sai người đưa Vương Thăng dẫn đến phụ cận nhìn thoáng qua, lúc Vương Thăng lại trở lại trước mặt Ôn Nhu, Lý An Âm cũng được Cúc nhi nâng đến.

Lúc Lý An Âm nhìn đến Vương Thăng còn sống sờ sờ, cực kỳ không thể tin nhìn Vương Thăng, nhìn lại người đang đỡ mình, đồng dạng Cúc nhi bất khả tư nghị, mới thờ bình thường xong sợ hãi lại hiện lên, tay phải chăm chú bóp cổ tay của Cúc nhi.

“Dẫn nhi, ta không phải đã lệnh cho người sai người nâng Âm phu nhân đến sao? Sao còn để Âm muội muội tự mình đi đến?” Ôn Nhu mắt liếc nhìn Dẫn nhi, trách mắng, sau đó khôn ngoan quan tâm nhìn về mặt khiếp sợ của Lý An Âm, nói, “Âm muội muội, tỷ tỷ cũng không phải là không thương xót bệnh của ngươi, thật sự là thị nữ của Âm muội muội phạm phải một chút tội, không mời muội muội tự mình đến là không được.”

Dứt lời, Ôn Nhu không quản Lý An Âm thế nào, liền hướng Vương Thăng hỏi: “Vương Thăng, mới vừa rồi ngươi có từng đến chỗ này chưa?”

“Hồi Vương phi, tiểu dân mới vừa rồi quả thực đã tới nơi này.”

“Ngươi xác định?”

“Tiểu dân xác định, vốn có Liên nhi cô nương dẫn tiến vào, chính là địa phương này, nhất là hai tầng lầu các như vậy, tiểu dân nhớ kỹ cực kỳ rõ ràng.” Vương Thăng ngẩng đầu chỉ vào nơi ở của Ôn Nhu, lại cúi đầu tiếp tục nói, “Chỉ là Liên nhi cô nương đi rồi, có một nam tử đem tiểu dân dẫn đi, nói là Liên nhi cô nương dẫn lầm đường, nên hắn mới đến dẫn tiểu dân đi đúng.”

“Nói như vậy, nếu là không có nam tử kia xuất hiện, ngươi liền muốn đi vào hai tầng lầu các rồi?” Ánh mắt của Ôn Nhu như đao.

“Hồi Vương phi. . . là. . .” Vương Thăng luôn cảm thấy bầu không khí trong nháy mắt thay đổi rồi.

“Đại quân sự, đem Vương Thăng an trí tốt, để tránh khỏi có người lại muốn giết người diệt khẩu.” Ôn Nhu hướng Túc Dạ lạnh lùng phân phó một tiếng, sau đó nhìn phía Lý An Âm, “Âm phu nhân, có thể có lời muốn nói?”

“Muội muội không biết tỷ tỷ đang nói cái gì. . .” Vốn là hoảng loạn Lý An Âm bị Ôn Nhu hỏi đến bỗng nhiên thái độ lại càng hoảng sợ lại càng hoảng sợ hơn, dựa ở trên người Cúc nhi, làm ra dáng đáp y như là đang bệnh, nhu nhược đáp.

“Thật không?” Ôn Nhu cong lên một nụ cười nhạt, còn đem ngón châm trong tay hướng cổ tay của Cúc nhi phóng đến, Cúc nhi đột nhiên bị đau, theo bản năng buông lỏng ra hai tay đang nâng Lý An Âm, Lý An Âm một thời mất đi chỗ dựa, vì không muốn để cho mình ngã xuống đất, liền lập tức phản ứng, đứng vững vàng.

Lý An Âm theo thói quen xuất khẩu mắng: “Nha đầu chết tiệt kia! Muốn ngã chết bổn phu nhân sao!”

“Xem dáng dấp của Âm phu nhân, thật sự không giống như là người bệnh đến nỗi sinh mệnh đang bị đe dọa.” Ôn Nhu giễu cợt nói.

Lý An Âm mới phát hiện ra, rất xấu hổ, cũng may Cúc nhi rất nhanh đến nâng lấy nàng, nàng lại tiếp tục làm ra bộ dạng đang bệnh.

Ôn Nhu nhìn thấy phiền não, châm chọc nói: “Âm phu nhân vẫn là không nên giả nữa, đừng không cũng giả ra bệnh.”

“Ngươi có ý tứ gì?” Lý An Âm vốn cũng không phải là một người chịu được tính tình của người khác, nghe nói Ôn Nhu châm chọc khiêu khích, có thể nào nuốt xuống được khẩu khí này, lập tức hỏi ngược lại.

“Đây chính là kế hoạch tốt của Âm phu nhân, vốn là muốn định cho bốn Vương phi thông dâm chi tội, nhưng không ngờ là nuốt ăn luôn tội danh thông dâm này, ta nói có đúng hay không?”

“Ta, ta không hiểu ngươi có ý tứ gì. . .” Nhìn hai tròng mắt của Ôn Nhu, đột nhiên Lý An Âm cảm thấy trong lòng rất là hoảng loạn.

Âm phu nhân không hiểu sao?” Nàng không tin nàng không hiểu, “Ta đây sẽ nói đến khi Âm phu nhân mình bạch mới thôi.”

“Nhưng nếu không có Âm phu nhân bày mưu đặt kế, ta không tin chỉ bằng vào Liên nhi một thị nữ nhỏ có dám can đảm có lòng muốn giết hại Vương Thăng, mà Liên nhi vì sao muốn giết Vương Thăng diệt khẩu, bắt quá là sợ Vương Thăng nói ra những lời không nên nói, về phần tại sao sợ, ta nghĩ Âm phu nhân so với ai khác cũng là rõ ràng hơn, mà lúc Vương Thăng tiến vào phủ, trước tiên là đến Yên Thủy các này của ta, mà người trung gian nếu là không có sự cố ngoài ý muốn, như vậy Vương Thăng hiện tại sẽ nằm ở trên giường của ta, như vậy giờ này khắc này chính là thời gian Âm phu nhân đưa ta vào chỗ chết.”

Nhìn sắc mặt của Lý An Âm dần dần trắng bệch, Ôn Nhu tiếp tục lạnh lùng nói. “Mà vừa vặn người trung gian này lại để cho Vương Thăng nằm trên giường của Âm phu nhân, Âm phu nhân vì phòng Vương Thăng đem chuyện của Liên nhi cùng Cúc nhi khai ra sẽ bắt lợi cho bản thân, liền nổi lên sát tâm, đáng tiếc, kế hoạch giết Vương Thăng lại không thành.”

“Âm phu nhân vọng tưởng sẽ mang tội danh đổ lên đầu của hai thị nữ nhỏ là Liên nhi cùng Cúc nhi, ta không tin Âm phu nhân không có bày mưu đặt kế, hai thị nữ nhỏ kia có bao nhiêu lá gan mà muốn mưu hại Bạch vương phi, huống hồ, Bạch vương phủ không phải người nào cũng có thể bước vào, nếu là trước đó không có người dẫn, Vương Thăng làm sao có thể bình yên trước mắt nhiều hạ nhân tiến vào được Yên Thủy các của ta?”

“Hướng gia đình trong phủ tra cái cái, liền có thể biết được, Âm phu nhân, có còn gì muốn nói?”

“Không phải là muốn ta ngồi vững cái tội danh thông dâm, đem ta diệt trừ sạch sẽ sao? Ăn trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo, hiện tại Âm phu nhân mưu hại chủ thượng chỉ tội, Âm phu nhân, hay là bồi tội, ta sẽ lưu lại cho ngươi một cái mạng.”

“Ôn Nhu! Cha ta là Hình bộ Thị lang! Ngươi cho là có thể được như ngươi mong muốn soa?” Lý An Âm tuy rằng sợ, thế nhưng nàng tin tưởng, cứ cho là sự tình bại lộ, Ôn Nhu cũng không dám lấy mưu hại chủ thượng chỉ tội ra xử trí nàng.

“Thiên tử phạm pháp cùng tội với thứ dân, những lời này Âm phu nhân cũng là rõ ràng đi, bắt quá ngươi chỉ là thứ nữ, tội danh mưu hại chủ thượng lại ở trên người của ngươi, lại nhiều ánh mắt nhìn thấy như vậy, dựa theo luật lệ của Đại Di xử trí ngươi, cứ cho là ngươi bản lĩnh bẩm báo trước mặt thánh thượng, ngươi tuyệt đối không được miễn giảm!” Muốn lấy Hình bộ Thị lang ra áp chế nàng, nàng cho rằng có thể sao? Buồn cười đến cực điểm.

Nhìn Lý An Âm xui lơ trên mặt đất nói không nên lời, khoe miệng của Ôn Nhu vung lên độ cung hoàn mỹ.

Muốn đầu cùng nàng, luyện thêm mười năm nữa rồi bàn lại!

Túc Dạ, việc này phải thật tốt truyền đạt cho Bạch vương, hảo hảo cho hắn biết trong vương phủ của hắn đến tột cùng chứa người nào, bắt quá, nói không chừng nàng sẽ bồi vì vậy mà đắc tội hắn.

Cũng nói không chừng, hắn sẽ cảm tạ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: TÂM TƯ THÙY MINH

Bầu trời màu đông luôn luôn mờ mịt, cứ cho là không có gió không có tuyết rơi, cũng cực kỳ hàn lãnh.

Ở sâu trong Ngõa Phủ Lôi Minh, ở giữa lầu các tầng hai một cánh cửa khép hờ, trên đầu cửa có một miếng gỗ đàn dày, trên đó chỉ có động một chữ 'Thư' mạ vàng, hiển nhiên đây là một gian thư phòng, mà nếu đẩy cửa ra đi vào trong nhìn lại, liền sẽ phát hiện toàn bộ lầu các tầng hai đều là liên thông, ở giữa không có bất kỳ vách ngăn bằng gỗ nào, chính tề toàn bộ giá sách đều có màu nâu.

Mà giờ khắc này, Lãnh Triệt đang ngồi ở đối diện cửa đọc sách, cầm bút lông viết cái gì, bên cạnh hắn, hai bên đặt hai chậu than, trước bàn đọc sách hai bước hơn cũng bày một chậu than, như vậy, Túc Dạ đứng ở trước mặt Lãnh Triệt cảm thấy có chút khô nóng.

“Gia, Vương phi cứ như vậy xử trí Âm phu nhân, sợ Lý đại nhân sẽ quy hàng Thanh vương.” Hôm nay Túc Dạ đến Ngõa Phủ Lôi Minh, chủ yếu là hướng Lãnh Triệt bẩm báo việc trong phủ, đợi hắn đem sự tình bẩm báo hoàn tất, mới phát biểu giải thích của mình, “Gia, hiện nay có thể phải làm những gì? Hay là gia muốn nhẹ nhàng xử trí Âm phu nhân?”

“Vương phi xử trí không sai, ta không cần xử trí khác.” Lãnh Triệt không có ngẩng đầu nhìn Túc Dạ, chỉ là cầm bút lông trong tay đưa đến bên nghiên mực, lại tiếp tục viết, khẩu khí lãnh lạnh nhạt đạm, “Về phần Lý Danh, ta vốn là xem không vào mắt, hắn có hướng ai liên do hắn, bằng hắn cũng không tạo được sóng gió gì.”

“Vâng, gia Túc Dạ dừng một chút, mới tiếp tục nói, “Gia, ban đêm thủ lão hướng Túc Dạ kêu ca, nói ban đêm mất ngủ trường trường nhìn trộm vào vương phủ lại không quản, trong lòng lão đại khó chịu, đặc biệt thỉnh Túc Dạ tới hỏi gia, mệnh lệnh có thể thay đổi không?”

Đều là người từng chịu ân của gia, làm sao có thể trơ mắt nhìn có người đến vương phủ tác loạn lại không thể chân chính quản, ai có thể nhẫn nhịn được? Hân cũng giống vậy, nếu không vì mệnh lệnh của gia, ai sẽ phân minh để tiểu nhân như Vương Thăng còn cần phải làm bộ không nhìn thấy mà để hân có thể vào phủ, thế nhưng hết lần này tới lần khác mệnh lệnh của gia không thể cãi được.

Nếu không có cái mệnh lệnh đó, gia sao tại để đổ rơi vào vị trí không có chút danh tiếng nào, thật đáng giận.

“Đi trở về nói với bọn họ, ta nói ra, chưa từng sửa.”

“Vâng, gia, Túc Dạ minh bạch.” Túc Dạ vốn còn muốn nói thêm gì nữa, lại không có mở miệng nữa, mà là nhìn chung quanh thư phòng, mới nói, “Gia, có cần thêm một chậu than không?”

“Không cần, vậy được rồi.” Tuy rằng có đến ba lò than nhưng vẫn là cảm thấy lạnh, nhưng lại cự tuyệt Túc Dạ, thân thể này hân so với ai khác rõ ràng hơn hân, suy nghĩ gì đó, sau đó đem bút lông đặt lên nghiên mực, lúc này mới giương mắt nhìn Túc Dạ, “Bất quá Vương phi chính lý như vậy, màu đông này sẽ không có người sắp đặt người bên cạnh ta nữa.”

Mâu tử mê người đen kịt rồi lại thanh linh, Lãnh Triệt nhàn nhạt hai tròng mắt đột nhiên trở nên thâm thúy, khẩu khí lạnh nhạt nói: “Có điều tra ra được Nghiêm Vô Ly là người thế nào?”

“Hỏi gia, chỉ biết hân là người trong lòng của Vương phi, còn lại, còn chưa tra được, có thể xem thái độ của Vương phi đối với hân, lại không giống như là người trong lòng, cứ như người lạ.” Thời gian đang nói đến Nghiêm Vô Ly, trong mắt của Túc Dạ lộ vẻ chán ghét cùng phòng bị, “Gia, không thể để người này đến gần Vương phi, tóm lại sẽ liên lụy đến danh tiếng của gia.”

“Danh tiếng vốn là vật ngoài thân, ta không ở quan tâm.” Lãnh Triệt hơi nheo mắt lại, Túc Dạ lập tức ngửi được khí tức nguy hiểm, “Lại tiếp tục tra, tra đến khi biết được Nghiêm Vô Ly đến tột cùng là người nào.” Nhất định là người của người nào đó đến theo dõi hân, bằng không, tuyệt đối không có người tính kế hân.

“Vâng, Túc Dạ tuân mệnh.”

“Nếu là vô sự, liền đến tiền viện thôi.” Lãnh Triệt một lần nữa chấp bút, buông thả mí mắt.

“Gia, hiện nay là mùa đông, toàn bộ đại lục đều lãnh hàn, chiến sự biên quan tạm ngừng, quốc nội cũng tạm vô sự, gia không cần tự mình để ý việc này, Vương Thượng năm nay cũng đến rồi lễ đội quan rồi (Luna: có lẽ là lễ dâng quan), gia người hãy để cho Vương Thượng tự mình để ý những việc vặt này đi thôi, thân thể của ngài vào mùa đông. . .” Túc Dạ vốn không muốn nói nhiều, nhưng khi nhìn đến mặt mũi tái nhợt của Lãnh Triệt, vẫn là không nhịn được khuyên nhủ, lại không biết lời chưa nói còn hết, liền bị Lãnh Triệt cắt đứt.

“Lui ra!” Lãnh Triệt không có ngừng đầu, âm thanh cũng không lớn, cũng uy nghiêm mười phần, tâm trạng của Túc Dạ thở dài một hơi, rồi thì lễ lui xuống, cũng không quên cài cửa.

Lãnh Triệt nhìn giấy Tuyên trước mặt tay run lên rồi hạ bút xuống viết từng chữ, viết xong liền đem hơn nửa phần giấy Tuyên Thành nắm lên, đưa giấy trong lòng bàn tay đến chậu than đốt sạch sẽ, viết một lần nữa.

Thiên hạ này, không ai chân chính lý giải được hân, từ trước không có, hôm nay không có, tương lai, nhất định cũng không có.

Một chỗ khác, chính là một phòng kiều diễm.

Sa mòng trưởng, hương lượn lờ, tiếng rên rỉ triền miên liên tiếp, xuyên thấu qua sa mòng trưởng, mơ hồ có thể nhìn thấy trên giường hẹp hai người đang đây mô hôi, nam tử gằm nhẹ, nữ tử thở gấp, nghe được tiếng này Nghiêm Vô Ly đợi trước sa trưởng huyết mạch sôi sục, lại càng ép mình trấn định hơn, khó lưu lại, nhưng cũng không rời khỏi được.

Chợt nghe được nam tử sau sa trưởng không kiềm chế được gằm nhẹ, nữ tử vang lên tiếng gọi thấu xương, sa trưởng thờ bình thường khiến người khác chịu không nổi thanh âm hoan ái, mà Nghiêm Vô Ly ở trước sa trưởng buộc chặt lòng cũng không vì vậy mà thư giãn, ngược lại mình càng chặt hơn.

“Người đến.” Sau sa trưởng âm thanh của nam tử truyền đến, cũng lạnh lẽo, tiện đà truyền đến âm thanh nam tử xuống giường mặc y phục.

“Gia. . .” Nữ tử kiều tích tích âm thanh truyền đến.

Giọng nam vang ra, liền có hai hắc y nhân từ ngoài phòng đi đến, cúi đầu đứng ở trước sa trưởng chờ nam tử hạ lệnh.

“Người nữ nhân này tặng cho các người hương dụng.” Nam tử dứt lời, không nhìn nữ tử phía sau trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, nhân thần không tin tưởng, vén rèm lên đi ra.

“Gia. . .” Nữ tử đuổi tay muốn kéo nam tử, chỉ đụng được ống tay áo của nam tử.

Tại sao nàng có thể tin tưởng, một khắc trước còn khen thân thể của nàng tuyệt vời thế nào, giờ khác này liền đem nàng tặng người khác? Mà lại còn là hai tên sai vật lập tức vui vẻ, lập tức xốc sa trưởng lên đem nữ tử thân trần như nhộng từ trên giường kéo xuống.

“Gia! Tiểu nữ tử van cầu người! Tiểu nữ tử không cầu ở lại bên người, chỉ cầu gia có thể để cho tiểu nữ tử rời khỏi!” Lúc nữ tử nhìn đến khuôn mặt hề mọn của hai gã sai vật, tâm thần kích động, kêu khóc quý bài hướng về phía nam tử, hoàn toàn không để ý thân thể của chính mình bị bao nhiêu người

nhìn.

“Nhanh lên mang đi!” Nam tử cách bàn ngồi đối diện Nghiêm Vô Ly, vạt áo khoác, lộ ra da thịt trắng nõn, nghe được âm thánh của nữ tử kêu to, chán ghét nhú mày.

“Vâng! Vâng!” Gã sai vặt vội vã đáp, sau đó không nhìn nữ tử gầy gù nữa mà dùng chân đem thân thể của nàng bao lấy, sau đó khiêng lên vai, vội vàng rời khỏi.

Nghiêm Vô Ly cũng là cau mày, hần vốn định lên tiếng ngăn lại, thế nhưng hần mình bạch, bất luận hần nói gì đi nữa, cũng không thể thay đổi quyết định của chủ thượng, chủ thượng có đam mê như vậy, chơi qua nữ nhân lại để thủ hạ chà đạp, mà mỗi lần chơi xong một nữ nhân, sẽ gọi hần ở ngoài sa trướng, sau đó, hầu hạ hần tắm.

(Luna: ghét đám bệnh hoạn này ghê)

Chủ thượng còn có sạch sẽ, y phục người khác chạm qua sẽ không mặc nữa, chơi đùa nữ nhân xong sẽ ngâm mình một canh giờ, phảng phất là cứ như sợ mình rửa không sạch vậy.

(Luna: Dịch đến đây ứ gan với tên biến thái dễ sợ. Làm như bản thân sạch sẽ lắm vậy.)

“Vô Ly, đến, hầu hạ ta tắm.” Đội nữ tử bị khiêng đi, nam tử đứng dậy bước đến thùng tắm đầy nước nóng, cởi bỏ y phục liền vào ngồi trong thùng nước, Nghiêm Vô Ly ở phía sau vì hần kỳ lưng.

“Vô Ly, nghe nói người đem qua lại đi tìm nữ nhân bên kia?” Hai tay của nam tử đặt lên thành thùng, từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ sự hầu hạ của Nghiêm Vô Ly, hỏi cực kỳ thờ ơ, cũng khiến cho tay của Nghiêm Vô Ly cứng đờ.

“Vâng.” Nghiêm Vô Ly không dám nói dối, bởi vì một việc hần làm, đều chạy không khỏi hai mắt của chủ thượng, tựa như lần trước, hần thật muốn cùng Nhu nhi cao bay xa chạy vậy.

“Vô Ly, lẽ nào người thực sự yêu nàng?” Nam tử nhàn nhạt hỏi.

“Thuộc hạ không dám! Thuộc hạ chỉ vâng theo mệnh lệnh của chủ thượng, không dám có tâm tư nào khác.” Nghiêm Vô Ly lập tức đau tâm nói láo.

“Tốt nhất là như vậy.” Nam tử bỗng nhiên xoay người, nước quanh thân rung động, sau đó hai tay đặt lên cổ của Nghiêm Vô Ly, môi kề sát bên tai hần, quý mị nói, “Nếu không, ta không xác thực đảm bảo bản thân còn có thể hay không hết lòng tuân thủ chuyện đã đáp ứng người, người biết, lấy tính mệnh của một người đối với ta mà nói, dễ như trở bàn tay.”

Dứt lời nam tử tà mị cười, buông lỏng cổ của Nghiêm Vô Ly ra, xoay người sang chỗ khác, như trước đưa lưng về phía Nghiêm Vô Ly, “Còn có, không có mệnh lệnh của ta, người không được tự ý hành động.”

“Vâng.” Nghiêm Vô Ly trả lời cứng ngắc, đáy lòng muốn phản kháng, nói ra miệng cũng là vâng theo.

“Mấy ngày nữa chính là sinh nhật thánh thượng, đến lúc đó ta nhất định sẽ làm cho nữ nhân kia người để ý đi tham gia thọ yến của thánh thượng.” Nam tử cảm thụ được tay của Nghiêm Vô Ly trên lưng mình bỗng nhiên run lên, đáy mắt lộ vẻ hàn quang, khẩu khí thờ ơ, “Có muốn hay không nhìn nàng ngày ấy xấu mặt thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: ĐỒ NGỘ SINH NHÂN

Nói là xử trí Lý An Âm, Ôn Nhan rốt cục cũng nghĩ được mưu nguy hiểm trên người Ôn Nhu, nàng luôn cảm thấy Ôn Nhu không phải là không biết nàng cũng tham dự vào trong đó, về phần vì sao không có đem nàng ra xử trí, nàng không rõ, cho nên thu hồi đại ý, cẩn thận hầu hạ Ôn Nhu.

Lại một lần nữa mưu kế giết gà dọa khỉ hiệu quả, nếu không Ôn Nhan cũng không thuận theo, ngay cả Vương Như Mẫn cùng Tống Tử Khiết cũng mỗi ngày Yên Thủy các thỉnh an, trong lòng Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, nhưng cũng kiên trì chu toàn ứng phó những người này.

Về phần Ôn Nhan, nàng không phải là không biết nàng an cái tâm gì, chỉ là giữ lại nàng còn có chỗ dùng khác mà thôi, nếu không, nàng há có thể dung túng cho một kẻ ăn cây táo, rào cây sung như vậy ở lại bên cạnh mình.

Xử trí Lý An Âm, đoạn này thời gian cũng sẽ không có chuyện gì phát sinh, cũng đúng lúc là rảnh rồi, nàng hảo hảo hảo hảo nghiên cứu chút y thư.

Chỉ là ——

“Vương phi, người phân phó xiêm y phải làm đều đã làm xong, hiện tại muốn xem một chút không?” Ôn Nhu đang ở trước bàn đọc sách, Duẫn nhi ôm y sam gấp tràn xuất hiện ở trước mặt nàng.

Liếc mắt nhìn Duẫn nhi, Ôn Nhu đem cuốn sách cầm trong tay buông xuống, gật đầu: “Đem đến phòng đi, hiện tại ta liền nhìn một cái.”

Đến phòng, Ôn Nhu nhìn xiêm y, sau đó trút y phục trên người ra, cầm lấy bộ màu trắng ở giữa khoác vào, mới phân phó Duẫn nhi cũng từ đó tomng một kiện khác để thay.

Đội mặc xong y phục, Ôn Nhu đứng ở trước gương đồng, nhìn bản thân trong gương đồng một thân nam trang, hài lòng gật đầu, tuy rằng nàng vẫn không tin chuyện nam vẫn nữ trang (Luna: mình cảm thấy có chút sai sai nhưng mà tác giả ghi là 男扮女装 không thể sửa được), bởi vì nàng cảm thấy người nhìn không ra nữ giả nam trang đều là người mù, bằng không tại sao lại người ta chỉ cần thay đổi một kiện nam trang đã đem người ta cho rằng là nam tử, thế nhưng nàng lại tin tưởng tục lệ của thời cổ nữ tử không thích hợp xuất đầu lộ diện, cho nên vì để tránh cho miệng lưỡi người khác, nàng vẫn là chọn một bộ nam trang xuất môn, ăn mặc như vậy so với trang phục của phụ nhân đồ làm người khác chú ý một chút.

“Vương phi, người phải xuất môn, có thể ngồi nhuyễn kiệu, vì sao phải vẫn nam trang?” Duẫn nhi đã thay xong nam trang đi tới trước mặt Ôn Nhu, thay nàng sửa sang lại sửa sang lại, không hiểu hỏi.

“Bản thân đi một chút, không cần ngồi nhuyễn kiệu.” Nàng vẫn tương đối tin hai chân của mình.

“Thế nhưng, Vương phi, như vậy nếu để cho đại quân sự Túc Dạ biết, sẽ ——” Duẫn nhi lời còn chưa nói hết đã bị Ôn Nhu cắt đứt.

“Chân ở trên người của ta, đại quân sự không có quyền quản.” Vạn sự đều giảng quy củ, thực sự là cái thời đại này phiền chết người rồi.

Duẫn nhi cảm nín, không nói thêm nữa, sau đó cẩn thận đi theo phía sau Ôn Nhu, bước nhanh đến đại môn của vương phủ.

Vì sự kiện của Tô tử cùng Lý An Âm, thủ vệ đại môn của vương phủ không dám đối với Ôn Nhu có ngăn cản, Ôn Nhu xuất môn trái lại rất thuận lợi.

Lần xuất môn này, là Ôn Nhu muốn đích thân đi tìm một chút dược liệu, hảo hảo chế biến ra thuốc của nàng, nhưng khi nàng nhìn thấy phố xá cổ kính tấp nập nhộn nhịp, vẫn là bị chấn kinh rồi, đồng thời tán thán tài nghệ của cổ nhân, cũng ca ngợi sự tạo nhả của Đại Di.

Đối mặt với hàng hóa quý hiếm, đường phố đan xen nhau, trong lòng Ôn Nhu ca ngợi cùng hưng phấn, bởi vì không biết đường, mà Duẫn nhi cũng cực hiếm được ít đi ra ngoài, hai người rất nhanh hóa vào đám người, chậm rãi dời bước, cảm thụ phong tình thời cổ, cũng chậm rãi tìm thuốc.

Đi tới đi lui, Ôn Nhu bị một người đụng phải, suy nghĩ sâu xa cùng xúc giác khiến cho nàng lập tức cảm thụ được tay của đối phương tay của đối phương đang lực bên hông của nàng, trong nháy mắt đối phương ở sát bên người mà qua, Ôn Nhu nhanh chóng nghiêng người sang, bỗng nhiên bắt được cổ tay của đối phương!

“Người —— người làm gì!?” Kê cấp không nghĩ tới tay của mình cư nhiên lại bị bắt được, không khỏi kinh ngạc, nguyên bản nhân thân hoảng sợ nhưng khi nhìn đến đối phương cư nhiên là một tiểu sinh mặt trắng liền lập tức tiêu tán, lập tức thay vào đó là thần tình dữ tợn, “Tiểu tử ngươi từ đâu đến! Lại dám bắt tay của lão tử! Có phải chán sống rồi hay không? Còn không mau buông tay?”

Cư nhiên bị tiểu sinh mặt trắng bắt được, truyền ra ngoài còn không bị người cười cả đời?

“Thả ngươi có thể, đem đồ của ngươi trộm được giao ra đây.” Đe dọa nàng? Thực sự là cười đến rụng răng.

“Ngươi nói lão tử trộm cái gì?” Hắn cũng không tin tiểu sinh mặt trắng này có thể thắng được hắn, nếu như trị được hắn, hẳn nhiều năm lẫn lộn như vậy, hưởng chi, ở phía sau hẳn còn có người chống! Không sợ tiểu tử này không buông tay? “Lão tử nói lại lần nữa xem nói lại lần nữa xem, cấp lão tử buông tay! Nếu không lão tử liền không khách khí!”

“Ta cũng nói lại lần nữa, đem đồ của ngươi trộm được giao ra.” Lúc nói chuyện, Ôn Nhu tăng thêm lực đạo.

Kê cấp không ngờ rằng đối phương chỉ là tiểu sinh mặt trắng cư nhiên sẽ có khí lực lớn như vậy, tay nắm mạnh khiến hắn đau đến tận xương tủy, nếu như còn không buông tay, cổ tay của hắn có thể nghĩ là sẽ bị bóp nát, nhưng là vì mặt mũi, hắn vẫn hung thần ác sát nói: “Con mẹ nó ở đâu ra ranh con này! Nếu còn không buông tay liền đừng trách lão tử!”

Kê cấp dứt lời, mắt thấy Ôn Nhu vẫn là không có dấu hiệu buông tay, nhất thời trong cơn giận dữ, lập tức từ trong lòng móc ra chùy thủ hướng Ôn Nhu đâm tới!

Chút tài mọn! Tâm trạng của tâm trạng vẫn là cười nhạo, muốn né tránh, lại không biết từ đâu có một cánh tay che ở trước người của nàng, đúng là muốn thay nàng ngăn trở chùy thủ!

“Tiểu huynh đệ cẩn thận!” Nghe được thanh âm của xé rách lụa, đồng thời vang lên một giọng nam xa lạ.

Trong lòng Ôn Nhu vừa mừng ở đâu ra đồ con lợn, một bên trọng trọng đánh tay của tên trộm, kê cấp ăn đau, vội vã buông lỏng tay ra, chùy thủ rơi xuống, xung quanh vội vã có người bắt đầu bắt kê cấp.

“Tiểu huynh đệ có thể có thụ thương?” Nam tử xa lạ dùng tay kia che vết thương bị chùy thủ đâm trên tay, xấu hổ cười nói, “Kê cấp bây giờ rất cần rồi, ban ngày ban mặt lại cũng dám đá thương người.”

Chế phục kẻ cấp, lúc này Ôn Nhu mới chú ý tới nam tử “Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.” Khi nhìn đến nam tử trong nháy mắt, Ôn Nhu gạt mình, nét mặt lại không có biểu hiện ra ngoài.

Nàng thật không ngờ, trên đời này còn có người có dũng mao có thể cùng Bạch vương Lĩnh Triệt sánh ngang, mà nam tử ngu ngốc trước mặt này, lại vừa vặn chính là người đó, nếu chỉ nói là đẹp, Lĩnh Triệt còn phần ngoại khí phảng phất như rời xa phạm trần, mà nam tử trước, lại có một phần thân thiện, sin ở trần thế nhưng lại không nhiễm một chút bụi trần.

“Đa Tạ huynh đài cứu giúp.” Kỳ thực nàng càng muốn càng muốn, nếu là không có người ngu ngốc chặn ngang một cước, nàng đã có thể dễ dàng chế phục kẻ cấp kia rồi, hà tất người ở đây bị thương, nhưng là muốn nghỉ lại, nàng lại không nói ra miệng.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, một người đẹp như vậy, lại có đầu óc ngu xuẩn như thế, đỡ một dao, thực sự giống y như kịch trên TV thường nhắc đến, thật đem nàng xem là nam tử rồi.

“Tiểu huynh đệ không bị thương là tốt, thế nào lại nói đa tạ.” Nam tử trái lại khiêm tốn, trong vô hình cho Ôn Nhu một cái hảo cảm, chỉ là nàng chưa bao giờ một người quan tâm, hiện tại cũng giống vậy.

“Huynh đài phân nhân tình này tại hạ nhớ kỹ, tại hạ chưa bao giờ nợ nhân tình của người khác, không biết huynh đài muốn tại hạ báo đáp thế nào?” Bình thùy bất tương phùng, nàng không muốn nợ nhân tình của bất luận kẻ nào.

“Chỉ là việc nhỏ, không cần phải nói tạ ơn, nói chi là báo đáp.” Nam tử cự tuyệt Ôn Nhu.

“Tại hạ chưa bao giờ thiếu nhân tình của người khác.” Ôn Nhu lập lại một lần nữa.

“Nếu tiểu huynh đệ nhất định phải báo đáp, ta hiện nay nghĩ không ra muốn báo đáp bất luận cái gì, không bằng tiểu huynh đệ trước nợ ta phân nhân tình này, ngày sau có gặp lại, ta lại hướng tiểu huynh đệ đòi phân nhân tình này cũng không muộn.” Nam tử mỉm cười, nụ cười nhân nhật khiến cho người nhìn thấy lòng say.

“Như vậy cũng tốt, vậy tại hạ liền không chiếu cố nhiều hơn rồi, nếu có tái kiến, nhất định sẽ hoàn lại phân ân tình này cho huynh đài, tại hạ còn có việc, nên rời đi trước, cáo từ.” Dứt lời, không làm bất kỳ thứ gì nữa, mang theo Dẫn nhi đi.

Đội Ôn Nhu đi rồi, mới có một nam tử hạt y(Luna: áo màu cà phê) vội vã chạy đến trước mặt nam tử, thần sắc lo âu nhìn vết thương trên cánh tay của nam tử, một bên đưa nam tử dẫn hướng trà lâu đối diện, một bên không hiểu nói: “Công tử, rõ ràng có thể không cần đỡ dao, vì sao lại muốn đưa cánh tay đi đỡ, vì sao phải giúp Bạch vương phi?”

“Không có lý do gì, muốn giúp liền giúp thôi.” Nam tử cũng không thèm để ý đến vết thương trên tay mình chút nào, nhìn thoáng qua phương hướng Ôn Nhu rời đi, cười khẽ nói, một vết thương nhỏ đối được sự báo đáp của một người, thế nào cũng là hần lời rồi, ngày sau, bọn họ chắc chắn có ngày gặp lại.

“Công tử, người đang chờ trên lầu, có thể người hiện tại bị thương, cần phải băng bó trước?” Hạt y nam tử quan tâm nói.

“Không cần.” Nam tử lắc đầu, “Đi lên lầu thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: LỘ KIẾN BẤT BÌNH

Đội Ôn Nhu đi từ được đường ra, trong lòng Dẫn nhi ôm nhữ gói thuốc lớn nhỏ, hai tay cũng xách đầy thuốc, đoán giờ cũng đã là giờ Thân rồi, Dẫn nhi nhỏ giọng nhắc nhở: “Vương. . . Công tử, giờ Thân rồi, chúng ta nên trở về rồi.”

“Ân, về thôi.” Dược liệu muốn mua cũng đều mua đủ rồi, nên trở về thôi.

Phủ đệ của Bạch vương phủ cách xa phố xá sầm uất, cho nên hồi phủ tất phải đi ngang qua đường ít người, Ôn Nhu không phải là người thích náo nhiệt, trên phố xá đi vòng vo một ngày, bị tiếng động lớn tiếng huyên náo có chút phiền não, nên cố ý chọn một đường đi ít người nhất hồi phủ.

“Đứng lại ——!” Đột nhiên, nơi khúc quanh phía trước truyền đến một trận mắng chửi, Ôn Nhu liền nhìn thấy một người già y phục lam lũ, cả người ô bản hướng phía nàng khấp khểnh chạy tới, từ chân hần của hần có thể nhìn ra được, chân trái của hần hành động bất tiện, mà phía sau nàng cách đó không xa, còn có hai nam tử trung niên mặt đầy nén giận ý, vừa đuổi theo người già đó, trong miệng còn mắng, “Lão già kia! Mau đứng lại cho lão tử! Nếu không lão tử đánh chết người!”

(Luna: Dừng lại mới là bị đánh chết.)

Nhìn thấy một màn này, Ôn Nhu không khỏi nhíu mày, đây dù gì cũng là đệ đồ của Đại Di, hệ thống trị an cư nhiên không dám khen tặng như vậy, đầu tiên là sự kiện trộm vật giữa quang thiên hóa nhật, còn có trước mắt sự kiện loạn xạ bất minh, tóm lại không phải là chuyện tốt, không muốn xen vào việc của người khác, Ôn Nhu tránh sang một bên, để đường trống, để cho bọn họ nháo đi.

Đã chọn đường ít người đi lại, thế mà vẫn có cãi nhau ầm ĩ, thực sự là xuất môn khiến cho người khác cảm thấy không an ninh cho lắm.

“Lão già kia! Xem ngươi còn chạy nữa không?” Ngay bên cạnh thân Ôn Nhu, hai nam tử bắt được lão nhân nhếch nhác, một tên nam tử trong đó giơ một cước đạp lên đầu gối của lão nhân, lão nhân ăn đau, lập tức quỳ trên mặt đất, nam tử mắng nữa: “Mau đưa vật ngươi đang cất giấu ra đây! Không nhìn được có phải hay không?”

Mi tâm của Ôn Nhu đích càng ninh chặt một phần, tâm trạng phiền não càng nhiều một phần, cước bộ tiếp tục đi về phía trước, không có bất kỳ dấu hiệu muốn dừng lại.

“Không nghĩ tới lão gia hỏa này què một chân mà còn có thể chạy nhanh như vậy!” Nam tử lên thêm một cước đạp xuống thắt lưng của lão nhân, về mặt chán ghét, lão nhân chịu đau, cuộn mình trên mặt đất.

“Không quan tâm hần nhiều như vậy, trước đánh hần một trận, để xem hần có nói hay không!” Dứt lời, hai người vén tay áo lên, vung nắm đấm như là sẽ đánh lên trên thân của lão nhân.

“Dừng tay ——!” Duẫn nhi không thể chịu đựng được không thể chịu đựng được hai đại nam nhân thân thể cường tráng khi dễ một lão nhân tay trái gà không chặt, cũng không quản mình có thể kháng cự được hai nam nhân không, không chút suy nghĩ liền vọt tới trước mặt lão nhân, dang hai cánh tay vì lão nhân ngăn đỡ, trợn mắt, “Hai người các ngươi là đại nam nhân khi dễ một lão nhân! Các ngươi không cảm thấy đáng thẹn sao?”

Nhưng mà, bởi vì Duẫn nhi đang hai cánh tay, thuốc trong lòng nàng rơi hết xuống đất, nàng cũng không kịp nghĩ là mình về phủ sẽ bị Vương phi mắng, chỉ muốn bảo vệ lão nhân sau lưng.

“Ha ha ha, đại ca, xem, nữ nhân a.” Duẫn nhi đột nhiên xuất hiện thành công cản trở quả đấm của nam tử, đổi lại nhấn lấy ánh mắt hèn mọn của nam tử, quả đấm của nam tử lập tức buông ra, vươn tay muốn nắm lấy cổ của Duẫn nhi, lại bị Duẫn nhi tát cho một cái.

“Nữ nhân có cá tính như vậy, gia thích.” Đại ca bị Duẫn nhi đánh, hèn mọn liếm miệng một cái, “Nữ giả nam trang, gia cũng thích, chỉ bất quá xen vào việc của người khác, điểm ấy, gia không thích, đợi gia xử lý xong lão đầu này, trở lại hảo hảo thương ngươi.”

“Đại ca” Hướng nam tử bên cạnh nói nhỏ, tiến lên sắp bắt được Duẫn nhi, nhưng mà hần còn chưa kịp ra tay, hai người liền trúng hai cái tát, không khỏi cả kinh nói, “Ai chán sống dám đánh lão tử!”

Ôn Nhu lạnh mắt nhìn hai nam tử không biết trời cao đất rộng trước mặt cách đó vài bước đó hơn, thối thối tay của mình, bất quá là cách không tặng cho mỗi người bọn họ một cái tát, đánh bọn họ, nàng còn ngại ô uế ô uế tay nàng, nếu không phải Duẫn nhi chặn ngang quản việc này, nàng còn lười ra tay.

Hai nam tử chịu phải một trận kinh ngạc, tiện đà trong cơn giận dữ, nhìn nhau, hướng Ôn Nhu đánh đến, “Trước xử lý hai nữ nhân này sau mới đi xử lý lão già kia!”

Thế nhưng, hai người kia đến một bước cũng chưa kịp, chỉ thấy bóng dáng của Ôn Nhu khẽ động, còn không kịp thấy rõ động tác của nàng, hai nam tử liền ầm ầm ngã xuống đất, lúc mắt thấy thân thể của hai người bọn họ rơi trên gói thuốc, Ôn Nhu thật nhanh thêm một cước lên ngực của hai người, hai người liền trở mình, thân bám một mảnh bụi bặm, hai người nhất đi.

Ôn Nhu đảo mắt nhìn gói thuốc rơi tán lác đầy đất, nhãn thần lạnh lùng, nếu để cho đồ đó đụng tới những gói thuốc này, những gói thuốc này còn là dùng bạc cùng thời gian để mua, chẳng phải là lãng phí thời gian của nàng sao?

“Công tử. . . Đa tạ công tử cứu ra tay cứu lão nhân gia này!” Duẫn nhi thật không ngờ Ôn Nhu sẽ ra tay, càng không nghĩ tới nàng gặp phải hai tên lưu manh này sẽ có kết quả như thế nào, càng không nghĩ đến chủ tử của nàng sẽ lợi hại như vậy, cư nhiên có thể dùng tay không đánh mà không cần tốn nhiều sức liền giải quyết hai tên khổng cuồng kia, một bên khom lưng nói cảm ơn nói đa tạ, một bên khom người nhặt gói thuốc trên mặt đất lên.

“Duẫn nhi, đem bạc vụn trên người ngươi đưa cho lão nhân gia, đi.” Nàng không phải người thiện tâm, chuyện gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ nàng không muốn làm, vô điều kiện giúp đỡ một người bình thủy tương phùng nàng cũng không thích làm, cho nên du đôi mắt với lão nhân đáng thương trước mắt này, nàng cũng sẽ không quá quan tâm, để lại cho hần chút đã là nàng vô điều kiện làm việc thiện rồi, “Ta ra tay, làm không muốn thuốc bị dơ.”

“Công tử, thế nhưng. . . Thế nhưng lão nhân này đã bị thương!” Duẫn nhi nghe nói Ôn Nhu kêu nàng đi, cả kinh nhìn Ôn Nhu một chút, lại lo âu nhìn lão nhân một chút.

Chỉ thấy lão nhân khó khăn giật giật thân thể, Duẫn nhi lập tức đem gói thuốc trong tay buông xuống, vội vã đỡ lão nhân, quan tâm nói: “Lão nhân gia ngươi có khỏe không?”

“Khụ khụ. . . Đa tạ tiểu cô nương ra tay xuất thủ cứu giúp. . . Lão phu, vô cùng cảm kích. . .” Lão nhân chậm rãi đứng lên dưới sự giúp đỡ của Duẫn nhi, khàn giọng nói tạ ơn.

“Lão nhân gia, người muốn chính là công tử nhà ta, không phải ta.” Duẫn nhi vội vã giải thích, “Nếu công tử không xuất thủ giúp một tay, ta cũng đỡ không được hai kẻ xấu này.”

Duẩn nhi nói xong, rồi lập tức lấy túi tiền bên hông, đổ ra một chút bạc vụn, nhét vào tay của lão nhân, “Lão nhân gia, đây là chút bạc vụn, công tử cho người, người thu cất đi.”

“Đa tạ công tử.” Lão nhân còng lưng, thành tâm tạ ơn, mà lúc hấn ngẩng đầu, nhìn đến mặt lạnh của Ôn Nhu trước mặt, bỗng nhiên con ngươi tròn tròn, cả người run rẩy, bạc trong lòng bàn tay đều rơi xuống đất.

“Lão nhân gia người làm sao vậy?” Duẩn nhi quan tâm hỏi.

Nhưng mà lão nhân không trả lời Duẩn nhi, chỉ là yên lặng nhìn Ôn Nhu, run giọng hỏi: “Công, công tử là Trần Quốc Công phủ Trần Quốc Công phủ đại tiểu thư Ôn gia?” Mi tâm của nàng có điểm chu sa, thiên hạ không có người nào, hấn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!

Ôn Nhu nhìn lão nhân, nghe được câu hỏi của lão nhân, tâm trạng cũng lấy làm kinh hãi, trong trí nhớ của Ôn Nhu, chưa từng xuất hiện người này, đến tột cùng vì sao thấy nàng sẽ kích động như vậy?

Thế nhưng nhìn hấn không có bất kỳ ác ý gì, Ôn Nhu cũng không cố kỵ, liền khẽ gật đầu.

Đột nhiên lão nhân ở trước mặt Ôn Nhu trọng trọng quỳ xuống, càng làm cho Ôn Nhu cảm thấy cả kinh.

“Lão gia! Lão nô rốt cục có thể nhìn thấy tiểu thư!” Lão nhân ngửa mặt lên trời thở phào, bỗng dưng lệ trào ra, khàn khàn giọng khuôn mặt khẽ run, nhưng đáy mắt xuất hiện ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: THỦY TRÌ TIỂU NHÂN

Dưới ánh nến, Ôn Nhu ngồi ở bên cạnh bàn, lau chùi ám tiễn tinh xảo, nhìn mấy mũi tên sáng bóng, trong con ngươi của Ôn Nhu lộ vẻ tức sát, phảng phất đáy lòng có một trận hỏa đang mãnh liệt thiêu đốt, ánh mắt của Ôn Nhu tức sát (Luna: nghiêm túc + tàn sát) nhưng sâu tận trong cùng lại là hàn ý.

Chó heo cũng không thèm ăn! Mâu quang của Ôn Nhu rung mình, lúc mũi tên bay ra khỏi tay áo, như gió vừng vàng dán vào trên cây cột trong phòng.

“Duẩn nhi, lấy tên xuống.” Nếu dùng vật trân quý như thể trưng trị cái thứ chó heo cũng không thèm ăn kia, thật đúng là làm bản ám tiễn trân quý này.

Ôn Nhu nhận lấy mũi tên Duẩn nhi nhỏ xuống từ cây cột, một lần nữa trang bị lên cung, lạnh lùng nói: “Đi lấy trường tiên đến đây cho ta, muốn đánh cái loại này, nếu là trong phủ không có, phải đi nói cùng đại quân sự, tối nay tất tìm cho ra trường tiên cho ta, sáng mai ta cần.”

“Vâng, Vương phi.”

Vốn còn muốn để cho đám tiểu nhân vô si kia sáng khoái mấy ngày, xem ra vẫn là nàng không đủ ngoan độc, tức khắc thu thập mới là lựa chọn hàng đầu.

Cha ruột không tiếp nhận nàng, hảo, nàng còn không lạ gì thứ phụ thân chó heo không thèm ăn này!

Di nương hãm hại trưởng nữ trưởng nữ, hảo, nàng còn sống tốt hơn!

Thứ muội cướp đoạt nam nhân của trưởng tử, hảo, nàng tặng toàn bộ nam nhân trong Trần Quốc Công phủ cho nàng!

Huống chi, bọn họ làm không chỉ là những thứ này, là ngay cả nàng cũng cảm thấy xấu xa, đến nàng cũng cảm thấy đó là hành vi lang tâm cầu phế! Nàng phải từ từ phải từ từ để cho bọn họ hưởng thụ nàng sẽ tặng cho các nàng “Cuộc sống tốt”!

Ngày mai.

Túc Dạ đem trường tiên gân bò đưa đến trong tay Ôn Nhu, cúi đầu hỏi: “Túc Dạ cả gan xin hỏi, không biết Vương phi muốn dùng trường tiên để làm gì?”

“Làm gì?” Ôn Nhu tiếp nhận trường tiên, trầm trầm khuyên hướng cảm xúc để cho nàng rất là thoải mái, đáy mắt cười, phản vấn, “Đại quân sự cho rằng lấy trường tiên này có thể làm gì?”

Nắm chuỗi, Ôn Nhu cầm trường tiên trong tay, sau đó cố sức quật đến trên giàn hoa, theo sát một tiếng “Ba”, giàn trồng hoa từ đó gãy mất, bình sứ thanh hoa trên cái giá rơi trên mặt đất, mảnh vỡ văng đầy đất.

Mi tâm của Túc Dạ cau lại, tâm trạng lấy làm kinh hãi, Vương phi lại đem bình hoa làm vỡ đi! Đối thành thường nhân, muốn sử dụng trường tiên đã việc khó rồi, chó nói chỉ là đem lực đạo truyền vào trường tiên sau đó lại xuất thủ, nhưng là đã từng thấy bản lĩnh của Vương phi đến Ngõa Phủ Lô Minh,

hắn sẽ không lại thất kinh nữa, giả nói đúng, ngày sau Vương phi nhất định có làm nhiều việc khiến hắn phải giặt mình.

“Roi tốt.” Ôn Nhu hài lòng thu roi, “Đại quân sự làm việc, quả thực không khiến người thất vọng, ngay cả cây roi nho nhỏ này, cũng có thể khiến ta hài lòng như vậy.”

Đem roi cất xong nắm chặt tay, Ôn Nhu nhắc chân liền đi, “Duẩn nhi, chúng ta đi.”

“Vương phi xin dừng bước.” Túc Dạ luôn cảm thấy Ôn Nhu vô duyên vô cớ muốn lấy roi là chuyện tốt, rất sợ nàng làm chuyện gì đó khiến Bạch vương mất mặt, vội vã lên tiếng ngăn lại nói, “Không biết sáng sớm Vương phi đem trường tiên, là muốn đi đâu?”

“Ta hỏi Trần Quốc Công phủ, đại quân sự nếu không yên tâm, có thể đi bẩm báo Vương gia.” Ôn Nhu nói xong, cũng không quay đầu lại không chút do dự đi.

Túc Dạ còn chưa triển khai mi tâm lại chặt một phần, nhìn bóng lưng của Ôn Nhu rời đi, xoay người đến phương hướng của Ngõa Phủ Lô Minh.

Trên mã xa, Ôn Nhu nhìn roi trong tay, nghĩ thầm nếu roi này có thêm gai, như thế này nhất định để mẫu nữ Triệu Yên Nhi thoải mái hơn một ít.

“Duẩn nhi, Lý bá đã an trí xong?”

“Hồi Vương phi, theo như Vương phi phân phó, tối hôm qua đã an trí xong, nô tỳ còn người đến chiếu cố, bảo chứng Lý bá thật tốt, Vương phi yên tâm đi.” Duẩn nhi nhớ tới ngày hôm qua thấy trên người Lý bá đầy vết sẹo, tuy rằng đã là cũ, nhưng nhìn cũng có thể liên tưởng đến da tróc thịt bong lúc đó, không khỏi càng thêm đồng tình đối với Lý bá, không rõ rốt cuộc là ai cư nhiên có thể đối với một lão nhân xuống tay nặng như vậy, bất quá tất nhiên cùng với chuyện Vương phi hôm nay hỏi Trần Quốc Công phủ có liên quan.

Đến đại môn Trần Quốc Công phủ, Ôn Nhu nhìn mặt hai gia đình bất kính, cười lạnh nói: “Đương gia người gì, liền nô tài loại đó, rõ ràng đem mắt người đổi thành mắt chó rồi!”

“Nguyên Nhất Nguyên Nhi, không nhìn thấy hai nô tài bất kính này sao, thay bọn Vương phi quản giáo bọn họ, để để cho bọn họ biết phải làm sao mới là một nô tài chân chính!” Ôn Nhu cười lạnh nhìn về mặt kính không tin của hai gia đình, đôi mắt hai gia đình phía sau mang từ Bạch vương phủ đến mà phân phó nói.

Chỉ nghe “Ba ba ba” Ba tiếng vỗ tay vang lên, Ôn Nhu cười vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, đi đến nội viện.

Xem ra bình tĩnh không phải là chuyện tốt gì, đối với bọn hắn đối với bọn hắn, nàng không cần làm chuyện lên lút, nên quanh mình chính đại lộ mặt của bọn họ.

“Nhanh! Nhanh đi thông báo cho lão gia cùng phu nhân, nói đại tiểu thư đã trở về!” Một gã gia đình bị đánh nhìn Ôn Nhu mang theo người của nàng đi vào trong phủ, bụng giong mặt nóng hừng hực, lau chảy máu ở khóe miệng, hướng gia đình khác nói.

Chỉ thấy gia đình kia liền vội vàng gật đầu, cũng bùm mặt chạy vào chạy đi.

Bọn họ thế nào cũng nghĩ không thông, Ôn Nhu luôn luôn không như vậy, chưa bao giờ đem thái độ của thái độ để ở trong mắt, thế nào đột nhiên giống biến thành người khác vậy, lại có biểu tình khiến cho người sợ hãi nữa, rất giống lão Trần Quốc công từ lúc còn sống, hơn nữa lại còn dám đánh bọn họ! Thật không thể tin được!

(Luna: Hạ nhân mà làm thấy ghê luôn)

Mà lúc Ôn Nhu vào bên trong Trần Quốc Công phủ, không có đi chính sảnh, cũng không có đi tìm Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, mà là thẳng đến Thẩm Tâm viện, ven đường gặp phải gia đình tỷ nữ, nhìn đến vẻ mặt tức sát của Ôn Nhu, đều sợ đến không dám tiến lên hành lễ, chỉ dám lén lút lùi sang hai bên.

Bọn họ cũng nghĩ không thông, đại tiểu thư không phải hai ngày trước mới quy ninh, sao hôm nay lại trở về, dựa theo tập tục, nữ nhi đã gả ra ngoài ba tháng mới được về nhà mẹ đẻ thăm viếng một lần, đại tiểu thư như thế đã trở về thực sự không hợp cấp bậc lễ nghĩa, huống chi, thần tình trên mặt của đại tiểu thư làm cho, căn bản cũng không giống đại tiểu thư.

Ôn Nhu dừng bước trước nguyệt môn của Thẩm Tâm viện, ngẩng đầu nhìn tám biển trên nguyệt môn, lập tức mang trường tiên trên tay đánh roi xuống tám biển nặng nề mà roi xuống mặt đất, Ôn Nhu xuy một tiếng cười, đập lên tám biển khác ba chữ “Thẩm Tâm viện” bước vào trong viện.

“Vương phi! Người, không thể đi vào!” Có thị nữ nhìn thấy Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên ngăn lại nói: “Đại tiểu thư từng phân phó, ngoại trừ lão gia cùng phu nhân, không có sự cho phép của nàng, bất luận kẻ nào đều không thể vào Thẩm Tâm viện, nếu không, nếu không nô tỳ chịu không nổi!”

“Đại tiểu thư? Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nhìn thị nữ ngăn cản nàng, cười lạnh nói, “Ta có thể nhớ rõ, trong Trần Quốc Công phủ chỉ có ta đây mới là đại tiểu thư, người đứng trước mặt ta gọi như vậy, vậy đại tiểu thư trong miệng người là ai?”

“Vương phi, đại, đại tiểu thư. . .” Thị nữ ngữ kết, bị Ôn Nhu làm cho nghẹn không biết nên nói thế nào cho phải.

“Còn có, các người dám hạ nhân này đều nhớ cho kỹ cho ta, phu nhân trong Trần Quốc Công phủ chỉ có một, chính là người đang được cung phụng trong từ đường.” Đại tiểu thư? Phu nhân? Bằng các nàng cũng xứng sao?

“Còn không mau tránh ra? Đường của Vương phi ngơoi cũng dám cản sao?” Nguyên Nhất sau lưng Ôn Nhu liếc mắt thấy tiểu nha đầu còn dám cản trước mặt Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên đẩy ra, sau đó nhường đường cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu nắm thật chặt trường tiên trong tay, cười lạnh đi đến ở chỗ sâu trong viện.

Hôm nay, trước hết nàng làm cho các nàng ném thử “Ngon ngọt”, cứ như vậy một lần đoạt từ các nàng, nàng cảm cũng thấy tiện nghi cho các nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: SƠ TRÙNG ÔN TÂM

Ôn Nhu cứ như vậy xông vào Thẩm Tâm viện, trong đình viện thị nữ quét dọn muốn tiến lên ngăn cản, đều bị hung thần ác sát Nguyên Nhất Nguyên Nhị ngăn lại, Ôn Nhu nhìn tiểu lâu cách đó không xa, sau đó bước nhanh đến cửa phòng đóng chặt, chân phải đá một cước lên trên cửa, cửa phòng đóng chặt “Phanh” một tiếng liền mở ra.

“Ai?” Trong phòng truyền đến thanh âm của Ôn Tâm, lập tức mắng chửi, “Nô tài nào gan hùm mặt gấu dám quấy rầy thần của bôn công tử? Tiểu Hoàn Nhị Hoàn còn không mau sang đây?”

“Yêu, đây đã là giờ gì rồi, nhị muội muội lại còn không đứng dậy?” Hai tay ôm ở trước ngực Ôn Nhu từng bước đi đến giường của Ôn Tâm, khước miệng nhếch lên tràn đầy trào phúng, “Đường đường là Trần Quốc công tử ngủ đến mặt trời lên cao còn chưa thức dậy, truyền ra ngoài không biết sẽ là dạng gì? Hoặc là truyền tới trong lỗ tai của Thanh Vương gia, sẽ lại là dạng gì?”

“Ôn Nhu?” Nghe được thanh âm của Ôn Nhu trong nháy mắt, Ôn Tâm còn cho là mình nghe lầm, đợi lúc hai mắt nhìn thấy Ôn Nhu, nàng mới phát mình nói sai, vội vã đổi giọng, dùng thanh âm cực ủy khuất nói, “Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ lúc nào đến đây? Cư nhiên cũng không phái người thông truyền một tiếng? Làm hại muội muội nháo xấu hổ như vậy.”

Ôn Tâm nói, vẫn là ở trên giường, không có ý tứ xuống giường nghênh tiếp Ôn Nhu, trong lòng cũng cùng tức giận bốc lên, Ôn Nhu làm sao sẽ vào loại thời điểm này trở về? Như thế nào xông vào phòng ngủ của nàng? Trong sân viện thị nữ đều ăn phân sao? Cư nhiên không thông truyền?

“Thông truyền? Nếu để cho các nàng thông truyền, ta còn có thể lúc này xem được đáng đáp nhị muội muội vẫn chưa rời giường sao?” Ôn Nhu cười nhạt, thật tình không nghĩ ra chủ nhân của thân thể Ôn Nhu này sao có thể thua trong tay loại tay nữ nhân không vào mắt này.

“Đại tỷ tỷ. . .” Ôn Tâm cực ủy khuất, giống như là ủy khuất trăm triệu lần một dạng rơi lệ, “Muội muội đêm qua ngủ không ngon, hôm nay mới ngủ đến lúc này, đại tỷ tỷ hay là xin thương xót, không nên giễu cợt muội muội. . .”

Hảo cho một xin thương xót, biến nàng nói thành ác nhân rồi, nàng thật tốt, càng muốn làm nàng biến thành ác nhân, Ôn Nhu mắt lạnh nhìn nhìn đáng đáp khiến cho người buồn nôn của Ôn Tâm, cười lạnh nói: “Muội muội hay là chớ giả bộ nữa, muội muội là ai, ta đây làm tỷ tỷ còn không biết sao? Vẫn là thu hồi thu hồi nước mắt kia của ngơoi đến trước mặt Thanh Vương gia mà khóc đi, tỷ tỷ cũng không có thời gian nhìn ngơoi diễn trò.”

Ôn Nhu nói khiến cho Ôn Tâm đang ngẩn lệ mặt liền lúc đỏ lúc trắng, Ôn Tâm khi nào dự đoán được Ôn Nhu cư nhiên sẽ lộ cốt châm chọc nàng như thế, đây là Ôn Nhu sao?

“Châm chọc, đem thứ đồ dư thừa trong phòng này, toàn bộ ném hết cho ta!” Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn Ôn Tâm nằm ở trên giường, nhìn lúc này nàng dám nằm nữa hay không.

Ngoại trừ bàn ghế gia dụng ra, đều là đồ của Ôn Tâm, nàng muốn ném, chính là đồ của Ôn Tâm!

“Các ngơoi dám?” Quả nhiên, Ôn Tâm từ trên giường đứng dậy, tròn tròn đôi mắt, chỉ thấy Nguyên Nhất Nguyên Nhị tiến vào phòng, đột nhiên phát hiện mình còn chưa mặc y phục, vội vã kéo chăn che lại, lạnh lùng nói, “Cầu nô tài! Còn không mau cút đi ra ngoài? Phòng ngủ của bôn công tử là nơi các ngơoi cầu vật này có thể tới?”

“Nhị muội muội này là đang nói cái gì, bọn họ sao lại không dám? Ta nói, bọn họ liền dám.” Ôn Nhu coi rẻ Ôn Tâm, dùng dư quang của khước mắt liếc về phía Nguyên Nhất Nguyên Nhị, “Còn không mau động thủ?”

“Vâng! Vương phi!” Nguyên Nhất Nguyên Nhị vội vã đáp, lập tức động thủ, bây giờ ai dám chọc Vương phi, trừ phi chán sống!

“Ôn Nhu! Ngơoi đừng khinh ngơoi quá đáng! Đây là Trần Quốc Công phủ! Không phải Bạch vương phủ!” Ôn Tâm không thể nhịn được nữa, chỉ vào thị nữ của Ôn Nhu mắng, Ôn Nhu tiện nhân này! Lại còn dám ở trên đầu nàng khoa tay múa chân!

“Nhị muội muội, làm sao vậy? Không giả bộ nữa sao? Không gọi một tiếng đại tỷ tỷ nữa sao?” Ôn Nhu không giận phản tiểu, “Nhị muội muội đều tự xưng bản thân là đại tiểu thư, trong mắt căn bản sẽ không người tỷ tỷ này, hà tất con giả bộ, mệt rồi có đúng hay không?” Nàng còn không rõ ràng Ôn

Tâm là ai sao?

Ôn Tâm trong Trấn Quốc Công phủ đắc ý thành thói quen rồi, mắt thấy Ôn Nhu đem da mặt mình xé rách, nàng cũng sẽ không giả bộ nữa, lộ ra bộ mặt thâm độc, nói: “Hảo, nếu đại tỷ tỷ nói như vậy, vậy muội muội ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng nữa, đại tỷ tỷ hiện tại cho là mình là ai? Hay là Trấn Quốc công tử? Còn có tư cách ở Trấn Quốc Công phủ khoa tay múa chân?”

“Một thân phận Bạch vương phi có gì đặc biệt hơn người, bắt quá là đồ bỏ đi, bắt quá là ‘Phần thưởng’ của Thanh Vương gia đưa cho người mà thôi.” Ôn Tâm cố ý từ phần thưởng cắn mạnh, tiếp tục cười nói: “Khó nghe chút, đại tỷ tỷ người ở Trấn Quốc Công phủ, đến hạ nhân cũng không bằng!”

Ôn Tâm nói xong, lập tức hướng ngoài phòng hô quát: “Người đến@ Đem Bạch vương phi đuổi đi! Trấn Quốc Công phủ này không thu lưu loại bát phu ngu ngốc này!”

Lời của Ôn Tâm còn chưa nói hết, thì có bảy tám nha hoàn bà tử vọt vào, làm bộ dạng như sẽ đem Ôn Nhu lôi ra.

“Các người ai dám?” Không bất kỳ động tác gì, chỉ là lạnh lùng nhìn đám người nhào tới trước mặt nàng, khẩu khí lạnh như băng, ánh mắt tức sát như vậy, khiến một đám nha hoàn bà tử tất cả đều ngậm ngậm cả người, không một người dám kéo Ôn Nhu, đến Ôn Tâm, cũng bị ánh mắt kia của Ôn Nhu dọa sợ.

“Nhị muội muội, người cho là cừu chiêm thước sào (Luna: chiếm tổ) sẽ có thể biến thành chim thước chân chính sao?” Ôn Nhu hướng Ôn Tâm tiến thêm một bước, nàng dĩ nhiên tản ra khí phách khiến Ôn Tâm không tự chủ được lùi lại một bước, “Hôm nay, đó là nhị muội muội người, ta cũng muốn ném ra ngoài, xem ai ngăn được ta?”

“Nguyên Nhất Nguyên Nhị tiếp tục ném! Không cần ngừng tay!”

“Ôn Nhu! Người đừng khinh người quá đáng! Người đừng tưởng rằng có Bạch vương làm chỗ dựa cho người người có thể muốn làm gì thì làm!” Ôn Tâm đương nhiên cũng không phải hồng mềm, lập tức thẳng người cả giận nói, “Bỏ công tử được thánh thượng thân phong Trấn Quốc công tử! Người là cái thứ đồ gì!”

“Ha ha! Trấn Quốc công tử!” Ôn Nhu cười ra tiếng, đáy mắt lộ ra tiểu ý khiến người sợ hãi, “Để nhị muội muội làm Trấn Quốc công tử mấy ngày liền mộng để mị người rồi! Đến lúc đó tỷ tỷ còn có nhiều đồ tốt đưa cho nhị muội muội!”

“Ôn Nhu! Người!” Ôn Tâm giận dữ, nâng tay lên muốn tát Ôn Nhu một cái, Ôn Nhu linh xảo lui bước, cái tát của Ôn Tâm liền rơi xuống trên mặt thị nữ, một tiếng thanh thúy vang lên.

“Nhị muội muội đừng nóng vội, làm sao thích đánh người như vậy, đại tỷ tỷ đem người ném ra ngoài viện lại tiếp tục đánh, viện này là của tỷ tỷ, muội muội vẫn là về viện của mình rồi từ từ đánh đi, đừng tưởng rằng sửa lại tên liền nghĩ đó là viện của muội muội rồi, có chút mộng a, nhị muội muội vẫn là bớt làm chuyện vô ích đi.” Dứt lời, thuận bộ Ôn Nhu đến phía sau Ôn Tâm, còn không chờ Ôn Tâm phản ứng kịp, Ôn Nhu liền đem hai tay của nàng khóa lại về phía sau, sau đó lập tức từ trong tay áo đem ra sợi dây thừng trói hai tay của Ôn Tâm lại.

Một bên nha hoàn bà tử cũng không dám tiến lên ngăn lại, Ôn Tâm thấy nổi giận, quát dẹp đường: “Vẫn còn ở đây nhìn cái gì! Còn không mau đi tìm lão gia cùng phu nhân!”

Ôn Nhu giống như lôi đồ vật vậy đem Ôn Tâm kéo dài tới cửa, sau đó dùng sức đem Ôn Tâm ném ra ngoài, mùa đông đại lãnh, Ôn Tâm cứ như vậy chỉ mặc một kiện y phục mỏng manh, tóc rối bù, cùng đồ của nàng một dạng nằm trên mặt đất lạnh như băng.

Ngoài phòng nha hoàn thấy thế, liền vội vàng tiến lên đỡ Ôn Tâm đang chật vật đứng dậy.

“Làm càn!” Đột nhiên, một tiếng một tiếng giận không kềm được cách đó không xa truyền đến.

Ôn Nhu giương mắt nhìn, đáy mắt cười nhạt càng sâu, hảo, người nên đến đều đã đến, nàng đỡ phải đi nữa, “Thỉnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: DỮ PHỤ ĐỐI TRĨ

Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi sống vai vợ vã đi đến, mới vừa rồi nhận được thông truyền của gia đình, nói Ôn Nhu không để ý cấp bậc lễ nghĩa đã trở về, nhưng lại thẳng đi tới Thẩm Tẩm viện, hai người liền vội vã chạy đến, không nghĩ tới lại nhìn thấy Ôn Nhu đem ái nữ Ôn Tâm ném ra khỏi phòng ngủ, làm sao khiến bọn họ không tức giận được?

“Ôn Nhu! Người làm cái gì vậy?” Triệu Yên Nhi thấy bộ dáng chật vật của tâm can bảo bối, lập tức nộ, một đôi mắt hạnh trừng Ôn Nhu, dường như muốn nàng ăn tươi nuốt sống, Ôn Nhu nữ nhi tiện nhân này, lại còn dám trở về? Cũng tốt, hôm nay Bạch vương không ở đây, phải hảo hảo giáo huấn nàng một phen, “Đồ không có giáo dưỡng! Đã biết đây là địa phương nào! Đã biết trước mặt người là ai!”

“Ba ——!” Triệu Yên Nhi vừa dứt lời, một tiếng roi vang lên ngay sau đó, thanh lãnh vào buổi đông sớm có vẻ dị thường.

“Phu nhân ——!” Âm thanh của Ôn Thế Nghi kinh hoàng vang lên.

“Nương ——!” Ôn Nhu hít một hơi khí lạnh.

Bất ngờ không kịp đề phòng, ai cũng không nghĩ tới Ôn Nhu sẽ động thủ, má trái của Triệu Yên Nhi bị roi trên tay của Ôn Nhu hung hăng quất đến tạo thành một vết thương hẹp dài, từ khoe mắt chạy đến khoe miệng, vết thương không sâu, nhưng đủ để hủy khuôn mặt mà nàng vốn luôn tự hào.

Triệu Yên Nhi, đây chỉ là bắt đầu, không có gương mặt này, đến Ôn Thế Nghi cũng không xem trọng người nữa rồi, không có Ôn Thế Nghi sủng ái, người còn có tư cách gì chỉ cao khí ngang.

“A ——!” Triệu Yên Nhi do kinh hãi đến không thể tin tưởng, kinh khủng, lạc giọng hô, tay run run má trái của mình, “Mặt của ta ——!”

Triệu Yên Nhi sở hữu dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo phảng phất trong nháy mắt bị mất hết, lạc giọng hô xong liền hôn mê bất tỉnh, Ôn Thế Nghi lập tức tiến lên ôm lấy thân thể yếu đuối của nàng, bi thống hô: “Phu nhân ——!”

“Ngươi ngươi ngươi ——!” Ôn Thế Nghi giận không kềm được trừng mắt nhìn Ôn Nhu, đưa ngón tay ra chỉ vào Ôn Nhu, bởi vì phần nộ, tay hắn run nhè nhẹ, phần nộ quất Ôn Nhu, “Ngươi nghịch tử này! Ngươi muốn phản phải không? Đây chính là nhị nương của ngươi!”

“A! Nhị nương?” Ôn Nhu cười nhạt, nhìn Ôn Thế Nghi trước mắt, nghĩ người như vậy làm sao giống cùng nàng có quan hệ máu mủ, “Mẫu thân của Ôn Nhu chỉ có một, hôm nay linh vị của mẫu thân Ôn Nhu được cung phụng trong tử đường, Ôn Nhu không biết mình còn có nhị nương, cha, người rồi, Ôn Nhu gọi nàng một tiếng di nương, đã là quá giữ thể diện cho nàng rồi.”

“Ngươi ngươi ngươi ——!” Ôn Thế Nghi bị Ôn Nhu làm cho nghẹn một phần khí, hắn chưa bao giờ biết, nữ nhi không thân cận này cho tới bây giờ cư nhiên mạnh như vậy.

“Ôn Nhu! Ngươi trả dung mạo của nương cho ta!” Ôn Tâm khiếp sợ từ lúc Triệu Yên Nhi bị đánh bị đánh phục hồi lại tinh thần, lập tức đẩy thị nữ bên cạnh đang đỡ nàng ra, làm bộ sẽ vọt tới trước mặt Ôn Nhu.

“Ba ——!” Lại một tiếng roi thanh thúy vang lên, thế nhưng lúc này đây, roi không phải quất vào trên mặt của Ôn Tâm, mà là đánh vào đất trước mặt nàng, tạo thành một trận bụi bặm nhỏ, Ôn Nhu mắt lạnh quan sát, “Nhị muội muội còn không phải muốn cử động tốt, nếu không ta không cây roi này trên tay biết mình có thể hay không tặng cho người một vết sẹo y hệt nương ngươi.”

“Ngươi ——!” Ôn Tâm bị khí thế của Ôn Nhu chấn trụ, cũng thật sự sợ roi kia sẽ lưu lại vết sẹo trên mặt của nàng, đời này nàng kia coi như xong rồi, thấy mình thấy mình không có cách nào chế trụ Ôn Nhu, vội vàng hướng Ôn Thế Nghi cầu cứu.

“Ôn Tâm cũng thực sự không nghĩ ra, Ôn Nhu có phải là hay không phát hiện ra cái gì, mới có thể xé rách da mặt các nàng như thế? Không, không có khả năng, Ôn Nhu làm sao có thể cái gì, thế nhưng khí thế của Ôn Nhu hôm nay, nàng chưa từng thấy qua, quả thực, giống như là thoát thai hoán cốt một dạng, Ôn Nhu trước kia, luôn là một bộ dáng đáp bất cứ chuyện gì cũng không để tâm, lúc còn là Trần Quốc công tử, vẫn là ôn hòa với người ngoài, khi nào mạnh như vậy? Rốt cuộc, chuyện gì xảy ra?”

“Phản phản!” Ôn Thế Nghi tức giận đến không chịu được, ở trong nhà này, lời của hắn còn không ai dám ngỗ nghịch, coi như là cha ruột của mình lúc còn sống, cũng không có bị người xem thường như vậy, sau khi ái nữ Ôn Tâm làm Trần Quốc công tử, mọi người đối với hắn vẫn là hắn nói gì nghe đó, đừng nói chỉ là Triệu Yên Nhi, hôm nay có người ở trong Trần Quốc Công phủ phách lối như vậy ở trước mặt hắn phách lối như vậy, phản mình không đem hắn để vào mắt, huống chi, người này không phải là ai khác, mà chính nữ nhi của hắn! Bảo hắn không giận thế nào được?

“Ôn Nhu! Nghịch tử! Trong mắt ngươi rốt cuộc có còn hay không còn người cha này? Ngươi thấy rõ! Đây là Trần Quốc Công phủ! Không phải địa phương để ngươi có thể hồ đồ!” Còn làm bị thương Yên nhi mà hắn yêu mến nhất! Nữ nhi do Lâm Tiểu Uyển sinh hắn chính là không thích! Khiến hắn chán ghét!

“Cha?” Ôn Nhu nhìn Ôn Thế Nghi nổi giận, trong lòng không nói ra được chán ghét, nếu không phải trong thân thể này chảy cùng một dòng máu, nàng hận không thể giống Triệu Yên Nhi như vậy cũng cho hắn vài roi, “Muốn nói trong mắt của Ôn Nhu này có người cha này hay không, vậy phải xem trong mắt của người cha có nữ nhi Ôn Nhu này hay không, thế nhưng người chính mồm bảo không có tiếp nhận nữ nhi Ôn Nhu này.” Có một người cha chó heo cũng chê như vậy, nàng tình nguyện không cần!

“Ngươi ——! Ta. . .” Ôn Thế Nghi không nghĩ tới Ôn Nhu cư nhiên sẽ phản bác lại hắn, một thời không biết nói cái gì mới có đạo lý, là hắn chính mồm nói qua không tiếp nhận nàng một nữ nhi liêm sỉ cùng người bỏ trốn, hôm nay những lời này đúng là mang đá tự đập vào chân rồi.

Trong trí nhớ của Ôn Thế Nghi, hắn ít cùng nữ nhi này thân cận, mà nữ nhi này cũng chưa từng nghịch qua hắn, trầm tĩnh khiến hắn phải đáng ghét, chưa từng nghĩ tới, nàng sẽ nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

“Ôn Nhu! Ngươi bây giờ đã là Vương phi của Bạch vương, là Bạch vương phi, chuyện của Trần Quốc Công phủ không phiền ngươi tới quản!” Cứ cho là Ôn Thế Nghi không để ý tới đạo lý, trong Trần Quốc Công phủ, hắn mới là trời, không có người nào có thể lay động được địa vị cùng uy nghiêm của hắn!

“Huống chi, ta vốn dĩ không tiếp nhận ngươi nữ nhi này! Ngươi không có bất kỳ tư cách này trong Trần Quốc Công phủ dương oai!” Ôn Thế Nghi

phần nộ quát, “Người đến! Đem Bạch vương phi mời đi ra ngoài! Ngày sau cũng không được bước chân vào Trấn Quốc Công phủ một bước!”

A! Ôn Nhu lạnh mắt nhìn Ôn Thế Nghi, trong lòng cười nhạt, hảo, hảo! Một người cha như vậy, một phần thân tình, ở trên người của người cha này thực sự là một lý giải vô cùng nhuần nhuyễn!

Trong Trấn Quốc Công phủ, lời nói của Ôn Thế Nghi không ai dám không tuân theo, tiếng nói của hắn vừa dứt, thì có năm sáu gia đình vây quanh Ôn Nhu.

“Ai không sợ chết, liền tới gần ta thử xem? Để cây roi trên tay ta ném thử máu tanh, trái lại ta rất vui lòng.” Ôn Nhu cung tay, roi lại roi trên mặt đất Ôn Nhu phảng phất giống như thần tiên sống vậy, chỉ thấy roi như rắn giãy giữa chốc lát lại trở về trong tay Ôn Nhu, bọn gia đình nuốt một ngụm nước bọt, chỉ tưởng tượng roi rơi vào trên người mình thôi cũng đã cảm thấy đau rồi.

“Một lũ sâu gạo! Một nữ nhân các ngươi sợ cái gì?” Lần này là Ôn Tâm nóng lòng, hung hăng dậm chân, hận bản thân không thể nhào tới đem Ôn Nhu xé ra.

Ôn Nhu nhìn cũng không nhìn Ôn Tâm, mà là chậm rãi đến gần Ôn Thế Nghi, cách trước mặt Ôn Thế Nghi một bước thì đứng lại, hai tròng mắt nhìn thẳng Ôn Thế Nghi, sau đó sát vai hắn, trầm giọng nói: “Cha, người làm những chuyện như vậy, không biết dưới cửu tuyền tổ phụ có hay không sẽ cảm thấy có một ‘hào hài tử’ như người vậy thật là một chuyện hạnh phúc.”

Ôn Nhu đem ba chữ ‘hào hài tử’ đọc âm nặng âm, sau đó bước đi, còn vừa truyền đến âm thanh khinh thường của nàng, “Viện này, để nhị muội muội cái con chim cu rầy ở lại ở vài ngày.”

Nếu nói phụ thân, hôm nay ngươi đuổi ta đi, ngày sau ta cho ngươi quỳ xuống cầu ta trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: XÀ THỦ TIÊU NHÂN

Huân hương đốt bên trong phòng ngủ, Triệu Yên Nhi nằm ở trên giường hẹp, lúc này nàng vẫn còn đang ngủ mê man, má trái của nàng băng một miếng băng gạc thật dày, mơ hồ lộ ra chút huyết sắc, Ôn Thế Nghi ngồi ở bên cạnh giường, nhìn lớp băng gạc trên mặt của Triệu Yên Nhi, vẻ mặt sầu bi, Ôn Tâm đứng ở phía sau Ôn Thế Nghi, cũng nhìn Triệu Yên Nhi trên giường, khóe mắt ngấn lệ.

Bất quá không bao lâu, Triệu Yên Nhi chậm rãi mở mắt ra, lúc khuôn mặt anh tuấn của Ôn Thế Nghi mang theo đau thương lọt vào trong mắt của nàng, lập tức cả kinh ngồi dậy, lập tức giơ tay lên xoa má trái của mình, sau đó cả kinh kêu lên: “Lão gia! Mặt của ta! Mặt của ta!”

Nhìn dáng dấp kinh hoàng của Triệu Yên Nhi, Ôn Thế Nghi lập tức bắt hai tay lạnh lẽo của nàng đang run, nỗ lực an ủi nàng nói: “Phu nhân! Phu nhân! Vi phu ở chỗ này! Không phải sợ, mặt của ngươi vì phu tìm người thay người qua, tin tưởng vi phu, nhất định sẽ tìm đại phu tốt nhất thay người chữa trị, không có việc gì, không có việc gì!”

“Lão gia ——!” Triệu Yên Nhi nhào vào trong lòng của Ôn Thế Nghi, khóc như hoa lê đầm mưa ruột gan đứt từng khúc, “Lão gia, ngươi cần phải thay làm chủ! Bằng không thiếp không muốn sống nữa!” Nếu muốn mặt là của nàng trị không hết, nửa đời sau của nàng chẳng khác nào sống như một quả phụ, không có gương mặt này, cứ cho là nàng có công phu giường chiếu khiến người khác tụy sinh mạng tử (Luna: sống say mờ đến chết, ý là mị người), cũng buộc không được lòng của Ôn Thế Nghi!

Ôn Nhu! Tiện nhân! Cưng nhiên hủy đi mặt của nàng!

“Nương ——!” Ôn Tâm thấy thế, nước mắt cũng rơi xuống, nhào tới trước giường, nắm tay của Triệu Yên Nhi, hung hăng nói: “Nương! Nữ nhi nhất định sẽ báo cừu cho nương! Cha cũng sẽ báo cừu cho nương!”

Ôn Nhu con tiện nhân kia! Nàng muốn nàng chết!! Nàng nhất định phải khiến cho Ôn Nhu con tiện nhân kia chết!

Ôn Thế Nghi vỗ vỗ lưng của Ôn Tâm, từ ái nói: “Tâm nhi không nên gấp, cha nhất định sẽ giúp nương người ra phần khẩu khí này, đi ra ngoài trước đi, cha cùng nương người có mấy lời muốn nói.”

Ôn Tâm nhìn Triệu Yên Nhi một chút, nhìn lại Ôn Thế Nghi, sau đó khéo léo gạt đầu, hành qua lễ, lui ra ngoài.

Triệu Yên Nhi có chút hồ nghi, trong lòng cảm giác được có chuyện gì, nếu không vì sao trượng phu muốn nữ nhi lui ra ngoài, “Lão gia. . .”

“Phu nhân, vi phu biết bây giờ ngươi ủy khuất, nhưng lại có một việc không thể không nói với ngươi.” Ôn Thế Nghi chau mi tâm lộ ra lo lắng, Triệu Yên Nhi nhìn thấy thần tình này của hắn đáy lòng không khỏi “Lộp bộp” nhảy một chút.

Ôn Thế Nghi ôm vai Triệu Yên Nhi, ở bên tai của nàng nhỏ giọng nói một cái gì đó, sắc mặt của Triệu Yên Nhi cũng dần dần trở nên trắng bệch, không

thể tin nhìn Ôn Thế Nghi, “Người của năm đó không phải đều đã giải quyết sạch sẽ sao? Nàng làm sao có thể biết?”

“Suyt! Người nói nhỏ chút! Sợ người khác nghe không được sao?” Ôn Thế Nghi trầm giọng nhắc nhở Triệu Yên Nhi đang bị kinh hách, “Ta chỉ là đoán rằng, ngày hôm nay nàng đã nói như vậy với ta, tựa hồ ám chỉ điều đó.”

Kỳ thực, chính hấn làm sao không lo lắng được, chuyện năm đó, hầu như mỗi đêm đều biến thành ác mộng quẩn lầy hấn.

“Lão gia, vậy làm sao bây giờ?” Lòng của Triệu Yên Nhi còn sợ hãi, nắm lấy cổ tay của Ôn Thế Nghi.

“Phu nhân, người cứ nói đi?” Ôn Thế Nghi không trả lời lời nói của Triệu Yên Nhi, mà là phản vấn nàng, khi ánh mắt của hấn thập phần ý vị rơi xuống xương quai xanh của Triệu Yên Nhi, nhân thân nghiêm túc bỗng nhiên rạo rạo, sau đó giờ tay lên vuốt ve má phải trơn bóng của Triệu Yên Nhi, ôn nhu nói: “Yên nhi, người vì vi phu chịu khổ vi phu đều nhớ, vi phu đáp ứng người sẽ đối đãi người thật tốt, vi phu nhất định sẽ chữa lành gương mặt cho người, về phần Ôn Nhu ——”

Ôn Thế Nghi chặt đứt lời của mình, lập tức hôn lên môi mềm mại của Triệu Yên Nhi, một khắc trước Triệu Yên Nhi vẫn còn ở trong kinh hách, giờ khắc này lại thành thực dán lên thân thể khô nóng của Ôn Thế Nghi, nhiệt tình phối hợp cùng hấn.

Đây là bản lĩnh của Triệu Yên Nhi nàng, nếu không như vậy, có thể nào mười mấy năm qua Ôn Thế Nghi vẫn đối với thân thể của nàng nhớ mãi không quên, về phần Ôn Nhu, nàng tin tưởng, nam nhân của nàng cùng nàng có cách nghĩ giống nhau.

Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, đem roi trong tay ném cho Duẫn nhi, lập tức ở ngồi xuống trước lò sưởi, lúc Duẫn nhi đem trường tiên cất xong, lập tức nấu trà nóng đem đến trước mặt Ôn Nhu.

“Vương phi, nô tỳ cảm thấy Trần Quốc công tử sẽ không cam lòng.” Chi cần là chuyện Ôn Nhu làm, Duẫn nhi đều cảm thấy đúng, lập trường của nàng, vĩnh viễn đều là ở bên Ôn Nhu, “Vương phi ngày sau có đúng hay không phải đề phòng một chút?”

“Rắn chuột tiểu nhân, phòng hay không phòng cũng không có trở ngại.” Các nàng là loại người như vậy, nàng thấy là nhìn không vào được mắt, nếu đem các nàng xem là đối thủ mà đối đãi, quả nhiên là xem trọng các nàng.

“Vâng.” Duẫn nhi gật đầu, “Vương phi, uống trà.”

“Ân.” Ôn Nhu cốc trà, chậm rãi trà, trong con người buông suy nghĩ xuống.

Nếu đã cùng Triệu Yên Nhi các nàng không còn gì để nói, như vậy tại thế giới này chuyện duy nhất cần làm nhất định phải hoàn thành, so với thời gian dự tính của nàng còn sớm, vậy sẽ phải suy nghĩ một chút chuyện nàng rời khỏi vương phủ rồi, sinh hoạt hà khắc như vậy, nàng không muốn.

Đêm đã khuya, Ôn Nhu cho Duẫn nhi lui xuống nghỉ tạm, bản thân thời khắc này cũng không thể ngủ được, dứt khoát mặc xiêm y, khoác một kiện áo khoác trên vai, kéo cửa ra đi ra ngoài, đi ra Yên Thủy các, đến nơi của Túc Dạ.

Gia đình trực đêm thấy Ôn Nhu, liền vội vàng tiến lên hành lễ, “Nô tài ra mắt Vương phi, không biết đêm khuya Vương phi tới đây, có hay không muốn tìm đại quản sự Túc Dạ?”

“Ân.” Ôn Nhu khẽ gật đầu, “Đi nói một tiếng với đại quản sự, ta có chuyện quan trọng ở chính sảnh chờ hấn.”

“Vâng, nô tài đi ngay.”

Đối với việc bản thân quanh mình chính đại rời khỏi Bạch vương phủ, nàng là nắm chắc.

Khi Ôn Nhu nhìn đến Túc Dạ vững bước mà đến, từ trên ghế đứng lên để bày tỏ sự áy náy vì đêm khuya quấy rối, “Đêm khuya gọi đại quản sự đến, hy vọng không quấy rối đại quản sự nghỉ ngơi.”

“Vương phi gọi đến, Túc Dạ Túc Dạ tức khắc đến đây, làm sao nói đến chuyện quấy rối.” Túc Dạ cẩn thận, “Chỉ không biết, đêm khuya Vương phi gọi Túc Dạ đến, là vì chuyện gì?”

Chuyện gì mà không thể đợi đến mai?

“Việc này không thể không đích thân nói với đại quản sự, việc này cũng chỉ có đại quản sự có thể làm chủ được.”

“Vương phi cứ phân phó.”

“Ta muốn gặp Bạch vương, mong rằng đại quản sự dẫn đường.” Ôn Nhu đi thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt của Túc Dạ luôn luôn kính cẩn đột nhiên dần hiện ra đề phòng, sắc mặt biến thành âm trầm, lạnh lùng trả lời: “Thứ cho Túc Dạ không thể tuân lệnh, không có mệnh lệnh của Vương gia, không người có thể thấy Vương gia.”

Chẳng lẽ Vương phi này thật là người của bọn họ? Xem ra người tiến vào Bạch vương phủ thật không có ai là hảo tâm! Chỉ toàn là ghê tởm!

“Ta biết chi cần là đại quản sự dẫn đường, Vương gia sẽ không trách tội.” Nàng phải gặp Bạch vương, tuy tối này không thể, nhưng cũng nhất định phải

gặp, tuy rằng nàng có thể đến Ngõa Phủ Lôi Minh vượt qua bấy rập lần nữa, lại không biết có thể gặp được Bạch vương không, cho nên chỉ có thể mời Túc Dạ ra.

“Vương phi, Túc Dạ sẽ không tuân theo phân phó của ngài.” Bất luận cái gì người muốn tới gần gia đều phải đề phòng!

“Nếu ta nói ta biết Vương gia mắc bệnh gì, nếu ta nói ta biết cách chữa được chứng bệnh của Vương gia, nếu ta nói ta nắm chắc chữa được bệnh cho Vương gia, đại quân sự còn có thể kiên quyết như vậy cự tuyệt ta sao?” Ôn Nhu hắc một hơi ra nói ba chữ nếu, nàng tin tưởng, chỉ cần là liên quan đến Bạch vương, Túc Dạ cũng sẽ không trực tiếp cự tuyệt, huống chi, lời nói của nàng, đầy sức dụ dỗ như vậy.

Quả nhiên, hai mắt Túc Dạ không hề có kỵ nhìn chăm chăm nàng chốc lát, sau đó mới lạnh lùng nói: “Túc Dạ trước bẩm báo Vương gia, ngày mai cho Vương phi câu trả lời thuyết phục.”

“Rất tốt.” Ôn Nhu hài lòng gật đầu xoay người đi.

Nàng tin tưởng, Bạch vương nhất định sẽ đáp ứng gặp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: ĐĂNG KIẾN BẠCH VƯƠNG

Thời khắc đó, bầu trời cũng tăng sáng, Duẫn nhi đẩy cửa phòng ngủ của Ôn Nhu ra, nhìn thấy Ôn Nhu đang ngồi ở trên ghế thái sư bên cạnh lò sưởi, tay phải của nàng đang cầm một quyển sách trang giấy sớm đã ố vàng, tay trái còn nâng lên lật một trang.

Mi tâm của Ôn Nhu hơi nhíu lại, tựa hồ thời gian đang đọc sách gặp phải vấn đề không hiểu, mà nguyên bản áo khoác trên vai nàng đã từ lâu rơi xuống sau ghế rồi, nghe được âm thanh đẩy cửa của Duẫn nhi, Ôn Nhu đưa mắt nhìn Duẫn nhi, lại cúi đầu, thản nhiên nói: “Duẫn nhi, bên ngoài trời đã sáng?”

“Đúng vậy, Vương phi.” Duẫn nhi kinh ngạc, nàng vốn là cho thêm một chút hương phấn vào trong lư hương, bởi vì Ôn Nhu nói mùi của hương phấn này rất thư thái, ban đêm cũng đốt y như vậy, lại không nghĩ rằng Ôn Nhu một đêm không ngủ, “Vương phi, người một đêm không ngủ? Sao không gọi nô tỳ thị dạ(Luna: người hầu hạ vào ban đêm)?”

Duẫn nhi nói xong, đi tới Ôn Nhu phía sau, thay nàng nhặt lên áo khoác trên đất, lại choàng lên vai nàng, quan tâm nói: “Ban đêm hàn, mặc dù Vương phi ngồi trước lò sưởi nhưng cũng phải khoác áo mới tốt.”

“Thị dạ? Thị cái gì dạ? Ta có tay có chân, ban đêm cũng không muốn có người hầu hạ.” Nàng không phải thiên kim đại tiểu thư thiên kim đại tiểu thư chân chính, không cần phải nhiều quy củ như vậy, nhưng cũng biết Duẫn nhi là quan tâm nàng, kéo lại áo khoác Duẫn nhi mới vì nàng phủ lên, lại nói: “Người chỉ để ý nghi ngại thật là.”

Duẫn nhi hầu hạ Ôn Nhu vài ngày, đại khái cũng biết tính tình của Ôn Nhu là gì, cũng không sợ bị phạt, nhìn thoáng qua thấy than củi trong lò sắp cháy hết, nói lầm bầm: “Vương phi người cũng thật là, áo choàng không khoác, than củi cũng sắp cháy hết rồi cũng không thêm, nhiễm lạnh sẽ không tốt.”

Ôn Nhu có chút tức giận lại vừa buồn cười, sao nàng lại thu nhận một nha hoàn dài dòng như thế, nhưng cũng không giận, chỉ là đem sách trong tay buông xuống, nhẹ giọng nói: “Được rồi, ta đã biết, lần sau ta nhất định gọi người thị dạ.”

“Vương phi, cũng không thể có lần sau, như vậy càng không tốt.” Duẫn nhi đến lò cho thêm chút than củi, không quên trêu chọc, muốn nhảy dựng lên phản đối, rồi lại biết thân phận mình không đúng, chỉ dám nhỏ giọng lầm bầm.

“Dong dài, đem nước rửa mặt đến đây.” Ôn Nhu từ trên ghế đứng lên, xoay cổ, một đêm không ngủ, đúng là hơi mệt chút, bất quá nàng là ngủ không được, nằm ở trên giường cũng là mở to mắt, không bằng nghiên cứu y thư cũng tốt.

“Vâng, Vương phi, nô tỳ lập tức đi lấy.” Duẫn nhi lên tiếng trả lời, lui xuống.

Ôn Nhu kéo cửa đi ra hành lang của phòng ngoài, cảm thụ được không khí lạnh lẽo của sáng sớm, để bản thân thanh tỉnh sau một đêm không ngủ.

Hôm nay, liền chờ gặp Bạch vương, nàng tin tưởng nàng đoán không sai.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu nhìn trời cao dần dần sáng sủa, khóe môi cong lên.

Trong Ngõa Phủ Lôi Minh.

Lãnh Triệt cũng là một đêm không ngủ, trước mặt hắt trên bàn đầy ắp giấy trắng, lúc này hắt đang cầm bút viết gì đó rất nhanh trong cuốn sổ màu trắng, đột nhiên ngừng lại một lúc, cuối cùng đem một quyển đề vào một cuộn trúc, hắt nhẹ nhàng thở ra một hơi, đem bút lông trong tay đặt lên trên nghiên mực, ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn, hắc y nam tử liền hiểu rõ cúi đầu đứng thẳng trước bàn, tiến lên lấy cuộn trúc kia, lại hướng Lãnh Triệt hơi khom người một

cái, xoay người liền bước ra khỏi thư phòng.

Từ đầu đến cuối, hai người không có nói qua một câu với nhau.

Ở ngoài thư phòng đợi, thấy hắc y nam tử rời khỏi, mới đem hộp đựng thức ăn bước vào thư phòng.

Hai mắt của nữ tử vô thần, lại đối với thư phòng dị thường quen thuộc, không có bất kỳ cánh cửa nào, đi đến phía cửa sổ bên phải, sau đó đem chậu rửa mặt đặt lên trên giá trước cửa sổ, sau đó cúi đầu đứng ở một bên.

Hắc y nữ tử đem chậu rửa mặt đặt xong, rồi xoay người bên bàn đọc sách, hướng phía Lãnh Triệt đang nhắm mắt khẽ vuốt cảm dựa lưng vào lưng ghế, kính cẩn nói: “Gia, nên dùng đồ ăn sáng rồi.”

Lãnh Triệt nhẹ nhàng “Àn” một tiếng rồi chậm rãi mở mắt ra, đứng dậy đi tới cái giá đặt chậu rửa mặt, rửa mặt, tiếp nhận cốc nhỏ hắc y nữ tử đưa tới, đem một miếng trà ngâm trong miệng chốc lát, sau đó nhổ lên cái bồn trong tay của hắc y nữ tử, rồi đến ngồi xuống bên bàn tròn.

Hắc y nữ tử đem hộp đựng thức ăn mở ra, đem một chén canh nhân sâm và một chén cháo bát trân bung ra, lại mở tầng hai của hộp, đem chén thuốc đen bước đến trước mặt Lãnh Triệt, mới cúi đầu đứng ở một bên hầu hạ.

Đội Lãnh Triệt uống xong canh định uống chén thuốc thì, ngoài cửa vang lên thanh âm của Túc Dạ: “Gia, Túc Dạ đến đây truyền báo.”

“Hắc Cẩm, lui ra đi.” Lãnh Triệt ngẩng đầu đem nước thuốc một hơi cạn sạch, đem chén rỗng giao cho Hắc Cẩm, Hắc Cẩm dứt khoát thu dọn bàn, khom người lui xuống, thời gian đi ngang qua bên cạnh thân Túc Dạ, Hắc Cẩm khẽ gật đầu, đi ra ngoài.

Túc Dạ nhắc chân bước chân vào thư phòng, Lãnh Triệt ngồi xuống ghế thái sư sau bàn.

Túc Dạ thấy thế, tức khắc nhui mày, quan tâm nói: “Gia, người lại một đêm không ngủ, cứ như vậy sức khỏe của người sẽ không chịu được đâu, Túc Dạ đỡ gia lên tháp nghỉ ngơi một chút.”

Lãnh Triệt không trả lời Túc Dạ, chỉ là lại mở một khác ra, lạnh nhạt nói: “Trong phủ đã xảy ra chuyện gì?” Nếu là trong phủ tình huống bình yên, Túc Dạ sẽ không đến đây truyền báo, có thể chuyện của mấy người phụ nhân trong phủ, hẳn tin tưởng Túc Dạ có năng lực quản toàn bộ Bạch vương phủ, không cần hẳn quan tâm bất cứ chuyện gì.

“Bẩm báo gia, hôm qua Vương phi đến Trấn Quốc Công phủ náo loạn một trận, nghe nói đánh mẩu thân của Trấn Quốc công tử bị thương. Ôn đại nhân tức giận đến không ít, hôm nay bên ngoài phủ đồn đãi linh tinh.” Lòng của Túc Dạ tuy có muốn ngăn cản, lại cũng không có cái thân phận này mà ngăn, chỉ có thể nhìn như vậy Vương phi bôi đen mặt của gia, thực sự là giận mà không dám nói gì, “Hôm nay lâm triều, Thanh Vương gia dâng tấu tố gia.”

“Nga? Tân vương phi thú vị như vậy?” Lãnh Triệt không có tức giận, chỉ là đạm đạm nhất tiếu, lần trước hẳn đã nhìn thấy nàng cùng người của Trấn Quốc Công phủ không hòa thuận, nhưng không nghĩ nàng sẽ trắng trợn đến Trấn Quốc Công phủ giáo huấn người, còn giáo huấn cha ruột cùng di nương là của mình, quả nhiên là cùng hẳn không sợ danh tiếng thối nát, “Trái lại nàng sẽ bôi đen mặt của ta.”

Bất quá, cũng đúng là nữ tử không giống người khác, khiến hẳn cảm thấy thú vị.

Mặt của Túc Dạ không khỏi tối sầm, thú vị? Hẳn cũng không cảm thấy như vậy, thế nhưng nếu gia không thêm để ý, hẳn làm sao lại quản.

“Gia, Túc Dạ còn có một chuyện muốn báo.” Hôm nay hẳn đến, không phải chỉ có nói những chuyện lông gà vò tỏi trước mặt gia, “Vương phi muốn gặp gia.”

Túc Dạ vốn định trực tiếp đem chuyện nói ra, thế nhưng hẳn có điều cố kỵ, ai mà biết được lời nói của Vương phi là thật hay giả, dù sao, bệnh của gia, trong thiên hạ, cho dù là danh y cũng không có thuốc nào cứu được.

“Nói, chuyện gì?” Giọng của Lãnh Triệt không khỏi chuyển lạnh, ngẩng đầu nhìn Túc Dạ, người muốn gặp hẳn, đều là phải trả giá rất lớn.

Túc Dạ không dám chần chờ, dù sao gia chán ghét nhất là người ập a ập ứng, lập tức nói: “Vương phi nói là có thể trị hết bệnh của gia, bảo là muốn gặp gia, Túc Dạ lo âu bệnh của gia, cho nên đặc biệt đến truyền báo.”

Nghe xong, con người đen nhánh của Lãnh Triệt đã sâu như u đàm, hàn như nước băng sương.

Có thể trị hết bệnh của hẳn? Bút trong tay của Lãnh Triệt run lên, hiển nhiên trong lòng cả kinh.

Cũng biết bệnh của hẳn, trên đời này không người có thể trị? Nàng chỉ là một nữ tử khuê các nho nhỏ, lại dám cuồng ngôn?

Hay là, nàng là người của bọn họ, không tiếc dùng tánh mạng của mình để hoàn thành nhiệm vụ?

Nàng có thể dùng đầu óc của mình xông qua Ngõa Phủ Lôi Minh hẳn tự mình bày bố, tất nhiên biết muốn gặp hẳn tất phải trả giá thật lớn.

A, thiên hạ này người có được cái gan đó có bao nhiêu người, thấy nàng một mặt như vậy, trái lại hẳn coi thường nàng, coi thường một nữ tử bị thế nhân phi nhổ như vậy!

“Túc Dạ, tối nay giờ tý, dẫn Vương phi tới gặp ta.”

Cũng khó gặp được một nữ tử khiến hán phải tán thưởng, đợi giờ tý tối nay nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: PHU THÊ TƯỜNG KIẾN

Tầng sáng Ôn Nhu ngủ, khi tỉnh lại đã chính ngọ, thời gian Duẫn nhi đến đây phục vụ nói Túc Dạ mới vừa đến, khi đó nàng vẫn còn đang nghỉ ngơi nên không có gọi nàng, Túc Dạ đề Duẫn nhi báo cho nàng nói ban đêm giờ tý Vương gia sẽ gặp nàng.

Sau khi nghe xong lời nói của Duẫn nhi, thần tình của Ôn Nhu bỗng nhiên trầm xuống, nàng không nghĩ tới con ma ồm Bạch vương này cư nhiên chịu khó như thế, chuyện liên quan đến bệnh của hán mạng của hán, hán còn bình tĩnh đợi đến khuya mới chịu gặp nàng.

Thế nhưng, cho tới bây giờ chỉ có người khác chờ nàng, có khi nào nàng phải chờ người khác như vậy, nghĩ vậy, sắc mặt của Ôn Nhu tự nhiên khinh thường, nói vậy hán là cô ý để cho nàng chờ, hảo, đã như vậy, nàng vốn định xem trên danh nghĩa trượng phu, xem ra là không cần.

Duẫn nhi nhìn thấy gương mặt của Ôn Nhu âm trầm, cũng không dám nói nhiều, chỉ cẩn thận hầu hạ.

Đợi cho đến giờ tý ban đêm, Túc Dạ đến đây thỉnh Ôn Nhu, Duẫn nhi tiến vào phòng thông truyền, đã thấy Ôn Nhu thân nhiên nằm trên tháp mỹ nhân xem sách, không có một chút dấu hiệu muốn đứng dậy, Duẫn nhi không khỏi nóng nảy, mặc dù nàng chưa từng thấy qua Bạch vương, nhưng cũng biết nếu là Bạch vương tức giận sẽ không là chuyện tốt, mà hôm nay chủ tử của nàng đề Vương gia chờ không biết đúng hay không sẽ chọc giận Vương gia, vậy làm sao có thể bảo nàng không vội cho được, thế nhưng Vương phi chỉ bảo nàng không nên gấp, quay qua quay lại đã tròn nửa canh giờ, Ôn Nhu mới không nhanh không chậm đứng dậy.

Duẫn nhi gấp đến độ sắp khóc, vội vã vì Ôn Nhu mặc y phục oản tóc, cuối cùng phủ thêm một lớp áo choàng cho Ôn Nhu, muốn chạy ra nói một tiếng với Túc Dạ, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, để cho nàng nghỉ ngơi, Duẫn nhi đâu chịu, nàng là muốn đi theo Ôn Nhu.

Thời gian Ôn Nhu nhìn thấy Túc Dạ, gương mặt của Túc Dạ cũng là sương lạnh, lòng có tức giận hướng Ôn Nhu hành lễ, một câu nói không nói nhiều xoay người đi, thật không biết người nữ nhân này là ăn gan hùm mật gấu gì, lại dám kéo dài nửa canh giờ, dám để cho gia chờ chờ.

Trong lòng của Ôn Nhu thực sự là buồn cười, thực sự là hoàng thượng không vội thái giám gấp, Bạch vương đã có kiên trì đến giờ tý mới chịu gặp nàng, tất nhiên chờ thêm nửa canh giờ thì có là gì đâu, Ôn Nhu phân phó Duẫn nhi không cần theo, liền theo Túc Dạ đi.

Khó khăn lắm bước vào Ngõa Phủ Lôi Minh, Túc Dạ dừng bước, xoay người đưa cho Ôn Nhu một miếng vải đen, còn không đợi Túc Dạ nói cái gì, Ôn Nhu hiểu rõ, cầm lấy miếng vải đen che mắt mình, nàng biết gặp Bạch vương không dễ dàng, nhưng không nghĩ lại còn phải dùng tới phương thức này, tâm trạng không khỏi vừa buồn cười, Bạch vương bất quá chỉ là một con ma ồm, vừa là một Vương gia nhân tàn, có gì? Phải thần bí như vậy, chẳng lẽ, trên người Bạch vương cất giấu bí mật không muốn người biết?

Ôn Nhu bịt kín hai mắt, không biết Túc Dạ khởi động thứ gì, chỉ cảm thấy thân thể sẽ chậm chậm chìm xuống, chưa tới một chút, mới dừng lại, chỉ nghe một tiếng “Oanh” Nặng nề, Túc Dạ nói một tiếng “Vương phi chỉ cần đi thẳng là được.” Ôn Nhu liền bước thẳng về phía trước, một hồi, bên tai truyền đến thanh âm của nước chảy, Ôn Nhu biết được Bạch vương nhất định là đang ở rất gần, lại tiếp tục đi về phía trước chốc lát, Túc Dạ thỉnh Ôn Nhu tháo miếng vải đen xuống.

Ôn Nhu tháo miếng vải đen xuống, chỉ cảm thấy trước mắt dần dần sáng rõ ràng, hai ngọn phong đăng chập chờn, hai tầng lầu của Bạch vương đã ở ngay trước mắt.

Túc Dạ tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa phòng khép hờ, kính cẩn thông truyền một tiếng, chỉ nghe trong phòng truyền đến nhàn nhạt “Ân” Một tiếng, Túc Dạ xoay người lại nói với Ôn Nhu “Vương phi mời vào trong”, liền lui xuống.

Ôn Nhu mỉm cười, tiến lên đẩy cửa phòng khép hờ ra, y như lần trước mùi thảo dược xông thẳng vào mũi.

Mà thời gian Ôn Nhu khó khăn lắm mới vượt qua ngưỡng cửa, liền cảm thụ được một trận gió lớn thổi thẳng vào mặt, Ôn Nhu nhanh chóng nâng tay phải lên, trước mặt của mình mở hai ngón tay, nhanh chóng dùng hai ngón tay trước mặt vật bay đến.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ôn Nhu chỉ cảm thấy ngón tay từng đợt đau nhức, hai ngón tay của nàng cách mặt chỉ có một tấc, thiếu một chút, vật đó sẽ chạm vào mi tâm của nàng!

Ôn Nhu chuyển hai ngón tay, mới phát hiện hai ngón tay của mình đang kẹp một cây trâm ngọc được mài cực nhỏ, đôi mắt của Ôn Nhu không khỏi neoh lại, khá lắm Bạch vương, nếu không phải nàng xuất thủ nhanh hơn, lúc này nàng đã chết trong tay người này rồi!

“Vương gia, Ôn Nhu tuy rằng không dựa vào gương mặt này để ăn, nhưng cũng dựa vào để gặp người.” Ôn Nhu nắm chặt ngọc trầm đi vào, lạnh lùng nói: “Nếu là mi tâm thủng một lỗ to, Vương gia bảo Ôn Nhu ngày sau thế nào gặp người?”

Ôn Nhu nói, trong con ngươi liền rơi vào Lãnh Triệt một thân tuyết trắng y, đang ngồi ở giữa thính tử bắc chủ vị, dung nhan đẹp đến không cách nào so sánh để Ôn Nhu lần thứ hai thấy được vẫn không khỏi sợ hãi, lúc này đang hàm chứa ý cười nhàn nhạt nhìn nàng.

“Tuy là lần thứ ba thấy Vương phi, lại chưa từng tặng qua Vương phi một phần một phần, cây ngọc trầm này, là lễ vật gặp mặt của ta tặng cho Vương phi, không biết Vương phi có thích không?” Nét mặt của Lãnh Triệt tuy là cười nhạt một tiếng, kì thực trong lòng cũng lấy làm kinh hãi, tuy là hần đoán trước được nàng có thể đỡ được bảy phần công lực của ngọc trầm, không có nghĩ đến khi nàng tiếp nhận một kích bén nhọn của hần cư nhiên lại không bị thương, thủ hạ của Thanh vương lại có người như vậy, thực sự là nghĩ không ra.

“Vật do Vương gia tặng, Ôn Nhu tự nhiên thích.” Ôn Nhu khẽ cười, cười đến rất là tự nhiên, vừa nói, vừa đem ngọc trầm trong tay cài lên búi tóc của mình, chậm rãi đến gần Lãnh Triệt, sau đó không chút kiêng kỵ nào ngồi xuống thấp bên cạnh Lãnh Triệt.

“Vương phi trái lại rất tự nhiên xem đây như nhà của mình.” Lãnh Triệt chậm rãi nhìn Ôn Nhu ngồi xuống, đáy mắt tiếu ý nhưng thực chất vô cùng băng lãnh, hần nghĩ không ra, nữ tử như vậy cư nhiên sẽ vì Thanh vương bán mạng.

Ôn Nhu tự nhiên không biết ý nghĩ trong lòng của Lãnh Triệt, nàng bắt quá là người đối tốt với ta ta đối tốt với người, nếu hần muốn lấy tính mệnh của nàng, nàng cần gì phải cố kỵ, cười nói: “Đây là đương nhiên, gả cho Vương gia, Bạch vương phủ này chính là nhà của Ôn Nhu, không được tự nhiên chẳng phải là câu nệ rồi sao.”

Lãnh Triệt không nói gì, cầm lấy ấm sứ trên bàn trà bên cạnh, thay mình châm một ly trà, lại thay Ôn Nhu châm một ly, nhìn Ôn Nhu ôn nhu nói: “Vương phi muốn uống trà? Trà động trạch xuân hương rất thơm.”

“Vương gia tặng Ôn Nhu một cây trầm lại dùng phương thức đặc biệt như vậy, trà này, không biết không gì đặc biệt?” Ôn Nhu không có nâng chung trà lên, chỉ là cười phản vấn, ngụ ý rõ ràng bất quá, tặng trầm là muốn mạng, mời uống trà tất nhiên cũng không có chuyện gì tốt.

“Trà này muốn nói đến chỗ đặc biệt, chính là ta tự mình châm mà thôi.” Trong trà hạ độc, hần còn chưa bí ối như thế.

“Vương gia tự mình châm trà, thực sự là phúc khí của Ôn Nhu.” Ôn Nhu bùng ly trà lên, nhẹ nhàng nhấp một cái, nói, “Quả thực trà ngon.”

“Ôn Nhu từng nghe nói, thiên hạ này có một loại độc, tên gọi 'Lục Hồn Quy', cực kỳ hiếm thấy.” Ôn Nhu đem ly trà buông xuống, ý vị thâm trường nhìn Lãnh Triệt, khóe môi cong lên, “Không biết Vương gia đã từng nghe nói?”

Chén trà trong tay của Lãnh Triệt khẽ run, trong con ngươi hần ý càng sâu, khóe miệng tiếu ý cũng càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: BỆNH NHUỢC CHI MÊ

“Chưa từng nghe nói, Nét mặt của Lãnh Triệt gọn sóng không sợ hãi, trong lòng thì hung hăng chấn động, nhìn Ôn Nhum như trước cười nhạt một tiếng, “Nguyện nghe Vương phi nói rõ.”

Ôn Nhu cũng không thêm đề ý thái độ của Lãnh Triệt, không nhanh không chậm nói tiếp: “Lục Hồn Quy có thể nói là độc, trùng loại độc này rồi, tróng thời gian ngắn ngủi sẽ không lấy đi mạng người, mà là mỗi ngày mỗi ngày hành hạ người trúng độc, lúc độc phát, làm cho người muốn sống không được cực kỳ thống khổ.”

“Người trúng độc, có biểu hiện yếu nhược, nếu để cho người chẩn ra được cũng không thể nào biết kê đơn, bởi vì giải được áp chế Lục Hồn Quy cần thuốc dẫn, trên đời này, chỉ có thể gặp không thể cầu.”

“Mà độc này, chỉ có người trúng độc mới có thể hiểu rõ tư vị thống khổ trong đó, nhất là vào đông, hầu như mỗi ngày đều đau toàn tâm, nghiêm trọng hơn là lúc, thậm chí mạch sẽ bị tê liệt, đến lúc đó trong huyết mạch toàn thân phảng phất có như bị độc trùng cắn nghìn vạn lần, cho người bất không được kỳ mạch, huyết mạch của người trúng độc, phảng phất trong nháy mắt đó ngừng đập.”

“Lục Hồn Quy sở dĩ gọi là kỳ độc, vì nó được hạ trên người vào lúc phụ nhân hoài thai, phụ nhân muốn sống, nhất định phải sinh nôn, nếu là muốn bảo vệ thai nhi, thì sẽ bị rong huyết mà chết, thai nhi được hạ sinh, tất cũng là lúc mới sinh trúng Lục Hồn Quy chi độc.”

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt mặt không đổi sắc, nhìn dung nhan của hần so với ánh trăng còn đẹp hơn vạn phần, đến tốt cùng là người phương nào, có thể trẻ mới sinh một người đẹp mà ngoan độc như vậy, “Sở dĩ gọi là 'Lục Hồn Quy' là bởi vì người trúng loại độc này sống không quá ba mươi sáu tuổi.”

Ôn Nhu nói xong, nâng ly trà lên lại uống một hớp trà, cũng không nhìn Lãnh Triệt nữa, hỏi: “Nếu Ôn Nhu nhớ không sai, Vương gia năm nay chính là nhi lap chi niên (Luna: hình như là ba mươi thì phải), Vương gia, Ôn Nhu có nhớ lắm?”

Màu tử đen như mực của Lãnh Triệt lạnh lẽo không gì sánh được, dùng lực nắm chặt tách trà trong tay, nét mặt vẫn là cười, “Vương phi nhớ không sai, ta năm nay chính là nhị lập chi niên.”

Nàng dĩ nhiên biết bệnh này của hần là do Lục Hồn Quy mà ra, điều này cũng biểu thị Thanh vương cùng đã biết được, chuyện này đến cả Huyền vương cũng không biết, Thanh vương thì làm sao biết? Người nữ nhân trước mặt này, đến cùng có thân phận gì?

“Vương gia thật đúng là nghị lực rất cao, cư nhiên nhìn được dẫn vật suốt ba mươi năm.” Câu này, Ôn Nhu xuất phát từ sự bội phục, nhìn lòng bàn tay của Lãnh Triệt bị mảnh vỡ của tách trà làm cho chảy máu, Ôn Nhu không có chút kinh ngạc nào, muốn nói người nhìn được dẫn vật suốt ba mươi năm của Lục Hồn Quy, trên đời này sợ thật là không có, cho dù là nàng, chỉ sợ cũng không chịu được.

“Vương phi, có một số việc nên biết, một số việc không nên biết?” Lãnh Triệt thoáng tiểu ý, mở lòng bàn tay ra, để mảnh vỡ rơi xuống đất, ánh mắt nhìn Ôn Nhu, “Lại cũng có một số lời nên nói, một số lời không nên nói?”

Từ một khắc kia trở đi nàng đập vào cửa, nàng liền biết Bạch vương này không đơn giản như vậy, nàng cảm thụ được, tuy hần là một con ma bệnh thân thể ốm yếu bất kham, nhưng lại có công phu thâm tàng bất lộ, cây ngọc trầm lúc này chính là minh chứng tốt nhất.

“Vương phi trái lại nhìn thấy rõ ràng.” Lãnh Triệt nâng lên khóe môi, “Không biết Vương phi muốn làm thế nào bước ra căn phòng này?”

“Vương gia, nếu là Ôn Nhu một mình muốn tới gặp người, tất sẽ không có đến mà không có về, Ôn Nhu cũng không đem tính mạng của mình ra để đùa giỡn.” Người Thâm tàng bất lộ nàng thấy cũng nhiều, như người nam nhân trước mắt này, nàng chưa thấy qua, lãnh tính đậm nhiên khiến người khác phải sợ.

“Vương phi gan dạ sáng suốt không thua nam tử.”

“Chớ có chỉ có nam tử trong thiên hạ mới có lòng can đảm và sự hiểu biết, nếu là cho rằng như vậy, Ôn Nhu cũng muốn cười Vương gia là ếch ngồi đáy giếng.” Tánh mạng của nàng, liền không cần nam nhân đến chống đỡ.

Lãnh Triệt không nói gì, chỉ là tự tiểu phi tiểu nhìn Ôn Nhu, Ôn Nhu lại cảm thấy ánh mắt Lãnh Triệt như thế để cho nàng sinh ra một chút hàn ý không tên, cười nói: “Vương gia, tối nay cái cửa này Ôn Nhu nhất định là phải đi ra ngoài, bởi vì——”

Ôn Nhu cố ý dừng một chút, Lãnh Triệt cũng không gấp, chỉ chờ nàng nói hết lời, Ôn Nhu từ trên ghế đứng lên, đi tới trước mặt Lãnh Triệt, cúi người, để sát vào khuôn mặt hần đủ để cho nàng thêm nhỏ dãi, “Bởi vì, thiên hạ này, chỉ có ta cam tâm tình nguyện vì Vương gia giải độc.”

Cự ly gần như vậy, Lãnh Triệt có thể cảm nhận được khí tức hương thơm nhột nhật trong hô hấp của Ôn Nhu.

Lúc này đây, ngoài dự liệu của Ôn Nhu Lãnh Triệt từ trên ghế bỗng nhiên đứng lên, hoàn toàn đã không có đáng đáp lạnh nhạt, Lãnh Triệt phản ứng như thế trái lại Ôn Nhu không ngờ tới.

“Xin Vương phi hãy tự trọng!” Thân thể của Lãnh Triệt mặc dù đơn bạc, thân cao hoàn mỹ, đứng lên cao hơn Ôn Nhu một cái đầu, Ôn Nhu khó khăn lắm mới đứng đến cằm của hần, chỉ là nàng vô luận như thế nào cũng thật không ngờ Lãnh Triệt cư nhiên sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, để cho nàng có kinh hãi.

Ngẩng đầu, Ôn Nhu cư nhiên nhìn thấy gò má trắng nõn của Lãnh Triệt cư nhiên nhột nhật ửng đỏ, Ôn Nhu càng kinh ngạc, một vạn lần không thể tin được, mỹ nam đậm nhiên trước mặt, cư nhiên tại xấu hổ?

Điều này làm cho Ôn Nhu nhìn không được “Xì” Một tiếng, cười ra tiếng, muốn nói hai kiếp người của nàng cái gì mà chưa từng thấy qua chứ, nam nhi bảy thước xấu hổ, vậy làm sao có thể khiến cho nàng cảm thấy không buồn cười? Huống chi đó là một mỹ nam bình tĩnh.

Mà Lãnh Triệt, sợ dĩ có phản ứng lớn như vậy, nếu nói là bởi vì lời của Ôn Nhu, không bằng nói bởi vì động tác của nàng, bởi vì, chưa từng có nữ nhân nào đứng gần hần như vậy, thậm chí, hần chưa bao giờ biết tư vị gì của nữ nhân là gì, cự ly gần kề như vậy, thậm chí cảm thụ được hơi thở của đối phương, làm thế nào không khiến cho hần mất hình tượng?

“Tự... Tự trọng?” Ôn Nhu nín cười, nàng thế nào cũng không nghĩ ra Lãnh Triệt cư nhiên sẽ xấu hổ, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả cái từ ‘Tự trọng’ cũng mang ra nói luôn rồi, nàng nơi nào không tự trọng? “Uh, hảo, liền chiếu theo lời của Vương gia, Ôn Nhu tự trọng.”

Lãnh Triệt vì sự luống cuống của mình ảo não, cho dù là đối mặt với thiên quân vạn mã hần đều có thể thản nhiên, thế nào luống cuống trước mặt một nữ nhân? Lập tức nghiêm túc, nhìn Ôn Nhu lui về chỗ ngồi, mới ngồi xuống lần nữa, khôi phục gương mặt đậm nhiên, lạnh lùng nói: “Vương phi lời nói suông không thỏa đáng.”

Có thể giải được độc trên người của hần? Bằng nàng? Cho dù đó là “Độc y tiên tử” giải được thiên độc cũng thúc thủ vô sách đối với Lục Hồn Quy, nàng có năng lực gì?

Mà nàng, hoặc là Thanh vương, muốn làm gì?

“Vương gia không tin?” Ôn Nhu hơi nhướng mi, nàng nói ra được sẽ làm được, “Ôn Nhu hiện tại liền chứng thực một chút cho Vương gia xem.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: ĐIỀU HI BẠCH VƯƠNG

“Nga? Vương phi muốn chứng thực như thế nào?” Khóe miệng của Lãnh Triệt tiểu ý càng đậm một ít, trong con ngươi quang âm âm u.

Ôn Nhu không sợ hãi chút nào đón nhận ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ của Lãnh Triệt, không nhanh không chậm khẽ cười nói: “Cái này tự nhiên đơn giản, Vương gia chỉ cần cởi áo bảo để lên trên thập là được.”

Lời nói của Ôn Nhu khiến ánh mắt lạnh của Lãnh Triệt rung chuyển mạnh, nheo cặp mắt lại, khóe miệng tiểu ý chậm rãi liếm khô, khẩu khí càng lạnh lẽo: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

(Luna: Thật không hiểu nổi bạn này luôn, cỡ có cái áo mà miệng cười khẩu khí lại lạnh @@ -> đến cùng là muốn gì?)

“...” Thụ thụ bất thân? Ôn Nhu có chút không dám tin nhìn Lãnh Triệt, nhãn thần nhìn hắn như một loại dị vật nào đó, trong lòng là dờ khóc dờ cười, nàng thật nghĩ không thông, mỹ nam bình tĩnh trước mặt so với thiên tiên còn đẹp hơn trong đầu đến tột cùng là nghĩ cái gì, trước là muốn nàng tự trọng bây giờ lại nói là nam nữ thụ thụ bất thân, nàng còn sợ hắn ăn không thành sao?

“Không biết Vương gia có hay không hiểu lầm? Ôn Nhu bắt quá là muốn vì Vương gia châm cứu mà thôi.” Ôn Nhu càng nhìn mỹ nam Lãnh Triệt nhìn trước mắt càng nghĩ không thông.

Châm cứu? Lãnh Triệt không trả lời lời nói của Ôn Nhu đích, uống một hợp trà, cũng không có lại nhìn Ôn Nhu, thứ nhất, hắn biết nàng là người của Thanh vương, sao có thể dễ dàng để cho nàng ghim kim trên người hắn, thứ hai, trước mặt nữ nhân bảo hắn cởi áo cởi thắt lưng, hắn làm không được.

Lãnh Triệt trầm mặc khiến Ôn Nhu không nói gì lại có tức giận, không hài lòng nói: “Nếu trong lòng Vương gia có lo lắng, vậy vén ống tay áo lên lộ ra cánh tay là được.” Ôn Nhu cảm thấy lần đầu tiên nàng đối mặt với một người không có tính nhẫn nại như thế.

“Không thể.” Giọng của Lãnh Triệt đã chuyển thành âm trầm, gương mặt tuấn mỹ của hắn cũng tìm không mỉm cười được nữa, lạnh lùng nói, “Thỉnh Vương phi rời khỏi, ta không cần Vương phi nghiệm chứng, cũng không cần Vương phi cứu trị.”

Hắn chưa từng có tính nhẫn nại đối đãi với nữ tử như vậy, đối với nàng, hắn đã là đến cực hạn, nhất là đối phương thân là Vương phi của hắn tâm cũng hướng về người khác, hắn chính là không còn sống được mấy năm nữa, cũng tuyệt không cần người của Thanh vương xuất thủ cứu giúp.

Nếu không phải là muốn trên người nàng biết được Thanh vương rốt cuộc chiếm được bao nhiêu tin tức, hắn vốn không muốn gặp nàng, chớ nói chi là còn cùng nàng nói chuyện với nhau nhiều như vậy.

“Lãnh Triệt, ngươi thì không thể giống nam nhân một chút?” Ôn Nhu bạo phát, lập tức đứng lên, lại lần nữa đi tới trước mặt Lãnh Triệt, đầu dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn.

Cuối cùng Ôn Nhu đối với mỹ nam cứng nhắc này không thể nhịn được nữa, hắn thật là người duy nhất khiến nàng kiếp trước kiếp này không thể nhịn được nữa, nàng cái gì đều có thể nhẫn, chính là nhịn không được một người nam nhân ngái ngủ như vậy! Nàng đối với cái gì cũng có tính nhẫn nại bất tận, duy nhất đối với nam nhân xấu hổ lại còn nũng nịu không có nhịn được! Thật đúng là lãng phí túi da tốt như vậy.

(Luna: Ý chị là anh đẹp mà giống 3D)

Con ngươi đen nhánh của Lãnh Triệt trong nháy mắt trở nên đáng sợ, sau đó nhanh lúc Ôn Nhu còn phản ứng không kịp nâng gáy trái lên, cấp tốc giữ eo thon của Ôn Nhu, trên cánh tay dùng sức, Ôn Nhu bị ép hướng tới gần hắn, cả người liền áp sát ngực hắn!

“Ngươi ——! Ôn Nhu không nghĩ tới tốc độ xuất thủ của Lãnh Triệt nhanh như vậy, lại để cho nàng né tránh thất bại thành ra chặt vật trong ngực của hắn như vậy!

“Vương phi nếu nói là vì phu không giống nam nhân, vậy có cần vì phu vì Vương phi nghiệm chứng một chút xem cái gì mới là nam nhân thật sự?” Lãnh Triệt cúi đầu, ánh mắt đáng sợ đến nỗi như muốn đem đối phương ăn tươi nuốt sống khiến Ôn Nhu kinh ngạc không cam lòng. Ôn Nhu trong ngực càng cố sức, càng gần kề lồng ngực của hắn, trong lồng ngực tức giận đem xưng hô với hắn đều sửa lại hết.

Dám nói hắn không giống nam nhân? Toàn bộ thiên hạ, không người nào dám đối với hắn như vậy, nàng tiểu nữ tử, dám nói hắn không giống nam nhân? bảo hắn làm sao mà lãnh tĩnh được?

Ôn Nhu lại cảm thấy không khỏi sỉ nhục, nàng là sát thủ “Thiên Diện” Chẳng bao giờ thất thủ, thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả động tác của nam tử trong người trúng kỳ độc mà lại không thoát được! Quả nhiên là đời này vô cùng nhục nhã rồi!

Hai tròng mắt Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt tràn ngập sát ý, đáy mắt cũng là đầy lên sát khí, khóe miệng cũng lộ ra tiểu ý say hoặc lòng người, sau đó cấp tốc cong đuôi phải lên, nhanh chóng hướng bộ vị nhạy cảm của đối phương xuất lực.

Nhưng mà chân phải của nàng mới gior lên, khoe miệng của Lãnh Triệt cũng lập tức cong lên một nụ cười mê người, nhanh chóng nâng đùi phải của mình lên, ngăn cản thế tiến công của Ôn Nhu, cánh tay đồng thời càng cố sức, để khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Nhu không thể phản kháng dán chặt lên lồng ngực của hắn.

“Vương phi còn muốn ồn ào nữa không, hay là làm nữ nhân nhã nhặn lịch sự khiến cho nam nhân thích.” Khoe miệng Lãnh Triệt tuy rằng mang theo tiểu ý, trong mắt sát ý lại không có giảm thiểu chút nào, “Mặt khác, trước mặt vi phu, bất luận cái phản kháng gì cũng là phí công.”

“Nga? Thật không?” Nghe lời nói của Lãnh Triệt, mâu tử của Ôn Nhu linh động nhẹ nhàng vừa chuyển, Lãnh Triệt xuất thủ của tốc độ xuất thủ, nàng biết hẳn tuy là mang một thân bệnh tật, lại thân thủ cùng nội lực cường đại, đến một sát thủ thiên diện như nàng khiến cho người nghe thấy đã sợ mất mật đều không thể hơn được, mà xem tình hình trước mặt, cứng rắn nhìn như không thắng được, không có nghĩa là mềm cũng không thắng được, nàng giỏi nhất là thay đổi mặt a.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu để cho thân thể mềm nhũn, sau đó chậm rãi nâng hai tay lên, ôm ái quàng qua hông của Lãnh Triệt, loại bỏ sát ý trong con ngươi, thay vào đó là tiểu ý dịu dàng đủ để cho nam nhân thiên hạ thần hồn điên đảo, ánh mắt sáng quắc nhiệt tình đón nhận lãnh ý của Lãnh Triệt bỗng nhiên liền biến thành ánh mắt ngạc nhiên, ôn nhu khẽ cười nói: “Vương gia thật hư hỏng, muốn Ôn Nhu thế nào lĩnh hội nam nhân hùng phong của Vương gia?”

Quả nhiên, thân thể của Lãnh Triệt lập tức cứng ngắc (Luna: chỗ này tác giả dùng từ băng bó a =.=), tiểu ý ở khoe miệng có chút cứng ngắc, trong con ngươi như bị gió thổi lên ngọn sóng đột nhiên động không ngừng, ngây ngẩn cả người, nhất thời không trả lời được lời nói của Ôn Nhu.

“Ha ha. . .” Ôn Nhu khẽ cười, nhìn Lãnh Triệt đột nhiên có dáng dấp chất phác, cười đến lại càng hài lòng, hai tay của nàng đang ôm Lãnh Triệt chậm rãi dời lên, cuối cùng dừng trên cổ của hắn, nhìn đến hai gò má của Lãnh Triệt dần dần đỏ ửng, chậm rãi nhón chân lên, môi kiều diễm chậm rãi hướng môi thiếu sức sống nhưng lại cực kỳ khiêu gợi của Lãnh Triệt tiến gần, “Vương gia, dáng dấp xấu hổ của người thực sự là rất khả ái.”

Trái lại những lời này của Ôn Nhu xuất phát từ chân tâm, ai dự đoán được mỹ nam như vậy, lại có nội lực cùng công lực thâm hậu như thế, lại sẽ xấu hổ, dáng dấp xấu hổ thực sự là rất khả ái, thật là làm cho Ôn Nhu thêm nhỏ dãi, thật sợ nhìn không được nhào tới ăn hắn luôn.

“Hoang đường!” Âm thanh vui cười yếu mềm của Ôn Nhu cùng hơi thở trong gang tấc của nàng khiến cho Lãnh Triệt hồi thần, lập tức buông lỏng tay đang kiềm chế Ôn Nhu ra, lại đem đôi tay đang đặt trên cổ hắn, cùng đôi môi đang đến gần của Ôn Nhu đẩy ra, hai chữ “Nhục nhã” Đã đến bên mép cũng nuốt xuống, chẳng biết tại sao, nhìn dáng dấp cười duyên của Ôn Nhu, hắn đúng là không thể mắng ra miệng.

May là như vậy, hai gò má của hắn ửng đỏ, tim vẫn còn chưa phải đập không đúng quy luật, hắn chưa bao giờ thân cận với bất cứ nữ nhân nào, cũng không có cảm giác đối với nữ nhân nào, vì sao chỉ đối với nàng, có loại cảm giác nói không được, nếu là người khác đối với hắn nói một câu “Người có thể giống nam nhân một chút không.” Có lẽ hắn cũng sẽ không để ý, vì sao hắn luôn luôn tỉnh táo mới vừa rồi liền không nhận được?

“Vương gia, chúng ta là phu thê, như vậy, làm sao có thể gọi là hoang đường không phải?” Đáy lòng của Ôn Nhu chợt dâng lên ý muốn trêu chọc một chút nam nhân trọng phu trên danh nghĩa này một chút, lại hướng Lãnh Triệt áp sát, cười nói, “Vương gia, tìm đập rộn lên có đúng không bệnh của Vương gia không tốt, rốt cuộc có muốn hay không mở rộng áo bào để Ôn Nhu ghim kim cho người?”

Đang lúc thật đáng yêu, riêng là tới gần hắn cứ như vậy không nhận được, để hắn cởi áo bào thất lung trước mặt nàng chắc phải là để cho nàng xem sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: PHU THÊ GIAO DỊCH

Ôn Nhu nhìn hai gò má ửng đỏ của Lãnh Triệt, đột nhiên cảm giác được cầu vừa nảy của bản thân 'Người có thể giống nam nhân một ít hay không.' Có chút quá đáng.

“Vương phi vẫn lad dừng lại cho thỏa đáng, bằng không liền đừng trách ta hạ thủ vô tình.” Lãnh Triệt nhìn hướng Ôn Nhu đang tựa sát vào mình, tỉnh táo đứng tại chỗ, hai gò má ửng đỏ nhưng không không chút nề tình.

Nữ nhân đáng chết! Đáy lòng của Lãnh Triệt thầm mắng một tiếng, vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không thể luống cuống trước mặt một nữ nhân.

“Vương gia, mới vừa rồi đều là người tự xưng 'Vi phu', sao hiện nay lại đổi giọng rồi?” Ôn Nhu không chút kiêng kỵ lại lần nữa áp sát Lãnh Triệt, nhón chân lên cùng hắn mặt đối mặt nhìn nhau cự ly chỉ cách nhảy một tấc, cười đến quấy rầy, “Thiếp nhưng vẫn là đang chờ Vương gia cho thiếp xem người muốn chứng thực bản thân là nam nhân thật sự!”

Nhìn Lãnh Triệt vẫn như cũ cố tự trấn định, đáy lòng Ôn Nhu bỗng nhiên nổi lên nghi vấn, không phải là nam nhân trước mặt này vẫn sạch sẽ đó chứ?

“Cái gì gọi là nam nhân chân chính, nói vậy Thanh vương từ lâu hướng Vương phi chứng thực.” Lãnh Triệt cuối cùng cũng tìm được lãnh tinh trở về với mình, cúi đầu chống lại tiểu ý quấy rầy của Ôn Nhu, cũng nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Mâu tử của Ôn Nhu tràn ngập quyền rũ bỗng nhiên căng thẳng, khinh bỉ lạnh lùng mở miệng: “Thanh vương? Chớ nói hấn lui hôn ta, mặc dù hấn không hủy hôn ước này, ta cũng sẽ tự mình hủy đi, bất quá là hấn nhanh chân đến trước thôi.”

Ôn Nhu ngẫm lại cảm thấy không đúng, vì sao Bạch vương lại nói như vậy, thu liễm thần sắc khinh bỉ trong mắt, tiểu ý dịu dàng: “Bất quá ngược lại cũng cảm tạ Thanh vương, thành toàn thiếp cùng phu quân đoạn nhân duyên này, thế nào? Phu quân hỏi như vậy, sẽ không phải là đáy lòng đồ ngã bình đảm chưa chứ?”

Nhưng mà lúc Ôn Nhu đang nói Thanh vương đáy mắt hèn mọn, Lãnh Triệt chuẩn xác không có lầm bất được, hấn nên nói là nàng diễn quá tốt, hay là từ đáy lòng nàng thực sự chán ghét Thanh vương? Nếu là như vậy, đó chính là hấn đã đoán sai? Nàng không phải người của Thanh vương?

“Lòng ta căn bản không có bình đảm, làm sao lại đồ được?” Hấn sẽ không từng câu từng chữ liên kết luận nàng có phải là người của Thanh vương hay không, “Nếu nói là đ, thì người cùng Vương phi trong đêm tân hôn đó, hoặc là đêm Vương phi từng trị Âm phu nhân, cái bình đảm chưa này đã sớm lật, hà tất đợi đến lúc này?”

Đáy lòng của Ôn Nhu run rẩy, sống mắt cũng hơi rung chuyển, vẫn như cũ mặt không đổi sắc cười: “Không nghĩ tới phu quân cư nhiên nhớ thiếp như thế, cư nhiên lưu ý thiếp như thế, thật là làm cho thiếp thụ sủng nhược kinh.”

Quả nhiên, nhất cử nhất động của Bạch vương phủ, hấn đều rõ như lòng bàn tay.

“Vương phi biết là tốt rồi, hiện nay ta không rảnh cùng Vương phi nói suông, thỉnh Vương phi nhanh chóng rời khỏi.” Hấn hiện vô tâm muốn biết mục đích lần này nàng muốn gặp hấn là gì.

“Vương gia là tâm có điều có kị, Ôn Nhu đã nhìn ra.” Một phen nói chuyện không đâu nói chuyện với nhau, Ôn Nhu cuối cùng ngửi được khí tức không đồng dạng như vậy, “Lo lắng Ôn Nhu có lòng dạ bất chính?”

Không đợi Lãnh Triệt nói, Ôn Nhu liền nói tiếp: “Ôn Nhu đối với Vương gia cùng Bạch vương phủ này một chút hứng thú cũng không có, cho nên Vương gia không cần phải lo lắng Ôn Nhu sẽ đối với người bất lợi.”

Một chút hứng thú cũng không có? Nhãn thần không kiên nhẫn của Lãnh Triệt dần dần bị băng hàn thay thế, phải biết rằng, thiên hạ này có bao nhiêu người muốn vào hoàng tộc hoàng thân quốc thích, nàng cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn? Còn nữa, nếu là không có hứng thú, nàng tiếp cận hấn lại có là ý đồ gì?

“Nếu Vương phi đối với ta cùng Bạch vương phủ không hề hứng thú, tối nay làm sao có ý đến gặp ta?” Chẳng biết tại sao, nghe được lời nói bất mãn của Ôn Nhu như vậy, Lãnh Triệt luôn luôn chưa từng có đa tâm mơ hồ có chút cảm giác nặng nề nói không rõ ràng.

“Ôn Nhu chẳng bao giờ nghĩ tới phản long phụ phượng (Luna: thấy người sang bắt quàng làm họ), cũng không muốn bước vào cuộc cồng cao tường chu môn này, lần này Ôn Nhu chủ động muốn gặp Vương gia, cũng chỉ vì một việc.” Hấn cho rằng, phạm là nữ tử đều hướng tới cảm y hoa phục tràn ngập sao? Còn tưởng rằng nam nhân cái này để cho nàng cảm giác có chút đặc biệt sẽ cùng nam nhân khác không giống, không ngờ tư tưởng của nam nhân này cũng y như vậy, chỉ là phong kiến cũ kỹ.

“Không thể tưởng Vương phi cùng nữ tử không giống nhau.” Một câu tán thưởng, lại xen một chút ý châm chọc, không phải xem thường xem thường nữ tử, mà là hai chữ này Nữ nhân, trong đáy lòng tại hấn có một bóng ma không thể nói được, “Không biết Vương phi đến đây vì chuyện gì.”

Nếu đối phương đã nói rõ là có việc, hiểu kỳ chuyện lạ, không phải tác phong của hấn, liền nghe nàng nói một chút cũng không sao.

“Dùng điều kiện cùng Vương gia ký một hiệp nghị.” Ôn Nhu cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Không biết Vương phi là muốn dùng điều kiện gì cùng ta ký hiệp nghị?” Dám cùng Dám cùng hấn nói điều kiện, trên đời này cũng không nhiều đâu.

“Lấy việc Ôn Nhu vì Vương gia trừ độc làm điều kiện, Vương gia trả tự do cho Ôn Nhu.” Điều kiện sức dụ dỗ vô cùng lớn như vậy, nàng không tin hấn không bị câu.

“Đơn giản như vậy?”

“Giản đơn sao?” Ôn Nhu quyền rũ cười, thái dương thoải mái, “Bất quá đến lúc đó Ôn Nhu hưu Vương gia, mà không phải là để Vương gia hưu Ôn Nhu, như vậy Vương gia còn cho rằng giản đơn sao?”

Nếu là trực tiếp cùng hấn đòi một phong hưu thư, còn không bằng nàng trực tiếp không để lại dấu vết rời khỏi Bạch vương phủ nhanh một chút, hà tất lại phí tâm vì hấn trừ độc, nàng muốn, là đầy đủ mặt mũi, đủ để cho thế nhân vì nàng vì nàng ghen hòng nhìn trân trối!

“Vương phi thật cho là bản thân có năng lực?” Lãnh Triệt âm thầm nắm chặt nắm đấm tong hai cánh tay áo dài, trong con ngươi phụt ra mâu quang lạnh lẽo đủ để làm đối phương sợ, khoe miệng cong lên nụ cười nhạt kinh người, “Vương phi vẫn là đang nói đùa đi.”

“Nói đùa?” Ôn Nhu không chút e ngại ánh mắt của đối phương, trái lại tự nhiên cười, “Ôn Nhu chưa bao giờ nói đùa, chớ nói chi là dám ở trước mặt Vương gia nói đùa.”

“Chỉ bất quá, Vương gia, để Ôn Nhu đến vì người trừ độc, người dám sao?” Khóe mắt của Ôn Nhu khơi mào, khiêu khích nói.

“Nếu Vương phi tha thiết như vậy ta vì sao không dám?” Lãnh Triệt cười đến sang sảng, hẳn khi nào e ngại qua thứ gì, đến chết hẳn còn không để ý, vậy thì có cái gì để sợ nữa? Huống hồ, cứ cho là nàng là người của Thanh vương, trong mắt của hắn, hắn không tin còn có thể động tay động chân, đó là nàng muốn hạ độc trên người hắn, thân thể của hắn cũng như là bách độc bất xâm, hắn không cần lo lắng chút nào, “Chỉ bất quá, Vương phi lấy cái gì đến tới cứu ta?”

Trong lòng của hắn cho tới bây giờ đều chứa quốc gia cùng dân sinh, ngược lại đối với thân thể của chính mình chưa bao giờ để bụng, nếu không phải Túc Dạ cùng hắc y chưa từng ngừng việc tìm danh y cho hắn, thậm chí hắn cũng sẽ không biết được trên người mình trúng độc, mà không phải là bệnh, cho nên, hắn chỉ hiểu chuyện luyện chế thuốc dẫn giải được Lục Hồn Quy có thể gặp không thể cầu, cho là độc y tiên tử cũng chỉ có thể lắc đầu nói “Duyên phận”, không biết thuốc dẫn này đến tột cùng là vật gì.

Hắn không có thời gian vì thân thể của chính mình, thậm chí biết được bản thân sống không quá ba mươi sáu tuổi, hắn cũng là chỉ là cười, bởi vì, so với thân thể còn nhiều chuyện quan trọng gấp vạn lần chờ hắn làm.

“Cái này không cần Vương gia quan tâm.” Tâm trạng của Ôn Nhu thở phào nhẹ nhõm, nỷ nam cứng nhắc phong kiến và quật cường rốt cục cũng phục phục khẩu, “Nói như vậy Vương gia đáp ứng rồi điều kiện của Ôn Nhu?”

“Ân.” Hắn không tin nàng thật có bản lĩnh này, nàng hừ hừ> Vĩnh viễn cũng đừng nghĩ.

Mặc dù nàng thật có bản lĩnh này, mặc dù hắn cùng với nàng cùng với nàng chỉ là phu thê hữu danh vô thực, chuyện như vậy cũng tuyệt sẽ không phát sinh.

“Tốt lắm, bất quá vẫn là muốn Vương gia nhìn được, xin hãy cởi áo ra đến tháng.” Bước đầu tiên, không thể thiếu, cứ cho là hại hắn xấu hổ, cũng không có thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: THI HÀNH CỨU TRỊ

Nhìn xuống? Tuấn mi của Lãnh Triệt vừa kéo, cái gì gọi là nhìn xuống? Thật là nghĩ hắn nhìn thấy nữ nhân như sông thấy quỷ một dạng? Hắn đến sinh từ cũng không quan tâm, trước mặt nữ nhân lộ lưng cũng không dám?

Vì vậy, Lãnh Triệt không chút do dự đi tới giường, dứt khoát mở thất lưng, cởi áo bào, nằm lên thấp, gương mặt đạm nhiên.

(Luna: Sau bao phen đầu trí rốt cuộc Tiệt ca cũng thông suốt :D)

Đột nhiên Ôn Nhu cảm thấy có chút buồn cười, thần sắc nghiêm túc, từ trong tay áo lấy ra một túi da cầm bạch, đi tới trước giường, ngồi xuống bên mép giường.

Túi cầm bạch này, là Dẫn nhi thức đêm thêu thành, về phần đồ vật bên trong, là nàng tự mình làm.

Khi nàng nhìn thấy thân thể * * của Lãnh Triệt, không khỏi lại lần nữa sợ hãi than, đây thật là hai kiếp người nàng chưa từng thấy qua tư thái nam nhân hoàn mỹ như vậy, để cho nàng nhìn không được nuốt hớp nước miếng thật mất mặt, sớm biết như vậy, để hắn lộ phía sau lưng là được.

Đây là thân thể của người trúng kỳ sao?

Lãnh Triệt lại không có nhìn nàng, hắn vẫn là nhắm mắt, Ôn Nhu suy nghĩ nửa không kiểm chế được nhào tới hảo hảo tìm tòi nghiên cứu một phen, mở túi cầm bạch trong tay ra, chỉ thấy những ngân châm dài nhỏ bên trong cầm bạch, Ôn Nhu đến giá cầm nắn, chiếu vào huyệt đạo.

Thời gian Ôn Nhu đâm ngân châm đầu tiên, Lãnh Triệt liền mở mắt, ôn hoà nhìn nàng.

Cuối cùng, ngoài dự liệu của Lãnh Triệt, Ôn Nhu cầm lấy một ngân châm rạch lòng bàn tay trái của mình, sau đó nắm thành quyền, đem máu của bản thân đưa đến bên miệng hắn, mặt không đổi sắc thân nhiên nói: “Vương gia, uống máu của ta.”

Lãnh Triệt không nói gì, như trước chỉ là lãnh lạnh nhạt đạm nhìn nàng, tâm trạng cũng như nét mặt bình tĩnh.

“Vương gia sợ Ôn Nhu hạ độc trong máu của mình?” Nhìn dáng dấp không nhúc nhích của Lãnh Triệt, Ôn Nhu không giận phản tiểu, đem tay của mình tiến gần đến miệng của Lãnh Triệt, giọt máu đỏ thẫm cuối cùng rời khỏi tay nhỏ lên môi của Lãnh Triệt, “Ôn Nhu đã rửa sạch tay, không bẩn.”

Lãnh Triệt chậm rãi há miệng ra, để giọt máu tươi kia rơi xuống cổ họng của mình, hắn không phải sợ nàng hạ độc vào máu, cũng không ngại máu của nàng bắn, chỉ là hắn thật không ngờ, độc trên người của hắn phải dùng máu mới trừ được sao?

Đợi đến khi Lãnh Triệt uống đủ máu, Ôn Nhu lập tức thu tay về, đem khăn bên hông quấn lên lòng bàn tay trái, phân phó nói: “Lúc này Vương gia đừng

động mới tốt, đợi Ôn Nhu rút ngân châm ra rồi cử động cũng không muộn.”

“Nghĩ không ra Vương phi biết y lý, trái lại ta không tưởng được.” Lãnh Triệt nghe theo lời nói của Ôn Nhu không có đứng dậy, ngược lại thì cười cười, “Chỉ không biết, Vương phi nói muốn chữa trị cho ta, liền dùng máu đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản là vài giọt máu?” Ôn Nhu có chút không thể tin nhìn Lãnh Triệt, chẳng lẽ hắn không biết độc trên người của hắn phải dùng gì để làm thuốc dẫn sao?” Chớ không phải là Vương gia cho rằng máu của cực âm chi nữ vô cùng dễ tìm?”

Lúc này tim Lãnh Triệt có chút đập mạnh và loạn nhịp, cực âm chi nữ, đó là nữ tử ra đời vài năm âm tháng âm ngày âm, chẳng lẽ, vậy thuốc dẫn chính là máu của cực âm chi nữ? Nếu không vậy thì sao độc y tiên tử nói “Có thể gặp không thể cầu, đều phải tùy duyên”?

“Nói như thế, tức là máu của Vương phi là thuốc dẫn?”

“Nếu không phải như vậy, sao có thể nói có thể gặp không thể cầu? Mà độc trên người Vương gia, kéo đến năm ba mươi lăm tuổi vô phương cứu chữa?” Hắn đến tận cùng là hạng người gì, thậm chí ngay cả phương pháp giải độc trên người mình cũng không biết?

“Vậy Vương phi chẳng phải là quý nhân của ta sao?” Lòng của Lãnh Triệt đột nhiên nổi lên hai chữ “Duyên phận” Rồi lại không lý do liên lạc với Thanh vương cùng Nghiêm Vô Ly.

“Quý nhân thì không dám, chỉ mong Vương gia chớ quên ước định giữa chúng ta là được.” Ôn Nhu vừa nói, một bên nhỏ ngân châm trên người Lãnh Triệt, “Chỉ bất quá, muốn giải hết độc trên người người, cũng không phải là việc sớm chiều, cũng không đơn giản như trong tưởng tượng Vương gia như vậy.”

Bởi vì, bước cuối cùng, đến hiện tại nàng vẫn chưa nghĩ ra, nàng cũng không muốn vì một người cùng mình không có chút liên quan mà liên lụy đến bản thân, “Nếu không phải là như thế, Ôn Nhu sao dám mở miệng ra điều kiện với Vương gia?”

“Không biết Thanh vương đem Vương phi cho ta, có hối hận không?” Trải qua những chuyện lúc này, Lãnh Triệt tựa hồ cảm thấy nàng cũng không phải là người của Thanh vương, lẽ nào nàng cứu hắn thật là chỉ vì muốn rời khỏi Bạch vương phủ mà thôi?

“Vương gia việc gì phải hai lần nhắc tới Thanh vương, không biết Vương gia là muốn biết Ôn Nhu đối với Thanh vương tình xưa vẫn còn hay không?” Ôn Nhu đột nhiên tức giận không rõ, thời gian nhỏ ngân châm cuối cùng, lại một lần nữa áp sát vào gương mặt tuyệt mỹ của Lãnh Triệt, “Hay là đang hoài nghi Ôn Nhu mật thám Thanh vương phái đến Bạch vương phủ?”

Người có thân phận luôn sẽ có lòng nghi ngờ, hướng chỉ tại đây thời cơ, đến huynh đệ tình thâm như thù tặc đều có thể chém, ai có thể Bạch vương cùng đòi tranh có chút tính toán gì? Ai có thể các vương gia của Di quốc đối với đề vị không có chút động tâm? Nàng là sát thủ, nắm vững, làm sao không phát giác ra được.

“Trái lại Vương phi thông minh.” Lãnh Triệt khẽ cười khen, “Chỉ là, còn muốn do Vương phi tự nói, là đối với Thanh vương có mang tình xưa, hay là Thanh vương phái đến bên cạnh ta làm mật thám?”

Lần này Lãnh Triệt mặc dù không hề vì Ôn Nhu áp sát mà đầy mặt ửng đỏ, tim đập cũng nhanh hơn, hắn đúng là không nghĩ tới, nữ nhân cô gái trước mặt cư nhiên thông tuệ như vậy, đoán được suy nghĩ ý nghĩ trong lòng hắn.

“Mật thám? Vương gia cho rằng Thanh vương đưa một người đáng giá như Ôn Nhu thay hắn làm mật thám sao?” Ôn Nhu bỗng nhiên cười quyến rũ, tay phải hạ xuống thấp, tay trái nhẹ nhàng bám vào trên ngực Lãnh Triệt, nhẹ nhàng mà hướng mặt ngoài bình tĩnh của Lãnh Triệt thổi hơi, “Nếu nói là dư tình chưa dứt, Ôn Nhu có thể làm ra chuyện cùng người bỏ trốn sao, làm sao nói đến dư tình? Nhưng nếu thật muốn nói chung tình, Ôn Nhu chẳng bằng chung tình với Vương gia.”

(Luna: Chị quyến rũ anh a >><)

Ôn Nhu vừa hướng Lãnh Triệt ôn nhu thổi hơi, một bên trên người Lãnh Triệt tùy ý chạy loạn, mỹ nam mị hoặc trước mắt, không đùa sẽ khiến nang thất vọng, nàng cũng không tin hắn mới vừa rồi còn có thể xấu hổ, sẽ nhận được bao lâu.

“Vương phi thật biết nói đùa.” Lãnh Triệt vẫn như cũ biểu hiện thờ ơ, bắt lại tay của Ôn Nhu trên người hắn tùy ý chạy, cũng không hề luống cuống đẩy Ôn Nhu ra, tùy ý nàng tới gần hắn.

“Ôn Nhu không phải đang nói đùa.” Tay trái bị Lãnh Triệt cầm thật chặt, Ôn Nhu lại không thèm để ý, như trước cười, “Vương gia ngày thường mỹ như vậy, làm sao có thể không khiến Ôn Nhu động tâm?”

“Hơn nữa, Vương gia là phu quân của Ôn Nhu, không đối với Vương gia động tâm, Ôn Nhu nên đối với người nào động tâm?”

“Nếu Vương phi động tâm, vì sao lại muốn bỏ ta bỏ ta?” Đôi mắt đẹp của Lãnh Triệt đón chào, lần này tâm trạng trái lại lãnh tĩnh, không có luống cuống lần nữa, ngược lại giờ tay lên thay Ôn Nhu vuốt tóc mai bên mặt, ôn nhu cười: “Nếu là ta đối với Vương phi cũng động tâm, Vương phi chẳng lẽ không phải chẳng lẽ không phải là tổn thương lòng của ta sao?”

“Ôn Nhu luôn luôn chỉ quan tâm bản thân, mặc kệ người khác.” Ôn Nhu cũng không phản kháng, càng thêm tới gần bên tai Lãnh Triệt, “Cho nên Vương gia động tâm hay không, đều cùng Ôn Nhu không quan hệ.”

Dứt lời, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, Lãnh Triệt cũng chậm cũng chậm rãi buông lỏng tay.

“Vương gia vẫn là nên nghỉ ngơi, lần sau trị liệu, Ôn Nhu lại để cho đại quân sự thông truyền.” Ôn Nhu đứng dậy đi.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, trong con người đen nhánh, chớp động như có điều suy nghĩ, giờ tay lên sờ những chỗ vừa rồi Ôn Nhu chạm, khóe miệng gợi lên một cái cười tà mị.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

CHAP 46: THI HÀNH CỨU TRỊ

Editor: Luna Huang

Nhịn xuống? Tuấn mi của Lãnh Triệt vừa kéo, cái gì gọi là nhịn xuống? Thật là nghĩ hấn nhìn thấy nữ nhân như sống thấy quỷ một dạng ? Hấn đến sinh tử cũng không quan tâm, trước mặt nữ nhân lộ lưng cũng không dám?

Vì vậy, Lãnh Triệt không chút do dự đi tới giường, dứt khoát mở thắt lưng, cởi áo bào, nằm lên tháp, gương mặt đạm nhiên.

(Luna: Sau bao phen đầu trí rồi cuộc Tiệt ca cũng thông suốt :D)

Đột nhiên Ôn Nhu cảm thấy có chút buồn cười, thần sắc nghiêm túc, từ trong tay áo lấy ra một túi da cầm bạch, đi tới trước giường, ngồi xuống bên mép giường.

Túi cầm bạch này, là Dẫn nhi thức đêm thêu thành, về phần đồ vật bên trong, là nàng tự mình làm.

Khi nàng nhìn thấy thân thể * * của Lãnh Triệt, không khỏi lại lần nữa sợ hãi than, đây thật là hai kiếp người nàng chưa từng thấy qua tư thái nam nhân hoàn mỹ như vậy, để cho nàng nhịn không được nuốt hớp nước miếng thật mất mặt, sớm biết như vậy, để hấn lộ phía sau lưng là được.

Đây là thân thể của người trúng kỳ độc sao?

Lãnh Triệt lại không có nhìn nàng, hấn vẫn là nhắm mắt, Ôn Nhu suy nghĩ nửa không kiềm chế được nhào tới hảo hảo tìm tòi nghiên cứu một phen, mở túi cầm bạch trong tay ra, chỉ thấy những ngân châm dài nhỏ bên trong cầm bạch, Ôn Nhu đến giá cầm nên, chiếu vào huyết đạo.

Thời gian Ôn Nhu đâm ngân châm đầu tiên, Lãnh Triệt liền mở mắt, ôn hoà nhìn nàng.

Cuối cùng, ngoài dự liệu của Lãnh Triệt, Ôn Nhu cầm lấy một ngân châm rạch lòng bàn tay trái của mình, sau đó nắm thành quyền, đem máu của bản thân đưa đến bên miệng hấn, mặt không đổi sắc thần nhiên nói: “Vương gia, uống máu của ta.”

Lãnh Triệt không nói gì, như trước chỉ là lãnh lạnh nhạt đạm nhìn nàng, tâm trạng cũng như nét mặt bình tĩnh.

“Vương gia sợ Ôn Nhu hạ độc trong máu của mình?” Nhìn dáng dấp không nhúc nhích của Lãnh Triệt, Ôn Nhu không giận phản tiểu, đem tay của mình tiến gần đến miệng của Lãnh Triệt, giọt máu đỏ thắm cuối cùng rơi khỏi tay nhỏ lên môi của Lãnh Triệt, “Ôn Nhu đã rửa sạch tay, không bẩn.”

Lãnh Triệt chậm rãi há miệng ra, để giọt máu tươi kia rơi xuống cổ họng của mình, hấn không phải sợ nàng hạ độc vào máu, cũng không ngại máu của nàng bẩn, chỉ là hấn thật không ngờ, độc trên người của hấn phải dùng máu mới trừ được sao?

Đợi đến khi Lãnh Triệt uống đủ máu, Ôn Nhu lập tức thu tay về, đem khăn bên hông quấn lên lòng bàn tay trái, phân phó nói: “Hiện tại Vương gia đừng động mới tốt, đợi Ôn Nhu rút ngân châm ra rồi cử động cũng không muộn.”

“Nghĩ không ra Vương phi biết y lý, trái lại ta không tưởng được.” Lãnh Triệt nghe theo lời nói của Ôn Nhu không có đứng dậy, ngược lại thì cười cười, “Chỉ không biết, Vương phi nói muốn chữa trị cho ta, liền dùng máu đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản là vài giọt máu?” Ôn Nhu có chút không thể tin nhìn Lãnh Triệt, chẳng lẽ hấn không biết độc trên người của hấn phải dùng gì để làm thuốc dẫn sao?” Chớ không phải là Vương gia cho rằng máu của cực âm chi nữ vô cùng dễ tìm?”

Lúc này tim Lãnh Triệt có chút đập mạnh và loạn nhịp, cực âm chi nữ, đó là nữ tử ra đời vài năm âm tháng âm ngày âm, chẳng lẽ, vậy thuốc dẫn chính là máu của cực âm chi nữ? Nếu không vậy thì sao độc y tiên tử nói “Có thể gặp không thể cầu, đều phải tùy duyên”?

“Nói như thế, tức là máu của Vương phi là thuốc dẫn?”

“Nếu không phải như vậy, sao có thể nói có thể gặp không thể cầu? Mà độc trên người Vương gia, kéo đến năm ba mươi lăm tuổi vô phương cứu chữa?” Hấn đến tột cùng là hạng người gì, thậm chí ngay cả phương pháp giải độc trên người mình cũng không biết?

“Vậy Vương phi chẳng phải là quý nhân của ta sao?” Lòng của Lãnh Triệt đột nhiên nổi lên hai chữ “Duyên phận” Rồi lại không lý do liên lạc với Thanh vương cùng Nghiêm Vô Ly.

“Quý nhân thì không dám, chỉ mong Vương gia chớ quên ước định giữa chúng ta là được.” Ôn Nhu vừa nói, một bên nhỏ ngân châm trên người Lãnh Triệt, “Chỉ bất quá, muốn giải hết độc trên người người, cũng không phải là việc sớm chiều, cũng không đơn giản như trong tưởng tượng Vương gia như

vậy.”

Bởi vì, bước cuối cùng, đến hiện tại nàng vẫn chưa nghĩ ra, nàng cũng không muốn vì một người cùng mình không có chút liên quan mà liên lụy đến bản thân, “Nếu không phải là như thế, Ôn Nhu sao dám mở miệng ra điều kiện với Vương gia?”

“Không biết Thanh vương đem Vương phi cho ta, có hối hận không?” Trải qua những chuyện lúc này, Lãnh Triệt tựa hồ cảm thấy nàng cũng không phải là người của Thanh vương, lẽ nào nàng cứu hắn thật là chỉ vì muốn rời khỏi Bạch vương phủ mà thôi?

“Vương gia việc gì phải hai lần nhắc tới Thanh vương, không biết Vương gia là muốn biết Ôn Nhu đối với Thanh vương tình xưa vẫn còn hay không?” Ôn Nhu đột nhiên tức giận không rõ, thời gian nhỏ ngắn chầm cuối cùng, lại một lần nữa áp sát vào gương mặt tuyệt mỹ của Lãnh Triệt, “Hay là đang hoài nghi Ôn Nhu mật thám Thanh vương phải đến Bạch vương phủ?”

Người có thân phận luôn sẽ có lòng nghi ngờ, huống chi tại đây thời cổ, đến huynh đệ tình thâm như thủ túc đều có thể chém, ai có thể Bạch vương cùng đời tranh có chút tính toán gì? Ai có thể các vương gia của Di quốc đối với đế vị không có chút động tâm? Nàng là sát thủ, nằm vùng, làm sao không phát giác ra được.

“Trái lại Vương phi thông minh.” Lãnh Triệt khẽ cười khen, “Chỉ là, còn muốn do Vương phi tự nói, là đối với Thanh vương có mang tình xưa, hay là Thanh vương phải đến bên cạnh ta làm mật thám?”

Lần này Lãnh Triệt mặc dù không hề vì Ôn Nhu áp sát mà đẩy mặt ửng đỏ, tim đập cũng nhanh hơn, hẳn đúng là không nghĩ tới, nữ nhân cô gái trước mặt cư nhiên thông tuệ như vậy, đoán được suy nghĩ ý nghĩ trong lòng hắn.

“Mật thám? Vương gia cho rằng Thanh vương đưa một người đáng giá như Ôn Nhu thay hắn làm mật thám sao?” Ôn Nhu bỗng nhiên cười quyến rũ, tay phải hạ xuống thấp, tay trái nhẹ nhàng bám vào trên ngực Lãnh Triệt, nhẹ nhàng mà hướng mặt ngoài bình tĩnh của Lãnh Triệt thổi hơi, “Nếu nói là dư tình chưa dứt, Ôn Nhu có thể làm ra chuyện cùng người bỏ trốn sao, làm sao nói đến dư tình? Nhưng nếu thật muốn nói chung tình, Ôn Nhu chẳng bằng chung tình với Vương gia.”

(Luna: Chị quyến rũ anh a >”<)

Ôn Nhu vừa hướng Lãnh Triệt ôn nhu thổi hơi, một bên trên người Lãnh Triệt tùy ý chạy loạn, mỹ nam mị hoặc trước mắt, không đùa sẽ khiến nang thất vọng, nàng cũng không tin hắn mới vừa rồi còn có thể xấu hổ, sẽ nhìn được bao lâu.

“Vương phi thật biết nói đùa.” Lãnh Triệt vẫn như cũ biểu hiện thờ ơ, bắt lại tay của Ôn Nhu trên người hắn tùy ý chạy, cũng không hề luống cuống đẩy Ôn Nhu ra, tùy ý nàng tới gần hắn.

“Ôn Nhu không phải đang nói đùa.” Tay trái bị Lãnh Triệt cầm thật chặt, Ôn Nhu lại không thềm đề ý, như trước cười, “Vương gia ngày thường mỹ như vậy, làm sao có thể không khiến Ôn Nhu động tâm?”

“Hơn nữa, Vương gia là phu quân của Ôn Nhu, không đối với Vương gia động tâm, Ôn Nhu nên đối với người nào động tâm?”

“Nếu Vương phi động tâm, vì sao lại muốn bỏ ta bỏ ta?” Đôi mắt đẹp của Lãnh Triệt đón chào, lần này tâm trạng trái lại lãnh tĩnh, không có luống cuống lần nữa, ngược lại giờ tay lên thay Ôn Nhu vuốt tóc mai bên mặt, ôn nhu cười: “Nếu là ta đối với Vương phi cũng động tâm, Vương phi chẳng lẽ không phải chẳng lẽ không phải là tổn thương lòng của ta sao?”

“Ôn Nhu luôn luôn chỉ quan tâm bản thân, mặc kệ người khác.” Ôn Nhu cũng không phản kháng, càng thêm tới gần bên tai Lãnh Triệt, “Cho nên Vương gia động tâm hay không, đều cùng Ôn Nhu không quan hệ.”

Dứt lời, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, Lãnh Triệt cũng chậm cũng chậm rãi buông lỏng tay.

“Vương gia vẫn là nên nghỉ ngơi, lần sau trị liệu, Ôn Nhu lại để cho đại quân sự thông truyền.” Ôn Nhu đứng dậy đi.

Lãnh Triệt nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, trong con người đen nhánh, chớp động như có điều suy nghĩ, giờ tay lên sờ những chỗ vừa rồi Ôn Nhu chạm, khóe miệng gợi lên một cái cười tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: THÁNH THƯỢNG ĐẢN THẦN

Nửa đêm Ôn Nhu mới trở về Yên Thủy các, Duẩn nhi đang ở nhà nhỏ bằng gỗ bên ngoài viện chà xát hai tay thổ hơi liên tục, xa xa nhìn thấy Ôn Nhu liền chạy đến đón, Ôn Nhu cười cười, vỗ vỗ đầu vai nàng, cũng không nói gì liền đi đến nhà nhỏ bằng gỗ.

Đến phòng ngủ, Ôn Nhu cởi áo khoác trên vai xuống, nằm trên tháp mỹ nhân, sau đó Duẩn nhi liền bưng nước nóng chứa trong thau đồng tiến đến, đang

muốn hầu hạ Ôn Nhu rửa mặt, chợt phát hiện lòng bàn tay trái của Ôn Nhu bị thương, vừa nóng nảy hỏi, sau đó lập tức chạy đi lấy kim sang được, Ôn Nhu nhìn đáng dấp khản trương của Duẩn nhi, mặc dù ngoài miệng không nói gì, trong lòng nhưng có chút ảm áp, dù sao, kiếp trước kiếp này, Duẩn nhi là người đầu tiên thật tâm tốt với nàng.

Đợi đến Duẩn nhi bôi thuốc lên bàn tay của nàng, lại băng bó kỹ, lại lao thao dấn dò gì đó, Ôn Nhu rốt cục nhìn không được hung hăng nói “Một chút vết thương thôi, cũng không phải mất mạng.” Để cho nàng nghỉ ngơi nhanh một chút đi, Duẩn nhi mới ngậm miệng lui ra, bản thân Ôn Nhu cũng đi tìm Chu công.

Sáng sớm hôm sau, Ôn Nhu không rõ có tâm tình tốt gì lại muốn tản bộ xung quanh Bạch vương phủ, đi tới chính sảnh, liền thấy Túc Dạ cảm thiệp mời đồ nhũ vàng trong tay đến phương hướng Ngõa Phủ Lôi Minh, lập tức lên tiếng gọi Túc Dạ lại.

“Đại quân sự xin dừng bước.” Ôn Nhu hàm chứa cười nhạt đi đến Túc Dạ, “Sáng sớm liền nhìn thấy đại quân sự cưỡi bộ vội vã, đây là muốn làm gì?”

Túc Dạ dừng bước lại, hướng phía Ôn Nhu cúi đầu chấp tay nói: “Túc Dạ gặp qua Vương phi, trong cung gửi thiệp mời đến đây, Túc Dạ đang muốn đi đưa cho Vương gia.” Vừa lúc có thể đi hỏi gia một chút, đem qua Vương phi có xúc phạm đến gia.

“Nga? Trong cung gửi thiệp mời đến?” Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, trên đời này ngoại trừ đế vương trong cung, còn có người nào dám can đảm dùng thiệp mời mạ vàng, “Trong thiệp mời này viết gì, đại quân sự có thể nói cho ta biết được không?”

“Hỏi Vương phi, cũng không bất tiện.” Túc Dạ kính cẩn trả lời, “Đây là việc Đại Di đều biết, hai ngày nữa là sinh nhật Vương Thượng, trong cung dụng tâm gửi thiệp mời đến đây, thỉnh Vương gia hai ngày sau nhập yến.”

“Sinh nhật thánh thượng như vậy cũng đưa thiệp mời sao?” Trong cung sinh nhật vương đưa thiệp mời, nàng chưa từng nghe qua, bất quá nam tử Di quốc hai mươi một tuổi làm quan lễ thì nàng biết.

“Vương phi có chỗ không biết, năm nay sinh nhật thánh thượng cũng là lúc quan lễ, thái hậu chú ý lễ nghi, nên hướng toàn bộ hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan phát thiệp mời.” Bất quá nói cho cùng, cũng chỉ là là một loại hình thức thôi, chỉ là không biết sinh nhật tổ chức cùng quan lễ của thánh thượng trọng đại như vậy, gia có từ chối được hay không.

“Trái lại Ôn Nhu ngu dốt rồi.” Ôn Nhu nhẹ nhàng cười, tâm trạng đột nhiên có chủ ý, cơ hội khó được như thế nàng có thể nào buông tha, lại nói, “Không biết sinh nhật thánh thượng, Vương gia có tham gia hay không?”

“Hỏi Vương phi, Vương gia thân thể bệnh quanh năm mọi người đều biết, vào đông xuất hành càng bất lợi cho bệnh tình của Vương gia, cho nên sinh nhật thánh thượng mấy năm, Vương gia đều là không tham dự.” Cho nên mới để tiểu nhân hèn hạ thừa dịp trục bánh xe biến tốc trục bánh xe biến tốc đem nữ nhân này nhét vào vương phủ, chỉ không biết, Vương phi vẫn như vậy là ý gì?

“Cũng không có thể không cho thánh thượng mặt mũi phải không?” Ôn Nhu tiểu ý dụ dỗ, “Nếu là năm nay Vương gia vẫn ôm bệnh vô pháp yển, ta thay Vương gia là được, cũng không có thể để cho người khác xem thương Bạch vương phủ chúng ta đúng không?”

“Cái này Túc Dạ phải trước bẩm báo Vương gia.” Nếu để cho Vương phi đi tham gia yến cũng tốt, cũng có thể từ miệng của những người đó, thăm dò lai lịch Vương phi, bất quá cứ như vậy để cho nàng đi sợ cũng không ổn.

“Đây là tự nhiên, bất quá tin tưởng Vương gia sẽ không phản đối, còn phiền đại quân sự thay báo cho Vương gia biết.”

“Như vậy, Túc Dạ xin được cáo lui trước.”

Thực sự là đến trời cũng giúp nàng, nàng suy nghĩ tìm cơ hội gì cho những người từng chà đạp nàng ném chút vị đắng, hoàng yến này chính là thời cơ.

Trần Quốc Công phủ.

Ôn Tâm để mười thị nữ giúp nàng cầm lên mười kiện y phục sắc màu hoa văn kiểu dáng khác nhau, nàng cau mày bước qua bước lại chậm rãi dời bước trước người mười thị nữ, nhãn thần rơi vào váy màu mau ngũ sắc trên tay thị nữ.

Bỗng nhiên, Ôn Tâm nhìn trúng một kiện váy hoa văn cây lưu thất lưng xếp ply, rồi lùi người vừa so sánh, bước đến trước gương đồng, khoe mắt đuôi lông mày cười, khoanh tay đứng ở một bên hỏi thị nữ Châu nhi: “Thế nào? Bốn công tử mặc bộ này thế nào?”

“Tiểu thư ngày thường vốn là khuôn mặt đẹp, tự nhiên mặc cái gì cũng đẹp!” Châu nhi rất là biết ăn nói, lúc này chính là nịnh nọt, “Bộ y phục này càng tôn lên thêm một phần quý khí của tiểu thư! Thanh gia nhìn thấy, chắc chắn bị tiểu thư hấp dẫn!”

“Ngươi, tiểu nữ nhi này! Nói thật bùi tai!” Ôn Tâm rất là hưởng thụ, “Bất quá ngươi nói lời này để bốn công tử rất là cao hứng, thưởng cho ngươi năm trăm tiền.”

“Nô tỳ tạ qua tiểu thư!” Châu nhi vội vã quỳ xuống đất tạ ơn ban thưởng.

Ôn Tâm cao hứng lại cầm lấy một kiện váy bị ngăn, ngoài cửa vang lên âm thanh thỉnh an của thị nữ, sau đó một phòng thị nữ đồng loạt thỉnh an: “Nô tỳ gặp qua phu nhân, thỉnh an phu nhân.”

Chỉ thấy Triệu Yên Nhi một thân phục trang đẹp đẽ được thị nữ thiếp thân Giang nhi đỡ đến, nhìn thị nữ phủ phục đầy đất, đáy lòng rất là cao hứng, âm

thanh cũng nâng cao vài phần: “Đều đứng lên đi.”

“Tạ phu nhân.”

“Đều lui ra đi.” Triệu Yên Nhi lạnh lùng phân phó nói, đám thị nữ liền nối đuôi nhau ra ngoài.

Ôn Tâm nhìn thấy Triệu Yên Nhi, lập tức tiến lên ôm lấy cánh tay Triệu Yên Nhi, nhìn mặt của Triệu Yên Nhi quần băng gạc, thân mật quan tâm nói: “Nương, vết thương trên mặt người còn chưa khỏi, người sao đi lại rồi? Nương người nhanh ngồi xuống.”

“Cha người thay nương mời đại phu tốt nhất vì nương trị thương rồi, tin tưởng qua không được bao lâu liền có thể liền có thể khỏi rồi.” Triệu Yên Nhi cũng bởi vì có người nhắc tới vết thương trên mặt nàng mà phiền não, ngược lại nắm tay trắng noãn tinh tế của Ôn Tâm, “Trái lại Tâm nhi sắp phải gả đi rồi, nương chính là bệnh nặng hơn, cũng muốn đến nhìn Tâm nhi một chút đúng không?”

“Nương!” Ôn Tâm đột nhiên đỏ mặt rút tay lại, quay lưng lại, xấu hổ, “Cái này, cái này không ảnh hưởng đến a!”

“Làm sao có thể nói thế được?” Triệu Yên Nhi kéo tay của Ôn Tâm, cung chiều cười, “Hôm qua Thanh vương cùng cha người nói, muốn trong quan lễ của thánh thượng thỉnh thánh thượng hạ chỉ tứ hôn, cho người gả được phong phong quang quang, thế nào lúc này bản thân liền xấu hổ rồi?”

“Nương. . .!” Ôn Tâm đầy mặt ửng đỏ dậm chân, nếu không phải biết được bản tính nàng, còn thật cho là nàng là một nữ tử khuê các ôn nhu ngại ngùng.

“Được rồi được rồi, nương cũng không trêu ghẹo người nữa, ngược lại a, chuyện của hôn sự này của người cùng Thanh vương thành! Nương cùng cha người không cần quan tâm nữa!”

“Nương, vậy chỗ của Ôn Nhu con tiện nhân kia?” Ánh mắt của Ôn Tâm bỗng nhiên trở nên thâm độc, đến gần rồi Triệu Yên Nhi, “Nữ nhi luôn cảm thấy không thể giữ lại.”

“Ôn Nhu tiện nhân kia, vốn còn muốn giữ lại nàng để mẫu nữ chúng ta nhìn dáng dấp sống không bằng chết của nàng, bắt quá ——!” Triệu Yên Nhi giơ tay lên giơ tay lên vết thương trên mặt mình, nhân thần trở nên thâm độc mà dữ tợn, cắn chặt răng nói, hận không thể uống máu lột da, “Nếu tự mình nàng chán sống, để nương cùng tiện nhân nương của nàng gặp mặt!”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: PHÓNG TUYẾN CÂU CÁ

Lãnh Triệt tiếp nhận thiếp viên vàng kim từ tay Túc Dạ, lại không có mở ra, liền bỏ sang một bên.

“Gia, hai ngày sau hoàng yến, là quan lễ của Vương Thượng, năm nay hoàng yến gia có muốn đi không?” Nếu là gia không đi, sợ rằng không chỉ có sẽ chọc cho thái hậu hờn giận, hơn nữa càng khiến cho những người khác thù ghét nên nhiều chuyện nữa, mà Thanh vương luôn luôn không buông tha bất luận cái nhược điểm gì, nhất định sẽ viết tấu chương tố một trận.

“Còn có, Vương phi nói cũng muốn đi hoàng yến lần này, không biết gia có cho phép hay không?” Đã biết một khi Lãnh Triệt đã quyết định tuyệt không thay đổi, Túc Dạ cũng không khuyên bảo, chimang lời nói của Ôn Nhu nói ra.

Lãnh Triệt trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên nghĩ tới tiểu ý dụ dỗ của Ôn Nhu, nhân nhát đáp: “Đi đáp ứng nàng, tùy ý của nàng, đến lúc đó người bồi nàng đi.”

“Thế nhưng ——” Túc Dạ dừng một chút, vẫn là đem nghi vấn trong lòng ngực hỏi ra miệng: “Gia không nghi ngờ Vương phi là người của Thanh vương hoặc là của những người khác sao?”

“Nếu nàng thực sự là người của Thanh vương hoặc của người nào, người cho rằng, đêm qua nàng còn có thể bước ra khỏi Ngõa Phủ Lôi Minh sao?” Hắn chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, nếu hắn dám thả nàng rời khỏi, đó là tiêu chuẩn xác định nàng cũng không phải là người của người nào.

“Vậy, Vương phi nói muốn thay gia chữa bệnh, là thật?” Nếu gia nhận thức chuẩn, hắn cũng tin tưởng, nói như vậy, Vương phi chẳng phải là biết được trên người gia là độc mà không phải là bệnh?

“Túc Dạ khi nào nói nhiều như vậy?” Ngược lại không phải là hắn không biết Túc Dạ xuất phát từ quan tâm, chỉ là hắn không muốn nhiều lời thôi, “Túc Dạ, nếu nói thuốc dẫn, là máu của cực âm chi nữ?”

“Đúng vậy.” Túc Dạ hồi đáp, tâm trạng suy nghĩ không biết vì sao gia đột nhiên hỏi tới hỏi tới thuốc dẫn, “Cho nên độc y tiên tử mới có thể nói là có thể gặp không thể cầu, Túc Dạ cùng dữ cũng ngoài sáng ngầm tìm vài chục năm vài chục năm cũng không có duyên gặp, chẳng lẽ nói ——”

“Chẳng lẽ nói Vương phi là ——” Túc Dạ hoàn toàn tỉnh ngộ, nếu thật là như vậy, gia chẳng phải là được cứu rồi sao?

“Có lẽ là vậy, hôm nay thân thể có chút thoải mái, không giống lúc trước lòng ngực lúc nào cũng đau.” Nói, khóe miệng Lãnh Triệt không tự chủ cong lên cười khê, “Người phải người đi điều tra một chút, Vương phi có phải là người năm âm tháng âm giờ âm ra đời không?”

“Vâng! Túc Dạ lập tức đi!” Tìm được rồi! Cuối cùng tìm được rồi! Tâm trạng của Túc Dạ rất là kích động đến khó có thể ức chế, đến lời nói ra miệng cũng vì kích động mà run nhẹ, cứ cho là Vương phi không phải người đồng đạo thậm chí là địch nhân, hẳn cũng muốn hầu hạ!

“Hai ngày sau, Túc Dạ theo Vương phi tiến cung! Gia yên tâm!” Túc Dạ kích động nói xong, cáo lui, xoay người đi.

Nhìn bóng lưng Túc Dạ đột nhiên trở nên hấp tấp, Lãnh Triệt Lãnh Triệt, lại cúi đầu thẩm duyệt chiết tử trước mặt (Luna: mấy cuốn sách cuốn bằng tre trúc ấy).

Ôn Nhu vạn lần không ngờ Lãnh Triệt không chỉ có cho phép nàng đi tham gia hoàng yến, để Túc Dạ bồi nàng, nàng có chút không rõ, một khắc trước còn hoài nghi nàng có phải là hay không là mặt thám, giờ khắc này có thêm phải tâm phúc của mình hầu hạ nàng? Là xuất phát từ quan tâm? Hay là giám thị?

Chỉ là Túc Dạ cho nàng câu trả lời thuyết phục, Bạch vương cũng sẽ đi, bất quá không cùng đường với nàng, nàng chỉ là cười cười, không hỏi nhiều nữa.

Khi lấy được câu trả lời thuyết phục của Túc Dạ, Ôn Nhu lập tức để Duẫn nhi phân phó đầu bếp làm một bàn tiệc, sau đó lại để cho Duẫn nhi đi mời tới Ôn Nhan, bản thân đến hiên cửa.

Thời gian gần vào đêm gió nổi lên, thổi trúng phong đăng chấp chôn không ngừng, cũng thổi trúng tóc mai của Ôn Nhu có chút rối, Ôn Nhan theo Duẫn nhi đến đây, nhìn lên thấy Ôn Nhu đứng ở hiên cửa đợi, không khỏi sợ hãi, vội vã phúc, nói: “Đại tỷ tỷ thỉnh muội muội đến dùng bữa, muội muội thụ sung nhược kinh, làm sao còn dám để đại tỷ tỷ đến trước cửa chờ, muội muội không kham nổi tỷ tỷ đối đãi như thế. . .”

Nàng còn nom nớp lo sợ việc mình cùng Lý An Âm đồng mưu có hay không bị Ôn Nhu biết được, hai ngày trước biết được tin Ôn Nhu đến Trấn Quốc Công phủ náo loạn, khiến cha giận điên lên, đánh thương đại nương, càng lo lắng, chỉ sợ bản thân đi sai một bước liền cũng bị Ôn Nhu nắm thóp.

(Luna: Không hiểu vì sao ở đây lại gọi là đại nương có lẽ bị ép chẳng?)

Mà nàng đoán không ra tối nay Ôn Nhu thỉnh nàng dùng bữa là ý gì, là phát hiện sự thực muốn bắt muốn bắt chặt nàng? Hay là nàng cái gì cũng không biết, chỉ đơn giản như thị nữ Duẫn nhi là muốn cùng nàng ăn bữa cơm?

“Xem tam muội muội nói gì vậy, tỷ tỷ bất quá là nghĩ vào Bạch vương phủ tới nay vẫn không có thể cùng tam muội muội hảo hảo mà ăn một bữa cơm, cố ý gọi tam muội muội đến cùng tỷ tỷ ăn bữa cơm mà thôi.” Ôn Nhu giả bộ tốt bụng nâng Ôn Nhan đang chiến chiến兢兢, ôn hòa cười nói, “Huống hồ tam muội muội là người trong nhà, có cái gì mà nói là kham không nổi chứ?”

Ôn Nhu vừa nói, một bên để Duẫn nhi đưa Ôn Nhan vào phòng, sau đó lại cười nói với Ôn Nhan: “Tam muội muội xem, tỷ tỷ cố ý phân phó đầu bếp làm một chút thức ăn ở nhà, cùng tam muội muội ngồi ăn, niệm tưởng vị đạo của nhà một chút, tam muội muội mau mau ngồi xuống.”

“Muội muội tạ tỷ tỷ nâng đỡ.” Ôn Nhan nhìn dáng dấp thân thiện của Ôn Nhu, không giống như là nhìn ra cái hình dạng gì, liền cũng rộng lòng, hàm chứa cười ngồi xuống cái ghế bên cạnh Ôn Nhu.

Đội hai người ăn xong bữa tối, Duẫn nhi bưng lên nước chè xanh tịnh miệng, Ôn Nhu mới đang cầm trà khê cười nói: “Không biết tam muội muội có thích bữa cơm này không?”

“Cơm rất là ngon miệng, sẽ cùng đại tỷ tỷ ăn, muội muội ăn càng hương vị ngọt ngào.” Ôn Nhan vuốt mông ngựa, bất luận có thể đạt được cơ hội tín nhiệm gì của Ôn Nhu nàng sẽ không bỏ qua.

“Ai, chỉ tiếc, tỷ tỷ muốn lưu tam muội muội ngày sau mỗi ngày đều cùng tỷ tỷ dùng bữa là điều là không thể rồi.” Ôn Nhu khê thở dài một cái, làm ra một bộ đáng tiếc hận.

Ôn Nhan cả kinh quỳ trên mặt đất, sợ hãi thương tâm nói: “Đại tỷ tỷ là muốn đuổi muội muội đi sao? Có đúng hay không muội muội chộc giận đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ phải đánh đuổi muội muội?”

“Tam muội muội mau đứng lên, làm thế này làm gì?” Ôn Nhu rất là kinh ngạc duỗi tay đỡ Ôn Nhan, “Tỷ tỷ bất quá là muốn vì tìm cho tam muội muội một hôn sự tốt, làm sao có thể nói là muốn đuổi tam muội muội đi chứ?”

Ôn Nhan rất là kinh ngạc, nàng còn tưởng rằng Ôn Nhu phát hiện chuyện nàng cùng Lý An Âm hợp mưu, “Hôn sự tốt? Tỷ tỷ nói cái gì? Muội muội không hiểu?”

“Vậy tam muội muội cũng mau đứng lên, nghe tỷ tỷ nói hết lời.”

Ôn Nhan đứng lên, Ôn Nhu nắm tay nàng, tay nàng mu bàn tay của nàng cười nói: “Qua hai ngày nữa, chính là sinh nhật của đương kim thánh thượng, đến lúc đó trong cung thiết yến, hoàng hoàng thân quốc thích cùng văn võ bá quan cũng sẽ nhập yến, các công tử trẻ tuổi chưa có thể thất cũng sẽ nhập yến, tỷ tỷ là muốn, đến lúc đó tam muội muội cùng tỷ tỷ tiến cung, mượn cơ hội này vì tam muội muội tìm một mối hôn sự tốt.”

Ôn Nhan thiên nhớ vạn tướng cũng sẽ không nghĩ ra được Ôn Nhu nói đến chuyện hôn sự, dĩ nhiên thật là hôn sự tốt, có thể đi vào cung tham gia hoàng yến không phải hoàng thân quốc thích thì chính là văn võ bá quan, mà vô luận là gả cho con cháu của hoàng gia, hay là gả cho gia đình con cháu của hoàng gia, đều tuyệt đối có thể gọi là hôn sự tốt, như vậy tìm Ôn Nhan đập mạnh và loạn nhịp, nhất thời không phản ứng kịp.

“Thế nào? Tam muội muội không muốn sao?”

“Không, không phải!” Lúc này Ôn Nhan mới đã tỉnh hồn lại, vội vã quỳ xuống, “Đại tỷ tỷ quan tâm chung thân đại sự muội muội như vậy, muội muội thụ sủng nhược kinh, chỉ không biết phải như thế nào báo đáp đại tỷ tỷ mới tốt!”

“Tỷ muội một nhà, nói báo đáp gì chứ, vì tam muội muội tìm một hôn sự tốt, đây cũng là chuyện tỷ tỷ nên làm.” Lần này, Ôn Nhu không có cúi người đỡ Ôn Nhan, khóe miệng tràn ra một nụ cười hài lòng.

“Muội muội tạ qua đại tỷ tỷ! Tạ qua đại tỷ tỷ!” Ôn Nhan dập đầu một cái thật kêu rồi mới đứng lên.

“Ngày mai tỷ tỷ liền để Duẩn nhi tặng một chút y sam cho muội muội chọn.” Ôn Nhu bày ra dáng đáp rất là quan tâm, “Còn có, ngày ấy tỷ tỷ đưa cho muội muội chiếc nhẫn, cũng nhất định phải nhớ mang theo, nghìn vạn lần đừng quên.”

“Muội muội biết được.”

Tốt, điều thứ nhất cá cán câu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: OAN GIA NGÕ HẸP

Ngày thứ ba giờ ty, Túc Dạ đã chuẩn bị xe ngựa, ở ngoài đại môn của vương phủ chờ Ôn Nhu, thời gian Ôn Nhu mang theo Ôn Nhan xuất hiện, Túc Dạ không giải thích được, đợi Ôn Nhu vững vàng ngồi lên xe ngựa, Túc Dạ tự mình người đánh xe, lái xe vững vàng hướng hoàng cung chạy.

Thời gian đến cửa cung, Ôn Nhu thoáng xúc màn xe nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy rất nhiều xe ngựa hoa lệ cũng chạy đến hoàng cung, tâm trạng không khỏi cảm khái, không hồ là sinh nhật đế vương, riêng là đội hình xe ngựa này, là biết được độ xa hoa của buổi tiệc rồi.

Nhưng mà, thời gian Ôn Nhu đem màn buồng xuống, Túc Dạ đột nhiên ghim ngựa, trong mã xa Ôn Nhu phản ứng nhanh chóng lập tức bắt được song lĩnh, tốc lực phản ứng Duẩn nhi cùng Ôn Nhan lại không nhanh như nàng vậy, đều bắt ổn ngã về trước, té xuống ghế.

“Là xe ngựa của ai, cũng dám cùng xe ngựa của Thanh Vương gia cướp đường?” Còn không Ôn Nhu hỏi Túc Dạ đã xảy ra chuyện gì, liền nghe được âm thanh bên ngoài xe ngựa truyền đến cực kỳ chói tai, nghe giọng nói kia, rõ ràng là người cao hơn một bậc.

Túc Dạ vốn là lái xe bằng tốc độ nhẹ nhàng, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe ngựa chạy nhanh cướp đường của hắn, Túc Dạ không muốn sinh sự, dây cương lánh một bên nhường đường, ai ngờ chiếc xe ngựa kia cũng y như hắn, hắn nhường đường rồi, đối phương lại chen sang đây, cuối cùng xe ngựa của đối phương chặn trước mặt, khiến Túc Dạ không thể không ghim xe ngựa dừng lại.

Nguyên bản Túc Dạ vẫn còn ở nghĩ ngợi rốt cuộc là xe ngựa của hai nhà cường như thế, không ngờ hắn còn chưa mở miệng, đối phương đã mở miệng trước, nguyên lai, là Thanh vương, cái này liền không kỳ quái.

Nhưng mà, nhưng trong lòng Túc Dạ thì một ngàn một vạn lần tức giận, Thanh vương này nhất định là biết được đây là xe của Bạch vương phủ, mới cố ý như vậy, thật là muốn đem gia đạp dưới đất, Túc Dạ tuy rằng lòng có tức giận không hề cam tâm, hận không thể đi tới hảo hảo giáo huấn Thanh vương một trận, thế nhưng gia có căn dặn, chỉ có thể tâm bất cam tình bất nguyện xuống xe ngựa, hướng phía xe ngựa của Thanh vương chấp tay hành lễ nói: “Bạch vương phủ Túc Dạ gặp qua Thanh Vương gia, không biết xe ngựa của Thanh Vương gia ở đây, Túc Dạ mạo phạm Thanh Vương gia, mong rằng Thanh Vương gia chớ trách.”

“A. . .” Tiếng cười khinh thường của Thanh vương Lãnh Hoảng từ trong xe ngựa hoa lệ truyền đến, “Nguyên lai là xe trong phủ của đại ca, chỉ không biết trong ngày thường đại ca là giáo huấn nô tài như thế nào, để cho các người nô tài này trước mặt chủ tử xưng tên gọi họ.”

“Gia luôn luôn hiền lành đối với hạ nhân, đối với chuyện xưng hô, gia chưa bao giờ quản thúc.” Túc Dạ rất là phẫn nộ, hai tay xuôi bên người đã nắm chặt thành quyền, tận lực ngăn chặn lửa giận trong lòng ngực.

“Đại ca cứ như vậy, chỉ sợ Bạch vương phủ đều loạn rồi.” Thanh vương cười đến càng chẳng đáng, còn muốn nói những lời nghe không được, lại bị thanh âm ôn nhu cắt đứt.

“Chuyện của Bạch vương phủ không nhọc Thanh Vương gia phí tâm.” Thanh âm của Ôn Nhu lạnh lùng, “Túc Dạ, Xe ngựa của Thanh vương gia không có đường nên đã coi trọng đường của chúng ta, chúng ta liền đem đường này nhường cho Thanh Vương gia, nếu không lại có có người muốn nói Bạch vương phủ ta không hiếu lễ nghi.”

(Luna: câu nói thứ hai của Ôn Nhu phải nhờ bạn Tử Minh bên DDLQD giúp đỡ =. = ta khóc với nó sáng giờ)

Thanh vương? Ngược lại thật có ý tứ rồi, cái này có thể nói hay không nói là oan gia ngõ hẹp? Nàng từ nhỏ cùng Thanh vương có hôn ước, hàng ngày vì lễ nghi giáo hóa chưa từng cùng vị hôn phu này gặp qua một lần, vốn một lòng đợi đến lúc cập kê có thể cùng hắn cử án tề mi, ai có thể nghĩ hắn cư nhiên cùng thân muội muội mình tốt như vậy, hắn đang buồn bực không biết nên hủy hôn ước với nàng thế nào, vừa vặn nàng cùng người bỏ trốn làm thỏa mãn ý của hắn, hủy bỏ hôn ước cũng là bởi vì nàng, nàng không lời nào để nói, nhưng liền ép nàng gả cho Bạch vương không thể sống được bao nhiêu năm nữa, nếu không phải hắn cùng thân muội muội mình tư tình, nàng lại sao phải gặp người khác tin người khác, cùng người đó bỏ trốn?

Chung quy nói, là hắn có lỗi với nàng trước, mà vốn là Ôn Nhu chết rồi, hôm nay Ôn Nhu nàng lại không có ý định liền bỏ qua cho đồ vô si đơn giản như vậy, cuộc đời nàng ghét nhất đó là loại nam nhân vô liêm sỉ ăn cây táo, rào cây sung này.

“Người nào dám vô lễ đối với Thanh Vương gia?” Thanh vương vẫn không nói gì, cậu nô tài liền lên tiếng nói chuyện chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng.

Chỉ nghe tiếng cười của Thanh vương cũng không có, thay vào đó là âm thanh âm trầm, “Đều biết thân thể đại ca không tốt, vào đông không thể ra ngoài, hoàng yến này chỉ sợ cũng không thể tới tham gia, không biết là người phương nào ngồi trong xe này?”

“Hỏi Thanh Vương gia, người trong xe là Vương phi.” Túc Dạ không ngờ tới Ôn Nhu cư nhiên sẽ giúp Lãnh Triệt nói chuyện, lại nói sắp đến giờ rồi, gia dặn dò vạn sự phải chịu đựng, nhiều chuyện do miệng lưỡi mà ra, cũng không thông báo Vương phi mọi chuyện phải nhẫn.

Một người như vậy, nắm quyền của Đại Di trong tay!

Hiện nay nhìn như vậy, Vương phi thật không là người của Thanh vương.

“Bạch vương phi?” Thanh vương cười nhạt, “Một nữ nhân đã từng làm ra chuyện cùng người bỏ trốn khiến thế tục gièm pha này, cũng xứng với danh xưng Bạch vương phi sao?” Trong tiếng cười của Thanh vương, mơ hồ hỗn loạn rồi tức giận, hắn nhất định là vạn lần không ngờ người tổn hại hắn chính là người hắn xem thường, nữ nhân hắn đã từng vứt bỏ!

“Thanh Vương gia nói gì vậy, hiện tại Ôn Nhu là Bạch vương phi, theo lý thuyết, Thanh Vương gia cũng phải gọi Ôn Nhu một tiếng 'Tẩu tẩu', huống hồ, mặc dù Ôn Nhu có thể cùng Bạch vương gia kết hảo, cũng do Thanh Vương gia thành toàn, nếu muốn nói Ôn Nhu không xứng làm Bạch vương phi, vậy chẳng nói là Thanh Vương gia mất bị mù sao, chọn sai người chỉ hôn cho Bạch vương gia.” Muốn vũ nhục nàng, đừng nói cửa, đến khe cửa cũng không có.

“Ngươi ——”

“Ha ha, Thanh Vương gia không thoải mái sao? Nói không ra miệng rồi sao? Mau để cho cậu nô tài của người bưng trà đưa nước làm trơn hầu đi, chớ để đến hoàng yến cổ họng đa.” Không đợi Thanh vương câu nói nói xong kế tiếp, Ôn Nhu liền phản bác lại.

“Ngươi ngươi ngươi —— ngươi cũng dám mắng Thanh Vương gia là ——” Cậu nô tài tức giận kích động đến dựng lên, chỉ vào xe ngựa của Ôn Nhu nói lớn, muốn lấy lại mặt mũi cho Thanh vương, nói đến bên mép lại phát hiện không thể nói.

Ôn Nhu không nói gì thêm, cậu nô thích vì Thanh Vương gia tìm chỗ ngồi, Ôn Nhu ngược lại cũng ngược lại cũng không ý kiến.” Đồ ngu xuẩn.

“Người đến! Giúp bốn vương tháo xe của phụ nhân vô si này!” Thanh vương giận dữ, cách màn xe hướng thị vệ cầm đao bên cạnh xe ngựa ra lệnh, sau đó lại hướng cậu lái xe ra lệnh: “Vào cung!”

Xe ngựa của Thanh vương hướng hoàng cung chạy, bọn thị vệ vây quanh xe ngựa của Ôn Nhu.

“Đây là xe của Bạch vương phi, các ngươi ai dám?” Túc Dạ tiến lên một bước, ngăn cản thị vệ vây quanh, thực sự là khinh người quá đáng! Không nên ép hắn xuất thủ!

“Mệnh lệnh của Thanh Vương gia, không dám không nghe theo!” Bọn thị vệ cũng là y mệnh lệnh hành sự, cũng không phải là chuyện người tình ta nguyện, “Bạch vương phi, đặc tội!” Dứt lời, tiến lên liền muốn dỡ xe ngựa xuống.

“Nếu là các ngươi còn dám bước đến một bước, liền đừng trách ta không khách khí!” Nhãn thần của Túc Dạ âm trầm tức sát, hai tay chậm rãi nổi lên nội lực.

“Túc Dạ, mặc kệ bọn chúng.” Ngay khi Túc Dạ phải động thủ, Ôn Nhu xóc màn xe lên, nhảy xuống xe ngựa, “Chúng ta tiến cung là được.” Thị vệ này cũng là phụng mệnh hành sự, không đến mức cùng bọn chúng tại đây liều mạng.

“Vương phi ——” Như vậy có * * phân, cái này tại sao có thể?

Đang lúc Túc Dạ do dự, một miếng vải gấm hắc sắc buông xuống xe ngựa ở phía sau chạy đến, dừng lại bên cạnh thân Ôn Nhu.

Trong xe ngựa truyền đến giọng nam ôn nhuận, “Nếu là Bạch vương phi bất khí, mời lên xe ngựa của tại hạ.”

Ôn Nhu chỉ cảm thấy thanh âm nam tử này rất dễ nghe, giống như đã từng đã nghe qua ở đâu.

Chương 51: ĐẾ VƯƠNG DI QUỐC

Ôn Nhu xoay người nhìn xe ngựa đen trước mắt, thần nhiên nói: “Đa tạ hảo ý của công tử, chỉ là Ôn Nhu cùng công tử không nhận thức, Ôn Nhu cùng muội muội lại là nữ tử ngồi chung xe ngựa với công tử, chỉ sợ người khác đàm tiếu.” Nàng nhớ bản thân chưa từng quen biết với sĩ gia tử đệ và hậu duệ quý tộc, trước mắt người không lộ diện kia xuất phát từ ý gì phải giúp nàng.

“Bạch vương phi nói không phải không có lý, trái lại tại hạ thất lễ rồi.” Nam tử trong xe ngựa tao nhã cười, “Chỉ là Bạch vương phi đi bộ vào cung như vậy sợ là có phần **, tại hạ còn một chiếc xe ngựa đi theo, mong rằng Bạch vương phi không chê, ngồi xe ngựa đó của tại hạ.”

Ôn Nhan đứng ở bên cạnh thân Ôn Nhan từ lâu vì lộ diện trước mắt bao người mà xấu hổ giấu mặt, mà Ôn Nhu lại vẫn nói muốn đi bộ vào cung, đây chẳng phải là còn chưa tham gia hoàng yến, mặt mũi đã bị ném đi rồi sao, lúc này nghe nói có xe ngựa có thể ngồi, đâu còn quản được đối phương là người phương nào, xuất phát từ ý gì, rất sợ Ôn Nhu cự tuyệt, khẩn trương đến nỗi lập tức kéo lấy ống tay áo của Ôn Nhu.

Chỉ thấy Ôn Nhu mỉm cười, “Như vậy, liền đa tạ công tử, đợi lúc hoàng yến, Ôn Nhu nhất định hảo hảo cảm tạ công tử.”

“Vôn là người một nhà, Bạch vương phi trái lại khách sáo.” Nam tử cười đến ôn hòa, sau đó hướng gia đình nhà mình phân phó nói: “Vân Trung, đi vì Bạch vương phi lấy xe ngựa.”

Người một nhà? Đáy lòng Ôn Nhu nổi lên nghi vấn, lại biết lúc này không phải thời gian truy vấn thân phận đối phương, mắt thấy càng ngày càng nhiều xe ngựa chạy đến phương hướng của hoàng cung, chỉ sợ nếu không lên xe đến đối phương cũng bị miệng lưỡi thiên hạ dèm pha, cả cười từ chối đi theo gia đình làm người đánh xe: “Đã là hảo ý của công tử, nếu lại để cho người của công tử thay Ôn Nhu làm người đánh xe đó là Ôn Nhu được vui đòi tiền được một tác tiền một thước, hảo ý của công tử, Ôn Nhu tâm lĩnh, việc người đánh xe liền không phiền công tử phí tâm.”

“Nếu Bạch vương phi nói như vậy, tại hạ liền theo Bạch vương phi, vậy chờ một hồi, chúng ta gặp trong hoàng yến.” Nam tử nói xong, chỉ để lại âm thanh cười khẽ âm âm, xe ngựa liền tiếp tục hướng đến cửa cung.

Từ đầu đến cuối, nam tử cũng không hề lộ diện.

Ôn Nhu cũng không dừng lại lâu nữa, leo lên xe ngựa, một người đem dây cương xe ngựa giao vào trong tay Túc Dạ, liền lui xuống, Túc Dạ hướng người đó khẽ gật đầu tỏ vẻ biết ơn, liền nhảy lên vị trí người đánh xe, xe ngựa rất nhanh khởi hành.

“Túc Dạ, có biết mới vừa rồi trong xe ngựa là người phương nào?” Đợi đến xe ngựa bình ổn, Ôn Nhu mới nhàn nhạt mở miệng hỏi, nàng thủy chung đoán không ra thân phận của đối phương, mặc dù là cùng Trần Quốc Công phủ có chút quan hệ, nhưng là có bao nhiêu người gặp qua nàng nhận biết nàng? Xem xe ngựa của hần tinh mỹ như vậy, không giống xe ngựa của văn võ bình thường, nếu nói là con cháu hoàng gia, đến Thanh vương đã từng cùng nàng hôn ước nàng cũng chưa từng thấy qua, chứ nói chi là đám con cháu hoàng gia khác, rốt cuộc, là ai?

“Hồi Vương phi, xe ngựa mới vừa rồi, là Huyền Vương gia.”

“Huyền vương?” Huyền vương Lãnh Li? Đệ nhất giai công tử nổi danh khắp Di quốc? Trái lại nàng hiểu hần “Người một nhà” là ý gì rồi, “Vậy Huyền vương cùng Vương gia trong ngày thường là chỗ quen biết tốt.” Nếu là cùng Thanh vương “Tình như thủ túc”, vậy liền phải hảo hảo quan sát rồi vì sao hần đem xe ngựa cho mượn lại còn giúp nàng giải vây.

“Hồi Vương phi, gia cùng Huyền Vương gia trong ngày thường nếu là vô sự, thường cùng một chỗ luận bàn tài đánh cờ.”

“Ân.” Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, không hỏi thêm nữa.

Một bên Ôn Nhan chung thủy đều ở đây chăm chú nghe Ôn Nhu cùng Túc Dạ đối thoại, mới vừa nghe nói nghe thanh âm nam tử tao nhã dễ nghe kia là đệ nhất giai công tử của Di quốc Huyền vương, trong lòng càng đối với Ôn Nhu vừa đổ kỵ vừa hận, nhìn không được ra tiếng: “Đại tỷ tỷ là như thế nào cùng Huyền Vương gia quen biết?”

Vừa nghĩ tới người cứu các nàng khỏi chốn cảnh chính là Huyền vương, Ôn Nhan nhìn không được nghĩ thường ngày đầu đường cuối ngõ truyền dung mạo của Huyền vương, không tự chủ được mặt.

“Làm sao vậy tam muội muội? Thế nào trong lúc bất chợt đỏ mặt?” Ôn Nhu tự nhiên là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Ôn Nhan, cười nói, “Tam muội muội có đúng hay không ái mộ Huyền vương?”

“Đại, đại tỷ tỷ, cái này, cái này cũng không thể nói lung tung. . .” Ôn Nhan không nghĩ tới Ôn Nhu vừa mở miệng, sẽ nói đụng vào thâm tâm của nàng, vừa sợ vừa thẹn đến lời nói cũng không rõ ràng.

“Cái này cũng không đến mức không thể nói, Huyền Vương gia là đệ nhất giai công tử của Đại Di chúng ta, cô nương ái mộ Huyền Vương gia, sợ là nhiều đến nỗi đêm không hết, tam muội muội nếu nói là ái mộ Huyền Vương gia, tỷ tỷ cũng không cảm thấy nói gì là thẹn thùng.” Ôn Nhu cố ý dừng một chút, “Chỉ là thân phận của Huyền Vương gia, sợ là. . .”

Ôn Nhu không có đem lời nói hết ra, chỉ là con mắt thâm ý nhìn Ôn Nhan, Ôn Nhan chôn mặt xuống, thấp giọng nói: “Cứ cho là đại tỷ tỷ không nói, muội muội cũng biết thân phận của mình.” Thân phận của nàng, cũng chỉ có thể xem như là người đứng từ xa nhìn sao đầy trên trời vậy, xa xa nhìn Huyền vương mà thôi.

“Tam muội muội không cần hối hận, nếu tỷ tỷ nói tìm một hôn sự tốt cho tam muội muội, nhất định sẽ không để tam muội muội ủy khuất.” Ánh mắt Ôn Nhu rạng rỡ chớp động, “Có lẽ là so với Huyền Vương gia tốt hơn thì không nhất định.”

Ôn Nhan kinh hãi, Ôn Nhu cười nhạt một tiếng, không để ý Ôn Nhan nữa, nhắm mắt lại.

Hoàng cung.

Đế vương Lãnh Hạo một thân hoàng sa tanh tú long văn thêu chỉ bạc, trên đỉnh đầu đội ngọc quan bốn tấc, lúc này hắn đang ngồi ở trước ngự án thư, cầm trúc từ minh hoàng trong tay, chậm rãi tinh tế xem lướt qua nội dung ở giữa, cuối cùng sẽ chậm chậm ấn đó chấm mực phê lên trúc từ, mảy kiếm cau lại khi thì giãn ra.

Đế vương Lãnh Hạo, không có tuấn dật như Bạch vương Lãnh Triệt, không có tao nhã của Huyền vương Lãnh Li, không có phách như Từ vương Lãnh Tịch, không có âm trầm như Lam Lãnh Trạch, cũng không có cuồng ngạo như Thanh vương Lãnh Hoảng, nhưng mà hắn có con người màu hồ phách, lại có lãnh tĩnh cùng cơ trí của đế vương nhất định có.

“Vương Thượng, người đã một đêm không nghỉ ngơi rồi, hôm nay là sinh nhật của ngài, nếu người không nghỉ ngơi một chút, sợ chóng đờ không được rồi.” Tiểu thái giám tiêu An từ đứng ở một bên cúi đầu nhìn mí mắt bầm đen Lãnh Hạo, cẩn thận đi phía trước một bước, lo lắng quan tâm nhỏ giọng nói rằng.

“Trẫm biết.” Lãnh Hạo có chút không kiên nhẫn khoát khoát tay, sau đó tựa như nhớ tới cái gì, mới ngừng đầu dè dặt lượng hướng tiểu thái giám hỏi, “Được rồi, hôm qua thái hậu đưa tới mấy nữ tử, vạn lần không được để cho các nàng biết được mỗi đêm cùng các nàng hoan lạc không phải trẫm, còn có người nọ, nhìn kỹ.”

“Nô tài hiểu rõ, việc này nô tài đều đã sắp xếp xong xuôi, chỗ của thái hậu tuyệt không phát hiện.” Tiểu An từ cũng giảm thấp xuống âm lượng trả lời.

“Thuốc để các nàng uống chưa?”

“Hồi Vương Thượng, đều uống.”

“Không khiến cho các nàng nhìn ra mảnh khoe?”

“Không có, đều làm rất tốt.”

Lãnh Hạo hài lòng gật đầu, “Tiện thể ban cho nữ tử này một chút, làm cho các nàng biết trước mặt thái hậu phải nói thế nào.”

“Vâng, cái này không cần Vương Thượng cần dặn, nô tài hiểu rõ.”

Lãnh Hạo không nói gì thêm, chỉ đầu lại nhìn trúc từ.

Tiểu An từ cong môi muốn nói cái gì, nhìn Lãnh Hạo chuyên chú không dám mở miệng, cau mày, cuối cùng vẫn là cuối cùng vẫn là nhịn không được nói: “Vương Thượng, long tháp của người, làm người bản rồi.”

“Lộ ra một bộ tháp mà thôi, tính làm gì, chỉ cần có thể giấu diếm được thái hậu, có bản bao nhiêu, trẫm cũng có thể ngủ bên trên.” Bỗng nhiên, mâu từ trầm tĩnh của Lãnh Hạo trở nên âm lãnh.

“Nô tài hiểu rõ rồi.” Tiểu An từ cúi đầu cúi đầu, không nói thêm nữa.

Toàn bộ ngự thư phòng an tĩnh chỉ nghe tiếng hít thở nhọt nhọt.

“Thái hậu giá lâm——”

Lãnh Hạo cấp tốc đem trúc từ trong tay khép lại, cầm lên một trúc từ khác, tiểu An từ vội vã đem đồng trúc từ kia đến bên tường trái trước mành, vén lên một bức họa cổ, mở mặt thất đem trúc từ giấu vào, lại bước nhanh đến cửa của ngự thư phòng, mở cửa.

Vừa vặn, thái hậu khó khăn lắm đi tới trước cửa ngự thư phòng, trái tim đang treo lơ lửng của Lãnh Hạo đặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: THÁI HẬU PHÙ DUNG

“Mẫu hậu thế nào đến đây?” Lãnh Hạo đứng dậy hướng thái hậu ngênh đón, vẻ mặt mang tiểu ý, tự mình đến đỡ thái hậu.

Thái hậu Di quốc, họ Khương, tên Phù Dung, chỉ thấy tóc nàng được oản kiểu mỹ nhân kế, trên tóc cài phượng hoàng hàm châu kim bộ điều, trâm khắc hoa và đỉnh châu, một vẩy dài thêu chỉ vàng hình phượng hoàng bay lên trời, bốn mươi mấy tuổi, vì quanh năm được bảo dưỡng tốt, nhìn cũng không ba mươi tuổi, hơn nữa vòng eo dịu dàng, thật có thể nói là phong vận dư âm, cũng nói không hết khí chất ung dung hoa quý, một đôi phượng mâu, đẹp như tinh hân, riêng là khí thế, liền đề người ba phần.

Nhưng mà, một đôi mắt phượng của nàng lúc này đầy yêu thương nhìn Lãnh Hạo, từ ái cười nói: “Bổn cung đến đây, tự nhiên là đến xem hoàng thượng người.”

Nhân thân bén nhọn của Lãnh Hạo nhìn thái giám sau lưng thái hậu, quát dẹp đường: “Các người đám nô tài này, thái hậu muốn tới, không biết đến báo với trẫm sao?”

“Vương Thượng thứ tội! Vương Thượng thứ tội! Sau này nô tài không dám nữa!” Để vương khởi nô, nô tài sợ đến quỳ đầy đất.

Thái hậu cười vỗ vỗ mu bàn tay của Lãnh Hạo, “Là bổn cung bảo họ không được đến thông truyền, sợ là quấy rầy Vương Thượng, Vương Thượng liền không nên cùng đám nô tài này động khí.”

“Nhìn người một cái, Vương Thượng, có phải một đêm không ngủ không?” Thái hậu nhìn thấy đáy mắt của Lãnh Hạo nhàn nhạt bầm đen, vụn mi đau lòng nói, “Bổn cung người chọn mấy mỹ nhân không hợp tâm ý không muốn nghỉ ngơi, nên cả đêm ở ngự thư phòng?”

“Nào có, nào có,” Lãnh Hạo nở nụ cười, lại là có chút mặt đỏ, “Là cái hậu thay trẫm chọn tiểu mỹ nhân quá tốt, trẫm mới một đêm không yên tĩnh.”

(Luna: Tài nói dối xuất chúng @@ thái hậu cũng dễ bị lừa)

“Đúng là thanh niên, liền ra cái dạng này.” Thái hậu chẳng những không có cảm thấy không ổn, ngược lại cực kỳ thoả mãn, nhưng lại phản nản: “Chỉ bất quá hôm nay là sinh nhật của Vương Thượng, hành hạ bản thân như vậy hôm nay có thể chịu nổi không? Theo bổn cung nói a, đây đều là do Vương Thượng chậm chạp không muốn lập hậu nạp phi mà nên! Vương Thượng người nói một chút, từ xưa đến nay, có đế vương nào đến quan lễ rồi mà một phi tần cũng chưa có không? Không được, hoàng yến hôm nay, bổn cung không quản người có cam tâm tình nguyện hay không, bổn cung đều phải thêm vài nữ tử cho vào hậu cung Đại Di, cũng không thể kéo dài chuyện nối nghiệp Đại Di với sự hồ đồ của người được!”

“Dạ dạ dạ, mẫu hậu nói phải, là trẫm hồ nháo.” Lãnh Hạo lập tức cười làm lành nói, đáng đáp ngậy thơ, “Chỉ là trẫm trời sinh thích đùa, mẫu hậu cũng không phải không biết, nếu như bên người vương bạn nhiều nữ nhân thì sẽ ra sao? Huống hồ, chính sự đều mẫu hậu cùng đại ca lo liệu không cần phải đến trẫm, bản thân tự tại!”

“Vương Thượng a Vương Thượng!” Thái hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, “Qua hôm nay chính sự liền do Vương Thượng tự mình lo liệu, người tính tình hài đồng này, thu liễm một chút đi!”

“Trẫm biết, trẫm biết.” Lãnh Hạo vẫn như cũ cười đến vô hại.

“Được rồi, thời thần không còn sớm, Vương Thượng tắm rửa một chút đến đại điện, đủ loại quan viên đợi lâu rồi, bổn cung có ý đến, chính là muốn nhìn Vương Thượng một cái xem người có nhớ kỷ thời gian của bản thân hay không.” Thái hậu bắt đầu dĩ yêu thương trừng trừng cười đến mắt không thấy mặt mũi da của Lãnh Hạo nữa.

“Trẫm đã biết, trẫm cái này liền muốn đi tắm, không bồi mẫu hậu nữa a!” Lãnh Hạo nói xong, buông tay chạy, thái hậu lại lần nữa bắt đầu dĩ lắc đầu.

Hai người gặp thoáng qua trong nháy mắt, trong con người hai người quang quân thay đổi.

Thái hậu xoay người nhìn bóng lưng của Lãnh Hạo, khóe môi gọi lên âm trầm.

Lãnh Hạo đi rồi, thái hậu mắt lạnh nhìn chung quanh ngự thư phòng, liền cũng xoay người rồi đi, lúc bước ra cửa, liền có một tiểu thái giám bước nhanh đến trước mặt nàng, cúi đầu khom người bẩm báo: “Nô tài ra mắt thái hậu, Bạch vương gia đã đến Loan Hoàng cung, đang ở tiền điện chờ thái hậu.”

“Đã biết, lui ra đi.”

“Nô tài xin cáo lui.”

Loan Hoàng cung là cung thất của thái hậu, ngôi lưu ly vàng óng ánh cấu trúc như núi to lớn nặng nề, đại trụ màu đỏ, màn che cẩm tú bách điều triều phượng, đẹp để quý giá lộ ra uy nghiêm, hai bên cửa điện to, cách mỗi hai trượng có một cung nữ đứng thẳng, cho đến bức tranh điều loan sơn ánh kim trước tấm bình phong, tổng cộng có mười sáu cung nữ đứng, nhưng mà Lãnh Triệt lại không có ngồi trong điện chờ thái hậu, mà là đứng ở ngoài cửa điện, nhìn trời cao tuyết dần dần rơi, tiếng ho khan gián đoạn cũng vang lên.

Xa xa nhìn thấy một thái giám cẩn thận đỡ thái hậu, Lãnh Triệt lập tức bước xuống cầu thang trước điện, thái hậu còn chưa trước mặt, hần liền ôm quyền chào: “Triệt gặp qua thái hậu, thái hậu vạn an.”

“Miễn miễn.” Thái hậu hiền lành nhìn Lãnh Triệt, khoát tay áo, “Trời giá rét đất đông lạnh, thân thể của Bạch vương không tốt, làm sao có thể không vào điện chờ? Như vậy chẳng phải là để bồn cung thương tâm sao?”

Thái hậu nói, liền trong lòng thái giám hiểu rõ đi tới trước mặt Lãnh Triệt, hèn mọn khom người nói: “Bạch vương gia mau mau vào trong điện ấm áp, thái hậu đã sớm hạ lệnh cho các nô tài chuẩn bị lò sưởi chờ Bạch vương gia rồi.”

“Triệt tạ ơn thái hậu cất nhắc.” Lãnh Triệt lại khom người một cái để bày tỏ cảm tạ.

“Còn nói nữa mau vào trong thôi.”

“Vâng.” Lãnh Triệt theo phía sau thái hậu bước vào trong điện, hắc y muốn đuổi theo, Lãnh Triệt khẽ lắc đầu, hắc y hiểu ý, liền ở ngoài điện chờ.

Thái hậu ngồi xuống tôn vị, tiếp nhận trà nóng cung nữ đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một cái, ra lệnh: “Tất cả đi xuống đi, lưu tiểu Lý tử cùng tiểu Sơn tử ở lại hầu hạ.”

“Vâng.” Bọn cung nhân thân hành lễ, nối đuôi nhau ra ngoài.

“Gần đây thân thể của Bạch vương có chuyển biến tốt chút nào không?” Thái hậu đem ly trà đặt lên tay của tiểu Lý tử, quan tâm hỏi.

“Tạ ơn thái hậu quan tâm, thân thể của Triệt tốt hay không cũng là vậy thể, cơ hồ đem toàn bộ đại phu đại lục chi Phong xem hết rồi, Triệt cũng đã biết, có thể sống được mấy ngày thì tính mấy ngày.” Lãnh Triệt thăm đạm cười, lại ho khan, tiểu Sơn tử bên cạnh hần vội vã đưa trà lên, nhìn sắc mặt tái nhợt cùng thân thể suy nhược phảng phất biểu thị công khai bệnh của hần đã vào lúc nguy kịch.

“Hài nhi đáng thương, bồn cung cũng đều một mực tìm đại phu trị bệnh cho ngươi, chỉ mong ngươi có thể nhanh tốt lên.” Phảng phất là chuyện thương tâm từ đáy lòng, hai hàng lệ của thái hậu rơi xuống, vội vàng dùng khăn che lại, “Tiên hoàng chết lúc Vương Thượng còn nhỏ, tiên hoàng không thể không đem chính quyền giao cho bồn cung cùng ngươi, nhìn bồn cung cùng ngươi có thể đem Di quốc vật dậy, có thể. . .”

“Thái hậu chớ đau buồn, tất cả đều là lỗi của Triệt, nếu không phải thân thể này của Triệt không nên việc, làm hại thái hậu lo lắng cho mình mười năm.” Nhìn thấy thái hậu rơi lệ, Lãnh Triệt sợ hãi vội vã quỳ xuống, chiến chiến nguy nguy nói, “Để thái hậu lo lắng Triệt vô dụng.”

“Bạch vương mau đứng lên, đây là đang làm gì?” Thái hậu nhìn thấy Lãnh Triệt quỳ xuống, cũng liền rời khỏi tôn vị, tự mình tiến lên đem Lãnh Triệt đỡ lên, than thở, “Bồn cung chưa từng có có ý trách tội ngươi, còn sợ ngươi oán bồn cung, nói bồn cung đoạt phân nửa chính quyền nguyên bản thuộc về ngươi. . .”

“Chính quyền là Triệt nguyện ý giao cho thái hậu, bởi vì thân thể này của Triệt lo liệu không nổi bất luận cái chính sự gì, phụ vương thực sự là hồ đồ đến cuối cùng còn muốn đem chính quyền giao cho Triệt.” Lãnh Triệt tuy rằng đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu thấp giọng nói: “Huống hồ bình thường Triệt, cũng không kham nổi quốc gia đại sự, mà thái hậu lúc phụ vương tại vị liền có thể liền có thể kinh sợ ba phần, Triệt đem chính quyền giao hết cho thái hậu, mới là chân chính không làm bách tính Di quốc thất vọng.”

“Chỉ là, Triệt có một chuyện bất minh, vẫn muốn hướng thái hậu hỏi.” Lãnh Triệt nói, ngẩng đầu nhìn thái hậu, trong con ngươi xinh đẹp đầy đau thương và bất an.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: TRIỆT CHI ẨM NHÃN

“Bạch vương có chuyện gì liền nói ra, ở chỗ bồn cung, Bạch vương không cần cố kỵ.” Thái hậu cười đến từ ái, phảng phất như mình thật là mẫu thân tốt.

“Người trong triều đều biết phụ vương đem chính quyền giao cho thái hậu, chẳng bao giờ biết được phụ vương cũng để cho Triệt nắm phân nửa chính quyền, Triệt muốn hướng thái hậu hỏi một chuyện là, không biết ngũ đệ có biết được chuyện hay không phụ vương đem chính quyền giao cho Triệt?” Lãnh Triệt vẫn ở chỗ cũ nhẹ nhàng ho khan.

“Bạch vương ủy khuất bồn cung biết, có thể lúc trước bồn cung chọn Thanh vương vì nhìn trúng tính tình cuồng ngạo của hần, có thể ngăn chặn một số người không an phận trong triều, lại không biết hần lại cũng dám lấn trên đầu huynh trưởng, nói cho cùng cũng là lỗi của bồn cung, thế nhưng hôm nay thừa tướng vị của Thanh vương đặt ở đó, hôm nay là cường ninh không được rồi, mà buông ra cũng không được, Thanh vương dựa vào thừa tướng vị làm ra những chuyện thế này, nếu là bác bỏ, cũng chẳng khác nào tát triều chính Đại Di một tát, hôm nay bồn cung cũng rất là đau đầu với tính tình này của Thanh vương. . .”

“Triệt không sợ ủy khuất, chỉ sợ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. . .” Lãnh Triệt cúi đầu nói xong có chút sợ.

“Bạch vương yên tâm, bổn cung tuyệt sẽ không để cho sẽ không để cho bất kỳ người nào biết Bạch vương cũng từng nắm chính quyền, huống hồ hôm nay Vương Thượng cũng đến quan lễ rồi, cũng là thời gian để Vương Thượng một mình xử trí chính sự rồi.”

“Triệt minh bạch.” Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, đứng lên, “Thái hậu, thời thần không còn sớm, Triệt đến đại điện trước, nếu không ngủ để lại nói Triệt không phải nữa.”

“Đi đi.”

“Triệt xin được cáo lui trước.”

Nhìn nhất cử nhất động thận trọng của Lãnh Triệt, tiểu Lý tử không khỏi cười nhạt, đợi đến khi Lãnh Triệt rời khỏi, tiểu Lý tử mới tiến đến thay thái hậu đầm lưng, khinh bỉ nói: “Bạch vương này quả nhiên là có lá gan chuột, tay nắm chính quyền lại sợ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích mà thả chính quyền, hiện nay thân là huynh trưởng bị Thanh vương lấn đến trên đầu rồi cũng không dám nói một tiếng, hôm nay Thanh vương có thể ném nữ nhân cho hắn, ngày mai không chừng có thể ném cho hắn một cây chùy thủ.”

“Cái đích cho mọi người chỉ trích? Mượn có thôi.” Thái hậu không có nghĩ như tiểu Lý tử, nhẹ nhàng chuyển động ngón tay, nặng nề nói, “Có thật không cho là hắn có lá gan chuột sao?”

“Không phải như vậy sao? Nếu không phải như vậy, Bạch vương này vì sao liên tục nói đến Thanh vương mất đều sợ hãi không thôi.” Tiểu Lý tử càng hèn mọn.

“Đây cũng là chỗ cao minh của Bạch vương, giống như chuột ẩn nhẫn mười năm mà không phát, là biết được hắn không phải hạng người bình thường, mà ta, cũng hầu như bị biểu hiện này của hắn lừa rồi.”

“Vậy ý tứ của thái hậu là. . .” Bạch vương giả bộ?” Tiểu Lý tử kinh ngạc, hắn theo bên người thái hậu đã năm năm rồi, nhưng mà mỗi một lần nhìn thấy Bạch vương hắn đều bội đáng nhất gan như chuột, không ai có thể giả bộ như vậy sao? Huống chi thái hậu chỉ nói là mười năm, không ai có thể có thể ẩn nhẫn người khác đập lên đầu mình mười năm sao?

“Đúng vậy, mười năm a, có thể làm được có thể làm được mười năm như vậy, huống chi hắn vốn là không có tuổi thọ như người bình thường.” Nói đến đây, đáy mắt thái hậu lộ vẻ âm trầm, “Nếu nói là hắn là thật nhất gan vô tri, vậy thời gian trước làm thế nào hắn không đem phần nửa của mình giao cho bổn cung, đem quyền lực cao nhất của Di quốc phù tì giao cho bổn cung, mà bổn cung bổn cung, bất quá là chỉ là ngọc tỷ bình thường mà thôi.”

Bạch vương, hắn ẩn nhẫn như vậy, ngoại trừ lo lắng hoàng quyền rơi vào trong tay người ngoài, hay đã phát hiện ra cái gì? Mà vô luận năng phái người tìm hiểu thế nào, cũng không thể nào biết được.

“Còn có, chủ thượng đem người phải tới bên cạnh ta năm năm, nếu là nhìn không rõ, chủ thượng giao cho ta quyền sinh sát trong tay.” Thái hậu chậm rãi đứng lên, mắt nhìn âm trầm tiểu Lý tử bên cạnh.

Tiểu Lý tử bị hù dọa xuất mồ hôi lạnh cả người, vội vã phủ phục dưới đất, thỉnh tội nói: “Nô tài hiểu rõ, nô tài ngày sau tuyệt không miệng lưỡi!”

“Ân.” Thái hậu hài lòng gật đầu, “Đứng lên đi, hầu hạ bổn cung thay y phục, đến giờ lên đại điện rồi.”

Di quốc, Vương Thượng, Bạch vương, a! Sớm muộn đây hết thảy đều là của chủ thượng!

Đại chính môn hoàng cung, xe ngựa vào đại môn hoàng cung, liền có thủ vệ dẫn đường, đem xe ngựa dẫn đến trường xe ngựa xong, đội chủ nhân của xe ngựa dừng lại, tiểu thái giám bước đến dẫn đến đại điện, làm như vậy một là vì phòng ngừa không biết được mà đi lạc đường trong cung, hai là để đề phòng một số người hoàn khố tử trộm cắp trong hoàng cung làm trái với cung quy.

Ôn Nhu được tiểu thái giám nâng đỡ xuống xe ngựa, sau đó tiểu thái giám cũng nâng Ôn Nhan xuống tới, lớn mật mang khoeo mắt nhìn Ôn Nhu, rồi lại cúi đầu mặt đỏ tim đập, kính cẩn nói: “Nô tài ra mắt Bạch vương phi, Bạch vương phi an hảo, kế tiếp do nô tài vì người dẫn đường.”

Đáy lòng của tiểu thái giám nổi lên yên hoa nổ lung tung, đây cũng là bên ngoài phi phi dương dương truyền Bạch vương phi sao? Dĩ nhiên là đẹp như vậy, toàn thân khí chất, hoàn toàn cùng lời đồn 'Dâm phụ' không hợp, nhất định là người nào đó ghen tỵ đồn bậy bạ thôi! Nhìn mắt của Ôn Nhu, đáy lòng tiểu thái giám nhịn không được vì Ôn Nhu sửa lại án xử sai.

“Vương phi, địa phương kế tiếp Túc Dạ không thể đến, Túc Dạ liền ở chỗ này chờ Vương phi.” Đại điện triều chính, không phải ai cũng có thể tiến vào.

“Vậy liền ủy khuất đại quân sự rồi.” Ôn Nhu hướng Túc Dạ khẽ vuốt cằm, lại hướng tiểu thái giám dẫn đường nói, “Làm phiền công công.”

Dứt lời, cùng Ôn Nhan hai người theo tiểu thái giám bước.

Ôn Nhu không thể không tán thán cách hành sự trong cung, tiểu thái giám theo dẫn đường tiến đến đại điện, xa xa nhìn đến nhìn đến ba mươi chín trên bậc thang trước đại điện, Ôn Nhu liền bị kiến trúc khí phách huy hoàng của thời cổ rung động, thật thật xảo đoạt thiên công!

“Bạch vương phi theo nô tài sang bên này, nữ quyến ở bên cạnh tiến nhập đại điện.” Tiểu thái giám dẫn đường ở phía trước, hướng phía bên phải đại điện làm ra tư thế 'thỉnh', lại tiếp tục khoanh tay dẫn đường, Ôn Nhu liền nhìn thấy đám nữ tử y phục hoa lệ cùng tiểu thái giám dẫn đường khác tiến đến.

“Nhìn thấy không, đó chính là Bạch vương phi.” Có nữ tử xì xào bàn tán.

“Hừ, cái gì mà Bạch vương phi, xem đáng đáp dụ dỗ người khác, quả nhiên cùng lời đồn là dâm phụ tương xứng.” Có nữ tử cười nhạt.

“Đúng vậy, ta còn nghe nói, ngày ấy nàng xốc hồng cân trên đường, thực sự là mất hết mặt của nữ tử.”

Hừ, các người còn không biết, chính là cái này Bạch vương phi tiến cung tham gia hoàng yến cũng không quên câu tam đáp tứ, ở bên ngoài cửa cung ngăn cản xe ngựa của Huyền Vương gia, muốn leo lên xe ngựa của Huyền Vương gia tiến cung!”

“Cái gì? Nàng cũng Nàng cũng già rồi còn không tuân thủ nữ tắc như thế ban ngày ban mặt dám nhúng chàm Huyền Vương gia?”

“Cái này là thật sao? Huyền Vương gia làm sao sẽ để ý nữ nhân như vậy!” Có nữ tử vì Huyền vương vô cùng đau đớn.

“Đương nhiên là thực sự, lúc đó ta vừa vịn ghé ngang, nhìn thấy được, Huyền Vương gia tự nhiên sẽ không để ý đến nàng thế nhưng Huyền Vương gia thiện tâm chúng ta mọi người đều biết, cũng không thể nhìn nàng đường đường Bạch vương phi không được tiến cung dự tiệc, liền thưởng nàng một chiếc xe ngựa để cho nàng ngồi một mình.”

“Nguyên là như vậy, làm ta giật cả mình, còn tưởng rằng Huyền Vương gia cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa.”

(Luna: thật là sợ đám tam cô lục bà này @@)

Oanh oanh yến yến đều là đáng tiếc cho Huyền vương, vì Huyền vương tổn thương bởi bất công, chỉ sợ Ôn Nhu ăn mất thần tượng trong lòng các nàng một dạng, Ôn Nhu nghe được thực sự là buồn cười, dứt lời, nàng bị người nói còn thiếu sao, nhiều nữa thì đã sao đâu.

Ôn Nhu theo đoàn người đến gần hậu phương, trái lại không ai quay đầu lại chú ý tới nàng, chỉ trích vẫn như cũ đang tiếp tục.

“Các vị tỷ tỷ, xin không nên nói đại tỷ tỷ của ta như vậy, đại tỷ tỷ không phải là người giống như các tỷ tỷ nói như vậy. . .” Đột nhiên, trong đám người vang lên âm thanh cực nhu nhược, cực ủy khuất, vì nàng biện giải.

Ôn Nhu cười nhạt nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: CHÚNG GIA THIÊN KIM

“Ôn tiểu thư, người cũng không cần thay tỷ tỷ của người nói chuyện, toàn bộ để đó còn có người nào không biết tỷ tỷ người là hạng người gì?” Người nói chuyện là đại thiên kim của Lại Bộ Thị Lang, Từ Mạn, lớn lên hoạt bát rất khiến người mến, âm thanh cũng kiều tích tích, cũng làm cho người cảm thấy thoải mái.

“Tuy nói Thanh Vương gia từ nhỏ liền cùng nàng có hôn ước, thế nhưng Thanh Vương gia chung tình với người là chuyện mọi người đều biết, hơn nữa tỷ muội cùng chung một chồng đó là giai thoại từ xưa đến nay, là nàng mất cao hơn đầu muốn độc chiếm Thanh Vương gia, cuối cùng làm ra chuyện tro trên cùng người, thực sự không cần Ôn tiểu thư người vì nàng nói chuyện.”

Ôn Nhu ở phía sau vừa nghe được mọi người đối với nàng trào phúng cùng chỉ trích, đang nghe một đoạn này không khỏi ngẩn đầu quan sát đám nữ nhân này, lớn lên không tính là xuất chúng, một bộ đậm lục sắc một đám oanh oanh yến yến cũng không hấp dẫn người, nhưng mà nhân nhạ tân ra khí chất trái lại để Ôn Nhu thương thức, đây là Ôn Nhu thận trọng đánh giá những lời của nàng, vốn định muốn tán tư tưởng nàng không giống người khác nước chảy bèo trôi, thế nhưng nghĩ cách “Tỷ muội cùng chung một chồng đó là giai thoại từ xưa đến nay” của thời cổ rằng buộc, đây là thời thế tạo người, không trách được.

Không biết đây là tiểu thư nhà nào, trái lại nàng thật thương thức.

“Hừ! Đúng vậy!” Từ Mạn thân mật nắm lấy cổ tay của Ôn Tâm, thay Ôn Tâm tức giận nói, “Mấy ngày trước đây nàng không phải còn tới Trần Quốc Công phủ đại nào một trận sao? Nghe nói Ôn đại nhân đều bị nàng chọc đến tức giận không ít, ta thấy nàng không chỉ có là giấy rách, là dâm phụ, còn là một ác nữ!”

“Lời nói của Từ tiểu thư có thể không có nói sai, đây chính là chuyện mọi người đều biết.” Thiên kim Lễ bộ Thị lang Ngô Từ Tô tiếp miệng, “Hiện ở bên ngoài đầu đường cuối ngõ đều truyền Bạch vương phi không chỉ có là dâm phụ, còn là một ác nữ không có, dám ra tay đánh hạ nương mình.”

“Các tỷ tỷ vẫn là không nên nói nữa, thương thế của mẫu thân đã tốt lên rồi, cha tuy rằng tức giận, nhưng đại tỷ tỷ dù sao cũng là cha. . .” Ôn Tâm làm bộ đáng đáp nhu nhược, dùng khăn thấm nước mắt ở khóe mắt, nhu nhược nói, “Huống hồ là Ôn Tâm sai trước, đoạt vị Trần Quốc công tử của đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ khi hận Ôn Tâm cũng là nên, thế nhưng làm hại mẫu thân thụ thương thật là Ôn Tâm không tưởng được, Ôn Tâm tình nguyện để đại tỷ tỷ

đánh Ôn Tâm . .”

Ôn Tâm điềm đạm đáng yêu nói, đúng là hoa lê đẫm mưa, đáng đáp khiến người động lòng.

Đáy lòng của Ôn Nhu cười nhạt, khá lắm Ôn Tâm, luôn mồm là vì nàng biện giải, bất quá là càng bôi càng đen, để cho danh tiếng của nàng khó nghe hơn thôi, miệng thực chất là nói Ôn Tâm nàng mới là người ủy khuất.

“Ôn tiểu thư người chính là quá thiện tâm, chuyện cho tới bây giờ người lại vẫn thay đại tỷ tỷ người nói chuyện.” Ngô Tử Tô vì Ôn Tâm tôn trọng mà cảm thấy bất công, “Đây hết thảy đều là mình nàng làm, cùng Ôn tiểu thư có quan hệ gì đâu, cần gì Ôn tiểu thư phải chịu tội, hơn nữa, tước vị Trấn Quốc công tử là Vương Thượng tự mình hạ chỉ phong người, nàng làm sao lại oán hận Ôn tiểu thư.”

“Đúng rồi, chúng ta đều biết Ôn tiểu thư thiện tâm, Ôn tiểu thư cũng không cần nói giúp cho đại tỷ tỷ của người.”

“Thế nhưng, đại tỷ tỷ thật là không phải người như các tỷ tỷ nói. . .” Ôn Nhu, xem sau này người còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt người khác nữa, bất quá, người còn có cái gì đáng nói đến sau này nữa chứ?

Ôn Tâm nói, quay đầu nhìn sau đoàn người, khi nhìn đến Ôn Nhu, giả bộ rất là kinh ngạc, thở nhẹ một tiếng: “Đại tỷ tỷ. . .”

Mọi người nghe Ôn Tâm nói một tiếng này thở nhẹ, cũng xoay người lại nhìn lại, y phục bạch sắc lọt vào trong tầm mắt, lộ ra một bộ một áo khoác da chồn, trang điểm giản đơn, thanh lệ thoát tục cùng một đám oanh oanh yến yến phẳng phất chính là một gốc Bạch Liên trong bùn nhưng không bám bùn vậy, khí chất đậm nhiên, đẹp khiến cho người ta mắt lom lom, đẹp khiến cho người ta đỏ kị.

“A! Ta là ai đây, nguyên lai là 'Đại danh đình đình' Bạch vương phi, quả thật là trăm nghe không bằng một thấy!” Ngô Tử Tô mở miệng trước, nàng nhìn thấy Ôn Nhu so với nàng đẹp hơn không biết gấp bao nhiêu lần, đáy lòng đỏ kị liền nhin không được, ý tứ hàm xúc đỏ kị rất là dày đặc.

Nữ nhân nào mà không muốn có dung mạo đẹp chứ, một người để cho người phi nhỏ, lại có một dung mạo khiến người đỏ kị như vậy!

“Đại tỷ tỷ, người tới khi nào, làm sao không gọi muội muội một tiếng? Muội muội đang cùng các tỷ tỷ nói đến đại tỷ tỷ!” Ôn Tâm hàm chứa tiểu ý đi tới bên cạnh Ôn Nhu, duỗi tay muốn khoác lên cánh tay của Ôn Nhu, lại bị Ôn Nhu không dấu vết né tránh, để cho nàng tay nàng nâng lên lúng túng ngừng ở giữa không trung.

“Nga? Thật không? Ôn Nhu chưa từng danh tiếng của mình lớn như vậy, để cho mọi người cũng đang thảo luận về Ôn Nhu.” Tại Trấn Quốc Công phủ cũng đã xé rách da mặt, không nghĩ tới da mặt của Ôn Tâm cũng quá dày rồi, còn giả bộ muốn cùng nàng thân cận nữa, Ôn Tâm nàng thích diễn trò, Ôn Nhu nàng lại không thích theo nàng diễn trò.

“Bạch vương phi biết danh tiếng của mình lớn sao?” Từ Mạn hàm chứa tiểu ý dịu dàng nhìn Ôn Nhu, đỏ kị hận không thể đi tới cào lên làn da đẹp như hoa của nàng, còn muốn nhúng chàm Huyền vương của nàng, “Bạch vương phi làm ra chuyện như vậy ngày sau nhất định thanh danh sẽ còn lớn hơn, hơn nữa phương thức đối đãi trưởng bối của Bạch vương phi, hôm nay, Bạch vương phi là danh nhân trong đề đô!”

Ôn Nhu đánh giá Từ Mạn khiến nhiều người thích này, trong lòng than thở, quả thật là người không thể so tương mạo, ai dự đoán được trong lòng của mỹ nhân này đang cất giấu thứ gì, mà chuyện thế giới này, cũng thật là kỳ diệu, rõ ràng là người không liên quan, lại làm một chuyện không liên quan đến người khác, như vậy cũng phiền đông đảo dân chúng quan tâm, đáy lòng của Ôn Nhu liền định nghĩa, những người này là do mỗi ngày không thú vị, lại cứ muốn tìm chút chuyện khiến cho mình không thoải mái.

“Danh nhân thì không dám, chỉ là nhìn tiểu thư rất có tư bản, tiểu thư nếu là ngại mỗi ngày buồn chán, Ôn Nhu cũng không keo kiệt chỉ giáo.”

Mặt của Từ Mạn lập tức đỏ như cà chua, giận không kềm được nói: “Người người người, người nói vậy bạ gì đó! Bọn tiểu thư cần người ban thưởng cái giáo gì?”

“Ha ha, tiểu thư nếu không biết, sao lại đỏ mặt?” Ôn Nhu đậm đậm nhất tiếu, chọc cho tất cả mọi người ném ánh mắt khác thường cho Từ Mạn, khinh bỉ có, chế giễu có, ngây thơ có.

Có mấy lời, không cần nói rõ, lòng mọi người biết rõ là được.

“Bạch vương phi, đây là hoàng cung, không phải phổ phường! Thịnh người nói chuyện trang trọng chút!” Từ Mạn thế nào nhịn được, vội vả phản bác quát lên.

“Vậy cũng thịnh vị tiểu thư này chú ý, đây là hoàng cung, không phải phổ phường, không phải do một quan gia tiểu thư như người lớn tiếng nô ngữ với Vương phi.” Xem ra, thân phận Bạch vương phi này ngược lại không phải là ngược lại không phải là tệ a.

Từ Mạn luôn luôn phách lối đều bị Ôn Nhu nói đến im lặng, những người khác đều là giận mà không dám nói gì.

Cũng trùng hợp, mọi người đi tới trước trước bậc thang đại điện, có lẽ quan đứng ở trước đại điện cao giọng tuyên bố: “Thịnh đủ loại quan lại tiến điện _____,”

Triều chính đại điện cho tới bây giờ chỉ có nam tử có thể đi vào, hôm nay để nữ quyền tiến vào đã là ngoại lệ, cho nên nữ quyền chỉ có thể đứng ở trước bậc thang phía bên phải, đợi đủ loại quan lại cùng các công tử tiến điện, nữ quyền mới có thể tiến điện.

“Xem! Là Huyền Vương gia!” Đột nhiên, Ôn Nhu nghe được trong đám người có người thấp giọng kêu lên, đề thấp thanh âm của mình cực lực áp chế kích động phần khởi.

Ôn Nhu nghĩ tới chuyện bên ngoài cửa cung Huyền vương tương trợ, liền cũng nghiêng đầu nhìn theo ánh mắt của mọi người.

Huyền vương Huyền vương, y phục hắc sắc rất là dễ nhận, mà ở lúc Ôn Nhu ngẩng đầu trong nháy mắt, Huyền vương cũng trùng hợp nghiêng đầu sang đám nữ quyền, cười khê, ôn văn nhĩ nhĩ, đủ để đoạt nhân tâm phách, y phục hắc y khiến cho khí chất của hắn thêm một tia tà mị, làm cho các nữ quyền phần khởi tới cực điểm.

Ôn Nhu cũng ngơ ngẩn, nhìn nụ cười khê kia phảng phất là hướng phía nàng, tâm trạng kinh hãi.

Là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: SƠ KIẾN HUYỀN VƯƠNG

“Huyền Vương gia nhìn bên này của chúng ta kìa!” Một nữ tử rất là kích động.

“Huyền Vương gia hướng chúng ta nở nụ cười! Các người nói, Huyền Vương gia đây là cười với ai?”

“Ai nha! Từ tiểu thư thẹn!”

“Người nói bậy! Ta thấy người mới thẹn!”

“Huyền Vương gia đẹp như vậy, cho dù ai thấy mà không xấu hổ? Cho dù là Hằng Nga trên trời thấy được, chỉ sợ cũng xấu hổ ba phần!”

Một đám oanh oanh yến yến phần khởi nói, nếu không có thị vệ đứng phía trước, thái giám ngăn phía trước, sợ đều là nhìn không được nhào tới ăn Huyền vương sạch sẽ luôn rồi, một đám thái giám theo ngăn cũng là bất đắc dĩ, nghĩ nhóm người này trong ngày thường thoát nhìn có tri thức hiểu lễ nghĩa ôn văn nhĩ nhĩ có phong phạm của thiên kim tiểu thư, làm sao có thể thấy Huyền Vương gia như thấy mạng, hận không thể liền xông ra ngoài.

Chỉ có Ôn Nhu, tâm trạng tuy có kinh hãi, nét mặt cũng rất là bình tĩnh, thấy được trong lòng của thái giám tán thán định lực của nàng.

Nếu nói là đẹp, Ôn Nhu cảm thấy Bạch vương so với Huyền vương còn muốn đẹp hơn vài phần, tự nhiên liền sẽ không giống những các tiểu thư này không có định lực, mà khiến nàng khiếp sợ, là Huyền vương.

Hắn cư nhiên là nam tử giúp nàng cầm một dao ở ngoài phố.

Lúc đó nàng còn cười nhạo người ta không có mắt không biết phân biệt nam nữ, dĩ nhiên là Huyền vương?

Vậy làm sao có thể bảo nào không sợ cho được?

Nếu hắn là Huyền vương, lúc đầu hắn xuất thủ vì nàng đỡ một đao, tự nhiên liền không phải không biết nàng là Bạch vương phi, mà thân hắn là Huyền vương, lấy tay giúp nàng đỡ đao, vì cái gì?

Hắn là đã sớm biết nàng là Bạch vương phi, nếu nói là ngày đó ở trên phố là chuyện trùng hợp, như vậy hôm nay bên ngoài cửa cung liền không thể xem là trùng hợp được, nàng vốn không thể nghĩ ra vì sao một vương gia tiền cung còn mang theo một chiếc xe ngựa rộng, hiện tại trái lại sáng tỏ rồi, chỉ là hắn thế nào liền chuyện này sẽ phát sinh?

Kỳ cũng có, quái cũng có, nàng đoán không ra rồi.

Ôn Nhu vẫn còn ở trong suy nghĩ bay lộn, thanh âm của lễ quan cao vút bén nhọn lại vang lên: “Thỉnh các nữ quyền tiến điện ——”

Các nữ quyền Các nữ quyền dưới sự hướng dẫn, bước lên bước lên ba mươi chín bậc thang cẩm thạch, vượt qua thiên môn cao vuốt của đại điện, rồi ngồi vào bàn thấp của mình, bên mỗi bàn thấp có một cung nữ ngồi trên đất hầu hạ.

Thời cổ nữ tử không được gặp người ngoài, tuy là sinh nhật của Vương Thượng ngoại lệ để các nữ quyền tiến cung tiến vào đại điện tham dự hoàng yến, nhưng mà cũng phải biết ý tứ, không thể phá hủy quy củ được, cho nên đám nữ quyền ngồi phía bên phải phải dùng màn sa mỏng ngăn giữa đám nam quyền bên trái, như vậy mới được xem như là không mất phong nhã.

Mỗi một bàn thấp, đều có bày một hũ rượu lục ngọc nhỏ, bên trên có khắc hình quả lựu to, còn có một ly rượu bạch ngọc nhỏ, một bên bày khí cụ dùng để đun nóng rượu, một đĩa thịt nai, một cốc phật nhảy tường, còn thêm một đĩa thịt vụn phúc, trên bàn còn có một bếp nhỏ đang đốt than củi, một đĩa

điểm tâm nhỏ, chuyên vì nữ quyền mà chuẩn bị.

Ôn Nhu vì tôn Vương phi, là chính phi của đại hoàng huynh của Vương Thượng, ngồi vào thủ đế của nữ quyền (Luna: ghế cao cấp nhất trong đám nữ quyền), mà Ôn Tâm tuy có vị Trấn Quốc công tử, ngồi vào ghế thứ hai, điều này làm cho nàng vừa tức vừa hận, mà Ôn Nhan vốn không được ngồi đài tham dự hoàng yến, bởi vì là theo Ôn Nhu mà đến, bảo muội của Trấn Quốc công tử, tuy là thứ nữ, mặc dù ngồi ghế sau cùng, nhưng cũng là vô cùng vinh quang.

Ôn Nhu ngồi xong, nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, nhìn như giản đơn, cũng cực xa xỉ, riêng là một cốc phật nhảy tường nhỏ, liền không biết được là cuộc sống bao nhiêu ngày của bách tính rồi, bất quá là sinh nhật của đế vương, long trọng một chút cũng là đúng, như vậy cũng không biết mất bao nhiêu bạc của quốc khố, xa xỉ như vậy, cũng khó trách rơi vào cảnh tứ quốc chi diệt. (Luna: nghèo nhất trong tứ quốc.)

Mà ở đại lục chi Phong hôm nay, giữa các nước tiểu chiến không ngừng, đại chiến gần kề, có thể nói là sắp sửa bước vào chiến tranh, Di quốc nếu còn như vậy, không biết có thể tồn tại được bao nhiêu năm.

Ôn Nhu nhìn đại trụ trong điện, nhìn tướng sa mông thêu chỉ vàng, trong lòng không khỏi cảm khái, cung nữ ở một bên rót rượu, nàng muốn uống một ly nhỏ, lắng nghe âm thanh nhỏ ở một bên.

“Hôm nay là hoàng yến sinh nhật cùng là quan lễ của Vương Thượng, Bạch vương sẽ đến không? Ôn Nhu nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu nhỏ, bên tai truyền đến giọng của một quan viên bên sa tướng bên kia.

“Ai biết được, thân thể của Bạch vương còn sống được bao lâu cũng không biết, nhưng lại Bạch vương bệnh của Bạch vương không thích hợp xuất hành vào đông, Vương Thượng sinh ngay mùa đông, mấy năm nay Bạch vương không đến, Vương Thượng đều mất hứng một hồi lâu, hôm nay Bạch vương nếu là lại không đến, sợ Vương Thượng giận dữ cũng không chừng.” Quan viên khác nói rằng.

“Năm nay nếu là Bạch vương không đến, sợ chúng ta là có trò hay để xem.”

“Không có thể như vậy, cũng không biết sao, người nói Bạch vương này hầu như đến đại môn cũng không có bước ra, dường như không tồn tại, Thanh Vương gia thích đối với hắn, nếu không phải Thanh Vương gia luôn luôn là trêu chọc Bạch vương, ta sợ Đại Di đã sớm đã quên còn có Bạch vương rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Kỳ thực, đây cũng là nghi vấn trong lòng Ôn Nhu, Bạch vương bất quá là một nhân tàn vương gia, thân còn mang trọng bệnh, căn bản không đáng giá nhắc tới, vì sao Thanh vương luôn muốn cùng hắn sinh sự? Chẳng lẽ là trên tay Bạch vương có đồ gì mà Thanh vương muốn nhưng không có được? Điều này có thể sao? Nếu là trên tay Bạch vương thật có đồ quan trọng như vậy, sao lại để người khác lần lên đầu của hắn?

Hay là nói, hắn ản ản?

Vương Thượng cùng thái hậu còn chưa xuất hiện, mà trong ngũ vương cũng chỉ có Huyền vương là người đầu tiên đến thôi. Dù loại quan lại miệng quá nhân rồi, các nữ quyền miệng không có nhân rồi, người rục rịch đủ loại quan lại mảnh trước mặt, lặng lẽ xóc lên lên nhìn Huyền vương, muốn ngăn cũng ngăn không được.

“Thanh Vương gia ——” Thời gian các nữ quyền xuẩn xuẩn dục động, ngoài điện thái giám cao giọng tuyên, các nữ quyền không khỏi đem toàn bộ ánh mắt đặt trên người Ôn Tâm, Ôn Tâm ngưng ngừng cúi đầu.

“Ôn tiểu thư, Thanh Vương gia đến đây người không đi nhìn một cái sao?” Từ Mạn bắt đầu trêu ghẹo Ôn Tâm, nàng muốn cùng Ôn Tâm có quan hệ tốt, ngày sau Ôn Tâm trở thành Thanh vương phi, cũng chính là thừa tướng phu nhân, không biết bây giờ Di quốc không biết bây giờ là do thái hậu cùng Thanh vương định đoạt, cùng nàng có quan hệ tốt, chính là không sai.

“Không đi.” Ôn Tâm ngưng ngừng cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Thanh Vương gia tuần dật, khí chất phi phàm, Ôn tiểu thư, người thật có phúc khí.” Lại có người bắt đầu phụ họa.

Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, những người này, miệng lưỡi thật trơn tru, gặp người nào cũng nói người đó đẹp, một khắc trước khen Huyền vương đẹp đến không thể tả, giờ khắc này nói Thanh vương tuần dật, khí chất phi phàm, nếu là nói một tên đầu heo ngồi trên tướng vị, sợ các nàng cũng nói tên đầu heo kia ngày thường tuần dật.

Nếu để cho các nàng nhìn thấy Bạch vương, trong bụng còn có viết nên loại văn gì nữa?

“Bạch vương gia Bạch vương gia —— Lam vương gia đến ——”

Ôn Tâm vẫn còn đang xấu hổ, ngoài điện thanh âm của thái giám báo lại vang lên.

Bạch vương? Hắn dĩ nhiên đến đây?

Thực sự là không xem trọng mạng của mình, vào đông xuất hành, sẽ không sợ đem mạng của mình ném trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56: SÚ THẦN HẢI QUỐC

Bạch vương xuất hiện, kinh ngạc đầu chỉ có một mình Ôn Nhu, sợ đại điện không một người nào không kinh ngạc.

“Bạch vương?” Từ Mạn cười nhạt, khinh bỉ cười nói, “Một người mấy năm không lộ mặt, nhất định là cùng Huyền Vương gia, Thanh Vương gia không thể so được.” Lớn lên khiến cho người khác sợ hãi còn không chừng/

Nghe được hai chữ Bạch vương, sóng mắt của Ôn Tâm rung chuyển mạnh tràn đầy ngỡ ngàng, từ ngày quy ninh của Ôn Nhu nàng may mắn nhìn thấy được Bạch vương một lần, khi đó nàng mới chính thức biết được cái gì gọi là “Cho tới bây giờ chỉ nghe trên trời có, nhân gian nơi nào hỏi được.”

Chỉ là lời của Từ Mạn còn chưa rơi xuống, liền nghe được thanh âm lạnh lẽo xốc của đám thiên kim, Từ Mạn càng khinh bỉ nói: “Thế nào? Ta nói đúng?”

“Không.” Một thiên kim trong số đó lập tức phủ nhận lời nói của Từ Mạn, cả người còn đang trong khiếp sợ, lắp bắp nói, “Là chỉ có hơn chứ không kém...”

Đám thiên kim nhìn đến dung mạo của Bạch vương, không ai phủ định lời của nàng, bởi vì nàng nói rất chính xác, cứ cho là các nàng muốn phủ định, một ngàn một vạn lần không muốn tin tưởng đó chính là Bạch vương, bạch y hàng ngày, làm cho các nàng không thể không tin tưởng đó chính là Bạch vương.

Nhưng mà, các nàng đem hoàn mỹ nhất đều hiến tặng cho Huyền vương, hôm nay nhìn thấy Bạch vương, đúng là tìm không được từ nào để có thể miêu tả dung mạo của Bạch vương.

Từ Mạn không tin, đứng lên đi tới trước màn, cũng mở ra một khe hở nhìn ra ngoài, chỉ một mắt, nàng liền cả kinh nói không nên lời, Ôn Nhan mặc dù cũng rục rịch, thế nhưng riêng là nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, nàng liền không dám, chỉ an phận ngồi đó.

Thái giám lãnh sự từ đuôi màn bước đến, vừa vặn nhìn thấy thiên kim tiểu thư lạnh lẽo xốc màn nhìn ra bên ngoài, hẩn cả kinh vội vã ngăn lại, “Các tiểu thư a! Mau mau đến ngồi vào là được rồi, Vương Thượng cùng thái hậu lập tức liền đến, các người như vậy nếu để cho thái hậu nhìn thấy, thái hậu nhất định tức giận.”

Nghe được thái hậu sắp tới, chúng tiểu thư lúc này mới an phận ngồi vào chỗ của mình, thái giám lãnh sự nhìn thấy chúng tiểu thư tất cả ngồi đằng hoàng tất cả ngồi đằng hoàng, mới cười nói: “Thái hậu, sau hoàng yến sẽ vì chúng tiểu thư cùng công tử khác đối mặt thiết yến, hiện nay tiểu thư chỉ cần ăn một chút là được rồi.”

Lời nói của thái giám lãnh sự rõ ràng, chúng tiểu thư không nên ở chỗ này nhìn lên các công tử cùng vương gia, hoàng yến xong liền có cơ hội cho các nàng xem đủ, nếu là lúc này chọc cho thái hậu cùng các vương gia công tử mất hứng chẳng phải là cái được không bù đắp đủ cái mất.

Ôn Nhu không khỏi mỉm cười, quả thực như dự đoán, hoàng yến này còn có ý tứ khác chính là trá hình để bọn họ thân cận, nếu không có làm sao cho cho phép ngoại trừ hoàng thất cùng các phu nhân lộ diện mà có xuất hiện thêm nữ tử chưa xuất giá tham dự chứ, trái lại những người này có chút mùi vị “Đục nước béo cò”, trong các vương gia này ngoại trừ Bạch vương đã có chính phi, còn lại đều chưa nạp chính phi, mà hoàng yến không phải thiếp thất có thể tới, cũng không có người nào có thân phận như nàng.

Nhìn xuyên qua sa trường mông, Ôn Nhu nhìn thấy Lãnh Triệt đang ở bên dãy đối diện này ngồi xuống xuống, nghĩ thầm, không biết thân thể kia của hắn có thể chống đỡ đến hết buổi hoàng yến này hay không.

“Vương Thượng đến ——”

“Thái hậu đến ——”

Đội đến toàn bộ người ngồi xuống, trong đại điện lại thêm nhiều tiếng tiếng bàn luận xôn xao, ngoài điện truyền đến âm thanh chói tai, Ôn Nhu cùng mọi người đồng loạt đứng lên, sau đó cúi đầu quỳ xuống, tụng niệm “Ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

(Luna: không hiểu sao tác giả dùng từ tụng niệm nữa @@)

Ôn Nhu hơi nâng mắt lên, nhìn dung mạo của thiên tử cùng thái hậu chấp quyền của Đại Di, các cự ly của sa trường mông, nàng chỉ nhìn thấy bóng dáng cao to mặc cẩm bào hoàng sắc cùng dáng người của nữ tử duyên dáng sang trọng, lại nhìn không rõ mặt.

“Bình thân đi ——!” Lãnh Hạo vung tay áo rộng lên, ngồi xuống để vị, thái hậu ở bên ngồi xuống phượng vị.

“Tạ Vương Thượng —— tạ ơn thái hậu ——” Mọi người đứng dậy, ngồi xuống lần nữa.

“Hôm nay là ngày sinh nhật của Vương Thượng cũng là quan lễ, đặc biệt thỉnh các khanh cùng các công tử, chúng thiên kim nhập yến, phổ quốc đồng khánh!” Thanh âm trầm thấp của Thái hậu vang lên, có một loại quyết đoán của nữ tử, để Ôn Nhu đối với thái hậu chấp chính này sinh ra một phần kính nể.

Tại thời đại nam tôn nữ ti, hậu cung lục đục với nhau, một nữ nhân muốn bảo trụ bản thân đã không dễ, chớ nói chi là cầm được quyền trong tay, mà vô luận nàng là dựa vào cái gì lấy được quyền lực, đều đáng giá cho nàng kính nể, bởi vì nàng thích thường thức người có năng lực khí phách.

“Bồn cung trước cùng chur vị uống một ly, một chúc vua ta trưởng thành, hai chúc Đại Di ta huy hoàng!” Thái hậu tiếp nhận ly rượu tiểu Lý tử khom người đưa lên, đứng lên, hướng về phía mọi người nâng ly một cái, ngừng đầu uống cạn.

“Chúc vua ta trưởng thành! Chúc Đại Di ta huy hoàng!” Mọi người hô to, nâng chén, cũng ngừng đầu uống cạn.

Lãnh Hạo đứng lên, nâng chén hướng về phía hào sáng uống cạn, cười nói: “Chur vị đều mời ngồi xuống! Tần tị hưởng yên!”

(Luna: cố gắng tận lực thưởng thức yến hội.)

“Cảm tạ vương!”

Diễn tấu nhạc khí đàn sáo, giữa lúc mọi người ăn rất vui vẻ, uống được cao hứng, một gã một gã thị vệ đeo đao xuất hiện ở ngoài địa tiện, quỳ một gối, ôm quyền cao giọng bẩm báo: “Khởi bẩm Vương thượng, sứ giả Hải quốc đến——”

Âm thanh của đàn sáo bỗng dừng ngừng lại, sắc mặt thái hậu rung mình, Lãnh Hạo một chương vỗ lên trên bàn, lớn tiếng cười nói: “Tốt! Sứ giả Hải quốc đến! Mời!”

“Vâng!” Thị vệ oai hùng lên tiếng trả lời, lui xuống.

Đáy mắt của Lãnh Triệt mâu quang chợt rung mình, trong nháy mắt liền thư giãn, bưng ly rượu lên uống, đáng đáp chuyện chú rượu.

“Đại ca, thân người không tốt, vẫn là uống ít chút.” Huyền vương ngồi bên cạnh hắn thấy được Lãnh Triệt một ly một ly uống không ngừng mà, không khỏi khuyên nhủ, sau đó hướng cung nữ hầu hạ phân phó nói: “Đem rượu của Bạch vương xuống, đốp chút trà nóng đến đây.”

“Nhị đệ, uống chút rượu mà thôi, không việc gì.” Lãnh Triệt cười cười, muốn đoạt lấy bình rượu cung nữ định mang đi, lại bị Huyền vương ngăn cản, chỉ có thể bất đắc dĩ cười, “Nhị đệ người đây là làm gì, ta khó có được một chuyến đi ra ngoài, uống chút rượu người còn ngăn ta.”

“Chính là bởi vì đại ca người khó có được một chuyến ra ngoài, cho nên mới không thể uống rượu.” Đang nói chuyện, cung nữ đem trà nóng đến, Huyền vương tự mình bưng lên, đưa cho Lãnh Triệt, “Vẫn là chút trà nóng thôi.”

“Ta như vậy, không uống rượu còn có thể làm gì?” Lãnh Triệt cười đến có chút tự giễu, “Đến chính thể cũng là người mà người khác không cần, cuộc sống này của ta ngoại trừ uống rượu thì có thể làm gì? Ân? Người nói?”

“Đại ca, uống nhiều rồi, nói cũng hồ đồ.” Huyền vương cũng cười đến ôn hòa, “Đại ca, người nói, sứ giả Hải quốc đến đây vì chuyện gì?”

“Ta đây thể nào biết được, vấn đề này người hỏi ngũ đệ đi.” Lãnh Triệt thông xuống mí mắt, mâu nặng nề bắt đầu khởi động, không có nhận được thư của Tử vương, không phải là chiến trường thất bại, lúc này Hải quốc phái sứ giả tới, sợ là muốn không chiến mà khuất phục rồi.

“Ngũ đệ?” Huyền vương như trước cười đến ôn hòa, “Ngũ đệ sao biết được nói cái gì? Xa xa cùng bị không kịp đại ca.”

Lãnh Triệt nghe vậy khẽ ngừng đầu, đồng mâu trong trẻo, tự tiểu phi tiểu, “Nhị đệ trái lại hiểu ta?”

“Ha ha, đại ca tự người nói đi?” Huyền vương cầm ly rượu lên cùng ly trà trong tay của Lãnh Triệt nhẹ nhàng đụng, cười uống, sau đó nhìn về phía cửa điện, “Xem, sứ giả Hải quốc đến.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: HẢI VƯƠNG CHI LỄ

“Sứ giả Hải quốc, bá kiến Di vương! Di vương vạn! Bá kiến thái hậu! Thái hậu kim!” Chi thấy hai nam tử vóc người chênh lệch rất nhiều bước vào đại điện, hướng Lãnh Hạo quỳ quỳ một chân, ôm quyền chấp tay hành lễ.

Chi thấy một tên nam tử trong đó thân cao bảy thước có thừa, sắc mặt ngăm đen, râu quai nón, vóc người khôi ngô, mà nam tử còn lại vóc người ngắn nhỏ, đứng ở bên người nam tử khôi ngô giống như người lùn vậy, sắc mặt hồng nhuận, hai mắt ngắn nhỏ, lộ ra sắc bén.

Chén trà Lãnh Triệt cầm trên tay không khỏi nắm chặt, sắc mặt giả vờ làm ra bộ đáng ngạc nhiên, Huyền vương chép miệng cười khẽ, đáng đáp lạnh nhạt.

“Sứ giả Hải quốc thực sự là hung mãnh, mau miến lễ, sứ giả mời ngồi!” Còn không chờ thái hậu nói, Lãnh Hạo vỗ bàn khịch lệ nói, liền có thái giám tay chân lanh lẹ mang bàn nhỏ đến cho hai vị sứ giả, thỉnh họ ngồi.

“Tạ ơn Di vương khịch lệ, người này gọi là Kinh Tây, rất có khí lực, nhưng mà người như vậy tại Hải quốc chúng ta, cũng tiện tay một trao liền có thể bắt được, chẳng có gì lạ.” Nam tử vóc người ngắn nhỏ lập tức cười giải thích.

“Không biết sứ giả lần này đến đây, không biết có chuyện gì?” Thái hậu ngăn Lãnh Hạo mở miệng lần nữa, hướng nam tử nhỏ hỏi.

“Thái hậu, Hải vương biết được hôm nay là sinh nhật cùng là quan lễ của Di vương, đặc phái tiểu nhân đến đây chúc mừng, tuy rằng Hải Di hai nước đang có phát sinh chiến sự, nhưng không ảnh hưởng đến mệnh chân thành của Hải vương đối với Di vương.” Nam tử nhỏ liền vội vàng đứng lên đáp lời, sau đó hướng Kinh Tây phân phó nói, “Kinh Tây, đem lễ vật Hải vương vì Di vương chuẩn bị trình lên cho Di vương xem!”

“Hải vương có lòng, đợi sứ giả trở về, thay Vương Thượng cùng bốn cung hạo hạo cảm tạ Hải vương.”

“Nhất định.” Sứ giả gật đầu cười đáp lời.

Kinh Tây đem kiện đồ dùng vải vóc bọc lại ở sau lưng mang xuống, tiến lên hai bước giao cho thái giám, ai biết Kinh Tây mới buông lỏng tay, hai tay của thái giám tiếp lễ vật lao đảo một cái, rồi té trên mặt đất, chọc cho sứ giả cười ha ha một trận: “Lễ vật này, sợ là cả đại điện không có người cầm nổi!”

“Làm càn!” Thanh vương vỗ bàn, lớn tiếng quát dẹp đường, “Sứ giả nhỏ nhỏ, dám ở trên đại điện Di quốc ta khẩu xuất cuồng ngôn!”

“Ha ha, thừa tướng hà tất nổi giận, thừa tướng tiến lên thử một chút chẳng phải sẽ biết lời nói của tiểu nhân có hay không thực sự là cuồng ngôn.” Nam tử nhỏ cười đến rất là tự tin, Lãnh Triệt cảm lý trà chặt hơn một phần.

Thanh vương luôn luôn không phải là người trầm trụ khí, đi qua nam tử nhỏ, liền đi tiến lên, một cước đạp ra thái giám đang chiến chiến nguy nguy quỵ một bên, vươn tay cầm lễ vật dài kia, sau đó hơi cúi người, trên tay dùng sức muốn nâng lễ vật lên, nhưng mà mới cách mặt đất một tấc liền bất lực, như thể nào cũng không thể nâng lên được, cuối cùng Thanh vương đem lễ vật đặt xuống, thẳng thắt lưng giẫm cột nói: “Vũ phu chi vật, không cần ở trên triều đình khoe khoang.” Dứt lời, trở về ngồi vào chỗ.

(Luna: bạn thừa tướng mất mặt dễ sợ.)

Mi của thái hậu đã nhíu lên, hỏi: “Xin hỏi sứ giả, bên trong kiện lễ vật được bọc vải kia là vật gì?”

“Kinh Tây, tự mình trình lên Di vương đi.” Nam tử nhỏ đắc ý lang lang nở nụ cười, hướng thái hậu cùng Lãnh Hạo ôm quyền nói, “Thái hậu cùng Di vương tự xem liền biết, chỉ là trước lúc rời đi, Hải vương đích thân dặn dò, lễ vật kia phải tự mình giao đến tay Di vương, mong rằng Di vương chớ trách.”

“Lễ vật nặng như thế, nếu là làm Vương Thượng bị thương bọn người có thể chịu nổi tội không?” Thái hậu một chương vỗ lên ghế, nổi giận.

“Mẫu hậu chớ nổi, đợi trăm cảm rồi lại nói.” Lãnh Hạo thu hồi đáng đáp bất cần đời của mình, nhìn chằm chằm nam tử nhỏ, phân phó nói, “Trình lên!”

“Ha ha, đây mới là phong phạm của Di vương, Kinh Tây, trình lên.”

Khi Lãnh Hạo dùng hai tay tiếp nhận lễ vật nặng của Kinh Tây trình lên, chỉ cảm thấy hai tay trầm xuống, suýt nữa bắt được, cuối cùng cổ tay dùng sức, vật nặng lại vững vàng cầm ở trên tay, Lãnh Hạo tự mình mở vải vóc ra, lúc này mới phát hiện đây là trường kích màu đen, nhưng mà so với trường kích thì ngắn hơn phân nửa.

“Di vương không hổ là Di vương!” Khi Lãnh Hạo vững vàng nâng trường kích lên, nam tử nhỏ lập tức vỗ tay trầm trầm khen ngợi, mọi người cũng kinh ngạc, Thanh vương cũng cảm không nổi, Vương Thượng luôn luôn chỉ biết vui đùa tự nhiên lại cảm được?

“Trường kích mà thôi, cầm lấy làm sao khó, sứ giả cường điệu rồi.” Lãnh Hạo trường kích một tay nhấc lên, hướng sứ giả đuổi một cái, nhàn thần sắc bén, sứ giả cũng không hoảng hốt bất loạn, ngược lại thì cười đến bình tĩnh.

Lãnh Hạo thu hồi trường kích, lại khôi phục khuôn mặt tươi cười thường ngày của hắn, cầm trường kích, hình như là lấy được một món đồ chơi đẹp một dạng, cười đến rất là vô hại, hướng nam tử nhỏ cười hỏi: “Chỉ là trăm có một chuyện bất minh, trường kích này vì sao so với trường kích thông thường ngắn hơn phân nửa?”

“Di vương mời xem dưới đây cán thương, từ đó ẩn thử một cái.”

Lãnh Hạo làm theo, ngón trỏ ấn dưới đáy cán thương một cái, sau đó trường kích nguyên bản là ngắn hơn phân nửa liền dài hơn, kích thước hiện nay của nó giống như một trường kích thường! Không khỏi kinh sợ.

“Ha ha, Di vương có chỗ không biết, do như vậy, cho nên trường kích mới nặng như vậy, hai hai trọng, đầu dài bảy tấc, nếu là dùng trên chiến trường, uy lực có thể nói là lấy một địch mười, lúc hành quân còn có thể rút ngắn, có thể nói là tiện lợi.” Nam tử nhỏ không nhanh không chậm giải thích, “Hải quốc nổi tiếng thiên hạ Mặc Dương Thiết Sơn, trường kích này, tại Hải quốc ta, là người đều có một cây.”

Toàn bộ triều đình chấn kinh rồi, nếu binh khí nặng nề như vậy dùng trên chiến trường, lực sát thương là bao lớn? Lại nói binh sĩ mỗi người một cây, hậu quả kia ——

Trong đại diện mọi người đang ngồi, không khỏi lưng chảy mồ hôi lạnh, đó là đám thiên kim tiểu thư không hiểu chiến sự, chợt nghe cũng hiểu được hàn khí bức người.

Cách sa trường mỏng, Ôn Nhu nhìn trường kích tinh thiết hắc sắc kia, tại niên đại này thực sự là khan hiếm, muốn chế tạo thiết khí cho đủ một binh đoàn đã khó rồi, huống chi nói là trường kích kia, am hiểu binh pháp nàng không phải không thừa nhận, binh khí như vậy dùng trên chiến trường, lực sát thương đủ lớn.

“Vật nặng như vậy, Hải quốc có mấy người cầm được? Chớ nói chi là dùng trên chiến trường, sứ giả vẫn là cường điệu hóa rồi!” Thanh vương cười nhạt.

“Ha ha, lời này của thừa tướng thật đúng là sai rồi, tại Hải quốc, nam tử như Kinh Tây rất nhiều, lo gì không có người cầm được trường kích này? Huống hồ, binh sĩ Hải quốc người người thiện chiến, cầm trường kích này trên tay, cũng như là một hạt đậu phộng thôi.”

“Đã như vậy, trăm liền tạ qua mỹ ý của Hải vương.” Lãnh Hạo đem trường kích trong tay co duỗi chơi một phen, cười nói, “Sứ giả đi đường mệt nhọc, ở đây cùng các khanh gia hưởng yến hay là nghỉ ngơi cũng được.”

“Đa tạ ý tốt của Di vương.” Nam tử nhỏ cười ha hả, khom người nói, “Nay vì sinh nhật Di vương, nghe khúc thương vũ không phải là thú vị hơn sao? Tại hạ ngược lại có một hảo ý, vì Di vương thêm chút mới mẻ.”

“Ngạ? Sứ giả có hảo ý gì?” Lãnh Hạo nghe nói có mới mẻ, rất là cao hứng.

“Nghe nói Di quốc người người thiện xạ, tài bắn cung rất cao, không bằng cùng Kinh Tây so tài thế nào? Vừa nghe khúc thương vũ không phải càng thú vị sao?”

“Đúng là tốt!” Lãnh Hạo vỗ án trầm trồ khen ngợi, lại cười nói, “Bất quá khỏi này thoạt nhìn cậy mạnh, còn biết kéo cung bắn tên?”

“So thử sẽ biết thôi có phải không?”

“Hảo! Liên so tài một chút vậy! Di quốc người người thiện xạ, nam tử trong điện này ai cũng có thể tùy ý cho sứ giả chọn! Mặc kệ là ai thắng được người to lớn này!” Lãnh Hạo rất là hưng phấn.

“Vương Thượng!” Thái hậu rốt cục nhìn không được lên tiếng quát dẹp đường, “Đây là triều đình, không phải nơi người có thể vui đùa!”

“Hảo! Nếu Di vương mở miệng, vậy tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh! Ai thua liền ghi vào sử sách!”

“Hảo! Ghi vào sử sách!” Lãnh Hạo cao hứng, tiếp lời.

“Tại hạ chọn hần!” Nam tử nhỏ, chỉ vào Lãnh Triệt!

Toàn bộ đại diện trong nháy mắt không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: ÔN NHU THỈNH THƯ

“Tiểu nhi Hải quốc! Đừng khinh người quá đáng!” Rốt cục có người nhìn không được cũng vỗ án, “Bạch vương gia thân thể suy nhược mọi người đều biết, nói gì giương cung bắn tên!”

“Vị đại nhân này, nói nên có căn cứ, cũng không phải là ta ép buộc, mà là Di vương đã nói, hứa với ta trong các người có thể chọn ra một người làm đối thủ tỷ thí, Di vương, chẳng lẽ người lật lọng?” Nam tử nhỏ nói xong, nhìn Lãnh Hạo có chút tim đập mạnh và loạn nhịp.

Lãnh Hạo không nghĩ tới nam tử nhỏ này sẽ đề tiện như vậy, chọn Lãnh Triệt, nhất thời xụ mặt xuống, ngược lại không phải là đại ca thắng không nổi tiểu nhi cuồng vọng này, chỉ là thân thể của đại ca. . .

“Vương Thượng lời nói đã nói ra, tự sẽ không phải giả.” Lãnh Triệt từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn nam tử nhỏ, “Nếu sứ giả đề mắt đến bốn vương, bốn vương liền cùng vị tráng sĩ này so một chút cũng không sao, cũng là đề sứ giả có thể nhìn thấy được tài bắn cung tốt của Đại Di, trở về Hải quốc hảo báo hảo báo hảo báo lại với Hải vương.”

“Hảo! Vậy liền ra ngoài diện tỷ thí!” Nam tử nhỏ tràn đầy tự tin, bởi vì tài bắn cung của Kinh Tây hần cùng với Hải vương đều đã biết, tự tin thiên hạ vô địch, liền mới dám hướng tài bắn cung có tiếng như Di quốc đưa ra đề nghị tỷ thí, rồi dùng phương thức phạt đưa vào sử sách làm tiền đặt cược, mới vừa rồi một cây trường kích kia đã hung hăng chắn nhiếp triều đình Di quốc, bắn cung lại thắng nữa, còn gì không thể mất mặt hơn việc thua tại quốc gia

của mình?

Hải vương muốn, hiệu quả kinh sợ là như vậy, điều kiện tốt nhất điều kiện tốt nhất, đó là khiến người khác khuất phục trong bình yên.

“Thỉnh.” Lãnh Triệt làm ra tư thế “Thỉnh”

“Bạch vương, không thể a ——” Có người khuyên can, không phải sợ thân thể hần không tốt, không phải sợ hần bị thương mà vốn là thân thể suy nhược, mà là sợ hần thua tỷ thí, bồi đen mặt mũi của lịch sử Di quốc.

Không nói đến bồi đen sử sách, liền đến thể gian đại tranh mà nói, bại bởi Hải quốc, đó là bản thân yếu đi ba phần, còn đối với quốc kỹ của bốn quốc, tài bản cung mà các tướng sĩ tự hào, sẽ mất luôn, chẳng phải là họ sĩ khí sao?

“Chậm đã ——” Là lúc mọi người ở đây ngăn cản, bên hành ghế nữ thanh âm lạnh lùng của Ôn Nhu vang lên, cách xa trường mông rõ ràng bay vào trong tai mỗi người.

Nàng biết Lãnh Triệt có nội lực thâm hậu, tỷ thí nhỏ nhỏ này tuyệt sẽ không thua, nhưng mà nàng cũng biết, Lục Hồn Quy chỉ độc vào mùa đông đặc biệt lợi hại, xuất môn trúng gió thụ hàn độc tố càng tăng thêm, nếu cường thịnh trở lại dùng nội lực, thì kịch độc cũng tăng thêm, đừng nói là sáu năm, chỉ sợ là vào đông này hần cũng chống không nổi rồi!

Hần có thể không muốn sống, thể nhưng người mà Ôn Nhu nàng chữa trị, chưa bao giờ giữa đường liền chết, nàng không đau lòng mạng của hần, thể nhưng nàng cũng không thể để cho hần chết! Lúc nàng nhập sư môn đã từng thể, tuyệt không để bệnh nhân giữa đường mà chết, bằng không, lấy mạng để đổi!

Lúc trước nàng rất không muốn thể độc như vậy, Nại Hà sư phụ nói đây là mỗi một đệ tử nhập môn đều phải thể, ai cũng không có ngoại lệ, dám ép nàng thể, nói là thể, mới có thể nhắc nhở bản thân, mỗi một bệnh nhân, đều là một sinh mệnh, không được chơi đùa, lâu ngày, đáy lòng này cùng tiếp nhận lời thể này, dưới tay của nàng, chưa bao giờ không chữa khỏi được cho bệnh nhân, càng không có bệnh nhân giữa đường mà chết!

Nàng tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh, đây là đối với sư môn bất kính, đối với bệnh nhân của mình bất kính!

Đang lúc mọi người ngạc nhiên, Ôn Nhu lấy cái khăn che mặt cung nữ đưa tới, xốc lên sa mông đi tới trong đại điện, hướng thái hậu cùng Vương Thượng khom mình hành lễ: “Bạch vương chỉ thể gặp qua Vương Thượng, gặp qua thái hậu.”

“Bạch vương phi? Đây là làm chi, cũng biết nơi này không phải địa phương người có thể tới?” Mặt thái hậu âm trầm, nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

Bạch vương cũng ánh mắt nặng nề, Huyền vương còn lại là hứng thú.

“Phụ biết được, chỉ là phụ ở sau trường nghe được đối thoại của sử đại nhân cùng Vương Thượng, cảm thấy có chút không ổn.”

“Nga? Trẫm cùng sử giả đối thoại có gì không ổn?” Lãnh Hạo đang lo vô pháp giải quyết chuyện này, hần đương nhiên biết đại ca sẽ không thua, nhưng là phải bỏ ra giá rất đắt.

“Người người của Đại Di thiên hạ, nữ tử cũng không ngoại lệ, tình nguyện sử đại nhân chọn phụ chi phu một nam tử một cái thân thể có bệnh nhẹ làm đối thủ, nhưng cũng nữ tử làm đối thủ, là coi thường tài bản cung của nữ tử?” Ôn Nhu nhìn về mặt tự tin của nam tử nhỏ, cũng cười đến tự tin.

“Bạch vương phi, chớ có hồ ngôn!” Có đại thần nhin không được, cũng không kịp xem thân phận lên tiếng mắng, xem Bạch vương phi này là muốn làm đối thủ của tráng hán Hải quốc, thể nhưng nàng thân thể nhu nhu nhược nhược, có thể không cảm nổi trường cung, chớ đừng nói có thể thắng được đối phương.

“Phụ cũng không phải là hồ ngôn, mong rằng Vương Thượng cho phép.” Ôn Nhu hướng Lãnh Hạo khom người tỏ vẻ thỉnh cầu, sau đó hướng nam tử nhỏ cười nói, “Không biết sử đại nhân có hay không có can đảm cùng Ôn Nhu tỷ thí?”

“Bạch vương phi thật can đảm! Nữ tử Di quốc thật quyết đoán!” Nam tử nhỏ hào sảng nở nụ cười, “Hảo! Liền cùng Bạch vương phi tỷ thí, để cho ta mở rộng kiến thức một chút xem tài bản cung của Di quốc như thế nào!”

“Hảo! Thỉnh!” Ôn Nhu cũng là hào sảng, lúc đi qua bên người Lãnh Triệt, nàng giảm thấp âm lượng xuống nói, “Dưới tay của ta không cho phép có người chết!”

“Thái hậu, người xem cái này. . .” Đám triều thần rất là lo lắng, đều đưa ánh mắt nhìn về phía thái hậu, đều hy vọng thái hậu có thể ngăn lại, chỉ là thái hậu lang lang cười, tán dương, “Bạch vương phi trái lại không hề thua khí phách của nam tử, đi thôi, cùng đến trước điện đi!”

Ai ——” Đám triều thần thờ dài, đến thái hậu cũng không có dự định ngăn lại, xem ra sử sách bị bồi đen rồi, chuyện sĩ khí của tướng sĩ cũng không nói nữa hạ thấp là việc tránh không thoát.

“Ha ha, đại ca, Vương phi này của ngươi thật thú vị.” Huyền vương nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, khẽ cười, “Đi thôi đại ca, ta cũng đi xem một chút khí phách nữ tử Di quốc.”

Mà Lãnh Triệt, chung thủy không có nói cây nào, mâu quang nặng nề, nếu nàng hy vọng rời khỏi Bạch vương phi, có thể muốn liền đi ngay, cần gì phải cứu hần?

Hắn tự giác rằng tuyệt sẽ không thua, mà nàng cũng biết lần này nàng vì hắn vì hắn xuất thủ, có thể sẽ cải biến con đường tương lai của mình?

Tâm bỗng nhiên khẽ động, quái nữ tử.

Sân rộng trước đại điện, đã có thái giám đưa ghế đến, thái hậu cùng Lãnh Hạo ngồi trên ghế, đám người khác đứng thành một hàng phía sau hai người, nữ quyến bởi vì không thích hợp xuất đầu lộ diện, không thể ra sân nhìn, chỉ có thể đứng ở trên bậc thang đại điện xa xa nhìn đến.

Có thái giám đưa trường cung đến, để Ôn Nhu cùng Kinh Tây chọn, Kinh Tây chọn một cây bá vương cung nặng nề nhất, riêng là muốn kéo dây cung không biết là phải dùng hết bao nhiêu sức lực của cánh tay, bởi vậy có thể thấy được Kinh Tây có bao nhiêu sức lực kinh người, mà Ôn Nhu nhìn chăm chăm tất cả trường cung một lúc, cuối cùng chọn một cây cung gỗ cây dâu thuận tay nhất.

Đám triều thần lại thở dài dưới đáy lòng một hồi, ai, khí thế liền thua người ta ba phần.

“Từ xưa liền có thiện xạ thuyết pháp hôm nay ta ngươi nếu là so tài bắn cung, không bằng liền noi theo cổ nhân, lấy giới hạn là một trăm bước, ngoài cách xa một trăm bước ra thì ném một cái mũi lên không trung trước khi mũi rơi xuống đất ai bắn được trước liền thắng, thế nào?” Thần sắc của Ôn Nhu trầm ổn chỉ vào thái giám cầm mũi trong tay cách đó trăm bước nói.

“Hảo.” Kinh Tây chẳng bao giờ nói một lời đột nhiên lên tiếng đáp lại.

“Ồ xa tới đều là khách, tráng sĩ trước hết mời.” Ôn Nhu làm ra một động tác “Thỉnh”.

“Cung kính không bằng tuân mệnh!” Kinh Tây hướng Ôn Nhu chấp tay ôm quyền, cũng không chối từ, thái giám ở một bên đem ba mũi tên đến, đi tới bên cạnh thân Kinh Tây khom người hầu hạ, Kinh Tây đi về phía trước hai bước, lấy một cây tên trong tay của thái giám, giương cung, sau đó đang lúc trong ánh mắt của mọi người khẩn trương xem dây cung bị kéo thành một hình trăng tròn, chỉ thấy thị vệ đeo đao cách đó một trăm bước giờ mũi lên, rồi lập tức ném, mũi tên trong tay của Kinh Tây, cùng lúc đó rời dây cung phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: THẮNG NGƯỜI MỘT BẠC

Tất cả chỉ ở trong chớp mắt, ba mũi tên của Kinh Tây vững vàng cắm chặt vào mũi, cuối cùng chỉ nghe “Phanh” Một tiếng, mũi rơi xuống, lập tức có tiểu thái giám nhặt mũi bị ba mũi tên xuyên qua lên rồi từ trăm bước chạy tới, đem mũi trình cho thái hậu!

Toàn bộ ồ lên, nhìn mũi bám bụi bị mũi tên xuyên thấu, đều là chấn kinh đến khó diễn tả được, tài bắn cung giỏi như vậy, lực cánh tay mạnh như vậy, sợ là cả Di quốc cũng khó tìm ra người như vậy!

“Tráng sĩ bắn cung thật giỏi, Ôn Nhu bội phục.” Ôn Nhu nhìn mũi bị ba mũi tên xuyên qua, tự đáy lòng khen.

Đám triều thần cơ hồ là muốn đám ngực giậm chân, Bạch vương phi này, giờ đã là lúc nào rồi còn có thể nói ra lời khen như vậy.

Kinh Tây lại hướng Ôn Nhu chấp tay tỏ vẻ khiêm nhượng, nam tử nhỏ nhìn Ôn Nhu cười đến chỉ đắc ý mẫn, “Bạch vương phi, tới phiên ngươi, thỉnh.”

Ôn Nhu mỉm cười, tiến lên, cũng y như vậy tiểu thái giám đem ba mũi tên đến bên cạnh nàng, Ôn Nhu cầm lên ba mũi tên, đang lúc mọi người kinh ngạc không hiểu, trong ánh mắt nàng đem một mũi tên đặt ở trên cung, hai cây khác ngậm ở trong miệng, chỉ thấy thị vệ cách đó một trong bước thẳng tay ném mạnh mũi lên, mũi từ trong tay của thái giám tung lên ——

“Huu(Luna: tiếng tên bay) ——” Mũi tên thứ nhất của Ôn Nhu rời dây cung, hướng mũi lao đi, mọi người đem tim cổ họng nắm, và những thứ còn lại không nổi nhìn.

Chỉ thấy mũi tên thứ nhất của Ôn Nhu rơi vào dưới đáy mũi, vì có lực ma sát, mũi lại lần nữa nảy lên!

Lúc mũi tên thứ nhất rời dây cung, Ôn Nhu lập tức lên tiếp mũi tên thứ hai, sau đó là mũi tên thứ ba, mọi người chỉ thấy mũi ở trên không trung bị bắn ba phát, ba mũi tên đồng thời vững vàng ghim trên nền đá cẩm thạch, mũi lại rơi xuống, lập tức có tiểu thái giám đem mũi nhặt lên, trình cho thái hậu.

Mọi người nghẹn họng nhìn trần trời, không dám tin tưởng.

Còn không chờ tiểu thái giám đem mũi trình lên cho thái hậu, Lãnh Hạo liền cầm lên, chỉ thấy có ba lỗ nhỏ mà mũi không hề có vết ma sát nào tổn hại đến mũi, cười ha ha đem mũi đưa cho nam tử nhỏ, đắc ý cười: “Sứ giả nhìn một cái, nữ tử Đại Di ta khí phách thế nào? Tài bắn cung thế nào?”

Nam tử nhỏ tựa hồ không thể tin được, không muốn tin tưởng, cầm mũi nhìn đi nhìn lại, cuối cùng đắc ý của hắn không còn sót lại chút gì, vốn là chỉ đắc ý mẫn chậm rãi chuyển thành sắc mặt màu tro, cắn răng không cam lòng nói: “Tài bắn cung của Bạch vương phi rất cao, ta cam bái hạ phong.”

Rõ ràng có thể bắn trúng, lại có thể khiến cho nữ hoàn hảo không chịu chút tổn thương nào, tài bắn cung như vậy, mới là đáng sợ nhất, mà Kinh Tây bắn ba mũi tên xuyên qua mũ, đây chỉ là tài bắn cung tinh xảo trước mắt thôi, bất quá là cây mạnh mà thôi.

“Sứ đại nhân quá khen.” Ôn Nhu cũng không có bất luận tư thái gì của người thắng cuộc, vẫn là cười đến nhàn nhạt, “Tài bắn cung của Ôn Nhu ở Đại Di, cũng chỉ thường thôi, nếu không phải thân thể của Bạch vương gia có bệnh nhẹ, nhất định là mạnh hơn Ôn Nhu gấp trăm lần, mà tài bắn cung của Ôn Nhu đem so với các tướng sĩ Đại Di ở sa trường, cũng chỉ có thể là chín trâu mất sợi lông.”

(Luna: Không đáng kể)

Trước mặt mọi người vẫn là xem thường Ôn Nhu, giờ khắc này đây đều là hướng nòng ánh mắt tán thưởng, có trường kích thích thiết, ta có ta có tài bắn cung tinh tế, còn sợ hấn đến sao! Hào!

“Nữ tử Di quốc tài bắn cung còn cao như vậy, trong quân tướng sĩ tự nhiên không thể đùa được, hôm nay tại hạ có thể nói là chân chính thấy được tài bắn cung của Đại Di, bội phục, bội phục!” Nam tử nhỏ không thể không phục, nghe được câu nói của Ôn Nhu, cũng không khỏi không khiến hấn lo lắng ba phần, nếu tướng sĩ Di quốc có thật không người người đều giỏi, Hải quốc nếu muốn hướng Di quốc tiến quân, sợ là phải chuẩn bị mưu kế thật tốt.

“Sứ quan ở đâu a?” Lãnh Hạo vui vẻ kêu lên, Ôn Nhu có thể thắng được Kinh Tây hấn cũng là không tin được, thực sự là đi một bước hiểm kỳ, mà nếu không có Lãnh Triệt, không có Ôn Nhu, hấn tự nhiên cũng sẽ không để Di quốc thua như vậy, trái lại hôm nay Ôn Nhu để hấn nhìn với cặp mắt khác xưa.

(Luna: ở đoạn này đột nhiên thấy Lãnh Hạo đáng yêu thật)

Mà thời gian nghe được Lãnh Hạo gọi sứ quan, sắc mặt của nam tử nhỏ càng khó coi một phần, hấn nghĩ như thế nào cũng không thể tin được một câu nói son sắt, hôm nay kẻ mất mặt chính là, Hải quốc.

“Có.” Một lão thần râu tóc hoa râm từ trong đám người đi ra.

“Hôm nay chuyện Đại Di ta cùng Hải quốc tỷ thí, nên hảo hảo mà ghi vào sử sách a!”

“Lão minh bạch.”

“Sứ giả, tỷ thí cũng so qua rồi, không biết sứ giả còn có thứ gì tốt cho trẫm xem nữa không?” Lãnh Hạo cười nhìn về mặt xám tro của nam tử nhỏ.

Nam tử nhỏ cung kính, nói: “Tại hạ chỉ là vì Di vương dâng tặng lễ vật mà đến, đường xá xóc nảy, đã mệt nhọc.” Mặc dù hấn muốn tìm cơ hội phản hồi, lại biết không thể nhất thời như vậy.

“Nói như vậy là sứ giả mệt mỏi, muốn lưu lại trong cung hưởng hoàng yến?” Thái hậu vẫn im miệng lên tiếng, sắc mặt là có chút âm trầm.

“Tạ qua thái hậu, tạ qua Vương Thượng, đường xá mệt nhọc, tại hạ chỉ vô lực thiết yến rồi.”

“Đã như vậy, bốn cung sai người tiễn sứ giả về dịch quán.”

“Tạ ơn thái hậu.”

Đội sứ giả Hải quốc đi rồi, toàn bộ sân rộng bạo phát ra hô to: “Bạch vương phi tuyệt vời”, đám triều thần chỉ hận Ôn Nhu không phải là nam tử, có thể đem nòng tung lên cao.

Di quốc bị Hải quốc áp chế nhiều năm, chưa từng ngờ được có ngày tiêu giãn như vậy, hướng hồ hôm nay vẫn là Hải quốc tự mình tìm đến cửa xem Di quốc khốn đốn, hôm nay để đến bản thân sắc không nói nên lời, tuy rằng thực lực của Hải quốc đứng đầu, Di quốc không thể so được, đấu ở chiến trường cũng không thắng nổi, thế nhưng hôm nay tại triều đình xuất khẩu khí, ai lại không cao hứng?

Thái hậu chỉ nói mình bỗng cảm thấy không khỏe, phải về cung nghỉ ngơi, trước khi rời đi liếc mắt Ôn Nhu, ánh mắt kia, sắc bén nói không hết lời, Ôn Nhu cũng cười nhạt hướng nòng khẽ gật đầu đáp lễ.

“Tẩu tẩu, người trái lại cùng trẫm nói một chút, tài bắn cung của người thế nào lại cao như vậy, thật là áp đảo nhuệ khí của tiểu nhi Hải quốc, là lão Trần Quốc công từ dạy người? Hay là ——” Về mặt tính trẻ con của Lãnh Hạo cười tiến tới trước mặt Ôn Nhu, tròn mắt vòng vo chuyển nghịch ngợm, ha hả cười nói, “Hay là đại ca dạy người?”

Lúc này Ôn Nhu mới nhìn thật kỹ khuôn mặt của thiên tử Di quốc, lông mày rậm mắt to, anh tuấn, cùng Lãnh Triệt cũng có vài phần tương tự, tuy rằng thoát nhìn tính hải tử chưa thoát hết, thế nhưng Ôn Nhu nhìn hấn hàm chứa nụ cười, lại nhìn thấy trong mắt hấn tiểu ý trước trẫm ỏn sau, không khỏi mỉm cười, xem ra lại là một người thích diễn trò rồi.

“Khụ khụ. . .” Trong đám người Lãnh Triệt kinh hoàng vang lên vài tiếng ho khan, “Vương Thượng, ta là tử (Luna: Thần tử), vua ta không thể xưng thê vi ' Tẩu tẩu', chẳng phải là rối loạn quân chi lễ.”

(Luna: Một bạn này ghê, xưng hô thân thiết chút cũng không được nữa.)

Lãnh Hạo không để ý tới Lãnh Triệt, như trước hướng phía Ôn Nhu cười ha hả nói: “Tẩu tẩu, nay ngươi có công với đất nước, trăm muốn ban thưởng, không biết tẩu tẩu muốn ban gì?”

“Đa tạ ý tốt của Vương Thượng, chỉ là hiện tại phụ không ngờ tới muốn nhận thứ gì, trước tạ qua ân điển của Vương Thượng.” Đã có phần thưởng, nàng hà tất chối từ, từ trước đến nay nàng không phải là người thích từ chối.

“Đã như vậy, trăm thiếu tẩu tẩu một phần thưởng, nếu là tẩu tẩu nghĩ xong muốn thứ gì, chỉ cần nói với trăm là được.”

“Đa tạ ân điển của Vương Thượng.” Phần thưởng còn có thể giữ lại? Vậy liền phải chờ tới thời gian thích hợp dùng rồi, thực sự là thu hoạch không tưởng.

“Được rồi được rồi, đều hồi đại điện thôi, lạnh quá.” Lãnh Hạo chà xát tay, hướng mọi người nói đến, không có đáng đáp để vương chút nào.

Mọi người xoay người hướng đến đại điện, Lãnh Triệt cố ý chậm lại cước bộ, sau cùng đi tới bên cạnh thân của Ôn Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: HỮU HỮU LỤC Y

Hai bóng dáng bạch y, hoà lẫn, khiến cho mọi người cảm thấy, nghĩ họ là một đôi thần tiên quyền lực không thuộc về trần thế.

Huyền vương quay đầu lại, vừa vận nhìn thấy tình cảnh đó, mâu quang chìm chìm, quay đầu không nhìn nữa, cùng mọi người đi đến đại điện.

“Tài bắn cung của Vương phi rất cao, giải thích lại tốt, bội phục.” Câu nói đầu tiên của Lãnh Triệt, là tán thưởng, người nữ nhân này, tựa hồ ra làm những chuyện khiến người khác không ngờ tới, hôm nay nàng, đủ để có thể để cho hắn xác định nàng không phải là người của Thanh vương.

“Vương gia đây chính là thật tình xuất phát từ đáy lòng khích lệ Ôn Nhu?” Ôn Nhu nhàn nhạt trả lời, giữa hai người thủy chung vẫn duy trì cự ly khoảng một chưởng (Luna: có lẽ là một cánh tay), “Hay là vương gia muốn hướng Ôn Nhu nói tạ ơn?”

“Vương phi tâm tư thông tuệ, tự nhiên biết lời của ta có hay không xuất phát từ chân tâm.” Lãnh Triệt nói xong mặt không có biểu tình, phảng phất như lời nói cũng mình không có nửa phần quan hệ một dạng, “Về phần nói lời cảm tạ, ta đúng là nên hướng Vương phi nói một tiếng tạ ơn.”

“Ôn Nhu tin tưởng, nếu là bản thân vương gia giương cung bắn tên, càng có thể để cho sứ thần Hải quốc sợ hãi.”

(Luna: chỗ này ghi là sứ thần Di quốc nên mình sửa lại :P)

“Cũng có thể giống như dự đoán của Vương phi, không lâu sau, ta cũng chỉ có thể trở thành một thi thể lạnh.”

“Vương gia ngược lại cũng biết được rõ ràng, cho nên vẫn là bảo vệ tốt cái mạng này cho thật tốt, đừng làm khó thầy thuốc như ta.” Quân hãn thế nào lần qua lần lại, chỉ cần giữ lại mạng, là được, nàng cũng không có bản lĩnh thông thiên cải tử hồi sinh.

Nếu không phải cái lời thề nhập môn kia, nếu không phải mỗi đệ tử nhập môn đều phải thề, nàng mới không rảnh rồi quân sống chết của hắn, mặc dù sẽ cảm thấy trên thế giới cứ thiếu một nam tử trịch tiên như vậy có chút đáng tiếc.

“Thầy thuốc thiện tâm, ta hiểu được.” Lãnh Triệt như trước mâu quang nặng nề, “Chỉ là Vương phi không biết, phong mang quá lộ không phải là chuyện tốt, Vương phi cũng biết ngươi hôm nay bắn tên nhanh như vậy, kinh sợ không chỉ có Hải quốc?”

Sóng ngầm bắt đầu khởi động, hắn chưa từng tương lai sẽ xuất hiện người tương trợ mình, thế nhưng nếu nàng là vì cứu hắn mà cuốn vào, hắn tất cũng sẽ không trơ mắt nhìn nàng bị sóng ngầm thôn phệ, dù sao hắn không phải một người vong ân phụ nghĩa.

“Trong lời nói của Vương gia.” Nàng đương nhiên phong mang quá lộ không phải là chuyện tốt, giấu tài mới là người khôn ngoan, nhưng mà mạng của bệnh nhân trong tay, xảy ra trước mặt, không phải do nàng chọn, huống hồ việc đầu sủi lửa bỏng nàng cũng đã làm qua, còn có gì để sợ hãi? Nàng không tin còn có cái gì có thể làm khó được nàng, “Ôn Nhu không thể làm chính là thấy chết mà không cứu được, tin tưởng vương gia cũng sẽ giống như Ôn Nhu.”

“Nga? Thật không? Nói như vậy, Vương phi trái lại hiểu ta rồi?”

“Bởi vì, ta tin tưởng, vương gia vẫn chờ Ôn Nhu tới cứu trị, tự nhiên sẽ không đối với Ôn Nhu thấy chết mà không cứu được, Ôn Nhu nói có đúng không?” Nàng cũng mơ hồ phát giác được, triều đình Di quốc này có thể nói là âm vận dừng động, chỉ là không biết trong đó có bao nhiêu thôi.

Mà Bạch vương Lãnh Triệt này, khẳng định cũng là một đám ám vận trong đó, hôm nay nàng vì bảo hộ ạng của hắn mà phong mang, bị người khác nghĩ lầm nàng cùng hắn cùng hắn là một phe, vậy cũng sẽ không thể tránh khỏi tự lãnh đại họa vào người rồi.

(Luna: Ủa chị không phải cùng ảnh là một phen sao???)

Nếu lúc trước nàng biết cứu hần một mạng sẽ phiền phức như vậy, nàng chẳng thà chọn chạy trước tốt hơn, hà tất vì danh tiếng đột nhiên nghĩ đến cùng hần nói điều kiện, bây giờ nghĩ lại nàng cảm thấy cái được không bù đủ cái mất rồi?

Thôi, cái mạng sát thủ này của nàng, nếu không phải bị bắn lên, chẳng phải là không thể tận hưởng thú vui trên đời? Nếu là cuộc sống này nhàm chán, thì lại đến một nơi mà nàng có thể tiêu điều tự tại khác cũng không muộn.

“Vương phi thanh khiến thông minh, nói gì cũng đúng.” Người nữ nhân này, tâm tư thật nhạy cảm không giống thường nhân, lại không thuộc về bất luận kẻ nào, nếu có thể vì mình sử dụng, không biết thế nào?

“Ha ha, có phu quân tri kỷ, cũng là không sai.” Ôn Nhu sang sang cười, bước lên cầu thang, đem Lãnh Triệt bỏ rơi lại phía sau.

Lãnh Triệt hơi ngẩn ra, mặt âm trầm cũng hướng đại điện bước.

Ôn Nhu vào đại điện, an vị, Ôn Nhan liền xông tới, gương mặt sùng kính nói: “Đại tỷ tỷ, mới vừa rồi chúng ta đều nhìn thấy, tài bắn cung của đại tỷ tỷ thật là tốt, đề sứ thần Hải quốc mất mặt.”

“Bạch vương phi khiến cho Đại Di chúng ta quá nhiều thể diện, không nhìn thấy mới vừa rồi đáng đáp phách lối của sứ thần Hải quốc, Bạch vương phi thật là làm cho bọn họ hảo hảo ghen một phen.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Mới vừa rồi mấy tên đại thần còn theo đuổi nói Ôn Nhu không tốt, biết được Vương Thượng cũng thưởng thức Ôn Nhu, lại quay đầu nịnh bợ.

“Hừ, đường đường là Bạch vương phi Di quốc, trước mặt sứ giả Hải quốc xuất đầu lộ diện còn thể thống gì? Từ Mạn vốn là đồ kị dung mạo của Ôn Nhu, hôm nay Ôn Nhu được Vương Thượng thưởng thức càng làm cho nàng tức giận, “Cái này nếu truyền ra ngoài, còn không phải là nữ tử Đại Di chúng ta mất thể thống? Có thể nào bởi vì nữ nhân đã từng làm ra những chuyện khiến người gièm pha, hủy đi danh tiếng của toàn bộ nữ tử Đại Di chúng ta.”

“Đúng vậy, cha ta từng nói, nữ tử học chút cảm kỳ thư họa, thi từ ca phú là được rồi, người học vũ đao lộng thương căn bản không phải nữ tử tốt, bắt quá xem Bạch vương phi như vậy, vừa ăn chứng với lời nói của cha ta.”

“Các vị tỷ tỷ, thỉnh không nên nói như vậy, đại tỷ tỷ tuy rằng từ nhỏ luyện thương luyện kiếm, nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa có tri thức hiểu lễ nghĩa cũng là. . .” Ôn Tâm lại giả bộ đứng lên vì Ôn Nhu biện giải, gương mặt nũng nịu, để Ôn Nhu cảm thấy chán ghét.

“Vũ đao lộng thương có gì không tốt? Có cái gì không được? Chúng tiểu thư cảm thấy rất có mặt thể thống rất mặt sao?” Ôn Nhu vốn không muốn cùng những thiên kim tiểu thư này tốn nhiều hơi sức, thể nhưng các nàng luôn luôn không cho tai của nàng được thanh tịnh, vậy đừng trách miệng nàng không lưu tình, “Năm đó thái tổ của Vương Thượng lấy giang sơn Đại Di, chính là thái tổ vương hậu cùng thái tổ Vương Thượng một lượt ra sa trường, nếu theo như chúng nói như vậy, thái tổ vương hậu cũng là mất thể thống rồi? Không phải nữ tử tốt?”

“Người nói vậy! Già mồm át lễ phải! Chúng ta khi nào nói qua thái tổ vương hậu không phải? Thái tổ vương hậu là anh thư, người thì như thế nào có thể cùng thái tổ vương hậu so được?” Đối phương mặc dù đuối lý, cũng không tính nhượng bước

“Có gì không so được? Cùng là nữ nhân, thái tổ vương hậu vì nước vì nước làm vẻ vang đó là anh thư, Ôn Nhu vì nước làm vẻ vang đó là mất thể thống, là Ôn Nhu già mồm át lễ phải, hay là bọn người không nên đồn Ôn Nhu vào đường cùng không lưu lại chút mặt mũi nào?” Một đám nữ nhân chỉ biết trốn trong phủ, nàng cũng không muốn cùng các nàng nhiều lời.

“Bạch vương phi nói rất có lý, ai nói nữ tử không bằng nam tử? Ai nói nữ tử không thể quanh mình chính đại đứng trước mặt người khác? Nữ tử chúng ta cũng có thể giống như nam tử, vì nước tranh vinh quang, thái tổ vương hậu có thể danh xưng là anh thư, nữ tử ta vì sao không thể?” Có một nữ tử lực ý đứng lên, nghiêm túc nói, âm thanh không lớn nhưng lại có lý, làm lời nói của Từ Mạn cùng các tiểu thư nghẹn xuất không ra miệng.

Ôn Nhu nhìn nữ tử này có chút hảo cảm, không khỏi cùng nàng khẽ gật đầu cười.

“Bạch vương phi, tiểu nữ danh Lục Y, là nữ nhi của Binh bộ Thượng thư, nếu như Bạch vương phi bất khí, Lục Y muốn cùng Bạch vương phi kết giao bằng hữu.” Lục Y mỉm cười, nhàn nhạt giống như hoa sen mới nở.

Trước khi chưa gặp qua Ôn Nhu, Lục Y cũng như mọi người vậy có cái nhìn không tốt về Ôn Nhu, nhưng là khi gặp qua Ôn Nhu, nàng cảm thấy, Ôn Nhu cũng không phải là người như trong tin đồn, nếu đó là sự thực, nhất định có nguyên nhân gì đó mà người ngoài không biết được, thời gian khi nhìn đến Ôn Nhu vì Bạch vương vì Di quốc đứng ra, nàng đối với nàng đã không còn cảm giác chán ghét như trước nữa.

Nếu nói là người như vậy bị vạn người phi nhổ, vậy đám nữ tử đang ngồi ở đây thì phải cho là như thế nào?

“Lục Y cô nương, gọi Ôn Nhu là được, Bạch vương phi trái lại mới lạ rồi.” Nguyên lai là nữ nhi của Binh bộ Thượng thư, có thể cùng giai nhân như vậy kết bạn, cũng là không tệ.

Hoàng yến giăng co hơn một canh giờ, tất cả mọi người có chút mệt mỏi, thái giám quản sự lại xuất hiện, hướng mọi người thân, nói: “Các tiểu thư đã mệt

rồi, mời đến hậu điện nghỉ ngơi một chút, một chút nữ ở thiên điện thái hậu vì các tiểu thư làm tiểu yến.”

Cái tiểu yến này rốt cục đến, khóe môi của Ôn Nhu hơi cong lên, nàng tiến cung là vì cái tiểu yến này.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: TIỂU YẾN HOÀNG GIA

Mẫu Vân các, cung chuyên để hoàng thân quốc thích nghỉ ngơi.

“Đại ca, người nói, thái hậu ban cái tiểu yến này là vì cái gì?” Huyền vương ngồi ở ghế thái sư, phía sau có tiểu thái giám đang vì hắn xoa vai, trong tay hắn cầm một quả táo, chậm rãi cắn một cái, nhắm mắt lại chậm rãi nói, dáng dấp cực kỳ hưởng thụ.

“Ta đây làm thế nào biết.” Lãnh Triệt ngồi ở trên tháp trước cửa sổ, trong tay đang cầm một con lò sưởi tinh xảo, khi thì ho khan, sắc mặt tái nhợt, có vẻ không hề tức giận.

“Vậy tứ đệ người nói.” Huyền vương đã sớm dự đoán được từ trong miệng Lãnh Triệt hỏi không ra cái gì, liền hướng Lam vương đang nằm trên mây nhân tháp, có hai tiểu thái giám bóp ai đấm chân, vẫn còn đang nhắm mắt, hỏi.

Lam vương cũng ngủ quên tuần dật, chỉ là cùng Lãnh Li Lãnh Triệt đứng chung hán liền mất đi rục rờ, nhưng mà trên mặt mỗi một tác, đều lộ ra hàn ý sâu đậm, phảng phất kẻ khác không đến gần được.

Nghe xong lời nói của Huyền vương, sau một lúc lâu, Lam vương mới chậm rãi nói: “Lòng nhị ca biết rõ, hà tất hỏi lại ta.”

“Có sao? Ta biết không?” Huyền vương đậm đậm nhất tiếu, mở mắt ra, cười nhìn Lam vương, “Tứ đệ luôn luôn thông minh, ta cùng với đại ca chờ tứ đệ giải thích nghi hoặc cho chúng ta, tứ đệ vẫn là mau mau nói đi.”

“Nhị ca a nhị ca, xem ra ngày qua quá nhàn tản rồi, đến đầu óc cũng nhàn tản?” Lam vương đột nhiên mở mắt ra, một cước đem thái giám đấm chân đá ngã xuống, “Mang xuống, đánh đến chết mới thôi.”

“Lam vương gia tha mạng! Lam vương gia tha mạng! Không biết nô tài phạm vào lỗi sai gì chọc giận Lam vương gia!” Tiểu thái giám vội vã dập đầu dập đầu trên đất, Lam vương này, chính là ác ma!

“Lực đạo không đúng làm sao hầu hạ bốn vương, không phải là bản thân muốn chết sao?” Lam vương vừa hai mắt nhắm nghiền, đối với tiếng khóc kêu của thái giám cầu xin tha thứ làm như không nghe thấy, “Còn không mau mang xuống? Ô ư tai của bốn vương!”

Tiểu thái giám khóc cầu xin tha thứ, lại bị kéo xuống một cách vô tình.

Huyền vương cũng thờ ơ, chỉ có Lãnh Triệt hơi nhướng mi, lên tiếng khuyên nhủ: “Tứ đệ, bất quá là một chút sai nhỏ, cần gì phải lấy mạng của hắn?”

“Sai nhỏ?” Lam vương cười nhạt, “Đối với dạng nô tài này, làm sao phân được sai lớn sai nhỏ, đại ca, nếu mọi người đều như người như vậy, trên dưới Đại Di này đều là kẻ hèn nhất.”

Lãnh Triệt không nói gì thêm, phảng phất là như là quen với trào phúng của người khác, cúi thấp đầu xuống.

“Tứ đệ, lời này của người không đúng rồi.” Huyền vương tạo nhã cười, thanh âm của hắn như xuân phong ấm áp, “Tứ đệ cũng đừng quá quan tâm đến trọng tâm câu truyện, mau nói cho ta biết thái hậu tổ chức tiểu yến là có ý đồ gì.”

“Bất quá là vì nguy trang để đám thiên kim công tử chọn lương duyên, vì Vương Thượng nạp phi hậu.”

“Hậu cung Đại Di đúng là cần thêm vào, nhìn Vương Thượng cứ như vậy, thật lo lắng Đại Di không người nối nghiệp.” Huyền vương cười nhạt một tiếng, trên mặt có chút thần sắc lo lắng.

Lam vương từ chối cho ý kiến, Lãnh Triệt không nói, toàn bộ gian phòng lại lần nữa rơi vào im lặng.

“Ha ha, cũng tốt, thừa dịp cơ hội lần này, thêm chút nữ tử cho vương phủ của huynh đệ chúng ta, cũng không thể nói Vương Thượng huynh đệ chúng ta đều là binh sĩ độc thân.” Huyền vương đánh vỡ trầm mặc, chỉ thấy hắn cười nhìn Lãnh Triệt, “Không đúng, đại ca cũng không thể làm bạn cùng bọn ta.”

“Nhị đệ, đừng vội hồ ngôn.” Lãnh Triệt lắc đầu bất đắc dĩ.

“Ta còn chưa có hồ ngôn, thế nào, tứ đệ, tôi nay tiểu yến người muốn tham gia?”

“Ta đối với loại oanh oanh yến yến này không cho chút hứng thú nào, nuôi trong phủ cũng là rước lấy không thuận cho bản thân, nếu là nhị ca muốn, liền đi.”

“Vậy tổng so với tứ đệ lúc nào cũng hoa túc liễu rồi.” Huyền vương không nhìn Lam vương, còn lộ ra dáng tươi cười chiêu bài của hắn, “Thế nào, đại ca, ngươi muốn đi?”

“Ta là người có thể thất, đến chỗ đó làm gì? Không đi.” Riêng là nghĩ đến nữ nhân liền đau đầu.

“Thế nhưng tàu tẩu nhất định sẽ đi, đại ca không đi?”

“Nếu nàng thích, đi liền đi, cùng ta có quan hệ gì đâu.”

“Đều là người không thú vị, các ngươi không đi, ta đi một mình.” Huyền vương có chút bất đắc dĩ khoát tay áo.

Đầu quả tim của Lãnh Triệt rút ra một trận đau nhức, mắt nhìn về mặt xuân phong ấm áp của Huyền vương, mâu tử đen như mực lạnh đến như vực sâu, chậm rãi đứng lên, “Nhị đệ cùng ngũ đệ tự tiện người, thân thể ta không tốt, trước hồi phủ, ngũ đệ hướng Bạch vương phi chuyển cáo một tiếng.”

Lãnh Triệt chợt thấy có chút đau lòng, cuối cùng là muốn, tương trợ vì địch.

Huyền vương nhẹ nhàng cầm quả táo trong tay, mâu tử hàm chứa ý cười cũng chậm lạnh xuống.

Khó khăn lắm mới đến tối, hoàng cung khắp nên treo phong đăng, hành lang, gió thổi qua, phong đăng bao phủ cả hoàng cung.

Thiên điện tiểu yến, nhạc đã nổi lên, hương tiết mê say, phương tâm rục rịch.

Tiểu yến này, công tử trẻ tuổi cùng tiểu thư gia, không cần như trên trên đại điện, các loại lễ nghi quy củ, nữ tân mặc dù cùng nam tân dự yến là cách nói ngầm, cũng không có dùng sa trường mòng ngăn ra, để các tiểu thư công tử tha hồ chọn người ngưỡng mộ trong lòng.

Mà nay vai chính của tiểu dạ yến là Lãnh Hạo, tự nhiên cũng sẽ không được thiếu, mà Ôn Nhu cảm thấy thái hậu cùng đế vương cũng ở đây, rất tốt.

Thái hậu cho lui hết đám ca cơ vũ nữ, hòa ái cười nói: “Tiểu yến tối nay, chư vị đều không cần câu nệ, cứ vui vẻ là được, tối nay, bồn cung là muốn, các thiên kim hiển một phen, vì mọi người trợ hứng, thế nào?”

Tiếng nói của thái hậu vừa dứt, chúng tiểu thư đều là kinh ngạc dùng khăn che miệng lại, hai mắt nhìn nhau, muốn hiển, các nàng chẳng bao giờ có thể nhận được tin tức như vậy, nếu là sớm biết, tất sẽ háo hức chuẩn bị một phen.

“Chúng thiên kim không nên kinh hoảng, đột nhiên phát huy chẳng phải là càng lộ ra bất phẩm sao? Bồn cung không có cho báo trước.” Thái hậu tự nhiên biết trong lòng đám thiên kim tiểu thư nghĩ cái gì, nếu để cho các nàng chuẩn bị trước, chẳng phải là uống phỉ an bài của nàng?

“Thái hậu, phụ nguyện vì chư vị mở màn trợ hứng.” Ôn Nhu đứng lên, hướng thái hậu hơi khom mình hành lễ, bởi vì hôm nay nàng vì Di quốc làm một chuyện về vang ánh mắt của tất cả mọi người đến dồn lên người nàng, có rất nhiều nam tử vì dung mạo khuynh của nàng mà mê mất.

Thái hậu nhướng mi, không vui nói: “Bạch vương phi, cũng biết tiểu yến hôm nay là vì cái gì?” Một phụ nhân lại còn dám đến góp vui?

“Phụ biết được, chi là cũng không phải là phụ vì cái gì, chỉ là phụ muốn vì chư vị tiến cử một người mà thôi.” Kịch tối nay, nàng không phải vai chính rồi.

“Nga? Bạch vương phi muốn tiến cử người phương nào?”

“Tam muội của phụ, từ nhỏ được đàn được một khúc hay, khúc đàn tranh có thể ôm đến ba ngày, có thể nói là tuyệt luân.” Đây cũng không phải nàng thổi phồng, trong trí nhớ mỗi khi vừa nghe đến Ôn Nhan đàn, đó là vào đông, lại cũng có thể dự chim chóc hạ xuống đình.

“Có tài đánh đàn kỳ tài thế này, Bạch vương phi còn không mau mau đem nàng dẫn lên đây?” Thái hậu tựa hồ là rất hứng thú.

Chúng thiên kim nghe được lời nói của Ôn Nhu, không khỏi hướng Ôn Nhan ném cho ánh mắt ghen dữ, các nàng không nghĩ tới lời nói của Ôn Nhu cư nhiên dùng được, thái hậu cư nhiên lại tin, nếu là các nàng biết lời của nàng dùng được, đã sớm nịnh bợ nàng rồi, thực sự là hối hận không kịp.

Hơn nữa Ôn Tâm, khí hận càng nhiều nghiêng răng nghiêng lợi, nàng còn chưa lên sân khấu, lại để cho tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia dẫm lên đầu nàng! Nghĩ như vậy, nàng dùng đôi mắt cực kỳ đáng thương nhìn Thanh vương bên dãy nam tân đối diện, ai ngờ được thứ mà nàng nhìn thấy chính là, hai mắt của Thanh vương thẳng tắp nhìn chằm chằm Ôn Nhu! Để cho nàng vừa tức vừa hận đến đến xiết chặt khăn lụa trong tay.

Mà Ôn Nhan, đầu tiên là kinh ngạc không thôi, rồi đến mặt đỏ tới mang tai, nàng thế nào nghĩ tới Ôn Nhu cư nhiên cho nàng một cơ hội tốt như vậy, đang lúc mọi người chú ý, nàng chậm rãi đứng lên, đáy lòng nhảy nhót suýt nữa đã quên mình là ai.

Ôn Nhu cúi đầu khẽ cười, Ôn Tâm, ta ngươi xem từng chút một, thứ người muốn có nhất, bị ta hủy như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: THANH VƯƠNG TÍNH TOÁN

“Ôn Nhan gặp qua Vương Thượng, gặp qua thái hậu, Vương Thượng vạn, thái hậu kim.” Ôn Nhan khăn trương có chút co quắp, phúc, nhưng vẫn vui đầu.

“Miễn lễ.” Thái hậu cười gật đầu, “Ngẩng đầu lên để bốn cung nhìn một cái.”

Ôn Nhan nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, thái hậu xem tỉ mỉ, khen: “Thật là một mỹ nhân, Ôn đại nhân hào phúc khí, các nữ nhi như hoa như ngọc.”

“Tạ ơn thái hậu khen ngợi.” Nghe thái hậu khen, Ôn Nhu cùng Ôn Tâm cùng đứng lên, hướng thái hậu phúc thân, thái hậu vội vã khoát tay áo, “Được rồi được rồi, bốn cung bắt quá chỉ khen một câu, không cần phải tất cả đứng lên đầu, ngồi xuống đi.”

“Tạ ơn thái hậu.”

“Nghe nói tam cô nương cảm nghệ rất tốt, không biết tam cô nương có nguyện ý hay không vì bốn vì bốn cùng chư vị đàn một khúc.”

“Ôn Nhan không dám cư cao tự ngạo, chỉ mong vì thái hậu đàn một khúc không làm bản tai của thái hậu.” Ôn Nhan khiêm tốn nói, mặt như hoa đào nở đỏ tươi.

“Người đến, lấy đàn.”

Thái hậu ra lệnh một tiếng, liền có hai cung nữ mang một cây đàn tranh đến, an bài tốt, Ôn Nhan hướng mọi người phúc thân chào, liền ngồi xuống, giơ lên hai tay, mười ngón xoa tranh huyền. (Luna: dây đàn.)

Chỉ thấy ngón trỏ của nàng gảy, liền có âm thanh xuôi theo ngón tay phát ra, chỉ nghe tranh âm không khoát, dư âm bên tai không dứt, tranh âm kéo dài, mới bắt đầu như trăng treo dốc núi, thư giãn êm dịu, tiện đà như khoảng không núi hoang thê lương réo rất thảm thiết, như Hoàng Hà bị tráng quay về, như đại mạc thảo nguyên tư thế hào hùng, dần dần trắng tàn, dốc núi mơ hồ, dư âm lượn lờ.

Hoàn tất khúc, Ôn Nhan đứng lên hướng mọi người hơi khom người một cái, mọi người vẫn còn đắm chìm trong tiếng tranh khúc ngoạn mục của nàng, cho người khó có thể tin tranh âm bằng bạc khí thể như vậy đúng là xuất từ tay nữ tử.

“Hào cảm nghệ.” Lãnh Hạo dẫn đầu vỗ án trầm trồ khen ngợi, mọi người cũng hồi thần theo, thiên điện lộ lên âm thanh tán thưởng, Ôn Nhan xấu hổ, Ôn Tâm hận không thể cắn một ngụm.

Còn không chờ thái hậu lên tiếng khen, Lãnh Hạo liền vang lên thanh âm kinh ngạc nghi vấn: “Ôn tam cô nương chiếc nhẫn trên tay phải nhìn thật quen mắt, giống như là đã thấy qua ở đâu vậy.”

Lãnh Hạo lời kia vừa thốt ra lời kia vừa thốt ra, Ôn Nhan ngẩn người, Ôn Nhu kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về mặt tính trẻ con của đế vương, lông mi hơi rũ xuống, mâu tử vòng vo chuyển, nếu đế vương đi đầu mở miệng, nàng liền không thể lúc này cướp đoạt lời nói, chỉ có thể xem rồi mới nói tiếp.

“Không biết ôn tam cô nương có thể tháo ra cho Trẫm xem một chút?” Hắn làm sao sẽ nhìn không ra món đồ quan trọng như vậy, chỉ bất quá chẳng biết tại sao sẽ xuất hiện trên tay một nữ tử mà thôi.

“Vương Thượng, cái này. . .” Ôn Nhan co quắp, không khỏi nhìn về Ôn Nhu, Ôn Nhu cũng cúi đầu, giả bộ không nhìn thấy ánh mắt của nàng.

“Vương Thượng, đồ của cô nương gia làm sao có thể tháo xuống cho người nhìn? Hồ nháo.” Thái hậu bắt đầu dĩ trách mắng.

“Nhìn một cái cũng không có gì quá đáng mà, tam cô nương, trầm nhìn một cái liền trả lại cho người, yên tâm, trầm ăn không được nó đâu.” Sợ là lo lắng Ôn Nhan sẽ không đem nhẫn đưa cho hắn xem một dạng, vừa cười vừa lừa, chọc cho Ôn Nhan nhìn không được, khẽ cười ra một tiếng rồi lập tức nín thinh, tháo nhẫn xuống đưa cho Lãnh Hạo.

Mà mọi người, giờ này khắc này cũng đem lực chú ý tập trung lên người của Ôn Nhan chuyển dời đến nhẫn trong lòng bàn tay Lãnh Hạo, thời gian Huyền vương nhìn thấy khoe miệng cong lên một tiểu ý, bụng lý rượu lên khẽ hóp một ngụm, hoàng cung này, thực sự là nhất khắc cũng không được rời rảnh, Thanh vương khi nhìn đến nhẫn sắc mặt phút chốc thay đổi.

“Đây không phải là nhẫn của ngũ ca sao?” Lãnh Hạo một câu gây thơ thoát ra khỏi miệng, kinh hách không chỉ là Ôn Nhan, Ôn Tâm càng cả kinh đứng lên, không thể tin nhìn nhẫn trong lòng bàn tay của Lãnh Hạo, sắc mặt vô cùng trắng bệch.

Ôn Nhu cũng giả bộ kinh ngạc đứng lên, cau mày hỏi: “Vương Thượng, người đã xem rõ chưa? Đây chính là đồ của tam muội muội, làm sao có thể là đồ của Thanh Vương gia? Nếu nói là Thanh Vương gia đưa, cũng nên đưa cho ta nhị muội muội mới phải, Vương Thượng, người xác định đây là nhẫn của Thanh Vương gia sao?”

Ôn Nhu nói, đôi mắt nhìn Lãnh Hạo, đế vương này, đến tột cùng là cùng ai một chỗ? Mà không Mà không quản hắn thế nào, chuyện nàng quyết định

muốn làm, liền nhất định phải hoàn thành.

“Bạch vương phi nói phải, Vương Thượng, người có thể nhìn chuẩn, không thể nói lung tung được.” Thái hậu cũng rõ ràng nhất lấy làm kinh hãi, mắt nhìn Lãnh Hạo, lại đưa mắt chuyển đến nhìn trong lòng bàn tay của hắn.

“Mẫu hậu, cái này trăm làm sao có thể nhìn sai, nhẫn này, là năm đó đại thọ bốn mươi tuổi của phụ hoàng, lệnh cho nghệ nhân làm ngọc của cả nước vì huynh đệ bọn ta mấy người cố ý làm ra, bên trong chiếc nhẫn ngọc này còn có khắc tên của bọn ta.” Lãnh Hạo nói, đem nhẫn ngọc cầm trong tay, chậm rãi chuyển, đợi khi hắn nhìn vào thấy được một chữ ‘Hoàng’ được khắc bên trong, liền đưa nhẫn cho thái hậu xem, “Mẫu hậu người, đây không phải là tên của ngũ ca sao? Nếu là mẫu hậu cùng tâu tâu còn chưa tin, trăm cũng mang nhẫn trên tay rút ra cho mọi người xem.”

Dứt lời, Lãnh Hạo chợt mở tay trái của mình ra, thật sự có một chiếc nhẫn ngọc giống y hệt đang đeo ở trên ngón giữa của hắn.

“Ngũ ca, có phải là người thích Ôn gia tam cô nương hay không, lằng lể đem chiếc nhẫn này tặng cho nàng?” Lãnh Hạo cầm lấy nhẫn ngọc của Thanh vương, hướng Thanh vương cười đến như kẻ trộm.

“Sẽ không! Thanh Vương gia không phải người như thế!” Còn không chờ Thanh vương nói, Ôn Tâm cũng không nhịn được nữa, lên tiếng vì Thanh vương biện giải, cùng với nói là vì Thanh vương biện giải, chẳng phải là đáng nói vì bản thân biện giải sao, nếu thật là giống như Vương Thượng nói, nàng muốn hướng đi đâu? “Nhất định là Thanh Vương gia không cẩn thận làm mất nhẫn ngọc, bị tam muội muội nhặt được.”

“Xin Vương Thượng trả lại nhẫn, có lẽ là hạ thần không cẩn thận làm mất nhẫn ngọc ở nơi nào đó lại vừa vặn bị Ôn tam tiểu thư nhặt được, hướng hồ hạ thần căn bản cũng không nhận thức Ôn tam tiểu thư, làm sao có thể mang nhẫn tặng như người vừa nói.” Thanh vương tự nhiên biết mình làm mất chiếc nhẫn ở nơi nào, chỉ là biết mất mấy người, làm sao biết được xuất hiện trên tay một nữ tử không nhận thức, rõ ràng có người muốn lấy chiếc nhẫn này tố cáo hắn, hắn có thể nào làm cho đối phương đạt được nguyện vọng, “Vừa vặn mấy ngày trước đây Thanh vương phủ bị kẻ cắp náo loạn, nhân có lẽ cũng là do lúc đó bị người lấy mất cũng không chừng.”

Ôn Nhan nghe Thanh vương nói những lời như vậy, vội vã quỳ rạp xuống đất, lắc đầu ủy khuất nói: “Nhẫn ngọc này không phải Ôn Nhan nhặt được, cũng không phải Ôn Nhan lấy trộm, là đại ——”

“Vốn tưởng rằng Thanh Vương gia rất là can đảm thừa nhận, không nghĩ đến chỉ là nguy quân tử tốt mã dễ cưỡi.” Ôn Nhu trào phúng cười, ngăn chặn lời nói của Ôn Nhan, khinh bỉ nhìn Thanh vương, “Tam muội muội ta trong ngày thường đại môn không ra nhị môn không bước, làm sao có thể nhặt được nhẫn ngọc như Thanh Vương gia vừa nói? Mà Thanh Vương gia nói chuyện kẻ cắp, càng không thể nào, đặc mấy ngày trước đây tam muội muội mỗi ngày cùng ta ở chung một chỗ, tất cả hạ nhân của Bạch vương phủ đều có thể làm chứng. Thanh Vương gia nếu không phải muốn đối với tam muội muội ta phụng trách, lúc trước cần gì phải đem nhẫn ngọc làm vật đính ước tặng cho tam muội muội? Hôm nay Thanh Vương gia không thừa nhận liền, còn nói xấu tam muội muội ta sao?”

“Nhất phải hồ ngôn! Bôn vương căn bản cũng không nhận thức nàng, sao lại đem nhẫn ngọc tặng cho nàng?” Thanh vương cả giận nói, nhìn chăm chăm Ôn Nhu hai mắt như muốn phun ra lửa, lẽ nào người nữ nhân này có thật đối với hắn một nửa tình cảm cũng không có sao? Dĩ nhiên muốn mang nữ tử khác bỏ vào trong ngực của hắn? Là đang trả thù hắn không cần nàng sao?

Ôn Nhu tiến lên đỡ Ôn Nhan dậy, Ôn Nhan ngẩng đầu một cái, hàm răng cắn môi dưới, giọt nước mắt đọng trên khóe mắt không rơi, đáng đáp cực kỳ ủy khuất, hai mắt nhìn chăm chăm Thanh vương, điềm đạm đáng yêu nói: “Nhẫn ngọc này là Thanh vương tặng cho Ôn Nhan.”

--- -----Phân Cách Tuyển Luna Huang----- ---

Lần này Thanh Vương nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội rồi. Còn dám nghĩ Nhu tỷ vì trả thù hắn không cần nàng nữa chứ.

Tác giả viết Thanh vương cùng Lam vương lâu lâu ghi ngũ ca, lâu lâu lại tứ ca, ta cũng rối lăm mọi người thông cảm nha.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: VỌNG TƯỚNG KHAI THOÁT

“Ôn Nhan! Người chó nói nhảm! Thanh Vương gia làm sao sẽ đem nhẫn ngọc tặng cho người! Người bắt quá chỉ là một thứ nữ nhỏ nhen!” Ôn Tâm chỉ vào Ôn Nhan phẫn nộ hô, suýt nữa đã đem câu “Muốn tặng thì cũng phải tặng cho ta” nói luôn ra miệng, nhưng mà nàng biết, lúc này ở đây không thể cho nàng làm can được.

Thế nhưng, tới nay vốn là Vương Thượng hạ chỉ vì nàng cùng Thanh Vương gia tứ hôn mới đúng, thế nào liền biến thành hiện tại như vậy? Ôn Nhu, nhất định là con tiện nhân Ôn Nhu kia làm!

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Ôn Tâm nhìn chăm chăm Ôn Nhu bộc phát thâm độc, lại muốn hủy đi hôn sự của nàng cùng Thanh Vương gia! Nàng muốn để cho nàng chết không được từ tế!

”Trần Quốc công tử làm càn! Vương Thượng cùng bốn cung còn ở chỗ này! Không phải do ngươi ở đây hô to!” Ánh mắt sắc bén của thái hậu rơi xuống trên người Ôn Tâm, còn tưởng rằng Triệu Yên Nhi có thể nuôi cái dạng nữ nhi gì, hóa ra lại là một chủ thiếu kiên nhẫn như thế, thật cho mình xem là Thanh vương phi sao? Mà nàng Khương Phù Dung, lúc trước sao lại xem trọng người như thế? Còn muốn cùng Thanh vương một phe.

Việc tối nay, nhìn Bạch vương phi mỗi chữ mỗi câu đều có lý, lúc này muốn diễn cái kịch kia cũng khó, muốn quấy rối hôn sự của Thanh vương cùng Ôn Tâm, mà việc làm của Ôn Nhu này lúc sáng, cùng Triệu Yên Nhi miêu tả hoàn toàn không hợp, nhìn cũng thấy được không dễ bắt chẹt, lúc trước không nên tùy ý để Triệu Yên Nhi tự mình xử trí, nếu là nàng cùng Bạch vương trở thành một phe, sợ là còn khó thêm một phần.

Mà Vương Thượng người chuyện gì cũng không để tâm, hiện nay lại muốn quản việc này của Thanh vương, là tâm tính thay đổi sao?

”Thái hậu thứ tội!” Thái hậu quát lớn khiến Ôn Tâm tỉnh táo không ít, mặc dù im lặng, vẫn như cũ căn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Ôn Nhu.

”Nhị tỷ tỷ....” Ôn Nhan khóc thút thít, kì thực đáy lòng cũng khủng hoảng tới cực điểm, “Ôn Nhan tuy là thứ nữ, nhưng cũng là tay chân của nhị tỷ tỷ, nhị tỷ tỷ sao có thể nói Ôn Nhan như vậy, huống hồ chiếc nhẫn ngọc này, xác xác thật thật là Thanh Vương gia tặng cho Ôn Nhan....”

Ôn Nhan cuối cùng cũng hiểu ý đồ Ôn Nhu mang nàng tiến cung, là nàng tự cho là thông minh, cho rằng Ôn Nhu không có biết được chuyện nàng cùng Lý An Âm hợp mưu, chẳng qua là đang chờ đợi thời cơ tốt nhất đem nàng xử trí, nàng không giết nàng, không xử trí nàng, nhưng là mang nàng đẩy lên đầu con sóng, để cho nàng tiến thoái không được, đi sai một bước cũng sẽ thịt nát xương tan.

Mới vừa rồi lúc Ôn Nhu cúi người đem nàng nâng dậy, nói nhỏ bên tai nàng, nàng nghe được thanh thanh sở sở, trong lòng cũng biết được rõ ràng, “Nếu ngươi không một mực chắc chắn khẳng định chiếc nhẫn ngọc này là do Thanh vương tặng, ngươi sẽ chết không có chỗ chôn”, đây là Ôn Nhu nói bên tai nàng, nàng cũng đã biết, khi nàng bắt đầu nhận nhẫn ngọc Ôn Nhu đưa cho, nàng liền tiến vào trong bẫy rập Ôn Nhu bày sẵn.

Mà Ôn Nhu nói bên tai nàng, cho dù nàng muốn hay không muốn cùng phải hiểu rõ, nếu là căn cứ nói nhẫn ngọc là do Thanh Vương gia tặng, còn có thể tiến vào Thanh vương phủ làm thiếp thất, nhất định lưu lại được con đường sống, còn nếu là vào thời khắc này nàng thê thốt phủ nhận, Ôn Tâm cùng Triệu Yên Nhi nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, chắc chắn để cho nàng sống không bằng chết, cùng với chết, chẳng thả nàng buông tay đánh một trận.

Huống hồ, nàng hiểu, Ôn Nhu đem nàng làm đối tượng trả thù Thanh vương cùng Ôn Tâm, lợi thế của Trần Quốc Công phủ, sẽ không để cho nàng chết.

”Nhị muội muội cũng là thứ xuất, sao có thể luôn miệng nói tam muội muội là thứ nữ?” Ôn Nhu giả bộ vì Ôn Nhan đau lòng, mắt nhìn Ôn Tâm, lại dò tìm mắt đến trên người Thanh vương, “Thanh Vương gia, tam muội muội ta nói chiếc nhẫn ngọc này là do Thanh Vương gia tặng, Thanh Vương gia còn muốn thê thốt phủ nhận sao?”

”Ôn Nhu, ngươi mơ tưởng đem nữ nhân khác nhét cho bốn vương!” Thanh vương trợn mắt trừng Ôn Nhu, nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng người trước mắt không phải là người của hắn, hết lần này tới lần khác hắn còn muốn chinh phục, hôm nay lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, liền bắt đầu hối hận, hối hận lúc trước vì sao hắn phải hủy đi hôn ước cùng nàng, nếu không lúc này nàng cũng đã là người của hắn rồi.

”Thanh Vương gia nói thiếu sót, cũng không phải là Ôn Nhu muốn đem tam muội muội đưa cho ngươi, mà là nhẫn ngọc do ngươi tặng cho tam muội muội ta, đó là tán thành nàng người là của ngươi, hôm nay bất quá là muốn ngươi cho tam muội muội ta một danh phận thôi, huống hồ bản thân Thanh Vương gia chung tình với tam muội muội, làm sao lại là Ôn Nhu đưa người cho ngươi như Thanh Vương gia đã nói?” Nam nhân tự cho là đúng, cho là mình rất giỏi sao? Cho rằng nữ nhân thiên hạ này đều phải ái mộ sao?

”Được rồi được rồi, việc này tạm để đó đi, dùng tiểu yến cho tốt, không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà tranh chấp,” Thái hậu có chút không kiên nhẫn khoát khoát tay. “Huống hồ bốn cung nhìn ra trong này như có hiểu lầm, cần tra rõ hơn nữa, đều ngồi vào bàn của mình đi.”

”Hừ!” Thanh vương hung hăng vung tay áo, xoay người liền muốn đi, lại ngoài ý liệu bị Lãnh Hạo bắt được cánh tay.

”Mẫu hậu, đây chính là chung thân đại sự của ngũ ca, làm sao có thể nói là việc nhỏ?” Lãnh Hạo nhéo, dáng dấp như là không chịu để cho hôn sự của huynh trưởng mình cứ như vậy mà kéo dài, kiên trì nói, “Không được, tối nay liền giải quyết rồi chung thân đại sự của ngũ ca đi, liền do trầm đến làm chủ!”

”Vương Thượng, đừng hồ đồ!” Thái hậu kéo xuống, lạnh giọng quát dẹp đường.

Thái độ của Lãnh Hạo cũng khác thường không có nghe lời nói của thái hậu, kiên trì nói: “Mẫu hậu, chuyện của ngũ ca liền do trầm làm chủ, người cũng đừng quan tâm, hơn nữa, nếu ngũ ca không thú thê, trầm cũng tuyệt không lập hậu!”

Lãnh Hạo nói xong lời thề son sắt, dáng dấp huynh đệ tình thâm, ánh mắt của thái hậu âm trầm tới cực điểm.

Ôn Nhu cúi đầu khẽ cười, hôm nay có Vương Thượng này, trái lại giúp nàng không ít a, nếu không bản thân nàng ứng phó thái hậu, sợ là không biết phải sử dụng bao nhiêu lực lượng của não, lãng phí không ít khẩu khí.

Vương Thượng này cũng rất thú vị, nhìn như hồ đồ, lại giống như so với ai khác đều khôn khéo hơn.

”Vương Thượng, hạ thân không kham nổi nghĩa của nặng như vậy của Vương Thượng.” Thanh vương nhìn chằm chằm Lãnh Hạo, hắn không giải thích được, Vương Thượng này luôn luôn đối với lời của hắn mặc kệ, hôm nay làm sao giống như biến thành người khác vậy, căn cứ hẳn không thả?

”Ngũ ca, làm sao có thể nói tình nghĩa nặng đây, lúc trước ngươi vì đại ca chọn phi, cũng không nói như vậy? Cho nên bây giờ chúng ta mới có đại tẩu

tẩu không phải?” Lãnh Hạo cười đến vô hại, ai cũng đoán không ra nụ cười của hắn rốt cuộc là thật hay giả, “Cho nên hiện tại chỉ cần ngủ ca thú thê, trầm lâm đệ đệ mới lập hậu không phải sao?”

Lãnh Hạo cũng không tin, mang chuyện lập hậu ném lên trên đầu Thanh vương, hắn còn dám có lời gì để nói sao? Lúc trước hắn không chút nào để đại ca vào mắt dám mang nữ nhân bản thân không cần đưa cho đại ca vì chính phi, hôm nay hắn liền giúp đại ca cướp khẩu khí này về.

Nếu hắn không xem tình nghĩa huynh đệ của bọn họ ra gì, hắn cần gì phải cố kỵ nữa.

”Vương Thượng nếu nói như vậy, nghe lệnh vương.” Thanh vương nói xong nghiêng rặng nghiêng lợi, Vương Thượng nói như vậy rồi, nếu bản thân còn nói một chữ không đó là kháng chỉ không tuân theo, huống hồ đem chuyện lập hậu ném lên đầu của hắn, mặt cho hắn muốn phản bác thế nào thì cũng không phản bác được. “Bốn vương liền nạp Ôn tam tiểu thư làm là phu nhân.”

”Phu nhân? Ngủ ca, đây không phải là ủy khuất Ôn tam cô nương sao?” Lãnh Hạo không hài lòng với quyết định của Thanh vương, thẳng thừng tuyên bố, “Truyền ý chỉ của trẫm, phong Ôn Nhan Ôn tam cô nương vì Thanh vương phi, chọn ngày thành hôn.”

Nghe được hoàng mệnh, Ôn Tâm nhất thời lửa giận công tâm, hôn mê bất tỉnh, Ôn Nhan chấn kinh đến nói không nên lời, nhất thời lại quên tạ ân, nàng nghĩ như thế nào đạt được, nàng một thứ nữ nhỏ nhỏ ngồi xuống vị trí Thanh vương phi, hơn nữa còn là Vương Thượng thân phong! Cái này giết không ít thiên kim, tức chết không ít tiểu thư.

Thanh vương cũng là chấn kinh đến không phản ứng kịp, trong ý thức của hắn, vô luận hắn nói cái gì, Vương Thượng cũng sẽ không phản bác, thế nào nói là nạp phu nhân, Vương Thượng lại phong phi cho hắn?

Chỉ có Ôn Nhu cười đến thoải mái, nhìn Ôn Tâm đã bất tỉnh, cả kinh nói: “Không xong, nhị muội muội đã hôn mê, tâm của nhị muội muội nhưng chỉ có Thanh Vương gia a ——”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: NGHĨ CŨNG ĐỪNG NGHĨ

Bởi vì gây ra chuyện không vui như vậy, Ôn Tâm đã bất tỉnh, Lãnh Hạo cũng ra lệnh cho giải tán tiểu yến, chúng tiểu thư giải tán, lúc gần đi còn không quên tức giận trừng mắt tỷ muội Ôn Nhu mới rời đi.

Ôn Tâm cũng được dời đến hậu điện, mời thái y bắt mạch, nói là nhất thời tức giận công tâm, bất tỉnh mà thôi, không có gì đáng ngại, Ôn Nhan ở một bên cẩn thận tỉ mỉ chiếu cố, khóc khóc đề đề nói bản thân không tốt, làm nhị tỷ tỷ tức giận.

Thái hậu mặt âm trầm, như có điều suy nghĩ trở về Loan Hoàng điện.

Trong ngự thư phòngm Thanh vương hắng giọng, Ôn Nhu lo lắng, Lãnh Hạo không giải thích được, Thanh vương cùng Ôn Nhu ngồi đối mặt nhau, Lãnh Hạo ở giữa hai người chậm rãi đi thông thả bước.

“Nói như vậy, ngủ ca người chung tình chính là Trần Quốc công tử, mà không phải là Ôn tam cô nương?” Lãnh Hạo nhéo mi, khuôn mặt hời hợt, tựa hồ đang hận bản thân không nên hạ chỉ để Ôn Nhan vì Thanh vương phi gấp như vậy.

“Vâng.” Thanh vương xanh mặt trả lời một câu.

“Vậy ngủ ca người sao không nói sớm, trẫm đã hạ chiếu chỉ, hôm nay nên làm thế nào mới tốt? Trẫm sẽ không thể thư hời ý chit, đây không phải là tác phong của đế vương.” Lãnh Hạo nhéo mi lắc đầu, “Hơn nữa, nhẫn ngọc kia là ngủ ca đưa cho Ôn tam cô nương, sao lại biến thành chung tình với Trần Quốc công tử?”

“Vương Thượng không hỏi qua ý tứ của hạ thần.” Thanh vương nói xong hận hận, Ôn Tâm, hắn đúng là thích, mà hắn càng thích vinh quang của ngôi vị Trần Quốc công tử của nàng, hắn lấy nàng, không khác gì vì mình thêm một phần lực lượng, cho nên, hắn nhất định phải đem nàng thú vào Thanh vương phủ, “Vương Thượng niệng vàng lời ngọc, nói ra tự nhiên không thể sửa, chuyện cho tới bây giờ, hạ thần cũng chỉ có thể ủy khuất Trần Quốc công tử, làm trắc phi tiến vào Thanh vương phủ.” Nếu không có như vậy, hắn không cần đem nhiều tâm tư đặt ở trên người nàng như vậy, để cho nàng đối với mình khẳng khái một mực.

“Trăm triệu lần không thể.” Nghe được Thanh vương nói như vậy, trên mặt Ôn Nhu lo lắng càng đậm một phần, “Nhị muội muội từ nhỏ luôn muốn một đôi một đôi, tuy rằng trong phủ Thanh Vương gia đã có đông đảo cơ thiếp, mà nhị muội muội chung tình với Thanh Vương gia cũng chỉ có thể ủy khuất bản thân, hiện nay thậm chí ngay cả chính phi cũng không phải, mà là trắc phi, nếu để cho nhị muội muội biết, với bản tính cương liệt của nhị muội muội, sẽ tìm chết cũng không chừng, mong rằng Thanh Vương gia khai ân, buông tha nhị muội muội đi, Ôn Nhu tin tưởng thời gian là thuốc chữa thương tốt nhất.”

Nếu để cho Ôn Tâm tiến vào Thanh vương phủ, bất kể là lấy thân phận như thế nào, ngôi vị chính phi cũng là chuyện sớm hay muộn, nàng sao để Ôn

Tâm cùng Thanh vương thực hiện được, nàng muốn Ôn Tâm cả đời này cũng đừng mong tiến vào Thanh vương phủ, mà tất cả mọi người đều biết nàng là nữ nhân Thanh vương chung tình, còn ai có lá gan thú nàng? Mà Ôn Nhu, còn háo hão để nàng ở nhà chiếu cố nhiều hơn nữa.

Thanh vương nghe vậy nhìn Ôn Nhu, nhìn dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của nàng, nhìn không được liên tưởng tư vị nàng ở trong lòng hắn, thế nhưng ở trong mắt nàng hết lần này tới lần khác tìm không được bóng dáng của hắn, hắn cứ cho là nàng là nữ nhân hắn không cần, thời gian nàng nhìn thấy hắn, trong mắt tràn là nên đầy hình bóng của hắn! Làm sao có thể không nhìn thấy hắn một chút?

Nhưng mà, càng như vậy, hắn càng mãnh liệt muốn lấy được **, hắn yêu thích nữ tử như vậy, hắn muốn nữ tử như vậy, cứ cho là nàng là Bạch vương phi thì như thế nào, nếu hắn có thể đem có thể đem nàng ném cho Bạch vương, tự nhiên cũng có bản lĩnh đem nàng trở về!

“Vậy chiếu như tẩu tẩu nói như vậy, cũng chỉ có thể chia rẽ tình cảm của ngũ ca cùng Trần Quốc công tử?” Lãnh Hạo nhéo mi hỏi, hắn đương nhiên biết trong lòng Thanh vương nghĩ cái gì, món đồ kia, tuyệt không có thể rơi xuống trong tay hắn!

“Đây cũng là chuyện không thể tránh được.” Ôn Nhu khẽ thở dài một hơi, “Nếu là trong lòng Thanh Vương gia có nhị muội muội, thực sự muốn vì nhị muội muội tốt, mà nếu Thanh Vương gia lựa chọn tam muội muội, Ôn Nhu hy vọng Thanh Vương gia có thể buông tha nhị muội muội.”

“Bạch vương phi thực sự là giải thích rất hay.” Thanh vương biết được việc này nhất thời không thể gấp, liền thái độ hòa hoãn, không chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm Ôn Nhu, nghĩ đến không lâu sau liền có thể đạt được mỹ nhân như vậy, càng là không chiếm được, trái lại càng muốn.

Mà món đồ kia, chỉ có thể từ từ lên kế hoạch thôi.

“Ôn Nhu đây là thật tâm vì nhị muội muội tốt.” Ôn Nhu giả bộ dùng khăn che khóe mắt.

“Được rồi, nếu như vậy, cũng chỉ có thể ủy khuất Trần Quốc công tử rồi, ngày sau trầm lại vì nàng tìm một hôn sự tốt bồi thường.” Lãnh Hạo cũng giả bộ đáng tiếc thở dài, hướng Thanh vương nói, “Ngũ ca, Trần Quốc công tử có lẽ là cũng nên tỉnh, người không đi nhìn một cái sao?”

“Hừ!” Thanh vương đứng lên, cổ sức vung tay áo, hành lễ cáo lui cũng không hành liền rời đi, dù thấy trong ngày thường không đem đế vương này để vào mắt.

Thanh vương đi rồi, Lãnh Hạo hướng Ôn Nhu mỉm cười, nói: “Tẩu tẩu, không biết trầm làm như vậy, có giúp được tẩu tẩu không? Có thể hợp ý tẩu tẩu không?”

“Vương Thượng nhìn thấu được.” Ôn Nhu cũng mỉm cười, xem ra Vương Thượng này, thật đúng là như nàng nghĩ một dangji, giả bộ, “Chỉ là Ôn Nhu không biết, Vương Thượng vì sao phải giúp Ôn Nhu?”

“Bởi vì tẩu tẩu là người đầu tiên đối xử tốt với đại ca.” Thời gian nói đến Lãnh Triệt, tiểu ý trong mắt Lãnh Hạo dần dần không còn, thần sắc bắt cần đòi theo tiểu ý trong mắt một lượt biến mất, “Cùng với nói là giúp tẩu tẩu, không bằng nói là giúp đại ca.”

Người đầu tiên đối tốt với hắn? Lễ nào ba mươi năm nay, chưa từng có người nào muốn hắn sống tốt sao?

Ôn Nhu có chút kinh hãi, thời gian nhìn Lãnh Hạo, hắn lại lấy ra đáng đáp bất cần đòi, phảng phất như trầm tĩnh mới vừa rồi chưa từng tồn tại.

“Nếu là Vương Thượng không có gì, Ôn Nhu cáo từ.”

“Àn, thời thần cũng không còn sớm, tẩu tẩu mời trở về đi.”

Lãnh Hạo nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, tiểu ý khóe miệng chậm rãi ẩn lui, con ngươi đen nhánh như có điều suy nghĩ, hy vọng nàng là một người thật sự mong đại ca tốt.

Ôn Nhu bước ra ngự thư phòng, gió lạnh thổi vào mặt, khiến cho nàng không khỏi run lên một cái, đi đến trường xe ngựa, phát hiện xe ngựa đã thừa đi rất nhất, lại tìm không được bóng dáng của Túc Dạ.

Ôn Nhu thở dài một tiếng, chẳng lẽ muốn để cho nàng đi bộ quay về sao? Nghĩ không khỏi ôm lấy áo khoác trên vai, nhấc chân liền muốn đi.

“Tẩu tẩu có cần bạn đồng hành không?” Đúng lúc một cỗ xe ngựa chạy đến, Ôn Nhu nghe thấy được thanh âm ôn nhả của Huyền vương, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Huyền vương xốc màn xe, nhìn nàng cười, “Đại ca đột nhiên phát bệnh, Túc Dạ tiễn đại ca hồi phủ, đại ca đặc biệt phân phó Li tiểu Vương phi một đoạn.”

Được người đánh xe nâng đỡ, Ôn Nhu leo lên xe ngựa ấm áp, ngồi ở chỗ ngồi đối diện Huyền vương.

“Không biết đúng hay không là Ôn Nhu cùng Huyền Vương gia hữu duyên, luôn có thể gặp phải.” Ôn Nhu cười nhạt nói, “Không biết lần trước gặp ở trên đường.”

“Tẩu tẩu còn nhớ rõ Li.” Huyền vương cũng là cười ôn hòa, thấy trên vai Ôn Nhu còn dính hoa tuyết không hòa tan, đột nhiên sinh ra ý định muốn giúp nàng phui đi, đang giờ tay lên bỗng nhiên buông xuống, bản thân vì bị ý nghĩ của mình hù dọa.

“Tự nhiên nhớ kỹ, dù sao lấy một kẻ ngu si lấy thân thể của mình vì một người lạ đỡ đao cũng ít khi thấy.” Nhất là còn là một kẻ ngu si không phân biệt được vẻ đẹp của nam nữ.

“Nói như vậy, Li trong mắt của tẩu tẩu, là người ngu rồi?” Huyền vương không có tức giận, ngược lại thì cười đến nhu hòa hơn.

Ôn Nhu chỉ là mỉm cười, từ chối cho ý kiến, Huyền vương này, khiến cho nàng cảm thấy như một ly nước ấm, không bất kỳ tạp chất gì, có thể làm ấm đến tận nhân tâm.

Hai người như có như không cười, phảng phất là cố nhân quen biết đã lâu một dạng, chung đụng được kịp thời hòa hợp.

Cho đến khi người đánh xe ghim ngựa, Ôn Nhu mới biết đến Bạch Vương phủ rồi, hướng Huyền vương khẽ gật đầu tỏ lòng biết ơn, liền xuống xe ngựa.

“Tẩu tẩu, đừng quên người còn thiếu Li một ân báo đáp.” Ôn Nhu xuống xe ngựa, bước đến đại môn, Huyền vương không ngờ xóc màn xe, hướng nàng hơi đề cao âm lượng nói một tiếng.

“Tất nhiên là nhớ kỹ.” Ôn Nhu cười nhạt trả lời, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: BẠCH VƯƠNG TRỌNG BỆNH

Không ổn là thật, hay là giả, ở bên ngoài vài canh giờ có thể nhịn được, cũng bản lãnh của hấn rồi.

“Dẫn ta đi, thuận tiện đi chuẩn bị hai thùng nước nóng to.” Xem ra bước thứ hai phải sớm thi hành rồi.

“Vâng.” Tuy rằng khẩn cấp, Túc Dạ vẫn như cũ đưa miếng vải đen che mắt cho Ôn Nhu, Ôn Nhu che mắt lại, đi theo Túc Dạ.

Đến lầu các của Ngõa Phủ Lô Minh, Ôn Nhu liếc mắt nhìn Lãnh Triệt nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch không một tia huyết sắc, trạng thái bất tỉnh nhân sự hai mắt nhắm chặt, mà khí trời băng hàn như vậy, lại có mồ hôi lớn chùng hạt đậu không ngừng xuất ra trên trán của hấn, Ôn Nhu lập tức ngồi vào mép giường, giờ tay lên bắt mạch cho Lãnh Triệt, lại dùng mu bàn tay nhẹ nhàng chạm vào trán của hấn, cảm giác lạnh lẽo để cho nàng nhướng mi.

“Nhanh, nước nóng, đem vương gia đặt vào trong thùng nước nóng.” Căn cứ vào tình huống của mạch đập, cả người lạnh lẽo đổ mồ hôi, hấn mới uống qua máu của nàng chưa được mấy ngày, không nên xuất hiện tình huống như vậy mới đúng, lẽ nào trong cung chuyện gì xảy ra?

Ôn Nhu đang ngẫm ngẫm suy đoán, liền có gia đình mang thùng nước nóng to đến, thị nữ đem nước nóng đổ đầy thùng tắm, thời gian chuẩn bị hoàn tất chỉ trong chớp mắt, Ôn Nhu lập tức quay lưng, Túc Dạ tiến lên thay Lãnh Triệt cởi y sam, đem hấn ôm đặt vào trong thùng tắm.

Ôn Nhu khẽ hít một cái, đem một giá cầm nến đến, bước đến trước mặt Lãnh Triệt, mở túi cầm bạch trong tay ra, lấy ngân châm ra dưới ánh nến bắt đầu châm cứu, vũng vàng đâm vào mi tâm của Lãnh Triệt.

Sau đó trước ngực hấn châm xuống vài cây ngân châm, rồi lại chuyển đến sau lưng hấn, nhắm ngay huyết vị đem ngân châm trong tay đâm xuống, đợi đến khi trong tay Ôn Nhu còn dư lại mười cây ngân châm, nàng ngừng đầu khăn trương nhìn Túc Dạ, lạnh lùng nói: “Đem hai tay của vương gia nâng lên.”

Bệnh nhân nàng cứu trị, cho tới bây giờ đều là bất cử ngôn tiếu, ở trong mắt nàng, đây là một sự kiện thần thánh không được phép khinh nhờn, cho nên vô luận thường ngày thế nào thì cũng phải chấp hành nhiệm vụ, một ngày làm danh y, nàng cảm thấy nàng đó là nàng, cùng tổ chức không quan hệ, cũng không liên quan đến bất luận kẻ nào.

Túc Dạ nghe vậy nghe theo, Ôn Nhu nhìn mười ngón tay của Lãnh Triệt trắng nõn thon dài, đem mười cây châm còn lại đâm vào ngón tay của hấn, sau đó theo trình tự đề ngân châm trên người Lãnh Triệt xuống nhẹ nhàng chuyển động.

Một khắc đồng hồ trôi qua, đầu tiên Ôn Nhu đem ngân châm ở mười ngón tay của Lãnh Triệt gỡ xuống, chỉ thấy nàng rút trong nháy mắt, có một giọt máu từ trong tay của Lãnh Triệt rỉ ra, rơi vào trong nước, đúng là màu nâu ám!

“Đổi nước.” Ôn Nhu gỡ ngân châm trên người Lãnh Triệt xuống, khi nàng gỡ xuống cây châm cuối cùng ở mi tâm của Lãnh Triệt, gia đình đã đem nước nóng đến, Túc Dạ liền vội vàng đem Lãnh Triệt bế lên, bỏ vào trong thùng nước nóng mới mang vào.

Thời gian gia đình đem thùng nước nóng cũ đi thay, phát hiện nước nguyên bản trong suốt, không ngờ biến thành màu nâu ám!

Từ đầu đến cuối, Ôn Nhu không có nói một câu, Túc Dạ cũng không có hỏi một câu, chỉ một lòng ở bên an tĩnh nhìn, hấn sợ nếu là mình nói nhiều sẽ quấy rối đến Vương phi.

Ôn Nhu nhìn sắc mặt Lãnh Triệt vẫn tái nhợt như cũ, mâu quang nặng nề dùng ngân châm rạch ra cổ tay trái của mình, sau đó dùng bóp chặt môi của

Lãnh Triệt, đem cổ tay của mình dán sát đến môi hắn, có lẽ là cảm giác được ấm áp, Lãnh Triệt vô ý thức uống máu của Ôn Nhu.

Chốc lát, Ôn Nhu lấy cổ tay của mình ra, nhìn trên cổ tay bị ngân châm rạch ra thấm một chút máu, không chút nghĩ ngợi liền tháo ám tiễn trên tay xuống, gỡ xuống một mũi tên, trong ánh mắt của Túc Dạ khiếp sợ, dùng mũi tên sắc bén đâm sâu vào cổ tay một phần, chỉ thấy giọt máu đỏ thấm ồ ồ chảy ra ngoài, màu quang của Ôn Nhu không thay đổi chút nào, đem cổ tay trái vào trong nước.

Nước trong suốt hiện lên huyết sắc, đợi đến huyết sắc nhuộm đỏ toàn bộ nước tắm, Ôn Nhu mới đưa cánh tay ra, Túc Dạ từ lâu chuẩn bị sẵn kim sang được và lụa trắng đưa cho Ôn Nhu, Ôn Nhu tiếp nhận, cẩn thận xử lý vết thương, sau đó động tác thành thạo quấn băng gạc lên cổ tay của mình.

Băng bó kỹ cổ tay, Ôn Nhu mới bước đến trước mặt Lãnh Triệt, nhìn thấy hai gò má hắn tái nhợt dần dần nổi lên huyết sắc nhợt nhạt, Ôn Nhu lập tức đề Túc Dạ đem hắn ôm lên giường.

“Vương phi, người cực khổ rồi, Túc Dạ sai người vì Vương phi chuẩn bị bát súp, Túc Dạ liền tự mình tiễn Vương phi hồi Yên Thủy các nghỉ ngơi một chút.” Nhặt khắc, tất cả nghĩ ngợi vô căn cứ cùng cố kỵ của Túc Dạ đối với Ôn Nhu tiêu tan thành mây khói, chưa từng có, vì gia nguyện ý tổn thương bản thân, hướng chỉ là đây lại là nữ nhân bọn họ nghĩ ngờ.

“Không cần, phiên đại quân sự mang ghế đến cho ta, chỉ bằng ta tự mình coi chừng vương gia tỉnh lại.” Ôn Nhu khẽ lắc đầu, bởi vì nàng không xác thực đảm bảo trước hừng đông hắn sẽ không xuất hiện tình trạng gì đặc biệt, nếu là nàng rời đi, nếu xuất hiện tình trạng xấu, thời gian nàng từ Yên Thủy các tới sẽ bị trì hoãn, dù sao, tối nay tình huống của hắn thực sự khác thường, độc trong cơ thể hắn, tựa hồ là muốn sớm lấy tính mạng của hắn.

Nàng nếu quyết định muốn xen vào, thì nhất định không để cho dễ có bất kỳ sơ sót nào.

“Vâng.” Túc Dạ vốn định khuyên Ôn Nhu đi nghỉ tạm, thế nhưng hắn cũng là lo lắng cho Lãnh Triệt đột ngột chuyển biến xấu, liền đáp ứng, bưng đến một chiếc ghế thái sư đặt ở trước giường Lãnh Triệt.

“Vương gia trước đây có từng xuất hiện qua tình trạng như vậy chưa?” Ôn Nhu ngồi xuống ghế thái sư, tiếp nhận một ly nước ấm Túc Dạ đưa tới, nghĩ đến, liền hỏi, mi tâm ninh chặt.

Túc Dạ suy nghĩ chốc lát, đáp: “Mười năm trước có một lần.” Tình huống ngày đó hắn nhớ kỹ càng, mỗi khi nghĩ lại còn khiến cho lòng hắn run sợ một trận, vốn tưởng rằng tình huống như vậy sẽ không phát sinh nữa, mà bọn họ rõ ràng mỗi một bước đến nghĩ tốt, vì sao còn phát sinh loại tình huống này?

“Mười năm trước?” Ôn Nhu hơi nhíu mi tâm chặt hơn một phần, “Vụ năm đó cứu trị là như thế nào?”

“Hồi Vương phi, năm đó độc y tiên từ cứu trị, về phần thi cứu thế nào, lúc đó độc độc tiên từ không cho vào, cho nên Túc Dạ không biết độc y tiên từ là như thế nào cứu trị cho gia.” Chỉ nhớ rõ lúc đó độc y tiên từ cứu xong, nhìn trời than thở “Cũng bị cũng ai, cũng ngoan cũng độc, cũng thiên cũng mạng”, mà sau đó gia cũng là không nói tới một chữ.

Thái hậu cùng Thanh vương xem gia là cái đình trong mắt, gia tự sẽ không đối với hai người này phớt lờ, mà độc trong người gia tuyệt không duyên cớ phát tác, tất là có người động tay động chân lúc bọn hắn không ngờ tới.

Người này dĩ nhiên rất cao, dĩ nhiên có thể nằm ngoài ý liệu của gia.

Đến tột cùng là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: TUYỆT ĐỐI KHÔNG CHẾT

Vương Thượng, thân thể này của đại hoàng tử, ngày sau tất bách bệnh triền thân không thể trị liệu... Sợ là chống không qua bao nhiêu năm...

Cút! Trăm tìm danh y khắp thiên hạ! Đem bệnh của đại hoàng tử trị khỏi!

Hi hi, bệnh ương mà, loại nhu nhược, đầu giống là đại ca của chúng ta!

Vương Thượng, bệnh này của đại hoàng tử...không thể trị?

Không trị được, trị hai mươi năm cũng không phải như vậy, trăm đã quyết định lập thất hoàng tử vì thái tử rồi, mạng này của đại hoàng tử, để trời quyết định đi!

Công tử bị Lục Hồn Quy hành hạ gần hai mươi năm mà không ngã, đủ thấy năng lực hơn người, thuốc dẫn để giải độc, có thể gặp không thể cầu, tất cả tùy duyên, không được cưỡng cầu.

Đại hoàng tử, mạng của trẫm không lâu nữa rồi, liền nhờ vào ngươi, bảo vệ thất hoàng tử, chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể trở giúp người, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ...

Thái hậu, thân thể của Triệt không ngã, chỉ không kham nổi quốc sự, nguyện toàn quyền để thái hậu đảm chính.

Đại ca! Ta không thể nhẫn nữa! Không cần đợi đến bọn ngươi đem Di quốc hủy đi mới mới bằng lòng phản kích sao?

Vì bảo trụ ngươi, bảo trụ mạch máu cuối cùng của Đại Di!

Nhị đệ, vì sao ta quen biết?

Ha ha, đại ca, xem ngươi nói gì rồi, chúng ta là huynh đệ, làm sao không quen biết?

Huynh đệ? Ta nguyện ý vẫn là huynh đệ.

...

Bỗng dung Lãnh Triệt mở mắt ra, đập vào mắt là trưởng quen thuộc, trong mê mê trầm trầm, hấn không mở mắt nổi, bên tai quanh quẩn ký ức, hấn không phải là không có hoài nghi ly trà kia, chỉ là hấn muốn xác định, bọn họ, có hay không có thể không thành địch nhân.

Cười khổ, đêm qua đầu quả tim đau đớn rõ ràng nói cho hấn biết, mặc dù ngươi không tình ta không nguyện, bọn họ, cuối cùng là cũng trở thành địch nhân, từ khi vừa mới bắt đầu, liền quyết định bọn họ phải thành địch nhân.

Trái lại không nghĩ đến, so với hấn còn ngoan độc một phần,, dĩ nhiên cứ như vậy muốn lấy mạng hấn.

Hoi nghiêng đầu, Lãnh Triệt nhìn thấy Ôn Nhu ngồi ở ghế thái sư bên giường, phảng phất đang ngủ, nắng sớm xuyên thấu qua linh lọt vào trong phòng, roi xuống lông mi thật dài của nàng, an tĩnh thanh tao lịch sự, cho người thế nào cũng đoán không được, dưới khuôn mặt một nhả lịch sự như vậy, thế nào có được đồng mâu thay đổi thất thường.

Lòng của Lãnh Triệt run rẩy mạnh, nàng giữ hấn một đêm?

“Tình?” Lãnh Triệt đang muốn ngồi dậy, Ôn Nhu nghe được động tĩnh nhỏ liền mở mắt ra, trong mắt không có ý một mảy chút nào.

“Đêm qua Vương phi cứu ta?” Lãnh Triệt nhìn thấy băng gạc ở cổ tay trái của nàng, khẩu khí nhàn nhạt, không có chút vẻ cảm kích nào.

“Nếu Ôn Nhu không cứu vương gia, tin tưởng vương gia cũng không chết được.” Ôn Nhu đứng lên, đi tới bàn tròn trong phòng cầm lấy một ấm trà trên lò đun, vì mình châm một ly trà, dáng dấp nhàn nhã, “Nhưng nếu vương gia liền chết như vậy, Ôn Nhu không muốn quật mộ phần lấy roi đánh thi thể.”

Người làm lăng phí tâm tư của nàng, nàng chưa bao giờ bỏ qua, huống chi là người lăng phí tâm tư lại lăng phí máu của nàng.

“Vương phi thật biết nói đùa, bất quá cũng không có nói sai, ta tự nhiên sẽ không như vậy liền đã chết.” Hấn làm sao có thể chết như vậy, nếu hấn là chết, đó là cô phụ Đại Di, hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà chết.

Lãnh Triệt nói xong, xốc màn liền muốn xuống giường, trong nháy mắt đứng lên, áo bào từ trên vai hấn trượt rơi xuống, rơi xuống trên mặt đất, quan trọng hơn chính là chiếc tiết khóa của hấn cũng sắp rơi khi hấn bước, chỉ thiếu chút xíu nữa, liền muốn cho ** cho hấp thụ ánh sáng.

Ôn Nhu vẫn ôn hoà nhìn Lãnh Triệt, nghĩ ngợi hấn rốt cuộc là một người như thế nào, phảng phất hấn đã sớm biết trước bản thân sẽ trúng độc một dạng, nhưng không thấy bất luận thái độ sợ hãi gì, đột nhiên nhìn thấy thân thể hấn lộ ra ngoài, một miệng trà vừa nuốt vào nuốt nửa bị phun trở ra, lập tức rù đường nhìn xuống không hề nhìn hấn, trong lòng mang Túc Dạ kinh bỉ một phen, mặc y phục cư nhiên không có kỹ thuật như thế.

Lãnh Triệt nuốt nửa tràn như nhộng, sắc mặt ửng đỏ, vội vã nắm chặt lưng tiết khóa, lấy áo bào trên giá bên giường khoác lên người, trong đầu hiện ra đoạn nửa tỉnh nửa mê gần đêm qua, hai gò má không khỏi đỏ lại bạch, trắng lại hồng.

“Đa tạ vương phi cứu giúp.” Lãnh Triệt nhất thời không biết nên nói thế nào cho tốt, trong lòng quần bách, có chút bất đắc dĩ.

“Vương gia thực sự là khách khí, ta ngươi là phu thê, sao lại nói cảm ơn?” Ôn Nhu khẽ hóp một ngụm trà, ngồi xuống bên bàn tròn, nếu hiện nay không dự định rời khỏi Bạch vương phủ, hay là hảo hảo mà lợi dụng thân phận Bạch vương phi này.

“Vương phi lại nói giỡn, mấy ngày trước đây không phải là Vương phi muốn rời khỏi Bạch vương phủ sao?” Hai gò má của Lãnh Triệt trút bỏ màu đỏ kia, đi tới ngồi xuống đối diện Ôn Nhu, “Thế nào hôm nay còn nói cùng ta là phu thê? Là Vương phi cải biến chủ ý, không muốn rời khỏi Bạch vương phủ nữa?”

Nữ tử này, đến tột cùng muốn hát cái bài gì.

“Chỉ là Ôn Nhu đột nhiên cảm thấy Bạch vương phủ này là đại thụ cũng không tệ lắm, có thể xem là thiết bị che mưa cản gió.” Ôn Nhu hướng về phía Lãnh Triệt mỉm cười, “Ôn Nhu nhớ, vương gia cũng sẽ không để ý Ôn Nhu có ở trong Bạch vương phủ lâu hay không?”

“Vương phi hiện nay là đại phu là của ta, nếu là ly khai, muốn vì ta bắt mạch khám và chữa bệnh chẳng phải là phiền phức sao?” Lãnh Triệt nhìn Ôn

Nhu mâu tử cười khê, nỗ lực muốn xem thấu ý tưởng của nàng, “Cho nên, ta tự nhiên sẽ không để ý đến việc Vương phi ở Bạch vương phủ có lâu hay không.”

“Vương gia trái lại thiện giải nhân ý, hướng hồ Ôn Nhu từ trong cung trở về, ngày sau tất nhiên sẽ có mưa to gió lớn không tưởng, nếu như không có địa phương che gió che mưa chẳng phải là thương cảm sao?” Ôn Nhu lại châm một ly trà, đưa cho Lãnh Triệt, như trước cười khê, “Huống hồ vương gia cũng sẽ không để cho Ôn Nhu ở bên ngoài chịu mưa sa bão táp, vương gia, Ôn Nhu nói có đúng hay không?”

“Vương phi nếu là Bạch vương phi, ta tự sẽ không để cho Vương phi vô duyên vô cớ chịu mưa sa bão táp, huống hồ Vương phi là ân nhân cứu mạng của ta, ta làm sao cam lòng để Vương phi ủy khuất?” Lãnh Triệt tiếp nhận trà Ôn Nhu đưa tới, uống.

“Vương gia thực sự là nhu tình, Ôn Nhu đã lâu không có tư vị có người quan tâm hiểu rõ như vậy.”

“Vương phi nếu là hảo hảo mà làm Bạch vương phi, ta tự sẽ không bạc đãi Vương phi.” Dù sao nữ tử hiếm có như vậy, giữ ở bên người tự nhiên không có hại, nhưng không thể không đề phòng nếu thả nàng rời khỏi, có hay không sẽ vì người khác phục vụ.

Huống hồ, nàng là Trần Quốc công tử do lão Trần Quốc công tử thân truyền.

Chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể trợ giúp người, ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ. . .

Biểu hiện những năm nay của Trần Quốc Công phủ, để hần hủ như đã quên những lời này, mà món đồ kia, cũng không biết trong tay người phương nào!

“Lời này của Vương gia, trong tai Ôn Nhu thế nhưng như có ý tứ hàm xúc khác.” Ôn Nhu đem đề ly trà trong tay xuống, thu liễm tiểu ý trong con ngươi, nhìn Lãnh Triệt, là muốn đem nhập dưới trướng sao? Sống lại một lần, nàng đã quyết ý, không hề vì bất luận kẻ nào phục vụ nữa, nàng vì bản thân thôi.

“Vương phi có thể tự hành phỏng đoán, lấy thông tuệ chi trí của Vương phi, tự nhiên biết lời của ta có ý tứ hàm xúc gì khác.”

“Bất quá, chiếu theo vương gia nói như thế, Ngõa Phủ Lô Minh này, Ôn Nhu có thể tùy ý đi vào rồi?”

“Chỉ cần Vương phi có điều cần.”

“Vậy Ôn Nhu liền tạ vương gia rồi, không lâu nữa, Ôn Nhu tặng vương gia một phần đại lễ.” Ôn Nhu mỉm cười, đứng dậy đi, “Nếu vương gia tình, Ôn Nhu liền đi, vương gia vẫn là yêu quý thân thể của mình cho thỏa đáng.”

Quả nhiên là nữ tử bất đồng, thảo nào Huyền vương cũng sẽ có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: TỔ PHỤ DI NGÔN

Ôn Nhu về tới Yên Thủy các, gọi Duẫn nhi đến, đã có thị nữ nói Duẫn nhi sớm đã rời khỏi, Ôn Nhu gạt đầu một chút, thị nữ bụng đồ ăn sáng đến, một đêm chưa ngủ, mặc dù nàng không cảm thấy ừ rừ, cũng cảm thấy đói bụng, dùng qua bữa sáng, liền thấy Duẫn nhi thần sắc khẩn cấp chạy vào.

“Nô tỳ gặp qua Vương phi.” Duẫn nhi hướng Ôn Nhu hơi phúc, Ôn Nhu gạt đầu, Duẫn nhi liền đi tới liền đi tới bên người nàng cúi đầu ri tai vài câu, sắc mặt của Ôn Nhu chìm, đi vào phòng ngủ.

Duẫn nhi lập tức tìm tới hai bộ nam trang, sau khi hai người mặc vào, lặng lẽ từ tiểu môn của vương phủ đi ra ngoài.

Hai người đi tới trong đường hẻm yên lặng, Duẫn nhi quan sát hai bên lúc xác định không ai theo, liền gõ ba cái lên cửa gỗ nhỏ sơn nước, chỉ thấy tiểu nha hoàn chải song kế mở cửa, đưa Ôn Nhu hai người tiến vào trong tiểu viện, lại thăm dò nhìn ra bên ngoài, vững tin không ai mới đóng cửa lại.

“Nô tỳ Tiểu Điều gặp qua phu nhân.” Tiểu Điều chưa từng thấy qua người nào đẹp như Ôn Nhu vậy, y như tiên nữ hạ phàm vậy, những cũng không dám nhìn lâu, vội vã cúi đầu, “Lão bá ở bên cạnh, thỉnh phu nhân theo nô tỳ.”

Tiểu Điều đưa Ôn Nhu cùng Duẫn nhi đi vào căn phòng thứ ba, đẩy cửa phòng khép hờ ra, đập vào mặt chính là mùi thuốc đông y nồng nặc, mi tâm của Ôn Nhu hơi nhíu, hướng Tiểu Điều một bên hỏi: “Thế nào mùi vị thuốc đông y nặng như vậy?”

“Phu nhân, vết thương trên người lão bá không tốt rồi, mỗi ngày chủ yếu bó thuốc, uống thuốc, cho nên mùi thuốc đông y mới nặng như vậy.” Tiểu Điều cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Ôn Nhu bước vào phòng, đầu tiên đặt vào mắt chính là lão nhân nhắm hai mắt trên tháp, khô gầy như que củi, chân bông dày đắp lên trên người hắn, hầu như đem thân hình gầy nhỏ của hắn giấu đi, đầu chân mày của Ôn Nhu giắt một cái, đi tới trước giường, ngồi xuống mép giường, vừa muốn lên tiếng, Lý bá liền mở mắt ra, lập tức hai tay chống giường muốn ngồi dậy, Ôn Nhu đỡ, Duẩn nhi đem gối đầu đặt sau lưng hắn, để hắn dựa vào gối xong.

“Lão nô gặp qua tiểu thư!” Lý bá còn muốn đứng dậy hành lễ, bị Ôn Nhu ngăn lại.

“Lý bá thân thể người không tốt, nghỉ ngơi cho tốt, không cần đa lễ.” Ôn Nhu mỉm cười nhìn Lý bá, phân phó Duẩn nhi lui xuống mang thức ăn đến, lại quan tâm hỏi, “Lý bá, ở đây có cảm thấy thoải mái không?”

“Hồi tiểu thư, được tiểu thư chiếu cố, lão nô ở đây rất thư thái!” Lý bá nhìn gương mặt của Ôn Nhu đẹp đến vô pháp nói, đột nhiên lão lệ tung hoành, “Tiểu thư, lão nô còn có nhiều chuyện chưa nói với người, lần trước thân thể xương cốt của lão thân không chống đỡ được, còn chưa nói đã ngắt đi.”

“Lý bá, người chỉ cần dưỡng thương cho tốt thôi, có lời gì muốn nói, chờ thương thể tốt lên hẳn tính.” Nhìn Lý bá nhiệt lệ ngang dọc trên mặt, Ôn Nhu phảng phất thấy được gương mặt từ ái trong trí nhớ, “Tổ phụ ở dưới nếu biết được người như vậy, sợ cũng sẽ trách Ôn Nhu.”

“Không! Tiểu thư, thừa dịp lão nô bây giờ còn tỉnh táo, lão nô đem chuyện nói hết cùng tiểu thư, nếu không lão nô cũng sẽ không vội vã tìm tiểu thư đến.” Lý bá lau lệ, ánh mắt kiên định, “Cái mạng này của lão nô lão nô biết không được bao lâu, nếu là nếu không nói, sợ là không còn cơ hội nữa.”

Ôn Nhu nhìn dáng dấp nghiêm túc của Lý bá, không khỏi ngồi nghiêm túc, từ trong ánh mắt của Lý bá, nàng biết Lý bá muốn nói tất nhiên sẽ là đại sự, “Lý bá mời nói.”

Lý bá từ trong áo lấy ra một khối bạch ngọc bài nhỏ bằng bàn tay, thần sắc trang trọng đem bạch ngọc bài đưa cho Ôn Nhu, nói: “Tiểu thư, đây là lão gia di lưu chỉ tế giao cho lão nô, để lão nô chuyển giao cho tiểu thư, ai biết lão gia mới đi, thiếu gia liền cùng Triệu di nương đuổi lão nô, nếu không phải lão nô già ngây già dại, sợ là cái mạng già này cũng không giữ được.”

Ôn Nhu tiếp nhận bạch ngọc bài, phát hiện mặt trên khắc không phải họ tộc “Ôn”, cũng không huy tộc Ôn gia, mà là họ hoàng tộc Di quốc “Lãnh”!

“Đây cũng là thứ ngày ấy Lý bá người liều mạng bảo vệ?” Ôn Nhu còn nhớ rõ tình cảnh ngày ấy Lý bá bị lưu manh truy.

“Đúng vậy, lão nô bảo hộ nó còn tốt hơn so với mạng.” Trong con người Lý bá lộ lên vẻ xầm xịt, hồi hận nói, “Nếu ngày ấy không phải lão nô vô ý té, lộ ra một góc ngọc bài, cũng sẽ không bị những người đó đuổi theo muốn đoạt đi.”

“Nếu là đồ tổ phụ cho Ôn Nhu, vì sao Lý bá không còn sớm chút đem nó giao cho Ôn Nhu?” Vì sao phải vì sao phải loại thời điểm này mới lấy ra.

“Tiểu thư, lão nô đã từng vô số lần muốn tìm người, thế nhưng Triệu di nương lúc nào cũng phái người nhìn chăm chăm người, tuy lão nô đem ngọc bài giao cho tiểu thư, sợ cũng sẽ bị Triệu di nương cầm đi.” Lý bá đau khổ cười, “Cho nên lão nô chỉ có chờ cơ hội, rốt cục chờ đến tiểu thư gả vào Bạch vương phủ, cho nên mỗi ngày lão nô chờ ở bên ngoài Bạch vương phủ, sẽ chờ có thể nhìn thấy tiểu thư, lão Thiên cuối cùng là thương cảm ta bộ xương già này, trước lúc xuống mồ có thể gặp được tiểu thư, nếu không lão nô không biết lấy mặt mũi nào đi gặp lão gia!”

Nói đến chỗ bi thống, khóe mắt của Lý bá như ao nước đầy trào ra ngoài, Ôn Nhu không khỏi trấn an nói: “Lý bá, ủy khuất ngài.”

“Không ủy khuất, chỉ cần có thể nhìn thấy tiểu thư, hoàn thành tâm nguyện của lão gia, lão nô làm cái gì cũng đáng giá.”

“Vậy thời gian tổ phụ đem khối ngọc bài này giao cho người, có thể có lời gì để người nói lại cho Ôn Nhu không?” Nàng không tin tổ phụ cũng chỉ lưu lại cho nàng một khối ngọc bài không thuộc về Ôn gia, mà không lưu vài câu, tất là có lời nói rất quan trọng.

“Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả.” Mỗi chữ mỗi câu của Lý bá cực kỳ rõ ràng, vén lên một cánh tay khô gầy, vết hằn của tuổi tác cùng chữ viết thành linh lộn vào trong tầm mắt, để tâm của Ôn Nhu run rẩy mạnh.

Đây nên là vô cùng trung tâm . .

“Lý bá. . .” Đáy lòng Ôn Nhu bỗng nhiên sinh ra một kính nể, thế giới này, là còn có nhiều người đem một câu nói có thể thấy được mạng của mình còn nặng hơn.

“Ha ha, tiểu thư không cần kinh ngạc, những năm gần đây lão nô đầu óc càng ngày càng không tốt, sợ mình sẽ quên, chỉ có như vậy, mới có thể khiến bản thân không quên.” Lý bá cũng từ ái cười giải thích.

“Tổ phụ không nói gì nữa sao?” Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả, là ý gì? Cùng bạch ngọc bài lại có quan hệ gì?

“Để đô tây giao, Tây Vân tự trụ trì.” Lý bá cúi thấp đầu xuống, thì thào một câu, tựa hồ là nói mớ, Ôn Nhu xè gần một phần, muốn xác nhận lại lần nữa lời hắn nói, vắn, “Lý bá, người đang nói cái gì?”

Nhưng mà trong mắt Lý bá nổi lên vẻ ngây thơ, Ôn Nhu kêu một tiếng, Lý bá mới chậm rãi ngẩng đầu, khi nhìn đến Ôn Nhu, gương mặt kinh hi.

“A? Tiểu thư? Người đã tới, người tới khi nào? Sao nói cho lão nô biết trước một tiếng, lão nô hảo hảo chờ đón người!” Lý bá nhìn Ôn Nhu, gương mặt

hồ đồ, gương mặt kích động, hình như đem lời mới vừa nói quên sạch hết.

Ôn Nhu chỉ là mỉm cười, nói chỉ là đến xem Lý bá thế nào thôi, không có việc gì, rồi rảnh cùng Lý bá nói, liền gọi Tiểu Diêu tiến đến hầu hạ Lý bá, mình thì đi ra khỏi gian nhà.

Lý bá tự biết bản thân càng ngày càng không nhớ được nhiều chuyện, tự biết đầu óc của bản thân xuất hiện hỗn loạn, nếu không thừa dịp lúc còn minh mẫn nói rõ ràng, hẳn sợ hẳn sẽ quên hết tất cả mọi chuyện.

Tiểu Diêu thay Lý bá đổi xong thuốc, lại cho Lý bá ăn vài thứ, dụ dỗ hẳn ngủ, mới lui ra ngoài.

“Ngươi tên là Tiểu Diêu?” Ôn Nhu nhìn Tiểu Diêu vẫn cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

“Hồi phu nhân, nô tỳ gọi là Tiểu Diêu.”

“Mấy ngày nay Lý bá đều như thế này?”

“Hồi phu nhân, đúng vậy, lão bá tựa như tiểu hài tử vậy, nói một chút, lại quên, bình thường đến nô tỳ cũng không thể nhớ được, mỗi ngày đều hỏi tên của nô tỳ rất nhiều lần, chỉ là đêm qua lão bá đột nhiên tỉnh lại, trong mắt rất dọa người không giống ngày thường, rất là rõ ràng, còn nô tỳ đi báo cho Duẫn nhi tỳ tỳ biết, mời phu nhân tới.” Tiểu Diêu cẩn thận trả lời.

“Àn, chiếu cố tốt Lý bá.” Ôn Nhu khẽ vuốt cằm.

“Hồi phu nhân, nô tỳ sẽ.”

“Duẫn nhi, trở về.” Ôn Nhu nắm chặt bạch ngọc bài trong tay, ly khai khỏi tiểu viện.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: HẠ CHỈ PHONG PHI

Cám ơn Diệp Thiên Vãn, lâu lâu mới có người cmt làm ta xúc động chết mất T_T

“A ——! Ôn Nhu! Tiệp nhân! Đi tìm chết! Đi tìm chết! Bỏn công tử nguyên rủa ngươi không chết được từ tế!” Trong nỗi giận, Ôn Tâm đem tất cả đồ trong Hoán Tâm viện đều đập hết, đầy đất một đồng hỗn độn, như cũ tức giận đến không thể phát tiết, đuổi tay liền thị nữ một bên, rồi đẩy ngã ra đất, sau đó chỉ vào thị nữ khắp phòng giận dữ hét: “Ngươi! Các ngươi! Đều quỷ xuống cho bỏn công tử! Trước khi bỏn công tử cho phép không được đứng lên!”

Nhìn mảnh vụn đầy đất, đám thị nữ giận mà không dám nói gì, thậm chí lời cầu xin tha thứ cũng không dám nói ra khỏi miệng, bởi vì các nàng chỉ cần vào lúc này dám nói nhiều một câu, sẽ không chỉ quỷ đơn giản như vậy, cần môi dưới, quỷ xuống không dám phát ra tiếng động, đau đến tận xương cũng không dám kêu lên một tiếng, tiếng kêu đến mép cũng chỉ biết nuốt xuống.

Nhị tiểu thư chính là dụng tâm rắn rết! Khi nào có thể so được với đại tiểu thư! Vào không được Thanh vương phủ chính là báo ứng! Nếu không phải nhị tiểu thư đoạt Thanh Vương gia của đại tiểu thư! Đại tiểu thư lại sao mỗi ngày nước mắt ròng ròng! Lại làm sao phát sinh ra chuyện cùng người bỏ trốn!

Những thị nữ này lúc trước đều đã từng hầu hạ qua Ôn Nhu, sau khi Ôn Nhu gả ra ngoài, mặc dù Ôn Tâm tiến vào viện này, một thị nữ cũng không có thay đổi, chỉ là đập chết hai thị nữ thiếp thân của Ôn Nhu, mà sở dĩ nàng làm như vậy, một là muốn đem đồ đã từng thuộc về Ôn Nhu hoàn toàn thay thành thuộc về mình, còn muốn cho những người này biết, nàng, mới là chủ tử của viện này!

Cũng chính vì vậy, mỗi khi nàng không thuận tâm, nàng sẽ mang tất cả thị nữ trong viện này ra dằn vặt một phen, để hóa giải mối hận trong lòng!

Không biết ai không nhìn được phát ra một âm thanh hô hấp nhẹ nhàng, khiến cho con thịnh nộ của Ôn Tâm vốn là mảnh liệt này còn thêm một cây đốt nữa, phần nộ quát: “Ai? Nha đầu chết tiết nào chán sống dám lên tiếng?”

Không người nào dám lên tiếng trả lời, chỉ cần rằng nhìn đầu cúi đầu.

“Đều điếc rồi phải không? Không đem bỏn công tử để vào mắt sao?” Ôn Tâm rống giận, hoàn toàn không có để ý đến hình tượng của mình, đi tới phía sau một thị nữ, đẩy mạnh nàng một cái, thị nữ đưa hai tay chống lên trên mặt đất, chỉ thấy mảnh vỡ đầy đất chỉ dùng đầu gối chống đỡ, thu hồi hai tay.

Nhưng mà tay nàng còn chưa thu hồi, Ôn Tâm liền cầm hai tay của nàng lên hung hăng ấn xuống đất, “Thế nào? Còn muốn phản kháng bỏn công tử sao? Cũng không nhìn một cái xem mình là chủ vật gì?”

Dứt lời, mặt âm độc dùng chân dẫm lên mu bàn tay của thị nữ, thị nữ tê tâm liệt phế trong tiếng kêu đau rồi ngất đi.

“Đồ bản! lòi ra cho bản công tử!” Ôn Tâm giơ tay lên hung hăng tát cho một cái lên mặt của thị nữ, những thứ này đã từng hầu hạ Ôn Nhu đều là cẩu vật!

Ôn Nhu! Cứ nhiên để tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia ngồi trên vị Thanh vương phi! Hơn nữa lại còn ngăn cản nàng tiến nhập Thanh vương phủ! Tiệp nhân! Tiệp nhân!

“Tâm nhi!” Triệu Yên Nhi vừa đến Hoán Tâm viện, nhìn thấy Ôn Tâm giận dữ, vừa giống như Ôn Tâm phần nộ bất khả ức chế, càng yêu thương bảo bối tâm can này của nàng, “Tâm nhi, đừng làm rộn, nương biết người ủy khuất...”

“Nương ——” Ôn Tâm nhìn thấy Triệu Yên Nhi, dáng vẻ bề vệ kiều ngạo nhất thời không có, đổi lại một tư thái tiểu nữ ủy khuất cực kỳ, nước mắt tức khắc chảy ra, nhào tới trong lòng Triệu Yên Nhi, “Nương, tâm của Tâm nhi rất đau, rất đau...”

Đau đến hận không thể sẽ ngay bây giờ đi xé chết con tiện nhân Ôn Nhu kia!

“Đám cẩu vật các người, còn không mau cút xuống đi!” Triệu Yên Nhi ôm Ôn Tâm, hướng thị nữ đầy đất mắng.

Đám thị nữ lên tiếng trả lời, dất diu nhau đứng dậy, dất diu nhau đi ra ngoài, người người nét mặt đều là hận đến cực hạn, chờ xem! Đây đối với mẫu nữ ác độc! Sớm muộn sẽ có báo ứng! Sớm muộn!

“Tâm nhi, nương làm sao không thương tâm không hận?” Triệu Yên Nhi vỗ nhẹ lưng của Ôn Tâm, nghiêng răng nghiêng lợi nói, nàng đặc ý chờ thánh chỉ tứ hôn Tâm nhi cùng Thanh vương, ai biết đoạt được thánh chỉ cho tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia leo lên Thanh vương phi vị! Hay là Vương Thượng tự mình chỉ hôn! Ngay cả Thanh vương chủ trương nói muốn Tâm nhi nạp vì trắc đều bị con tiện nhân Ôn Nhu kia làm khó dễ! Hôm nay Tâm nhi, không gả được vào Thanh vương phủ, còn có ai dám thứ?

Tiện nhân Ôn Nhu này đầu tiên là hủy đi mặt của nàng, hiện tại cứ cho là không cần mang băng gạc thì cũng sẽ thấy được vết sẹo đáng sợ kia, dung mạo của nàng bị hủy! Hôm nay lại tới Tâm nhi bị hủy, hơn nữa không chỉ là hủy đi hạnh phúc của Tâm nhi, càng là nói đến địa vị ngày sau của nàng cùng Tâm nhi, hủy đi hiệp nghị của nàng và thái hậu lập ra! Nàng hôm nay đã không còn dung mạo, chỉ có quyền mới có thể làm cho nàng có vinh hoa phú quý cùng cảm y ngọc bất tận!

Hôm nay Ôn Nhu làm hỏng, làm sao có thể bảo nàng không hận cho được?

“Nương, chúng ta hôm nay phải làm sao? Cứ như vậy con tiện nhân Ôn Nhu kia thực hiện được! Cứ như vậy để tiểu tiện nhân Ôn Nhan kia đoạt đi đồ thuộc về ta!” Ôn Tâm chăm chú nhéo ống tay áo của Triệu Yên Nhi, ở trong mắt nàng, mặc kệ chuyện gì, mẫu thân của nàng đều có thể vì nàng giải quyết, tựa như lúc trước vì nàng đoạt vị Trần Quốc công tử một dạng, hôm nay, mẫu thân của nàng khẳng định cũng có biện pháp đối phó với những tiện nhân kia!

“Thanh Vương gia chỉ có thể là của Tâm nhi! Thanh vương phi vị cũng chỉ có thể là của Tâm nhi! Làm sao có thể để cho Ôn Nhan thứ nữ kia ngồi!”

“Nương làm sao sẽ để cho người khác đoạt đi đồ của Tâm nhi của nương?” Triệu Yên Nhi nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen của Ôn Tâm, trong mắt lộ vẻ thâm độc.

“Thế nhưng, đó là Vương Thượng tự mình hạ chỉ, nương người cùng cha nếu là không đáp ứng, chẳng phải là kháng chỉ sao?” Ánh mắt Ôn Tâm tha thiết nhìn Triệu Yên Nhi, nhưng mà trong mắt có chút lo lắng.

“Vương Thượng hạ chỉ, thế nhưng hôn kỳ là ở bốn ngày sau, nếu là đến lúc đó Ôn Nhan thành một người chết, cái thánh chỉ này, còn dùng được sao?” Triệu Yên Nhi hơi nheo đôi mắt lại, nàng làm sao sẽ để cho các nàng đạt được ý nguyện!

“Nương, ý của người nói là ——” Ôn Tâm hít một hơi khí lạnh, trong mắt có chút kinh hoàng.

“Một người chết, cái gì cũng không làm được.” Triệu Yên Nhi yêu thương cầm tay của Ôn Tâm, “Nương thế nào cam lòng để cho Tâm nhi của nương chịu ủy khuất, yên tâm, nương sẽ vì người dọn sạch cản trở.”

“Tâm nhi nghe nương!” Ôn Tâm cười vui vẻ, lại lần nữa áp sát trong lòng Triệu Yên Nhi, nàng chỉ biết nương có biện pháp! “Thế nhưng, nương người nói, Thanh Vương gia biết chuyện lúc trước chúng ta tính toán Ôn Nhu sao?” Nếu như lúc trước Thanh Vương gia gặp qua Ôn Nhu, còn có thể yêu nàng sao?

“Nếu là Thanh Vương gia biết, thì như thế nào sẽ giúp người đoạt lấy Trần Quốc công tử vị?” Nếu không phải các nàng gây trở ngại, Ôn Nhu cùng Tâm nhi, Thanh Vương gia nhất định là muốn chọn Ôn Nhu! Dù sao nàng tính từng biết Thanh Vương gia càng yêu hơn chính là địa vị của Trần Quốc Công phủ hơn, về phần hấn thủ ai không quan trọng, có thể hết lần này tới lần khác Tâm nhi chính là yêu Thanh Vương gia, nàng cũng chỉ có thể nắm phương diện này của Thanh Vương gia mà hạ thủ.

“Yên tâm, vị trí Thanh vương phi nhất định là của người.” Triệu Yên Nhi vỗ nhẹ mu bàn tay của Ôn Tâm, Tâm nhi chính là bảo bối của nàng, nàng đem toàn bộ của nàng đều đặt hết lên người nàng (OT), ắt phải thắng!

Một chỗ khác của Trần Quốc Công phủ.

Từ di nương Ngô Vũ Sơ hai tay dâng thánh chỉ, mở to hai mắt, hai tay run run, đến nay nàng cũng chưa tin được nữ nhi của nàng sắp làm Thanh vương

phi rồi!

“Nương, đừng xem nữa, thánh chi là thật.” Ôn Nhan ngồi ở đối diện Ngô Vũ Sơ, từ khi thánh chi mang đến đây nàng xem đã mấy canh giờ, Ngô Vũ Sơ chỉ là lẳng lẳng nhìn thánh chi, hỏi tới hỏi lui một câu “Đây là thật?”, Ôn Nhan có chút dờ khóc dờ cười.

“Nhan nhi, cùng nương nói một chút, ngươi không phải Bạch vương phủ nhìn Ôn Nhu sao? Sao đột nhiên được Vương Thượng phong làm Thanh vương phi rồi?” Ngô Vũ Sơ rốt cục tin sự thật này, nhìn Ôn Nhan nghi ngờ hỏi, “Hơn nữa, Thanh vương vốn là vị trí của Ôn Tâm, Vương Thượng phong ngươi vì Thanh vương phi, mẫu nữ Ôn Tâm sẽ cam tâm sao?”

“Nương, vậy ngươi liền cam tâm cả đời đều phải đứng phía sau người khác sao?” Ôn Nhan chống lại mâu thuẫn sợ hãi của Ngô Vũ Sơ, đem lời nói từ đáy lòng nói ra, ánh mắt kiên định, “Đã có cơ hội, nữ nhi cũng muốn đem mẫu nữ Triệu Yên Nhi dẫm nát dưới chân!”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: BẮT TAY ỦNG ĐỐI

“Nói nhỏ chút!” Ngô Vũ Sơ vội vàng che miệng của Ôn Nhan, cảnh giác bốn phía mới thở phào nhẹ nhõm, thu tay lại, vận mi lo âu tả oán nói, “Nhan nhi, vì sao lại như thay đổi rồi? Phải biết rằng trong phủ này nơi nào cũng là người của Triệu Yên Nhi, câu ngươi vừa nói kia truyền đến được tai của Triệu Yên Nhi, mẫu nữ chúng ta không thoát khỏi cái chết?”

“Nương, không phải nữ nhi thay đổi, là nữ nhi nghĩ thông suốt.” Ôn Nhan nhìn Ngô Vũ Sơ, chậm rãi nói, “Nương ngươi vẫn cẩn thận phụng dưỡng Triệu Yên Nhi ngươi không cảm thấy không cam lòng sao? Đồng dạng là di nương, đồng dạng là thứ nữ, dựa vào cái gì các nàng là có thể cao hơn chúng ta một bậc? Dựa vào cái gì mẫu nữ chúng ta phải chịu áp chế của các nàng, chỗ nào cũng phải nghe theo mẫu nữ các nàng?”

“Khắp nơi đều bị các nàng quản chế, chúng ta chiếm được cái gì? Trong mắt các nàng, chúng ta cùng những hạ nhân kia có cái gì bất đồng? Lễ nào nương ngươi sẽ không có nghĩ tới muốn vì mình tranh một hơi thở sao? Lễ nào nương ngươi cho là phải đứng phía sau các nàng, các nàng sẽ cho ngươi ngày lành qua sao?”

“Vậy thì, chẳng chúng ta đánh một trận, cùng với sống tạm bợ, không bằng thả ra lá gan làm chuyện mình muốn.” So với sợ hãi rụt rè cả đời bị người quản thúc nhìn sắc mặt người người khác thì còn tốt hơn.

Ngô Vũ Sơ không thể tin nhìn Ôn Nhan, phảng phất đang nhìn người xa lạ một dạng, “Nhan nhi, ngươi đến tột cùng là thế nào?”

“Nương, không nói gạt ngươi, Vương Thượng sở dĩ hạ chỉ phong nữ nhi vì Thanh vương phi, toàn bộ là bởi vì Ôn Nhu giúp đỡ.” Tuy rằng, nàng là đem nàng xem là công cụ trả thù đẩy ra ngoài, thế nhưng nàng cũng cam tâm tình nguyện tiếp thu, bởi vì, so với thân phận của nàng ở Trần Quốc Công phủ thì tốt hơn nhiều.

“Ôn Nhu?” Ngô Vũ Sơ lại lần nữa kinh ngạc, “Ôn Nhu tại sao lại giúp ngươi? Nàng không phải là cùng Ôn Tâm luôn luôn tốt sao?”

“Nương, cũng chỉ có ngươi cho là như vậy thôi.” Nếu là tốt thật, Ôn Tâm sẽ đoạt nam nhân của nàng, nếu là tốt, Ôn Tâm sẽ không Thanh vương đem nàng giao cho Bạch vương? Xem ra toàn bộ Trần Quốc Công phủ, chỉ có nương này của nàng không nhận thức rõ mọi chuyện, cũng mới bị Triệu Yên Nhi coi thường.

“Nhan nhi, ngươi rốt cuộc muốn nói điều gì?” Ngô Vũ Sơ luôn cảm thấy trong lời nói của Ôn Nhan, nữ nhi này của nàng, nàng càng cảm thấy xa lạ.

“Nương, người ngẫm lại, nữ nhi phải gả vào Thanh vương phủ, Ôn Tâm sẽ cam tâm sao? Triệu Yên Nhi sẽ cam tâm sao? Các nàng tất sẽ cản trở, chúng ta phải có ứng đối mới tốt, chuyện bị cho là cái thối, ta làm thịt cá, từ hôm nay trở đi, sẽ không làm tiếp!” Nàng muốn tranh, nàng không nên để mặc cho người xâu xé!

“Nhan nhi, chúng ta đấu thắng Triệu Yên Nhi các nàng sao?” Luôn luôn luôn luôn không có gì can đảm, nghe được nữ nhi nói muốn cùng Triệu Yên Nhi vị địch, tất nhiên là sợ đến mất mặt rồi.

Ôn Nhan không nói gì, đôi mắt sụp xuống, các nàng đấu thắng Triệu Yên Nhi sao?

“Tam di nương, tam tiểu thư, Thanh nhi tỷ tỷ đến đây.” Hai người đang khi nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng của thị nữ truyền lời vào.

“Có chuyện gì sao?” Thanh nhi? Thị nữ thiếp thân của Triệu Yên Nhi, nàng tới làm gì?

“Nói là phu nhân thỉnh tam tiểu thư đến tiền sảnh xem một chút.”

Triệu Yên Nhi muốn gặp nàng? Chỉ là muốn gặp nàng mà thôi?

Bạch vương phủ Yên Thủy các.

Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả.

Ôn Nhu đem những lời này viết trên giấy, đem khối có khắc chữ “Lãnh” kia đặt bên cạnh. Vì vậy tính toán cả buổi chiều nàng cũng chỉ quanh quanh mấy chữ này thôi, lời này của tổ phụ, đến tốt cùng muốn nói với nàng cái gì? Khối bạch ngọc bài này, cùng những lời này có quan hệ gì?

Còn có, để đồ tây giao, Tây Văn tự trụ trì, ba người này lại có quan hệ thế nào?”

(Luna: nhìn qua nhìn lại thấy có hai người không hiểu sao tác giả ghi ba người @@ có lẽ ta ngu ngốc nhìn không ra)

Sửa lại một buổi chiều, như trước nghĩ không ra bắt luận cái manh mối gì, Ôn Nhu dứt khoát không muốn nghĩ nữa, có thể muốn gặp được Tây Văn tự, nhìn thấy trụ trì, mới có thể biết được nguyên do.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu chợt thấy mệt mỏi, một ngày một đêm không ngủ, nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Giữa lúc nàng ngủ, Dẫn nhi đến đây bẩm báo, nói là Ôn Nhan cầu kiến, Ôn Nhu khẽ cười, xem ra Ôn Nhan này không ngu, còn có giá trị sử dụng.

“Để đám thị nữ tất cả lui ra, thỉnh tam cô nương tiến đến.” Hy vọng Ôn Nhan nói ra có thể hợp khẩu vị của nàng, cũng không uổng nàng giúp không công nàng.

Ôn Nhu thấy Ôn Nhan ăn mặc một thân thị nữ trang, cũng không thấy quái lạ. chỉ dịu dàng tiếu ý, thân thiện nói: “Tam muội muội sắp làm tân nương rồi, nên ở Trấn Quốc Công phủ chờ chuẩn bị làm Thanh vương phi mới đúng, sao lại tùy ý đi lung tung như vậy, nếu để cho người nhìn thấy chẳng phải thuyết tam đạo tứ sao?”

Còn không thoại âm của Ôn Nhu rơi xuống, Ôn Nhan liền trước mặt Ôn Nhu quỳ xuống, cúi đầu xuống, nhận sai nói: “Muội muội biết sai rồi, cầu đại tỷ ty trách phạt.”

Hào, đối phương không giả bộ, nàng cần gì phải giả bộ, Ôn Nhu lập tức thu liễm dáng tươi cười, cũng không gọi Ôn Nhan đứng dậy, liền ngồi vào ghế thái sư trước mặt Ôn Nhan, lạnh lùng nói: “Nga? Tam muội muội phạm vào tội gì, tỷ ty cũng không biết, không bằng tam muội muội hảo hảo cùng tỷ ty nói một câu, cũng tốt để cho tỷ ty biết tam muội muội sai ở nơi nào, là nên phạt, hay là không nên phạt.”

“Muội muội không nên nỗ lực muốn tiếp cận Bạch vương gia, không nên có lòng hãm hại đại tỷ ty, cùng Âm phu nhân nội ứng ngoại hợp, muốn đem vị trí Bạch vương phi của tỷ ty ép xuống.” Ôn Nhan biết, Ôn Nhu hôm nay không phải Ôn Nhu lúc trước, nếu muốn Ôn Nhu giúp nàng, phải tự mình nỗ lực một chút.

“Tam muội muội trái lại thành thực.” Ôn Nhu mỉm cười, tốt, là một người có đầu óc, “Chỉ là tam muội muội như vậy, trái lại đem màn kịch thấy gió bẻ tay lái này diễn rất tốt.”

“Muội muội cũng không phải là thấy gió bẻ tay lái, mà là hiểu đạo lý chim tốt chọn cành, đại tỷ ty nếu là ghi hận muội muội, muội muội cam nguyện chịu bất cứ trách phạt gì của đại tỷ ty.”

“Giỏi cho một câu chim tốt chọn cành.” Ôn Nhu tán thưởng một tiếng, vẫn không có vẫn không có Ôn Nhan đứng dậy, chỉ là lạnh mắt nhìn nàng, “Chỉ là tam muội muội liền đoán được tỷ ty sẽ giúp ngươi sao?”

Người đã từng cắn nàng một ngụm, hôm nay thuận theo, giữ lại sau này có chắc sẽ không quay ngược cắn nàng thêm ngụm nữa sao? Nàng muốn là, nàng hoàn toàn phục.

“Đại tỷ ty, muội muội biết sai rồi, muội muội chỉ là muốn chỉ là muốn làm một người, mà không phải đến súc sinh cũng không bằng.” Trong mắt mẫu nữ Triệu Yên Nhi, nàng không phải người, có lẽ đến súc sinh cũng không bằng.

“Thế nhưng tam muội muội có thể nghĩ xong, tuy rằng ngươi ngồi trên Thanh vương phi vị, thế nhưng cũng có thể Thanh vương sẽ không yêu ngươi, nếu là tam muội muội là muốn Thanh Vương gia yêu, tam muội muội vẫn là lựa chọn người khác mới tốt.” Cứ cho là nàng vào Thanh vương phủ, Thanh vương cũng tuyệt đối sẽ không liếc nhìn nàng một cái, càng nói gì đến chuyện được hãm yêu.

“Đại tỷ ty, nếu là yêu giống mẫu thân của muội muội như vậy, muội muội tình nguyện không cần.” Từ nhỏ nàng chỉ biết, tình yêu trong nhà cao cửa rộng, dung nhan già cũng sẽ tiêu thất, muốn, không bằng không muốn.

“Trái lại không nhìn ra tam muội muội có dã tâm như vậy.” Không có nhân dục, tất có quyền dục, Ôn Nhan trái lại biết quyền, so với tin cậy tình yêu của nam nhân còn đáng giá hơn trăm ngàn lần.

“Muội muội sẽ trung thành với đại tỷ ty.” Ôn Nhan biết, Ôn Nhu chậm chạp không muốn đáp ứng giúp nàng, không tin nhiệm nàng.

“Vậy tam muội muội phải như thế nào để tỷ ty tin tưởng lòng trung thành của ngươi?” Nàng chưa bao giờ đánh khi cây trượng không nắm chặt trong tay, huống chi tại thế giới có bất kỳ có bất kỳ trợ giúp nào.

“Thỉnh đại tỷ ty cho muội muội một cây chùy thủ.” Ôn Nhan ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết, muốn có được, nhất định phải bỏ ra! ** bắt tay vào làm ứng đối **

Ôn Nhu cũng không hỏi Ôn Nhan dùng chủy thủy làm gì, chỉ đi tới trước giường, nhấc gối đầu lên, cầm lấy chủy thủ màu đồng cổ bên dưới gối, đây là ngày ấy xuống phố, nhìn thấy liền mua, không nghĩ tới hôm nay có chỗ sử dụng rồi.

Ôn Nhu đem chủy thủ giao cho Ôn Nhan, thời gian Ôn Nhan tiếp nhận chủy thủ hai tay có chút run rẩy, cuối cùng cũng ổn định, cầm chủy thủ, đem chủy thủ rút ra, đứng lên đi tới trước bàn đọc sách của Ôn Nhu, đem năm ngón tay bên trái mở ra, áp lên trên bàn đọc sách, sau đó đem đặt vào khe giữa ngón áp út cùng ngón út.

Ôn Nhan cắn cắn thật chặt môi dưới, nhắm mắt lại, chủy thủ tại bàn tay nhỏ bé của nàng hung hăng cắt xuống!

Ôn Nhu không có chút kinh ngạc nào, chỉ là nhìn mặt của Ôn Nhan trong nháy mắt trắng bệch, thản nhiên nói: “Tam muội muội tội gì phải làm vậy, để tỷ tỷ ngày sau còn thể nào nghe được tranh âm vang vọng đến ba ngày?”

“Chỉ cần, chỉ cần, đại tỷ tỷ có thể tin tưởng muội muội, . . .” Trên trán của Ôn Nhan xuất ra mồ hôi lạnh lớn như hạt đậu, nói chuyện cũng run, nguyên bản đôi môi hồng nhuận lúc này trắng bệch dọa người, một tiếng cũng không có kêu la, chỉ là lời còn chưa nói hết, liền cũng không nhận được nữa toàn tâm đầu nhức, ngắt đi.

Ôn Nhu nhìn Ôn Nhan ngã xuống đất, lập tức để Duẫn nhi tiến đến vì nàng vì nàng bôi thuốc băng bó kỹ vết thương, lại để cho Duẫn nhi đi bưng tới bát súp để Ôn Nhan uống vào. Nửa canh giờ sáo qua, Ôn Nhan chậm rãi chuyển tỉnh, ngón tay cũng đau đớn, phát hiện mình nằm ở trên giường của Ôn Nhu, ngón út cũng được băng bó, biết Ôn Nhu tin bản thân, vội vã xuống giường, quay sang Ôn Nhu quỳ xuống, thành khẩn nói: “Muội muội tạ qua đại tỷ tỷ.”

“Đứng lên đi.” Xem ra Ôn Nhan đứng là vẫn còn dùng được.

Ôn Nhan không có lập tức đứng dậy, hướng Ôn Nhu trọng trọng dập đầu một cái, mới đứng lên.

“Đã như vậy, tam muội muội có chuyện liền nói rõ, không cần quanh co lòng vòng.” Ôn Nhu đưa tay chỉ vào cái ghế bên cạnh ý bảo Ôn Nhan ngồi xuống, “Nếu tỷ tỷ bằng lòng giúp tam muội muội leo lên Thanh vương phi vị, tự nhiên liền không có gì không thể giúp.”

“Muội muội biết mình ngồi trên Thanh vương phi vị, Triệu di nương tất sẽ không bỏ qua ý đồ, lại không biết Triệu di nương hành động như thế nào, nên ứng đối như thế nào, đặc biệt đến thỉnh giáo đại tỷ tỷ.” Ôn Nhan cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp khai môn kiến sơn địa nói rằng, “Hôm nay Triệu di nương thỉnh muội muội đến, nói là hai ngày sau muốn đưa muội muội đến tây giao Tây Vân tự cầu phúc, nói là để Bồ Tát hảo hảo phù hộ muội muội.”

“Vậy tam muội muội cho rằng Triệu di nương là có ý gì?” Khá lắm Triệu Yên Nhi, quả thật là dụng tâm ác độc.

“Thứ cho muội muội ngu dốt, đoán không được.” Cho nên nàng mới đến tìm giúp đỡ.

“Tam muội muội cho rằng, muốn cải hoàng mệnh, phải làm thế nào để hủy đi hôn sự tốt của tam muội muội sao?” Ôn Nhu cũng không nói ra, chỉ là bình tĩnh nhìn Ôn Nhan, “Tam muội muội có từng nghe qua người chết cũng có thể lên hi đường chưa?”

Bỗng nhiên sắc mặt của Ôn Nhan trắng bệch nhìn Ôn Nhu, bởi không thể tin được mà âm thanh có chút run rẩy, “Đại tỷ tỷ ý tứ là. . .” Giết người diệt khẩu?

“Tam muội muội thông tuệ, tỷ tỷ không cần vạch trần.” Xem ra, trái lại nàng không có nhìn lầm người, không nghĩ tới còn có thể cho mình sử dụng được, “Phải biết rằng nhị muội muội là tâm can của Triệu di nương, mà vốn là nhị muội muội có ý định là Thanh vương phi, không muốn bị tam muội muội đoạt đi, tam muội muội cảm thấy, Triệu di nương sẽ từ bỏ ý đồ sao? Ước người đi thượng hương cầu phúc, phù hợp với tác phong của Triệu di nương sao?”

“Đại tỷ tỷ nói đúng, muội muội phải làm sao cho phải? Triệu di nương nhân thủ đồng đảo, muội muội có thể trốn được sao?” Ôn Nhan rất là lo lắng.

“Phải chịu chế trụ của người khác, không bằng tiên phát chế nhân.” Triệu Yên Nhi, người cho là người nghĩ, liền nhất định có thể làm được sao?

“Đại tỷ tỷ muốn làm như thế nào, muội muội tất cả đều nghe theo.” Ôn Nhan đứng lên.

“Sau khi tam muội muội trở về, nghĩ cách cùng Triệu di nương nói, hai ngày sau ta theo các người đến Tây Vân tự.” Đôi mắt Ôn Nhu bình tĩnh không nhanh không chậm nói, “Chỗ của Triệu di nương người cũng lưu tâm chút, có động tĩnh gì lập tức báo cho ta biết.”

“Muội muội minh bạch.”

“Trở về đi, chớ bất kỳ người nào biết hôm nay người đã tới Bạch vương phủ.”

“Vâng.”

Triệu Yên Nhi, chính người tạo ra cơ hội tốt như vậy, liền chớ có trách ta phản lại sử dụng cho mình.

Ôn Nhan đi rồi, Ôn Nhu nghỉ ngơi một canh giờ, giờ lên đèn tỉnh lại, Duẫn nhi khuyên nàng nên nghỉ ngơi nhiều một chút, nàng chỉ nói không cần, ngủ tiếp ngày mai liền chờ người khác tắm da thực cốt.

Duẩn nhi lập tức đi dọn bữa tối, Ôn Nhu dùng xong, Duẩn nhi mang tới áo khoác, khoác áo khoác, để Duẩn nhi mang theo phong đăng, hai người đến viện của Du phu nhân.

Ôn Nhu đến Tĩnh Du các, nhìn thấy Túc Dạ đang ở bên ngoài viện, Ôn Nhu không khỏi cười ở đáy lòng, thực sự là có gan tới có gan tới trước cửa, lại không có gan bước vào, không khỏi lên tiếng gọi hắn.

Không thể tưởng, ngọn đèn mờ nhạt, Ôn Nhu dĩ nhiên Túc Dạ luôn luôn chỉ có một biểu tình gờ lại hiện lên nét mặt có một tia quẩn bách, một tia phi sắc, còn không chờ nàng mở miệng nói cái gì, Túc Dạ liền vội cáo lui.

Ôn Nhu lại lần nữa cảm thấy có chút buồn cười, chẳng lẽ nam nhân đều trong Bạch vương phủ nam nhân đều dễ dàng Ôn Nhu như vậy? Thực sự là cùng bầu không khí của Bạch vương phủ cực kỳ không tương xứng.

Tựa hồ loáng thoáng nghe được chuông thanh trên người Du phu nhân lọt vào tai, Ôn Nhu hàm chứa tiểu ý cười khê thỉnh của Du phu nhân, chỉ thấy Du phu nhân đang ở thỉnh tử khởi vũ, thảo nào Túc Dạ ở bên ngoài nghe được liền xuất thần như vậy.

“Tỷ tỷ đến đây làm sao không thị nữ thông truyền một tiếng?” Đột nhiên nhìn thấy Ôn Nhu, Du phu nhân lập tức ngừng vũ bộ, cười tiến lên đón Ôn Nhu, sau đó bảo thị nữ lui xuống pha trà.

“Xem muội muội nhảy nhập thần, không muốn quấy rầy muội muội, mới đặc biệt không thị nữ thông truyền, thế nào, tỷ tỷ không có quấy rối muội muội?”

“Tỷ tỷ đâu nói, tỷ tỷ đến thăm người muội muội này, muội muội cao hứng còn không kịp, thế nào gọi là quấy rối.” Du phu nhân một bước lắc vòng eo một cái, có thể nói là ý nhị mười phần, phối với hoàn bội đỉnh đương, chỉ là cảnh đẹp ý vui êm tai dễ nghe.

Đội thị nữ bùng trà nóng lên, Du phu nhân liền cho lui hết đám thị nữ trong thỉnh, sau đó mới hướng Ôn Nhu hỏi: “Không biết tỷ tỷ ban đêm đến đây, tìm muội muội có việc gì?”

“Gần đây chỗ của Mẫn phu nhân có động tĩnh gì?”

“Từ lần trước tỷ tỷ trừng trị Âm phu nhân, chỗ của Mẫn phu nhân rất là an tĩnh, chỉ là sáng nay lúc nghe được tin tức Vương Thượng tứ hôn cho Thanh Vương gia, đem thị nữ trong phòng đánh cho một trận.” Du phu nhân suy nghĩ một chút, rồi nói, “Còn có buổi trưa, thị nữ thiếp thân của Mẫn phu nhân tiểu Ny lặng lẽ từ cửa bên đi ra, xem bộ dáng kia, sợ là không muốn để cho người khác biết.”

“Thị nữ đó là đi nơi nào?”

“Đi Thanh vương phủ, từ cửa nhỏ đi vào, thời gian nửa nén hương, sau khi tiểu Ny trở về, Mẫn phu nhân mặt mày rạng rỡ.” Mẫn phu nhân, muốn chơi gì vậy?

“Làm phiền muội muội, còn muội muội giúp tỷ tỷ để ý một chút.”

“Tỷ tỷ có thể là chuẩn bị phải làm những gì? Có thể để cho Thiên Du biết được, cũng tốt để Thiên Du trợ giúp một tay.”

“Muội muội, có một số việc vẫn là biết ít mới tốt, tỷ tỷ không muốn người cũng bị kéo vào đám người xấu này.” Dù sao nàng là nhìn ra Du phu nhân còn là một chủ tử tâm tư tinh thuần, không dơ bẩn, trái lại nàng cảm thấy đáng tiếc.

Về phần Vương Như Mẫn, ngược lại nàng cũng là muốn đi một chút, lúc nên dùng đến nàng rồi.

Chỗ Mẫn phu nhân.

Tiểu Ny đang đảm vai bóp lưng cho Vương Như Mẫn, Vương Như Mẫn nằm ở trên quý phi tháp, một tay nắm một cây ngọc trầm bích điệp xuất thần, khóe miệng hàm chứa nụ cười ngượng, đặt tay lên trên bụng nhỏ.

“Phu nhân, hôm nay từ lúc nô tỳ đem ngọc trầm này mang về, người cứ nhìn ngọc trầm này xuất thần cười khúc khích, đây đã là một ngày rồi.” Tiểu Ny một bên vì Vương Như Mẫn nhẹ nhàng đảm vai, một bên trêu ghẹo nói, nàng là thị nữ Vương Như Mẫn mang từ nhà mẹ đẻ đến, từ nhỏ liền hầu hạ Vương Như Mẫn, trước mặt Vương Như Mẫn tất nhiên là dám nói, “Nô tỳ cũng không nhìn ra ngọc trầm này có gì đặc biệt, lẽ nào vương gia có mang lời nói đặt vào trong ngọn trầm sao?”

Đề ngửa có người nghe thấy, tiểu Ny giảm thấp âm lượng xuống, còn cố ý đem từ “Thanh” ném đi.

“Tiểu đề tử, người biết cái gì, ngọc trầm này đối với ta, có thể có thêm một ý nghĩa không đồng dạng vậy.” Vương Như Mẫn không có trách cứ miệng lưỡi của tiểu Ny, ngược lại thì cười đến càng thêm e thẹn.

“Oh ——” Tiểu Ny giống bùng tình đại ngộ gật đầu, cười nói, “Nô tỳ đã biết, phu nhân cùng vương gia đây gọi là thần giao cách cảm, nô tỳ là người ngoài nên xem không hiểu!”

“Người tiểu đề tử này, càng mở miệng càng miệng vô già lan, xem ra bốn phu nhân nếu là không hảo hảo quản giáo người, người còn không ngồi lên trên đầu của bốn phu nhân?” Vương Như Mẫn cười mắng, giả bộ nâng tay lên chút dạy dỗ tiểu Ny.

Đột nhiên sắc mặt của tiểu Ny cũng thay đổi, vội vả đỡ Vương Như Mẫn, âm lượng quan tâm nói: “Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ sau này không bao giờ nói bậy nữa, phu nhân người nghìn vạn lần không thể tức giận, làm tổn thương bụng sẽ không tốt.”

Tiểu Ny nói như vậy, sắc mặt Vương Như Mẫn cười duyên chuyển hi rồi lại chuyển bi, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ của mình, nàng chưa bao giờ nghĩ đến, mấy đêm phong lưu, đúng là khiến nàng ám kết châu hoàn thai, hi là bởi vì rốt cục nàng có được cốt nhục của người thương, bi chính là hiện nay nàng vẫn là phu nhân của Bạch vương, nếu để cho người biết được nghi ngờ nàng mang cốt nhục của hắn, sợ là nàng có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ chết, mà nàng làm sao có thể để cho cốt nhục còn chưa xuất thế đã chết? Cho nên nàng bắt đầu có hành động, không thể ngồi chờ chết!

“Tiểu Ny, hôm nay người nhìn thấy gia, thời gian nói với hắn việc này, hắn vui vẻ không?” Vương Như Mẫn vuốt ve bụng nhỏ của mình, cười đến từ ái, nàng sắp làm mẫu thân rồi, là cốt nhục của hắn, hắn khẳng định sẽ rất vui vẻ.

“Phu nhân, vương gia tự nhiên rất là vui vẻ, dù sao vương gia thương người như vậy.” Tiểu Ny nào dám nói đến gương mặt từ đầu đến cuối của vương gia đều là màu đen, sợ là chủ tử nhà mình thương tâm, không dám nhiều lời thôi. “Nhưng nếu là gia thực sự thương ta, lúc trước lại sao ta gả vào Bạch vương phủ, hôm nay lại chậm chạp cứu ta đi ra ngoài.” Nói đến chỗ này, trên mặt Vương Như Mẫn đau thương càng nhiều một phần, nàng thủy chung yêu người nam nhân kia, tin tưởng hắn sẽ đem nàng mang ra khỏi Bạch vương phủ, sau đó thú nàng, thế nhưng, ai ngờ đến ——!

Trong mắt của Vương Như Mẫn đau thương đột nhiên bắn ra thâm độc, dần dần nắm chặt tay lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Lại tại sao lại thú Ôn gia lão tam thứ nữ kia làm chính phi! Hắn rõ ràng nói qua cho ta làm chính phi!”

“Phu nhân, người không nên tức giận, sẽ động thai khí, hôm nay người đã tức giận một trận lớn rồi.” Tiểu Ny nhẹ vỗ về lưng của Vương Như Mẫn để nàng thuận khí, tiểu Ny nghĩ thầm, nếu không phải lúc trước nàng để xuống chuyện Thanh Vương gia muốn thú Trần Quốc công tử, phu nhân chẳng phải là tức giận hơn sao? Nàng không muốn để cho phu nhân thương tâm hao tổn tinh thần mới không dám cùng nàng nói, thế nhưng hôm nay truyền đến tin tức đại hôn của Thanh Vương gia cùng Trần Quốc công tử, lại truyền tới Vương Thượng tứ hôn Thanh Vương gia cùng Ôn tam tiểu thư, mặc dù nàng muốn ngăn lại không cho phu nhân biết, cũng không thể ngăn được.

“Huống hồ, đây là Vương Thượng tứ hôn, vương gia không thể không theo, không tuân theo chính là kháng chỉ, phu nhân người hiểu không phải? Làm sao lại tức giận như vậy?” Tiểu Ny vẫn như cũ an ủi Vương Như Mẫn, “Hơn nữa, lòng của vương gia đều đặt trên người của người, nếu không phải trên thân người phu nhân, sao lại để nô tỳ mang trăm ngọc đem về cho phu nhân?”

Tiểu Ny nói đến trong thâm tâm của Vương Như Mẫn, chỉ thấy sắc mặt của nàng thoáng hòa hoãn, cầm trăm ngọc lên tỉ mỉ nhìn, cũng đúng, nếu hắn không thương nàng, sao lại đem cây trăm ngọc này cho nàng? Lúc trước hắn nói, đợi thời cơ thành thực, hắn liền thú nàng, lấy cây trăm ngọc này làm chứng, hôm nay hắn lấy cây trăm ngọc này, là thời cơ đã đến sao? Là muốn thú nàng sao?

Nghĩ như vậy, hai gò má của Vương Như Mẫn liền bắt đầu ửng đỏ.

“Gia nói muốn ta nghĩ biện pháp đem Ôn Nhu đuổi ra khỏi Bạch vương phủ?” Nếu định thân rồi, liền phải suy nghĩ thật kỹ chuyện gia muốn nàng làm.

“Đúng vậy, phu nhân, vương gia nói, nói Vương phi là một tai họa, hôm nay Vương Thượng tứ hôn cũng là do một tay Vương phi thúc đẩy, nếu không nhanh chóng loại trừ, sợ rằng ngày sau sẽ làm ra chuyện gì bất lợi cho vương gia cùng phu nhân.”

“Nếu là tai họa, vì sao không cho ta trực tiếp giết chết nàng? Vì sao còn giữ lại mạng cho để cho nàng rời khỏi Bạch vương phủ?” Vương Như Mẫn không giải thích được, người chết, không phải rất tốt sao?

“Vương gia cũng không nói gì, nô tỳ không biết.” Tiểu Ny dừng một chút, lại nói, “Vương gia còn nói, chỉ cần đem Vương phi đuổi ra Bạch vương phủ, vương gia liền có biện pháp đem Ôn tam tiểu thư đẩy ra khỏi chính phi vị, đến lúc đó, vương gia còn có biện pháp để phu nhân rời khỏi Bạch vương phủ, ngồi trên Thanh vương chính phi vị.”

“Gia thật nói như vậy?” Vương Như Mẫn có chút không dám tin tưởng, chuyện nàng nghe nhẽo cứng rắn hai năm nay hắn cũng không có đáp ứng, thế nào hôm nay để cho nàng đem Ôn Nhu đuổi ra khỏi Bạch vương phủ liền đáp ứng nàng?

“Vâng, vương gia nói là hôm nay phu nhân có thai, không thể kéo dài được nữa.” Thế nhưng, tiểu Ny luôn cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, về phần kỳ quái ở nơi nào, nàng lại không nói ra được.

“Hảo, ta đã biết.” Chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, có thể để cho cốt nhục của bọn họ xuất thế, mặc kệ bất cứ chuyện gì, nàng cũng nguyện ý làm.

“Phu nhân, nô tỳ vì người rót ly trà sâm an thần, ngày hôm nay người có lẽ là mệt rồi, không nghỉ ngơi một chút đối với thân thể không tốt đâu.” Tiểu Ny nói xong, đỡ Vương Như Mẫn nằm xuống quý phi tháp, gọi thị nữ khác đến thêm chút than củi vào lò, liền đi ra ngoài, chỉ là nàng mới đi ra liền vòng trở lại.

“Tiểu Ny, làm sao vậy? Thế nào thần sắc khẩn trương?” Vương Như Mẫn nhìn thần sắc khẩn trương của tiểu Ny, không hiểu hỏi.

“Phu nhân, Vương phi đến đây.”

“Cái gì?” Nàng tới làm cái gì? Có đúng hay không phát hiện cái gì? Ngẫm lại lại cảm thấy không có khả năng, đôi mắt chìm, “Nàng là một mình đến?”

“Bên người nàng còn có thị nữ Dẫn nhi.” Tiểu Ny cũng có chút lo lắng, “Phu nhân, Vương phi phát hiện ra cái gì?”

Tiểu Ny vừa nghĩ tới phương thức Ôn Nhu xử trí Lý An Âm nàng liền sợ nổi da gà, còn không bằng một đao hiểu rõ, Âm phu nhân luôn luôn phách lối,

liền không hề đánh trả bị bắt bí. . .

“Nàng có thể phát hiện ra cái gì?” Trong mắt Vương Như Mẫn tràn đầy kinh thường, “Cho rằng ai cũng giống như Lý An Âm ngực lớn nhưng không có đầu óc sao?”

“Sợ quá mức, đi, tiền thỉnh gặp nàng một chút.” Đến thật đúng lúc, cũng tiết kiệm cho nàng đỡ phải đi một chuyến.

Vương Như Mẫn đem ngọc trầm bích điệp cài lên búi tóc, đi ra ngoài. **Như Mẫn phu nhân**

Phong đăng chớp chòn, ánh sáng của nến mờ nhạt.

“Vương phi tỷ tỷ hôm nay làm sao lại cao hứng đến chỗ người muội muội này?” Vương Như Mẫn khoác áo khoác, tự mình đến cửa chào đón, vừa thấy được Ôn Nhu, khuôn mặt tươi cười đón chào, giọng nói kia, nụ cười kia, thực sự giống hoàn hảo Ôn Nhu đến.

Ôn Nhu cũng mỉm cười, “Đêm khuya tỷ tỷ đến đây, mong rằng không Mẫn muội muội không ngại tỷ tỷ quấy mới đúng.”

“Đâu đâu, muội muội nhớ Vương phi tỷ tỷ còn không kịp, sao sẽ ngại tỷ tỷ?” Vương Như Mẫn cười đến nhu hòa, thân mật nắm tay của Ôn Nhu, đem nàng dẫn vào trong phòng, “Bên ngoài phong hàn, Vương phi mau mau vào trong đi.”

Vương Như Mẫn dẫn Ôn Nhu vào phòng, lại lệnh thị nữ đi pha trà, mình thì cùng Ôn Nhu ngồi ở quý khách vị.

“Không biết Vương phi tỷ tỷ đã trở thế này tìm đến muội muội, là có chuyện gì sao?” Vương Như Mẫn một bên ôn nhu hỏi, một bên tinh tế quan sát đến thần sắc của Ôn Nhu.

“Chỉ là trong lúc rảnh rỗi, nghĩ nhiều ngày chưa từng cùng Mẫn muội muội thân cận, đặc biệt tìm đến muội muội ngồi một chút, tâm sự, giải buồn một chút.” Ôn Nhu cũng cười đến dịu dàng.

“Vây cũng thực sự là lỗi của muội muội rồi, muội muội cần phải tìm Vương phi tỷ tỷ mới đúng, sao dám phiền Vương phi tỷ tỷ tìm đến muội muội.” Vương Như Mẫn hơi áy náy, mặt mày có một chút ủy khuất, “Chỉ là Vương phi tỷ tỷ ngày gần đây bận, muội muội không dám đi quấy rầy tỷ tỷ, ngày sau tỷ tỷ nếu là cảm thấy buồn bức rồi rãnh, có thể sai người mời muội muội đến chỗ của tỷ tỷ là được, phiền tỷ tỷ đến đây muội muội thực sự là áy náy.”

“Ngọc trầm bích điệp trên đầu muội muội rất, không biết tỷ tỷ có thể không nhìn một cái?” Ôn Nhu bỗng nhiên nhìn đến ngọc trầm bích điệp trên đầu Vương Như Mẫn, mâu quang khẽ nhúc nhích.

Vương Như Mẫn cả kinh, trên mặt thoáng một cái đã qua, khiêm tốn cười nói: “Tỷ tỷ quá khen, bất quá chỉ là một cây trầm thông thường mà thôi, đâu đáng giá để tỷ tỷ khích lệ.”

“Nếu là muội muội không ngại, có thể gỡ xuống để chị nhìn một cái?” Ngọc trầm này trái lại nhìn quen mắt, nếu không nàng cũng sẽ không chú ý tới, coi như, đã từng thấy qua ở chỗ của Ôn Tâm.

Trong mắt Vương Như Mẫn hiện lên một tia ngoan lệ, lập tức tiêu thất, chỉ cười khanh khách gỡ ngọc trầm xuống, đưa cho Ôn Nhu, cổ cười nói: “Một cây trầm mà thôi, tỷ tỷ muốn xem cái gì mà không được, chỉ sợ làm dơ mắt của tỷ tỷ mới phải.”

“Muội muội ngọc trầm này tỷ tỷ nhìn rất quen mắt.” Ôn Nhu tiếp nhận ngọc trầm, tinh tế nhìn, sau đó giả vờ bưng tỉnh đại ngộ, “Tỷ tỷ nghĩ tới, nhị muội muội tại nhà của tỷ tỷ cũng có thấy qua một cây trầm y hệt như vậy, nhị muội muội nói đó là Thanh Vương gia tặng cho nàng, thế nào? Cây trầm này cũng là Thanh Vương gia tặng cho Mẫn muội muội sao?”

Ôn Nhu nói xong, tự tiểu phi tiểu nhìn Vương Như Mẫn, trong lòng cả kinh Vương Như Mẫn trong lòng cả kinh, nâng tay phải lên một cách tự nhiên xoa bụng nhỏ, đầy lòng hoảng sợ, đó là phản nộ, đoạt lấy cây trầm trong tay Ôn Nhu, lúng túng cười nói: “Tỷ tỷ nói gì rồi, bất quá chỉ là cây trầm phổ thông mà thôi, tỷ tỷ nhất định là nhìn lầm rồi, Trần Quốc công tử là người cao quý, đồ của muội muội làm sao có thể giống như của Trần Quốc công tử được? Hơn nữa, muội muội phu nhân của Bạch vương gia, Thanh Vương gia nếu là muốn tặng lễ, cũng tự nhiên đưa cho Bạch vương gia mới phải, sao lại đưa cho một phu nhân đâu nhỏ nhỏ như ta.”

Kì thực đáy lòng của Vương Như Mẫn lửa giận cuộn trào mãnh liệt, Thanh Vương gia sớm cùng Trần Quốc công tử rồi? Thế nào nàng không biết? Hẳn đây là đang có ý định lừa gạt nàng sao? Vì sao lại thứ tam tiểu thư mà không phải là Trần Quốc công tử? Càng nghĩ như vậy, ánh mắt của Vương Như Mẫn càng âm trầm, tay ở bụng nhỏ cũng không quên nắm chặt một phần.

Ôn Nhu chú ý tới từng động tác nhỏ của Vương Như Mẫn, dư quang của khóe mắt nhìn chăm chăm bụng nhỏ của Vương Như Mẫn, mâu quang cũng nặng nề, chẳng lẽ ——

“Có lẽ là tỷ tỷ nhìn lầm rồi, bất quá cây trầm này của Mẫn muội muội quả thực đẹp.”

“Vương phi tỷ tỷ, muội muội có một chuyện bất minh muốn xin hỏi tỷ tỷ, mong rằng tỷ tỷ không nên ngại mới tốt của muội muội mới phải.” Gia, người vì sao để Mẫn nhi đau lòng như vậy?

“Mẫn muội muội mời nói.” Ôn Nhu trái lại chuẩn xác bắt được phần nộ cùng đau thương trong mắt của Vương Như Mẫn, đầy lòng cười nhạt, Thanh vương cuộc sống này của người đừng hòng được an bình.

“Nếu Thanh Vương gia đem cây trầm tặng cho Trần Quốc công tử, vì sao lại thú tam cô nương?”

“Mẫn muội muội trái lại đối với hôn sự của Thanh Vương gia cảm thấy hứng thú?” Ôn Nhu mỉm cười, “Bất quá đây là chuyện mọi người đều biết, nói cho muội muội cũng không sao, bởi vì Thanh Vương gia đem thứ quan trọng hơn tặng cho tam muội muội.”

“Là cái gì?” Vương Như Mẫn truy cùng đuổi tận hỏi.

“Là nhẫn ngọc tiên hoàng tặng cho mỗi hoàng tử một chiếc.” Ôn Nhu không nhanh không chậm nói.

“Cái gì?” Vương Như Mẫn cuối cùng không chế không được, không thể tin đứng lên.

Ôn Nhu chỉ là cười cười, “Mẫn muội muội có gì? Khán trương như vậy?”

Lúc này Vương Như Mẫn mới chú ý tới mình luống cuống, ngồi xuống lại, giải thích: “Muội muội nhất thời nghe được di vật của tiên hoàng, nhất thời kích động.”

Ôn Nhu chỉ cười không nói, cũng không chọc phá, theo tính tình của Vương Như Mẫn, để nàng hướng Thanh vương nháo đi thôi.

Hai người đang khi nói chuyện, thị nữ nấu xong trà bưng lên, con người đen nhánh của Ôn Nhu giật giật, dẫn đầu đưa một ly trà cho Vương Như Mẫn, “Mẫn muội muội, uống trà.”

“Sao dám phiền Vương phi tỷ tỷ tự mình động thủ.” Vương Như Mẫn giả vờ sợ hãi, giờ tay lên tiếp nhận ly trà Ôn Nhu đưa tới.

Thời gian đầu ngón tay của Vương Như Mẫn đụng tới ly trà, bỗng nhiên Ôn Nhu buông lỏng tay ra, nước trà nóng bắn vài giọt lên bụng nhỏ của Vương Như Mẫn!

Vương Như Mẫn lập tức hai tay che chở bụng nhỏ, nước trà nóng hổi bắn lên ghế, ướt thân váy của Vương Như Mẫn, ly trà đụng vào ghế, rơi xuống mặt đất, nát.

Lòng Vương Như Mẫn vẫn còn sợ hãi nhìn nước trà hắt lên ghế, nghĩ mới vừa rồi nếu không phải nàng phản ứng nhanh hơn đứng lên, nước trà này sẽ hắt lên bụng nàng rồi.

Ôn Nhu này! Tuyệt đối là cố ý! Nàng rốt cuộc là giấu tâm tư gì? Lẽ nào biết được nàng hoài thai? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

“A. . . Muội muội, xin lỗi, tỷ tỷ không phải không phải, nhất thời bụng không vững. . . Để tỷ tỷ nhìn một cái xem muội muội có bị thương không?” Ôn Nhu cũng đứng lên, nói xin lỗi, gỡ xuống khăn bên hông xuống muốn giúp Vương Như Mẫn lau khô trà trên váy, lại bị Vương Như Mẫn né tránh.

“Không có chuyện gì, tỷ tỷ, muội muội không có việc gì, bất quá là chỉ là một ly trà thôi.” Vương Như Mẫn trừng mắt Ôn Nhu, nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, nét mặt không thể không lộ nụ cười.

Nhất cử nhất động của Vương Như Mẫn, Ôn Nhu nhất thanh nhị sở, thấy Vương Như Mẫn luôn luôn vô tình hay cố ý đưa tay sợ bụng nhỏ, mà tiểu Ny một bên lúc Vương Như Mẫn đứng lên, cũng là đem lực chú ý toàn bộ đặt lên bụng của Vương Như Mẫn, đáng đáp lòng vẫn còn sợ hãi, như vậy xem ra, suy đoán của nàng nhất định là không sai được.

Bụng nhỏ này của Vương Như Mẫn, có thể nhất cử lưỡng tiện cũng nói không chừng.

“Tỷ tỷ thực sự là xin lỗi muội muội.” Ôn Nhu giả bộ xấu hổ.

“Không có chuyện gì, tỷ tỷ không cần tự trách.” Kỳ thực Vương Như Mẫn hận không thể đi tới giáng cho Ôn Nhu mấy bạt tai, nếu như thai nhi trong bụng nàng bị thương, nàng muốn nàng đền mạng! “Nếu là tỷ tỷ vô sự, muội muội mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi rồi.”

“Đều do tỷ tỷ không tốt, để muội muội bị sợ hãi, nếu muội muội mệt mỏi, tỷ tỷ liền rời đi trước.”

“Tiểu Ny, thay ta tiễn Vương phi tỷ tỷ.”

Ôn Nhu đứng lên, chính muốn rời khỏi, bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì, lại xoay người hướng Vương Như Mẫn cười nói: “Xem cái trí nhớ này của tỷ tỷ, chuyện đến tìm muội muội cũng quên nói.”

“Vương phi tỷ tỷ còn có chuyện gì sao?” Hiện nay Vương Như Mẫn cực kỳ không muốn nhìn thấy Ôn Nhu, thầm nghĩ để cho nàng vội vàng từ tiêu thất trước mắt.

“Tỷ tỷ nghe nói muội muội thêu không tệ, đặc biệt muốn đến hướng muội muội lấy một bức thêu đẹp, trở về hảo hảo tham quan học tập một chút, để giải tỏa cuộc sống phiền muộn này.”

“Tiểu Ny, lấy một bức tùng trúc cầm bạch ta thêu gần đây nhất tặng cho Vương phi.”

“Tỷ tỷ thầm nghĩ muốn một bức uyên ương hí thủy, chẳng biết có được không?” Tùng trúc, cái này không đạt được hiệu quả nàng muốn.

“Không nghĩ tới tỷ tỷ tâm tính nữ nhi như vậy.” Vương Như Mẫn trào phúng cười, muốn yên ương hí thủy cho ai? Tự ngu tự nhạc! “Tiểu Ný, lấy bức yên ương hí thủy cho Vương phi.”

“Vâng.”

Khi Ôn Nhu cầm bức yên ương hí thủy chính tay Vương Như Mẫn thù trong tay, tiểu ý trong con ngươi càng đậm một phần. ** tây tây vân **

Sáng sớm hôm sau, trời mới lộ nắng sớm, Ôn Nhu liền thức dậy, gọi Duẩn nhi, đem bức yên ương hí thủy hôm qua lấy từ chỗ của Vương Như Mẫn giao cho Duẩn nhi.

“Duẩn nhi, biết nên làm thế nào rồi?”

“Nô tỳ biết.”

“Đi đi, trước khi chỗ Vương Như Mẫn có có động tĩnh đem sự tình làm tốt.”

Đêm qua sau buổi nói chuyện, hôm nay có Vương Như Mẫn nhất định có có động tĩnh, việc này muốn Vương Như Mẫn chọc giận Thanh vương trước, Thanh vương vốn không phải là người trầm trù khí, huống chi một nam nhân tự cho là đúng, thế nào có thể chịu được Vương Như Mẫn cùng hấn nháo.

“Thế nhưng Vương phi người hôm nay phải đi Tây Vân tự? Không cần có nô tỳ theo bồi?” Duẩn nhi cung kính hỏi.

“Không cần, người làm tốt làm chuyện của người là được, cần phải trước khi mặt trời lặn đem sự tình hoàn thành.” Nàng tin tưởng năng lực của Duẩn nhi.

“Nô tỳ minh bạch.” Duẩn nhi hướng Ôn Nhu hơi khom người, đem bức yên ương hí thủy cho vào trong lòng, lui ra ngoài.

Duẩn nhi đi rồi, Ôn Nhu đổi lại một thân nam trang, đem bạch ngọc bài hôm qua Lý bá giao cho nàng thu vào trong tay áo, từ cửa hông đi ra ngoài, ở dưới phố thuê một chiếc xe ngựa, trực tiếp đi tây đi tây giao Tây Vân tự.

Xe ngựa dừng ở dưới chân núi Tây Vân tự, ở chân núi có thể nghe được tiếng chuông trầm muộn từ trên đỉnh núi truyền xuống, Ôn Nhu xuống xe ngựa, mang mấy đồng cho xa phu, rồi bước lên trên thềm đá.

Đá phiến dọc theo bên sườn núi, trong khe đá cỏ dại khô vàng chỉ còn một đoạn, một chút cũng không có sức sống, nhưng mà một đường đi lên, mỗi một bậc thềm đá đều sạch sẽ, đủ thấy mỗi ngày có người quét sạch.

Vào sáng đông Tây Vân tự rất là quanh quẽ, trên sườn núi đá chỉ có mỗi mình Ôn Nhu, Ôn Nhu từng bước đi lên, cửa miếu ở đỉnh núi, mới nhìn thấy hai người khách hành hương, thế nào cũng nghĩ không thông chùa miếu đệ nhất Đại Di thế nào vắng lạnh như vậy.

Khó khăn lắm Ôn Nhu mới bước vào chùa miếu, liền có một tiểu sa di mặc miên bào than chỉ hướng nàng đi tới, không ngờ như thế ngũ chỉ hướng nàng hơi khom người tỏ vẻ chào, lễ phép hỏi: “Không biết thí chủ đến đây, là cầu phúc hay là nghe thiện ý?”

Tây Vân tự có một chỗ đặc biệt, đó là để cho người thế tục nếu là cảm thấy trong lòng có chuyện phiền muộn mà không giải được, có thể đến thiện phòng trong chùa nghe các sư phó tổng thiện, lấy khí tảo bạo trong lòng ngực, cũng có thể chọn sư phụ, hai người một mình một gian thiện phòng, mặt đối mặt thiện giảng, khách hành hương đến Tây Vân tự, đó là cầu phúc cùng nghe thiện ý chiếm đa số.

“Cũng không cũng không nghe cũng không nghe thiện ý.” Ôn Nhu cũng hướng tiểu sa di khom người đáp lễ.

“Cũng không cũng không nghe cũng không nghe thiện ý, vậy không biết thí chủ đến Tây Vân tự vì chuyện gì?” Tiểu sa di rất là không giải thích được, hấn còn chưa thấy qua khách hành hương như vậy.

“Tìm người.” Ôn Nhu ngấm đèn nhang đốt trong viện, thần nhiên nói.

“Không biết thí chủ tìm người phương nào?”

“Tây Vân tự trụ trì.”

Tiểu sa di hơi ngần ra, lại hướng Ôn Nhu hơi khom người một cái, nói: “Thỉnh thí chủ ở đây chờ chốc lát, ta đi vào bẩm báo.”

Sau một lát, một hòa thượng hơi lớn tuổi, dáng người cao cao, hướng Ôn Nhu đi đến, khom người lễ phép nói: “Sư phụ chúng ta đã nhiều năm rồi chưa từng gặp qua khách, không biết thí chủ tìm sư phụ chúng ta, vì chuyện gì?”

“Bị người nhờ, tới thăm.”

“Mong rằng thí chủ mời trở về đi, sư phụ không tiếp khách, cổ nhân cũng tốt, khách nhân cũng được.”

“Chẳng biết có được không làm phiền sư phụ nói một câu với trụ trì, sau khi nghe xong, hấn nguyện gặp tại hạ liền gặp, không gặp liền thôi, thế nào?”

Hòa thượng trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: “Cũng tốt, thí chủ mời nói.”

“Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân.” Hai câu noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả Ôn Nhu cũng không nói, nếu trụ trì bằng lòng gấp nằng, tất biểu thị hẳn biết chuyện bạch ngọc bài, nếu là hẳn không gấp, tất cả không cần phải nói.

“Xin thí chủ hãy đến sương phòng chờ, ta bẩm báo sư phụ, trở lại cùng thí chủ nói.”

“Làm phiền.”

Sau khi hòa thượng lớn tuổi rời khỏi, tiểu sa di liền bắt đầu đưa Ôn Nhu đến sương phòng chờ.

Khoảng chừng qua nửa nén hương, hòa thượng lớn tuổi xuất hiện, vừa thấy Ôn Nhu liền khom người một cái thật sâu, cung kính nói: “Thỉnh công tử đi theo ta.”

Xem ra, muốn hiểu được tất cả bí mật của bạch ngọc bài cất giấu, trụ trì là người quan trọng rồi.

Hòa thượng lớn tuổi đưa Ôn Nhu dẫn ra khỏi chùa, đến cánh rừng an tĩnh phía tây, vừa đi, một bên hướng Ôn Nhu giải thích: “Sư phụ thích tĩnh, không muốn ở trong sương phòng, hàng ngày thích cánh rừng này.”

Dần dần, một gian nhà gỗ xuất hiện trong tầm mắt, Ôn Nhu theo hòa thượng đi đến trước nhà gỗ, chỉ thấy hòa thượng nhẹ nhàng gõ vào cửa gỗ đóng chặt, bên trong truyền đến âm thanh già nua, hòa thượng liền đẩy cửa ra, thỉnh Ôn Nhu đi vào.

Mùi đàn hương nhàn nhạt, để cho người khác tâm bình khí hòa, trong nhà gỗ lộ ra một bộ bộ bàn ghế cao bằng đầu gối, trước bàn gỗ có đệm côi.

“Thí chủ là hậu nhân của Ôn gia?” Thanh âm già nua khàn khàn vang lên, Ôn Nhu nhìn lại, chỉ thấy một lão giả thon gầy ngồi ở giường đá bên trái gian nhà, phía sau treo chữ “thiện” trên tường, chòm râu dài rũ xuống trước ngực, ánh mắt của hắn nhìn Ôn Nhu, đem Ôn Nhu từ trên xuống dưới quan sát một lần, thờ dài nói, “Ôn lão huynh có một tôn nữ khí phách phi phàm như vậy, cũng đáng cũng đáng! Ôn gia có hi vọng!”

“Đại sư nhận thức tổ phụ?” Ôn Nhu hướng lão nhân khom người một cái thật sâu, có chút kính ngạc.

“Nào chỉ là nhận thức?” Đại sư gạt gạt bạch mi, chỉ chỉ bồ đoàn trên đất, nói, “Hậu sinh, ngồi.”

“Đa tạ đại sư.” Ôn Nhu theo lời ngồi chồm hổm lên bồ đoàn, đại sư lại hỏi, “Tổ phụ ngài vẫn tốt?”

“Tổ phụ đã vong cố.” Ôn Nhu như thực chất mà nói, đại sư trong nháy mắt kính hãi, bình tĩnh lại, Ôn Nhu tiếp tục nói, “Nếu không có như vậy, như thế nào Ôn Nhu sẽ tìm đến đại sư.”

“Đại sư, Ôn Nhu thiên tư bách nhớ chung quy không giải thích được lời của tổ phụ lưu lại rốt cuộc có ý gì.” Ôn Nhu hơi nhăn mi lại, tay áo đang lúc bạch ngọc bài đưa cho đại sư, “Còn có khối này bạch ngọc bài lại có quan hệ thế nào?”

Đại sư tiếp nhận bạch ngọc bài, bạch mi hung hăng giật mình, hai tay cũng run nhẹ, “Rốt cục, rốt cục vẫn phải cần đến lực lượng của khối bạch ngọc này sao? Đại Di, Đại Di thật đến tình cảnh này rồi sao?”

“Đại sư ngài nói cái gì?” Ôn Nhu có chút kinh khí thấy đại sư kích động, rồi lại không thể không nói bổ sung, “Người trung gian cũng có một chút nguyên do, mang khối bạch ngọc bài này giao cho Ôn Nhu, lúc đó tổ phụ qua đời đã ba năm rồi, Ôn Nhu cũng là hôm qua mới biết.”

“Cái gì?” Đại sư lại lần nữa chấn kinh rồi.” Chuyện lớn như vậy kéo dài ba năm? Trong này ai có thể biết được sự tồn tại của bạch ngọc bài này?

“Đại sư yên tâm, ngoại trừ Ôn Nhu, không người nào biết, mà người giữ bạch ngọc bài này, cũng là có một số chuyện không nhớ rõ.”

“Hậu sinh, ngài cũng biết tồn tại của Trần Quốc Công phủ có nghĩa gì?”

“Ôn Nhu không biết.”

“Thời gian ngài nhận lấy bạch ngọc bài, ngài, liền không còn là chính ngài?” Ánh mắt của Đại sư sáng quắc nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

“Chỉ cần là nguyện vọng của tổ phụ, Ôn Nhu nhất định hoàn thành, không oán không hối hận.” Tổ phụ tín nhiệm nàng, nàng cũng không thể cô phụ tổ phụ.

“Hào, hậu sinh khá uy! Lão nạp liền đem tất cả chuyện của bạch ngọc bài này nói cho người biết!”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: CHƯƠNG 69.1: ĐƯỜNG LANG BỘ THIÊN

** ngọc bài chi mê **

Ôn Nhu cùng đại sư nói chuyện gần tam canh giờ, giờ Thân mới trở lại Bạch vương phủ, dựa ở mỹ nhân tháp trầm tư.

Nàng thật không ngờ, thoát nhìn đại sư không hỏi thế sự, đối với triều chính Di quốc lại biết được rõ ràng như vậy, thái hậu nắm quyền, Vương Thượng uất ức, thừa tướng bất tài, bốn vị vương gia khác ngoại trừ Từ vương ở ngoài quân doanh đều không thành sự, mà Từ vương cũng chính là một vũ phu, toàn bộ quốc chính Đại Di, phảng phất chính là nằm bè bảy mảng, rồi lại có bao nhiêu người biết được sau nằm bè bảy mảng này tranh thế lực.

(Luna: biện hộ giúp Từ vương một chút vũ phu ở đây là người tập võ không biết cách trị quốc)

Mà nàng không có nghĩ tới là, Ôn gia trong toàn bộ triều cục có địa vị đặc biệt, càng không nghĩ đến, khối bạch ngọc bài này cất giấu lực lượng, sâu như vậy.

Ôn Nhu giờ bạch ngọc bài lên, trước mắt mình lác lác, nàng chung quy không thể hoàn toàn lấy được tự do cho bản thân, bản thân nàng bị đem cột chung vào trong tranh quyền lực.

Nàng rốt cuộc biết được thâm ý trong di ngôn của tổ phụ, oán thù chính là Ôn gia, nghi nhân chính là người nước Di, đó là Di quốc, oán thù hệ nghi nhân, chỉ cần Ôn gia tồn tại một ngày, thì sẽ dành toang lực tận hiến hoàng thất Di quốc, về phần bạch. . .

N oán thù hệ nghi nhân, phi bạch bất khả, Ôn gia muốn tận hiến hoàng thất, cứu vớt quốc chính Di quốc nằm bè bảy mảng này, nhất thiết phải phục vụ Bạch vương, đó cũng là nói, chỉ có Bạch vương mới có thể thu phục nằm bè bảy mảng này.

Bạch vương? Lãnh Triệt thân trúng kỳ độc? Tổ phụ dĩ nhiên xem trọng hấn như vậy, lại cho rằng hấn là người duy nhất cứu vớt được Di quốc? Nàng tuy rằng cho là hấn cho là hấn cũng không phải là nhân vật đơn giản, nhưng cũng không nhìn thấy hấn có năng lực lớn như vậy, tổ phụ thực sự tin tưởng hấn như vậy sao?

Ánh mắt của Ôn Nhu như trước nhìn trên bạch ngọc bài, đây là lực lượng cuối cùng của hoàng thất Di quốc, phòng vệ tôn nghiêm của hoàng thất, đương niên lúc tiên hoàng hoàng thế phát sinh ra một màn thay đổi lớn, đột nhiên xuất hiện lực lượng thần bí, nguyên lai đó là tổ phụ khởi động lực lượng của bạch ngọc bài này.

Thế nhưng từ khi Đại Di lập quốc cho đến nay, chẳng bao giờ khởi động lực lượng của bạch ngọc bài này, hôm nay Vương Thượng tại vị hai lần khởi động sao? Di quốc hôm nay, có thể nói là loạn trong giặc ngoài, còn chống lại rung chuyển triều cục lớn như vậy sao?

Tổ phụ a tổ phụ, người thực sự là để lại cho Ôn Nhu một trọng trách mà đại trượng phu cũng khó đảm đương, nhưng mà nếu Ôn Nhu quyết định muốn làm tôn nữ của ngài, quyết định phải hoàn thành di nguyện của ngài, Ôn Nhu liền thay ngài đảm nhận trọng trách của Ôn thị, phòng vệ hoàng thất chính thống của Đại Di!

Xem ra, nàng bảo vệ cái mạng này của Bạch vương bảo vệ rất đúng rồi, chỉ là, Di quốc không có gì ngoài Vương Thượng cùng Bạch vương, còn có bốn vị vương gia, đều không thể tin sao? đều không thể dùng sao? Mặc dù tất cả vương gia đều không thể giữ giang sơn Đại Di, không phải còn có Vương Thượng sao? Nàng nhìn ra được Vương Thượng cũng không phải là tài trí bình thường, huống hồ cũng là người đứng đầu một quốc gia, vì sao di ngôn của tổ phụ lại bảo dựa vào Bạch vương, phục vụ Bạch vương, mà không phải Vương Thượng, vì sao?

Ôn Nhu vẫn là không giải thích được, bởi vì nàng không ở trên người Lãnh Triệt nhìn ra được bất kỳ chỗ thường nhân phi phạm nào, nếu không có, sợ hấn cũng chỉ có một thân nội lực cùng công phu thôi.

Có lẽ nói là hấn đem bản thân ấn dấu rất tốt?

Thôi, nàng tin tưởng tổ phụ tuyệt không nhìn lầm người, nếu tổ phụ tin tưởng Bạch vương, nàng liền trợ giúp hấn!

Chỉ là kẻ từ đó, nàng không muốn cùng Bạch vương gặp mặt, chỉ sợ cũng không được.

Bất quá cái này là đại sự với đất nước, nhất thời cũng không gấp được, đợi nàng suy xét kỹ càng rồi mới tìm Bạch vương, hiện nay nàng còn muốn đề phòng một ít người.

Cũng không biết chỗ của Duẩn nhi hoàn thành như thế nào rồi?

“Vương phi ——” Thực sự là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, Ôn Nhu đang suy nghĩ đến Duẩn nhi, thanh âm của Duẩn nhi liền ở ngoài cửa vang lên, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy khóe miệng của Duẩn nhi mỉm cười chạy vào, “Nô tỳ gặp qua Vương phi.”

“Thế nào? Chuyện kia đã làm xong?” Ôn Nhu nhìn Duẩn nhi mặt mày mang tiểu ý, liền biết nàng làm được, tự mình châm một ly trà đưa cho nàng, “Một không, uống ly trà giải khát đi.”

Duẩn nhi tiếp nhận trà Ôn Nhu đưa tới, trong mắt lóe ra cảm động, nơi cổ họng nghẹn ngào thiếu chút nữa nói không ra lời, chốc cho Ôn Nhu cười nói: “Một ly trà mà thôi, còn không đến mức như người vậy, được rồi, ngồi xuống trước nghỉ ngơi một chút.”

“Tạ vương phi.” Ôn Nhu cho phép, Duẫn nhi cũng không có kỵ, liền ngồi lên ghế tròn, một ly trà nóng uống vào bụng, mới cười nói, “Vương phi quả nhiên là liệu sự như thần, Mẫn phu nhân cho người tìm Thanh Vương gia hỏi rõ, nô tỳ mới từ Thanh vương đi ra, liền nhìn thấy tiểu Ny đến, đương nhiên, nô tỳ không để cho nàng nhìn thấy nô tỳ.” Duẫn nhi biết Ôn Nhu muốn hỏi gì, liền một hơi nói ra hết.

“Gặp được Thanh vương không?” Nàng quan tâm không phải chỉ có Vương Như Mẫn có hay không phải người đến nháo Thanh vương, “Đồ giao cho hấn chưa?”

“Gặp được, bất quá Thanh Vương gia vừa nghe nói nô tỳ là người của Mẫn phu nhân, gương mặt lập tức đen, suýt nữa đem nô tỳ đuổi ra ngoài.” Duẫn nhi nghĩ đến gương mặt đen thui của Thanh vương còn cảm thấy có chút sợ, “Đồ cũng giao cho Thanh vương rồi.”

“Cùng với đồ của hấn cần?”

“Cũng lấy trở về rồi.” Duẫn nhi từ tay áo xuất ra một khối ngọc bội có khắc chữ “Thanh”, giao cho Ôn Nhu, “Thế nhưng phải phá đi sức mạnh rất lớn Thanh Vương gia mới bằng lòng cho, nô tỳ nhìn trong lòng Thanh Vương gia sẽ không có Mẫn phu nhân.”

“Người tiểu cũng học được cách nhìn người?” Bất quá nói không sai, trong mắt Thanh vương, Vương Như Mẫn chỉ sợ là người có cũng được không có cũng chẳng sao.

“Theo Vương phi tự nhiên học được một ít.” Duẫn nhi có chút ngượng ngùng gãi đầu. “Hơn nữa nô tỳ quay người lại, Thanh Vương gia đã đem bức uyển ương hí thủy xé đi, nô tỳ chỉ coi không nhìn thấy.” Nếu là trong lòng thật sự có Mẫn phu nhân, có thể mang đi xé được sao?

“Người cần cho ngày mai đâu? Cũng sắp xếp xong xuôi?”

“Hỏi Vương phi, tất cả an bài xong.”

“Người nào, tin được không?”

“Đã từng cùng nô tỳ làm việc ở một hộ gia đình, hôm nay trong quán trà chạy bàn, cùng nô tỳ có giao tình, tin được.”

“Àn, sau khi chuyện thành công, để hấn lại trong phủ đi, so với chạy bàn tốt hơn nhiều.”

“Nô tỳ thay hấn tạ qua Vương phi.”

“Lui xuống nghỉ ngơi đi, ngày hôm nay người cũng mệt mỏi rồi.”

“Vâng, nô tỳ xin cáo lui.”

Triệu Yên Nhi, ngày mai cũng không biết là ai tính toán ai, Ôn Nhu cảm ngọc bội của Thanh vương, cười đến âm tà.

Thanh vương phủ.

Thanh vương thờ hồn hên, hai tay đang trượt trên da thịt mịn màng của nữ tử, nữ tử cười duyên, tiếng thờ dốc, tiếng nam tử gầm nhỏ, chộc cho thị vệ trông chừng ngoài cửa mặt đỏ tịm cổ. Hùng phong đi qua, Thanh vương nằm xuống giữa hai cơ thiếp, hai cơ thiếp còn chưa tận hưởng dán trên người hấn, dùng ngón tay không ngừng mà đùa bỡn trên ngực hấn, thương cảm dịu dàng nói: “Gia, mấy ngày nữa người sẽ thú Vương phi rồi, có đúng hay không có Vương phi, người sẽ không để ý tỳ muội chúng ta nữa?”

“Gia, nghe nói tân vương phi tỷ tỷ rất là tốt, không biết tân vương phi có hay không cũng như tỷ tỷ nàng một dạng, đến lúc đó chúng ta vẫn còn có ngày tháng tốt qua sao?” Cơ thiếp khác tiếp lời, trêu chọc Thanh vương, cuối cùng dùng tay đặt vào bộ vị nhạy cảm của hấn.

Lời nói của cơ thiếp khiến đáy lòng của Thanh vương nổi lên lửa giận, chỉ thấy hấn gầm nhẹ một tiếng liền xoay người đem cơ thiếp đẩy ngã, sau đó hung hăng cắn vào bộ ngực trắng nõn của cơ thiếp, nghe nàng thét lên một tiếng chói tai, hài lòng cười to!

(Luna: biến thái, tuyệt đối là biến thái >”< ta hận)

Những nữ nhân này! Điều muốn ngồi lên đầu hấn rồi! Vốn còn có Mẫn nhi hợp ý tính tình hấn, hôm nay còn muốn dùng hài nhi trong bụng uy hiếp hấn! Đã như vậy, cũng không cần trách hấn hạ thủ vô tình!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: CHƯƠNG 69.2: ĐƯỜNG LANG BỘ THIÊN

Ngày mai, Trần Quốc Công phủ.

Ôn Tâm từ trước tới nay lần đầu tiên bước vào nơi ở của Ôn Nhan, nhìn cửa sổ sơ nước vật dụng cổ xưa lỗi thời, liền không khỏi cười nhạt, đáng đáp nhũ có bệnh bước vào cánh cửa, một bên thân mặt kêu lên: “Tam muội muội, tỷ tỷ đến xem người đây.”

“Tỷ tỷ, muội muội nghe nói người đêm trước cảm nhiễm phong hàn, thân thể còn chưa khỏi hẳn làm sao liền tùy ý đi lại, làm sao bảo muội muội để tỷ tỷ tự mình đến đây?” Ôn Nhan nhìn thấy Ôn Tâm, vẻ mặt kinh ngạc, vội vã như gió chạy qua đỡ lấy Ôn Tâm, bày ra đáng đáp thành hoàng thành khùng, “Nơi ở của Muội muội đơn sơ, mong rằng tỷ tỷ không nên ghét bỏ mới phải.”

“Khụ khụ khụ. . . Tỷ tỷ làm sao sẽ ghét bỏ, tỷ tỷ nghe nói muội muội hôm nay muốn cùng dao Tây Vân tự cầu phúc, cố ý đến tặng muội muội một kiện xiêm y, nếu không ra cửa để cho người khác nói Trần Quốc Công phủ chúng ta khát khe, khe khát, khát khe, khe khát thứ nữ.” Ánh mắt của Ôn Tâm độc ác nhìn chằm chằm Ôn Nhan biết vâng lời, nếu không nương muốn nâng hạ mình giả trang trước mặt người khác, nàng hận không thể liền đem Ôn Nhan đánh đến chết, dựa vào cái gì đoạt Thanh vương của nàng! Dựa vào cái gì đoạt Thanh vương phi vị của nàng!

Ôn Tâm ngoài miệng không ngại nói những thứ này, kì thực trong lòng cảm thấy tiến vào gian phòng như thế này là hạ thấp thân phận của nàng, cho nên nàng tình nguyện đứng cũng không muốn ngồi xuống, rất sợ dơ xiêm y của nàng, thân phận của nàng.

“Muội muội phải lập gia đình rồi, Trần Quốc Công phủ liền chỉ còn lại có một mình tỷ tỷ.” Ôn Tâm giả vờ đến đáng thương, nói xong thống khổ, lấy được đồng tình của thị nữ không biết chuyện, tưởng Ôn Nhan đoạt đi đồ vốn thuộc về nàng, hướng Ôn Nhan nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, Ôn Tâm tiếp tục làm bộ nói, “Muội muội hôm nay đi cầu phúc, tỷ tỷ vốn cũng muốn bồi muội muội, cảm tạ Bồ Tát để muội muội gả được tốt, nhưng tỷ tỷ hết lần này tới lần khác cảm nhiễm phong hàn, sợ là chọc giận Bồ Tát, liền không thể bồi một đạo, khụ khụ. . .”

“Tỷ tỷ nói đi đâu rồi, muội muội thấy đủ rồi.” Tuy rằng Ôn Nhan cúi đầu, trong lòng cũng nghiêng răng nghiêng lợi, Ôn Tâm, thực sự là vô thi vô khắc không xem nàng là người, đó là trước mặt hạ nhân nói, cũng mang toàn bộ mặt mũi của nàng ném xuống đất.

“Đến đây, muội muội, đem xiêm y tỷ tỷ đặc biệt vì người mặc vào.” Ôn Tâm ý bảo thị nữ đem xiêm y vì Ôn Nhan mặc vào.

“Muội muội tạ qua tỷ tỷ.” Ôn Nhan tuy rằng không muốn nhận phần lễ này, nhưng trước khi rời Trần Quốc Công phủ, nàng không thể không giả ra cẩn thận chặt chẽ, để tránh khỏi Ôn Tâm hoài nghi.

“Nghe nói đại tỷ tỷ cũng đi?” Vốn có thâm nghĩ trước diệt trừ Ôn Nhan, tiện nhân Ôn Nhu này cư nhiên không biết tốt xấu đụng vào, như vậy cũng tốt, liền để hai người các nàng cùng đi gặp diêm vương!

“Đúng vậy, lúc muội muội vẫn còn ở Bạch vương phủ, đại tỷ tỷ có mời muội muội đến Tây Vân tự vì Bạch vương gia cầu phúc, hy vọng Bạch vương gia sớm khỏi bệnh, thế nhưng trong Bạch vương phủ luôn luôn có nhiều chuyện quán thân, không thoát ra được, nên không thể đi, hôm nay phu nhân bảo Ôn Nhan cầu phúc, Ôn Nhan liền nhớ tới đại tỷ tỷ, cho nên liền hẹn đại tỷ tỷ đi cùng.”

“Như vậy xem ra, muội muội cùng đại tỷ tỷ rất hợp nhau?” Ôn Tâm hướng Ôn Nhan tới gần một phần, dùng ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm nàng, nếu là hai người này đã sớm cùng nhau rồi, vậy hôm nay liền để hai người đi cầu phúc, thì không phòng không được rồi.

“Muội muội nào dám!” Ôn Nhan nghe vậy lập tức quỳ trên mặt đất, kinh sợ nói, “Muội muội biết thân phận mình, chưa bao giờ dám vượt quá, mọi chuyện càng vâng theo tỷ tỷ người, tỷ tỷ nói một Ôn Nhan chưa từng dám nói hai, đó là tỷ tỷ để muội muội đi Bạch vương phủ bồi đại tỷ tỷ muội muội cũng đi, chuyện của Âm phu nhân không có thành là ngoài ý muốn, muội muội ——”

“Được rồi, được rồi, muội muội đang nói gì rồi, tỷ tỷ không có ý tứ gì khác, muội muội mau đứng lên, đừng ô uế xiêm y đông lạnh chân rồi.” Ôn Tâm cắt đứt lời nói của Ôn Nhan, nhìn đáng đáp Ôn Nhan nhát như chuột vậy nàng liền cảm giác chán ghét, bất quá chỉ là hỏi một câu, nàng sợ đến nỗi mang hết chuyện của Bạch vương phủ trước mặt hạ nhân nói ra hết để chứng minh sự trong sạch của mình.

Mà nàng, làm sao không biết Ôn Nhan là một người thế nào, căn tiểu hèn mọn, nhát gan sợ phiền phức, không có một chút đầu óc, nàng nói, nàng không dám phản kháng, người như vậy, có thể thành đại sự gì? Bất quá là bị Ôn Nhu xem như công cụ trả thù đổ lên người nàng mà thôi, nhiều nhất chính là một kiện đồ vật chuyên dùng để hy sinh, nàng không tin nàng còn có thể mưu tính cái gì.

Để nàng tiếp tục giấc mộng làm Thanh vương phi đi, cũng bất quá chỉ còn hai canh giờ mà thôi, sẽ đưa hai người các nàng đi gặp diêm vương!

Ôn Nhan chiến chiến nguy nguy đứng lên, bởi vì sợ nên suýt nữa đứng không vững, nếu không phải có thị nữ nâng nàng, e là nàng ngã trên mặt đất rồi, điều này làm cho Ôn Tâm càng tin tưởng người như vậy tuyệt đối không thể uy hiếp được nàng, về phần Ôn Nhan muốn trở thành Thanh vương phi, coi như vì Ôn Tâm nàng làm khúc nhạc đệm để nàng ngồi vào Thanh vương phi vị càng thêm vững chắc.

Ôn Tâm lại châm chọc khiêu khích vài câu, Ôn Nhan trái lại nghe, một lát sau liền có liền có bắt đầu bấm báo nói phu nhân thỉnh tam tiểu thư đến đại môn.

Ôn Tâm làm bộ làm tịch đưa Ôn Nhan đưa đến đại môn, Ôn Nhan ngẩng đầu đi phía trước, chỉ thấy có một chiếc xe ngựa ngừng ở phía trước, liền biết Ôn Nhu còn chưa đến, đáy lòng không khỏi có chút luống cuống.

“Muội muội, tỷ tỷ đưa người đến đây thôi, muội muội lên xe ngựa được rồi, mẫu thân lập tức liền sẽ đến.” Ôn Tâm giả bộ ho khan hai tiếng, ôn nhu nói, sau đó xoay người nói với thị nữ đi theo, “Chiếu cổ tam tiểu thư, biết rồi chứ?”

“Nô tỳ biết.” Thị nữ khéo léo lên tiếng trả lời.

Đang nói chuyện, Triệu Yên Nhi được thị nữ đỡ bước đến, vừa thấy được Ôn Tâm liền trách cứ: “Thân thể không tốt hà tất chạy loạn, mau trở lại phòng nghỉ ngơi đi, tam muội muội người đối với người quý giá ngạo ngễ, tự nhiên không cần người tiễn, không cần người làm điều thừa.”

Triệu Yên Nhi quát lớn Ôn Tâm xong, hướng Ôn Nhan ôn hòa cười nói: “Tam cô nương, chúng ta đi thôi.”

Thật là bộ dáng nghiêm khắc đối với nữ nhi, đối với thứ nữ lại từ ái làm chủ mẫu tốt, trong lòng Ôn Nhan cười nhạt, nàng không ngốc, nàng đương nhiên nghe được Triệu Yên Nhi mắng nàng là đồ đệ tiện.

“Tỷ tỷ người mau trở lại phòng đi, đừng làm cho phu nhân lo lắng.”

“Nương, nữ nhi trở về phòng trước, các người trên đường cẩn thận.”

Triệu Yên Nhi cùng Ôn Tâm gặp thoáng qua, Triệu Yên Nhi đưa cho Ôn Tâm một ánh mắt 'Yên tâm', Ôn Tâm liền không lo lắng trở vào trong.

“Phu nhân, đại tỷ tỷ còn chưa đến, chúng ta có cần đợi không?” Trong lòng Ôn Nhan có chút lo sợ bất an, nếu là Ôn Nhu không đến, nàng một mình không biết ứng đối thế nào.

“Nếu đại cô nương cũng muốn đến, chúng ta đây tự nhiên phải đợi chờ.” Đương nhiên phải đợi, cơ hội tốt như vậy có thể nào bỏ qua, còn tưởng rằng Ôn Nhu có đầu óc, kết quả là cũng chỉ là một người ngu ngốc, cư nhiên mang bản thân dâng đến cửa.

Một chiếc xe ngựa từ đằng xa lái đến, Ôn Nhan mới chậm rãi bắt an.

Đội xe ngựa dừng hẳn, Ôn Nhu xuống xe ngựa, Triệu Yên Nhi nhìn về phía sau của nàng, thấy không có người nào theo, hỏi: “Bạch vương phi đi một mình sao? Không có thị nữ theo hầu hạ?”

“Dẫu nhi hôm nay sốt cao, ta liền để cho nàng ở trong phủ nghỉ ngơi rồi, hướng hồ chỉ là đi Tây Vân tự một chuyến, một mình đi cũng như nhau thôi.”

Triệu Yên Nhi khẽ cười, cũng tốt, ít người thì làm việc càng dễ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: CHƯƠNG 69.3: ĐƯỜNG LANG BỘ THIÊN

** di nương sừ kếp **

Ôn Nhu cũng không quan sắc mặt của Triệu Yên Nhi, lên xe ngựa, suýt nữa tức chết Triệu Yên Nhi.

Xe ngựa chậm rãi rời khỏi Trấn Quốc Công phủ, hướng Tây Vân tự chạy tới: “Bạch vương phi từ nhỏ tri thư đạt lễ, không biết làm thế nào cư xử với trưởng bối sao?” Ngồi trong xe ngựa, Triệu Yên Nhi hận hận nhìn chăm chăm Ôn Nhu, nếu không phải hôm nay Ôn Nhu là nhân vật chính, nàng hà tất cùng nàng giả cái bộ dáng này, còn muốn cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa.

“Ôn Nhu cũng không có nhìn thấy ở đây có trưởng bối gì.” Ôn Nhu châm chọc cười, đều đã từng xé rách da mặt, lại còn không biết xấu hổ ở trước mặt nàng diễn trò, nàng cũng không có tâm tình tốt cùng nàng diễn đâu, “Triệu di nương, nếu bàn về nếu bàn về thân phận, thân phận của người so với tam muội muội còn thấp hơn một đoạn, để người cùng chúng ta ngồi chung một chiếc xe ngựa đã là cất nhắc người, Triệu di nương còn dám trước mặt chúng ta nâng cao bản thân sao?”

“Bạch vương phi chớ quên, ta bây giờ là thân mẫu của Trấn Quốc công tử, chủ mẫu của Trấn Quốc Công phủ!” Triệu Yên Nhi cắn răng nghiền lợi trừng mắt Ôn Nhu, “Làm sao có thể không cường, so với Bạch vương phi đề tiếng xấu muôn đời còn tốt hơn!” Để nàng lại khẩu thiệt thêm mấy canh giờ, đến chỗ diêm vương rồi, lúc đó sợ nàng muốn khoe tài cũng không có đối tượng để khoe.

“Thật không?” Ôn Nhu lạnh lùng cười, cũng lười cùng Triệu Yên Nhi tốn nhiều khẩu thiệt, muốn nàng qua mấy canh giờ, ngay cả lời cũng không biết nên nói thế nào, “Ôn Nhu xem vết sẹo trên mặt Triệu di nương cũng không tốt rồi, làm sao có thể quên đau rồi? Có thể để Ôn Nhu tặng Triệu di nương thêm vài roi?”

“Một roi này của Bạch vương phi, lão gia so với càng thương yêu ta, Bạch vương phi như vậy có thể thỏa mãn chưa?” Nữ nhi của tiện nhân cùng là tiện nhân! Huy đi dung mạo của nàng liền là muốn cho nàng thất sủng! Nàng không để cho nàng thỏa mãn đâu! Cứ cho là nàng không được sủng, nàng cũng là nắm quyền!

“Không nghĩ tới khẩu vị của cha lại thay đổi, lúc đầu là Triệu di nương dựa vào gương mặt này mới chen vào cánh cửa của Trấn Quốc Công phủ.”

“Thì như thế nào? Hôm nay người ở trong Trấn Quốc Công phủ là ta, không phải người Ôn Nhu.”

“Nếu Triệu di nương cho rằng Ôn Nhu vẫn là lấy Ôn Nhu ngày trước, vậy Triệu di nương liền mui phần sai rồi.”

Ôn Nhan nghe Ôn Nhu cùng Triệu Yên Nhi đầu lưỡi chi chiến, chen vào không lọt, chỉ có cúi đầu là tốt nhất, lúc này nếu là nàng lên tiếng, liền không khác gì châm mui dầu hỏa rồi.

Nhưng vào lúc này, xe ngựa bay nhanh người qua đường cũng không ai nói gì, lại không biết từ đâu đột nhiên có tiểu cô nương tám tuổi chạy ra, chắn trước ngựa, đột nhiên nhìn đến trước mặt tiểu cô nương, xa phu ghim ngựa, ngựa bị kinh hách nâng cao hai móng, xe ngựa tạo thành một độ nghiêng.

Tốt, thời cơ đã đến, khoe miệng của Triệu Yên Nhi cười một cái cực cười đắc ý, thời gian Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hai người đều nắm chặt linh để bản thân không rơi xuống xe, Triệu Yên Nhi buông lỏng hai tay cầm song lĩnh ra, cả người theo độ dốc văng ra khỏi xe.

Sau đó, cả người nặng nề mà ngã trên mặt đất.

Đội Triệu Yên Nhi lăn xuống xe ngựa, xe ngựa liền dừng lại, Ôn Nhan nhìn Triệu Yên Nhi ngã trên mặt đất, rất là kinh hoàng, không khỏi nhìn về Ôn Nhu, lại phát hiện Ôn Nhu đang cười lạnh, nụ cười kia, khiến Ôn Nhan cảm thấy không hiểu.

Chỉ là trong nháy mắt, Ôn Nhu liền ôn hoà nói với Ôn Nhan: “Đi thôi, xuống xe đi xem Triệu di nương, nàng thật đúng là cam lòng dùng thân thể của mình làm tiền cược.”

Thời gian con ngựa bị hoảng sợ, đã có người qua đường nghi chân bình luận, thời gian Triệu Yên Nhi từ trên xe ngựa rơi xuống đất, người qua đường liền vây xem, Ôn Nhu xuống xe ngựa, đẩy đoàn người ra rồi đi tới bên cạnh Triệu Yên Nhi, chỉ thấy cánh tay trái cùng chân trái của nàng bị trầy, máu từ trong vết thương không ngừng thấm ra, Ôn Nhu hướng Ôn Nhan nháy mắt, Ôn Nhan liền bên cạnh Triệu Yên Nhi, đem nàng nâng dậy, khóc ròng nói: “Phu nhân, phu nhân, người thế nào. . .”

“Tam cô nương, đừng khóc, ta không sao.” Thật là đau nhức, sắc mặt của Triệu Yên Nhi vẻ đau xót không giống như là giả bộ, “Tam cô nương cùng Bạch vương phi không có bị thương là tốt rồi, ai mà nghĩ được con ngựa kia cư nhiên kinh hãi. . .” Triệu Yên Nhi nói, mọi người liền hướng Ôn Nhu ánh mắt khinh bỉ, chỉ tỏ nói, nguyên lai đây chính là Bạch vương phi. . .

“Triệu di nương nếu bị thương, vậy hôm nay một chuyện đến Tây Vân tự cầu phúc, ta xem cũng không thể đi rồi, trước tiên Triệu di nương hỏi Trần Quốc Công phủ để đại phu xem.” Trước mặt bao người Ôn Nhu cũng làm bộ quan tâm nói, nếu Triệu Yên Nhi không quên đem thân phận của nàng điểm danh, nàng làm sao sẽ không công bố thân phận của Triệu Yên Nhi?

Mọi người lại đưa mắt dò đến trên người Triệu Yên Nhi, nghe nói chủ mẫu của Trần Quốc Công phủ họ Triệu, không nghĩ tới chỉ là một di nương?

Triệu Yên Nhi rất là phần hận, lại nói: “Bạch vương phi trăm triệu lần không thể, hôm nay là một ngày rất tốt, nếu là bỏ lỡ ngày lành cầu phúc này, ngày sau sợ là khó có thể tìm được ngày lành như vậy. . .” Nàng làm sao có thể để Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hỏi phủ.

“Phu nhân người bây giờ bị thương nặng như vậy, không nhanh lên hỏi phủ để đại phu sao được?” Ôn Nhan xen vào nói.

“Phía kia không phải còn có xe ngựa của Bạch vương phi sao? Còn có thị nữ của ta và người, để các nàng tiễn ta hỏi phủ là được rồi, các người vẫn là nhanh đi cầu phúc mới tốt, không nên vì ta bỏ lỡ ngày lành như vậy.” Đang nói chuyện, có hai thị nữ bắt đầu đỡ Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi thở dài một cái, “Vẫn còn muốn một lòng đi cầu một đoạn hảo nhân duyên, hôm nay ta không đi được, phiền tam cô nương thay ta thành tâm cầu một quẻ hảo nhân duyên.”

“Phu nhân nói quá lời. . . Ôn Nhan sẽ.”

“Bạch vương phi, người không ngại ta ngồi xe ngựa của người hỏi phủ chứ?” Vẻ mặt của Triệu Yên Nhi suy yếu nhìn Ôn Nhu, trước mặt bao người nàng cũng sẽ không cự tuyệt nàng.

“Tự nhiên sẽ không chú ý, Triệu di nương vẫn là mau mau hỏi phủ xem đại phu cho tốt, hai người các người chiếu cố thật tốt Triệu di nương cho tốt.”

“Nô tỳ biết.”

“Vương Tam!” Triệu Yên Nhi rời khỏi, kêu xa phu một tiếng, xa phu lên tiếng trả lời ở bên khom người cúi đầu, Triệu Yên Nhi liền phân phó nói: “Đọc đường đi chiếu cố tốt Bạch vương phi cùng tam cô nương, nếu có sai lầm, liền hỏi tội người!”

“Nô tài biết.”

“Đã như vậy, Bạch vương phi cùng tam cô nương nhanh đi Tây Vân tự đi, nếu đây đưa thời thần liền không còn sớm.” Chỉ cần là Vương Tam lái xe, sẽ không sợ không đem đưa hai người đến được nơi đó!

(Luna: nơi đó chính là chỗ có diêm vương)

“Phu nhân người mau trở về đi, chúng ta biết rồi.”

Triệu Yên Nhi xem Ôn Nhu cùng Ôn Nhan lên xe ngựa, xe ngựa rời khỏi nàng nàng rời đi, thực sự là làm tốt một hình mẫu của đương gia chủ mẫu, không duyên cớ được bách tính xung quanh đồng tình cùng khen ngợi.

Mà ở lúc Triệu Yên Nhi lấy xe ngựa của Ôn Nhu rời khỏi, có một nam tử mặc miên bào đậm thanh sắc, bộ dáng là một gã sai vặt đi tới trước cửa Trấn Quốc Công phủ, lấy vòng cửa gỗ một cái, liền có gia đình mở rộng cửa.

Gia đình quan sát nam tử từ trên xuống dưới một lần, hỏi: “Ngươi tìm người nào?”

“Tiểu Phần, ta là người của Thanh vương, muốn gặp Trấn Quốc công tử.” Nam tử rất là lễ độ.

“Người của Thanh vương? Tìm công tử?” Gia đình hồ nghi, Thanh Vương gia sắp cùng tam tiểu thư thành hôn rồi, còn tìm công tử làm chi?

“Tiểu Phần nếu không tin, thỉnh đem ngọc bội này giao cho Trấn Quốc công tử, đợi công tử thấy qua ngọc bội, liền sẽ gặp ta.”

Gia đình tiếp nhận ngọc bội, hướng nam tử nói một tiếng “Xin chờ một chút”, liền đi vào thông truyền, sau một lúc lâu, gia đình đến đây thỉnh nam tử vào phủ.

Chưa tới thời gian nửa nén hương, Ôn Tâm ăn mặc xinh đẹp một thị nữ cũng không mang theo, một mình theo nam tử xuất phủ, thân đầu còn chút bệnh trạng nào, trái lại trong mắt còn mang tiểu y, leo lên xe ngựa của nam tử.

Xe ngựa của Triệu Yên Nhi trở lại Trấn Quốc Công phủ, Ôn Tâm đã rời khỏi

--- ----Phân Cách Tuyến Luna Huang---- ----

Hưởng ứng phòng trào virus wanna cry nên mình tạm thời không onl đến khi mọi chuyện lắng xuống. Hôm nay up chương trước để mọi người khỏi trông nhà.

Hy vọng con virus kia sớm bị tiêu diệt để tiếp tục gặp các nàng *Hết thật to* ta muốn nói là ta yêu các nàng nhiều lắm, các nàng đừng quên ta nhé

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: CHƯƠNG 69.4: ĐƯỜNG LANG BỘ THIÊN

** tiên phát chế nhân **

Xe ngựa chạy đến tây môn của đế đô, hướng tây giao chạy, Ôn Nhan cảm thật chặt hai tay, bởi vì khăn trương, bàn tay của nàng xuất ra mồ hôi.

Ôn Nhu xóc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy đường này cũng không phải đường nhỏ đến Tây Vân tự, mà cỏ dại mọc um tùm, hôm qua nàng đã đến Tây Vân tự, làm sao nhanh như vậy liền quên đường rồi, quả nhiên Triệu Yên Nhi là muốn ở chỗ này hạ thủ.

“Vương Tam, đây là đường đến Tây Vân tự sao?” Ôn Nhu nhìn đường càng lúc càng yên lặng, lạnh lùng hỏi.

Vương Tam không có trả lời, chỉ như trước lái xe, hẳn là thủ hạ trung thành của Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi phân phó, hẳn tất sẽ hoàn thành, Triệu Yên Nhi lệnh cho hẳn đưa Ôn Nhu hai người đưa đến tây giao, hẳn tất nhiên sẽ đưa đến.

“Ngừng xe.” Vương Tam không có trả lời, mâu tử của Ôn Nhu nổi lên một trận hàn ý.

“Hồi Bạch vương phi, Tây Vân tự còn chưa tới, không thể ngừng xe.” Vương Tam một bên đáp lời, một bên quất ngựa, ngựa bị đau chạy nhanh hơn, xe ngựa bởi vậy mà xóc nảy càng lợi hại, lòng của Ôn Nhan càng sợ đến lợi hại.

“Ta nói lại lần nữa, ngừng xe.” Không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, nhẫn nại của nàng có hạn.

“Bạch vương phi vẫn là ngồi xuống cho tốt, đến Tây Vân tự nô tài sẽ nói với người! Cũng sắp tới!” Vương như trước quất mã tiên lên lưng ngựa.

Không muốn chết, liền ngừng xe.” Mâu tử của Ôn Nhu lãnh đến cực điểm, đang nói chuyện, mang một chùy thủy mâu đồng đến yết hầu của Vương Tam

Vương Tam sợ đến hít một hơi khí lạnh, ghìim ngựa, muốn nhân cơ hội này ném Ôn Nhu ra, ai biết Ôn Nhu không nhúc nhích chút nào, chùy thủ vẫn để bên cô hẳn, đó là đến Ôn Nhan không có chút võ công nào cũng còn ngây ngô ở trong xe ngựa, chỉ là cảm lấy song vì cố sức mà ngón tay trắng bệch.

“Muốn ngã chết chúng ta sao?” Ôn Nhu đem chùy thủ càng để gần yết hầu của Vương Tam hơn một phần, Vương Tam có thể cảm thụ được sự bén nhọn lạnh như băng của chùy thủ, ngay cả trong ngày thường hẳn ý vào Triệu Yên Nhi ở phía sau mà phách lối, dù sao cũng chưa hề không hề động vũ khí giết người, hôm nay liền như vậy một chùy thủ đặt ngay cổ họng của hẳn, làm sao không để hẳn sợ cho được.

Vương Tam bị dọa đến nổi huyết ngã nhào xuống đất, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, lạnh lùng nói: “Không nên cử động, không muốn chết thì đừng động.”

“Nô tài không động, không động, cầu Bạch vương phi lấy chủy thủy ra.” Ôn Nhu nói không động, Vương Tam cũng không dám động, chỉ nom nớp run rẩy ngồi ở chỗ đánh xe.

“Xuống.” Ôn Nhu dùng chủy thủ khổng chế được Vương Tam, để xuống xe ngựa, sau đó ý bảo Ôn Nhan cũng xuống.

“Nói, Triệu di nương cho người đem chúng ta đưa đến nơi nào?”

“Tây Vân tự a, phu nhân bảo ta đưa Bạch vương phi cùng tam cô nương đến Tây Vân tự.” Chết đến nơi, Vương Tam vẫn là nói dối.

“Ta hỏi người một lần nữa, Triệu di nương bảo người đưa chúng ta đến nơi nào?” Không nghĩ tới Triệu Yên Nhi còn có chính là thủ hạ trung thành như vậy.

“Tây Vân tự!” Vương Tam một mực chắc chắn, mồ hôi lạnh trên trán cũng đã chảy ròng ròng.

“Không nghĩ tới Triệu di nương còn một thủ hạ trung thành như người vậy, chết đến nơi mà vẫn hộ chủ.” Ôn Nhu lạnh giọng cười, dùng chủy thủ nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt của Vương Tam, hấn sợ đến cả người đều đứng thẳng, “Bất quá người có biết hay không còn có một loại chết, chính là dùng chủy thủy cắt từng mảnh từng mảnh trên da thịt của người sống, tư vị kia, thật là làm cho người thống khổ.”

Ôn Nhu cố ý đem lời nói thả chậm, nàng có thể cảm giác được Vương Tam sợ hãi toàn thân, nàng vẫn ở chỗ cũ cười nói: “Nếu là thủ pháp tốt, có thể cắt được đến ba ngày ba đêm, nếu là thủ pháp không tốt, giống ta như vậy, một dao cắt lệch cũng không chừng, thế nào, người có muốn thử một chút hay không?”

Lời của Ôn Nhu còn chưa nói hết, Vương Tam đã mềm nhũn ngã trên đất, trong mùa đông đại hàn, lưng hấn toát ra mồ hôi lạnh ướt đầm miên bào, Ôn Nhu cũng ngồi xổm người xuống, đem chủy thủ chỉ vào tim của hấn, nói: “Bắt đầu từ nơi này, thế nào?”

Nói, Ôn Nhu liền dùng rạch ra miên bào trước ngực của Vương Tam, Vương Tam lập tức ngã nhào xuống đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

“Vương phi tha mạng! Vương phi tha mạng! Ta nói! Ta đều nói!” Hấn vốn tưởng rằng phu nhân là nữ nhân vô cùng tàn nhẫn nhất trên đời này, không nghĩ tới còn có nữ nhân so với phu nhân còn ngoan độc hơn không biết bao nhiêu lần! Hơn nữa lúc đang giữ tính mệnh của một người, quả thực giống như là cầm một kiện đồ chơi một dạng, một tia tình cảm cũng không có!

Một bên Ôn Nhan, từ lâu nghe sợ nổi da gà, nghĩ thầm may là lựa chọn đúng người, là cùng Ôn Nhu vi địch, không biết là sẽ có cái chết xấu xí thế nào!

“Nói?” Ôn Nhu đứng lên, cư cao lâm hạ nhìn Vương Tam trên đất, gương mặt trọng sạch, âm thanh cũng lạnh lùng không có một tia phập phồng, “Không nên ở trước mặt ta làm ra vẻ, dám vừa phân tâm, ta cho người so với chết oan còn thống khổ hơn.”

“Nô tài biết, nô tài biết.” Vương Tam sợ đến ngay cả lời cũng nói không rõ.

“Nói đi.” Cũng chỉ có là đồ sợ chết, loại đe dọa này mới hữu hiệu.

“Phu nhân muốn nô tài đưa Bạch vương phi cùng tam cô nương đến rừng già tây giao. . .” Vương nom nớp lo sợ nói rằng.

“Sau đó?”

“Giao cho. . .” Vương Tam nuốt nước miếng một cái, can đảm nói tiếp, “Giao cho kẻ buôn người, để bọn họ, để, để bọn họ giết người diệt khẩu. . .” Vương Tam đâu còn dám nói trước khi giết người diệt khẩu, sẽ là lãng nhục một phen. . .

Vương Tam vẫn khom người cúi đầu nói, nào dám nhìn mắt Ôn Nhu, vốn cho là hấn nói ra nói như vậy Ôn Nhu kinh ngạc không thôi, ai biết Ôn Nhu một chút phản ứng cũng không có, chỉ như trước lạnh giọng hỏi: “Vậy mạng của người làm sao đây?”

“Phu nhân cùng nô tài nói, nàng đã cùng đầu lĩnh kẻ cướp nói xong rồi, lúc nô tài đem đưa đến, để lại nô tài rời khỏi.”

“Triệu di nương cho bao nhiêu ngân lượng?” Nàng không tin không có ngân lượng người này sẽ cam tâm tình nguyện vì Triệu Yên Nhi bán mạng.

“Mười hai. . .”

“Mười hai lượng bạc liền mua mạng của hai người, trong mắt người mạng của hai người chúng ta, chỉ có bấy nhiêu thôi?” Mười hai lượng bạc lấy hai cái mạng, thực sự là chuyện cười trong thiên hạ, “Ta cho người ba mươi lượng bạc, vẫn như cũ đem xe ngựa lái đến đó, thế nào?”

“Cái này. . .” Vương Tam áp ứng, muốn, là sợ Ôn Nhu.

“Thế nào sợ ta nuốt lời?”

“Không, không dám. . .”

“Ngày mai người có thể tự đến Bạch vương phủ tìm ta lấy bạc, đại môn Bạch vương phủ mở rộng, người không cần sợ ta nuốt lời.”

“Thế nhưng . . trong xe ngựa này người không, điều này làm sao để nô tài đem người đưa đi. . .” Đưa một chiếc xe ngựa rỗng, k hấn làm sao không sợ kẻ cắp kia không thấy được nữa nhân sẽ làm thịt hấn chứ? Ngày ấy hấn và phu nhân làm việc, bọn họ nghe thấy có nữ nhân thì hai mắt lóe sáng.

“Cái này người yên tâm, ta tự nhiên sẽ đưa người cho người, để người đưa đi.” Khóe miệng của Ôn Nhu cong lên, nàng làm sao sẽ để hấn lái một chiếc xe ngựa rộng chứ, thế nhưng nàng vì Triệu Yên Nhi chuân bị đại lễ rồi.

Lúc nói chuyện, chỉ thấy một chiếc xe ngựa màu xám chạy đến.

Đến đây!

Vương Tam cũng không ngẩng đầu nhìn xe ngựa kín mít chạy đến, chỉ nghe bên trong xe ngựa có âm thanh truyền ra rất quen thuộc.

“Đến chưa a? Người có đi sai đường không? Thanh Vương gia tại sao sẽ ở sẽ ở cái địa phương này gặp bốn công tử?”

Vương Tam sợ đến một phen, một thân mồ hôi lạnh vẫn chưa khô, giờ lát tiếp tục xuất ra.

“Đại tiểu thư ——?”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: CHƯƠNG 69.5: ĐƯỜNG LANG BỘ THIÊN

** sống không bằng chết **

Ôn Tâm vốn là nắm chặt ngọc bội của Thanh vương, người trong lòng xuân ý đậm đặc chờ gặp mặt, trong lòng suy nghĩ trong lòng Thanh Vương gia quan tâm nhất vẫn là nàng, nghĩ đến chuyện Thanh Vương gia gặp mặt sẽ cùng nàng như thế nào tình nồng ý mật, dọc theo đường đi chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, không có chú ý đến xe ngựa không hề chạy đến Thanh vương phủ.

Xe ngựa chợt dừng lại, Ôn Tâm vén rèm xe lên, nhìn thấy mặt của Ôn Nhu khiến nàng hận không thể xé nát ra!

“Ôn Nhu! Người tại sao lại ở chỗ này?” Ôn Tâm lập tức xuống xe ngựa, tay chỉ Ôn Nhu, gương mặt ngoan lệ, nhìn bốn phía, phần nộ quát nam tử miền bảo đạm thanh sắc, “Còn có đây là nơi nào! Người cầu nô tài này thế nào đem bốn công tử dẫn tới loại địa phương này!”

“Nhị muội muội y phục chỉnh tề đẹp như vậy, là muốn đi gặp Thanh Vương gia sao?” Ôn Nhu nhìn Ôn Tâm giờ này khắc này như cũ chỉ cao khí ngang, châm chọc cười nói, uống cho Triệu Yên Nhi một mực vì nàng lót đường, nàng lại không có tâm tư như vậy, đến giờ phút này vẫn không biết là đang trong tình huống gì.

“Bốn công tử đi gặp ai, phải đến người quản sao?” Tiệp nhân Ôn Nhu này làm thế nào biết nàng muốn đi gặp Thanh Vương gia? Bỗng nhiên lại phần nộ quát nam tử đạm thanh sắc: “Cầu nô tài, bốn công tử hỏi người! Đây là địa phương nào?”

“Nhị muội muội vẫn là không nên rống lên, tỷ tỷ đến nói cho người biết, nơi này là đế đô tây giao, nhị muội muội nghe rõ chưa? Đế đô tây giao.” Sợ Ôn Tâm nghe không hiểu lời của nàng, Ôn Nhu nhấn mạnh giọng nói.

“Đế đô tây giao, không phải ——” Không phải là nương nói muốn ở chỗ này hạ thủ sao? Thế nào nàng lại đến đây? Lẽ nào ——

Ôn Tâm vô ý thức nhìn nam tử miền bảo đạm thanh sắc, chỉ thấy nam tử miền bảo đạm thanh sắc hướng Ôn Nhu ôm quyền chấp tay nói: “Vương phi, người đã thay người đưa đến.”

“Ôn Nhu, người tính toán ta?” Ôn Tâm mới chợt hiểu ra, chỉ vào Ôn Nhu mắng, “Người tiệp nhân này! Đoạt Thanh vương phi vị của ta còn không nói, hôm nay còn muốn tính toán ta?”

Nàng thế nào đoán ra được là kẻ của Ôn Nhu? Ngược lại còn tưởng rằng thực sự là Thanh vương hẹn gặp nàng, nếu Thanh vương thật muốn hẹn gặp nàng, vì sao hôm qua không hẹn? Thời gian nàng khi nhìn thấy ngọc bội quá cao hứng, thật không ngờ!

“Nhị muội muội lời này đã có thể nói sai rồi, như thế nào nói là tỷ tỷ tính toán người?” Ôn Nhu cười nhìn ngón tay của Ôn Tâm, không nhanh không chậm cười nhạt nói, “Là nhị muội muội thấy ngọc bội của Thanh Vương gia, bản thân nguyện ý mắc câu, muốn trách thì trách bản thân nhị muội muội quá ngu xuẩn.”

“Hon nữa, cũng không biết là ai tính toán ai, tỷ tỷ bất quá là đem vật nhị muội muội đã từng tặng cho tỷ tỷ, một lượt trả hết cho muội muội mà thôi, huống hồ Thanh Vương gia vốn là cùng tỷ tỷ có hôn ước, là nhị muội muội chặn ngang muốn hại tỷ tỷ, vẫn còn cảm thấy thiếu, lại còn để tỷ tỷ thích một nam tử do các người an bài, cuối cùng để tỷ tỷ làm ra chuyện bị vạ người thóa mạ, như trước không buông tha tỷ tỷ, nhưng để nam tử kia rời khỏi, các người dẫn người bắt được tại chỗ, hủy đi danh tiếng của tỷ tỷ chỉ trong một đêm.”

“Nhị muội muội, tỷ tỷ nói có đúng không?” Ôn Nhu nói, cước bộ đến gần Ôn Tâm, trong mắt lóe sáng đáng sợ dọa người, khiến cho Ôn Tâm thối lui.

“Ngươi biết?” Ôn Tâm bất khả tin tưởng, Ôn Nhu cư nhiên đều biết chuyện các nàng từng làm? Biết nàng mất đi tất cả là do một tay các nàng tạo ra?

“Chẳng lẽ nhị muội muội cho rằng, trên đời này chỉ có mẫu nữ các người là thông minh thôi sao?” Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, “Tỷ tỷ còn biết, Thanh Vương gia sở dĩ muốn nhị muội muội vì Vương phi, không phải là bởi vì yêu nhị muội muội, hẳn yêu, bất quá là là vinh quang cùng quyền lực của Trần Quốc Công phủ mang lại cho hắn.”

“Về phần thú ai, thì có gì khác nhau đâu? Mà lúc trước sở dĩ Thanh Vương gia không muốn thú tỷ tỷ, là bởi vì tỷ tỷ bị mang danh dâm phụ, cưới một nữ nhân làm tổn hại mặt mũi của hắn, sở dĩ trợ giúp muội muội đạt được Trần Quốc công tử vị, bất quá là vì để cho muội muội cùng Trần Quốc Công phủ tài cán vì hắn ra sức mà thôi.”

Lời nói của Ôn Nhu, không khỏi khiến cho Ôn Tâm kinh hãi, mà tất cả mọi người cũng kinh hãi, nguyên lai, chân tướng của chuyện này là như vậy!

“Ngươi nói cái gì?” Ôn Tâm không thể tin được, hay nói đúng hơn là không nguyện tin tưởng, “Thanh Vương gia không chung tình với ta? Điều này sao có thể? Ta không tin!”

“Không tin?” Ôn Nhu cười nhạt, thực sự là bị yêu làm cho đầu óc mê muội rồi, nguyên bản xưng là có đầu óc, hôm nay bị Thanh vương làm cho đầu óc hư đại cũng không bằng, “Nếu là trong lòng có Thanh Vương gia có ngươi, làm sao không cùng Vương Thượng kiên trì? Nếu là trong lòng Thanh Vương gia có ngươi, vì sao vốn đáp ứng muốn cho ngươi vì Thanh vương phi, hôm nay tất cả đều không thấy? Nếu là trong lòng Thanh Vương gia có ngươi, hắn còn có thể mỗi ngày đi chơi cùng nữ nhân khác?”

Nhị muội muội, hôm nay ngươi có thể đều hiểu rồi?”

“Ngươi dứt ngay! Chuyện của bốn công tử không đến phiên tiện nhân như ngươi quản!” Ôn Tâm nổi giận muốn đẩy Ôn Nhu ra, Ôn Nhu chỉ là hơi nghiêng người một cái, Ôn Tâm liền đẩy khoảng không, nàng thế nào có thể tin tưởng trong lòng Thanh vương không có nàng? Nhưng mà từng từ của Ôn Nhu, làm để cho nàng muốn không tin cũng không được!

“Ta là tiện nhân, cũng không biết sau ngày hôm nay, nhị muội muội cùng tỷ tỷ, ai so với ai tiện hơn.” Ôn Nhu bước về trước một bước, nắm lấy cằm của Ôn Tâm, âm u nói, “Nhị muội muội, không nên trách tỷ tỷ ngoan tâm, muốn trách thì trách các ngươi quá độc ác!”

“Vân Lăng, đem nàng trói lại Ôn Tâm khiếp sợ, Ôn Nhu gọi Vân Lăng là nam tử miên bào đạm thanh sắc tiếng đến bắt lấy hai tay của Ôn Tâm, sau đó đem tay nàng vòng về sau, trói chặt.

Ôn Tâm giận không kềm được, giằng giằng muốn thoát khỏi ràng buộc của Vân Lăng nhưng bất luận nàng giãy giữa thế nào cũng không thoát ra được, “Buông! Ngươi cầu nò tài này!” Sau đó ngẩng đầu hung hăng trừng mắt Ôn Nhu, “Ôn Nhu tiện nhân này! Ngươi muốn làm gì! Mau buông! Nếu không cho ngươi chết không được từ tế!”

“Ha ha ha!” Rốt cục rốt cục nhìn không được ngẩng cười lớn một tiếng, vung một cái tát lên mặt của Ôn Tâm, cười nhạt nói: “Nhìn không được khẩu khí thật là lớn, thực sự là chết đến nơi rồi còn tự cho mình là giỏi sao? Còn chưa thấy được tình huống của ngươi hiện nay sao?”

“Ngươi dám đánh ta?” Ôn Tâm chỉ cảm thấy trên mặt đau rất, không thể tin nhìn Ôn Nhu, tròn to hai mắt, sau đó ra sức giằng giằng như muốn tiến đến liều mạng với Ôn Nhu, thế nhưng lại bị Vân Lăng vững vàng chế trụ.

“Đánh ngươi ta làm sao không dám?” Ôn Nhu lại lần nữa trên gương mặt của Ôn Tâm hạ vô số cái tát tai, đến đến khi khuôn mặt của nàng in dấu bàn tay, khóe miệng ứa máu.

Ôn Tâm đâu chịu nổi ủy khuất như vậy, đúng là cả kinh nói không ra lời.

“Vân Lăng, đem nàng lên xe ngựa.”

“Vâng,” Vân Lăng đáp, nắm Ôn Tâm tiến đến xe ngựa Ôn Nhu mới vừa rồi mới ngồi, một chút cũng không có thương hương tiếc ngọc, Ôn Tâm đau đến hồi thần.

“Ôn Nhu, ngươi muốn làm gì?” Đáy lòng Ôn Tâm bỗng nhiên dâng lên sợ hãi, bây giờ là nàng ngồi trên xe ngựa Ôn Nhu vừa mới ngồi, chiếc xe ngựa này là một chiếc xe ngựa chỉ có đi chứ không về!

“Nhị muội muội gấp như vậy làm gì, đợi ngươi đến đó, chẳng phải cũng sẽ sao?” Mắt cùng giọng nói của Ôn Nhu không có tình cảm chút nào, để tất cả mọi người ở đây đều rung mình.

“Vương Tam,” Ôn Nhu gọi tên Vương Tam, khiến hắn sợ đến lập tức phục thân xuống mặt đất, hắn thế nào cũng không nghĩ ra, đại tiểu thư hiền lương bạt hổ trước mặt Bạch vương phi chính là mặc cho bị người làm thịt.

“Đi thôi, đem Trần Quốc công tử của chúng ta đến nơi mà ngươi nói.” Ôn Nhu nhìn Ôn Tâm, trong con ngươi có tà ý nói không hết.

“Cái này. . .” Vương Tam đơn giản làm sợ vỡ mật, Bạch vương phi này nổi đời người cư nhiên là lấy đại tiểu thư để đời! Cái này hắn làm sao dám! Nhưng mà trong nháy mắt hắn và miệng, liền cảm giác có gì đó bay đến cổ họng của hắn, để hắn buộc lòng nuốt một ngụm nước bọt, ngẩng đầu lên

khiếp sợ nhìn Ôn Nhu.

“Nếu là người không chiếu theo lời của ta làm, người chờ độc mà chết đi.” Ôn Nhu thường thức bình sử trắng nhỏ tòng tay, đoiơ mắt khép hờ, “Nhưng nếu là người chiếu theo lời của ta làm, ngày mai tới tìm ta lĩnh giải được, còn có thể thưởng cho người ba mươi lượng bạc.”

“... Vâng.” Như vậy, hẳn không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng rồi.

“Ôn Nhu! Người thả ta ra! Thả ta ra! Vương Tam người mau thả mau thả! Ngày sau người muốn gì bốn công tử liền cho người cái đó!” Ôn Tâm hoàn toàn khủng hoảng, đến Vương Tam cũng bị Ôn Nhu thu mua, nàng còn có đường sống gì đáng nói?

“Vương Tam, lúc đó người đem tờ giấy này giao cho thủ lĩnh của kẻ cấp, nói cho hắn biết chiếu theo tờ giấy này mà làm, tiền thù lao gấp bội!” Dứt lời, Ôn Nhu đem một tờ giấy ném tới trong tay Vương Tam

Cứ như vậy để Ôn Tâm chết chẳng phải là tiện nghi cho nàng sao? Nàng muốn, nàng sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: CHƯƠNG 71.1: HOÀNG TƯỚC TẠI HẬU

** hậu tri hậu giác **

Đại phu thay Triệu Yên Nhi chẩn mạch, nhìn thương thế, nói không có gì đáng ngại, không có thương tổn đến ngũ tạng, kê thuốc ngoài da, điều trị được không lưu lại dấu vết, khai một phương thuốc, Triệu Yên Nhi phân phó thị nữ theo đại phu lấy thuốc, đại phu liền rời đi.

Triệu Yên Nhi nằm ở quý phi tháp, thiếp thân thị nữ Uyển nhi ở bên vì nàng lau vết thương, lại vì nàng thay xiêm y sạch sẽ, sau đó để nàng nghỉ ngơi, mi mắt của Triệu Yên Nhi thỉnh thoảng giật, rõ ràng hôm nay là có thể đem Ôn Nhu cùng Ôn Nhan dọn sạch sẽ rồi, vì sao vẫn cảm thấy có chút bất an.

“Uyển nhi, mời đại tiểu thư tới cho ta.” Có lẽ là đêm qua nàng ngủ không được ngon giấc, loại trừ được Ôn Nhu cái đinh trong mắt này, nàng phải cảm thấy cao hứng mới phải, cũng nên gọi Tâm nhi đến thương lượng kế hoạch một chút.

“Vâng, nô tỳ đi thỉnh đại tiểu thư.” Uyển nhi ứng tiếng, lui ra ngoài.

Khoảng chừng qua gần nửa nén hương, Uyển nhi trở về, một mình, Triệu Yên Nhi không khỏi khỏi mi, trong lòng suy nghĩ Uyển nhi này thực sự là càng ngày càng không còn dùng được, để cho nàng một mình đi thỉnh người cũng làm không xong, không hài lòng nói: “Thế nào chỉ một mình người trở lại, Đại tiểu thư đâu?”

Nghe được trong lời nói của Triệu Yên Nhi không hài lòng, Uyển nhi liền vội vàng khom người nói: “Hồi phu nhân, nô tỳ đi mời, thế nhưng đại tiểu thư không ở trong phòng.”

“Cái gì? Không ở trong phòng? Đại tiểu thư có thể đi chỗ nào?” Mi tâm của Triệu Yên Nhi nhú một phần.

“Nô tỳ không biết, nô tỳ hỏi thị nữ thiếp thân của đại tiểu thư Lan nhi, nô tỳ thấy nàng áp ứng hình như có gì không dám nói với nô tỳ, cho nên nô tỳ dẫn theo nàng đến, để phu nhân hỏi đến.” Uyển nhi là người có nhãn lực, không mời được đại tiểu thư, bất kể là nguyên nhân gì, phu nhân cũng sẽ cho nàng nếm mùi vị, nàng cũng không muốn làm cá trong chậu, nên cơ linh dẫn luôn Lan nhi đến.

“Để cho nàng đi vào.” Tâm nhi nếu là xuất môn, cho tới bây giờ cũng chưa từng đi một mình, mà Lan nhi lại có gì không dám nói?

Lời của Triệu Yên Nhi nói ra, Lan nhi cẩn thận đi tới trước mặt Triệu Yên Nhi, khom người cúi đầu thỉnh an.

Triệu Yên Nhi nhìn chằm chằm bộ dáng cẩn thận của Lan nhi, nhãn thần sắc bén nói: “Nói, đại tiểu thư đi nơi nào?”

“Phu nhân... Cái này...” Lan nhi có chút sợ, bởi vì trước khi đại tiểu thư ra cửa có dặn nàng không được nói cho người khác biết là nàng đi gặp Thanh Vương gia, hơn nữa rất nhanh thì sẽ trở lại.

“Nói!” Triệu Yên Nhi một chương vỗ đến bàn, “Đại tiểu thư đi đâu, có gì không dám nói?”

“Hồi phu nhân! Không phải nô tỳ không nói, là đại tiểu thư đã phân phó nô tỳ, không cho nô tỳ nói!” Lan nhi vội vã quỳ trên mặt đất, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại, phu nhân là thân mẫu của đại tiểu thư, cũng không có cái gì không thể nói, “Thanh Vương gia hẹn gặp đại tiểu thư, đại tiểu thư đến chỗ hẹn.”

“Cái gì?” Triệu Yên Nhi cả kinh từ quý phi đứng lên, Thanh vương cứ cho là thích Tâm nhi, cũng sẽ không trước lúc địa hôn mà hẹn Tâm nhi, huống chi, lão gia nói qua, hôm nay cùng Thanh vương tiến cung diện thánh, hôm nay Thanh vương như thế nào có thể hẹn Tâm nhi?

“Việc này xảy ra khi nào?” Triệu Yên Nhi cảm giác mình mất phải của mình giật lợi hại hơn.

“Phu nhân cùng tam tiểu thư xuất môn không lâu sau, liền có một nam tử tự xưng là người của Vương quân gia đến đây xin gặp đại tiểu thư, là Thanh Vương gia hẹn đại tiểu thư đến Thanh vương, nam nhân kia còn lấy ra ngọc bội tùy thân của Thanh Vương gia làm chứng, đại tiểu thư liền đi.” Lan nhi như thực chất đáp, chỉ không có đem đáng đáp mừng rỡ như điên của Ôn Tâm khi nhìn thấy ngọc bội tùy thân của Thanh vương nói ra.

“Vậy người làm sao không hướng bốn phu nhân bẩm báo một tiếng?” Triệu Yên Nhi tiến lên nâng tay lên vớt một cái tát lên mặt Lan nhi, “Vậy người làm sao không theo hầu hạ ở bên đại tiểu thư?”

Lan nhi đâu dự đoán được bản thân đều là trả lời thật lòng cũng sẽ chọc giận Triệu Yên Nhi, vội vã quỳ rạp xuống đất, mang theo khóc nức nở giải thích: “Là đại tiểu thư phân phó không cho nói, cũng là đại tiểu thư phân phó không nên theo hầu hạ.” Chu từ lên tiếng, các nàng làm sao dám không tuân theo! Thế nào cái này cũng đắc tội phu nhân?

“Đồ ngu xuẩn!” Triệu Yên Nhi giơ chân lên hung hăng đạp Lan nhi lăn trên mặt đất, cả giận nói, “Đem thị nữ này mang xuống! Trượng tử!”

“Phu nhân tha mạng! Phu nhân tha mạng! Nô tỳ không biết sai ở chỗ nào a!” Lan nhi khóc lớn tiếng cầu xin tha thứ, lại bị vô tình bị gia đình lôi đi, Triệu Yên Nhi cảm thấy tâm thần không yên.

“Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?” Uyển nhi tiến lên nhỏ giọng hỏi, phu nhân phản ứng lớn như vậy, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

“Uyển nhi, mau phái người đi tìm đại tiểu thư!” Ánh mắt Triệu Yên Nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm Uyển nhi, phân phó nói, trong giọng nói giấu kinh hoàng, Uyển nhi lên tiếng trả lời đang muốn lui ra, Triệu Yên Nhi lại bổ sung, “Không, đến phái xuất sở tìm người đi, chú ý chút, chớ lộ ra!”

(Luna: noi quản lý hộ tịch)

“Nô tỳ minh bạch.”

Uyển nhi đi, Triệu Yên Nhi một chút yếu đuối ngồi trên quý phi tháp, Thanh vương tuyệt đối không có phái người đưa Tâm nhi đi, nhưng ai có thể có gan dám mạo hiểm dùng thân phận của Thanh Vương gia đưa Tâm nhi đi? Mục đích là cái gì?

Triệu Yên Nhi lần đầu tiên rối loạn tâm thần.

Tây Vân tự.

Ôn Nhan chưa tỉnh hồn, vì mình suýt nữa bị mất mạng, lại vì Ôn Nhu thoát nhìn vậy đơn giản nhưng lại giống như Diêm La một dạng là người khác kinh sợ, đây là Ôn Nhu tính tình dịu dàng nhu hòa sao? Quả thực chính là thoát thai hoán cốt!

Ôn Nhan biết, Ôn Nhu tuyệt đối sẽ không để Ôn Tâm chết, mà là sẽ khiến cho nàng sống không bằng chết.

“Thế nào? Tam muội muội sợ?” Ôn Nhu nhìn sắc mặt Ôn Nhan như cũ trắng bệch, ôn hoà mà hỏi thăm, “Tam muội muội nếu như chọn cùng Triệu di nương vi địch, liền sớm phải biết được địch không vong chính là người vong.”

“Muội muội biết.” Ôn Nhan ổn ổn tâm thần, kiên định nói: “Đường là do muội muội tự chọn, muội muội sẽ hảo hảo đi, muội muội cũng biết, nếu là vào Thanh vương, tất không đơn giản.”

“Nữ nhân không ngoan độc, địa vị bất ổn, tam muội muội sợ là biết đạo lý này.” Biết tiến vào Thanh vương ngày sẽ càng khó, không sai.

“Thế nhưng đại tỷ tỷ, hôm nay nhị tỷ tỷ như vậy, chỗ của Triệu di nương tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, đại tỷ tỷ cần muội muội thế nào giúp người?” Hiện tại nàng có thể nói là đem mình cùng Ôn Nhu cột vào nhau, nàng không thể ngã xuống, Ôn Nhu cũng không thể ngã xuống.

“Triệu di nương?” Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, “Ta hôm nay có thể né Ôn Tâm, ngày mai có thể bóp nát đầu khớp xương của Triệu Yên Nhi, nàng cho là các nàng còn có thể được bao lâu?” Nếu là nàng muốn, nàng cũng có thể nhân lúc không người phát hiện lấy đầu của Triệu Yên Nhi, thế nhưng nàng không muốn để cho nàng chết thoải mái như vậy, nàng muốn đem nợ bọn họ thiếu tổ phụ, thiếu mẫu thân, thiếu nàng, đòi lại, giết người, không nhất định tự mình động thủ.

Huống chi nếu là nàng tự động thủ, còn sợ làm ô uế tay mình.

“Tam muội muội, đi thôi, thay Triệu di nương vì nhị muội muội cầu một quẻ nhân duyên, cũng không biết đến lúc đó Triệu di nương có còn muốn thấy quẻ nhân duyên này không?”

Khóe miệng của Ôn Nhu mỉm cười, hướng Tây Vân tự bước.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: CHƯƠNG 71.2: HOÀNG TƯỚC TẠI HẬU

** khởi cấp như nguyên **

Trần Quốc Công phủ, chỗ ở của Triệu Yên Nhi,

Mặt trời sắp lặn, vẫn không có tin tức của Ôn Tâm, không có nhìn thấy Vương Tam trở về, Triệu Yên Nhi chỉ cảm thấy tâm không khỏi hoảng loạn, gọi thị nữ, để ra đại môn xem thử Ôn Thế Nghi đã về đến chưa.

Sau một lúc lâu, Uyển nhi trở về hồi báo: “Phu nhân, Bạch vương phi cùng tam tiểu thư đã trở về.”

“Cái gì?” Triệu Yên Nhi cả kinh ly trà trên tay cũng nâng không tốt, rơi xuống đất, nước trà rơi vào váy, mở to hai mắt nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm Tri nhi, “Người không có nhìn lầm chứ? Là Bạch vương phi và tam tiểu thư cùng nhau trở về?”

Triệu Yên Nhi đem hai chữ “Cùng nhau” cắn chặt, các nàng làm sao có thể trở về? Lại làm sao có thể cùng nhau trở về?

“Hồi phu nhân, nô tỳ không có nhìn lầm, đúng là Bạch vương phi và tam tiểu thư cùng nhau trở về.” Tri nhi cúi đầu hồi đáp, trong lòng suy nghĩ, nàng còn không đến mức hoa mắt đến đại tiểu thư cùng tam tiểu thư cũng nhận không ra, huống hồ Bạch vương phi cùng tam tiểu thư cùng nhau trở về có cái gì kỳ quái, hôm nay các nàng vốn chính là cùng đi cầu phúc, nếu không phải phu nhân giữa đường bị thương, không phải là cùng đi sao? Thế nào nghe được Bạch vương phi cùng tam tiểu thư trở về lại kích động như vậy? Mà ngay cả lý trí cũng làm vờ.

Thế nào. . . Khả năng? Thân thể của Triệu Yên Nhi không khỏi run rẩy, vội vã hét Tri nhi trước mặt ra đi đến chính sảnh, nàng muốn đích thân nhìn một cái, xem có phải thật không!

Thời gian Triệu Yên Nhi nhìn đến Ôn Nhu cùng Ôn Nhan, mặc dù không muốn tin tưởng, cũng không khỏi không tiếp thu sự thật này, chỉ làm bộ đến gần, Ôn Nhu cùng Ôn Nhan vốn là ngồi ở ghế thái sư uống trà, nhìn thấy Triệu Yên Nhi đến đây, đáy mắt của Ôn Nhu hiện lên ý cười, cùng Ôn Nhan đứng lên, làm bộ tôn kính trường bối.

“Tam cô nương, Bạch vương phi, các người đã trở về, thế nào? Hôm nay đến Tây Vân tự cầu phúc, có cầu được quẻ tốt nào không?” Triệu Yên Nhi thế nào cũng nghĩ không thông, các nàng thế nào trở lại được? Chẳng lẽ là nửa đường Vương Tam rẽ đường? Không có khả năng, Vương Tam đi theo bên người nàng hầu hạ nàng có mười năm hơn, nàng tin tưởng năng lực làm việc của Vương Tam, đó là kẻ cắp bên kia phát sinh sự cố? Cũng tuyệt đối không có thể, những người đó, nữ nhân và bạc là mạng của là bọn hắn, cho bọn hắn bạc cùng nữ nhân, bọn họ tuyệt đối sẽ đem sự tình làm tốt.

Nếu hai người đều tin được, vậy đến tốt cùng là sai ở chỗ nào?

“Triệu di nương thật đúng là quan tâm tỷ muội chúng ta, có phần quan tâm này của Triệu di nương, tỷ muội chúng ta nếu là không cầu được quẻ tốt, chẳng phải là uổng phí phần quan tâm này của Triệu di nương sao?” Ôn Nhu cười khê nói tiếp, nàng tự nhiên tâm tình lúc này của Triệu Yên Nhi, nhất định là bách tư bất đắc kỳ giải, “Ta cùng với tam muội muội còn vì Triệu di nương cùng nhị muội muội xin quẻ, đều là quẻ tốt nhất.”

Ôn Nhu dứt lời, Ôn Nhan đem thẻ đưa cho Triệu Yên Nhi.

“Bạch vương phi nói thế nào rồi, người cùng tam cô nương đều là ta nhìn trưởng thành, làm sao có thể không quan tâm?” Triệu Yên Nhi tiếp nhận cái thẻ, đáy lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng đương kim Vương Thượng đều chính mồm gọi Ôn Nhu một tiếng “Tẩu tẩu”, nàng chính là không muốn cùng Ôn Nhu giả vờ giả vịt cũng không được, để tránh khỏi bị người bên ngoài nói sợ nói nàng đối với Vương Thượng đối với hoàng thất bất kính, nếu là thường ngày, nàng sớm đem nàng đuổi ra khỏi cửa rồi, hà tất cùng nàng diễn trò, “Hơn nữa ta vốn cũng là muốn cùng Bạch vương phi và tam cô nương cùng đi, trên đường lại bị thương, còn Bạch vương phi thay Tâm nhi cùng ta cùng ta xin xăm, thực sự là cảm kích.”

“Đây cũng trái lại Triệu di nương khách khí, tốt xấu Ôn Nhu cũng là thấy được năm đó Triệu di nương là như thế nào tiến vào Trần Quốc Công phủ trở thành di nương, nhìn di nương thế nào trở thành đương gia chủ mẫu, không vì Triệu di nương cầu xăm chẳng phải là Ôn Nhu không biết lễ phép sao?”

Triệu Yên Nhi bị lời nói của Ôn Nhu chọc tức giận đến sắc mặt chột chột trắng, tiện nhân, thực sự là không biết xấu hổ.

“Bạch vương phi, lúc này thời thần cũng không còn sớm, không trở về Bạch vương phủ, Bạch vương gia không tìm sao?” Triệu Yên Nhi hận không thể lập tức để Ôn Nhu tiêu thất trước mắt nàng, nếu chuyện hôm nay không có thành công, nàng phải nghĩ biện pháp xử lý Ôn Nhan trước, làm sao có thời gian ở cùng Ôn Nhu kì kèo.

Nàng làm sao lúc này rời khỏi, nàng có ý đi tới Trần Quốc Công phủ, chờ nhìn vỡ tuồng hay của Ôn Tâm.

Ôn Nhu vừa nói muốn gặp Ôn Tâm, sắc mặt của Triệu Yên Nhi đột nhiên biến đổi, ngăn lại nói: “Tâm nhi hai ngày này cảm nhiễm phong hàn, thân thể rất là khó chịu, lúc này đã nghỉ ngơi rồi, Bạch vương phi đem xăm giao cho ta, ta chuyển cho Tâm nhi là được rồi.”

Trước khi tìm ra Ôn Tâm, trực giác của Triệu Yên Nhi cho biết tuyệt không thể để cho Ôn Nhu biết Ôn Tâm không ở trong phủ, nàng biết Ôn Nhu không phải chỉ là vì một cây xăm mà muốn gặp Ôn Tâm, vì dự phòng Ôn Nhu có mưu đồ, nàng nhất thiết phải ngăn lại.

“Nếu thân thể của nhị muội muội có bệnh nhẹ, Ôn Nhu người làm tỷ tỷ này càng cần phải nhìn một cái mới đúng.” Nàng làm sao sẽ để Triệu Yên Nhi như ý nguyện.

“Đề ngừa phong hàn của Tâm nhi lấy cho Bạch vương phi, Bạch vương phi vẫn là không nên đi thi tốt, nếu không Bạch vương phi bởi vì vậy cũng cảm nhiễm phong hàn, ta thế nào hướng Bạch vương gia ăn nói.” Ôn Nhu này, vì sao càng muốn gặp Tâm nhi, lẽ nào nàng biết Tâm nhi không ở trong phủ?”

“Thân thể của nhị muội muội hư nhược, Ôn Nhu từ nhỏ có chút công phu quyền cước, thân thể so với nhị muội muội mạnh hơn, một chút phong hàn, làm sao lây nhiễm được, Triệu di nương không cần quá mức lo lắng Ôn Nhu chịu không được.”

“Bạch vương phi vẫn là không nên, loại chuyện vụn vặt này ai mà đoán được?”

“Triệu di nương vì sao Không Ôn Nhu gặp nhị muội muội? Là nhị muội muội thực sự bệnh rất nghiêm trọng, hay là ——

“Ôn Nhu hướng Triệu Yên Nhi tới gần một phần, khoe môi chậm rãi cong lên, “Hay là nhị muội muội căn bản không căn bản không ở trong phủ?”

“Ha ha, Bạch vương phi thực sự là nói đùa, Tâm nhi bị phong hàn không ra khỏi phòng, làm sao sẽ không ở trong phủ?” Triệu Yên Nhi cả kinh, vẫn là trấn tĩnh giải thích.

“Vậy Ôn Nhu liền đi xem bệnh tình của nhị muội muội một chút.”

“Bạch vương phi vẫn là thân thể mình quan trọng.”

“Các người đều đứng ở nơi này làm cái gì?” Đang lúc hai người giằng co, bên tai truyền đến thanh âm hơi trầm xuống của Ôn Thế Nghi.

Triệu Yên Nhi nghe tiếng nhìn lại, nhìn thấy Ôn Thế Nghi vẫn là một thân triều phục, coi như nhìn thấy cứu tinh, vội vã làm bộ ủy khuất hướng Ôn Thế Nghi hành lễ, ôn nhu nói rằng: “Lão gia, người đã trở về.”

Ánh mắt Ôn Thế Nghi lạnh lùng đảo qua trên mặt Ôn Nhu, trên người Ôn Nhan dừng lại chốc lát, trở xuống trên người Triệu Yên Nhi, nhìn thấy trên tay của Triệu Yên Nhi có băng gạc, không khỏi cau mày hỏi: “Hôm nay không phải đi Tây Vực cầu phúc sao? Sao bị thương thế kia?”

Ôn Nhu không nói lời nào, chỉ là lạnh mắt nhìn Triệu Yên Nhi diễn trò, mà Triệu Yên Nhi thêm chuyện hại Ôn Nhu cùng Ôn Nhan chưa từng cùng Ôn Thế Nghi thương lượng, lúc này Ôn Thế Nghi đối với chuyện này vẫn hoàn toàn không biết gì cả, thế nhưng nghe lời nói của Triệu Yên Nhi nhưng không khỏi đề hấn khỏi mi, tim của hắn khi nào như nhược như vậy rồi? Đường đường Bạch vương phi muốn thăm viếng muội muội của mình lại bị ngăn cản, nếu là truyền ra ngoài chẳng lẽ không phải là tổn hại danh tiếng của Trần Quốc Công phủ sao?

“Cha, lẽ nào người cũng lo lắng Ôn Nhu bị nhị muội muội lây nhiễm mà ngăn cản Ôn Nhu đi thăm viếng nhị muội muội sao?” Ôn Nhu thẳng tắp nhìn ánh mắt của Ôn Thế Nghi, lạnh lùng hỏi.

“Nữ nhi của Ôn Thế Nghi ta còn chưa hư nhược như vậy, về phần Bạch vương phi, liền tự nhìn mạng của người xem có tốt hay không, nghìn vạn lần chớ bị Tâm nhi lây nhiễm mới tốt.” Một câu nói, đủ đem sự chán ghét của Ôn Thế Nghi đối với Ôn Nhu đích bày ra rõ ràng, hắn chỉ rõ nữ nhi của hắn không phải lag Ôn Nhu, mà là Ôn Tâm.

Đáy lòng Ôn Nhu lạnh lùng cười, Triệu Yên Nhi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, nàng sao lại liệu đến Ôn Thế Nghi cho phép nàng gặp Ôn Tâm, hướng Ôn Thế Nghi cười nói: “Nếu thân thể của nhị muội muội bệnh nhẹ, cha cùng Triệu di nương vẫn là cùng Ôn Nhu đi xem nhị muội muội mới tốt, thật nhiều người quan tâm, bệnh của nhị muội muội tất nhiên nhanh khỏi.”

Chỉ có bản thân nàng, chẳng phải sẽ không thú vị sao?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: CHƯƠNG 71.3: HOÀNG TƯỚNG TẠI HẬU

** chuẩn bị đại lễ **

“Lão gia, Tâm nhi nhiễm phong hàn thực sự rất thật nghiêm trọng, vẫn là đợi tốt rồi mới đi xem, vụn vặt thực sự lấy thì không tốt.” Triệu Yên Nhi cho rằng Ôn Thế Nghi sẽ hướng về nàng, ai biết quả thực chính là trợ giúp cho Ôn Nhu, há có thể không ngăn trở.

“Chính vì nguyên nhân đó, chúng ta càng cần nhìn Tâm nhi.” Ôn Thế Nghi liếc mắt Triệu Yên Nhi, ngôn ngữ có một chút tức giận nhỏ nhẹ, Ôn Thế Nghi nhìn thấy trên mặt nàng hoàn toàn không có dấu vết, trong lòng không khỏi mâu thuẫn, mà hôm nay hắn mời Thanh vương tiến cung, muốn vì hôn sự của Tâm nhi tranh thủ một phen, ai biết nói hai canh giờ, Vương Thượng căn cứ bảo chỉ có thể thủ Ôn Nhan, điều này làm cho hắn phiền não không thôi, trở về muốn gặp nữ nhi một lần còn bị Triệu Yên Nhi ngăn cản, chẳng phải là để hắn phiền càng thêm phiền.

“Đã như vậy, cha Triệu di nương, chúng ta liền đi xem nhị muội muội.” Ôn Nhu cười lạnh nói xong, cũng không quản Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi phản ứng gì, xoay người đi đến Hoán Tâm viện.

Chiều theo tình huống trước mắt, cha này của nàng tự không biết thế tử tốt cùng nữ nhi tốt của mình đã làm ra chuyện tốt gì, mà Triệu Yên Nhi chưa cùng cha này thương lượng liền tự mình ra tay thật đúng là mười phần sai lầm, bởi vì người cha này của nàng bản lĩnh gì cũng không có, làm một ít chuyện cho người ta xem là đủ rồi, nếu không có như vậy, tổ phụ cùng nương làm thế nào sẽ đi như vậy?

Triệu Yên Nhi vô pháp, cũng chỉ được đi theo, dù sao cứ cho là Ôn Tâm không ở trong phòng, nàng như trước có thể hoà giải, Ôn Nhan thức thời lui ra.

Ôn Nhu bấm ngón tay tính toán, thời thần cũng sắp tới.

“Nhị muội muội, tỷ tỷ đến xem ngươì, hôm nay còn vì nhị muội muội cầu xin một cây xâm.” Ôn Nhu hát thị nữ che ở ngoài phòng ra, hàm chứa nụ cười khê bước vào phòng ngủ của Ôn Tâm, cầm cây xâm của Tây Vân tự trong tay, “Xâm tốt nhất, là hôm nay nhị muội muội liền có thể gặp phải hảo nhân duyên.”

Thị nữ sợ hãi nhìn phía Triệu Yên Nhi, phu nhân tuy rằng đã thông báo mặc kệ ai tới chỉ nói đại tiểu thư đã ngủ, thế nhưng Bạch vương phi xông tới như vậy, nàng chỉ là một thị nữ nhỏ nhỏ như thế nào dám ngăn trở, huống hồ phu nhân và lão gia cùng đi, cũng không nói gì thêm a. . .”

Ôn Nhu nhìn chung quanh có cái bóng của Ôn Tâm trong phòng ngủ, giả vờ kinh ngạc kêu lên: “Nha, nhị muội muội không ở trong phòng!”

Triệu Yên Nhi cũng đi vào phòng ngủ, làm bộ nhìn, quả thực không có Ôn Tâm, sau đó lộ ra dáng tươi cười cung chiêu, giải thích: Có lẽ là trong phòng ngủ buồn chán, đến hoa viên đi dạo rồi.”

“Khí trời lạnh như vậy, trên người nhị muội muội còn cảm nhiễm phong hàn, đến hoa viên chẳng phải là sẽ làm phong hàn càng thêm nặng sao?” Ôn Nhu làm bộ lo lắng nói, “Triệu di nương hay là mau mau phái người tìm nhị muội muội về mới tốt.”

“Tâm nhi tánh tình trẻ con, đến hoa viên chơi một chút cũng không phải đại sự gì, Bạch vương phi cũng không cần lo lắng.” Triệu Yên Nhi vừa cười giải thích, một bên hướng Ôn Thế Nghi nhảy mắt.

Mặc dù Ôn Thế Nghi không biết Ôn Tâm vì sao không ở trong phòng, hay là không ở trong phủ, mà Triệu Yên Nhi không muốn để cho Ôn Nhu biết Ôn Tâm không ở đây, trái lại từ ánh mắt của Triệu Yên Nhi hẩn ngấm hiểu được, cũng không khỏi vì Ôn Tâm nói: “Bạch vương phi vẫn là không nên quả Ôn Tâm đứa trẻ này, trì hoãn thời thần hồi Bạch vương phủ, Bạch vương gia lo lắng.”

“Nếu nhị muội muội không ở trong phòng, thời thần cũng không còn sớm, vậy Ôn Nhu liền hồi Bạch vương phủ, ngày khác trở lại ngày khác trở lại thăm viếng nhị muội muội.” Ôn Nhu giả vờ tiếc rẻ thở dài một hơi, nàng đã xem thời thần tốt rồi, từ Hoán Tâm viện đến đại môn Trấn Quốc Công phủ, chuyện tốt tất nhiên phát sinh.

Quả nhiên, Ôn Nhu cùng Triệu Yên Nhi và Ôn Thế Nghi khó khăn lắm mới ra khỏi Hoán Tâm viện, liền có gia đình sắc mặt vội và chạy tới, hướng ba người cung kính khom người, bẩm báo: “Tiểu nhân gặp qua lão gia, phu nhân, gặp qua Bạch vương phi, ngoài cửa phủ có người lái một chiếc xe ngựa, nói là đại lễ trong xe ngựa muốn tặng cho phu nhân cùng lão gia.”

“Người nào?” Ôn Thế Nghi cau mày hỏi.

“Tiểu nhân không biết, người nọ vẫn cúi đầu, tiểu nhân thấy không rõ hình dạng của hắn, người nọ đem xe ngựa dừng lại,, liền để tiểu nhân bẩm báo lão gia cùng phu nhân.”

“Đã biết, người lui ra đi.”

“Cha, không biết là người phương nào tiến đại lễ cho người cùng Triệu di nương?” Ôn Nhu nhợt nhạt cười, “Không biết là đại lễ gì, có thể Ôn Nhu may mắn xem cùng được không?”

“Phu nhân, đi, đi xem là người phương nào tặng đại lễ gì cho chúng ta.” Ôn Thế Nghi chán ghét Ôn Nhu, không muốn cùng nàng nói nhiều, nhưng mà hẩn nghe nói là đại lễ, không khỏi cảm thấy là quan viên nào muốn nịnh bộ, mới thần bí như vậy thần bí như vậy tặng đại lễ cho hẩn, nếu Ôn Nhu muốn xem, hẩn tự nhiên mừng rỡ trước mặt nàng biểu hiện,

Mà Triệu Yên Nhi, trong lòng lại không khỏi đập thình thịch, bản thân nàng cũng không thể nói rõ vì sao.

Đi tới đại môn Trấn Quốc Công phủ, vòng qua tường xây làm bình phong ở cổng, rơi vào mi mắt của Triệu Yên Nhi đó là một chiếc xe ngựa quen thuộc, chính là xe ngựa Ôn Nhu cùng Ôn Nhan ngồi qua!

“Bạch vương phi, đây không phải là xe ngựa người cùng tam cô nương ngồi sao?” Các nàng không phải trở về rồi sao? Thế nào không phải đi chiếc xe ngựa này trở về? Triệu Yên Nhi kinh ngạc, trong giọng nói run đến bản thân nàng cũng không phát hiện được, đường này, đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?

“Thời gian đến tây giao, bánh xe đột nhiên hỏng mất, Ôn Nhu cùng tam muội muội không thể không đổi một chiếc xe ngựa khác tiếp tục đi, Triệu di nương lúc đó có chỗ cho thuê xe ngựa, Ôn Nhu liền mượn một chiếc xe ngựa, sợ dĩ không có nói cho Triệu di nương, là sợ Triệu di nương lo lắng.” Ôn Nhu nói, lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn xe ngựa trước mặt, “Thế nhưng xe ngựa này xe ngựa này dừng ở tây giao, thế nào liền tự mình đến đây?”

Ôn Thế Nghi nghe đổi thoại của Triệu Yên Nhi cùng Ôn Nhu đích mi không khỏi nhíu lại, nếu trước mặt là xe ngựa Ôn Nhu ngồi qua lại còn bị hỏng, nói đại lễ ở đâu? Không khỏi hướng gia đình bẩm báo cả giận nói: “Nô tài chết bầm, đại lễ người nói là ở đâu?”

“Lão gia, cái này, xe ngựa này không phải sao?” Gia đình sợ đến vội vã ngã nhào xuống đất, trong lòng thấp thỏm, nghĩ một chiếc xe ngựa lớn như vậy lẽ nào lão gia không thấy? Khẽ nâng mắt lên liếc nhìn chung quanh, “Về phần người lái xe, hình như, hình như đã ly khai. . .”

Sáng sớm Ôn Nhu cùng Ôn Nhan xuất môn đến nay, đã qua vài canh giờ, gia đình canh gác bên ngoài Trấn Quốc Công phủ cũng thay đổi rồi, gia đình trước mắt này không biết xe ngựa này vốn là Triệu Yên Nhi cùng Ôn Nhu ngồi qua.

“Cha, Triệu di nương, xem ra người tặng lễ quả nhiên là dụng tâm kín đáo, dĩ nhiên dùng xe ngựa Ôn Nhu dừng ở tây giao đến tặng lễ, xem ra là muốn cho cha cùng Triệu di nương một kinh hi rồi.” Ôn Nhu nhìn về mặt của Ôn Thế Nghi cứng nhắc, cười đến ôn hòa, “Bất quá nếu là một phần đại lễ kẻ khác không tưởng được như thế, đặt lễ xuống liền ly khai, cha cùng Triệu di nương tự mình tiến lên nhìn chẳng phải sẽ biết lễ vật là gì sao?”

Tuyệt đối là một đại lễ để cho bọn họ khiếp sợ.

Ôn Thế Nghi tức giận, đem hần toàn bộ đặc ý trong lòng hần mới nhủ lên mùi sạch sẽ, đến tốt cùng là ai, cho hần khó chịu như vậy, nếu để cho hần biết tuyệt đối làm cho làm cho đối phương nếm thử “Ngon ngọt”.

Ôn Thế Nghi bước đến trước xe ngựa, xốc màn xe lên.

Cảnh trong xe ngựa, đủ để đồng mưu của hần bỗng nhiên mở to!

Cái này, điều này sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: CHƯƠNG 71.4: HOÀNG TƯỚC TẠI HẬU

** đại lễ như thế nào **

Chỉ thấy trong xe ngựa, thân thể của Ôn Tâm chỉ dùng một chân mềm đáp lại, còn lộ ra bờ vai trắng nõn cùng bộ ngực mê người, chân trắng ba tấc, tóc dài tán loạn, còn vài sợi tóc đen nằm ở trên mặt, hai gò má phi sắc còn chưa tan hết, mà lúc này nàng đã ngất đi.

Nhưng mà khiến người khiếp sợ không chỉ có như vậy, trên cổ nàng, hai tay, xương quai xanh, trên ngực còn có nhiều dấu vết kích tình lưu lại, còn có trên chân, có vết máu bị khô.

Ôn Thế Nghi chấn kinh đến nói không nên lời, chỉ hai mắt mở to không thể tin nhìn chăm chăm nữ nhi mệnh yêu của hần trong xe ngựa, mà Triệu Yên Nhi, đã nhào tới bên người Ôn Tâm, dùng chân trên người Ôn Tâm che lại những chỗ bị lộ ra, cũng kinh hãi không ngớt, nàng không thể tin được đây là Tâm nhi của nàng! Làm sao sẽ như vậy?

“A. . . Nhị muội muội, cái này, đây là cùng người hoan ái rồi?” Triệu Yên Nhi tuy rằng chấn kinh đến không thể tin, thế nhưng lúc này nàng vẫn còn tỉnh tưởng biết được, việc này tuyệt không thể để cho bất kỳ người nào biết, giữa lúc nàng vội vã muốn đem xuống màn xe Ôn Thế Nghi vén lên buông xuống, ngoài xe ngựa vang lên thanh âm của Ôn Nhu giả vờ kinh ngạc còn cố ý nâng lên, “Triệu di nương không phải nói nhị muội muội ở trong hoa viên chơi đùa sao? Thế nào nhị muội muội sẽ xuất hiện ở đây?”

Tiếng kêu sợ hãi của Ôn Nhu truyền vào trong tai mỗi người ở đây, thủ vệ gia đình cùng thị nữ theo Ôn Thế Nghi xuất môn nghe được thanh thanh sở sở, kinh hãi chính là đưa cổ nhìn vào trong xe ngựa, muốn xem đích tình trong xe ngựa, muốn biết lời nói của Bạch vương phi là thật hay không.

Ôn Thế Nghi rồi mới từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, cũng biết chuyện này tuyệt đối không thể để người ngoài biết, đang muốn đem màn xe buông xuống, lại bị Ôn Nhu ngăn trở, Ôn Thế Nghi không khỏi hung hăng trừng mắt Ôn Nhu, nghiêng răng nghiêng lợi đè thấp âm lượng nói: “Bạch vương phi làm cái gì? Hôm nay Tâm nhi như vậy, người thân là tỷ tỷ muốn để cho mọi người đều biết sao, để danh dự của Tâm nhi mất sạch sao?”

“Cha nói thế nào rồi, bất quá Ôn Nhu là quan tâm nhị muội muội mà thôi.” Ôn Nhu chống lại nhãn thần của Ôn Thế Nghi hận không thể đem nuốt vào bụng, cười khẩy nói, “Xem ra thực sự là ứng nghiệm hôm nay Ôn Nhu thay nhị muội muội cầu xâm nhân duyên, nói hôm nay nhị muội muội liền có thể tìm được hảo nhân duyên, quả thật là chuẩn xác, xem đáng đáp * này của nhị muội muội, quả nhiên là tìm được hảo nhân duyên rồi.”

“Ngươi ——” Ôn Thế Nghi chỉ cảm thấy ánh mắt của Ôn Nhu lạnh đến đáng sợ, thâm độc đến đáng sợ, nguyên bản Ôn Nhu vốn là mặc hần nói cái gì cũng không dám phản bác hần, một ánh mắt, lạnh đến để hần phun không ra được câu nào.

“Ôn Nhu! Là ngươi?” Nhìn dáng đáp xem kịch vui của Ôn Nhu, Triệu Yên Nhi rốt cuộc biết chủ mưu hết thảy chính là Ôn Nhu, hung tợn trừng mắt Ôn Nhu, hận không thể tiến lên đem Ôn Nhu xé nát, “Là ngươi hãm hại Tâm nhi!”

“Triệu di nương, không nghĩ tới ngươi tính toán ta không được, ngược lại hại bảo bối trong tay mình có đúng không?” Ôn Nhu đứng ở trước xe ngựa, giơ tay lên vén màn xe lên không cho Ôn Thế Nghi buông xuống, lạnh mắt nhìn Triệu Yên Nhi trong xe ngựa, “Thế nào? Cha, Triệu di nương, có thỏa mãn phần đại lễ Ôn Nhu tặng cho các ngươi không?”

Ôn Thế Nghi lại lần nữa kinh hãi, nhìn Triệu Yên Nhi, hẳn thật không ngờ Triệu Yên Nhi cư nhiên xuất thủ không cùng hẳn thương lượng!

“Ôn Nhu! Nàng dù sao cũng là thân muội muội của người!” Ôn Thế Nghi giận không kềm được, nâng bàn tay lên liền muốn tát lên trên mặt của Ôn Nhu, nhưng bị Ôn Nhu vững vàng giữ chặt cổ tay hắn trên không trung, sau đó xuất lực cổ tay của hắn nắm chặt, lực đạo to đến mức để Ôn Thế Nghi cảm thấy cổ tay của hắn hầu như có thể bị bóp nát, hắn thế nào liền không nghĩ ra, Ôn Nhu khi nào có khả năng lớn như vậy!

Ôn Nhu đem tay của Ôn Thế Nghi bỏ qua, nhìn Ôn Thế Nghi phảng phất đang nhìn thấy hài kịch một dạng, khinh bỉ nói: “Lời nói của cha thực sự là đủ để Ôn Nhu phình bụng cười to, thân muội muội? Lúc trước chính là thân muội muội này đoạt vị hôn phu ta, đoạt Trần Quốc công từ vị của ta, lúc ta thân bại danh liệt, nàng có nghĩ tới thân tỷ tỷ này không?”

Ôn Nhu hướng Ôn Thế Nghi tới gần một phần, tiếp tục nói: “Cha, thỉnh người không nên nói những lời lẽ trơ trẽn này nữa.”

“Ôn Nhu! Người không nên quá đắc ý!” Triệu Yên Nhi rống giận lên tiếng, “Nếu là Tâm nhi của ta xảy ra chuyện gì không may! Ta muốn người chôn cùng!”

Tâm nhi là toàn bộ tiền đặt cược của nàng, làm sao có thể như vậy được? Vốn nên Ôn Nhu cùng Ôn Nhan đi tìm chết! Thế nào Tâm nhi của nàng biến thành như vậy! Ôn Nhu! Đều là Ôn Nhu tiện nhân này làm hại! Chính là đem Ôn Nhu tiện nhân này bầm thây vạn đoạn cũng khó làm nàng nguôi đi mối hận trong lòng!

“Triệu di nương thật nực cười!” Ôn Nhu không giận phản tức: “Triệu di nương vốn là dự định đem Ôn Nhu dón vào tử địa, chôn cùng lại là thuyết pháp gì, cứ cho là Triệu di nương muốn đem Ôn Nhu bầm thây vạn đoạn, cũng phải nhìn xem Triệu di nương có năng lực này hay không, hôm nay không phải là ví dụ tốt nhất sao?”

Ôn Nhu cười nói xong, liền chậm rãi lui khỏi xe ngựa, về mặt tư thái người thắng nhìn Triệu Yên Nhi cùng Ôn Thế Nghi, lãnh cười: “Đương nhiên, nếu là Triệu di nương muốn giờ này khắc này mang toàn bộ người của Trần Quốc Công phủ đến đây đem Ôn Nhu bắt lại mặc cho người xử trí, thế nhưng Triệu di nương người dám sao? Nếu Triệu di nương cho rằng là Ôn Nhu hại nhị muội muội, cũng có thể đem Ôn Nhu tiễn đến công đường, thế nhưng Triệu di nương người có chứng cứ sao?”

“Ôn Nhu người một vừa hai phải! Đừng tưởng rằng ta không có cách nào bắt được người!” Ôn Thế Nghi trợn tròn đôi mắt, xem ra, Ôn Nhu này cũng không thể lưu được nữa!

“Một vừa hai phải? Ôn Nhu cần một vừa hai phải cái gì? Ôn Nhu tự giác không có làm chuyện gì quá phận, huống hồ, cha hà tới yêu cầu Ôn Nhu một vừa hai phải?” Đối với loại người như bọn họ, một vừa hai phải đó là thả hổ về rừng, các nàng nếu vô tình, nàng cần gì phải thủ hạ lưu tình, “Hơn nữa cha không nên gấp, chuyện lần này, chỉ coi Ôn Nhu vì lão nhân gia ngài bị người cùng Triệu di nương chuẩn bị lễ gặp mặt, Ôn Nhu còn có chuẩn bị lễ vật tốt hơn tặng cho các người, đến lúc đó cha chỉ cần thu lễ là được.”

“Người nói cái gì?” Ôn Nhu này, còn muốn thế nào?

Ôn Nhu cũng không hề phản ứng, xoay người liền hướng bọn gia đình xem nào nhiệt vội la lên: “Các người còn ở đây làm gì, nhìn thấy đáng đáp nhị tiểu thư hôm nay sao? Còn không mau đi tìm đại phu hảo hảo thay nhị tiểu thư nhìn một cái?”

“Còn người nữa” Ôn Nhu lại chỉ thị nữ, phân phó nói, “Không nhìn thấy Triệu di nương bản thân thiếu khí lực sao, còn không phụ Triệu di nương một tay, đem nhị tiểu thư nâng về phòng.”

“Nghe vạn lần không thể truyền ra ngoài, nếu không đời này nhị tiểu thư tiêu rồi.”

Ôn Nhu ở trước cửa Trần Quốc Công phủ chỉ tay bọn hạ nhân, cố ý nâng âm lượng lên, đưa tới người qua đường, đầu giống là sợ người biết được, quả thực chính là sợ người khác không biết.

Đối thoại Ôn Nhu mới vừa cùng Ôn Thế Nghi đều là đem âm lượng để thấp, người bên ngoài không nghe thấy bọn họ nói gì, hôm nay thái độ khắt khe của Ôn Nhu bắt quả là diễn trò, mà những hạ nhân kia, vốn là đối với Ôn Tâm giận mà không dám nói gì, hôm nay biết được Ôn Tâm gặp chuyện không may, đều là nhìn có chút hả hê, người người chờ xem kịch vui.

Mà tuy Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi muốn dè dặt, xem ra cũng là chuyện khó khăn, người nào không biết trong thiên hạ này khó đối phó nhất chính là miệng lưỡi thiên hạ, đời này Ôn Tâm, chính là xong!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: CHƯƠNG 71.5: HOÀNG TƯỚNG TẠI HẠ

** ngâm nhân tâm **

Vào đêm Trần Quốc Công phủ luôn luôn đèn đuốc sáng trưng tới nay chợt yên lặng, không giải thích được, mỗi người đều cẩn thận, trầm mặc, sợ mình phát ra một tia âm hưởng không nên phát ra liền sẽ biến thành một người vô tội bị phạt.

Hạ nhân hậu viện, đám thị nữ giường chung trong phòng, một thị nữ trẻ tuổi mặc miên bào xám trắng hai tay ôm gối ở giường chung, trong mắt lộ ra sợ hãi, trong miệng chính thì thầm không biết đang nói cái gì.

Lan nhi nhìn dáng dấp của Ngân nhi, biết nàng là bị cái gì kinh hãi gì, kêu tiểu thị nữ đến tìm trù sư lấy chén canh gừng, tiểu thị nữ ứng tiếng rồi đi, Lan nhi đi tới bên người Ngân nhi, quan tâm hỏi: “Ngân nhi, làm sao vậy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Cùng các tỷ tỷ nói một chút, đừng như vậy hù dọa các tỷ tỷ như vậy.”

“Đúng vậy, Ngân nhi mười mười, người từ chàng vạng hôm nay nói muốn đi hầu hạ phu nhân, sau khi trở về liền ngất ngờ ở trên giường như vậy, để chúng ta lo lắng.” Thị nữ bên cạnh Lan nhi cũng quan tâm nói.

“Lan nhi tỷ tỷ!” Ngân nhi bỗng nhiên ngừng đầu, gơ tay lên bắt lại cánh tay của Lan nhi, hoảng sợ hỏi, “Tùng nhi có đúng hay không vẫn chưa về? Mạt nhi có đúng hay không cũng không trở về nữa?”

Lan nhi bị Ngân nhi hỏi đến ngẩn ra, không biết nàng vì sao hỏi Tùng nhi cùng Mạt nhi lại sợ như thế, không hiểu hỏi: “Làm sao vậy? Tùng nhi cùng Mạt nhi chàng vạng không phải cùng người đến hầu hạ Hậu phu nhân cùng lão gia sao? Đêm nay hình như cũng không thấy các nàng, tỷ tỷ đi nhìn xem bọn họ đã về chưa.”

Lan nhi nói xong, đứng dậy ra ngoài xem, nhưng ở trong nháy mắt đứng lên bị Ngân nhi dùng sức kéo lại cổ tay, quay đầu lại, chỉ thấy Ngân nhi mở to con ngươi, hoảng sợ nhìn nàng, rung giọng nói: “Lan nhi tỷ tỷ, không nên đi, các nàng, các nàng sẽ không trở về nữa. . .”

“Sẽ không trở lại nữa. . .” Ngân nhi lầm bầm nói, coi như đang lầm bầm lầu bầu một dạng, sau đó buông lỏng tay của Lan nhi ra, cụt hứng dựa vào trên tường, “Như vậy kể tiếp là ta rồi. . .”

Lời nói của Ngân nhi để lưng của Lan nhi thấy mát lạnh, Lan nhi lập tức bắt được vai của Ngân nhi, néo mi hỏi: “Ngân nhi người nói cái gì? Cái gì các nàng sẽ không trở về nữa? Cái gì mà lần sau đến người?”

“Có đúng hay không chàng vạng các người đi hầu hạ phu nhân chuyện gì xảy ra?” Lan nhi chăm chú nhìn Ngân nhi đồng mâu chí cực, bởi vì khăn trang, ngón tay của nàng bầu chặt vào vai của Ngân nhi, nỗ lực để cho nàng tỉnh táo lại, “Ngân nhi, lãnh tĩnh một chút! Mau nói cho chúng ta nghe một chút! Không nên một mình gánh vác!”

Có lẽ là trên vai cảm giác đau đớn để Ngân nhi thanh tĩnh chút, nhìn Lan nhi trước mặt, như trước ôm chặt hai chân của mình tư thái ta bảo vệ, run rẩy nói: “Lan nhi tỷ tỷ, ta và Tùng nhi các nàng nhìn thấy thứ không nên thấy, chúng ta, chúng ta cũng sẽ là một con đường chết! Tùng nhi cùng Mạt nhi chưa có trở về chính là chứng minh, mà.. . . Lập tức cũng sẽ chết. . .”

“Ngân nhi người nói những gì đấy? Cái gì có chết hay không?” Thị nữ kia cũng bị lời nói của Ngân nhi khiến cho sợ hãi, cũng lên tiếng muốn ngăn lại hồ ngôn loạn ngữ của nàng, “Tùng nhi cùng mạt hầu hạ phu nhân, chờ một hồi không trở lại, hơn nữa người không phải ở chỗ này sao.”

“Ta không có nói quàng!” Ngân nhi lại một lần nữa bắt được cổ tay của Lan nhi, rất sợ Lan nhi không tin nàng một dạng, cấp cấp giải thích, “Vốn có ta cùng Tùng nhi các nàng đi hầu hạ phu nhân, thế nhưng đi tới nửa đường ta đột nhiên đau bụng, các nàng liền đi trước, thế nhưng khi ta đến tiền đình, tiểu Sơn tử cùng ta nói phu nhân lão gia đến cửa phủ, ta liền vội vã chạy đi, thế nhưng ta mới đi đến phân nửa, liền nhìn thấy tiểu Ngũ tử chạy đến, bảo ta không nên ra đó, mau mau đi mới tốt, ta nghĩ không đi hầu hạ phu nhân, phu nhân nhất định trách tội, dứt khoát trốn được ở sau cây to một bên, đợi phu nhân các nàng đi qua, lại lặng lẽ đi theo phía sau.”

“Thế nhưng, thế nhưng ——” Ngân nhi phảng phất sợ hãi thật sâu, tròn tròn hai mắt, “Ta trốn ở sau cây tình tường nhìn thấy lão gia hướng Chu Ma bên cạnh làm động tác cắt cổ, liền thấy Chu Ma mang theo Tùng nhi các nàng còn có tiểu Lộ tử bọn họ chạy. . .”

Lan nhi kinh hãi, các nàng đề là nha hoàn từ nhỏ ở đây, tự nhiên biết được trong nhà cao cửa rộng này hắc ám, Tùng nhi các nàng bị mang đi, sinh tử liền cũng nữa không phải do các nàng tưởng tượng, thế nhưng, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, sao có thể đối với hạ nhân bọn họ hạ thủ!

“Ngân nhi, các người đến tột cùng nhìn thấy gì?” Lan nhi cũng là có chút luống cuống, nếu là chiếu nói thật là các nàng nhìn thấy thứ không nên thấy, vậy Tùng nhi các nàng hậu quả thực sự liền chỉ có một con đường chết.

“Ta, chúng ta nhìn thấy đại tiểu thư được lão gia ôm vào trong ngực, tuy rằng dùng chân bực lại thân thể, ta còn là nhìn thấy trên cổ của nàng có nhiều vết tích hồng hồng!” Ngân nhi càng nói, sắc mặt càng trắng bệch, âm thanh cũng càng run, “Tựa như, tựa như nguyên lai giống như Tụy Đề tỷ tỷ vậy.”

Nghe được hai chữ Tụy Đề, Lan nhi cùng một thị nữ sắc mặt trắng bệch, hai vai không ngừng run, mà một thị nữ khác không nhìn được ngồi xổm người xuống nôn.

Đối với các nàng hai chữ Tụy Đề giống như ác mộng vậy!

Ôn Tâm dùng kế gạt bỏ người bên cạnh Ôn Nhu, trước khi Ôn Nhu xuất giá Ôn Nhu tín nhiệm nhất chính là thị nữ Tụy Đề vì mình sở dụng, thế nhưng Tụy Đề dấu có chết cũng không phản bội chủ, Ôn Tâm giận đến không thể kiềm chế, uy hiếp Tụy Đề, nếu nàng muốn cùng Ôn Nhu một lượt tiến vào Bạch vương phủ, nàng sẽ hảo tỷ muội của nàng dần vật đến chết, Tụy Đề vì bảo toàn bọn tỷ muội, đối với Ôn Nhu nói dối bảo bản thân có người trong lòng, phải lập gia đình rồi, không thể cùng Ôn Nhu đến Bạch vương phủ, Ôn Nhu liền cho phép.

Thế nhưng Ôn Tâm cũng không tính buông tha Tụy Đề, nàng đem tất cả hận đối với Ôn Nhu phát tiết trên người Tụy Đề, ngày Ôn Nhu xuất giá, Ôn Tâm mang năm nam nhân kéo Tụy Đề đến hậu viện chỗ yên tĩnh nhất, mặc nam nhân đối kỳ với nàng tùy ý lăng nhục, như vậy còn không quá, vì đưa đến hiệu ứng giết gà dọa khỉ, lúc nam nhân thay phiên lăng nhục Tụy Đề, Ôn Tâm sai người cường chế Lan nhi các nàng ở một bên nhìn, nếu ai dám nhắm mắt liền lập tức loạn côn đánh chết!

(Luna: Con này biến thái thiệt @@ Tui có dịch nhằm truyện hay không?)

Nghe tiếng kêu tê tâm liệt phế của Tụy Đề thâm thiết cùng tiếng cười gian của nam nhân, nhìn thân thể giao hoan chồng lên nhau, Lan nhi các nàng chỉ cảm thấy trong lồng ngực buồn nôn, muốn khóc lại nén lại không dám phát ra tiếng, ác tâm nôn, nôn đến mức không thể nào có thể nôn ra nữa, thân thể trước mắt vẫn như cũ tiết tấu luật động, Tụy Đề ngất đi.

Thăng đến bình minh ngày thứ hai, các nam nhân mới không mặc ý phục cười lớn rời khỏi, các nàng khóc nhào tới nhìn vết thương trên thân thể của Tụy Đề, lại phát hiện Tụy Đề đã không còn hô hấp nữa, không một tiếng động, mặc các nàng khóc mặc các nàng kêu to, nàng không còn mở mắt ra nữa.

Tụy Đề, cứ như vậy bị tươi sống lăng nhục đến chết! Các nàng mắt mờ trùng trùng nhìn! Cái này làm sao không thành ác mộng của các nàng được?

“Ngân nhi, ngươi thực sự nhìn thấy?” Lan nhi nhìn chằm chằm hai mắt Ngân nhi, trong mắt đột nhiên trở nên âm trầm.

“Lan nhi tỷ tỷ, ta là thực sự nhìn thấy. . .” Ngân nhi vẫn như cũ sợ đến run.

“Không phải sợ.” Lan nhi vỗ nhẹ lưng của Ngân nhi, an ủi, “Nếu là lão gia phát hiện ngươi núp sau cây, đã sớm cho người bắt ngươi rồi, để Chu ma đem ngươi mang đi rồi, thế nào có thể để ngươi trở về, làm sao có thể đến bây giờ không cho người bắt ngươi?”

“Vậy. . . Chiếu theo ý tứ của Lan nhi tỷ tỷ, lão gia không biết ta biết việc này?” Lời nói của Lan nhi giống một tia sáng chiếu rọi lòng của Ngân nhi, để cho nàng kinh hãi, lại để cho nàng vui mừng.

“Ân, yên tâm đi.” Lan nhi khẳng định nói, trong mắt quang âm chìm đến đáng sợ, “Có thể bởi vậy, biết chuyện này, có lẽ chỉ có một mình người mà thôi.”

“Lan nhi Lan nhi ngươi muốn làm cái gì?” Ngân nhi đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy ánh mắt của Lan nhi rất là đáng sợ.

“Ngân nhi, Ưu nhi, chúng ta không phải vẫn muốn vì Tụy Đề tỷ tỷ báo thù sao?” Ánh mắt của Lan nhi bỗng nhiên trở nên dữ tợn, trong mắt là đối với Ôn Tâm nồng nặc hận ý, “Chúng ta không phải đều đối với nàng hận thấu xương sao?”

“Hôm nay không phải là thời gian trả thù của chúng ta tới rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: CHƯƠNG 71.1: TAM PHƯƠNG TÍNH TOÁN

** một chuyện thất trình **

Thư phòng Ôn Thế Nghi.

Ôn Thế Nghi lạnh mắt nhìn Chu Ma lạnh mắt nhìn cúi đầu, âm u mà hỏi: “Đều xử lý sạch sẽ?”

“Chủ tử yên tâm, đều xử lý sạch sẽ, ngày mai tuyệt không tuyệt không truyền ra bất luận tin đồn gì.” Chu Ma khom người trả lời rất là cung kính, đi theo bên người Ôn Thế Nghi nhiều năm như vậy, Chu Ma rất là biết sát ngôn quan sắc, cũng biết phải làm sao làm sao ăn nói khiến chủ tử vui lòng, cho nên hẳn mới có thể một mực trong Trần Quốc Công phủ như cá gặp nước, hôm nay chuyện này hẳn làm sao có thể sai sót được?

“Ân.” Ôn Thế Nghi lạnh lùng phát ra một tiếng, nhìn chằm chằm ánh mắt của Chu Ma sinh ra một phản sát ý, “Vẫn còn người, hôm nay ngươi nhìn thấy cái gì?”

“Hồi chủ tử, tiểu nhân cái gì cũng không có phát hiện!” Chu Ma lập tức quỳ trên mặt đất, như trước kính cẩn cúi đầu.

“Đứng lên đi.” Chu Ma làm việc luôn luôn không sai lầm, Ôn Thế Nghi tự nhiên tin được, nhưng vẫn là không thể không cảnh cáo, “Nếu là ngày mai ta nghe được bên ngoài có một chút xú đồn đãi, lại thế nào?”

“Vậy tiểu nhân mặc cho chủ tử xử trí!” Chu Ma nói xong lời thề son sắt, những người biết chuyện của đại tiểu thư đã xử lý sạch sẽ, trừ phi bọn họ lại từ chỗ của diêm vương trở về, nếu không tuyệt không sẽ có người thứ tư biết.

“Tốt, lui ra đi, tôi khó phòng linh một trăm lượng bạc.” Ôn Thế Nghi hài lòng cho Chu Ma lui.

“Vâng, tiểu nhân xin cáo lui.” Nghe được được thưởng bạc, đáy lòng Chu Ma chịu đựng hưng phấn, khom người xin cáo lui.

Lúc Chu Ma lui ra, Ôn Thế Nghi đưa mắt vào Triệu Yên Nhi khóc thút thít, phiền não nói: “Đừng khóc! Ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi! Làm chuyện gì cũng phải cùng ta thương lượng một chút! Ngươi không nghe, ngươi xem hiện tại được cái gì?”

Ôn Thế Nghi nhìn chằm chằm mặt của Triệu Yên Nhi, nhìn dấu vết nhọt nhọt trên mặt nàng, càng tức giận, hoàn toàn đã không có cảm giác thương yêu muốn đem nàng ôm vào trong lòng ngực như thường ngày.

Triệu Yên Nhi bị Ôn Thế Nghi găm lên khiến cho ngơ ngẩn, nếu là trong ngày thường, chớ nói nàng khóc như vậy, đó là nàng rơi một giọt lệ, Ôn Thế Nghi cũng yêu thương vô cùng, mà hôm nay, dung mạo của nàng bị hủy, thực sự cái gì cũng không có, đó là đến già bộ thương yêu nàng hẳn cũng keo kiệt, a! Bính nhiên, nam nhân đều như vậy!

Thế nhưng, hôm nay nàng mất thấy vương bài duy nhất trong tay bị hủy, nàng muốn cầm quyền trong tay cũng tràn ngập nguy cơ, cứ cho là nàng đã không có khuôn mặt đẹp, cũng không có thể đem lòng của Ôn Thế Nghi trời lại.

“Lão gia, ta là không muốn ngươi quá lo lắng, cho nên không cùng ngươi thương lượng.” Triệu Yên Nhi nhu nhu nhược nhược nói, khóc hoa lệ đầm mưa, dùng khăn che khuất vết sẹo trên mặt nàng, đem nửa bên mặt của nàng che đi càng thêm mê người, càng lộ ra cả người nàng điềm đạm đáng yêu, chọc cho lòng phiền não của Ôn Thế Nghi một trận yêu thương, tiến lên đem nàng ôm vào trong lòng.

“Được rồi được rồi, đừng khóc, hiện tại không phải là thời gian khóc như vậy.” Ôn Thế Nghi vỗ nhẹ lưng của Triệu Yên Nhi, ôn nhu an ủi, Triệu Yên Nhi đối với cả người của Ôn Thế Nghi đề hiểu đến nhất thanh nhị sở, tự nhiên biết cái gì mới có thể khiến cho hắn vui vẻ.

“Lão gia, Yên nhi biết sai rồi. . .” Triệu Yên Nhi cúi đầu nước mắt rờn rờn, âm thanh mảnh mai ủy khuất đến độ có thể tích xuất thủy lai, “Thế nhưng Tâm nhi đến hiện tại vẫn chưa có tỉnh lại, ta lo lắng, ta lo lắng nàng chịu không nổi. . .”

“Việc đã đến nước này, khóc cũng giúp ít được gì.” Ôn Thế Nghi lại bắt đầu phiền não, hẳn thế nào lại không đau lòng Ôn Tâm, Ôn Tâm là thịt trong tim của hắn, mà ý nghĩ trong lòng hắn làm sao không giống Triệu Yên Nhi được, đem Ôn Tâm xem làm đường quan đạo lợi thế nhất, chỉ cần chỉ cần làm Thanh vương phi, Trần Quốc Công phủ có thể có Thanh Vương gia thừa tướng này làm chỗ dựa vững chắc, còn sợ hắn trên triều không có chỗ yên ổn sao?

Tuy nói Ôn Nhan cũng nữ nhi của hắn, nhưng từ nhỏ hắn đối với nữ nhi này rất là xa cách, gả vào Thanh vương phủ cũng không chắc chắn nghe lời của hắn, cho nên sau khi biết được kế hoạch của Triệu Yên Nhi hắn cũng không có trách cứ Triệu Yên Nhi nhiều, dù sao nếu là cùng hắn thương lượng, hắn cũng sẽ tán thành cách làm như vậy, chỉ là không nghĩ tới trung gian cư nhiên xảy ra sai lầm lớn như vậy, đem bảo bối trong tay hủy đi!

(Luna: Không nghĩ tới có người cha như vậy luôn. Nhấn tâm để Ôn Nhu với Ôn Nhan bị. . .)

“Lão gia, cái này nhất định là Ôn Nhu giờ trò quỷ!” Triệu Yên Nhi nói xong nghiêng răng nghiêng lợi, nàng còn để Tâm nhi lộ ra ngoài trước mắt bao người!

“Lão gia, Ôn Nhu tuyệt đối không thể lưu lại! Giữ lại chỉ sợ sẽ có tai họa lớn hơn!” Chưa trừ diệt Ôn Nhu con tiện nhân kia, nàng thế không cam lòng! “Tuy rằng xử lý hết hạ nhân, thế nhưng Ôn Nhu con tiện nhân kia nhất định sẽ tung tin đồn ra bên ngoài!”

“Ta biết.” Trong mắt của Ôn Thế Nghi cũng ngoan ý, nếu nàng đối với bọn họ tạo thành uy hiếp, đó là cũng không thể lưu lại, hơn nữa nếu không phải diệt trừ nàng, không chừng nàng còn biết được nhiều chuyện hơn! Chỉ là, việc này không thể do chính bọn họ động thủ thực, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất thất thủ, đại sự rơi đầu! Nhất thiết phải cẩn thận!

“Lão gia, vậy khi nào chúng ta động thủ?”

“Ta đi tìm Thanh Vương gia rồi nói.”

“Tìm Thanh Vương gia? Làm cái gì?”

“Cái này ngươi cũng không cần quan tâm, ngươi đi chiếu cố tốt Tâm nhi là được.” Ôn Thế Nghi đưa cho Triệu Yên Nhi một nhãn thần yên tâm, “Việc này càng kéo dài càng không tốt, ta đây liền đi tìm Thanh Vương gia.”

“Lão gia, nhưng là bây giờ đêm đã xuống.” Triệu Yên Nhi muốn ngăn lại, “Đêm khuya quá rồi, Thanh Vương gia không buồn bực sao?”

“Đêm khuya đi vào, mới càng lộ vẻ luống cuống khẩn.” Tính tình Thanh Vương gia, hắn vẫn biết được chính xác, nếu không hắn làm sao có cách nghĩ muốn mượn tay hắn.

“Vậy Yên nhi ở phủ đợi tin tốt của lão gia.”

“Ân, đi chiếu cố Tâm nhi đi.”

Ôn Thế Nghi xoay người đi, Triệu Yên Nhi nhìn bóng lưng của hắn tiêu thất trong bóng đêm, trong mắt rất là oán độc.

“A ——! Không nên đụng ta! Tân khai! Tân khai a ——!” Triệu Yên Nhi khó khăn lắm đi tới ngoài phòng ngủ của Ôn Tâm, liền nghe được phòng trong Ôn Tâm có tiếng thét chói tai, sợ hãi thật sâu, Triệu Yên Nhi cả kinh đau xót, vội vã vọt vào.

Triệu Yên Nhi vừa vào cửa, liền nhìn thấy gối đầu chần bị vứt loạn đầy đất, Ôn Tâm hai tay quơ lung tung, nhân thần hoảng sợ nhìn chăm chăm thị nữ tiến lên hầu hạ, Triệu Yên Nhi thấy đau xót, tiến lên cho hai thị nữ mỗi người một cái tát, phần nộ quát: “Còn không mau cút đi!”

Thị nữ chạy trốn chết, Triệu Yên Nhi đau lòng ngồi xuống mép giường, nhìn về mặt hoảng sợ của Ôn Tâm, vươn tay muốn trấn an nàng, ai ngờ tay nàng còn chưa đụng tới Ôn Tâm, Ôn Tâm liền lại bắt đầu hoảng sợ kêu to: “Cút ngay! Tân khai! Đừng đụng ta!”

Ôn Tâm một bên thét lên, một bên cầm lên gối đầu bên cạnh liều mạng đâm vào trước mặt Triệu Yên Nhi, Triệu Yên Nhi nhéo đau hai tay của Ôn Tâm, lớn tiếng mắng: “Tâm nhi nguoi bình tĩnh một chút! Nguoi nhìn ta một chút! Ta là nương nguoi nương nguoi! Ta là thân nương nguoi!”

“Nguoi cút! Tân khai! Nguoi không phải nương ta! Trong khủng hoảng Ôn Tâm đâu nhìn thấy Triệu Yên Nhi, dùng gối đầu hướng Triệu Yên Nhi đánh liên tục vào tay, móng tay sắc nhọn lung tung cào lên mặt của Triệu Yên Nhi.

“Ba ——!” Triệu Yên Nhi nổi giận, một cái tát đánh tới trên mặt Ôn Tâm, “Ôn Tâm nguoi bình tĩnh một chút cho ta! Nếu như nguoi có thể thông minh một chút, sẽ trúng kế của Ôn Nhu sao? Sẽ đem mình biến thành kết cục hôm nay sao?”

Trên mặt đau rát dễ trong nháy mắt Ôn Tâm thanh tỉnh, thấy rõ người trước mắt là Triệu Yên Nhi, không khỏi lệ như suối trào, nhào tới trong lòng Triệu Yên Nhi, tê tâm liệt phế hô: “Nương ——!”

Khóc một, hô một, dưới thân đau đón tình tường nói cho nàng biết khuất nhục lúc sáng, Ôn Tâm nắm thật chặt cánh tay của Triệu Yên Nhi, yếu đuối trong lòng Triệu Yên Nhi, lại lần nữa ngắt đi.

Trước khi Ôn Tâm bất tỉnh, nàng dùng hết toàn bộ hận ý của mình nói rằng: “Nương, Ôn Nhu hại ta!”

Triệu Yên Nhi vỗ nhẹ lưng của Ôn Tâm đã bất tỉnh, trong con nguoi buông xuống lộ vẻ ác độc, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, nương nhất định sẽ báo thù cho nguoi!”

Đợi Ôn Tâm ngủ, Triệu Yên Nhi thay đổi thân xiêm y phụ nhân phổ thông, cũng xuất phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: CHƯƠNG 71.2: TAM PHƯƠNG TÍNH TOÁN

** dục gió nổi lên **

Ngày mai.

“Gia, hai ngày này thân thể có thoải mái chút nào không?” Túc Dạ đem chén thuốc trong tay đưa cho Lãnh Triệt, nhẹ giọng hỏi.

“Àn, so với ngày xưa khá hơn nhiều.” Lãnh Triệt tiếp nhận chén thuốc, không ngần ngại, mắt nhìn chăm chăm chiết từ (Luna: loại sách cuốn làm bằng tre) trên bàn sách trước mặt, một bên uống thuốc trong tay.

Túc Dạ khẽ thở dài một hơi, khuyên: “Gia, người luôn luôn một ngày một đêm nhìn chiết từ, nếu là người không hảo hảo nghỉ ngơi, thân thể của người sẽ không ổn, huống hồ bây giờ còn là mùa đông.”

“Ta biết, Túc Dạ nguoi mỗi ngày đều chỉ nói có một câu, thực sự là cũng không ngại phiền.” Lãnh Triệt đem chén thuốc rỗng đưa cho Túc Dạ, lắc đầu, bắt đầu dĩ cười cười.

“Có thể coi là Túc Dạ mỗi ngày đều nói một câu, gia cũng không có nghe lọt một chữ.” Túc Dạ cũng rất là bất đắc dĩ, ai bảo chủ tử nhà hần không thêm đề ý đến thân thể của mình.

Lãnh Triệt từ chối cho ý kiến, khẽ nâng mắt nhìn Túc Dạ, hỏi: “Hôm nay chỗ của Thanh vương động tĩnh gì?”

“Gia đoán không sai, đêm qua Ôn đại nhân đi tìm Thanh Vương gia, sáng sớm hôm nay, tiểu Ny bên người Mẫn phu nhân liền lặng lẽ từ hậu môn vương phủ đi ra ngoài, không lâu sau tiểu Ny trở về, Mẫn phu nhân liền tới đối với Túc Dạ nói muốn phái ra khỏi xuất môn một chút, nói trong vương phủ có chút ngột ngạt.”

“Thanh Vương gia luôn luôn đều thích ban đêm leo tường Bạch vương phủ của ta mà vào, hôm nay còn sửa tác phong?” Khóe miệng Lãnh Triệt cong lên một cái cười miệt thị.

“Gia, Thanh Vương gia không hướng gia xuất thủ, mà là tìm Mẫn phu nhân, là muốn đối với Vương phi bất lợi.” Đối với Thanh vương, Túc Dạ thật là hận thấu xương, ngoài sáng muốn hại gia không nói, còn tới Bạch vương phủ trộm người, hôm nay bị Vương phi cắn một cái, thực sự là vì gia xuất một nhát khẩu ác khí, muốn hấn ngoan ngoãn nghe lệnh của Vương Thượng, trước đại hôn cần phải làm chút gì đó.

Trước đó Lãnh Triệt cũng không biết Ôn Nhu muốn trả thù Thanh vương, trái lại sau khi biết cũng không kinh hãi, như vậy phân nhánh nhuệ khí của Thanh vương cũng tốt, cũng coi như từ đó giúp một chuyện, tuy nói lòng dạ của Thanh vương không sâu, không thành đại khí, cũng không khỏi không phòng, dù sao hấn còn cùng thái hậu cầu kết.

“Ân, nếu là Vương phi xuất môn, người ở đây bồi, mang cho nàng thêm chút ấm vệ, cần phải để Vương phi an toàn trở về.” Nếu hấn đã nói qua sẽ không để cho nàng chịu gió táp mưa sa, liền tất sẽ không nuốt lời.

“Vâng, Túc Dạ minh bạch.” Túc Dạ tự nhiên không bỏ được đề Ôn Nhu gặp chuyện không may, dù sao mạng của Lãnh Triệt còn ở trên tay nàng, tự nhiên sáng khoái đáp ứng, bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì, lại nói, “Gia, còn có một chuyện, đó là sáng sớm hôm nay, liền nghe được đầu đường có người nghị luận, nói hôm qua Trấn Quốc công tử ở bên người cùng người trộm hoan.”

“Nga? Hôm qua Vương phi đi qua nơi nào?” Trùng hợp như vậy, Ôn đại nhân cũng đêm qua đi tìm Thanh vương, nhất định là nàng nhúng tay vào làm gì đó rồi.

(Luna: Triệt ca rất là hiểu lão bà nhà mình.)

“Hồi gia, hôm qua Vương phi nói cùng Ôn tam cô nương một lượt đến Tây Vân tự cầu phúc, lúc mặt trời lặn cùng Ôn tam cô nương trở về Trấn Quốc Công phủ.” Túc Dạ dừng một chút, nghĩ ngợi nói, “Gia, lẽ nào lời đồn đãi hôm nay xuất từ tay Vương phi?”

Lãnh Triệt không có trực tiếp trả lời Túc Dạ, mà là cười nhạt nói: “Nếu ta nhớ không sai, người đầu tiên nhìn thấy Vương phi cùng người bỏ trốn chính là Trấn Quốc công tử.”

“Túc Dạ hiểu, Vương phi đây là gây ông đập lưng ông.” Túc Dạ rất là thông minh, nói một chút đã hiểu hết.

Nếu người đầu tiên nhìn thấy Ôn Nhu cùng người bỏ trốn là Ôn Tâm, nếu là Ôn Tâm không nói, cho dù là ai thì cũng sẽ không biết được chuyện này từng xảy ra, mà hôm nay truyền ra lời đồn đãi Ôn Tâm cùng người hoan hảo, vừa vặn hôm qua Ôn Nhu cũng đi Trấn Quốc Công phủ, nếu nói là việc này cùng Ôn Nhu không quan hệ, bất luận là người thông minh nào cũng sẽ không tin tưởng, huống chi là Lãnh Triệt.

Chỉ là qua mấy ngày quan sát, Lãnh Triệt người lại không phát giác ra Ôn Nhu nữ tử làm hấn tán thương sẽ làm ra chuyện cùng người bỏ trốn, mà thôi với thông tuệ của nàng, sao lại rơi vào trong bẫy rập của Ôn Tâm dễ dàng vậy được.

Hấn không rõ, cũng chưa từng có nhiều thời giờ để hiểu rõ nàng.

“Chỗ của Huyền vương cùng Lam vương thế nào?” Nói đến Huyền vương, mâu tử của Lãnh Triệt bỗng nhiên trở nên chìm lãnh.

“Chỗ của Huyền Vương gia không có động tĩnh, đã nhiều ngày đều ở trong phủ, Lam vương gia hàng đêm miên hoa túc túc, trái lại đêm qua một vị phụ nhân đi tìm Lam vương gia.”

“Người nào?”

“Chỉ thấy phụ nhân kia sau khi rời khỏi liền vào Trấn Quốc Công phủ, thân phận còn chưa biết.” Túc Dạ dừng một chút, tiếp tục nói: “Mấy ngày gần đây mật thám dò thăm một chút tin tức về Nghiêm Vô Ly.”

“Nói.” Nghiêm Vô Ly, nam nhân để cho nàng coi trọng, hấn là có chút hứng thú muốn biết, Lãnh Triệt nghĩ ngợi thân phận của nữ nhân đi tìm Lam vương, nặng nề mở miệng.

“Đêm đó Vương phi xử trí Âm phu nhân, mật thám nhìn thấy Nghiêm Vô Ly vào Gia Hoa lâu của Lam vương gia.”

“Vì sao ngày ấy không có tin tức báo đến?” Lãnh Triệt híp đôi mắt lại, một khi tức nguy hiểm lập tức tản ra, nói như vậy, Nghiêm Vô Ly liền có thể là người của Lam vương, mà nếu là như vậy, nguyên bản phát sinh sự kiện Trấn Quốc công tử cùng người bỏ trốn, sợ đó là sớm có tính toán trước, mà Lam vương, mục đích ở đâu?

“Ngày ấy mật thám bị phát hiện, đã chết ba người, một người chạy trốn, bản thân cũng bị trọng thương, đêm qua mới tỉnh lại.” Túc Dạ ngữ được mùi nguy hiểm, lập tức trả lời.

“Bên cạnh Lam vương còn có người thân thủ cao như thế?”

“Người xuất thủ chính là Nghiêm Vô Ly, hiện nay còn chưa xác định được hấn có còn hay không vì Lam vương gia sử dụng.”

“Tiếp tục cho người theo dõi Lam vương, có tin tức tức khắc báo lại.”

“Vâng!”

Lam vương, Trấn Quốc Công phủ, lại có liên quan đến nhau?

Chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể vì người tương trợ, xem ra hẳn thật phải hảo hảo cùng Ôn Nhu gặp một chút rồi.

Trần Quốc Công phủ.

Ôn Nhan rất là lo sợ bất an, ngày sau chính là ngày vui là của nàng, nàng lại nửa điểm vui mừng cũng không có, nàng biết Thanh Vương gia tuyệt không yêu nàng, mà nàng cũng đã quyết định kỹ nàng chọn quyền không chọn yêu, yêu với không yêu nàng cũng không thềm để ý, mà quan trọng nhất chính là, trước khi Ôn Nhu trước khi rời đi đối với nàng nói một câu.

Triệu Yên Nhi không thành công, mà Ôn Tâm lại gặp họa, tất sẽ không từ bỏ ý đồ, bản thân cẩn thận.

Đây là lời nói của Ôn Nhu lưu cho Ôn Nhan, Ôn Nhan tự nhiên cũng biết Triệu Yên Nhi tuyệt sẽ không để cho nàng gả vào Thanh vương phủ, tất sẽ ở hôm nay hạ thủ, không biết Triệu Yên Nhi còn có thể dùng loại thủ đoạn nào đoạt tính mạng của nàng, nàng nhất thiết phải nghìn vạn lần cẩn thận mới tốt.

“Tiểu Linh.” Ôn Nhan viết xong thư lên chiết tử, rồi gọi thị nữ thiếp thân tiểu Linh, sau đó cỡi ngọc trụ trên cổ mình xuống, đem thư cùng ngọc trụ một lượt giao cho tiểu Linh, nhỏ giọng dặn dò, “Hai thứ đồ này đến Bạch vương phủ tìm Bạch vương phi, người để Bạch vương phi lưu người ở Bạch vương phủ Bạch vương phủ một ngày, ngày mai rồi trở về.”

“Tiểu thư người muốn làm gì? Ngày mai người xuất giá rồi, tiểu Linh không bên người hầu hạ sao được.” Trong tay Tiểu Linh siết chặt thư cùng ngọc trụ, trong lòng có loại cảm giác xấu.

“Nhanh đi, từ hậu môn ra ngoài, nghìn vạn lần đừng để bất luận kẻ nào biết được người đến Bạch vương phủ.” Ôn Nhan cầm tay của tiểu Linh, dùng nhãn thần cầu xin nhìn tiểu Linh, dặn dò, “Mạng của ta liền ở trong tay người rồi, nhanh đi.”

“Tiểu Linh đã biết, tiểu Linh đi ngay!” Tiểu Linh cũng không hỏi nguyên nhân, từ nhỏ nàng cùng Ôn Nhan một lượt lớn lên, rất ít khi chủ tử nhà mình có chuyện quan trọng muốn nàng làm như vậy, lại còn bảo đem mạng giao vào trong tay nàng nữa chứ, liền việc này không phải chuyện đùa, lên tiếng trả lời, xoay người đi.

Tiểu Linh đi rồi, Ôn Nhan thở dài một hơi, chỉ cần giờ lành ngày mai nàng không có xuất hiện, Ôn Nhu tự nhiên biết nên làm như thế nào, mà nàng hôm nay, lại muốn đánh cược một lần nữa.

Thời khắc này Ôn Nhu, đang ở trong viện ngắm hồng mai ngao tuyết, không khỏi duỗi tay nhặt một nhánh hồng mai nằm trên tuyết. Ngẩng đầu nhìn trời cao không mấy sáng sủa, không có gió, mây lơ lửng ở trên trời vẫn không nhúc nhích, cũng chỉ có bọn họ biết, khí trời an tĩnh như thế, kì thực mưa gió sắp đến rồi.

“Duẩn nhi, Vân Lăng đã trở về chưa?” Ôn Nhu chỉnh lại áo khoác, nhận lấy lò sưởi Duẩn nhi đưa tới.

“Nô tỳ đi nhìn một cái.”

“Ân.” Ôn Nhu gật đầu một chút, như trước một mình thưởng mai.

Lát sau, Duẩn nhi chạy trở về, khom người nói: “Vương phi, Vân Lăng ca vẫn chưa về, bất quá Vân Lăng ca làm việc không có sai, Vương phi cứ yên tâm”

Ôn Nhu nhìn vừa nói đến Vân Lăng Duẩn nhi liền nhẹn không được kiêu ngạo, không khỏi trêu ghẹo nói: “Tiểu Duẩn nhi, còn chưa làm tiểu tức phụ, sao liền gấp giúp ca ca tốt của người nói chuyện như vậy?”

Phút chốc mặt của Duẩn nhi nhuộm đỏ, xấu hổ không nói nên lời, nhìn dáng dấp xấu hổ của Duẩn nhi, Ôn Nhu vốn là trong lòng vui vẻ nay càng vui hơn. Không khỏi cười ra tiếng, ngắt một đóa hồng mai, bỏ vào trong lòng bàn tay Duẩn nhi, cười nói: “Đeo lên đi, hồng mai phôi giai nhân, cho ca ca tốt của người trở về, để hẳn nhìn vui về.”

“Vương phi cũng đừng chọc ghẹo nô tỳ nữa.” Duẩn nhi cầm lấy hồng mai Ôn Nhu đưa, ngón tay chuyển, vùi đầu, hai gò má đỏ so với hồng mai trong tay càng đỏ hơn, sau đó đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, “Vương phi trêu ghẹo nô tỳ, làm hại nô tỳ suýt nữa đã quên chính sự, mới vừa rồi đi ra cửa xem Vân Lăng ca có trở về chưa, vừa vặn nhìn đến một cô nương bộ dáng thị nữ đến đây, nói là tam cô nương tìm Vương phi, nghe nói là tam cô nương, nô tỳ trước để cho nàng tiến vào rồi, đang ở ngoài viện, Vương phi có muốn gặp.”

“Để nào tiến đến.” Ôn Nhu thu hồi tiểu ý trong lòng mảy, xoay người trở về nhà gian phòng, lúc này Ôn Nhan phái người tìm nàng, tất nhiên Triệu Yên Nhi cũng sắp làm gì rồi.

Đội Ôn Nhu trở về phòng ngồi xuống ghế thái sư, một tiểu cô nương một thân cam sắc ở phía sau Duẩn nhi cúi đầu đi đến, vừa vào phòng liền quỳ trên mặt đất, hướng Ôn Nhu thỉnh an nói: “Nô tỳ tiểu Linh gặp qua Vương phi, Vương phi an hảo.”

“Đứng lên đi.” Ôn Nhu quan sát tiểu Linh một phen, nhàn nhạt lên tiếng.

“Nô tỳ tạ qua Vương phi.”

“Nói đi, tam muội muội để người tìm đến ta vì chuyện gì?”

“Tiểu thư để nô tỳ đem hai thứ đồ này một lượt giao cho Vương phi.” Tiểu Linh cúi đầu nói xong, cẩn thận từ trong lòng ngực xuất ra thư cùng ngọc trụ, Dẫn nhi tiến lên tiếp nhận, giao cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận thư cùng ngọc trụ, đem ngọc trụ yên tâm trong lòng bàn tay quan sát một trận, xác định là vật của Ôn Nhan, mới mở thư ra xem, khóe miệng cong lên một nụ cười hài lòng, hướng tiểu Linh hỏi: “Tam muội muội còn nói gì không?”

“Tiểu thư nói, để nô tỳ cầu Vương phi lưu nô tỳ ở Bạch vương phủ một ngày, ngày mai nô tỳ lại về Trần Quốc Công phủ.” Tiểu Linh kính cẩn cẩn thận hồi đáp.

“Đoạn đường ngươi đến Bạch vương phủ, có bị người phát hiện?”

“Hồi Vương phi, dọc theo đường đi nô tỳ rất là cẩn thận, không có bất kỳ người nào phát hiện nô tỳ đến Bạch vương phủ.”

“Đã như vậy, Dẫn nhi, mang nàng lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, Vương phi.”

“Vương phi, xin thứ cho nô tỳ lẩm miệng, nô tỳ thực sự rất muốn biết tiểu thư có đúng hay không gặp phải chuyện nguy hiểm?” Tiểu Linh một lần nữa quỳ xuống, tuy rằng sợ trách tội, thế nhưng nàng quả thực lo lắng cho chủ tử của nàng, nhưng vẫn là đánh bạo lên tiếng.

“Trung chủ chi tâm có thể thấy được, yên tâm, tam muội muội vô sự.” Ôn Nhu đậm đậm nhất tiếu, tiểu Linh không dám nói nhiều hơn nữa, đi theo Dẫn nhi.

Sau khi Dẫn nhi rời khỏi, thanh âm của Vân Lăng ở ngoài phòng vang lên, Ôn Nhu cho phép hần tiến đến.

Vì bên cạnh mình quả thực cần người trung thành, hôm qua từ lời nói và cách việc làm của Vân Lăng có thể thấy được hần là người có thể tin có thể dùng, lúc hồi Bạch vương phủ, Ôn Nhu liền trực tiếp cùng Túc Dạ nói, muốn để Vân Lăng bên người làm việc, Túc Dạ chỉ là mắt nhìn Vân Lăng, liền đáp ứng, như vậy Vân Lăng liền lưu tại Bạch vương phủ vì Ôn Nhu phục vụ.

“Vân Lăng gặp qua Vương phi.” Vân Lăng quỳ một chân trước mặt Ôn Nhu.

“Đứng lên đi Vân Lăng, ngày sau ở trước mặt ta không cần hành lễ lớn như vậy, ngươi cùng Dẫn nhi, ta tin được, ở trước mặt ta có việc liền nói, không cần câu nệ.” Ôn Nhu ôn hòa nói xong.

Trong lòng Vân Lăng nóng lên, lên tiếng “Vâng.”, liền đứng lên, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu làm nô lệ, mặc cho người sai sử, động bất động chính là chịu đánh chịu mắng, chẳng bao giờ gặp phải một chủ tử để hần cam nguyện thuần phục, trước đó vài ngày nghe Dẫn nhi lẩm bẩm nói Ôn Nhu tốt hần còn cười nhạt, cười trên đời này đâu có thể nào có người chủ tử nào là thật tâm xem hạ nhân là người, thật tình muốn hạ nhân tốt, thời gian Dẫn nhi cầu hần vì Ôn Nhu làm việc cũng không muốn đáp ứng, nếu không phải nể tình cảm với Dẫn nhi không đành lòng cự tuyệt Dẫn nhi, hần tuyệt đối không sẽ giúp Ôn Nhu làm việc.

Mà hôm nay, hần là gặp được chủ tử tốt mà Dẫn nhi nói, mỗi tiếng nói cử động của nàng thái độ của nàng đối với hần, để hần chấn động đến không thể tin tưởng, nàng không phải đem hần xem là nô dịch sai sử, mà là mỗi câu trong lời nói đều mang bảy phần bình đẳng, trước mặt nàng, hần chưa phát giác ra bản thân kém một bậc, mỗi một câu nói của nàng, cũng làm cho hần cam tâm tình nguyện vâng theo, tuy rằng hôm qua mới gặp hần, có thể cũng là hần lần đầu gặp nàng, đáy lòng hần có một loại cảm giác kỳ dị, để hần cảm thấy, nàng mới là người hần đáng giá thuần phục!

“Việc Vương phi nhờ vả, Vân Lăng làm tốt, không qua ngày mai, chuyện Trần Quốc công tử cùng người hoan hảo nhất định truyền khắp toàn bộ đế đô.” Không đợi Ôn Nhu mở miệng, Vân Lăng liền đi đầu bảm báo.

“Hảo.” Ôn Nhu rất là thoải mái, nàng thật không ngờ có thể nhận được một người đáng tin như vậy. “Vậy Vương Tam thế nào?”

“Vương Tam cũng chiếu theo phân phó của Vương phi cho hần ba mươi lượng bạc.”

“Trông chừng hần.”

“Vân Lăng sẽ, trước khi không có được giải được, hần muốn chạy trốn cũng không dám.”

“Đi nói cho hần biết, nếu muốn giải được, liền nghe theo lời ta làm là được.” Ôn Nhu chuyển mâu cười, Vương Tam, nàng đương nhiên muốn để làm nhân chứng, làm sao có thể đơn giản thả hần đi.

“Vâng.” Vân Lăng vâng theo nói, “Vương phi nếu là vô sự, Vân Lăng liền xin được cáo lui trước.”

“Đi nghỉ ngơi đi.”

Triệu Yên Nhi, ngày lành của các người sắp đến rồi ngày mai thôi.

Vân Lăng lui ra, liền có thị nữ đến đây bảm báo: “Nô tỳ gặp qua Vương phi, bên ngoài viện Mẫn phu nhân cầu kiến.”

“Mẫn phu nhân đã đến đây, còn không mau mau mời đến.” Ôn Nhu cong môi cười, thậm chí ngay cả Vương Như Mẫn cũng tới giúp vui, chỉ sợ là chỗ

của Thanh vương nhân rồi rồi, là muốn làm gì? Lấy mạng của nàng sao?

Không nghĩ tới cái mạng này của nàng nhiều người nhớ thương như vậy, nếu không phải nàng hảo hảo mà che chở cái mạng này, chẳng phải là những người đó đắc ý vênh vào sao?

Thanh vương, Vương Như Mẫn, nếu bản thân đưa tới cửa, cũng không cần trách nàng không khách khí, xem bọn hắn dùng mưu kế tốt gì.

Đang lúc suy nghĩ, ngoài phòng truyền đến thanh âm mềm ôn nhu của Vương Như Mẫn.

“Vương phi tỷ tỷ, muội muội đến đây làm phiền.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

CHƯƠNG 71.2: TAM PHƯƠNG TÍNH TOÁN

Edior: Luna Huang

** dục gió nổi lên **

Ngày mai.

“Gia, hai ngày này thân thể có thoải mái chút nào không?” Túc Dạ đem chén thuốc trong tay đưa cho Lãnh Triệt, nhẹ giọng hỏi.

“Ân, so với ngày xưa khá hơn nhiều.” Lãnh Triệt tiếp nhận chén thuốc, không ngừng đầu, mắt nhìn chăm chăm chiết từ (Luna: loại sách cuốn làm bằng tre) trên bàn sách trước mặt, một bên uống thuốc trong tay.

Túc Dạ khẽ thở dài một hơi, khuyên: “Gia, người luôn luôn một ngày một đêm nhìn chiết từ, nếu là người không hảo hảo nghỉ ngơi, thân thể của người sẽ không ổn, huống hồ bây giờ còn là mùa đông.”

“Ta biết, Túc Dạ người mỗi ngày đều chỉ nói có một câu, thực sự là cũng không ngại phiền.” Lãnh Triệt đem chén thuốc rỗng đưa cho Túc Dạ, lắc đầu, bất đắc dĩ cười cười.

“Có thể coi là Túc Dạ mỗi ngày đều nói một câu, gia cũng không có nghe lọt một chữ.” Túc Dạ cũng rất là bất đắc dĩ, ai bảo chủ tử nhà hắn không thêm để ý đến thân thể của mình.

Lãnh Triệt từ chối cho ý kiến, khẽ nâng mắt nhìn Túc Dạ, hỏi: “Hôm nay chỗ của Thanh vương động tĩnh gì?”

“Gia đoán không sai, đêm qua Ôn đại nhân đi tìm Thanh Vương gia, sáng sớm hôm nay, tiểu Ny bên người Mẫn phu nhân liền lặng lẽ từ hậu môn vương phủ đi ra ngoài, không lâu sau tiểu Ny trở về, Mẫn phu nhân liền tới đối với Túc Dạ nói muốn phái ra khỏi xuất môn một chút, nói trong vương phủ có chút ngột ngạt.”

“Thanh Vương gia luôn luôn đều thích ban đêm leo tường Bạch vương phủ của ta mà vào, hôm nay còn sửa tác phong?” Khóe miệng Lãnh Triệt cong lên một cái cười miệt thị.

“Gia, Thanh Vương gia không hướng gia xuất thủ, mà là tìm Mẫn phu nhân, là muốn đối với Vương phi bất lợi.” Đối với Thanh vương, Túc Dạ thật là hận thấu xương, ngoài sáng muốn hại gia không nói, còn tới Bạch vương phủ trộm người, hôm nay bị Vương phi cản một cái, thực sự là vì gia xuất một nhát khẩu ác khí, muốn hắn ngoan ngoãn nghe lệnh của Vương Thượng, trước đại hôn cần phải làm chút gì đó.

Trước đó Lãnh Triệt cũng không biết Ôn Nhu muốn trả thù Thanh vương, trái lại sau khi biết cũng không kinh hãi, như vậy phân nhánh nhuệ khí của Thanh vương cũng tốt, cũng coi như từ đó giúp một chuyện, tuy nói lòng dạ của Thanh vương không sâu, không thành đại khí, cũng không khỏi không phòng, dù sao hắn còn cùng thái hậu cấu kết.

“Ân, nếu là Vương phi xuất môn, người ở đây bồi, mang cho nàng thêm chút ấm vệ, cần phải để Vương phi an toàn trở về.” Nếu hắn đã nói qua sẽ không để cho nàng chịu gió táp mưa sa, liền tất sẽ không nuốt lời.

“Vâng, Túc Dạ minh bạch.” Túc Dạ tự nhiên không bỏ được để Ôn Nhu gặp chuyện không may, dù sao mạng của Lãnh Triệt còn ở trên tay nàng, tự nhiên sáng khoái đáp ứng, bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì, lại nói, “Gia, còn có một chuyện, đó là sáng sớm hôm nay, liền nghe được đầu đường có người nghị luận, nói hôm qua Trần Quốc công tử ở bên người cùng người trộm hoan.”

“Nga? Hôm qua Vương phi đi qua nơi nào?” Trùng hợp như vậy, Ôn đại nhân cũng đêm qua đi tìm Thanh vương, nhất định là nàng nhúng tay vào làm gì đó rồi.

(Luna: Triệt ca rất là hiểu lão bà nhà mình.)

“Hồi gia, hôm qua Vương phi nói cùng Ôn tam cô nương một lượt đến Tây Vân tự cầu phúc, lúc mặt trời lặn cùng Ôn tam cô nương trở về Trần Quốc Công phủ.” Túc Dạ dùng một chút, nghỉ ngơi nói, “Gia, lẽ nào lời đồn đãi hôm nay xuất từ tay Vương phi?”

Lãnh Triệt không có trực tiếp trả lời Túc Dạ, mà là cười nhạt nói: “Nếu ta nhớ không sai, người đầu tiên nhìn thấy Vương phi cùng người bốn trốn chính

là Trần Quốc công tử.”

“Túc Dạ hiểu, Vương phi đây là gây ông đập lưng ông.” Túc Dạ rất là thông minh, nói một chút đã hiểu hết.

Nếu người đầu tiên nhìn thấy Ôn Nhu cùng người bỏ trốn là Ôn Tâm, nếu là Ôn Tâm không nói, cho dù là ai thì cũng sẽ không biết được chuyện này từng xảy ra, mà hôm nay truyền ra lời đồn đãi Ôn Tâm cùng người hoan hảo, vừa vặn hôm qua Ôn Nhu cũng đi Trần Quốc Công phủ, nếu nói là việc này cùng Ôn Nhu không quan hệ, bất luận là người thông minh nào cũng sẽ không tin tưởng, huống chi là Lãnh Triệt.

Chỉ là qua mấy ngày quan sát, Lãnh Triệt người lại không phát giác ra Ôn Nhu nữ tử làm hấn tán thương sẽ làm ra chuyện cùng người bỏ trốn, mà thôi với thông tuệ của nàng, sao lại rơi vào trong bẫy rập của Ôn Tâm dễ dàng vậy được.

Hấn không rõ, cũng chưa từng có nhiều thời giờ để hiểu rõ nàng

“Chỗ của Huyền vương cùng Lam vương thế nào?” Nói đến Huyền vương, mâu tử của Lãnh Triệt bỗng nhiên trở nên chìm lãnh.

“Chỗ của Huyền Vương gia không có động tĩnh, đã nhiều ngày đều ở trong phủ, Lam vương gia hàng đêm miên hoa túc túc, trái lại đêm qua một vị phụ nhân đi tìm Lam vương gia.”

“Người nào?”

“Chỉ thấy phụ nhân kia sau khi rời khỏi liền vào Trần Quốc Công phủ, thân phận còn chưa biết.” Túc Dạ dừng một chút, tiếp tục nói: “Mấy ngày gần đây mật thám dò thăm một chút tin tức về Nghiêm Vô Ly.”

“Nói.” Nghiêm Vô Ly, nam nhân để cho nàng coi trọng, hấn là có chút hứng thú muốn biết, Lãnh Triệt nghĩ ngợi thân phận của nữ nhân đi tìm Lam vương, nặng nề mở miệng.

“Đêm đó Vương phi xử trí Âm phu nhân, mật thám nhìn thấy Nghiêm Vô Ly vào Gia Hoa lâu của Lam vương gia.”

“Vì sao ngày ấy không có tin tức báo đến?” Lãnh Triệt híp đôi mắt lại, một khí tức nguy hiểm lập tức tản ra, nói như vậy, Nghiêm Vô Ly liền có thể là người của Lam vương, mà nếu là như vậy, nguyên bản phát sinh sự kiện Trần Quốc công tử cùng người bỏ trốn, sợ đó là sớm có tính toán trước, mà Lam vương, mục đích ở đâu?

“Ngày ấy mật thám bị phát hiện, đã chết ba người, một người chạy trốn, bản thân cũng bị trọng thương, đêm qua mới tỉnh lại.” Túc Dạ ngừng được mùi nguy hiểm, lập tức trả lời.

“Bên cạnh Lam vương còn có người thân thủ cao như thế?”

“Người xuất thủ chính là Nghiêm Vô Ly, hiện nay còn chưa xác định được hấn có còn hay không vì Lam vương gia sử dụng.”

“Tiếp tục cho người theo dõi Lam vương, có tin tức tức khắc báo lại.”

“Vâng!”

Lam vương, Trần Quốc Công phủ, lại có liên quan đến nhau?

Chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể vì người tương trợ, xem ra hấn thật phải hảo hảo cùng Ôn Nhu gặp một chút rồi.

Trần Quốc Công phủ.

Ôn Nhan rất là lo sợ bất an, ngày sau chính là ngày vui là của nàng, nàng lại nửa điểm vui mừng cũng không có, nàng biết Thanh Vương gia tuyệt không yêu nàng, mà nàng cũng đã quyết định kỹ nàng chọn quyền không chọn yêu, yêu với không yêu nàng cũng không thêm để ý, mà quan trọng nhất chính là, trước khi Ôn Nhu trước khi rời đi đối với nàng nói một câu.

Triệu Yên Nhi không thành công, mà Ôn Tâm lại gặp họa, tất sẽ không từ bỏ ý đồ, bản thân cẩn thận.

Đây là lời nói của Ôn Nhu lưu cho Ôn Nhan, Ôn Nhan tự nhiên cũng biết Triệu Yên Nhi tuyệt sẽ không để cho nàng gả vào Thanh vương phủ, tất sẽ ở hôm nay hạ thủ, không biết Triệu Yên Nhi còn có thể dùng loại thủ đoạn nào đoạt tính mạng của nàng, nàng nhất thiết phải nghìn vạn lần cẩn thận mới tốt.

“Tiểu Linh.” Ôn Nhan viết xong thư lên chiết tử, rồi gọi thị nữ thiếp thân tiểu Linh, sau đó cỡi ngọc trụ trên cổ mình xuống, đem thư cùng ngọc trụ một lượt giao cho tiểu Linh, nhỏ giọng dặn dò, “Hai thứ đồ này đến Bạch vương phủ tìm Bạch vương phi, người để Bạch vương phi lưu người ở Bạch vương phủ Bạch vương phủ một ngày, ngày mai rồi trở về.”

“Tiểu thư người muốn làm gì? Ngày mai người xuất giá rồi, tiểu Linh không bên người hầu hạ sao được.” Trong tay Tiểu Linh siết chặt thư cùng ngọc trụ, trong lòng có loại cảm giác xấu.

“Nhanh đi, từ hậu môn ra ngoài, nghìn vạn lần đừng để bất luận kẻ nào biết được người đến Bạch vương phủ.” Ôn Nhan cầm tay của tiểu Linh, dùng nhãn thần cầu xin nhìn tiểu Linh, dặn dò, “Mạng của ta liền ở trong tay người rồi, nhanh đi.”

“Tiểu Linh đã biết, tiểu Linh đi ngay!” Tiểu Linh cũng không hỏi nguyên nhân, từ nhỏ nàng cùng Ôn Nhan một lượt lớn lên, rất ít khi chủ tử nhà mình có chuyện quan trọng muốn nàng làm như vậy, lại còn bảo đem mạng giao vào trong tay nàng nữa chứ, liên việc này không phải chuyện đùa, lên tiếng trả lời, xoay người đi.

Tiểu Linh đi rồi, Ôn Nhan thở dài một hơi, chỉ cần giờ lành ngày mai nàng không có xuất hiện, Ôn Nhu tự nhiên biết nên làm như thế nào, mà nàng hôm nay, lại muốn đánh cuộc một lần nữa.

Thời khắc này Ôn Nhu, đang ở trong viện ngắm hồng mai ngao tuyết, không khỏi duỗi tay nhặt một nhánh hồng mai nằm trên tuyết. Ngẩng đầu nhìn trời cao không mấy sáng sủa, không có gió, mây lơ mơ ở trên trời vẫn không nhúc nhích, cũng chỉ có bọn họ biết, khí trời an tĩnh như thế, kì thực mưa gió sắp đến rồi.

“Duẩn nhi, Vân Lăng đã trở về chưa?” Ôn Nhu chỉnh lại áo khoác, nhận lấy lò sưởi Duẩn nhi đưa tới.

“Nô tỳ đi nhìn một cái.”

“Ân.” Ôn Nhu gật đầu một chút, như trước một mình thưởng mai.

Lát sau, Duẩn nhi chạy trở về, khom người nói: “Vương phi, Vân Lăng ca vẫn chưa về, bất quá Vân Lăng ca làm việc không có sai, Vương phi cứ yên tâm”

Ôn Nhu nhìn vừa nói đến Vân Lăng Duẩn nhi liền nhẹn không được kiêu ngạo, không khỏi trêu ghẹo nói: “Tiểu Duẩn nhi, còn chưa làm tiểu tức phụ, sao liền gấp giúp ca ca tốt của người nói chuyện như vậy?”

Phút chốc mặt của Duẩn nhi nhuộm đỏ, xấu hổ không nói nên lời, nhìn dáng dấp xấu hổ của Duẩn nhi, Ôn Nhu vốn là trong lòng vui vẻ nay càng vui hơn. Không khỏi cười ra tiếng, ngắt một đóa hồng mai, bỏ vào trong lòng bàn tay Duẩn nhi, cười nói: “Đeo lên đi, hồng mai phôi giai nhân, cho ca ca tốt của người trở về, để hân nhin vui về.”

“Vương phi cũng đừng chọc ghẹo nô tỳ nữa.” Duẩn nhi cầm lấy hồng mai Ôn Nhu đưa, ngón tay chuyển, vùi đầu, hai gò má đỏ so với hồng mai trong tay càng đỏ hơn, sau đó đột nhiên tựa như nhớ tới cái gì, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, “Vương phi trêu ghẹo nô tỳ, làm hại nô tỳ suýt nữa đã quên chính sự, mới vừa rồi đi ra cửa xem Vân Lăng ca có trở về chưa, vừa vặn nhìn đến một cô nương bộ dáng thị nữ đến đây, nói là tam cô nương tìm Vương phi, nghe nói là tam cô nương, nô tỳ trước để cho nàng tiến vào rồi, đang ở ngoài viện, Vương phi có muốn gặp.”

“Để nào tiến đến.” Ôn Nhu thu hồi tiểu ý trong lòng mảy, xoay người trở về nhà gian phòng, lúc này Ôn Nhan phái người tìm nàng, tất nhiên Triệu Yên Nhi cũng sắp làm gì rồi.

Đội Ôn Nhu trở về phòng ngồi xuống ghế thái sư, một tiểu cô nương một thân cam sắc ở phía sau Duẩn nhi cúi đầu đi đến, vừa vào phòng liền quỳ trên mặt đất, hướng Ôn Nhu thỉnh an nói: “Nô tỳ tiểu Linh gấp qua Vương phi, Vương phi an hảo.”

“Đứng lên đi.” Ôn Nhu quan sát tiểu Linh một phen, nhàn nhạt lên tiếng.

“Nô tỳ tạ qua Vương phi.”

“Nói đi, tam muội muội để người tìm đến ta vì chuyện gì?”

“Tiểu thư để nô tỳ đem hai thứ đồ này một lượt giao cho Vương phi.” Tiểu Linh cúi đầu nói xong, cẩn thận từ trong lòng ngực xuất ra thư cùng ngọc trụ, Duẩn nhi tiến lên tiếp nhận, giao cho Ôn Nhu.

Ôn Nhu tiếp nhận thư cùng ngọc trụ, đem ngọc trụ yên tâm trong lòng bàn tay quan sát một trận, xác định là vật của Ôn Nhan, mới mở thư ra xem, khoe miệng cong lên một nụ cười hài lòng, hướng tiểu Linh hỏi: “Tam muội muội còn nói gì không?”

“Tiểu thư nói, để nô tỳ cầu Vương phi lưu nô tỳ ở Bạch vương phủ một ngày, ngày mai nô tỳ lại về Trấn Quốc Công phủ.” Tiểu Linh kính cẩn cẩn thận hồi đáp.

“Đoạn đường người đến Bạch vương phủ, có bị người phát hiện?”

“Hồi Vương phi, dọc theo đường đi nô tỳ rất là cẩn thận, không có bất kỳ người nào phát hiện nô tỳ đến Bạch vương phủ.”

“Đã như vậy, Duẩn nhi, mang nàng lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, Vương phi.”

“Vương phi, xin thứ cho nô tỳ lẩm miệng, nô tỳ thực sự rất muốn biết tiểu thư có đúng hay không gặp phải chuyện nguy hiểm?” Tiểu Linh một lần nữa quỳ xuống, tuy rằng sợ trách tội, thế nhưng nàng quả thực lo lắng cho chủ tử của nàng, nhưng vẫn là đánh bạo lên tiếng.

“Trung chủ chỉ tâm có thể thấy được, yên tâm, tam muội muội vô sự.” Ôn Nhu đậm đậm nhất tiểu, tiểu Linh không dám nói nhiều hơn nữa, đi theo Duẩn nhi.

Sau khi Duẩn nhi rời khỏi, thanh âm của Vân Lăng ở ngoài phòng vang lên, Ôn Nhu cho phép hân tiến đến.

Vì bên cạnh mình quả thực cần người trung thành, hôm qua từ lời nói và cách việc làm của Vân Lăng có thể thấy được hẳn là người có thể tin có thể dùng, lúc hỏi Bạch vương phủ, Ôn Nhu liền trực tiếp cùng Túc Dạ nói, muốn để Vân Lăng bên người làm việc, Túc Dạ chỉ là mắt nhìn Vân Lăng, liền đáp ứng, như vậy Vân Lăng liền lưu tại Bạch vương phủ vì Ôn Nhu phục vụ.

“Vân Lăng gặp qua Vương phi.” Vân Lăng quỳ một chân trước mặt Ôn Nhu.

“Đứng lên đi Vân Lăng, ngày sau ở trước mặt ta không cần hành lễ lớn như vậy, người cùng Duẫn nhi, ta tin được, ở trước mặt ta có việc liền nói, không cần câu nệ.” Ôn Nhu ôn hòa nói xong.

Trong lòng Vân Lăng nóng lên, lên tiếng “Vâng.”, liền đứng lên, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu làm nô lệ, mặc cho người sai sử, động bất động chính là chịu đánh chịu nắng, chẳng bao giờ gặp phải một chủ tử để hẳn cam nguyện thuần phục, trước đó vài ngày nghe Duẫn nhi lầm bầm nói Ôn Nhu tốt hẳn còn cười nhạt, cười trên đời này đâu có thể nào có người chủ tử nào là thật tâm xem hạ nhân là người, thật tình muốn hạ nhân tốt, thời gian Duẫn nhi cầu hẳn vì Ôn Nhu làm việc cũng không muốn đáp ứng, nếu không phải nể tình cảm với Duẫn nhi không đành lòng cự tuyệt Duẫn nhi, hẳn tuyệt không sẽ giúp Ôn Nhu làm việc.

Mà hôm nay, hẳn là gặp được chủ tử tốt mà Duẫn nhi nói, mỗi tiếng nói cử động của nàng thái độ của nàng đối với hẳn, để hẳn chấn động đến không thể tin tưởng, nàng không phải đem hẳn xem là nô dịch sai sử, mà là mỗi câu trong lời nói đều mang bảy phần bình đẳng, trước mặt nàng, hẳn chưa phát giác ra bản thân kém một bậc, mỗi một câu nói của nàng, cũng làm cho hẳn cam tâm tình nguyện vâng theo, tuy rằng hôm qua mới gặp hẳn, có thể cũng là hẳn lần đầu gặp nàng, đáy lòng hẳn có một loại cảm giác kỳ dị, để hẳn cảm thấy, nàng, mới là người hẳn đáng giá thuần phục!

“Việc Vương phi nhờ vả, Vân Lăng làm tốt, không qua ngày mai, chuyện Trần Quốc công tử cùng người hoan hảo nhất định truyền khắp toàn bộ đế đô.” Không đợi Ôn Nhu mở miệng, Vân Lăng liền đi đầu bẩm báo.

“Hảo.” Ôn Nhu rất là thoải mái, nàng thật không ngờ có thể nhận được một người đáng tin như vậy. “Vậy Vương Tam thế nào?”

“Vương Tam cũng chiếu theo phân phó của Vương phi cho hẳn ba mươi lượng bạc.”

“Trông chừng hẳn.”

“Vân Lăng sẽ, trước khi không có được giải được, hẳn muốn chạy trốn cũng không dám.”

“Đi nói cho hẳn biết, nếu muốn giải được, liền nghe theo lời ta làm là được.” Ôn Nhu chuyển mâu cười, Vương Tam, nàng đương nhiên muốn để làm nhân chứng, làm sao có thể đơn giản thả hẳn đi.

“Vâng.” Vân Lăng vâng theo nói, “Vương phi nếu là vô sự, Vân Lăng liền xin được cáo lui trước.”

“Đi nghỉ ngơi đi.”

Triệu Yên Nhi, ngày lành của các người sắp đến rồi ngày mai thôi.

Vân Lăng lui ra, liền có thị nữ đến đây bẩm báo: “Nô tỳ gặp qua Vương phi, bên ngoài viện Mẫn phu nhân cầu kiến.”

“Mẫn phu nhân đã đến đây, còn không mau mau mời đến.” Ôn Nhu cong môi cười, thậm chí ngay cả Vương Như Mẫn cũng tới giúp vui, chỉ sợ là chỗ của Thanh vương nhân rồi rồi, là muốn làm gì? Lấy mạng của nàng sao?

Không nghĩ tới cái mạng này của nàng nhiều người nhớ thương như vậy, nếu không phải nàng hảo hảo mà che chở cái mạng này, chẳng phải là những người đó đắc ý vênh vào sao?

Thanh vương, Vương Như Mẫn, nếu bản thân đưa tới cửa, cũng không cần trách nàng không khách khí, xem bọn hẳn dùng mưu kế tốt gì.

Đang lúc suy nghĩ, ngoài phòng truyền đến thanh âm mềm ôn nhu của Vương Như Mẫn.

“Vương phi tỷ tỷ, muội muội đến đây làm phiền.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: CHƯƠNG 71.3: TAM PHƯƠNG TÍNH TOÁN

** dụ dỗ xuất phủ **

Ôn Nhu nhìn Vương Như Mẫn ăn mặc thanh lịch, cười đứng lên tự mình nghênh đón, “Mẫn muội muội thế nào lúc rảnh rồi đến chỗ của người tỷ tỷ này?”

“Cũng bản thân trong viện buồn bực, đặc biệt muốn đến cùng tỷ tỷ ngồi một chút, trò chuyện giải buồn một chút.” Vương Như Mẫn tuy rằng cười, cũng mỗi một lần nhìn thấy Ôn Nhu nghiêng nước nghiêng thành, cũng không nhịn được đáy lòng phạm hận, dựa vào cái gì nàng liền so với nàng đẹp hơn!

Bất quá cứ cho là nàng đẹp đến mê người thì như thế nào, sau ngày hôm nay, nàng sẽ tiêu thất trên cái thế giới này!

“Mẫn muội muội đến thật đúng lúc, tỷ tỷ cũng là buồn bực, còn không biết lúc này nên làm thế nào qua cho tốt đây.” Ôn Nhu tự nhiên là nhìn thấy đáy mắt của Vương Như Mẫn có đồ kị cùng hận ý, nếu là muốn hạ thủ với nàng, Vương Như Mẫn nói một câu liền sẽ bại lộ.

“Muội muội nghe nói trà lâu có tên Thẩm Hương lâu có món điểm tâm ngọt thật không tệ, đó là ngự trù trong cung so ra kém.” Ánh mắt của Vương Như Mẫn sáng quắc nhìn chằm chằm Ôn Nhu, đáng đáp như đối với trà lâu cực có hứng thú, “Không biết Vương phi tỷ tỷ có hứng thú cùng muội muội nếm thử món điểm tâm ngọt không? Cùng với buồn bực trong vương phủ, không bằng chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí cũng tốt.”

Đáy lòng Ôn Nhu cười, quả nhiên, muốn đem nàng dẫn đi, đã như vậy, nàng không bằng tương kế tựu kế, bọn họ dọc đường lang bộ thiên, không biết đạo lý hoàng tước tại hậu sao?

“Nếu Mẫn muội muội đối với món điểm tâm ngọt có hứng thú như thế, chúng ta cùng đi cũng không sao, vừa vận tỷ tỷ đối với trà thơm cảm thấy hứng thú, nếm thử tài nghệ của trà lâu cũng là không sai, cũng tổng so với trong vương phủ tốt hơn.”

Bất quá, chỉ bản thân nàng, sợ là thiếu, nếu chỉ là chủ ý của mình Vương Như Mẫn, nàng không sợ một mình đi, nếu là chủ ý của Thanh vương, nàng liền không thể không phòng, tuy rằng nàng không xem trọng đầu óc của hắn, nhưng hắn dù sao cũng là đường đường thừa tướng, tự nhiên sẽ không giống Triệu Yên Nhi dễ đối phó như vậy, nếu là muốn đi, hãy để cho Vân Lăng theo bên người liền tốt.

Tuy rằng nàng đối với thân thù của mình rất là tự tin, nhưng là vẫn cẩn thận vẫn tốt, dù sao mạng của nàng chỉ có một, nàng không muốn lấy mạng của mình ra đùa giỡn.

“Đã như vậy, Vương phi tỷ tỷ cũng nhanh chuẩn bị một chút, chúng ta xuất môn, muội muội thực sự là muốn giải buồn bực.” Gương mặt hưng phấn của Vương Như Mẫn, trong lòng đắc ý, khách sáo với Ôn Nhu một phen, quả nhiên đồ con lừa, liền dễ dàng bị lừa như thế, nếu không phải gia nói việc này để hắn giải quyết, lúc đến trà lâu nàng liền cho người lập tức giết nàng!

Nếu gia nói để hắn xử lý, nàng liền không nhúng tay vào rồi, huống hồ, gia còn nói, lúc xử lý xong Ôn Nhu liền đem nàng mang ra khỏi Bạch vương phủ, để cho nàng đến Thanh vương phủ, đến bên người gia, cùng nhau chờ cốt nhục của bọn họ sinh ra, cho nên vì tương lai hạnh phúc của nàng, nàng nhất thiết phải giúp đỡ gia dẫn Ôn Nhu đi!

Mà Thẩm Hương lâu, gia đã sớm sắp xếp xong xuôi tất cả, đợi Ôn Nhu đến Thẩm Hương lâu, liền cho người giả trang thành kẻ cắp cầm dao tiến vào Thẩm Hương lâu đánh cướp, để Ôn Nhu chết ở trong loạn đao!

Như vậy, một khi Ôn Nhu tiến nhập Thẩm Hương lâu, liền quyết định chạy trời không khỏi nắng!

“Mẫn muội muội gấp gấp như vậy làm chi? Đợi tỷ tỷ hoá thân xiêm y đã.” Ôn Nhu chìm chìm đôi mắt, vội vã như vậy, chính là muốn để cho nàng một người cũng không bên cạnh, càng tiện hạ thủ, nàng làm sao có thể để bọn họ được như mong muốn đây.

Ôn Nhu đứng lên, đang muốn bảo thị nữ phục vụ bên người gọi Vân Lăng, ngoài phòng vang lên thanh âm thanh lượng của Túc Dạ: “Túc Dạ xin gặp Vương phi.”

Túc Dạ? Đến đây làm chi? Bất quá nếu là có thể để Túc Dạ đi theo, nàng càng an tâm, dù sao nàng biết, Túc Dạ tuyệt không hại nàng.

“Nguyên lai là đại quân sự đến đây, mau mời vào.” Ôn Nhu lần nữa ngồi xuống ghế thái sư.

Trong mắt của Vương Như Mẫn chợt lóe lên tức giận, Túc Dạ này, sớm không tới muộn không tới, ngay vào lúc này tới làm gì? Nếu là làm rối loạn kế hoạch của gia thì phải làm sao?

“Túc Dạ gặp qua Vương phi.” Túc Dạ ngẩng đầu, nhìn thấy Vương Như Mẫn, cúi đầu hành lễ, “Gặp qua Mẫn phu nhân.”

“Không biết đại quân sự đến đây vì chuyện gì?”

“Ngược lại không phải là đại sự gì, chỉ là ngày mai là đại hôn của Thanh Vương gia, thân thể vương gia ốm bệnh nhẹ liền không thể chọn lễ vật, Túc Dạ đặc biệt hướng Vương phi hỏi, ngày mai đại hôn của Thanh Vương gia, Bạch vương phủ chúng ta nên chuẩn bị lễ vật gì mới tốt?” Túc Dạ nói xong rất là cung kính, mặc dù không có ngẩng đầu, lại biết thời khắc này sắc mặt của Vương Như Mẫn nhất định là rất khó nhìn.

“Việc này Ôn Nhu thật không biết, đại quân sự tự làm tốt đi, không cần hỏi ý kiến của ta.” Ôn Nhu nói xong rất là hiền hoà, sau đó cười nói: “Mới vừa rồi Mẫn muội muội nói với ta để đồ có một nhà có món điểm tâm ngọt không tệ, hẹn ta đi nếm thử, nếu là đại quân sự vô sự, chẳng biết có được không tiễn ta và Mẫn muội muội một đoạn?”

“Vương phi tỷ tỷ, Túc Dạ còn muốn vì Thanh Vương gia chuẩn bị lễ vật, làm sao có thời gian tiễn chúng ta, chúng ta không nên làm phiền đại quân sự mới đúng.” Vương Như Mẫn vội vã ngăn lại, nếu là Túc Dạ cũng theo, chẳng phải là để kế hoạch của gia khó một phần sao? Dù sao nếu là Túc Dạ ở bên hầu hạ, nhất định phải một lượt giải quyết hết, thế nhưng Túc Dạ là tâm phúc của Bạch vương, giết chết chẳng phải là muốn khiến cho Bạch vương hoài nghi sao? Cho nên, nhất thiết phải ngăn lại.

“Nếu Vương phi tự mình mở miệng, Túc Dạ đó là bận rộn nữa cũng không dám không tuân theo.” Túc Dạ tự nhiên biết trong lòng Vương Như Mẫn đang suy nghĩ gì, hẳn vốn là muốn theo hầu hạ bên người Ôn Nhu, sao lại để Vương Như Mẫn như ý nguyện được.

“Đã như vậy, liền làm phiền đại quân sự rồi.” Ôn Nhu hướng Túc Dạ khẽ gật đầu, lại hướng Vương Như Mẫn khẽ cười nói, “Mẫn muội muội, vậy chúng ta liền đi thôi, tỷ tỷ nhịn không được muốn ném thử trà thơm rồi.”

Vương Như Mẫn mắt thấy mình ngăn cản vô hiệu, vội vàng hướng tiểu Ny bên cạnh một ánh mắt, tiểu Ny hiểu ý, lặng lẽ lui xuống.

Ôn Nhu! Nàng muốn cho nàng có đi không có về! Cứ cho là Túc Dạ đi theo cũng không thể thay đổi sự thật này!

Trần Quốc Công phủ.

Triệu Yên Nhi cho lui hết tất cả hạ nhân trong viện của Ôn Nhan, bên cạnh chỉ mang theo tâm phúc Từ ma ma bước vào gian nhà của Ôn Nhan, trong tay Từ ma ma bưng một chén canh tổ yến, trong tay Triệu Yên Nhi đang cầm giá y đỏ rực.

“Tam cô nương, mau đến nhìn giá y mới của người một chút.” Triệu Yên Nhi khó khăn lắm bước vào cánh cửa, cười ôn hòa hô Ôn Nhan, “Đi thử một chút xem có vừa người hay không.”

Ôn Nhan đang ngồi ở phía trước cửa sổ thêu, chợt nghe thanh âm của Triệu Yên Nhi, lập tức đem đồ trong tay buông xuống, tự mình nghênh đón, phúc thân nói: “Nhan nhi gặp qua phu nhân.”

Kì thực, trong lòng Ôn Nhan đem Triệu Yên Nhi hung hăng khách sáo một phen, dụng tâm răn rết còn bày ra dáng dấp tốt với nàng, nếu thật đối với nàng vì sao bản thân ngồi lên vị trí phu nhân không để cho nàng xưng nàng một tiếng “Mẫu thân”? Mà nàng chỉ có thể xưng vì “Phu nhân”, Triệu Yên Nhi rõ ràng đem thứ nữ như nàng rạch rõ ranh giới, cả đời cũng mơ tưởng trở người, chính là xưng nàng một tiếng “Mẫu thân” Nàng cũng ngại bản, nếu là thật đối với nàng tốt, thế nào liền như vậy xông vào phòng ngủ của nàng, không để cho thị nữ thông truyền một tiếng? Nếu là thật đối với nàng tốt, ngày mai nàng xuất giá, nhưng ngay cả một kiện đồ cưới cũng không có chuẩn bị?

Bất quá nàng cũng biết, Triệu Yên Nhi không phải quên, là cảm thấy nàng chuẩn bị cũng vô ích, bởi vì không cần phải chuẩn bị đồ cưới cho một người chết, toàn bộ Trần Quốc Công phủ, sợ là không ai nguyện ý muốn nàng gả vào Thanh vương phủ!

Đó là còn chưa nói đến người cha chưa từng liếc mắt đến nàng, sợ đều là hận nàng đoạt Thanh vương phi vị của Ôn Tâm, hận không thể lập tức để nàng chết đi!

“Tam cô nương không cần đa lễ, mau ngồi xuống trước, ăn một chén canh tổ yến, ta chính tay chưng, sau khi ăn xong liền nhìn xem giá y mới có vừa người không.” Triệu Yên Nhi tiếp nhận canh tổ yến trong tay Từ ma ma, đưa tới trước mặt Ôn Nhan.

Ôn Nhan nhìn chằm chằm chén canh tổ yến kia, duỗi tay tiếp nhận, lại ngẩng đầu nhìn Triệu Yên Nhi.

Triệu Yên Nhi tặng canh tổ yến cho nàng, quả nhiên là thiên hạ kỳ văn! Ý không ở trong lời, xem ra, canh tổ yến này, cũng chẳng phải là canh tổ yến!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: CHƯƠNG 71.4: TAM PHƯƠNG TÍNH TOÁN

** chủ tớ Lam vương **

Cùng lúc đó, Lam vương phủ.

Lam vương Lãnh Trạch nằm ở trên tháp, chậm rãi mở mắt ra, đưa tay chậm rãi chuyển thân, xuyên thấu qua sa trường, khẽ nâng đôi mắt cúi đầu nhìn Nghiêm Vô Ly ở trước giường.

Lam vương duỗi tay vén lên sa trường, nhẹ giọng gọi Nghiêm Vô Ly: “Vô Ly, sang đây.”

Nghiêm Vô Ly không nói gì, thay Lam vương đem sa trường vén lên, treo vào trong móc, liền quỳ một chân trước giường.

Lam vương giơ tay lên, dùng ngón cái vuốt ve mi tâm của Nghiêm Vô Ly đang nhíu chặt, nhấn thần đau lòng, hai vai **, vài sợi tóc đen trượt đến trước ngực *, giữa hai người, một loại vị đạo mập mờ bỗng nhiên tràn ra.

“Thế nào cau mày không thả ra? Cũng biết ta sẽ đau lòng?” Thanh âm của Lam vương rất là mềm mại, Nghiêm Vô Ly cũng mặt không đổi sắc.

“Chủ thượng.” Nghiêm Vô Ly nặng nề lên tiếng, “Chủ thượng cùng Trần Quốc Công phủ còn có Thanh Vương gia không có liên quan, vì sao lúc trước

phải đáp ứng giúp Ôn phu nhân, để thuộc hạ tiếp cận Ôn Nhu? Nếu sự tình đã hoàn thành, hôm nay vì sao còn sẽ giúp Ôn phu nhân, phải dồn Nhu nhi vào tử địa?”

Đêm qua Triệu Yên Nhi đến đây, Nghiêm Vô Ly liền có một loại loại dự cảm xấu, quả nhiên, nàng là muốn đoạt mạng của Nhu nhi, thời gian hẳn bắt đầu hối hận, nàng còn muốn đoạt luôn cả tính mệnh của Nhu nhi! Hẳn tuyệt không cho phép chuyện như vậy phát sinh!

“Vì sao?” Lam vương âm âm cười, vén lên lọn tóc của Nghiêm Vô Ly, thưởng thức trên ngón tay, ôn hoà nói, “Không có lý do, lúc trước bắt quá là coi thường đáng dấp hiêu trương bạt hổ của Thanh vương, nhất thời hưng khởi muốn sau lưng hắn đập một cước, cho nên mới phải đáp ứng Triệu Yên Nhi, nhưng lại đem người người ta tín nhiệm nhất phải đi hoàn thành nhiệm vụ này.”

“Mà hôm nay,” Dáng tươi cười của Lam vương đột nhiên lạnh xuống, nắm lấy cằm của Nghiêm Vô Ly, hướng Nghiêm Vô Ly áp sát một phần, để hơi thở của mình rõ ràng rơi vào trên mặt Nghiêm Vô Ly, “Linh hồn nhỏ bé của người đều bị nàng quyến rũ rồi, ta thế nào có thể cho nàng lưu lại? Ặn?”

Nghiêm Vô Ly chỉ cảm thấy đáy lòng lạnh lẽo, cho tới nay, nếu là thấy nụ cười của Lam vương như vậy, Nghiêm Vô Ly biết hẳn nhất định là không thể không lấy tính mạng của đối phương, nếu là lấy đi, hẳn nhất định sẽ nghĩa bất dung từ để đi hoàn thành nhiệm vụ, mà hôm nay, chủ thượng muốn lấy tính mệnh của người quan tâm nhất từ đáy lòng, vô luận trước đây hẳn đã từng vì chủ thượng bỏn tẩu cống hiến?

Lúc trước, hẳn là thật muốn cùng Nhu nhi cao bay xa chạy, nếu không phải chủ thượng hạ lệnh, hôm nay hẳn tất là cùng Nhu nhi tại nơi nào đó có cuộc sống hạnh phúc, mà không phải hôm nay để Nhu nhi trong nguy nan, hẳn hại Nhu nhi một lần rồi, làm sao có thể để nàng chịu tổn thương lần nữa?

“Chủ thượng, Nhu nhi bắt quá là một nữ tử, cần gì phải thống hạ sát thủ?” Đáy lòng Nghiêm Vô Ly cực đau nhức, một bên là người hắn yêu nhất, một bên là chủ thượng không thể phản bội, hẳn nên làm thế nào cho phải?

“Nhu nhi Nhu nhi, Vô Ly thực sự là gọi vô cùng thân thiết, Vô Ly nhớ quên, hôm nay nàng là tẩu tẩu của ta.” Lam vương cười đến càng âm tà một phần, tay nắm lấy cằm của Nghiêm Vô Ly cũng càng cố sức một phần, “Nhớ kỹ, trong mắt của người chỉ có thể có ta, người cũng biết nếu là ta tức giận sẽ có hậu quả gì.”

“Chủ thượng, thỉnh người tha cho Bạch vương phi một mạng@” Nghiêm Vô Ly lập tức cúi đầu chờ lệnh, hẳn đương nhiên biết chủ thượng tức giận sẽ có hậu quả gì.

“Lam vương buông lỏng tay ra, âm thanh phân phó nói: “Vô Ly ngẩng đầu lên.”

Nghiêm Vô Ly nghe lệnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, Lam vương tà mị cười, hai tay vòng lên cổ của Nghiêm Vô Ly, đem cả thân người đều áp sát vào người của Nghiêm Vô Ly, lồng ngực của mình dán chặt vào trong ngực rắn chắc của Nghiêm Vô Ly, cảm thụ nhịp tim của Nghiêm Vô Ly, kề bên tai của Nghiêm Vô Ly, nhẹ nhàng mà thổi khí: “Nếu Vô Ly yêu thương nàng như vậy, nàng thật là không lưu được rồi, nếu là giữ lại nàng, lòng của Vô Ly rất nhanh không có sự tồn tại bên ta nữa.”

“Thuộc hạ tuyệt không phản bội chủ thượng!” Đối với động tác của Lam vương, Nghiêm Vô Ly sớm thành thói quen, chưa từng có nhiều kinh ngạc, mà là lãnh tĩnh trả lời, “Thuộc hạ chỉ cầu chủ thượng buông tha Bạch vương phi.”

“Vô Ly, giữ lại nàng, không chỉ có lo lắng ngày sau người hướng về nàng, còn lo lắng nàng sẽ cùng Bạch vương kết thành một phe, vì phòng thể lực Bạch vương tăng trưởng, diệt trừ nàng, đối với ta hữu ích vô hại.” Trước sân điện rộng nàng bần ba tiến, thật thật tại tại thực lực không thể khinh thường, nếu là nàng vì Bạch vương phục vụ, không thể nghi ngờ là kinh địch, huống hồ căn cứ tin tức nhận được, nàng quả thực cùng lúc trước là hai người khác biệt, không thể không phòng, “Nếu là như vậy, Vô Ly còn muốn che chở nàng mà không quan tâm ta sao?”

“Chủ thượng, thuộc hạ chỉ là không đành lòng thấy Bạch vương phi nhận lấy cái chết, cũng không phải là cố tình không để ý chủ thượng.” Một tầng quan hệ lợi hại như vậy hẳn đương nhiên đã nghĩ đến, thế nhưng hẳn tin tưởng mặc dù Nhu nhi không chết, chủ thượng tuyệt sẽ không để cho Nhu nhi nguy hại đến bản thân nửa phần.

“Vô Ly.” Lam vương chậm rãi buông lỏng Nghiêm Vô Ly ra, lấy y sam bày sẵn trên giá y một bên, mặc lên người, sau đó từ bên gối lấy một cây sáo ngọc, buông xuống suy nghĩ, để Nghiêm Vô Ly không hiểu tiểu ý trong mắt hắn, “Vấn đề nặng nề như vậy, không bằng ta thổi một khúc, sau đó từ từ bàn luận.”

Nghiêm Vô Ly không giải thích được, lại cũng không dám nói nhiều, tâm tư của chủ thượng, hẳn cho tới bây giờ cũng không có hiểu được.

Dứt lời, Lam vương đem sáo ngọc đặt dưới môi, mười ngón khẽ nhúc nhích, trầm âm phù liền chậm rãi vang lên.

Chỉ là, tiếng sau khó khăn lắm vang lên, Nghiêm Vô Ly liền cảm giác đáy lòng truyền đến một trận co rút đau đớn, theo từ khúc chậm rãi kia, co rút đau đớn nhỏ nhẹ chuyển thành đau nhức, phảng phất nghìn vạn lần con kiến cắn vào tim hắn một dạng, đau nhức khó nhịn, Nghiêm Vô Ly cố nén đau nhức, sắc mặt chậm rãi biến thành trắng bệch, trên trán không ngừng thấm mồ hôi.

Tiếng sáo này ——

Lam vương bỗng nhiên dừng lại khẽ nhúc nhích năm ngón, cười nhìn sắc mặt trắng bệch của Nghiêm Vô Ly, giờ tay lên, dùng ống tay áo nhẹ nhàng vì Nghiêm Vô Ly lau mồ hôi trên trán, quan tâm nói: “Vô Ly đây là thế nào? Làm sao sắc mặt của người đột nhiên khó coi như vậy, xuất nhiều mồ hôi như vậy, thân thể khó chịu?”

Cũng không Nghiêm Vô Ly đáp lời, Lam vương hẳn còn cười, lại lần nữa thổi sáo ngọc, tiếng sáo bỗng nhiên tăng lên, Nghiêm Vô Ly âm âm ngã trên

mặt đất, cả người không ngừng được co rút, mồ hôi lạnh thấm, ướt một thân nhu sam.

“Chủ thượng, ngươi. . .” Đối với hắn cái gì?

“Ha ha, Vô Ly còn không biết? Lúc phái ngươi đến bên người nàng, ta đã hạ cổ trên người của ngươi rồi, chính là vì phòng ngươi thực sự đối với nàng động tâm, vốn tưởng rằng cô tròng này cả đời ta cũng sẽ không đụng đến, không nghĩ tới” Lam vương thưởng thức ngọc sáo trong tay, hướng Nghiêm Vô Ly hơi cúi người, trong mắt lộ vẻ băng hàn: “Không nghĩ tới, ngươi thật làm cho ta thất vọng.”

“Cổ này gọi là Phệ Tâm, một khi ta thổi sáo ngọc, cho dù là thiên lý vạn dặm, cũng khiến cho người sống không bằng chết, Vô Ly, tư vị thế nào?” Lam vương ngồi xổm người xuống, đem Nghiêm Vô Ly bị mồ hôi lạnh thấm ướt ra tóc vuốt ve, khẩu khí chuyển thành ưu thương, “Vô Ly, đừng làm cho ta thương tâm, ân?”

“Chủ thượng, thuộc hạ, thuộc hạ chưa từng nghĩ tới muốn phản bội chủ thượng. . .” Nghiêm Vô Ly gian nan nói xong, tiếng sáo tuy rằng đã ngừng lại, thế như trong tim hắn cô tròng vẫn còn, để hắn thống khổ.

“Ta đương nhiên biết ngươi sẽ không phản bội ta.” Lam vương ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Nghiêm Vô Ly, nhẹ giọng nói: “Cho nên vì lại một lần nữa chứng minh ngươi đối với ta trung tâm, nhiệm vụ lần này, vẫn là ngươi đi hoàn thành.”

“...!” Nghiêm Vô Ly kinh hãi, để đích thân hắn lấy tính mệnh của Nhu nhi? Đó là tử, hắn cũng làm không được!

“Thế nào? Không muốn sao? Ta đây cũng là cho ngươi đi, nếu để cho người khác đi, ta sẽ không biết được là nàng có phải chịu cái chết thống khổ thế nào, có lẽ, để cô tròng Phệ Tâm này cho nàng dẫn vật đến chết, cũng là biện pháp không tệ.” Lam vương như cũ nhẹ nhàng cười, phảng phất nói nói không phải là mạng người, mà chỉ là một con kiến hôi không đáng kể.

“Chủ thượng, thuộc hạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Nghiêm Vô Ly cắn cắn thật chặt môi, vô cùng gian nan nói ra mấy chữ, đầu lưỡi hắn, có thể nếm được mùi máu tanh nồng nặc, hắn biết, chủ thượng nói được làm được, cùng với đề Nhu nhi rơi xuống tay của những người khác hoặc là chủ thượng, không bằng hắn để cho nàng đi được bình yên một chút.

Tâm, đau nhức đến mức tận cùng, phảng phất hít thở không thông vậy, vì sao, hết lần này tới lần khác muốn như vậy!

Lơ đãng, đúng là một giọt từ khóe mắt chảy xuống.

Lam vương lè lưỡi, dùng đầu lưỡi liếm giọt lệ kia, đem cảm đặt lên vai của Nghiêm Vô Ly, âm u thấp giọng nói: “Đi đi, Vô Ly, sau này liền phải nhớ kỹ, trong mắt của ngươi, trong lòng, chỉ có thể có ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: CHƯƠNG 72.1: TAM PHƯƠNG THẤT THỦ

** tâm mang ý xấu **

Chỗ của Ôn Nhu cùng Vương Như Mẫn.

Túc Dạ lái xe ngựa, Ôn Nhu cùng Vương Như Mẫn ngồi bên trong xe ngựa, Ôn Nhu nhắm mắt nghỉ ngơi kế tiếp sẽ phát sinh chuyện, không muốn cùng Vương Như Mẫn nói nhiều, Vương Như Mẫn nhìn Ôn Nhu cũng không vừa mắt, không muốn nói nhiều, chỉ nhìn chăm chăm bụng của mình, chỉ hận không thể đem cái bụng bằng phẳng của mình nặn ra một nam oa oa.

Xe ngựa chạy chậm chậm chậm rãi ngừng lại, sau đó nghe được thanh âm cung kính của Túc Dạ: “Vương phi, Mẫn phu nhân, đã đến Thâm Hương lâu.”

Vừa nghe nói đến Thâm Hương lâu, trên mặt Vương Như Mẫn tức khắc lộ ra vui mừng, không kịp chờ đợi hướng Ôn Nhu cười nói: “Vương phi tỷ tỷ, đến Thâm Hương lâu rồi, chúng ta mau vào đi thôi, muội muội không kịp đợi muốn nếm thử món điểm tâm ngọt rồi.”

“Muội muội tham như vậy, cũng phải cẩn thận hậu quả mới phải.” Trong lòng Ôn Nhu cười nhạt, vội vã như vậy muốn đưa nàng đến hoàng tuyền, cũng không biết cuối cùng là ai vào địa ngục.

Lúc Ôn Nhu nói lời này, Vương Như Mẫn rõ ràng thấy được trong mắt nàng có băng lãnh cùng sát ý, lại chăm chú nhìn, nhưng chỉ là trước sau như một cười nhạt, Vương Như Mẫn không khỏi tự chế giễu bản thân, bất quá hoa mắt thôi, Ôn Nhu đồ con lừa này làm sao có nhãn thần đáng sợ như vậy.

Ôn Nhu đứng ở trước Thâm Hương lâu, nhìn trên đầu cửa có tấm bảng sơn vàng ghi “Thâm Hương lâu”, nhìn lại náo nhiệt trong lầu hoàn cảnh an tĩnh trang nhã, không khỏi tán thán, không hổ là đệ đệ nhất lầu, quả thực không bình thường, bất quá Thanh vương muốn động thủ, cũng có thể thấy thân phận địa vị cùng lực lượng không giống nhau.

Nếu là Thanh vương muốn ở Thảm Hương lâu động thủ, sau ngày hôm nay, bất luận đây là trà lâu tiên đế tán thưởng hay là đế đô đệ nhất lâu, đều sắp không thể tồn tại nữa rồi, dù sao đường đường Bạch vương phi ở đây gặp chuyện không may, thử lâu muốn tiếp tục, chỉ sợ là không thể nào, Ôn Nhu nhìn kiến trúc trước mắt, thật không nỡ hủy diệt, được rồi, cứ cho là không vì mình, cũng vì một gian trà ngon chỉ trong chốc lát bị hủy hoại, nàng phải hảo hảo thưởng thức mới được.

Chọn địa phương như thế hạ thủ, xem ra Thanh vương cho là mình nắm chắc phần thắng, trước mắt bao người diệt trừ nàng, tất nhiên sẽ áp dụng thủ đoạn “Ngoài ý muốn”, lúc thắng lợi, thực sự là thay mình báo một chút tâm thù, vừa hung hăng đánh vào mắt của Bạch vương phủ một cái, còn có thể lấy việc này tố cáo, thực sự là đem Bạch vương phủ chà đạp dưới lòng bàn chân rồi.

Mà Bạch vương, cũng còn có thể nhẫn, có thực lực, vẫn còn nhẫn để Thanh vương một người tâm thường trên đầu mình tác uy tác phúc, quả nhiên là sự nhẫn nại rất cao.

Ba người khó khăn lắm bước vào Thảm Hương lâu, mắt sắc của chương quý liền nhìn thấy thân phận ba người bất phàm, vội vã tự mình tiến lên cung nghênh: “Ba vị khách quan, có cần gian thượng đẳng?”

“Hiển nhiên.” Vương Như Mẫn dẫn đầu lên tiếng, “Muốn thiên tự tọa, phi lâm gian.”

Vương Như Mẫn vừa nói ra hai chữ “Phi lâm”, trong mắt của chương quý hiện lên một tia một tia, lập tức tiêu thất, sau đó vừa cười nói: “Khách quan nhìn liền biết là quý nhân, thiên lâm gian là chỗ tốt nhất của thiên tự tọa.”

“Mời khách quan đi theo ta.” Chương quý dứt lời, tự mình dẫn Ôn Nhu ba người đến tầng ba của lầu các, đẩy cửa “Thiên lâm” ra, giải thích, “Không biết khách quan là muốn thưởng thức món điểm tâm ngọt, hay là đối với hay là đối với trà thơm cảm thấy hứng thú?”

“Phù dung tịnh đế, tân hoa lãng nhị, hàn mai ngạo tuyết, mỗi thứ một phần.” Vương Như Mẫn còn chưa ngồi xuống, liền hướng chương quý phân phó nói, ba món điểm tâm này, là nàng ra ám hiệu cho chương quý.

Chương quý hiểu ý, cười nói: “Không biết khách quan loại nào trà thơm nào?”

“Chấn trạch xuân trà, một ấm.” Ôn Nhu đi tới trước cửa sổ, thản nhiên nói.

“Như vậy mời khách quan ngồi chờ một chút, ta đây liền đi chuẩn bị.” Chương quý khẽ gật đầu, lui xuống.

Ôn Nhu đứng ở trước cửa sổ, duỗi tay đẩy cửa sổ đóng chặt ra, đập vào mắt là cảnh cả đế đô phồn hoa nhất, không khỏi cười nói: “Mẫn muội muội thực sự là biết chọn địa phương, nơi này thu hết cả đế đô phồn hoa vào đáy mắt, nói vậy Mẫn muội muội là thường đến đây, nếu không thể nào vừa mở miệng liền chọn được nơi tốt như vậy.”

“Cũng không phải là thường đến, chỉ là thích nơi này có nhiều món điểm tâm ngọt.” Nhãn thần Vương Như Mẫn rung mình, nghĩ được vị đạo không tầm thường, Ôn Nhu nói như vậy, tựa hồ là trong lời nói có chuyện?

Đội chương quý đi xuống lầu, hướng tiểu nhị nháy mắt, tiểu nhị gật đầu, hướng lầu hai chạy đi, sau một lát, chương quý mới tự mình mang món điểm tâm ngọt cùng trà lên lầu.

Mỗi lần bước một bước, tâm của chương quý đau một phần, đây chính là cơ nghiệp tổ tiên lưu lại a! Bị hủy như vậy! Muốn hấn lấy mặt mũi gì đi gặp tổ tiên a! Thế nhưng đây là mệnh lệnh của Thanh Vương gia a, từ mệnh lệnh a! Nếu không tuân theo, sẽ đem hấn cả nhà đem hấn tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội! Như vậy, hấn không muốn cũng phải muốn rồi! Tổ nghiệp cùng con cháu đời sau, hấn lựa chọn con cháu, chỉ cần sống, hấn tin tưởng, tổ nghiệp của bọn họ nhất định sẽ lại lần nữa phát triển!

Vương Như Mẫn hàm chứa cười món điểm tâm ngọt, Ôn Nhu cũng hàm chứa cười thưởng thức trà, nàng muốn xem bước tiếp theo Vương Như Mẫn sẽ làm cái gì.

Vương Như Mẫn mới ăn được ba khối điểm tâm, bỗng nhiên liền nhắm mi lại, dáng dấp không thoải mái, sau đó hướng Ôn Nhu xấu hổ xin lỗi nói: “Tỷ tỷ, muội muội đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, muốn xuống lầu đi ngoài một chuyến.”

Ôn Nhu để ly trà trong tay xuống, thản nhiên nói: “Mẫn muội muội không phải nói điểm tâm nơi này rất tốt sao? Sao mới ăn vài khối đã tháo dạ rồi?” Sợ đây là dấu hiệu muốn động thủ rồi, trước thối lui, để bản thân tránh khỏi gặp nguy hiểm không cần thiết, nàng sao lại để Vương Như Mẫn như nguyện, nàng còn muốn lấy nàng làm văn a.

“Đây không liên quan đến chuyện món điểm tâm ngọt, có lẽ là đêm qua uống trà có chút lạnh, hôm nay bụng không khỏe.”

“Đã như vậy, tỷ tỷ liền cùng muội muội đi, vừa vận tỷ tỷ cũng muốn xuống lầu gọi chương quý thêm một ấm trà.” Còn muốn chạy, cũng phải để nàng gạt đầu mới được.

“Tỷ tỷ hà tất tự mình đi, muội muội xuống lầu có thể cùng chương quý nói là được, tỷ tỷ ngồi ở đây là tốt rồi.” Làm sao có thể! Làm sao có thể! Ôn Nhu rời khỏi!

“Tỷ tỷ uống trà rất kén chọn, muội muội không biết tỷ tỷ yêu thích gì, không biết lá trà nên ngâm bao lâu, nước nóng thế nào, chỉ cần sai một chút thì vị đạo liền không giống nhau, vậy thì không hợp với ý của tỷ tỷ, cho nên vẫn là tỷ tỷ tự mình đi cùng chương quý nói là được.”

“VẬY MUỘI MUỘI THAY TỶ TỶ GỌI CHƯỜNG QUỶ ĐẾN LÀ ĐƯỢC.”

“HÀ TẮT PHIÊN TOÁI CHƯỜNG QUỶ, TỶ TỶ TỰ MÌNH XUỐNG LÀ ĐƯỢC.”

“ĐÂY CÓ GÌ PHIÊN TOÁI, ĐÂY LÀ CHƯỜNG QUỶ PHẢI LÀM.” VƯƠNG NHƯ MẮN NÓNG NÀY, TRONG THANH ÂM MANG THEO LO LẮNG, NÀNG THỂ NHƯNG BẮM ĐÓT NGÓN TAY ĐẾN GIỜ RỜI ĐI RỒI, LẠI KHÔNG RỜI ĐI, NHỮNG NGƯỜI ĐÓ SẮP ĐẾN, TUY RẰNG GIA NÓI SẼ KHÔNG LÀM THƯƠNG TỔN NÀNG, NHƯNG LÀ VÌ HÀI NHÍ TRONG BỤNG, NÀNG VẪN LÀ RỜI ĐI TRƯỚC MỚI TỐT, ÔN NHU CÒN ĐANG TRÌ HOÃN THỜI GIẠN CỦA NÀNG!

Nghĩ như vậy, Vương Như Mẫn không khỏi vì ý nghĩ của chính mình khiến cho sừng sốt, kéo dài thời gian? Lẽ nào Ôn Nhu có ý? Nàng biết cái gì?

Vương Như Mẫn nhìn Ôn Nhu, chỉ thấy trong con ngươi đen như mực của Ôn Nhu tràn đầy tiểu ý, tiểu ý lạnh như vậy, phảng phất có thể đem nàng xem nhìn xuyên thấu.

Cùng lúc đó, dưới lầu vang lên tiếng thét chói tai, “CÓ TẶC NHÂN A ——! A ——!”

Trong nháy mắt, có ba người bịt mặt phá cửa xông vào!

Trước cửa sổ, chẳng biết lúc nào mỗi bên cửa đều có hai người bịt mặt!

Mâu quang của Ôn Nhu chợt chuyển lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: CHƯƠNG 72.2: TAM PHƯƠNG THẤT THỦ

** chính diện giao phong **

Trần Quốc Công phủ.

Lúc này Triệu Yên Nhi chưa nghe được đồn đãi bên ngoài, trong lòng đắc ý lại tự tin, đêm qua nàng len lén đi tìm Lam vương, Lam vương đáp ứng giúp nàng diệt trừ Ôn Nhu, điều kiện vẫn như cũ, chỉ cần nàng cử động của Thanh vương mà bản thân biết nói cho hắn nghe, mà nàng vừa thấy được Lam vương lạnh cả người nàng liền cảm thấy lạnh, nàng tin tưởng, hắn nói được, nhất định làm được, cho nên, mạng của Ôn Nhu, hôm nay liền kết thúc.

Mà Ôn Thế Nghi mang tin tức về, cũng là Thanh vương đáp ứng giúp bọn hắn diệt trừ Ôn Nhu, như vậy tựa như có hai tầng bảo đảm, nàng cũng không tin Ôn Nhu còn có thể toàn mạng, còn có thể sống được!

Thế nhưng điều kiện Thanh vương ra là, hắn giúp bọn hắn diệt trừ Ôn Nhu, bọn họ nhất thiết phải giúp hắn diệt trừ Ôn Nhan, không thể để cho nàng gả và Thanh vương phủ, thành sự ngày sau, thủ Ôn Tâm vào Thanh vương phủ, Ôn Thế Nghi vui vẻ đáp ứng.

Trong mắt Ôn Thế Nghi, mạng của một thứ nữ, không tính là mạng, chỉ cần có thể giúp hắn thông quan lộ, chết cũng đáng giá, cho nên mới có cử động hôm nay của Triệu Yên Nhi.

Mà Ôn Nhan đoán được không có sai, đây không phải là canh tổ yến, mà là một chén đã hạ kịch độc vô sắc vô vị, trong nháy mắt liền có thể lấy mạng người! Loại độc chất này, Ôn Nhan liền chết, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không tra ra được nàng vì trúng độc mà chết, cứ cho là có người hoài nghi, thì thể cũng đã vào quan tài, chôn xuống đất hóa thành cát bụi.

Sở dĩ Triệu Yên Nhi dám đường hoàng hạ độc trong thực phẩm như vậy, muốn giết chết Ôn Nhan, là bởi vì phía sau có Ôn Thế Nghi làm chỗ dựa cho nàng, mà nàng cũng đem toàn bộ hạ nhân trong viện của Ôn Nhan lui hết, lúc này cứ cho là nàng đã chết cũng có không người biết, sau phát hiện, nàng tự nhiên có thể mượn cơ vì mình bài trừ hiểm nghị, mục đích của nàng, chính là muốn Ôn Nhan chết.

Về phần nương náu gan sợ phiền phức bất thành khí của Ôn Nhan, ngày sau xử lý cũng không muộn.

“Tam cô nương, thừa dịp vẫn còn nóng mau ăn đi.” Ôn Nhan chỉ là bụng canh tổ yến không có dấu hiệu muốn ăn, Triệu Yên Nhi không khỏi thúc giục.

“Đa tạ ý tốt của phu nhân, Ôn Nhan ăn xong điểm tâm, hiện nay vẫn chưa đói, ăn không vô.” Ôn Nhan không nhanh không chậm giải thích.

“Ngươi ăn hay là không ăn?” Ánh mắt của Triệu Yên Nhi đột nhiên trở nên dữ tợn, hung hăng nhìn chằm chằm Ôn Nhan, ngược lại hiện tại bốn bề vắng lặng, nàng không cần giả vờ giả vịt nữa, cứ cho là Ôn Nhan không ăn, nàng cũng có biện pháp để cho nàng ăn!

“Phu nhân gấp như vậy để Ôn Nhan ăn canh tổ yến này, có đúng hay không canh tổ yến này rất không bình thường?” Nếu Triệu Yên Nhi lộ ra chân diện mục, Ôn Nhan cũng không giả bộ, cũng rút lui tiểu ý giả tạo trên mặt.

“Tam cô nương khi nào trở nên thông minh?” Triệu Yên Nhi lạnh lùng cười, “Chỉ là canh tổ yến này, hôm nay người ăn cũng được, không ăn cũng phải ăn! Từ ma ma, giúp nàng ăn!”

“Vâng!” Từ ma ma ứng tiếng, vén tay áo lên để Ôn Nhan lại, nếu nói cái khác, Từ ma ma nàng không nhất định làm được, nhưng nếu nói trừng trị thị nữ trẻ tuổi cùng thứ tiểu thư không được sủng, nàng có biện pháp! Một là đối đãi với thứ tiểu thư có chút tâm tư đầu óc như Ôn Nhan, Từ ma ma rất là hưng phấn.

“Phu nhân gấp như vậy muốn cho Ôn Nhan đi tìm chết, thế nhưng Ôn Nhan sống còn chưa đủ, trái lại sao có thể đưa tay chịu trời?” Tiểu Linh chưa có trở về, chứng minh sự tình đã hoàn thành, nàng liền yên tâm, đó là từ, nàng cũng muốn Triệu Yên Nhi vì nàng chôn cùng! Nàng cũng tin tưởng, Triệu Yên Nhi như thế nào sẽ đơn giản đem mạng của mình ra nói đùa.

“Vậy tam cô nương trái lại nói một chút, người bây giờ, có biện pháp nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta? Lẽ nào tam cô nương muốn làm thú bị nhốt mà đâu?”

“Xin phu nhân hãy nhận rõ sự tình, so sánh rồi mới nói.” Ôn Nhan tuy rằng nét mặt trấn định, trong lòng cũng không ngừng sợ, dù sao nàng chưa từng cùng Triệu Yên Nhi chính diện giao phong, cứ cho là trước đó nàng để tiểu Linh đi tìm Ôn Nhu, cũng không biết chiêu này đối với Triệu Yên Nhi có tác dụng hay không, “Lẽ nào phu nhân không có nhìn thấy thị nữ thiếp thân tiểu Linh của Ôn Nhan không ở bên người sao?”

“Một thị nữ nhỏ, có ở hay không ở thì đã làm sao, chẳng lẽ tam cô nương còn muốn lấy mạng của mình cột trên người thị nữ?” Triệu Yên Nhi cười nhạt, nàng là phát hiện nha đầu tiểu Linh kia không ở đây, thế thì đã sao? Cũng không thấy đối được chuyện nàng muốn đưa Ôn Nhan đến hoàng tuyền.

“Phu nhân đoán không sai, Ôn Nhan chính là đem mạng của mình trao trên tay của tiểu Linh rồi, lẽ nào phu nhân không muốn biết vì sao tiểu Linh không ở trong phòng, lại đi nơi nào?”

“Tam cô nương, người cho là người đầu thắng ta?” Triệu Yên Nhi hung tợn trừng mắt Ôn Nhan.

“Cứ cho là Ôn Nhan đầu không lại phu nhân, cũng có thể ôm phu nhân chôn cùng Ôn Nhan.” Ôn Nhan cố tình tào tếu chậm rãi nói rằng, “Ta để tiểu Linh mang theo ngọc trùy thiếp thân đi tìm Bạch vương phi rồi, nếu là giờ lành ngày mai Ôn Nhan không có xuất hiện ở hi đường, giờ lành ngày mai chính là tử kỳ của phu nhân!”

Triệu Yên Nhi chấn kinh rồi, không thể tin nhìn Ôn Nhan, lúc nào bắt đầu, Ôn Nhan cũng có tâm tư bén nhạy như thế? Cứ nhiên biết tiên hạ thủ vi cường?

“Ôn Nhan, người cho là người uy hiếp được ta?” Đáy lòng Triệu Yên Nhi có chút luống cuống, nếu thật như Ôn Nhan nói, với Ôn Nhu bây giờ mà nói, định sẽ không bỏ qua nàng!

“Nếu là phu nhân không tin, có thể bây giờ sẽ giết Ôn Nhan, ngày mai không phải là có thể nghiệm chứng xem lời nói của Ôn Nhan có thật hay không rồi?” Ôn Nhan khẽ hít một hơi, nhân thân bên nhón tiếp tục nói: “Nếu là hôm nay Ôn Nhan chết ở chỗ này, sợ rằng không chỉ là tính mệnh của phu nhân, còn có đường làm quan của châm xin phu nhân cùng cha hãy nghĩ lại!”

Nàng không tin, nếu không có người cha kia bày mưu đặt kế, Triệu Yên Nhi sao dám sao dám như thế đường hoàng lấy tính mệnh của nàng! Cha? Đây là cha?

Đầu vai của Triệu Yên Nhi đột nhiên run lên, khá lắm Ôn Nhan, không chỉ có uy hiếp nàng, lại còn dùng con đường làm quan của lão gia để uy hiếp lão gia!

“Ôn Nhan, để người đặc ý thêm mấy ngày! Đường hoàng tuyền trước mặt luôn chờ người!” Nhân thân của Triệu Yên Nhi thâm độc, nghiêng răng nghiêng lợi hung hăng nói, mang giả y hung hăng xé rách, cổ sức vút trên mặt Ôn Nhan, phát tay áo nổi giận rồi khỏi!

Đội Triệu Yên Nhi đi rồi, Ôn Nhan xụi lơ trên mặt đất.

Thẩm Hương lâu.

Trong nháy mắt người bị mặt xuất hiện, Túc Dạ bước nhanh đến trước mặt Ôn Nhu, nắm chặt bối kiếm bên người không rời, ngưng thần tĩnh khí, mắt lạnh quan sát đến mỗi người, quan sát thân thủ của bọn họ, mặc dù không phải là cao thủ, nhưng đối phương có đến mười người, mà bọn họ, cùng hần và Vương phi hai người! Cũng may còn có dẫn theo hai ám vệ, bọn họ sẽ hợp thời xuất thủ, nếu không bọn họ ít không đấu lại.

Mà xem ánh mắt của người bị mặt, cũng không phải là giống kẻ bắt cóc, lại không có ý cướp bạc, cũng không có bắt cóc tống tiền chi tâm, xem ra, là đối với tính mạng của bọn họ cảm thấy hứng thú, hay là nói là, đối với mạng của Vương phi có hứng thú.

“Vương phi, cẩn thận.” Túc Dạ chậm rãi rút kiếm ra khỏi vỏ, hướng Ôn Nhu thấp giọng nói rằng, “Vô luận như thế nào, Túc Dạ chắc chắn bảo hộ Vương phi an toàn.”

Khóe miệng của Ôn Nhu cong lên, nàng biết cái này nhất định là ý của Lãnh Triệt, bằng không Túc Dạ tuyệt không sẽ vì nàng liều mạng, không nghĩ tới hần là người đáng tin, nói qua không cho nàng chịu gió tấp mưa sa, thật đúng là làm tốt.

Đáy lòng của Ôn Nhu mọc lên một tia ấm áp, được người quan tâm tình cảm ấm áp.

Về phần Vương Như Mẫn, không có thể rời khỏi, nhìn người bị mặt chột xuất hiện, chấn kinh không cạn, Ôn Nhu cho rằng lúc này nàng cũng trốn không thoát, liền đem nàng ném vào một bên, để tránh khỏi vướng chân vướng tay.

Ôn Nhu cùng Túc Dạ đưa lưng về nhau, hai mắt nhìn trên người đám người bị mặt, nắm chặt chủy thủ trong tay, ám tiễn trong tay trái, chỉ có ba mũi tên, không được chỉ mình treo chuông, tuyệt không có thể lãng phí.

Là lúc binh khí va chạm, dưới lầu bốc khói nồng nặc! “Cháy rồi ——! Cháy rồi ——! Thảm Hương lâu cháy rồi ——!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: CHƯƠNG 72.3: TAM PHƯƠNG THẤT THỦ

** Thanh vương chi tâm **

Cháy rồi?

Xem ra Thanh vương thật đúng là lòng dạ độc ác, là muốn hủy thi diệt tích sao? Hơn nữa ——

Ôn Nhu đưa mắt chuyển qua Vương Như Mẫn đang ngồi một bên, thật là một nữ nhân đáng thương, xem ra Thanh vương không nghĩ đến hài tử trong bụng chưa xuất thế của nàng rồi, hôm nay nói vậy đem nàng diệt trừ cùng một lúc, bằng không những người này sẽ không không đợi Vương Như Mẫn còn chưa rời khỏi mà vọt vào, cũng sẽ không đặt mình trong biển lửa, hờ dừ không ăn thịt con, Thanh vương, là loại vật gì?

Trong mắt của Vương Như Mẫn lộ ra sợ hãi, trong một khắc kia khói tràn ngập, nàng nghĩ được mùi nguy hiểm, thế nhưng nàng không muốn tin tưởng, nàng không ngốc, nàng biết trận lửa này là muốn đưa bọn họ chết cháy một lượt, thế nhưng, gia làm sao sẽ muốn nàng chết cháy? Sáng nay hắn còn nắm tay nàng, lời thề son sắt, sau khi chuyện thành công sẽ thủ nàng vào Thanh vương phủ, như thế nào sẽ để nàng chết cháy ở chỗ này?

Nàng không tin, nàng không tin!

“Mang ta rời khỏi! Mau dẫn ta rời khỏi! Gia nói qua để cho các người mang ta rời đi!” Đối mặt với sự chết chóc sợ hãi, Vương Như Mẫn đã quên mất lý trí, đã quên vẫn còn ở trước mặt Ôn Nhu, đứng lên phòng đến chỗ người bị mặt, muốn bọn họ mang nàng rời đi!

Người bị mặt theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Vương Như Mẫn, nhãn thần lạnh như băng đúng là hướng Vương Như Mẫn nhấc dao!

Bởi vì trước khi bọn hấn hành động, Thanh vương đã ra lệnh, ngoại trừ Ôn Nhu, những người còn lại đều giết sạch! Nhất là Vương Như Mẫn, tuyệt không thể để cho bọn họ sống đi ra khỏi Thảm Hương lâu! Tá thi nhất cụ, dùng hỏa hoạn để dựng lên hiện trường giả là Bạch vương phi đã chết, kỳ thực là mang về!

Vương Như Mẫn tròn to hai mắt kinh khủng, trở mắt nhìn ánh đao kia hướng mình chém xuống, hai chân không nghe sai sử, muốn tránh cũng không thể tránh!

“Tê ——” Ngay khi người bị mặt giơ tay chém xuống, chỉ thấy Ôn Nhu đem chủy thủ trong tay ném đến, hướng người bị mặt trước Vương Như Mẫn hung hăng bay đi, chuẩn xác không có lầm đâm vào tim của đối phương.

Mà nhưng vào lúc này, một người bị mặt khác hướng Ôn Nhu chém đến, Ôn Nhu cấp tốc tránh né công kích của đối phương, sau đó giơ chân lên, hung hăng đá vào bụng của đối phương, lực đạo mãnh liệt làm cho đối phương bầy về phía sau đụng vào vách tường, ngã đi!

Ôn Nhu cười lạnh một tiếng, nắm lấy chủy thủ đã đâm vào tim của người bị mặt đang thoi thóp bên dưới, một cước cổ sức dẫm nát trên ngực đối phương, rút đi tia khí lực cuối cùng của đối phương, sau đó cúi người mới rút chủy thủ ra, lại liếc mắt nhìn liếc mắt nhìn Vương Như Mẫn, đã ngã đi.

Đã bất tỉnh cũng tốt, đỡ phải nàng còn muốn bảo hộ nàng.

“Vương phi cẩn thận!” Ngay khi Ôn Nhu cúi người, có người lại muốn giơ dao đến, một bước xa vọt tới bên cạnh Ôn Nhu, chỉ nghe “Đinh” Một tiếng, Túc Dạ sử dụng kiếm thay Ôn Nhu ngăn công kích của đối phương.

Trước mắt, khói đặc càng lúc càng nhiều đều có thể cảm thụ được sức nóng của lửa, Túc Dạ nhìn trước mặt còn đến tám tên bị mặt, nhãn thần bộc phát, nếu không nhanh chóng giải quyết những người này, sợ là bọn hấn đều bị hỏa táng hết.

“Ám vệ!” Túc Dạ cùng năm tên hắc y nhân giao thủ, hấn đã đến cực hạn, còn dư lại ba tên để Vương phi đối phó, bất quá xem thân thủ của Vương phi, một địch ba có lẽ không thành vấn đề, thế nhưng thời gian không còn nhiều, Túc Dạ bị bắt buộc đi gọi ám vệ.

Vì gọi ám vệ, đó là ẩn tại những chỗ tối để hộ vệ không để người phát hiện, bình thường tuyệt không dễ dàng xuất thủ, ám vệ của Bạch vương phủ, đều trực tiếp nghe lệnh của Lãnh Triệt, hay là nói lực lượng bí mật của Đại Di, đều trực tiếp nghe lệnh của Lãnh Triệt!

Túc Dạ vừa dứt lời, liền thấy có hai năm từ một thân hôi sặc sặc mặt cương lạnh ngoài cửa sổ lướt đến, trên tay mỗi người, cầm một trường kiếm lóe hàn quang, cả người phảng phất cùng trường kiếm trên tay hợp nhất, giống như một pho tượng không có tình cảm.

Kỳ thực, không cần ám xuất thủ, bọn họ cũng có thể lấy ít thắng nhiều, bất quá là vấn đề thời gian mà thôi, Ôn Nhu cũng biết hiện nay thời gian không thể chậm trễ, cũng không có ngăn cản Túc Dạ gọi ám vệ ra.

Mà thân thủ của ám vệ, không thể khinh thường, không quá nửa ly trà nhỏ, nguyên bản người bị mặt còn đứng thẳng liền ngã xuống toàn bộ, còn không chờ Ôn Nhu lên tiếng lưu lại một người sống, lưỡi dao sắc bén của ám vệ liền cắt vỡ yết hầu của người cuối cùng, sau đó hai người một lượt biến mất trong mắt của Ôn Nhu.

Bạch vương Lãnh Triệt, là đoán được Thanh vương sẽ hướng nàng hạ sát thủ sao? Thậm chí ngay cả ám vệ cũng cho Túc Dạ mang ra ngoài, nhân tuyến của hắn, nên có bao nhiêu?

“Vương phi, đi nhanh đi, nếu là đám người này chưa trở về, tất sẽ có thêm người đến đây, huống hồ hiện tại lửa nhiều như vậy, không đi liền không còn kịp rồi.”

“Ân.” Ôn Nhu khẽ lên tiếng, nơi đây quả thực không thể dừng, nghi vấn trong lòng đợi hồi phủ sẽ tìm Bạch vương giải thích nghi hoặc, ngược lại hôm nay nàng hồi phủ nhất định phải tìm hắn hảo hảo nói chuyện một chút.

Ôn Nhu đi tới bên cạnh thân Vương Như Mẫn đang hôn mê, nhìn Túc Dạ: “Đại quân sự, phiền ngươi đem Mẫn phu nhân mang về vương phủ.”

“Phụ nhân như vậy, để cho nàng tiêu thất thì không tốt?” Đối với Vương Như Mẫn, Túc Dạ là hận, nữ nhân cảm sùng gia, hận hận không thể chính tay chấm dứt nàng, còn muốn hắn cứu nàng?

“Đại quân sự, để cho nàng đã chết người có thống khoái không, thế nhưng giữ lại nàng, sẽ có tác dụng lớn hơn.” Ôn Nhu tự nhiên biết Túc Dạ đang suy nghĩ gì, nếu quyết định phải giúp Bạch vương, Vương Như Mẫn tồn tại, tác dụng quá lớn, “Nếu là người Nếu là người thật muốn vì vương gia xuất khẩu ác khí này, liền nghe ta.”

“Vâng.” Túc Dạ không hỏi thêm nữa, cúi người ôm lấy Vương Như Mẫn, liền muốn rời khỏi chỗ thị phi này.

Thế nhưng ngay lúc hai người muốn rời đi, trước mắt xuất hiện người ai cũng không ngờ rằng sẽ xuất hiện.

Nghiêm Vô Ly? Ôn Nhu lạnh lùng nhìn người ngăn ở cửa, thế nào cũng không nghĩ ra hắn dĩ nhiên sẽ xuất hiện ở nơi này.

“Nhu nhi, nghỉ đi.” Nghiêm Vô Ly捏 đầu tâm, nhìn vết máu lây dính trên người Ôn Nhu, hận không thể tiến lên đem nàng ôm vào trong ngực, thế nhưng, hắn không thể, lần này hắn đến, không phải nàng, mà là muốn giết nàng!

Hắn đúng là đến chính tay đâm chết người hắn yêu nhất!

Hắn không hạ thủ được! Thế nhưng, nếu không phải hắn tự mình xuất thủ, chủ thượng sẽ để những người khác đến, đến lúc đó, với tính tình của chủ thượng, Nhu nhi chắc chắn sống không bằng chết.

Hắn thế nào cam lòng để Nhu nhi hắn yêu nhất sống không bằng chết! Hắn đã hại nàng, thế nào còn có thể để cho nàng đến chết cũng không được bình an?

Cùng với như vậy, không bằng để tự mình đến, cũng tốt để hắn nhìn thấy Nhu nhi một lần cuối.

Túc Dạ cũng kinh hãi, Nghiêm Vô Ly? Vào lúc này hắn sao lại ở nơi này, cũng vừa khớp, chỉ có thể chứng minh hắn thực sự là thủ hạ của Lam vương! Cũng nhân cơ hội này, lấy mạng của Vương phi!

“Nghiêm công tử, thế nào ngươi cũng tới xem náo nhiệt?” Ôn Nhu đem đầy mắt giấy giả của Nghiêm Vô Ly nhìn ở trong mắt, lúc này Nghiêm Vô Ly ngăn ở cửa không cho nàng rời khỏi, tất nhiên là không phải muốn cứu nàng, như vậy, “Không phải là Nghiêm công tử cũng muốn tới lấy tính mệnh của Ôn Nhu chứ?”

“Nhu nhi, mạng của ngươi, nhất thiết phải do ta kết thúc!” Nghiêm Vô Ly nhìn Ôn Nhu hai mắt lạnh như băng, thống khổ nói rằng.

“Ha ha ha ha ——” Ôn Nhu ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, nhìn chăm chăm Nghiêm Vô Ly, khinh thường nói, “Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh này hay không muốn lấy mạng của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: CHƯƠNG 72.4: TAM PHƯƠNG THẤT THỦ

* vô tình gặp được Huyền vương **

Hai đời làm người của Ôn Nhu nàng, cảm thấy đây là câu chuyện buồn cười nhất mình từng được nghe!

Mạng của nàng, chỉ do bản thân nàng định đoạt, bằng Nghiêm Vô Ly, cũng muốn đến nhúng chàm?

Hơn nữa, lại còn là một nam nhân đã từng nắm tay nàng, nói với nàng yêu nàng bảo hộ nàng một đời, hiện tại cư nhiên muốn lấy tính mệnh của nàng, thực sự là thật là tức cười!

Nghiêm Vô Ly, cô phụ nàng như vậy, thương tổn nàng như vậy, hôm nay không ngờ cũng muốn đến lấy tính mạng của nàng, nàng tuyệt không tha thứ!

“Vương phi đi mau! Đề Túc Dạ ngăn hãm!” Cư nhiên cũng muốn đối với Vương phi xuất thủ? Mạng của gia còn chờ Vương phi tới cứu, vô luận như thế nào hãn cũng sẽ không bắt luận kẻ nào thương tổn Vương phi! Hơn nữa, thân thủ của Nghiêm Vô Ly không thể khinh thường, hãn đã đáp ứng gia không cho Vương phi gặp nguy hiểm, hãn tất nhiên sẽ làm được!

“Đại quân sự ——” Trong nháy mắt Ôn Nhu động dung, nếu Nghiêm Vô Ly có bản lĩnh bước qua biển lửa đến đây, đồng thời nhìn thấy nàng cùng Túc Dạ mặt không đổi sắc, chứng minh thân thủ của hãn cực kỳ cao, mà nếu là Túc Dạ giao thủ cùng hãn, tất nhiên khó phân thắng bại, thậm chí vô pháp rời khỏi biển lửa này nói không chừng. .

“Vương phi mang Mẫn phu nhân, đi mau!” Mặc kệ mình có phải là đối thủ của Nghiêm Vô Ly hay không, hãn đều phải bảo đảm Vương phi an toàn rời khỏi!

“Như vậy, Ôn Nhu nên rời đi trước.” Ôn Nhu ôm lấy Vương Như Mẫn, muốn đoạt cửa đi, nếu là bản thân nàng, nàng có thể cửa sổ nhảy xuống bình yên vô sự rời khỏi, thế nhưng hiện tại còn mang theo Vương Như Mẫn, nàng lại không thể không xuống bằng thang, từ trong hỏa hoạn rời khỏi! Mà nàng cũng không muốn cùng Nghiêm Vô Ly dây dưa quá nhiều, ngay sau có thời gian từ từ chinh hãm! Không cần gấp vào lúc này!

“Nhu nhi, ta sẽ không để cho người đi.” Nghiêm Vô Ly rút kiếm ra, ngăn lối đi của Ôn Nhu, Ôn Nhu giờ tay trái lên nhắm ngay ngực của Nghiêm Vô Ly, “Sưu” liên tiếp bắn ra ba ám tiễn, Nghiêm Vô Ly không nghĩ tới Ôn Nhu cư nhiên sẽ thời khắc mang theo ám tiễn, vội vã giờ kiếm ngăn lại, tuy rằng giữ được mạng, nhưng vẫn là bị ám tiễn là trầy cánh tay, Ôn Nhu mang theo Vương Như Mẫn bước nhanh tông cửa xông ra, Nghiêm Vô Ly phản ứng kịp đang muốn đuổi, lại bị Túc Dạ chặn lối đi.

“Đối thủ của người là ta.” Túc Dạ mắt lạnh nhìn Nghiêm Vô Ly, sử dụng kiếm sử dụng kiếm chỉ vào hãn.

“Nhu nhi chạy rồi, lấy tính mạng của người hướng chủ thượng ăn nói, lưu lại một mạng cho Nhu nhi, cũng tốt.” Nghiêm Vô Ly âm trầm cười, trong lòng co rút đau đớn, Nhu nhi, nếu người có thể xa xa thoát đi, chạy trốn tới đến nơi chủ thượng tìm không được, mới là tốt.

Trong khoảnh khắc, thanh âm của lưỡi dao sắc bén va chạm vang lên.

Ôn Nhu nhìn lửa hừng hực dưới chân, muốn chạy ra đại môn không thể nào, dứt khoát leo lại lên lầu hai, đập ra một gian phòng, đi tới bên giường, đẩy cửa sổ đóng chặt ra, đem Vương Như Mẫn công trên lưng, hít sâu một hơi, đập lên bệ cửa sổ, hướng ra ngoài nhảy xuống!

Dân chúng vây xem ánh mắt kinh ngạc, Ôn Nhu bình yên rơi xuống đất, nhưng mà nàng ngẩng đầu một cái, liền thấy lộ ra một bộ mặt quen thuộc.

“Huyền Vương gia?” Ôn Nhu hơi kinh ngạc nhìn nam tử tuấn mỹ xuất hiện ở trước mắt, hỏi ra, cư nhiên trùng hợp như vậy, thật bị nàng nói trúng rồi, lần sau bọn họ gặp mặt chính là ở phố.

“Tẩu tẩu sao từ lầu hai của Thẩm Hương lâu đang cháy nhảy xuống? Trên lưng lại là cô nương nào?” Nhưng mà, nhìn thấy Ôn Nhu, Huyền vương lại không có kinh ngạc chút nào, trên mặt mang thủy chung là mang dáng tươi cười như một cơn xuân phong.

Bỗng nhiên Ôn Nhu đến đây, giả bày ra dáng dấp lo lắng, hướng Huyền vương vội vàng nói: “Gặp phải Huyền Vương gia thật sự là quá tốt, hôm nay ta cùng với Mẫn muội muội tới Thẩm Hương lâu thưởng thức trà, lại gặp phải kẻ xấu đối với hai người chúng ta bất lợi, lại còn có kẻ phóng hỏa trà lâu, đại quân sự vì cứu hai người chúng ta, lúc này vẫn còn ở lầu ba cùng kẻ xấu giằng co, xin Huyền Vương gia hãy mau cứu đại quân sự.”

“Tẩu tẩu chờ vội, Li liền phái người đi cứu hãn.” Huyền vương mỉm cười, vội vã gọi tùy tùng phía sau lên lầu cứu người, cùng lúc đó có một gã tùy tùng bước đến trước mặt Ôn Nhu, Ôn Nhu liền đề thị vệ ôm ngang Vương Như Mẫn, lửa lớn như thế làm sao có thể lên lầu cứu người, hai người đang muốn từ leo lên, liền thấy bóng dáng giao thủ lầu ba phá cửa sổ ra, một lượt nhảy xuống.

Nghiêm Vô Ly nhìn thấy Huyền vương trong đám người, vội vã đập trên mặt đất nhảy lên đỉnh, lướt qua đỉnh của các gian phòng, chạy trốn, Túc Dạ đang muốn đuổi theo, lại phun một ngụm máu trong miệng ra.

“Đại quân sự đừng đuổi theo!” Ôn Nhu ngăn lại Túc Dạ, không nghĩ tới thân thủ của Nghiêm Vô Ly có thể để cho Túc Dạ bị thương nặng, “Mau tìm chỗ chữa thương cho tốt.”

“Vương phi có bị thương?” Túc Dạ chỉ cảm thấy trong lồng ngực như sóng biển mạnh vậy, rất khó chịu, ngực trần trần co rút đau đớn, hãn tránh thoát một kích trí mạng của Nghiêm Vô Ly, lại không tránh thoát hãn trở bàn tay một kích, một chưởng bén nhọn như vậy liền đánh đến lồng ngực của hãn!

Mà hấn cũng tuyệt đối không để Nghiêm Vô Ly trong vòng nửa tháng có thể chấp hành nhiệm vụ!

“Ta không sao, đại quân sự không cần phải lo lắng cho ta.” Túc Dạ bị thương nặng, mà nàng từ bóng lưng Nghiêm Vô Ly cấp tốc rời đi, nhìn thấy một mảng máu to trên lưng, liền cũng biết Nghiêm Vô Ly nhất định cũng bị thương không nhẹ.

“Mặc dù hiện nay không biết bọn người nào xấu xa tập kích, việc cấp bách là đại phu vì người xem thương thế, Túc Dạ, cách đây trăm mét có một y quán, ta cho người đưa người đến đó xem.” Thanh âm của Huyền vương âm áp hợp thời vang lên, mang theo quan tâm. Túc Dạ lúc này mới phát hiện Huyền vương ở đây, vội vàng dùng kiếm chống khom mình hành lễ: “Túc Dạ gặp qua Huyền Vương gia, không biết Huyền Vương gia ở đây, Túc Dạ thất lễ.”

Huyền Vương gia dĩ nhiên cũng xuất hiện ở nơi này, chỉ là trùng hợp? Đồng thời đối với chuyện của Thẩm Hương lâu không hề có quan tâm, là vì sao?

“Không cần đa lễ, chữa thương quan trọng hơn.” Huyền vương sai người đưa Túc Dạ cùng Vương Như Mẫn mang đi y quán, mình thì cùng Ôn Nhu sống vai đi tới, “Đề tẩu tẩu hoán thân y sam, y phục quần áo trên người tẩu tẩu đều dính vết máu.”

“Đa tạ Huyền Vương gia xuất thủ cứu giúp.” Không giải thích được, Ôn Nhu đối với nam tử bên người có một loại hảo cảm không nói ra được, cũng không phải là thích, cảm thấy cùng hấn nói chuyện với nhau rất là thư thái.

(Luna: Không hiểu nổi luôn, Huyền Vương ngập tràn mùi nguy hiểm mà Nhu tỷ lại có hảo cảm. Nam nhân như vậy mới là đáng sợ nhất.)

“Li không có giúp được gì, tẩu tẩu không cần nói đa tạ.” Huyền vương nghiêng đầu, nhìn gò má của Ôn Nhu, tâm rung động không giải thích được, “Chỉ là kẻ xấu đào thoát vậy, tẩu tẩu vì sao không cho đuổi? Túc Dạ thụ thương, Li có thể để thị vệ đuổi.”

“Sao dám làm phiền Huyền Vương gia, thoát liền chạy thoát cũng may đại quân sự không nguy hiểm đến tánh mạng, sau để quan phủ tra xét là được.” Chỉ là ngày sau Nghiêm Vô Ly nhất định còn xuất hiện, hiện tại không cần đuổi theo, hướng hồ đuổi theo, còn không biết có rơi vào bẫy rập của đối phương hay không.

Nghiêm Vô Ly, tất không phải một mình, phía sau hấn, nhất định còn có người, mà lúc đầu cùng nàng quen biết để cho nàng đem bản thân giao phó cho hấn nói vậy cũng là sớm có dự mưu cũng không phải chỉ là một người Triệu Yên Nhi tùy ý mang đến.

“Tẩu tẩu thực sự là rộng rãi.” Huyền vương khẽ mỉm cười nói, “Chỉ là thân thù của tẩu tẩu thật tốt, trên lưng còn công người mà còn có thể bình yên vô sự tiếp đất, gặp phải kẻ xấu còn có thể lãnh tình như vậy, Li bội phục.”

“Một chút công phu da lông thôi, không đáng được Huyền Vương gia khen.” Ôn Nhu trái lại khiêm tốn, lúc nói chuyện, hai người cũng đi tới y quán, Ôn Nhu hướng Huyền vương khẽ gật đầu, đi đầu bước vào y quán.

Huyền vương nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, như có điều suy nghĩ, đột nhiên có một nghĩ cách đem nàng chiếm lấy vì bản thân đặt vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Tam phương thất thủ (5)

Chương 72-5: Tam phương thất thủ (5)

Editor: Luna Huang

** ba chỗ thất thủ **

“Cái gì? Người không thành công?” Ôn Thế Nghi cả kinh từ trên ghế đứng lên, không thể tin nhìn chằm chằm Triệu Yên Nhi, bởi vì ngạc nhiên, suýt nữa đem bạch ngọc cao túc bôi ở trong tay ném té xuống đất, “Ôn Nhan chỉ là một thứ nữ có cũng được không có cũng không sao người cũng không giải quyết được?”

Triệu Yên Nhi làm việc, Ôn Thế Nghi luôn luôn yên tâm, dường như giống như sự kiện năm đó một dạng, hấn hai người có thể nói là làm được thiên y vô phùng! Còn có đem Ôn Nhu từ Trần Quốc công tử vị gạt sang một bên, kết hảo với Thanh vương, Triệu Yên Nhi đều làm được cực kỳ hợp ý Ôn Thế Nghi, tuy rằng sự kiện kia của Ôn Tâm là ngoài ý muốn, Ôn Thế Nghi vẫn tin tưởng năng lực làm việc của Triệu Yên Nhi, cho nên liền không hề có kỵ đem chuyện Ôn Nhan giao cho nàng, nhưng hôm nay nàng dĩ nhiên nói với hấn, sự tình không thể hoàn thành?

“Lão gia, cũng không phải là ta không muốn nhanh chóng tiễn Ôn Nhan xuống hoàng tuyền, chỉ là ——” Triệu Yên Nhi tự nhiên biết không lý giải Ôn Nhan sẽ động đến bao nhiêu tức giận của Ôn Thế Nghi, nàng làm sao có thể không muốn Ôn Nhan nhanh một chút tìm chết chứ?

“Chỉ là Ôn Nhan tựa hồ sớm đoán được chúng ta sẽ hướng nàng xuất thủ, tiên hạ thủ vi cường!”

“Cái gì?” Hần hầu như không biết nữ nhi bộ dáng không mản thế sự kia, lại có tâm tư như thế? “Ôn Nhan trước đó để thị nữ bên người cầm ngọc trụ thiếp thân của nàng đi tìm Ôn Nhu, nói nếu là giờ lành ngày mai nàng không có xuất hiện, Ôn Nhu liền sẽ ra tay!” Triệu Yên Nhi không có nói rõ, thế nhưng nàng Ôn Thế Nghi nhất định rất rõ ràng, một khi Ôn Nhu muốn điều tra chuyện này, chớ nói Triệu Yên Nhi, đó là bản thân Ôn Thế Nghi, cũng không chịu nổi! Như vậy, tất nhiên sẽ trở ngại tiền đồ của hắn!

“Lão gia, Yên nhi đang vì ngươi suy nghĩ, cho nên không có tùy tiện hạ thủ.” Nếu là lúc trước, Triệu Yên Nhi làm sao sẽ cố kị Ôn Nhan uy hiếp đến nàng chứ, chỉ là hôm nay, nàng biết trong mắt của Ôn Thế Nghi dần dần đã không có sự tồn tại của nàng, nàng liền không thể nâng cao bản thân, mà là đem lợi ích của Ôn Thế Nghi lên đầu, như vậy, Ôn Thế Nghi liền sẽ không trách nàng.

“Yên nhi luôn luôn suy nghĩ cho ta, thật là làm cho ta cảm động.” Ôn Thế Nghi về mặt ủy khuất của Triệu Yên Nhi, đột nhiên cảm giác được bản thân không nên đem tức giận toàn bộ trút lên trên người nàng, dù sao nàng vì hắn mới không dám khinh cử vọng động.

“Yên nhi không vì lão gia, còn muốn vì ai?” Triệu Yên Nhi rất hợp thời rơi lệ xuống.

Lúc này Ôn Thế Nghi lại không có tâm tình dỗ nàng, chỉ là phiền não khoát khoát tay, “Ngươi đi xuống trước đi, việc này ta còn phải nghĩ thế nào cùng Thanh Vương gia nói.”

Ôn Nhan không có giải quyết, hắn nên lấy mặt mũi gì đi gặp Thanh Vương gia?

“Nghe nói không, đại tiểu thư ở bên ngoài cùng người hoan hảo! Đến thịt cũng trộm luôn!”

“Làm sao ngươi biết?”

“Ta hôm nay thay Ngô ma xuất môn mua thức ăn nghe được, bên ngoài bây giờ đầu đường cuối ngõ đều đang nghị luận!”

“Còn có chuyện này?”

“Thảo nào hai ngày này cũng không đại tiểu thư xuất môn, chẳng lẽ là phá không có ý tứ xuất hiện?”

“Hừ! Đại tiểu thư là ai a? Sao không có ý tứ? Còn nói Nhu đại tiểu thư cùng người bỏ trốn là gãy rách là đâm phụ, ta xem đại tiểu thư trong khung cũng là lòi!” Có thị nữ cắn răng nghiêng lợi oán hận nói, hiển nhiên là trong ngày thường chịu không ít nộ khí của Ôn Tâm.

“Đúng vậy, ai kêu nàng trong ngày thường cũng không xem chúng ta là người, hôm nay mọi người đều biết bị hủy danh tiếng, thực sự là ác nhân có ác báo!”

“Ba ——!” Trầm muộn ba tiếng vỗ tay vang lên, đám thị nữ tụ chung một chỗ sắc mặt tức giận đến trắng bệch nhìn Triệu Yên Nhi, sợ đến vội vã đều quỳ trên mặt đất.

Triệu Yên Nhi bất quá là muốn đến Hoán Tâm viện nhìn Ôn Tâm, trên đường đến Hoán Tâm viện nghe được để cho nàng khiếp sợ, thế nào không để cho nàng trong cơn giận dữ?

Chu Ma không phải nói xử lý sạch sẽ sao? Làm sao sẽ truyền đến hạ nhân trong phủ nhà mình đều biết rồi? Ôn Nhu, nhất định là Ôn Nhu con tiện nhân kia!

Triệu Yên Nhi không kịp xử trí thị nữ, lập tức vòng trở về tìm Ôn Thế Nghi!

Thanh vương phủ.

Thanh vương một cước đạp nam tử từ quỳ gối trước mặt, gương mặt giận không kềm được.

“Vương gia bớt giận! Thuộc hạ chưa hoàn thành nhiệm vụ vương gia giao cho, cam nguyện bị phạt!” Thế nhưng ai nào biết Bạch vương phi cư nhiên khó đối phó như vậy, chưa hoàn thành nhiệm vụ không nói, còn liên lụy một đám huynh đệ! Có thể thời gian là bọn hắn đang muốn tặng đi đối phó Bạch vương phi, Huyền Vương gia xuất hiện! Bọn họ vô luận như thế nào cũng không dám đối với Huyền Vương gia xuất thủ, cho nên mới phải tay không mà về.

“Vậy Vương Như Mẫn xử lý sạch sẽ không?” Cư nhiên để Ôn Nhu chạy thoát! Hắn thế nhưng đang chờ nữ nhân kia nằm ở dưới thân hắn hưởng hắn cầu xin tha thứ, dĩ nhiên để cho nàng chạy thoát? Cái này hỏi làm sao hắn không giận cho được.

“Cái này...” Nam tử hung hăng nuốt hớp nước miếng, chia vào lửa giận của Thanh vương, không dám nói tiếp.

“Cút! Thùng com! Thùng com!” Thanh vương tức giận đến tức giận đến gân xanh nổi lên trên trán, hung hăng trên người nam tử đạp mấy cái, “Các ngươi người nhiều như vậy, thậm chí ngay cả hai nữ nhân hai nữ nhân cũng đối phó không được! Lại còn có mặt mũi trở về gặp bốn vương? Cút! Đừng để bốn vương thấy ngươi nữa!”

Vương Như Mẫn cư nhiên cũng không có chết!! Lưu lại nàng chính là tai họa! Qua chuyện hôm nay nàng càng không thể giữ lại! Vương Như Mẫn, phải chết!!

Nghĩ như vậy, Thanh vương nhìn nam tử, quát dẹp đường: “Trở lại!”

“Vương gia còn có gì phân phó?” Nam tử chờ đợi lo lắng, vương gia không có giết hắn đã là nhân từ, như thế nào sẽ gọi hắn trở lại, là hối hận để hắn đi, muốn lấy mạng hắn rồi?

“Sang đây.” Thanh vương nặng nề phân phó nói, sau đó đến gần rồi bên tai nam tử, thấp giọng phân phó chút gì.

Nam tử rõ ràng cả kinh, lại không dám chống lại, chỉ có thể vâng theo.

“Sau khi chuyện thành công, tự có thưởng.” Người không nên lưu, tuyền không thể lưu, về phần Ôn Nhu, lần này thất thủ, hắn còn biện pháp đem nàng lấy trở về!

Lúc nam tử lui ra, Thanh vương đang muốn đến hậu viện chà đạp đám nữ nhân nhỉnh nọt, thần sắc quân gia hốt hoảng chạy vào.

“Chủ tử, Trần Quốc Công phủ truyền đến nói, là chỗ của Trần Quốc Công phủ không có thành công! Đặc biệt hướng chủ tử xin chỉ thị, kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?”

“...!” Quân gia không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu vào lửa giận của Thanh vương, chỉ thấy Thanh vương nắm chặt song quyền, nhân thần dữ tợn đến đáng sợ, âm u nói, “Đi chuyển cáo Ôn đại nhân, mặc kệ hắn dùng biện pháp gì, nữ nhân kia tối nay nhất thiết phải chết!!”

Lam vương phủ.

“Nói như vậy, ngươi không có chính tay tiễn nàng xuống hoàng tuyền?” Lam vương dựa nghiêng ở tháp khắc hoa, nhìn Nghiêm Vô Ly quỳ một chân xuống đất, ngực máu ồ ồ chảy, sắc mặt trắng bệch, vì thiếu mi, lạnh lùng hỏi.

“Cũng không phải là thuộc hạ nghịch chủ thượng, mà là Túc Dạ bên cạnh Bạch vương gia cũng ở đó, che chở Bạch vương phi, thuộc hạ không có thể hạ thủ,” Nghiêm Vô Ly nhịn đau, cắn răng hỏi đáp.

“Thật không?” Lam vương chăm chú nhìn hai mắt Nghiêm Vô Ly, “Những câu ngươi nói đều là thật?”

“Thuộc hạ không dám lừa gạt chủ thượng.”

“Muốn ngươi không dám gạt ra, Vô Ly ngươi thế nhưng không nghĩ đến hậu quả khi làm ta nóng giận rồi.” Lam vương hạ tháp, xích đi tới trước mặt Nghiêm Vô Ly, cúi người tự mình đỡ Nghiêm Vô Ly dậy, trong mắt như đau lòng, “Đến tháp này, ta thanh lý vết thương cho ngươi.”

“Không dám phiền chủ thượng tự mình động thủ!” Nghiêm Vô Ly lui về sau một bước.

“Vô Ly đây là đang cự tuyệt ta sao?” Lam vương hướng Nghiêm Vô Ly xè gần một phần, “Phải biết rằng ngươi như vậy, ta rất đau lòng.”

“Thuộc hạ không dám.”

Trong con ngươi Lam vương mang theo tiểu ý, lại đem Nghiêm Vô Ly ôm ngang lên, bỏ vào tháp!

“Nếu Vô Ly nhiệm vụ thất bại, như vậy lần sau ta liền để Kham Diệc xuất thủ.” Lam vương vén tóc của Nghiêm Vô Ly lên, cười nhạt một tiếng, “Cũng đỡ phải ta vì ngươi đau lòng.”

Thế nhưng cười như vậy, trong mắt Nghiêm Vô Ly cũng mang theo băng lãnh cùng sát ý, để hắn cực sợ.

—— đề lời nói bên ngoài ——

Tồn cáo đang thiêu đốt, tâm tình vô hạn thương...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thùy đích ôn nhu

Chương 73-1: Thùy đích ôn nhu

Editor: Luna Huang

** thầy thuốc con giận **

Ôn Nhu cùng Túc Dạ trở về Bạch vương phủ, cảm thấy hôm nay nhất thiết phải cùng Bạch vương gặp mặt, liền hướng Túc Dạ nói xin lỗi: “Đại quân sự,

tuy rằng trên người người có thương tích, thế nhưng ta hiện nay nhất thiết phải gặp vương gia, còn phải phiên đại quản sự thay truyền báo.”

Túc Dạ cũng thay đổi thái độ bình thường, khó có được đối với Ôn Nhu cười cười, “Túc Dạ là người tập võ, chút tiểu thương không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi hẳn, trái lại gia cho phép Vương phi có thể tùy thời đi gặp hắn, không cần Túc Dạ đến đó truyền báo trước.”

“Hôm nay những người đó, là vì Ôn Nhu mà đến, trái lại làm phiền hà đại quản sự.”

“Vương phi nói quá lời, Túc Dạ cũng là phụng mệnh bảo hộ Vương phi, tại sao nói đến liên lụy, Vương phi muốn gặp gia, Túc Dạ liền dẫn Vương phi đi.”

“Làm phiên đại quản sự.” Ôn Nhu hướng Túc Dạ khẽ gật đầu, “Về phần chỗ của Mẫn muội muội, còn cần đại quản sự đi đầu chiêu cố, hôm nay đại phu vì Mẫn muội muội, thỉnh đại quản sự sai người đi mời tới.”

“Vương phi yên tâm.”

Vẫn là chiếu theo phương thức hai lần trước, Ôn Nhu dùng miếng vải đen che mắt, đi tới hai tầng lầu các của Lãnh Triệt mới gỡ miếng vải đen xuống, theo Túc Dạ lên hai tầng lầu, Túc Dạ nhẹ nhàng gõ cửa gỗ đang đóng chặt, “Gia, Vương phi xin gặp.”

“Thỉnh Vương phi vào đi.” Cách cửa, âm thanh nhàn nhạt của Lãnh Triệt nhẹ nhàng từ trong phòng truyền đến, Ôn Nhu liền đẩy cửa mà vào.

Lọt vào trong tầm mắt đó là án thư, Lãnh Triệt đang ngồi ở sau án thư, trước mặt án thư còn có sách cùng chiết tử hoàn toàn che hắn, hai bên án thư, là lò than, trước án thư, ngay giữa phòng, cũng có một lò sưởi.

Bên ngoài, ngoại trừ bên trái có một gian nhỏ, giá sách bày đầy gian nhà, trên giá sách để ngập sách, đây cũng là thư phòng của hắn đi? Thực sự là so với tầng thư lâu của Bạch vương phủ còn giống tầng thư lâu hơn.

(Luna: Triệt ca là một sách)

Ôn Nhu tiến đến, Lãnh Triệt cũng không ngẩng đầu lên, cách chòng sách cao trước mặt, nhẹ giọng hỏi: “Vương phi đã trở về? Còn hảo?”

“Vương gia là đoán được hôm nay Ôn Nhu xuất môn, tất sẽ phải chịu kẻ xấu tập kích, cố để đại quản sự ở bên hầu hạ Ôn Nhu sao?” Nam nhân này, là cái gì cũng đoán được? Ôn Nhu đứng ở lò sưởi to trong phòng, cũng nhàn nhạt nói.

“Vương phi bình yên vô sự không phải tốt nhất sao? Không cần biết ta có đoán được hay không.” Lãnh Triệt nói xong, đột nhiên cảm giác được đột nhiên cảm giác được ngực chấn động hít thở không thông, liền vội vàng đem bút đặt lên nghiêng mực, ôm ngực ho ra tiếng.

Nghe Lãnh Triệt ho khan, sắc mặt của Ôn Nhu chìm một phần, thẳng đi tới án thư, nhìn sắc mặt tái nhợt của Lãnh Triệt, lạnh lùng nói: “Vương gia, xin đem tay người cho ta.”

“Vương phi muốn làm gì? Khụ khụ ——” Cảnh giác, là hắn vô thì vô khác đều cần chú ý.

“Bắt mạch.” Ôn Nhu cũng nói rất ngắn gọn, khẩu khí băng lãnh, nàng đã biết nam tử đẹp đến giống trích tiên vậy bị nàng đụng tới sẽ có đáng đáp xấu hổ, tự nhiên phải nói rõ.

Như vậy, Lãnh Triệt dựa vào trên ghế dựa, đưa cổ tay cho Ôn Nhu, Ôn Nhu nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn như vậy, đáy lòng dâng lên tức giận nhợt nhạt, nhìn thấy giá bút lông trên bàn, trực tiếp đưa tay lấy giá bút lông đặt dưới vào cổ tay của Lãnh Triệt để làm gối chân mạch, Lãnh Triệt nhìn thấy Ôn Nhu dĩ nhiên bút lông của hắn cứ như vậy vứt một bên, thẳng lưng muốn đem bút lông cất xong, nhìn thấy Ôn Nhu hướng hắn lộ ra ý tứ hàm xúc cảnh cáo.

“Vương gia, không biết lúc bắt mạch phải ngồi ăn tĩnh sao?” Ôn Nhu tuy là cười nhạt một tiếng, mệnh lệnh vọt ra miệng là mười phần.

Lãnh Triệt không nói gì, cũng không có tức giận, chỉ là không nói một lời lại dựa vào trên ghế dựa.

Ôn Nhu tiếp tục nghe mạch đập của Lãnh Triệt, sắc mặt bộc phát âm trầm, nhìn gương mặt đẹp không thể tả của Lãnh Triệt, lạnh lùng hỏi: “Vương gia, người mấy ngày không có chợp mắt.”

“Ba ngày.” Lãnh Triệt dừng một chút, lại nói, “Hai đêm.”

Lời của Lãnh Triệt vừa dứt, liền cảm giác nguyên bản ngón tay nhẹ nhàng đặt trên cổ tay của mình bỗng nhiên cố sức, năm ngón nắm thật chặt trên cổ tay của mình, còn có thể cảm nhận được móng tay của nàng đâm vào da thịt của hắn, không khỏi ngược mắt nhìn người đối diện.

“Vương gia trái lại thành thực,” Ôn Nhu có chút hận hận nói, không khỏi tăng thêm lực đạo trong tay, dùng sức kháp cổ tay của Lãnh Triệt, “Vương gia nếu thật xem mạng của mình không phải là mạng, thỉnh cùng Ôn Nhu nói, Ôn Nhu cũng không tiếp tục lãng phí thần vi vương gia trừ độc.”

Nam nhân này! Đầu tiên là không để ý giá lạnh đi tham gia hoàng yến, lúc trở lại hấp hối! Nàng là vì hắn cả đêm trừ độc, hôm nay hắn còn dám ba ngày hai đêm không ngủ! Hắn cho rằng thân thể của hắn giống người bình thường có thể lẩn qua lẩn lại sao? Coi như là người bình thường, ba ngày hai đêm không ngủ sợ cũng là chống đỡ không được, huống chi là hắn?

Trong nháy mắt Ôn Nhu thật cảm thấy mình cứu người không nên cứu, quả thực chính là đang lãng phí tâm tình của nàng!

“Vương phi thế nào lại nói như thế?” Lãnh Triệt bắt được đáy mắt Ôn Nhu dần dần tức giận lên cao, nàng tức giận? Vì sao? Cũng bởi vì hán ba ngày hai đêm không có chớp mắt sao?

“Lấy trí tuệ của vương gia, tin tưởng không cần Ôn Nhu nói rõ, vương gia cũng sẽ biết được.” Cái này có phải là thân thể của hán hay không? Thật là ngại mạng của mình quá dài?

“Bất quá ba ngày hai đêm không chớp mắt, không chết được.” Lãnh Triệt cố sức thu hồi tay mình, “Hàng tháng như vậy, Vương phi có gì kinh hãi như vậy?”

Lãnh Triệt cúi đầu nhìn trên cổ tay của mình thăm ra xuất huyết của dấu móng tay dấu móng tay, máu quang nặng nề, nữ nhân này, cũng lạ, hán mấy ngày không chớp mắt là chuyện thường, phát cái điên gì, nếu không nhìn nàng đối với hán có ân, hán sớm đã đem nàng ném đi rồi, còn tùy vào nàng ở chỗ này chất vấn hán, thật là một nữ nhân không biết tốt xấu.

Ôn Nhu bị lời nói của Lãnh Triệt khiến cho ngẩn ra, sau đó cảm thấy một trận chịu không nổi, kinh hãi như vậy? Vì hán? Thật không ngờ hán nghĩ ra được một hình dung từ như vậy, thế nhưng, hàng tháng như vậy, khó trách thân thể hán suy nhược như thế.

“Đúng, vương gia người là không chết được, thế nhưng cũng bởi vì người không sợ chết như thế, Túc Dạ cứ cho là chỉ còn nửa cái mạng, cũng còn muốn hầu hạ cái người không sợ chết này.” Thật là làm cho nàng không hiểu, vốn là muốn cùng hán hảo hảo nói chuyện, nhưng hán tự chính ra cái này, xem ra hiện nay nếu không trước vì hán trừ độc, sợ không quá mấy canh giờ hán sẽ ngã xuống, chuyện quan trọng như vậy, nàng há có thể để hán rồi ngã xuống.

Thực sự là, hỗn đản!

Ôn Nhu chưa từng có mở miệng mắng qua bệnh nhân của mình, Lãnh Triệt này, quả thực chính là bệnh nhân không cho nàng bớt lo!

“Túc Dạ bị thương?” Lãnh Triệt ngược mắt nhìn phía Ôn Nhu, cư nhiên có thể đem Túc Dạ làm bị thương, xem ra đối phương thân thủ không thể khinh thường.

“Thụ thương thì như thế nào, muốn tới hầu hạ vương gia người?” Ôn Nhu châm chọc nói.

“Ta không cần Túc Dạ đến đây hầu hạ.”

“Bản thân Vương gia không cần Túc Dạ đến hầu hạ, Ôn Nhu không thể không không gọi Túc Dạ đến hầu hạ người.” Trong Ngõa Phủ Lôi Minh, nàng có thể gọi được bất luận kẻ nào.

“Vương phi muốn làm chi?” Nữ nhân này, muốn làm cái gì?

“Chuẩn bị nước nóng, vì vương gia trừ độc.” Lễ nào để bản thân nàng đi nấu nước nóng sao, chuyện cười.

“Hôm nay ta không có bệnh.” Không phải mấy ngày trước mới trừ qua độc sao? Hôm nay hán vẫn chưa cảm thấy có gì không khỏe.

“Vương gia quả nhiên là xem cảm giác của mình là tốt, vậy vì sao vương gia lại có thể ho khan, lại có thể bị đau ngực?” Ánh mắt Ôn Nhu thẳng tắp nhìn chăm chăm Lãnh Triệt, “Mới vừa rồi Vương gia cảm thấy ngực hít thở không thông co rút đau đớn?”

Nàng thế nào biết được? Lãnh Triệt nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

“Nếu là như vậy, xin mời vương gia không nên nhiều hơn nữa, hiện nay, Ôn Nhu là thầy thuốc, vương gia bất quá là bệnh nhân do Ôn Nhu chữa trị, bệnh nhân cần nghe lời thầy thuốc, đạo lý này vương gia là biết được.” Thành bại liên tại tối nay, nàng còn cần Lãnh Triệt hỗ trợ, dù sao hôm nay nàng thể đơn lực bạc, nếu muốn diệt trừ hết đám tiểu nhân, nhất thiết phải dựa vào hán.

“Hắc y.” Lãnh Triệt không có trả lời câu hỏi của Ôn Nhu, mà là thoáng nói ra một cái tên.

Lát sau, chỉ nghe tiếng gõ cửa, một hắc y nữ tử liền xuất hiện ở trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: CHƯƠNG 73.2: THÙY ĐÍCH ÔN NHU

** vì ai tức giận **

Lãnh Triệt không có hắc y, mà là đưa mắt dừng lại trên người Ôn Nhu, thân nhiên nói: “Vương phi muốn chuẩn bị cái gì, chỉ cần nói với hắc y, không cần

làm phiền Túc Dạ.”

Chỉ thấy hắc y hướng Lãnh Triệt khom mình hành lễ, liền không nói một lời đứng ở một bên chờ Ôn Nhu phân phó.

“Làm phiền cô nương chuẩn bị hai thùng nước nóng to, cảnh nhanh càng tốt.” Ôn Nhu nhìn hắc y hai mắt vậy không có tiêu cự, tâm trạng ngẩn ra, nàng nhìn không thấy?

Hắc y hướng Ôn Nhu khom người gập đầu, liền lui ra ngoài, nhất cử nhất động, chút nào nhìn ra nàng là bị mù, đây nên nói là không có thị lực thì thính lực và bén nhạy không.

Ôn Nhu quay đầu lại, Lãnh Triệt như trước cầm bút lông, trên giấy Tuyên Thành viết gì đó, Ôn Nhu thực sự là muốn cho hắn một cái tát, hắn thật coi lời nàng mới vừa nói như gió thổi bên tai? Thực sự là một nam nhân khiêu chiến tính kiên nhẫn của nàng.

Ôn Nhu không chút suy nghĩ liền đoạt lấy bút lông trong tay Lãnh Triệt, hướng hắn khẽ cười nói: “Vương gia, có thể nhớ kỹ lời Ôn Nhu đã nói qua, đừng làm khó thầy thuốc?”

Ánh mắt của Lãnh Triệt phút chốc lạnh một phần, chậm rãi ngước mắt về mặt nụ cười của Ôn Nhu, hai tròng mắt nheo lại, lạnh lùng nói: “Vậy Vương phi cũng biết sức nhẫn nại của một người là có hạn?”

Chưa từng có người dám cướp đi đồ từ trong tay hắn, nàng là người đầu tiên, nàng thực sự là dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hắn, hắn không bỏ qua bất kỳ người nào dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hắn.

“Những lời này, Ôn Nhu cũng muốn hỏi vương gia.” Tuy rằng đã thấy rõ sát ý trong con ngươi của Lãnh Triệt, Ôn Nhu không sợ hãi chút nào, hắn tức giận? Nàng tức giận hơn.

Lãnh Triệt chính muốn nói cái gì, đầu quả tim hít thở không thông co rút đau đớn lại lần nữa truyền đến, so với mới vừa rồi còn khó nhịn hơn gấp trăm lần, Lãnh Triệt nhịn không được nằm trên án thư, Ôn Nhu nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng thầm mắng thực sự là làm bậy không thể sống, vốn muốn cho hắn nếm thêm nhiều tư vị như vậy, nhìn hắn sau này còn dám tự cho mình là đúng nữa không, thế nhưng nghĩ lại, nếu hắn tiếp tục co rút đau đớn như vậy sẽ ngắt, nàng cũng không thể để hắn lúc này đã bất tỉnh.

Nghĩ như vậy, Ôn Nhu giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt lưng của Lãnh Triệt đang run nhè nhẹ, mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn là thân nhiên nói: “Nhịn một chút, có nước ta mới có thể giúp ngươi trừ độc.”

Chỉ là, khi tay của Ôn Nhu va chạm vào lưng của Lãnh Triệt, thân thể hắn đột nhiên cứng đờ, sau đó theo trên lưng động tác nhu nhẹ nhàng, hắn cảm giác được ngực không đau đớn như vậy.

Nhưng mà, ngực lại phảng phất như có một dòng nước ấm chạy thẳng qua, làm hắn muốn đẩy nàng ra, rồi lại luyến tiếc để mềm nhẹ như vậy rồi khỏi hắn.

Trong lúc nhất thời, luôn luôn từ chối người chạm vào hắn, an tĩnh để Ôn Nhu vỗ nhẹ lưng hắn. Mà để Ôn Nhu kinh ngạc chính là kinh ngạc chính là, thân thể của Lãnh Triệt, lạnh như băng tuyết, cách y sam nàng cũng có thể cảm giác được thân thể hắn lộ ra lãnh ý, thảo nào, ba lò sưởi xung quanh hắn, thế nhưng, Lục Hồn Quy chi độc, cứ cho là mang theo hàn ý, lại cũng sẽ không để thân thể của con người bằng hàn như vậy.

Hai lần trước vì hắn trừ độc, mặc dù nàng có thể cảm nhận được hàn ý trên người của hắn, nhưng không giống hôm nay, chuyện gì xảy ra?

Sau một lát, hắc y lại xuất hiện, khom người nói: “Gia, Vương phi, nước nóng đã chuẩn bị tốt, thỉnh gia cùng Vương phi dời bước xuống phòng ngủ dưới lầu.”

Nước nóng tới đúng lúc, có thể giúp hắn sớm giải đi hàn băng trong cơ thể trước, nếu băng lãnh như trước, chỉ sợ là. . .

“Như vậy, liền thỉnh vương gia dời bước dưới lầu, có thể cần Ôn Nhu nâng đỡ?”

“Không cần.” Lãnh Triệt đứng lên, cự tuyệt hảo ý của Ôn Nhu, thẳng đi xuống lầu dưới.

Hắc y dấy lên thơm mát, đang lúc chinh phòng ngủ tỏa khắp hương thơm nhàn nhạt, hắc y vì Lãnh Triệt đẩy cửa phòng ra, cúi đầu ở bên cung kính nói: “Vương phi lúc cần đổi nước nóng, kêu hắc y là được.”

Ôn Nhu gập đầu một chút, đợi Lãnh Triệt cùng Ôn Nhu vào phòng, hắc y nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Gian nhà bên trái, sa trường rủ xuống đất, thùng nước tắm nước nóng bốc hơi nóng.

Mâu quang của Lãnh Triệt lạnh lùng nhìn nhiệt khí lên cao, hai gò má không tự chủ ứng đỏ, lần trước hắn ở trong vô ý thức nàng vì hắn trừ độc, hắn có thể làm bộ không thèm để ý, thế nhưng lần này, muốn hắn trước mặt nàng tự mình cởi thất lưng cởi áo?

Mà Ôn Nhu cũng không thèm nhìn hắn, thẳng đi tới bàn tròn ngay giữa phòng ngồi xuống, đem tay áo xuất ra cầm bạch túi, thân nhiên nói: “Vương gia xin hãy cởi áo ra ngồi vào trong thùng nước tắm, Ôn Nhu vì vương gia châm cứu.”

Thế nhưng sau một lúc lâu, Ôn Nhu không có nghe được động tĩnh Lãnh Triệt dời bước, không khỏi ngẩng đầu nhìn phương hướng của Lãnh Triệt, chỉ

thấy Lãnh Triệt vẫn như cũ đứng tại chỗ, nhân thần lạnh lùng, hai gò má cực không nề tình nổi lên phi sắc.

Lại nữa rồi, Ôn Nhu không khỏi mỉm cười, đem mặt quay sang chỗ khác, dùng miệng trấn an: “Vương gia yên tâm, Ôn Nhu tuyệt không nhìn vương gia lâu.”

Ánh mắt của Lãnh Triệt càng lạnh hơn một phần, nàng dĩ nhiên cho rằng, hấn là sợ nàng xem thân thể của chính mình? Hấn là đối với nữ nhân chống cự cảm, lại không có nghĩa là hấn sợ nữ nhân, Lãnh Triệt hấn, sợ cái gì, cũng sẽ không sợ nữ nhân.

Nữ nhân... Lãnh Triệt giờ tay lên che tim của mình, nếu không phải nữ nhân kia, hấn lại như vậy?

Mâu quang lạnh lùng, Lãnh Triệt không hề tự hỏi bất luận cái gì, dứt khoát đem toàn bộ y phục trên người trút xuống, đập lên ghế đầu, bước vào trong thùng nước tắm, sau đó ngồi xuống.

Nghe được tiếng nước, Ôn Nhu đứng dậy cảm giá cảm nên bước qua, vén lên sa trướng, vòng qua phía sau Lãnh Triệt, đi tới trước mặt hấn.

Chỉ thấy Lãnh Triệt đem đặt lên cạnh thùng nước tắm, hai mắt nhắm lại, phi sắc trên hai gò má đang dần dần lui bước.

Đối mặt với Lãnh Triệt trần như nhộng, xương quai xanh hoàn mỹ, gương mặt tuyệt mỹ, trước ngực đầy đặn, mặt Ôn Nhu không đỏ tim không đập mạnh, cầm lấy ngân châm, ghim vào trong lòng ngực của Lãnh Triệt.

Bởi vì, giờ này khắc này, ở trong mắt nàng, người trước mặt nàng ai cũng không phải, chỉ là người bệnh của nàng, cần nàng cứu trị, nàng nhất thiết phải hết sức chăm chú, mới không làm kiều ngạo của thầy thuốc thất vọng.

Thời gian Ôn Nhu ghim cây châm đầu tiên, Lãnh Triệt chậm rãi mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc của Ôn Nhu, không có nàng đáng tuổi cười thường ngày nàng giả vờ tạo nên, mà là gương mặt bình tĩnh thong dong, nàng như vậy, hình như mới thật sự là nàng.

Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu hết sức chăm chú dần dần xuất thần, mà giờ này khắc này Ôn Nhu, trong mắt căn bản không có hấn, nàng chỉ chuyên chú ghim ngân châm trên tay mình, đó là đến Lãnh Triệt không cảm giác được.

Lòng của Lãnh Triệt hơi rung động, một loại cảm giác nói không ra lời, rất ấm, vài lần nhìn thấy nàng, nàng cũng sẽ cho hấn hấn một loại cảm giác được quan tâm..

Quan tâm? Lãnh Triệt bị ý nghĩ của chính mình làm cho ngờ ngẩn, nàng, là quan tâm hấn? Thực sự quan tâm hấn sao?

Rồi lại cười khô, quan tâm.. Thiên hạ này, lại có sẽ thực sự quan tâm hấn? Mà nàng giả cho hấn, vốn là bị buộc bắt đắc dĩ, sao lại quan tâm hấn, hấn thú nàng, cũng không phải thật tâm, nói đến quan tâm, càng không thể nói được.

Đến nay chưa lập thủ thê, trừ mình chống cự nữ tử, cũng bởi vì không người dám giả cho hấn mặc dù tuổi còn trẻ, thân thể cũng đã như người gần đất xa trời, giả cho hấn, không khác gì phải làm quả phụ, nữ tử nào nguyện ý? Mà phu nhân trong phủ này, nếu không phải bị xem là một con cò, ai nguyện ý bước vào Bạch vương phủ này?

Hấn chẳng bao giờ cảm thấy còn có người nào sẽ thật tình quan tâm hấn, chớ nói chi là nữ tử.

Mà nàng, là hư tình giả ý? Hay là thật tâm thực lòng?

Thôi, tánh mạng của hấn, có người quan tâm hay không để không đáng nói, cuối cùng hấn chỉ có thứ bản thân sở hữu mà thôi, bao gồm cả sinh mạng cùng lâu dài của Đại Di, bất quá là kẻ để người khác thương hại, không bằng cô độc.

Lúc trông mắt Lãnh Triệt suy nghĩ, Ôn Nhu đã ghim kim xong, lại chuyển người sang trước người hấn, nhìn hấn nói: “Vương gia, giờ mười ngón lên.”

Lãnh Triệt ngược mắt, một đôi đồng tử đen kịt con ngươi sáng ngời tầm mắt của hấn, phảng phất như một viên đá roi trên mặt hồ tĩnh lặng, giạt mình trợn trợn rung động.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: CHƯƠNG 73.3: THÙY ĐÍCH ÔN NHU

** Ôn Nhu của ai **

Lãnh Triệt cũng bất động, Ôn Nhu không nhìn hấn, trực tiếp đưa tay thả vào trong nước, cầm lên tay trái của hấn, cảm giác lạnh lẽo khiến Ôn Nhu nhin không được hơi nhủu mi tâm.

Thân thể của hắn, ngâm mình ở trong nước nóng, cứ nhiên, lạnh như vậy?

Mà ở thời gian Ôn Nhu nắm cổ tay của Lãnh Triệt, Lãnh Triệt tự nhiên muốn thu hồi tay, lại bị Ôn Nhu cố sức nắm không cho hắn thu hồi, một đôi đồng tử lại ánh mắt sáng ngời bình tĩnh nhìn hắn, âm thanh Ôn Nhu xuất ra miệng ngay cả mình cũng không có dự liệu đến, phảng phất lộ ra thương yêu quan tâm: “Đừng nhúc nhích, nhìn một chút là tốt rồi.”

Bởi vì đầu ngón tay của Ôn Nhu truyền đến cảm giác mát trong nháy mắt, trong nước nóng đồng thời cảm thụ được cảm giác nóng lạnh hai loại giao thoa, không khỏi nhớ lại lời của Lãnh Hạo.

Bởi vì tâu tâu là người đầu tiên đối tốt với đại ca...

Thân thể bị tàn phá như vậy, cũng không có người đối tốt với hắn, thật là một loại tư vị thế nào, nàng biết cảm giác không người quan tâm là một loại cô độc thế nào, cho nên thời gian nghĩ đến câu nói này, nàng cảm giác được hắn cùng với nàng tương tự, bất tri bất giác liền muốn quan tâm hắn nhiều hơn một chút.

Mà lời của Ôn Nhu, phảng phất như có dùng cổ ma lực, để Lãnh Triệt không chống cự được, liền tùy ý nàng giơ tay của mình, sau đó hướng hắn ôn nhu bảo hắn nhìn một chút là tốt rồi.

Nhưng mà, vền vẹn cử động vì bất tức đạo cùng câu lơ đãng này nói như vậy, trong lòng Lãnh Triệt tạo thành trước nay chưa có rung chuyển, hắn phảng phất có thể nghe được thanh âm của lòng mình.

Tay đứt ruột xót, khi Ôn Nhu dùng ngón châm trong tay đâm vào đầu ngón tay của Lãnh Triệt, hắn vốn nên đau đớn khó nhịn, thế nhưng hắn mặt không đổi sắc, đó là nháy mắt một chút cũng không có.

Đợi khi Ôn Nhu đem mười cây ngón châm đều đâm vào mười ngón của Lãnh Triệt, đem tay hắn khẽ đặt ở trên thành thùng tắm, rút ra chủy thủ trong ngực, nhìn trên cổ tay trái của mình đã có một vết , không chút do dự rạch ra một vết thứ hai.

“Uống.” Ôn Nhu đem máu ở cổ tay đưa đến trước mặt Lãnh Triệt, thấy Lãnh Triệt chỉ là nhìn vết máu trên cổ tay nàng, không hề có ý động, Ôn Nhu liền lạnh lùng giọng ra lệnh: “Uống, không nên lãng phí máu của ta.”

Khi giọt máu từ cổ tay của Ôn Nhu chảy xuống, rơi vào trong nước tắm, Lãnh Triệt há mồm ngâm vào cổ tay trắng nõn của Ôn Nhu, để mùi tanh của máu tràn ngập trong cổ họng của mình.

“Vương gia, khẩu hạ lưu tình, chớ đem máu của ta hút cạn.” Máu quang của Ôn Nhu không đổi sắc, cực kỳ không nể tình nói, nam nhân này, không uống liền sẽ không uống, muốn uống dĩ nhiên uống lợi hại như vậy, cũng không biết nhả ra.

Đứt lời, Ôn Nhu đem cổ tay của mình từ trong miệng Lãnh Triệt kéo ra ngoài, còn có thể thấy dấu răng nhọt nhọt trên cổ tay, quả thực có chút dờ khóc dờ cười, nam nhân này, thật đúng là trong ngoài không đồng nhất.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, biểu tình trên mặt Ôn Nhu cũng lạnh lùng, không nhìn nữa vết máu máu trên tay mình, đem ngón châm đâm trong mười đầu ngón tay của Lãnh Triệt không chút nào nhu tình rút ra, máu không ngừng ở mười đầu ngón tay chảy ra, sau đó mới gỡ những ngón châm trên người của hắn xuống, dùng tay phải ấn vết máu trên cổ tay trái, ôn hoà nói: “Thỉnh vương gia chuẩn bị đứng lên, Ôn Nhu phải gọi hắc y tiên đến hoán nước nóng.”

Lãnh Triệt cũng đầu ngón tay của bản thân, máu quang lạnh lùng, độc tố trong cơ thể của hắn, lại trầm trọng hơn rồi?

Ôn Nhu dứt lời, đi tới cửa, hướng ra ngoài kêu một tiếng “Hắc y”, sau một lát liền có hai hắc y nam tử mang thùng nước nóng to tiến đến, đến thùng tắm trước mặt Lãnh Triệt xuống, sau đó khom người lui ra ngoài.

Tuy rằng hai người từ đầu đến cuối đều là cúi đầu, thế nhưng Ôn Nhu vẫn là tinh tường thấy trên mặt thấy bọn họ, ám nưu sắc hiện ra chữ, Ôn Nhu có chút kinh hãi, bởi vì, trong trí nhớ, chữ trên mặt của bọn họ, cũng không phải là văn tự Di quốc, mà là văn tự Hải quốc!

Phong chi đại lục, vẫn như cũ tồn tại nô lệ, mà tiêu chí của nô lệ, là trên mặt bọn họ có khắc chữ, hai người kia, rõ ràng cho thấy là nô lệ của Hải quốc! Trong Bạch vương phủ lại có nô lệ của Hải quốc?

Ôn Nhu phỏng đoán không ra, tâm tư của Bạch vương rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu? Dĩ nhiên nuôi dưỡng nô lệ Hải quốc, nguyên nhân cùng mục đích là cái gì?

Đứng ở ngoài sa trường Ôn Nhu lại lần nữa nghe được thanh âm của nước, xuyên thấu qua sa trường nhìn đến Lãnh Triệt ngồi xuống trong một thùng nước khác, lại xô sa trường đi vào, kéo một cái ghế tròn ngồi bên thùng tắm, đem tay trái của mình đặt vào trong nước tắm.

Huyết sắc, dần dần hiện ra trong nước trong suốt.

Lãnh Triệt cúi đầu nhìn nước nóng dần dần bị huyết sắc dính vào, tim đập dị dạng, mở miệng thần nhiên nói: “Da của Vương phi mềm mại như vậy, bị hủy như vậy không cảm thấy đáng tiếc sao?” Thời gian nàng rạch ra cổ tay mình, hắn rõ ràng nhìn thấy tay nàng còn lưu lại dấu vết, những thứ này, đều là vì hắn mà lưu lại trên da thịt trắng nõn của nàng, có vẻ cực kỳ xấu xí, hôm nay, không ngờ lại vì hắn mà rạch thêm vết thứ ba vì hắn trừ độc.

“Vương gia là phu của Ôn Nhu, chỉ cần vương gia không ngại, Ôn Nhu liền không cảm thấy xấu xí.” Ôn Nhu nhẹ nhàng cười, từ bên biên gò má nhìn

Lãnh Triệt, nói xong vẫn đậm phong khinh.

Trong lòng cũng không khỏi lại lần nữa cảm thán, nam nhân này thật là đẹp đến cực hạn, thế nào là chưa từng được người quan tâm?

“Ta tự nhiên sẽ không ghét bỏ, Vương phi lấy phương thức như vậy cứu ta, không cảm thấy làm tổn thương bản thân?” Vì cứu hấn mà tổn thương bản thân, đến nay hấn chưa từng gặp phải một người như vậy, nàng, dĩ nhiên là người đầu tiên.

“Nghe giọng của vương gia, đây là đang quan tâm Ôn Nhu sao?” Ôn Nhu không trả lời vấn đề của Lãnh Triệt, mà là dùng tay phải cố sức đè xuống máu trên cổ tay trái, buông ra, chỉ thấy máu chảy ra, lại chậm rãi nói, “Nếu vương gia biết Ôn Nhu cứu vương gia không dễ dàng, như vậy thì thỉnh vương gia sau này không nên đem bản thân xem không ra gì, như vậy cứ cho là thay Ôn Nhu tiết kiệm chút máu, bằng không, cho dù có Ôn Nhu, cũng không đủ máu cho vương gia dùng.”

Hấn cũng biết nàng vì mỗi lần giúp hấn trừ độc phải mất nhiều máu như vậy. Hai ngày trước vì cứu hấn, nàng đã mất rất nhiều máu, bất quá chỉ mới hai ngày, không ngờ nàng lại phí thêm nhiều máu như vậy, nàng còn chưa mạnh mẽ như vậy có công năng tạo máu, nếu là hấn lại không biết sống chết như thế, chỉ sợ hấn còn chưa có chết, máu của nàng đã chảy khô.

“Lời nói của Vương phi, ta nhớ kỹ, sau này nhất định không làm khó Vương phi.” Lãnh Triệt nhìn thân thể của chính mình đã hoàn toàn ngâm trong dịch thể đỏ, mi tâm cau lại, nguyên lai một lần vì hấn trừ độc, nàng lại lãng phí máu của mình, như vậy lần trước, lúc hấn hôn mê, nàng cũng là cứu hấn như vậy? Mới hai ngày mà thôi, thân thể của nàng có thể chịu nổi không? “Được rồi, vương gia ngâm thêm một khắc nữa là có thể đứng dậy được rồi.” Ôn Nhu rút tay khỏi nước nóng, bởi vì lo lắng đến thân thể lạnh như băng của Lãnh Triệt là thể nội độc tố cấp tốc chữa, nhất thiết phải dùng máu đi qua lông mao trong cơ thể nhiều hơn, áp chế độc trong cơ thể hấn, cho nên nàng lần này nàng thả lượng máu nhiều gấp đôi, trên cổ tay của nàng bị nước nóng ngâm đến trắng bệch.

Nhưng mà, lần này không có Túc Dạ ở bên, Ôn Nhu nhất thời lại cũng quên chuẩn bị kim sang cùng băng gạc, liền thùng nước tắm thành thùng tắm đứng lên muốn hắc y vì nàng lấy một lọ kim sang cùng băng gạc đến, thế nhưng mới đứng lên, dưới chân có chút vô lực, đứng vững liền hướng Lãnh Triệt thẳng tắp ngã xuống!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: CHƯƠNG 73.4: THUY ĐÍCH ÔN NHU

** Nhu Triệt xấu hổ **

Chết tiệt! Đáy lòng của Ôn Nhu chửi bới một tiếng, nàng đã quên cổ thân thể này vốn cũng không phải là thân thể của nàng, cứ cho là có thể miễn cưỡng đem toàn bộ những thứ đã học ở kiếp trước ra phát huy, thân thể so ra kém cứng cõi hơi thân thể của nàng ở kiếp trước, tựa như mấy ngày trước đây giương cung bắn tên trong sân rộng trước đại điện, muốn thắng người Hải quốc cao to, liền đã sử xuất hết khí lực của toàn thân mới có thể đạt được hiệu quả nàng muốn, mà nay mất máu như vậy, căn bản thân thể không chịu được!

Ôn Nhu muốn sử xuất khí lực, nhưng mà thân thể lại giống không nghe sai sử một dạng, căn bản nói không có bất luận cái khí lực gì, chỉ có thể dưới đáy lòng nàng ghét bỏ cổ thân thể này, lại không thể làm gì ngã về phía trước.

Xem ra, nàng là muốn bản thân ngã vào trong nước máu của mình rồi, Bạch vương gia tới gần hấn một chút là hai gò má đỏ bừng, còn cho người đoán không ra tâm tư, tất nhiên sẽ không xuất thủ đỡ nàng, chặt vật, là tránh không được rồi.

Chỉ nghe tiếng nước hoa lộp lộp vang lên, Ôn Nhu không có đoán được sẽ không ngã trong thùng nước tắm, mà là đụng phải lồng ngực rắn chắc lạnh như băng!

Bạch vương? Lúc chớp mũi chạm được vào trong ngực lạnh lẽo mang theo mùi máu tươi, Ôn Nhu kinh ngạc, trong lúc nhất thời cảm giác so với té vào trong thùng nước tắm còn muốn chặt vật hơn, muốn thoát ly đối phương, lại vẫn như cũ không có khí lực, chỉ có thể dựa vào trong lòng hấn.

Mà Lãnh Triệt, trong nháy mắt Ôn Nhu ngã xuống, cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền đứng lên, giơ tay lên tiếp nhận thân thể nhỏ nhỏ nàng, nàng mang theo tình cảm ấm áp ở chớp mũi đụng tới lồng ngực của hấn, thân thể của hấn chợt căng thẳng.

Sau đó, Lãnh Triệt liền cảm giác dị thường xấu hổ, bởi vì lúc này hấn của giờ phút này, đó là nếu nói trần như nhộng! Muốn ngồi trở lại trong nước cũng không được, muốn buông nàng ra cũng không được, trong lúc nhất thời, hấn luôn luôn tỉnh táo dĩ nhiên tay chân luống cuống, hai gò má ửng đỏ.

Ôn Nhu cũng phát giác bầu không khí không thích hợp, bởi vì giờ khắc này đầu của nàng chính là hơi hướng xuống dưới, ánh mắt có thể thấy được nơi không nên nhìn nhất, để cho nàng thoáng chốc đỏ mặt, vội vã nhắm mắt lại, cầm cạp trong ngực Lãnh Triệt tựa đầu nàng lên.

Tuy rằng kiếp trước nàng là sát thủ giỏi nhất chính là đôi mắt, bất luận cái gì tổ chức quyết định nàng tới gần mục tiêu cho dù là nam nhân, thậm chí tiếp xúc thân mật, nàng là cũng là hoàn toàn công hiến tặng cho tổ chức, đó là thân thể, nàng cũng cam lòng bán đứng, thế nhưng, nàng chán ghét những nam nhân kia, cho nên mỗi một lần, để cho nàng như vậy đều là theo yêu cầu của nàng trong bóng tối tiến hành, bởi vì nàng không muốn thấy sắc mặt cùng

thân thể bọn họ hay bất kỳ bộ vị nào của những nam nhân kia, bởi vì nàng bởi vì nàng là vì tổ chức, không phải là vì mình, không cần nhớ kỹ bất luận những người bị nàng giết.

Thế nhưng kiếp này không giống, nàng không hề thuộc về tổ chức nào, nàng là của mình, nàng chỉ vì mình mà sống, thân thể sạch sẽ, thuần khiết, nàng tuyệt sẽ không dễ dàng ném bản thân, hướng hồ, nam nhân loại đồ vật này, nàng chưa từng thấy qua! Như vậy có thể nào khiến cho nàng không cảm thấy xấu hổ.

Chỉ là, cảm của Ôn Nhu cọ một cọ trên ngực Lãnh Triệt, để Lãnh Triệt vốn là thân thể căng thẳng giờ lại càng chặt hơn, hai gò má lại đỏ lên, nơi nào đó ở dưới thân, đột nhiên truyền đến cảm giác sưng, càng làm cho chân tay hần luồng cuống, hai tay đỡ hai vai của Ôn Nhu, thật không biết rốt cuộc có muốn đem nàng đẩy ra hay không.

Ôn Nhu này không còn nhìn xuống thứ không nên nhìn nữa, ngẩng đầu, thấy được Lãnh Triệt lộ ra một bộ mặt như đánh phấn, còn có thể nhìn đến trên trán hần bởi vì khăn trang mà mồ hôi xuất ra không ít.

Trời... Ôn Nhu thực sự là kinh ngạc, nàng thật không nghĩ tới có người nam nhân nào mặt có thể hồng thành, quả thực tựa như đại nam hài chưa bao giờ chạm qua nữ nhân vậy, khả ái.

Lại nói ngũ quan của hần hoàn mỹ như vậy, thực sự là... Khả ái...

Đáy lòng Ôn Nhu, lúc này chỉ dùng được từ đó để hình dung hần mà thôi.

Cũng trong lúc nhất thời, hai người đều không nói.

Đột nhiên, Ôn Nhu cánh bị Lãnh Triệt ôm ngang lên, mặt tựa ở trên ngực lạnh lẽo của Lãnh Triệt, có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của hần, trong lúc nhất thời Ôn Nhu kinh ngạc, không thể tưởng được Bạch vương xấu hổ đến không thể nói này, dĩ nhiên sẽ ôm lấy nàng? Thế nhưng nàng muốn chống cự, lại không có khí lực, chỉ có thể mở miệng nói: “Ôn Nhu không ngại, vương gia tiếp tục tắm cho thỏa đáng, bằng không máu của Ôn Nhu lãng phí rồi.”

“Nếu Vương phi là vì ta mà rồi ngã xuống, ta làm sao rút có thể không quan tâm?” Lãnh Triệt cũng không có chiều theo lời của Ôn Nhu mà làm theo, bước ra khỏi thùng tắm, ôm Ôn Nhu bước đến giường mình, xuyên thấu qua lòng bàn chân tâm truyền hàn ý khiến ửng đỏ trên mặt hần chậm rãi rút đi.

Hần không biết vì sao, mới vừa rồi, thấy nàng ngã xuống, hần thế nào không chút nghĩ ngợi liền đứng lên, đỡ lấy nàng.

Là khăn trang sao? Thế nhưng hần chưa bao giờ khăn trang như vậy với bất luận kẻ nào.

Có thể, bất quá là hần không muốn nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng ngã vào trong thùng nước tắm mà thôi, dù sao nàng là vì hần mới có thể như vậy.

Tuy rằng giờ này khắc này hần trần như nhộng cũng hiểu được cũng hiểu được xấu hổ không chịu nổi, thế nhưng hần lại không thể cũng không muốn thả người trong lòng ngực xuống, liền như vậy ôm toàn thân nàng vô lực đi tới giường, khom người nhẹ nhàng mà đặt nàng trên giường hẹp, sau đó nhanh chóng cầm lấy áo bào trên giá chោang lên người mình, ánh mắt nàng chạm đến toàn thân hần đã được che khuất.

Chỉ là Lãnh Triệt thật không ngờ, nàng cường thể cư nhiên cũng có thời gian giống như nữ tử nhu nhược.

Lãnh Triệt xoay người, đến tủ âm tường lấy băng gạc cùng kim sang dược, lại đi đến bên giường, ngồi xuống mép giường.

“Vương gia, mời trở lại thùng nước tắm.” Ánh mắt của Ôn Nhu bất thiện nhìn chăm chăm Lãnh Triệt còn ở bên cạnh buôn bán còn không chịu trở lại trong thùng nước tắm, dùng giọng ra lệnh nói, còn là một bệnh nhân không nghe lời, nếu như nàng tức giận mà còn khí lực, trực tiếp đã đem hần nhúng vào trong thùng nước tắm, làm sao có thể tùy vào hần như vậy đem lời của nàng xem như gió thoảng bên tai.

“Đây là tự nhiên.” Lãnh Triệt không có nghe lời nói của Ôn Nhu, mà là cầm cổ tay của nàng lên, đem thuốc bột nhẹ nhàng rắc vào vết thương, sau đó cầm lấy băng gạc nhẹ nhàng quấn lên vết thương, thân nhiên nói, “Bất quá cũng muốn đợi bôi xong thuốc lên cổ tay của Vương phi trước.”

Đang lúc ngón tay băng lãnh, thế nhưng đụng tới cổ tay của Ôn Nhu, lại truyền đến đáy lòng nàng cảm giác để cho nàng cảm thấy ấm áp, khiến cho hai mắt nàng thẳng tắp nhìn hần mang theo ý tứ hàm xúc quan tâm, không nhìn ra, hần cũng có một mặt ôn nhu nhura vậy.

Mà nàng, cũng giống hần, chẳng biết đến cái gì gọi là quan tâm.

“Hắc y.” Lãnh Triệt nhẹ nhàng vì vì cổ tay Ôn Nhu quấn băng gạc, đề cao âm lượng kêu một tiếng, hắc y liền xuất hiện ở trước mặt hần, cúi đầu đợi mệnh lệnh.

“Đi chuẩn bị một chén thuốc bổ huyết đến, nhanh chút.” Lãnh Triệt đem băng gạc cột lại, mắt không có nhìn Ôn Nhu cùng hắc y, phản phó nói, sau đó đứng lên, hướng đến thùng nước tắm, hắc y tức khắc lui ra.

“Vương gia tốt với Ôn Nhu như vậy, không lo lắng Ôn Nhu là mật thám của ai an bài bên người Vương gia sao?” Ôn Nhu nằm ở trên giường hẹp, quay đầu chỗ bóng lưng cao to của Lãnh Triệt, cười hỏi.

“Nếu là như vậy, Vương phi cho rằng, thời gian người lần thứ hai đi vào Ngõa Phủ Lôi Minh này, còn có thể sống mà đi ra ngoài sao?” Lãnh Triệt không đáp phản vấn.

“Vương gia thật đúng là vô tình.”

“So với Vương phi thế nào?”

“Vương gia thật biết nói đùa, Ôn Nhu chưa bao giờ vô tình.” Chỉ nghe thấy âm thanh của nước tiếng vang lên, Lãnh Triệt ngồi trong thùng nước tắm, âm lượng của Ôn Nhu sửa, nàng tin tưởng hẳn nghe được, “Chỉ là vương gia tự mình băng bó cho Ôn Nhu, thật là làm cho Ôn Nhu thụ sủng nhược kinh.”

“Nếu Vương phi nói ta là phu của Vương phi, vì Vương phi băng bó vết thương một chuyện nhỏ như vậy, lại làm sao cần nói đến?” Lãnh Triệt dựa lưng vào thùng nước tắm, từ từ nhắm hai mắt, muốn bình phục cảm giác kỳ quái trong lòng đối với Ôn Nhu.

“Đã như vậy, vương gia vì Ôn Nhu đoán một câu nói thế nào?”

“Vương phi mời nói.”

“Noãn thủy lương được, nghi nhân bảo thân, noãn thủy hệ nghi nhân, phi bạch bất khả.”

Tiếng nói của Ôn Nhu vừa dứt, bỗng dưng Lãnh Triệt mở hai mắt ra!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: CHƯƠNG 73.5: THÙY ĐÍCH ÔN NHU

** Tín nghị chi gian **

Sau sa trường mâu quang của Lãnh Triệt nặng nề, trầm mặc không nói, trên giường hẹp mâu quang của Ôn Nhu cũng lạnh lùng, không cần phải nhiều lời nữa, hương thơm trong gian nhà lượn lờ, lâm vào yên lặng.

Lãnh Triệt trầm mặc, là bởi vì hắn đoán hàm nghĩa trong câu nói này, phỏng đoán ý đồ thân phận Ôn Nhu muốn nói đến.

Ôn Nhu trầm mặc, là bởi vì nàng muốn xác định Lãnh Triệt có đúng hay không là người đáng để nàng giúp đỡ, có phải là thật hay không có trách nhiệm gánh vác như tổ phụ nói.

Nửa khắc đồng hồ qua đi, Lãnh Triệt khoác bạch y như tuyết đi ra từ sau sa trường, lúc này Ôn Nhu cũng khôi phục một chút khí lực, xuống giường ngồi trên bàn tròn.

Mặc dù đã gặp Bạch vương rất nhiều lần, Ôn Nhu cũng cho là mình có đầy đủ định lực đối mặt hẳn với gương mặt đẹp thế này của hắn, thế nhưng giờ này khắc này Lãnh Triệt, bởi mới trừ độc, nét mặt tái nhợt sinh ra một chút huyết sắc, xương quai xanh hoàn mỹ cùng trên ngực còn dính một chút nước, còn mấy lọn tóc trên ngực, càng hiện lên vóc người mê người của hắn, phảng phất có ánh sáng chói mắt đâm vào đồng mâu, Ôn Nhu chậm rãi thông xuống mâu tử, không hề nhìn hắn.

Chỉ là Ôn Nhu cúi đầu, liền nhìn thấy Lãnh Triệt hai chân của Lãnh Triệt, không khỏi lại kéo sắc mặt xuống, lạnh lùng nói: “Vương gia, chẳng lẽ không cảm thấy được lòng bàn chân quá lạnh?”

Lẽ nào hắn không biết hàn khí bức người nhất đó là lòng bàn chân? Như vậy không khác gì hiệu quả trừ độc lúc này, cùng với máu của nàng bị lạnh phi có gì khác nhau?

“Không cảm thấy.” Lãnh Triệt cũng lạnh lùng hồi đáp, toàn thân của hắn như hàn băng, lòng bàn chân hắn cũng không hàn, có cái gì khác.

(Luna: Ta đi làm rồi nên không có thời gian để tiếp tục đăng truyện lên nhiều web như vậy nữa. Mọi người muốn xem tiếp có thể qua bên web Vọng Thư Uyển nhé. Cảm ơn đã thông cảm vì sự rắc rối này)

Tuy rằng Ôn Nhu không có nhìn thẳng Lãnh Triệt, thế nhưng ánh mắt của Lãnh Triệt nhưng vẫn không có rời khỏi Ôn Nhu, bởi vì câu nàng vừa mới nói kia, cùng câu 'chỉ có Trần Quốc Công phủ có thể vì ngươi tương trợ' vô cùng trùng khớp, mà nàng là lão thân truyền Trần Quốc công tử, như vậy, nàng thật có thể vì hắn sử dụng?

“Ba ——!” Ai ngờ đạt được, lời của Lãnh Triệt còn chưa nói, Ôn Nhu liền vỗ án, trùm mắt Lãnh Triệt, sau đó đi tới bên thùng nước tắm, khom người đem đôi hài trắng không nhiễm một hạt bụi của Lãnh Triệt, ném ở bên chân hắn, tuy là cười, nhưng tức giận trong lời nói xuất phát từ kẽ răng, “Vương gia, thỉnh mang hài vào rồi nói, nếu không vương gia còn muốn gọi Ôn Nhu mang hài giúp người?”

Thế nào nàng từ trước đến nay vẫn chưa từng gặp qua bệnh nhân không để cho nàng bóp lo lắng? Hôm nay loại khăn trương này, thật là làm cho lãnh tính trong cơ thể nàng đều nóng này.

“Cái này không cần.” Sinh khí? Lãnh Triệt cách bàn tròn nhìn con người xinh đẹp Ôn Nhu hàm chứa tức giận, không giải thích được hẳn có mang hài hay không cùng nàng có quan hệ gì, lúc này lại không phải thời gian tranh chấp, cúi người xuống đem hài Ôn Nhu ném ở bên chân hắn mang vào, “Vương phi thân thể thượng hư, không dám phiền Vương phi động thủ.”

Lúc nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, chỉ nghe Lãnh Triệt nói “Tiến đến”, hắc y liền đẩy cửa phòng ra, cầm chén trong tay để lên bàn, sau đó cài cửa lại lui xuống.

Lãnh Triệt nâng lên chén sứ trắng lên, đưa tới trước mặt Ôn Nhu, thản nhiên nói: “Vương phi thỉnh uống, thân thể quan trọng hơn.”

“Nguyên lai vương gia cũng biết đạo lý thân thể quan trọng hơn này, Ôn Nhu còn tưởng rằng vương gia không biết đạo lý này.” Ôn Nhu không khách khí chút nào tiếp nhận chén sứ trắng, mở ra, hương vị ngọt ngào của cầu kỳ liền bay lên mặt, Ôn Nhu cầm lấy thìa, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Lãnh Triệt đối với hỏi vặn của Ôn Nhu có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là lẳng lặng nhìn, nặng nề hỏi: “Vương phi lời mới rồi, vì ý gì?”

Ôn Nhu không có vội vã trả lời lời nói của Lãnh Triệt, mà là chậm rãi thưởng thức chén thuốc máu, nàng muốn xem, tính nhẫn nại của hắn có bao nhiêu.

Một chung thuốc bỏ, Ôn Nhu uống đến nửa nén hương, mới ngẩng đầu, nét mặt của Lãnh Triệt cũng không có nửa phần tức giận, vẫn như cũ là vẻ mặt thản nhiên nhàn nhạt, khiến Ôn Nhu không khỏi thất phục, nếu hắn thật là người có thể gánh vác vận mạng của Đại Di, sau khi nghe câu nói kia của nàng còn có thể nhẫn nại lâu như vậy, thực sự rất cao, mà thời gian hắn nghe được câu kia liền trầm mặc rất lâu, hẳn tất là đạo lý ngầm trong câu nói kia.

Mà hắn tham ngộ câu nói kia, tất nhiên thân phận không cạn, tất nhiên đáng để phò thác.

“Vương gia tâm tư nhạy cảm, có thể tự đoán được lời nói của Ôn Nhu, là có ý gì.” Ôn Nhu đem thìa trong tay đặt xuống, lấy khăn nhẹ nhàng lau khóe miệng, không nhanh không chậm.

“Tâm tư của Vương phi, ta không dám phỏng đoán.” Mặc dù nàng là người đáng để phải tin tưởng, thế nhưng hôm nay nàng cùng Trần Quốc Công phủ hầu như một chút quan hệ cũng không có, nếu là muốn giúp hắn, thì như thế nào giúp được? Thực lực? Nhân thủ? Những thứ này, nàng có sao?

“Vương gia khiêm tốn rồi.” Ôn Nhu thu hồi dáng tươi cười giả tạo ở khóe miệng, bắt đầu ngôn tiếu đón nhận ánh mắt của Lãnh Triệt, “Vương gia muốn cái gì, cũng nhất thiết phải xem vương gia có hay không thực sự tín nhiệm Ôn Nhu.”

Tín nhiệm nàng, nàng nguyện giúp hắn một tay, nếu là nghi nàng, tuy có di ngôn của tổ phụ, thứ cho nàng cũng khó mà tuân mệnh, dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, nghi nàng, nói vậy kết quả của nàng sẽ giống như đời trước, không được chết già.

“Mạng của ta hôm nay đều là Vương phi giữ lại, ta lại nói thế nào thâm tư thực lực Vương phi?” Lãnh Triệt tự nhiên biết đáy lòng Ôn Nhu có kỵ, dù sao tin tưởng người một lòng có dạ sắc sảo, cần suy nghĩ cận kề, cũng hẳn phải tin tưởng nàng một dạng, hai người ngờ vực vô căn cứ, hôm nay lại phải tương hỗ tín nhiệm, há có thể không cẩn thận gấp đôi?

“Nếu ta không tin Vương phi, lại sao đáp ứng vì Vương phi che gió che mưa?” Thế nhưng thời cơ đã thành thực, thời gian cũng không có thể kéo dài, bọn họ là nên áp dụng hành động, nếu là có Trần Quốc Công phủ một phần lực, nói vậy cũng sẽ sinh ra tương trợ không ít, không bằng tin, “Như vậy không biết Vương phi tin ta hay là nghi ta?”

“Ôn Nhu đối với vương gia là nghi hay là tin cũng không quan trọng, quan trọng là ... Ôn Nhu cảm thấy có đáng giá hay không.” Ánh mắt của Ôn Nhu sâu thẳm, “Chỉ bất quá, vương gia, người, đáng giá để Ôn Nhu giúp đỡ sao?”

“Có đáng giá hay không, cũng muốn chờ Vương phi nhìn thấy, bản thân từ từ đánh giá.” Giúp đỡ? Bản thân nàng sao? Có hay không nàng có chút đồng dạng? “Chỉ là không biết Vương phi vì sao phải giúp đỡ ta? Mà ta, lại vì sao cần Vương phi giúp đỡ?”

Có mấy lời, vẫn là trước đó nhất thiết phải nói rõ mới tốt.

Tiếng nói vừa dứt, mắt thấy bạch quang trước mắt nhoáng lên, một khối bạch ngọc bài to bằng bàn tay xuất hiện ở trong tầm mắt.

“Vấn đề của Vương gia, nó, đều có thể trả lời.” Ôn Nhu mở trong lòng bàn tay ra, một khối bạch ngọc bài có khắc chữ “Lãnh” Liền xuất hiện ở trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: CHƯƠNG 74.2: DIỆT TRỪ TIÊU NHÂN

* thăm dò Như Mẫn **

Ôn Nhu từ Ngõa Phủ Lôi Minh đi ra, mắt thấy màn đêm nặng nề, hầu như không suy tư gì thêm liền hướng viện của Vương Như Mẫn đến, Duẫn nhi khuyên nàng nên dừng qua bữa tối, Ôn Nhu nói lúc này không phải là thời khắc nghỉ đến bữa ăn, Duẫn nhi bất đắc dĩ, để đầu bếp đem bữa tối xuống hâm nóng, bản thân bưng bát súp gà đi theo bên cạnh Ôn Nhu.

Ôn Nhu đi tới phòng ngủ của Vương Như Mẫn, chỉ thấy phòng cửa đóng kín, liền cho lui thị nữ phục vụ, Duẫn nhi liền bước đến gõ cửa, sau đó liền tiểu Ny đến mở cửa ra.

“Nô tỳ gặp qua Vương phi.” Tiểu Ny khom mình hành lễ, đem đầu cúi thấp, trong mắt có kinh hoàng cùng khẩn trương hiện lên.

Ôn Nhu gạt đầu tác miến lễ, hỏi: “Mẫn muội muội đã tỉnh?”

“Hồi Vương phi, phu nhân đã tỉnh, thế nhưng còn chưa thích hợp xuống giường đi lại, lúc này còn đang nằm ở trên giường.”

Ôn Nhu vòng qua bên cạnh thân tiểu Ny, đi vào phòng, chỉ thấy Vương Như Mẫn ngồi tựa ở trên giường, nhìn thấy Ôn Nhu liền muốn đứng dậy đón chào, lại bị Ôn Nhu ngăn lại.

“Mẫn muội muội ban ngày kinh hách quá lớn, chỉ sợ không nên chậm sang đây, chỉ nên nằm là tốt.” Ôn Nhu ngôn ngữ quan tâm, nâng đỡ Vương Như Mẫn, mặt mày của nàng tìm kiếm dị dạng, cũng tìm không được chỗ nào, sắc mặt Vương Như Mẫn tái nhợt, lộ vẻ khẩn trương cùng sợ hãi, khoong tìm được chút tình cảm nào, đáy lòng không khỏi khinh tán Vương Như Mẫn không hổ là tâm cơ sâu đậm, giờ này khắc này còn có thần lực mang tâm tư che giấu tốt như vậy.

“Đề Vương phi tỷ tỷ chê cười, xin thứ cho muội muội không còn dùng được, chút kinh hách nhỏ này đều không chịu nổi, đúng là nằm ở trên giường không thể đứng dậy nghênh đón, mong rằng Vương phi tỷ tỷ không nên trách tội.” Bởi vì lúc Ôn Nhu tới đã có thị nữ bên ngoài viện truyền báo, lúc đó Vương Như Mẫn chân kinh rồi, lúc này cũng đã là bình tĩnh như thường.

Vương Như Mẫn nhìn chằm chằm Ôn Nhu, như trước rất là bất khả tin tưởng, thời gian thị nữ mới truyền báo nàng không thể tin, vậy mà lúc này nàng nhìn thấy Ôn Nhu sống sờ sờ, không để cho nàng không tin, Ôn Nhu, cư nhiên không có chết? Thật không có chết!?

Vậy hôm nay chuyện nàng làm đến tột cùng là cái gì? Ôn Nhu không có chết, cư nhiên suýt nữa bản thân dính vào?

Nghĩ đến hôm nay đạo quang của kiếm hướng mình chém tới, nghĩ đến khói đặc cuộn cuộn vậy, Vương Như Mẫn vốn là kinh hách mà trắng bệch sắc mặt càng trắng bệch, trong nháy mắt nắm chặt chần trong tay, nhãn thần biến ảo bất định.

Không phải là bởi vì sợ, mà là phảng phất có người đang trong lòng nàng có một cái lỗ rất to, máu chảy, đau, liền muốn giết luôn cả nàng!

“Mẫn muội muội nhìn chằm chằm tỷ tỷ như thế làm chi? Trên mặt tỷ tỷ có viết chữ?” Ôn Nhu chuẩn xác không có làm bắt được trong mắt Vương Như Mẫn lóe ra dị dạng, lại nhìn cái tay nắm chặt chần của nàng, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, “Mẫn muội muội cái này không có thể xem là chịu một ít kinh hách rồi, nếu là tỷ tỷ, chỉ sợ cũng chỉ sợ cũng không phải là chỉ kinh hách nhỏ thôi đâu.”

Đối mặt với chuyện hôm nay, nếu Vương Như Mẫn còn có thể lãnh tĩnh như lúc trước, Ôn Nhu thật không biết nên như thế nào mở một lỗ nhỏ trên người Vương Như Mẫn, mới nhìn đến gương mặt bình tĩnh của nàng, Ôn Nhu cảm thấy việc này hạ thêm một chút công phu rồi, sau đó liền thấy được hai tay Vương Như Mẫn nắm chặt, liền biết ý nghĩ lúc này trong lòng của Vương Như Mẫn, đối với chuyện này đã dự đoán trước.

“Muội muội thất lễ, Vương phi tỷ tỷ không nên tức giận.” Vương Như Mẫn vội vã cúi đầu, che giấu nghĩ cách trong tim của mình, “Hôm nay đa tạ tỷ tỷ xuất thủ cứu giúp, nếu không có như vậy như vậy, lúc này muội muội đã là vong hồn dưới đao rồi, muội muội nhất thời không biết nên báo đáp thế nào mới tốt.”

Chỉ là nàng thật không ngờ, Ôn Nhu lại có thân thủ mạnh như vậy, có thể công kích được những người đó!

“Ta nguoi là tỷ muội, không cần nói cảm ơn, như vậy trái lại khách khí, tỷ tỷ sao lại có thể đối với Mẫn muội muội thấy chết mà không cứu được? Trái lại hôm nay khó có được một chuyến xuất môn, lại ra đại sự như vậy, để Mẫn muội muội không có thể hảo hảo mà thưởng thức món điểm tâm ngọt ngày nhớ đêm mong, cũng may hữu kinh vô hiểm.” Ánh mắt của Ôn Nhu vẫn dừng lại trên nét mặt của Vương Như Mẫn, không bỏ quá bất kỳ biểu tình biến hóa nào của nàng, “Mẫn muội muội cũng biết kẻ xấu là ai sao?”

“Vương phi tỷ tỷ thật biết nói đùa, muội muội làm sao sẽ biết kẻ xấu là ai.” Lời nói của Ôn Nhu khiến lòng của Vương Như Mẫn run lên bần bật, sợ hãi lan tràn, cũng cố ngăn chặn không cho biểu lộ lên mặt, Ôn Nhu tại sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ là nàng biết cái gì?

Chẳng biết tại sao, trước mắt Vương Như Mẫn tựa hồ xuất hiện cảnh tượng thâm trầm của Lý An Âm, khiến nàng không khỏi đưa tay đặt lên trên bụng nhỏ của mình.

“Chúng ta là nữ tử luôn luôn cùng người không oán không cừ, đến tột cùng kẻ xấu này vì sao phải hướng chúng ta động thủ? Hơn nữa xem cử động của kẻ xấu hôm nay, chỉ sợ là muốn lấy tính mạng của Mẫn muội muội cũng không chừng, Mẫn muội muội có từng cùng ai kết oán?” Lòng của Thanh vương, thật là ác độc, hẳn có biện pháp trước khi bụng của Vương Như Mẫn nhô lên liền đem nàng ra khỏi Bạch vương phủ, lại hết lần này tới lần khác muốn cho nàng nhất thi lưỡng mạng.

“Vương phi tỷ tỷ lại cùng muội muội nói đùa, trước lúc xuất giá, muội muội rất ít xuất phủ, gả vào Bạch vương phủ, mỗi ngày chỉ ở trong vương phủ, há lại cùng người kết thù kết oán.” Vương Như Mẫn cực lực giải thích, sắc mặt bởi vì kinh hoàng mà trắng bệch đến cực điểm.

Ôn Nhu, đến tột cùng đã biết cái gì? Lại đoán được cái gì?

“Mẫn muội muội trong lòng vẫn còn sợ hãi? Sắc mặt làm sao lại xấu như vậy?” Ôn Nhu làm bộ quan tâm hỏi, liền từ tay của Duẫn nhi lấy bát súp, thử độ ấm, “Tỷ tỷ chuẩn bị bát súp gà ác cho người, muội muội uống xong liền an lòng.”

Ôn Nhu nói, đem bát súp đưa cho Vương Như Mẫn, Vương Như Mẫn mỉm cười duỗi tay tiếp nhận, “Vương phi tỷ tỷ quan tâm như vậy, muội muội thụ sủng nhược kinh.”

“Mẫn muội muội hôm nay là người có mang, không tắm bồn nhiều làm sao được?” Ôn Nhu cười đến ôn hòa.

“Ba ——!” Chén súp bị ném xuống đất, âm thanh vang lên, rõ ràng nhập vào lòng mới người ở đây.

Hai tay của Vương Như Mẫn vẫn duy trì động tác tiếp nhận bát súp cứng ở giữa không trung, lúc này khẽ run, kinh khủng muôn dạng không thể tin nhìn Ôn Nhu, thị nữ tiểu Ny cũng bị hù dọa xuất mồ hôi lạnh cả người.

“Ai nha, thế nào?” Ôn Nhu cũng vậy thân thể, làm bộ kinh ngạc, phân phó Duẫn nhi nói, “Duẫn nhi nhanh đi phân phó đầu bếp chưng lại một chung mang đến, đại phu nói rồi thân thể của Mẫn muội muội nên hảo hảo bồi bổ, bằng không đối với bào thai trong bụng không tốt.” Ôn Nhu làm bộ lo lắng, lòng của Vương Như Mẫn có một đợt sóng dâng lên, thời khắc này nàng, kinh hoàng e rằng không thể che giấu, toàn bộ nội tâm của mình lộ ra ngoài.

“Tỷ tỷ đã cho Duẫn nhi chuẩn bị thêm một chung mang đến, Mẫn muội muội không nên gấp, hay là nằm xuống cho thỏa đáng.” Ôn Nhu như trước cười đến vô hại, duỗi tay đỡ lấy lưng và vai của Vương Như Mẫn, muốn đỡ nàng nằm xuống, “Vương gia ba mươi vô, Mẫn muội muội có thể tài vì vương gia sinh một hài nhi, không biết vương gia sẽ cao hứng đến độ nào.”

Từng từ của Ôn Nhu như lưỡi dao sắc bén, cắm ở lòng của Vương Như Mẫn, giống như bản thân Ôn Nhu cái gì cũng không biết vậy, ôn hòa cười, hình như cực kỳ chờ mong hài nhi này sinh ra vậy.

Ôn Nhu, dĩ nhiên biết nàng mang thai? Thế nào...? Có khả năng?

Tay của Vương Như Mẫn run rẩy, lại lần nữa che trên bụng nhỏ của mình, giống như nhìn lệ quỷ không ổn định một dạng nhìn chăm chăm Ôn Nhu.

“Mẫn muội muội đây là thế nào? Sợ hãi như vậy?” Ôn Nhu bỗng nhiên cười đến tà mị.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Cám ơn các nàng vẫn còn nhớ đến ta. Công việc đã đi vào ổn định, tuy làm giờ hành chính nhưng tan ca vẫn còn đi học thêm vài thứ bản thân yêu thích nên chỉ up vào thứ 7 or chủ nhật thôi. Các nàng thông cảm nhé.

Ta sẽ cố gắng theo bộ này đến cùng

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: CHƯƠNG 74.3: DIỆT TRỪ TIỂU NHÂN

* nữ nhân tuyệt vọng **

Chốc lát trầm mặc, chỉ nghe được tiếng thở hào hển của Vương Như Mẫn, Ôn Nhu vẫn ung dung.

“Ngươi, biết cái gì?” Thanh âm run rẩy của Vương Như Mẫn phá vỡ không khí trầm mặc.

“Muội muội đây là hỏi cái gì.” Ôn Nhu mỉm cười, ở một bên ghé thái sư ngồi xuống, “Tỷ tỷ bất quá là biết muội muội có mang, muốn vì vương gia sinh con trai mà thôi, còn có thể là gì?”

Ôn Nhu dừng một chút, giống nhớ ra cái gì đó, lại cười tiếp tục nói: “Suýt nữa đã quên, tỷ tỷ còn biết kẻ xấu lúc sáng là ai, do ai sai sư, vì sao mà đến.”

“Lại vì sao, muốn đối với cái thai của Mẫn muội muội xuất thủ.”

Ôn Nhu nói xong, cười khẽ nhìn Vương Như Mẫn, Vương Như Mẫn nghe lời nói của Ôn Nhu, lưng lạnh một phần, cuối cùng nghe xong, nàng xụi lơ ở trên giường.

Nàng biết? Nàng cứ nhiên đều biết? Nàng cũng biết nàng đã sớm cùng gia? Nàng biết hài nhi trong bụng nàng là của ai!

Làm sao sẽ... Như vậy?

Mà gia, lại vì sao muốn đổi với nàng động thủ? Là ngại nàng ngại chuyện của hần sao? Vậy hần vẫn đợi nàng tốt như vậy như vậy lại là mưu tính gì?

Vương Như Mẫn cảm giác lòng của mình khắp huyết, cảm giác mình bất luận tiền, hay lui, đều là một con đường chết.

Thế nhưng ——

Vương Như Mẫn thỉnh linh ngẩng đầu, nhìn Ôn Nhu.

“Mẫn muội muội có thể nghỉ xong, nếu người vẫn khư khư cố chấp, không lâu sau, chớ nói người, đó là đến thai nhi trong bụng người, cũng sẽ không còn.” Ôn Nhu nhìn chăm chăm ánh mắt của Vương Như Mẫn, phảng phất cho người chống cự không được, “Nếu người có thể biến thông, ta đảm bảo hài nhi trong bụng người không chỉ có thể bình yên sinh ra, đồng thời áo com ngày sau không lo, vinh hoa phú quý!”

Nữ nhân tuyệt vọng là đáng sợ, nếu sống một mình, không bằng đồng quy vu tận, Vương Như Mẫn thông minh, liền là nữ nhân như vậy.

----Phân Cách Tuyến Luna Huang----

Đi làm tắm mưa về, tặng các nàng một chương ngắn cũn

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: CHƯƠNG 74.4: DIỆT TRỪ TIỂU NHÂN

** đại hôn Thanh vương **

Ngày mai, Trần Quốc Công phủ.

Ôn Thế Nghi vạn lần thật không ngờ đêm qua ám sát cư nhiên thất bại, hôm nay Ôn Nhan còn bình yên vô sự ngồi ở trong phòng, người khoác giá y chuẩn bị làm tân nương, mà Tâm nhi hần yếu mền nhất một mình trong phòng nước mắt rờn rờn, hơn nữa tin đồn bên ngoài còn truyền việc Tâm nhi cùng người hoan hảo, Chu Ma không phải nói đã đem người biết sự tình diệt sạch rồi sao?

Quan trọng là, hần không có làm được chuyện Thanh Vương gia giao phó, như vậy sẽ ảnh hưởng đến con đường làm quan sau này.

Ôn Thế Nghi phiền não đi qua đi lại trong tiền thính, hần thực sự nghĩ không ra đêm qua ám sát tại sao lại thất bại, rõ ràng an bài rất bí ẩn như vậy, vì sao sẽ có người xuất hiện cản trở, khiến phe mình ba lần bốn lượt thất thủ, nếu không như vậy, người của hần phải đi không chết cũng trọng thương, đến tột cùng là ai, đã vậy còn giúp đỡ Ôn Nhan?

Đem tin tức báo cho Thanh Vương gia, nói vậy Thanh Vương gia đã hoàn toàn thất vọng rồi.

Tuy rằng cực không tình nguyện, thế nhưng đại hôn của Thanh vương cùng Ôn Nhan mọi người đều biết, Vương Thượng tứ hôn, mặc dù không tình nguyện, trên dưới Trần Quốc Công phủ đều là giăng đèn kết hoa, bày đèn hoa lệ ở trước phủ, duy chỉ có Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi một bước cũng không bước vào viện của Ôn Nhan.

Ôn Nhu đi tới Trần Quốc Công phủ, nhìn thấy trước mắt vui mừng, cũng không gọi gia đình thông truyền cho Ôn Thế Nghi, liền thẳng đến viện của Ôn Nhan, đây là lần đầu tiên Ôn Nhu bước vào viện của Ôn Nhan, tuy rằng giăng đèn kết hoa, thế nhưng vết tích năm tháng lại không che giấu được, tường viện loang lổ, xà nhà sơn nước bong tróc, dụng cụ cổ xưa, cho thấy đây là một cuộc sống của thứ nữ không được sủng đến cỡ nào.

Có thể thấy được ngày của Ôn Nhan tại Trần Quốc Công phủ, là không như ý cỡ nào, năm đó thời gian mẫu thân vẫn còn ở đây, chắc chắn cùng không phải như vậy, bằng không Ôn Nhan cũng sẽ không muốn đem mẫu nữ Triệu Yên Nhi dẫm nát dưới chân.

Thời gian Ôn Nhu tiến vào phòng, Ôn Nhan mặc giá y đứng trước gương đồng ta, một thị nữ bên cạnh hầu hạ cũng không có, mấy vật áo phiền phức cũng chưa có buộc xong, Ôn Nhan vẫn cúi đầu buộc, cho nên ngay cả Ôn Nhu tiến đến cũng không phát hiện.

“Tam muội muội vì sao phải một mình mặc y phục? Ôn Nhu nhàn nhạt hỏi, sau đó hướng Dẫn nhi bên cạnh phản phó nói: “Dẫn nhi, đi tới giúp tam tiểu thư mặc xiêm y.”

Lúc này Ôn Nhan mới cả kinh xoay người, nhìn thấy Ôn Nhu, vội vã phúc hành lễ: “Muội muội gặp qua đại tỷ tỷ, vì sao Hà đại tỷ đến đây cũng không cho người truyền báo một tiếng? Làm hại muội muội chậm trễ.”

“Tam muội muội không cần đa lễ, nếu biết bên cạnh tam muội muội không người hầu hạ, tỷ tỷ nên mang tiểu Linh một lượt về đây mới đúng.”

“Không thể.” Ôn Nhan lập tức chặn lại nói, “Tiểu Linh không thể trở về vào lúc này, muội muội một mình có thể được.”

“Cha cũng thật đúng là vô tình, tam muội muội xuất giá, thậm chí ngay cả một thị nữ cũng không phải đến hầu hạ.” Ôn Nhu đưa tay cầm đưa tay cầm hồng cài(Luna: khăn voan) của Ôn Nhan trên bàn trang điểm, tự tiểu phi tiểu nói, “Đó là giá y này, chỉ sợ cũng là tam muội muội tự mình mời người làm đi?”

“Đại tỷ tỷ thực sự là nói đùa, hôm nay muội muội có thể còn sống đứng ở chỗ này, liền đã họa trung chi phúc, làm sao còn dám cầu có người đến hầu hạ?” Ôn Nhan cười đến khổ, bỗng nhiên hướng Ôn Nhu thẳng tắp quỳ xuống, sau đó hướng Ôn Nhu trọng trọng dập đầu một cái rất vang, “Ôn Nhan tạ qua đại tỷ tỷ hôm qua xuất thủ cứu giúp xuất thủ cứu giúp chi ân!”

Đêm qua nóc nhà truyền đến tiếng binh khí va chạm, Ôn Nhan cả kinh từ trên giường nhảy dựng lên, cả người run rẩy không biết nên làm thế nào cho phải, nàng biết, nhất định là Triệu Yên Nhi cùng cha phái người tới lấy lấy mạng nàng! Nàng thật không ngờ, ban ngày Triệu Yên Nhi không đắc thủ, ban đêm dĩ nhiên sẽ xuất thủ lần nữa! Nàng khinh thường! Lẽ nào, tối nay thật là từ kỳ của nàng rồi sao?

Mà khi nàng trốn ở chân giường, hai tay ôm bản thân lạnh run, sát thủ không có phá cửa xông vào như tưởng tượng, cửa sổ như trước đóng thật chặt, âm thanh đao kiếm vẫn đang tiếp tục, vẫn không có người xông vào, đột nhiên Ôn Nhan minh bạch một việc, định là có người đang giúp nàng! Mà thiên hạ này sẽ còn ai giúp nàng? Ngoại trừ Ôn Nhu không còn ai khác! Mặc dù có, cũng sẽ không có ngờ được bọn họ xuất thủ lần nữa, ngoại trừ Ôn Nhu có thể dự đoán trước được hết mọi thứ!

Cuối cùng, âm thanh đao kiếm tiêu thất, Ôn Nhan như trước bình yên vô sự ngồi ở trên giường.

Mà ngoại trừ Ôn Nhu, nàng không nghĩ ra ai có thể có dự liệu trước như vậy.

Ôn Nhu không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn Ôn Nhan, tâm tư như vậy, giữ lại vì mình sử dụng, sẽ là chuyện tốt.

“Tam muội muội, sau ngày hôm nay, người sẽ lấy người không yêu người, có thật không không hối hận?” Tất cả, nàng muốn tại hôm nay kết thúc.

“Không hối hận.” Ôn Nhan trả lời kiên định.

“Hảo, sau ngày hôm nay, Thanh vương phủ sẽ nằm trong tay người!” Diệt trừ căn bản, cho người của mình vào, nhất cử lưỡng tiện.

Ôn Nhu rất là thoải mái với câu trả lời của Ôn Nhan, xoay người muốn đi, lúc gần đi lưu lại câu nói: “Ta để Duẩn nhi lưu lại hầu hạ tam muội muội, về phần tiểu Linh, đợi tam muội muội bái thiên địa xong, tỷ tỷ tức khắc đem nàng đưa đến bên cạnh người.”

“Ôn Nhan tạ qua đại tỷ tỷ.” Nhìn bóng lưng của Ôn Nhu, Ôn Nhan không dám có chút bất kính.

Thanh vương phủ.

Quản gia đang ở đại môn bận rộn đón đám đại nhân công tử cùng với các phu nhân đến đây chúc mừng, bọn gia đình cũng là bận tới mảy tới mảy, duy chỉ có Thanh vương làm tân lang đến nay còn chưa có xuất hiện ở trước mặt mọi người, những khách nhân đến đây tuy có không giải thích được, lại không thể hỏi cũng không dám hỏi, đường đường là việc của thừa tướng lại có thể để cho bọn họ quản, bọn họ đến, lễ vật tượng trưng cũng đã làm xong, cũng không có ai đối với Thanh vương bất kính là được.

Đình của nhuyển kiều thêu trúc văn màu trắng gạo dừng lại trước Thanh vương phủ, kiều phu vội vã vén rèm lên, Ôn Nhu từ trong nhuyển kiều nhẹ nhàng đi ra, y phục bạch sắc, một kiện áo khoác lông chồn, tư thái nghiêng nước nghiêng thành, liền tiếp đưa tới ánh mắt sợ hãi.

Đuôi mắt của quản gia, mắt liền nhìn ra thân phận của Ôn Nhu, phân phó gia đình bên cạnh hảo hảo tiếp đãi khách nhân, mình thì vội vã đi tới trước mặt Ôn Nhu, khom mình hành lễ: “Tiểu nhân gặp qua Bạch vương phi, Bạch vương phi an hảo.”

“Miễn lễ đi.” Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, sau đó hướng Vân Lăng đang cầm hạ lễ phân phó nói, “Vân Lăng, đem lễ vật vương gia cùng ta chuẩn bị trình lên.”

“Tiểu nhân thay Thanh Vương gia đi đầu tạ qua Bạch vương phi cùng Bạch vương gia.” Quản gia cúi đầu khom lưng cười, “Bạch vương phi mời theo tiểu nhân nhập phủ.”

Vân Lăng đi theo vào, lại bị quản gia chặn ở ngoài cửa, cười hướng Ôn Nhu giải thích: “Bạch vương phi, hôm nay tân khách đông đảo, hạ nhân mang theo không cho phép nhập phủ, để tránh khỏi đụng phải những khách nhân, mong rằng Bạch vương phi thứ lỗi.”

“Đã như vậy, Vân Lăng người liền hồi phủ đi.”

“Vân Lăng ở bên ngoài phủ chờ Vương phi là tốt rồi.” Vân Lăng hướng Ôn Nhu khom người, xin cáo lui.”

Quản gia mắt thấy đuôi Vân Lăng rồi, trong mắt tức khắc nổi lên ý thoải mái, “Bạch vương phi mời đi theo tiểu nhân.”

Quản gia vẫn cong thắt lưng cúi đầu, không nhìn thấy tà ý dưới đáy mắt hắn.

Mọi người thấy đến đây thấy vì Ôn Nhu dẫn đường dĩ nhiên là đại quản gia của Thanh vương phủ, không khỏi đối với đầu ánh mắt ghen tị.

Thế nhưng, đường quản gia dẫn dắt căn bản cũng không phải là đến tiền sảnh!

Chương 97: CHƯƠNG 74.5: DIỆT TRỪ TIÊU NHÂN

** đồ vô sỉ **

“Kỳ thực quản gia không cần vì ta tự mình dẫn đường, ta cũng là cùng các tân khách đến tiền thính là được.” Ôn Nhu nói xong không nhanh không chậm, lúc này nàng nhân nhả thường thức cảnh trí quanh thân, quả thật là phù đệ của thân vương kiêm thừa tướng đương triều, cảnh trí giác cùng Bạch vương phủ mà nói, quả thực chính là khác nhau một trời một vực, dùng hai chữ khái quát, chỉ có thể dùng “Xa hoa” để hình dung.

Mà nàng đương nhiên cũng nhìn ra được, con đường quản gia dẫn dắt, cũng không phải là thông đến chính sảnh.

Khỏe miệng cong lên một tiểu y như có như không, Ôn Nhu ngắt một nhánh mai ven đường, ở trong tay thường thức, mâu tử nặng nề như ám vân, Thanh vương, muốn làm gì?

“Bạch vương phi thân phận tôn quý, tự nhiên không lo cùng hần đồng đạo.” Quản gia nịnh hót cười giải thích, đây chính là nữ nhân hần thấy gia đề ý nhất, tự nhiên phải cẩn thận hầu hạ.

“Nga? Ta còn không biết thân phận của mình có tôn quý như vậy, dĩ nhiên có thể được Thanh Vương gia đặc biệt ưu đãi như vậy.” Thân phận của Bạch vương phi tôn quý thể nào, cũng tôn quý không qua được Bạch vương, mà Thanh vương đến Bạch vương không để vào mắt, sẽ đối với nàng lễ đãi có thừa?

“Bạch vương phi không cần hoài nghi, đúng là gia phân phó hầu hạ tốt Bạch vương phi.” Quản gia nhìn thấy núi già cách đó không xa, không khỏi bước nhanh hơn.

Ôn Nhu không nói gì, tâm trạng cảnh giác cũng sinh ra một phần, nàng muốn nhìn, Thanh vương rốt cuộc muốn chơi cái trò gì.

Đi tới một chỗ núi già, quản gia đối với Ôn Nhu làm một động tác “Mời vào trong”, Ôn Nhu nâng cao mười hai phần thần, đi vào, sau khi đi vào, mới phát hiện bên trong có một cái động, cầu nhỏ nước chảy, nhà thủy tạ đình đài, không gian không lớn, cũng mười phần ý nhị mười phần, một nam tử mặc thanh bào đứng chấp tay tại trên tiểu cầu, thấy Ôn Nhu, trong mắt tràn đầy phần nộ đề nén cùng tràn đầy *.

Không chỉ có không có Ôn Nhan xử lý xong, đến Ôn Nhu hần đều không có đất thủ! Bảo hần không giận thể nào được?

“Hôm nay là ngày vui của Thanh Vương gia, Thanh Vương gia lúc này không ở tiền thính xã giao, lại chạy đến đây tiêu khiển, thực sự là nhả hứng khó được.” Ôn Nhu khẽ cười, trong nụ cười tràn đầy châm chọc, phong cảnh đẹp như vậy, thật là bị một người sát phong cảnh làm hỏng.

“Ôn Nhu, nhìn thấy bốn vương ngươì phải hành lễ!” Nhìn thấy Ôn Nhu đáy mắt châm chọc, Thanh vương nắm chặt nắm tay, chậm rãi hướng Ôn Nhu đi đến.

“Nếu theo Thanh Vương gia nói như vậy lễ nghi thuyết pháp, Thanh Vương gia nhìn thấy Ôn Nhu, cũng phải gọi Ôn Nhu một tiếng ' Tẩu tẩu' mới đúng.” Ôn Nhu khẽ cười nhìn Thanh vương đậm đầu đi tới, không né không tránh, cứ như vậy thẳng tắp đứng.

“Ôn Nhu! Ngươi đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Thanh vương nắm chắc quả đấm đã nổi gân xanh, hung hăng nhìn chằm chằm Ôn Nhu, nhìn nàng lộ ra một cái miệng nhỏ nhắn, thật muốn nhào tới hung hăng cắn, người nữ nhân này, không biết nàng đắc tội hần sao? Còn có nhan sắc của nàng, tựa hồ căn bản không đem hần để vào mắt! Từ trước đến nay còn chưa có nữ nhân nào dám cho hần nhìn sắc mặt như vậy! Ôn Nhu, hần nhất định phải đạt được!

“Xin hỏi Thanh Vương gia, cái gì gọi là mời rượu? Cái gì gọi là phạt rượu?” Ôn Nhu khinh miệt cười, nhìn Thanh vương vậy lộ ra một bộ mặt cũng xưng là mỹ nam nhưng là ác tâm, “Huống hồ cứ cho là Thanh Vương gia không xưng Ôn Nhu một tiếng ' Tẩu tẩu', cũng phải xưng Ôn Nhu một tiếng ' Bạch vương phi', há có thể vô tri như hạ nhân hô to gọi nhỏ tục danh của Ôn Nhu?”

“Ngươi lại dám nói bốn vương là hạ nhân vô tri?” Thanh vương giận không kềm được, cũng vô pháp tự chế, giờ lên cổ sức nắm hai vai của Ôn Nhu, “Đừng quên, ngươi là nữ nhân của ta! Ta mới là nam nhân chân chính của ngươi!”

(Luna: bạn vương gia này có phần tự sướng rồi.)

“Ha ha ha ——!” Phảng phất nghe được chuyện cười trong thiên đại một dạng, Ôn Nhu ngửa mặt lên trời cười to, sau đó dùng nhãn thần như tiểu nhi vô tri nhìn Thanh vương, khinh thường nói, “Thanh Vương gia cũng biết hai chữ ' Vô sỉ' viết thế nào? Nếu không biết, Ôn Nhu có thể dạy ngươi một chút.”

“Chớ nói Ôn Nhu là nữ nhân của ngươi, nói Ôn Nhu đã từng là nữ nhân ngươi cũng không thể, Thanh Vương gia còn dám đại ngôn bắt tằm nói mình là nam nhân chân chính của Ôn Nhu, xin Thanh Vương gia chớ quên, nam nhân của Ôn Nhu, là thân huynh trưởng của ngươi, Bạch vương, Lãnh Triệt!”

Không có bất kỳ dự triệu, Ôn Nhu đem hai chữ “Lãnh Triệt” Cẩn thật chặt, nàng thế nào cũng nghĩ không ra, người nam nhân trước mắt này còn có thể vô sỉ đến nông nổi này, thực sự là cổ kim cũng không có người như vậy đâu.

“A! Thân huynh trưởng? Bạch vương Lãnh Triệt?” Mà Thanh vương cũng giống như nghe được chuyện buồn cười nhất, cười đến cực hạn chẳng đáng, “Liên cái phế vật ma ồm? Bồn vương chỉ cần vừa nhắc chân là có thể đem hắn đập xuống đất! Lúc trước bồn vương có thể đem người ném cho hắn, không phải đã chứng minh rồi hắn chính là cái phế vật sao? Đến phản kháng cũng sẽ không phản kháng phế vật! Mà lúc trước bồn vương có thể đem người đi, hôm nay cũng có thể cho người ngoan ngoãn trở lại bên người bồn vương!”

“Thanh Vương gia, lúc trước cũng bởi vì người thích nhị muội muội, thích Trần Quốc Công phủ mang đến vinh quang cho người, cho nên mới giúp đỡ nàng cướp Trần Quốc công tử vị tử trên người ta, để cho nàng ngoan ngoãn thuận theo người, đối với người đối với người khẳng định một mực không phải sao?” Ôn Nhu nhìn Thanh vương khiến cho nàng chán ghét, đem nói cho hết lời nói cho hết lời, “Thế nhưng Thanh Vương gia chẳng lẽ không minh bạch, nếu là Ôn Nhu gả cho người, không phải sẽ mang đến vinh quang cho người so với nhị muội muội ít hơn sao?” Dù sao nàng mới là tổ phụ thân truyền Trần Quốc công tử, nàng đến nay không nghĩ ra, nếu hắn thích quyền lực cùng vinh quang, sao sẽ chọn Ôn Tâm mà không phải nàng?

“Bởi vì bồn vương chưa từng thấy qua người, dung mạo của người khuynh quốc khuynh thành bất quá là nghe nhầm đồn bậy, dung mạo chân thật của người cho người không đành lòng nhìn thẳng.” Đây là lúc làm quen Ôn Tâm, Ôn Tâm cùng hắn nói, nghĩ bên cạnh mình đều là mỹ nhân như hoa như ngọc, hắn thực sự vô pháp đối mặt với người quá dị, muốn hỏi hôn, lại do tiền đề ban vô pháp từ, chỉ có thể dùng phương pháp mờ ám, cuối cùng hắn được như nguyện, còn có thể dùng nàng hung hăng đánh Bạch vương một cái, ai bảo hắn từ nhỏ liền xem Bạch vương ma ồm kia là cái đinh trong mắt, có đúng hay không cho hắn một đao một thương, hắn mới cảm thấy thoải mái.

Thế nhưng ai biết, Ôn Tâm đúng là lừa hắn! Ôn Nhu chân thật, đúng là đẹp đến không thể tả, mê hoặc hắn!

Hắn hỏi hận, hỏi hận lúc trước dối tin Ôn Tâm sở xuy gió bên tai, bỏ lỡ nàng vốn nên thuộc về hắn!

Mà bọn họ là do tiền đề từ hôn, mới thật sự là trời sinh một đôi! Mặc kệ nàng gả cho ai, hắn cũng sẽ chính là nam nhân chân chính của nàng! Nàng chỉ có thể là nữ nhân của hắn!

“Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, nhưng không ngờ Thanh Vương gia sẽ là một người xem trọng dung mạo như vậy.” Liền vì một nguyên nhân nhỏ nhỏ liền đem nàng đẩy vào địa ngục vạn kiếp bất phục, nên nói hắn là ngoan tâm hay là ngu xuẩn? Ôn Nhu cố ý đem nhân thân nhu hòa, giả vờ hao tổn tinh thần nhìn Thanh vương, “Vậy hôm nay Thanh Vương gia hỏi hận? Đem Ôn Nhu từ Bạch vương phủ nhận trở về bên người?”

Thấy sắc mặt của Ôn Nhu hòa hoãn, tựa hồ đáng đáp cũng có một chút dao động, lộ ra ngoài nội tâm hỏi hận không ngọt, thâm tình nhìn Ôn Nhu: “Chỉ cần người nguyện ý, hôm nay ta liền có thể cho người ngồi trên Thanh vương phi vị! Bạch vương là một phế vật căn bản là không xứng với người! Trở lại bên cạnh ta đi!”

Dù sao Bạch vương là một dạng nam nhân gần đất xa trời hùng phong không phát triển, thế nào có thể thỏa mãn một mỹ nhân như hoa như ngọc, hắn, mới thật sự là nam nhân! Nam nhân chân chính của nàng!

Nhìn Thanh vương hỏi hận không ngọt, mâu quang Ôn Nhu trở nên chìm lãnh, Ôn Nhu quyền rũ cười: “Thế nhưng trong mắt Ôn Nhu, người đến phế vật cũng không bằng.”

“Người —— nói cái gì?” Thanh vương không thể tin nhìn chằm chằm Ôn Nhu, bỗng nhiên nhân thân trở nên dữ tợn, chăm chú bóp hai vai của Ôn Nhu, nhìn môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át của nàng, tức giận mà huyết khí dâng trào để hắn nổi giận gầm lên một tiếng, quay môi đỏ mọng của Ôn Nhu liền muốn hôn.

Ngán châm từ tay của Ôn Nhu lộ ra, đang muốn xuất thủ, lại phát hiện Thanh vương chợt buông lỏng nàng ra, trên cánh tay của Thanh vương, chẳng biết lúc nào đâm vào một bả phi tiêu nhỏ nhỏ!

“Ngũ đệ thật phong lưu, có thể cũng phải nhìn chuẩn đối tượng mới hạ thủ cho thỏa đáng.” Âm thanh dễ nghe như xuân phong ấm áp, lại mang hàn ý se lạnh.

Ôn Nhu nghe tiếng nhìn lại. ** tuyệt vọng chi tâm **

“Huyền Vương gia?” Ôn Nhu có chút kinh ngạc nhìn Huyền vương xuất hiện ở cách đó không xa, nàng có chút không hiểu, vì sao hắn sẽ lại ở thời khắc không tưởng lại xuất hiện ở đây.

“Huyền vương?” Thanh vương phẫn nộ, càng bất khả tin tưởng, nhân thân ngoan lệ nhìn chằm chằm Huyền vương vị khách không mời mà đến này, căn rằng một phi tiêu trong tay rút ra, ném tới trước mặt Huyền vương, “Lẽ nào Huyền Vương gia không biết tới phủ đệ của người khác không thể tùy ý đi lại sao?”

Bởi vì Thanh vương tự cao, đó là Vương Thượng hắn đều không để vào mắt, cho nên hắn từ trước đến nay đều coi thường huynh đệ tình thân thù tặc mà gọi thẳng tục danh.

Ghê tởm! Thanh vương hung tợn nhìn Huyền vương, nếu không phải hắn xuất hiện, hắn định có thể đem Ôn Nhu nữ nhân khiến hắn không thể dời mắt này thực sự trở thành nữ nhân của hắn rồi!

“Ta bất quá là đến nói cho ngũ đệ, Vương Thượng tiến lên đây, bảo là muốn tự mình làm người chứng hôn cho ngũ đệ, Vương Thượng lúc này đã đến

tiền thính rồi.” Âm thanh của Huyền vương như trước ảm áp, sắc mặt thản tình lại không có nhu hòa như thường ngày, mà là nhẵn thản lạnh như băng nhìn chằm chằm Thanh vương. “Ngũ đệ vẫn là nhanh xử lý vết thương, thay xiêm y, rồi đến tiền thính mới tốt.”

Hắn bắt quá là có ý tốt đến vì Thanh vương nhẵn nhụi một tiếng, lại không biết sẽ thấy tình cảnh như thế, đúng là Thanh vương cảm lấy vai của nàng muốn khinh bạc nàng! Hắn cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền dùng phi tiêu nhắm vào Thanh vương ném!

Phản ứng đầu tiên của hắn là, tuyệt không để nàng bị bất luận kẻ nào khi dễ, đừng nói đến khinh bạc!

“Hừ!” Nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm Ôn Nhu chốc lát, phát tay áo rời khỏi.

Lúc bước quan bên người Huyền vương, Thanh vương cắn răng oán hận nói: “Huyền vương, thương thế của ngươi lúc này đây, bốn vương hảo hảo nhớ kỹ!”

Huyền vương cười nhưng không nói.

“Tẩu tẩu không bị thiệt hại gì?” Huyền vương hướng Ôn Nhu cười ôn hòa, quan tâm hỏi, Thanh vương, hắn định cũng sẽ không bỏ qua!

“Đa tạ Huyền Vương gia quan tâm, Ôn Nhu vô sự.” Ôn Nhu cũng cười khẽ, “Chỉ là Huyền Vương gia đột nhiên xuất hiện, để Ôn Nhu có chút giật mình.”

Nếu không có Li xuất hiện kịp thời, sợ ngũ đệ liền sẽ làm ra chuyện thiên lý bất dung, hại bản thân không nói, làm phiền hà làm phiền hà tẩu tẩu mới không phải.”

“Nói như thế, một lần Ôn Nhu gặp Huyền Vương gia, cũng sẽ thiếu Huyền Vương gia một cái nhân tình.”

“Điều này có thể nói là Li cùng tẩu tẩu hữu duyên?” Huyền vương nhìn Ôn Nhu mặt mày tinh xảo, hơi xuất thần.

Ôn Nhu mỉm cười không có đáp lại, chỉ nói: “Giờ lành sắp đến rồi, cần tiền thính, Huyền Vương gia có muốn đến tiền thính?”

“Có.”

Lúc hai người gần đến tiền thính, Ôn Nhu hướng Huyền vương khẽ vuốt cằm, nói là hắn nếu là sóng vai vào thính tử tất sẽ gặp gặp rắc rối, vẫn là nàng vào trước thì hơn, dứt lời bản thân liền trước bước vào chính sảnh, tìm chỗ không có người để ý ngồi xuống.

Chỉ thấy một đôi tân nhân đứng ở giữa tiền thính, để vương Lãnh Hạo vẻ mặt vui vẻ cười, vì hai người làm người chứng hôn, nếu không phải trên mặt Thanh vương biểu tình quá lãnh cứng cứng, tất sẽ cho người cho rằng đây cũng là một đôi thần tiên quyền lữ khiến người khác hâm mộ.

Đáng tiếc, không phải, từ vừa mới bắt đầu đã không phải, ngày sau, càng không có cái gì đáng nói.

Lãnh Hạo nhìn soi mói, Thanh vương không thể làm gì khác hơn là cùng Ôn Nhan bá thiên địa xong, Ôn Nhan buộc chặt một lòng hành xong “Phu thê giao bát” chỉ lễ cũng thoáng buông lỏng một chút.

“Đưa vào động phòng ——!” Lễ quan hát vang hình thức lễ nghi, tân khách đứng là không hề có một tiếng reo hò vui vẻ, chỉ có tiếng vỗ tay của Lãnh Hạo, toàn bộ đường, phi thường quý dị.

Chẳng biết lúc nào, cửa chính của thính tử xuất hiện một nữ tử mặc hi bào đỏ thắm, phía sau của nàng, có một đám gia đình thần sắc sợ hãi.

“Chậm đã ——!” Bỗng nhiên, thanh âm của nữ tử bén nhọn vang lên trong thính tử, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của tân khách.

Lúc mọi người thấy hồng y nữ tử, có kinh hãi, có nghi vấn, không hề có thể tin tưởng, trong nháy mắt, đầu tiên là toàn bộ thính chợt an tĩnh, sau đó bộc phát ra tiếng bàn luận xôn xao.

Mà Thanh vương khi nhìn đến khi nhìn đến hồng y nữ tử, cả kinh suýt nữa nói không ra lời, cùng mọi người một dạng, chăm chú nhìn người đến, Huyền vương cùng Lãnh Hạo có nhiều hăng hái, duy chỉ có Ôn Nhu nhìn như không nhìn, ngồi ở một góc phòng nhẹ nhàng thưởng trà.

“Đây không phải là tứ thiên kim của đình đại nhân sao? Thế nào xuất hiện ở nơi này?”

“Tứ thiên kim của đình đại nhân không phải đã gả làm phu nhân của Bạch vương sao? Theo lý thiếp thất là không thể xuất hiện ở trường hợp như thế, không biết nàng đi tới nơi này làm chi? Thủ vệ lại là như thế nào để cho nàng đi vào?”

“Nàng còn khoác hồng y, nhìn văn sức phía trên kia, hình như là giả y!”

“Đại hôn của Thanh Vương gia, nàng vận giả y tới nơi này tới làm cái gì?”

“Chẳng lẽ là người điên?”

“Làm sao có thể? Xem ánh mắt kia của nàng, dáng vẻ này là một người điên sở có, huống chi, một người đẹp như vậy, điên rồi há không đáng tiếc sao?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, lão thái úy nhìn nữ nhi của mình, nghe mọi người nghị luận, nhất thời khí huyết dâng lên, ngất đi.

“Quản gia! Còn không đem nữ nhân điên như thế lôi ra đi! Ai cho phép các người đem thả vào?” Thanh vương hướng quản gia cùng bọn gia đình giận dữ hét, Vương Như Mẫn, không là chết sao? Đêm qua truyền báo, không phải nói là sự tình làm xong rồi sao? Thế nào nàng còn sống? Hơn nữa còn xuất hiện tại hi đường, một thân giá y, đến tột cùng muốn làm gì?

“Hồi, hồi gia, tiểu nhân ngăn không được nàng, nàng cầm chủy thủ trên tay, nói là chúng tiểu nhân nếu không để cho nàng đi vào, liền tiên huyết tại chỗ!” Quản gia liền vội vàng tiến lên giải thích, không phải hấn không ngăn trở, căn bản là ngăn cản không được, người nữ nhân này căn bản là giống người điên, ngày vui của gia, nếu là lấy dính ô uế thì sao được?

“Ha ha...Không phải bọn hấn không ngăn ta, mà là bọn hấn ngăn không được ta...” Vương Như Mẫn vượt qua cánh cửa, hướng Thanh vương chậm rãi đến gần, sắc mặt tái nhợt, đem một thân giá y như máu tươi lướt đến.

Một đêm suy nghĩ sâu xa, Vương Như Mẫn mới biết mình đã sai quá nhiều, toàn tâm toàn ý thương hấn, đòi lấy cái gì? Là hấn đối với nàng đui tịt tận giết tuyệt!

Nàng vốn không nguyện cùng hấn vi địch, dĩ nhiên vốn định tuy là chết, tuy là hấn không thương nàng, nàng cũng sẽ không phản bội hấn, phản bội tình yêu của nàng, hấn dĩ nhiên lần thứ hai hướng nàng hạ sát thủ, không chỉ có nếu muốn giết, càng nếu muốn giết hài nhi chưa xuất thế của nàng!

Là hấn, là hấn đem nàng đẩy vào tuyệt cảnh! Là hấn để cho nàng tuyệt vọng!

Dù sao cũng là chết, nàng cũng muốn để hấn vì mầu tử nàng chôn cùng! Cứ cho là đến rồi trên hoàng tuyền lộ, bọn họ cũng làm một đôi phu thê quý!

Đây là tình yêu của nàng đối với hấn!

“Gia, người thế nào muốn đui tịt Mẫn nhi đi? Người không biết Mẫn nhi rồi sao?” Vương Như Mẫn ẩn tình đưa tình nhìn Thanh vương, cười đến thâm, cười đến thâm người.

Một lời vừa ra, kinh hách cả tân khách trong sảnh đường! ** Thanh vương tạo phản **

Các tân khách nghẹn họng nhìn trần trời, hai mặt nhìn nhau, người nữ nhân này, ẩn tình đưa tình không biết che lấp nhìn Thanh Vương gia không nói, còn tự xưng “Mẫn nhi”, còn nói Thanh Vương gia không biết nàng? Lẽ nào hai người quen biết?

Cái này giữa hai người, đến tột cùng có cái gì mờ ám?

Thế nhưng, nữ nhân này là thiếp thất của Bạch vương gia a! Bạch vương gia thế nào cũng là thân huynh trưởng của Thanh Vương gia, Thanh Vương gia dĩ nhiên trộm thiếp thất của thân huynh trưởng của mình, đây thật là đội một cái nón xanh to trên đầu Bạch vương gia a!

“Nhất phái hồ ngôn! Bọn vương căn bản không nhận thức người! Nữ nhân điên này từ đâu đến, cút nhanh lên!” Thanh vương hướng quản gia sử dụng một ánh mắt, quản gia hiểu ý, cùng gia đình bên cạnh liền muốn giữ lấy Vương Như Mẫn.

Hai tay của Thanh vương từ lâu đã nắm chặt thành quyền dưới tay áo rộng, trong mắt nổi lên sát ý, Vương Như Mẫn, lại muốn trước mặt nhiều người như vậy đem chuyện của bọn họ lộ ra ngoài, hấn muốn để cho nàng không chết từ tế được!

Thời gian quản gia muốn động thủ, Lãnh Hạo vị trí đầu nào lên tiếng, “Thanh gia tự thanh, nếu ngũ ca không biết nàng, sao không để cho nàng nói hết lời, để mọi chuyện rõ ràng, chẳng phải là trả lại cho ngũ ca một thuần khiết sao.”

Cơ hội tốt như thế, hấn làm sao sẽ buông tha, tất cả, đều trong dự liệu của đại ca.

Để vương lên tiếng, quản gia tuy muốn động thủ cũng không dám động thủ, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở một bên chờ Thanh vương hạ chỉ thị.

Vương Như Mẫn hoàn toàn đem nguy hiểm chung quanh ném ra sau, chỉ như trước chăm chú nhìn Thanh vương, tiếp tục tới gần hấn, “Gia nói không biết Mẫn nhi, vậy gia còn nhớ rõ chúng ta quen biết ở bên hồ Vân Thủy không?” Đó là thời khắc đẹp nhất cả đời này của nàng.

“Gia có nhớ kỷ lúc trước để Mẫn nhi gả vào Bạch vương phủ, đã hẹn ước cái gì không?” Hấn nói chỉ cần nàng có thể thân cận Bạch vương, đem thân thể của hấn chậm rãi dẫn dắt đến chết, hấn sẽ thú nàng làm thê.

“Gia có nhớ kỷ thời khắc vui vẻ của chúng ta trong hoa viên Bạch vương phủ không?” Ở nơi nào, nàng đem bản thân không giữ lại chút nào hiến tặng cho hấn.

“Gia cũng biết, trong bụng của ta có cốt nhục của người?” Cốt nhục thực sự của hấn, hấn dĩ nhiên muốn cốt nhục không thể xuất thế!

“Gia cũng biết, ta hôm nay mặc giá y này, là vì gả cho người?” Gả cho hấn, đây là mong chờ tốt đẹp nhất của nàng.

Hôm nay, cái gì cũng không có, thời khắc đẹp nhất cũng đã qua, nàng cũng sẽ không cất kỹ, bởi vì điều đó đã không còn quan trọng nữa!

Hôm nay, nàng mong muốn, chỉ có hấn và nàng cùng chết!

“Chư vị nếu không tin, đây là chứng cứ!” Từ trong lòng Vương Như Mẫn xuất ra một xấp thư, gia đã từng nhiều lần căn dặn nàng sau khi xem xong liền thiêu hủy, thế nhưng nàng quá mức thương hấn, không nỡ thiêu hủy hết thư hấn viết cho nàng, liền lưu lại, nàng tưởng niệm hấn mà lại không thể nhìn hấn thấy, chỉ có thấy lấy ra xem phảng phất như hấn đang ở bên người vậy, không nghĩ tới, xấp thư này hôm nay phải lấy ra để làm chứng cứ!

Lòng của nàng đã lạnh, đã chết.

Vương Như Mẫn một lời giạt mình bốn bề!

Cái gì? Thanh Vương gia đã sớm cùng nữ nhân này rồi, nữ nhân này sờ dĩ gả vào Bạch vương phủ, đúng là Thanh Vương gia an bài? Không những như vậy, còn to gan lớn mật đầu hoan trong Bạch vương phủ? Hôm nay không ngờ ám kết châu thai?

Troi! Cái này, đây quả thực là nghe rộn cả người! Quả thực chính là sỉ nhục của hoàng gia!

Huyền vương bước đến cầm lấy thư trong tay Vương Như Mẫn, lật vài tờ, hướng Lãnh Hạo thần nhiên nói: “Vương Thượng, đây đúng là chữ viết của ngũ đệ.”

Mà sắc mặt của Thanh vương, còn lại là lúc xanh lúc trắng, cũng không nhìn được nữa, mạnh gờ tay lên bóp chặt yết hầu của Vương Như Mẫn!

“Tiện nhân, đi tìm chết!” Thanh vương nhân thần hung ác nhìn chằm chằm Vương Như Mẫn, chỉ có nàng có thể nghe được âm lượng trong kẽ răng phát ra.

Cảm giác hít thở không thông truyền đến, Vương Như Mẫn cũng không kinh hoảng chút nào, như trước thê thảm cười.

“Ngũ ca, người đây là làm chi! Mau đem nàng buông xuống! Cứ cho là nàng nói cũng không phải là sự thực, nhưng nàng cũng là người của đại ca, ngũ ca không có thể tùy ý xử trí!” Cử động của Thanh vương để Lãnh Hạo cả kinh đứng lên, cao giọng ra lệnh.

Ai biết Thanh vương lại giống như không có nghe thấy một dạng, không chút nào đem Lãnh Hạo để vào mắt, xuất lực trong tay gia tăng thêm một phần, âm lãnh đáp lời: “Nữ nhân điên như vậy giữ lại có ích lợi gì, hạ thần giúp Bạch vương thanh lý hậu viện!”

“Thanh vương! Trẫm lệnh cho người buông tay!” Lãnh Hạo lạnh mắt nhìn lạnh mắt nhìn Thanh vương không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt, lần đầu tiên vận dụng thân phận đế vương của hấn.

Ai biết Thanh vương lại đem Lãnh Hạo xem như hoàn toàn không thấy, “Vương Thượng, thứ cho hạ thần nan tòng mệnh.”

Thanh vương thâm độc cười, Vương Thượng, bất quá là một hình nộm mà thôi, hấn không để vào mắt, cứ cho là ở chỗ này đem hấn giết, toàn bộ triều đình cũng không có người dám nói một câu! Vương Như Mẫn, nhất định phải chết!

Đột nhiên, Thanh vương cảm thấy cổ tay bị đau, làm hấn không thể không buông lỏng tay ra, Vương Như Mẫn xụi lơ té trên mặt đất, ôm ngực từng ngụm từng ngụm thở phì phò, Thanh vương gờ cổ tay lên nhìn, là một cây ngân châm đâm vào trên cổ tay của mình!

Ai? Thanh vương giận dữ ngẩng đầu, lại tìm không được là người phương nào lại dám đánh lén hấn, con tức dâng lên, dùng ngón cái nhẹ nhàng sờ sờ mũi ba lần, ngoài thỉnh tử tức khác hơn mười mấy tên thị vệ đeo đao, trong thỉnh tử, cũng có người từ đoàn tân khách đi ra, tự nhiên tụ tập chung một chỗ, đứng ở xung quanh Thanh vương, đúng là chiếm hơn phân nửa số tân khách!

Hấn muốn ngày hôm nay, ai cũng đi không xong! Chính là Lãnh Hạo cùng Lãnh Li, hấn cũng muốn bọn họ táng thân ở đây!

Về việc Vương Như Mẫn, ở Đại Di, là tử tội, cùng với hấn chết, không bằng để những người khác đi tìm chết!

“Thanh vương, người đây là muốn tạo phản sao?” Lãnh Hạo nhìn thị vệ đeo đao vây kín thỉnh tử, lần đầu tiên trước mặt người khác thu hồi đáng đáp bất cần đời của hấn, nhần thần xơ xác tiêu điều nhìn chằm chằm Thanh vương.

Ôn Nhu chẳng biết lúc nào đã rời chỗ ngồi, đi tới bên cạnh Lãnh Hạo, bởi vì Thanh vương sẽ mượn cơ hội này tạo phản, trái lại nàng bất ngờ, việc cấp bách, là bảo vệ Vương Thượng.

“Đắc tội, Hạo đệ, chuyện hôm nay, bốn vương hấn phải chết không thể nghi ngờ, thế nhưng bốn vương còn không muốn chết, nên, cũng chỉ có thể để các người đi tìm chết.” Thanh vương dùng giọng cực kỳ ngao nghể hướng Lãnh Hạo nói rằng, đó là xưng hô với đế vương cũng đổi thành xưng hô đã lâu không dùng, trong mắt của hấn, từ lâu đã không có đế vương khôi lỗi này!

Ngôn ngữ của Thanh vương vừa rồi, hách cũng không chỉ người vây quanh, muốn hô to cầu cứu, nhưng này người của Thanh vương ở, bọn họ muốn đi gặp ai cầu cứu, hướng chi, Vương Thượng vẫn còn ở! Thanh Vương gia đây là đang tạo phản a! Lẽ nào hôm nay bọn họ không thể không chết sao?

Đối với đế vương luôn luôn chỉ biết vui đùa này, mọi người đều không hy vọng hấn có thể cứu bọn họ, kết quả là, đem toàn bộ ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Huyền vương.

Mà giờ khắc này Huyền vương, lại như vô sự, cầm bình rượu tự rót tự uống, một điểm không có hoảng trương như là tai vạ đến nơi.

Mọi người liền lại cảm thấy Huyền vương vô vọng, kết quả là lại đem ánh mắt dừng lại ở trên người Ôn Nhu, đây chính là nữ nhân thắng nổi dũng sĩ Hải

quốc a! Có thể ngăn con sóng dữ cứu bọn họ sao?

“Ngũ ca, người đối với mình tính trước kỹ càng như vậy sao?” Lãnh Hạo khinh miệt cười, thường thường đó là đối phó loại người tự đại này, để hắn chiếm tương vị tùy ý hoành hành ít năm như vậy, hắn cũng là nên thỏa mãn.

“Lẽ nào Hạo đệ lúc này còn có thể ngăn con sóng dữ chi thần lực?” Thanh vương tự rất là tự ngạo, hắn cũng không để những huynh đệ này của hắn vào mắt, hắn lượng bọn họ cũng đâu không lại hắn.

“Thật không? Vậy hãy để cho chúng ta mở to hai mắt nhìn một cái thế nào?”

Chỉ nghe lời của Lãnh Hạo mới rồi, bọn thị vệ vây quanh thánh tử toàn bộ ngã xuống, chỉ trên người mỗi người bọn họ, cắm ba mũi tên nhọn.

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: CHƯƠNG 74.6: DIỆT TRỪ TIÊU NHÂN

đế vương chi oai

Trong nháy mắt, nguyên bản người sống sờ sờ liền bị mũi tên nhọn như thế đoạt đi sinh mệnh, chớ nói đám phu nhân từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, đó là đến những đại nhân kia, cũng không có bao nhiêu người gặp qua người chết thật, hôm nay ngay trước mắt mình trình diễn, làm sao không để cho bọn họ hết hồn? Lẽ nào là sợ đến không dám thở mạnh, nhìn khốn người chắn cửa, muốn chạy trốn, rồi lại không người dám chạy.

Thanh vương cũng bị kinh trụ, người của hắn, làm sao trong nháy mắt toàn bộ ngã xuống? Những thị vệ này, lấy một địch ngũ đối phó những quan văn tay trái gà không chặt này căn bản là dư dả, hôm nay đều bị đánh ngã, lại nên làm thế nào cho phải?

Thanh vương còn chưa tới kịp ra mệnh lệnh lại một sóng người tăng lên, liền nhìn thấy mười tên hắc y nhân bước xa đi tới bên người Lãnh Hạo, làm thành vòng đem Lãnh Hạo bảo hộ ở trong đó, sau đó đứng là nhìn thấy hơn mười cấm vệ quân hoàng cung vây quanh thánh tử!

Cấm vệ quân hoàng cung? Thanh vương bất khả tin tưởng! Lãnh Hạo làm sao có thể trong nháy mắt liền điều cấm vệ quân hoàng cung? Là trước đó sớm có chuẩn bị sao?

Thanh vương một phe nhìn tình thế sai, lập tức chim muông tán, muốn lao ra thánh tử chạy trốn chết! Bọn họ ai ngờ Vương Thượng cư nhiên sẽ giữ lại một tay như thế! Đây căn bản cũng không phải Vương Thượng có đầu óc nghịch trong ngày thường!

Thế nhưng chuyện cho tới bây giờ, không trốn là một con đường chết, trốn cũng là đường chết, không bằng liều mạng chạy!

“Ngăn cản bọn họ! Ai cũng không cho phép thả ra phải!” Lãnh Hạo trong bảo hộ của hắc y nhân trầm giọng ra lệnh, “Thị vệ trưởng!”

“Có thuộc hạ!” Một danh nam tử thanh niên cường tráng oai hùng ứng tiếng nói.

“Tức khắc dẫn người đi kiểm tra tất cả phe đảng của Thanh vương trong đế đô! Bất luận người phương nào, không cho phép buông tha!” Hôm nay, đó là ngày diệt trừ Thanh vương một đảng, chính lý Di quốc, liền lấy Thanh vương không biết trời cao đất rộng khai đao đầu tiên!

Tân khách tới tham gia tiệc cưới lần này toàn là quan văn, đâu là đối thủ của cấm vệ quân hoàng cung, lúc này phe cánh của Thanh vương đều bị cấm vệ quân ngăn ở cửa sảnh, không một người có thể chạy thoát.

Bọn họ là cho rằng Thanh vương có thể thắng, nên bọn họ mới không sợ chết trước mặt Vương Thượng hướng Thanh vương dựa dẫm, ai biết tình thế trong nháy mắt đúng là hoàn toàn xoay!

Mà đám người kia không có ủng hộ Thanh vương, lúc này may mắn, bọn họ làm sao cũng không nghĩ ra, Vương Thượng, cư nhiên thâm tàng bất lộ như thế, lẽ nào hắn trong ngày thường đều là đang giả bộ sao? Nếu không như vậy, làm sao trong khoảnh khắc thay đổi như người khác, giống như tác phong hành sự mạnh mẽ vang dội!

Đối mặt tình thế cấp tốc biến đổi trước mắt, Thanh vương từ lâu kinh lăng đến không biết làm sao.

Lãnh Hạo đẩy hắc y nhân hộ trước người hắn ra, đi tới trước mặt Thanh vương, khẽ cười nói: “Ngũ ca, không phải là muốn trăm cùng các ái khanh của trăm đều chết sao? Thế nào? Hiện nay không muốn sao?”

Khi nhìn thấy phe cánh của Thanh vương cùng Thanh vương tụ lại một chỗ, Lãnh Hạo trong nháy mắt giật mình, bởi vì hắn thật không ngờ, người dựa vào Thanh vương, cư nhiên nhiều như vậy! Mà hắn muốn mượn cơ hội này đem một phe của Thanh vương chém trừ sạch sẽ, bầu trời triều đình lại còn

bao nhiêu người? Trong triều đình tất sẽ đại động đàng một hồi.

Việc này trước nếu không có đại ca căn dặn cùng an bài, hôm nay hấn, nhất định sẽ nhất định sẽ trong phản đột ngột này.

“Người vẫn luôn là giả bộ?” Thanh vương nhìn chằm chằm về mặt tức sát của Lãnh Hạo, vấn.

Bình bại như núi đảo, Thanh vương trong nháy mắt tự mình có thể hiểu đạo lý này, những người này trong ngày thường nói tuân theo hấn, sống chết trước mắt, dĩ nhiên không ai lưu ở bên cạnh hấn che chở hấn!

Mà hấn giờ này khắc này tuy là hữu lực lượng đem Lãnh Hạo ban đảo, bên người lại không một người có thể tin, dù cho hấn ngồi trên cái vị trí kia, định có một ngày sẽ bị những người này bị cản ngược lại một cái!

“Trầm trang hay không trang, nói vậy lúc này cùng ngũ ca không quan hệ chứ?”

“Ha ha ha ——” Thanh vương đột nhiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, buồn cười hấn tự cao, hôm nay lại phải chết ở trong tay người bản thân bất tiết nhất cổ!

“Người đến, đem Thanh vương gia áp hạ!” Lãnh Hạo lạnh lùng một tiếng ra lệnh, mọi người liền thấy chỉ chớp lát trước Thanh vương còn vô cùng cuồng ngạo, cứ như vậy điên cuồng cười bị cầm vệ quân áp giải đi.

Phe cánh của Thanh vương càng sợ vỡ mặt, vội vã phó đến trước mặt Lãnh Hạo cầu xin tha thứ, Vương Thượng đối với thủ tức mình cũng không có thủ hạ lưu tình, làm sao sẽ bỏ qua bọn họ?

Lãnh Hạo nhìn cũng không muốn những thứ chi vì danh lợi của mình, không vì gia quốc suy nghĩ này một mắt nữa, phiến táo khoát tay chặn lại, để cầm vệ quân trước áp hạ đưa bọn họ, sau đó mới xử trí, bởi vì hấn còn chưa nghĩ ra nên thế nào hảo hảo xử trí những người này, giết, quan viên triều đình ghê tởm lại quá nhiều, không giết, giữ lại những người này hấn cảm thấy chỉ sẽ ô triều đình, để đại ca quyết định cho thỏa đáng.

Lúc mệnh lệnh đem phe cánh của Thanh vương áp hạ, Lãnh Hạo mới phân tán những người chiến chiến căng căng khác, ra lệnh cho bọn họ ra phong bế miệng, không nên đem những chuyện gièm pha của hoàng gia hôm nay nghe được thấy được truyền đi, nếu để cho hấn nghe được chút sóng gió, định không nhẹ tha!

Tác phong hành sự của Lãnh Hạo mới vừa rồi từ lâu chấn nhiếp lòng của bọn họ, dù cho Lãnh Hạo không phân phó, bọn họ cũng tuyệt không dám nhiều lời, hôm nay Vương Thượng, bọn họ không thể đắc tội nổi!

Đem đám người phân phát xong, Lãnh Hạo cũng để cho ám vệ hộ ở bên cạnh lui xuống, toàn bộ thánh tử, chỉ còn lại có hấn, Ôn Nhu cùng Ôn Nhan hai tỷ muội, Huyền vương cùng với Vương Như Mẫn.

Huyền vương lúc này mới để ly rượu trong tay xuống, chậm rãi đứng lên, nhất cử nhất động lộ vẻ tiêu sái không kèm chế được.

“Nếu Vương Thượng vô sự, thần hạ liền trước rời đi.” Huyền vương hơi rũ mâu tử, Lãnh Hạo cho hấn chấn động, Lãnh Hạo cứ nhiên đem bản thân che giấu tốt như vậy, đó là hấn cũng không có nhận thấy được hấn vẫn là giả bộ.

“Nhị ca thật đúng là tính tình văn đạm phong khinh, mới vừa rồi tình huống sinh tử nhất tuyến, nhị ca còn có thể không chút kiêng kỵ uống rượu.” Lãnh Hạo khôi phục khuôn mặt tươi cười vô hại trong ngày thường của hấn.

“Đây không phải là không cho chuyện của thần hạ sao, không uống rượu còn có thể làm gì?” Huyền vương mỉm cười, nhãn thần xẹt qua nét mặt của Ôn Nhu, hướng Lãnh Hạo thì lễ một cái, liền xoay người rời đi.

Kỳ thực khiếp sợ đầu chỉ có hấn, đó là Ôn Nhu, cũng bị Lãnh Hạo trong lúc bất chợt chuyển biến làm cho kinh trụ, tuy rằng nàng biết hấn có lẽ là giả bộ, thế nhưng không biết hấn dĩ nhiên trước đem sự tình thấy rõ như vậy, nàng cận là muốn trừng trị Thanh vương vì mình xuất nhất khẩu ác khí, tiện thể vì Lãnh Triệt cũng xuất nhất khẩu ác khí, trái lại không có tính đến chuyện phe cánh của hấn, Lãnh Hạo cũng nhất cử tương kì đến gốc rễ cũng nhỏ luôn, tâm tư cùng dữ như thế, đủ để xứng làm đế vương.

“Vương Thượng, Hôm nay xử trí Thanh Vương gia, Thanh vương phủ này lại xử lý như thế nào?” Ôn Nhu kéo qua Ôn Nhan đứng ở một bên, bị kinh hách gỡ khăn hi trên đầu xuống, nhìn Lãnh Hạo khề hỏi.

“Tẩu tẩu nói phải xử lý như thế nào mới tốt?” Lãnh Hạo cười nhìn Ôn Nhu, đại ca nói qua, tẩu tẩu là người có chủ kiến, nghe một chút ý kiến của tẩu tẩu vị thường bất khả.

“Thanh vương là tiên đế phong, Thanh vương phủ cũng tiên đế xây, không thể hủy như vậy, không bằng liền trước hết để cho trước hết để cho muội muội của thần phụ đi đầu quản, ngày sau lại từ chi mạch trong hoàng tộc dưỡng một hài nhi kế thừa Thanh vương tước vị, Vương Thượng nghĩ như thế nào?” Nếu là như vậy, Thanh vương phủ liền có thể nói là tấn tay Bạch vương phủ, bị hủy không bằng giữ lại, ngày sau định chỗ hữu dụng, đây mới là nguyên nhân nàng giúp Ôn Nhan ngồi trên Vương phi vị.

“Hảo, liền y theo lời tẩu tẩu mà làm.” Lãnh Hạo tự nhiên cũng không muốn hủy đi Thanh vương phủ, Ôn Nhu nói chính là như suy nghĩ của hấn, tự nhiên đáp ứng, “Hồi cung, trầm liên ban hạ thánh chỉ, do Thanh Vương phi một tay chương chấp Thanh vương phủ.”

“Ôn... Thần phụ tạ chủ long ân!” Ôn Nhan vội vã quỳ xuống, tim đập đập cực nhanh, nàng rốt cục hết khổ rồi sao?

“Miễn lễ.”

“Vương Thượng, vậy Mẫn phu nhân lại xử trí như thế nào?” Ôn Nhu đem ánh mắt dừng lại ở trên người Vương Như Mẫn, thật là một nữ nhân đáng thương lại thật đáng buồn.

“Nếu là phu nhân của quý phủ đại ca, liền giao cho tâu tâu xử trí, thế nào?”

“Như vậy, Ôn Nhu tạ qua Vương Thượng.”

Nàng muốn chính là mình xử trí Vương Như Mẫn, nàng nói qua bảo hài nhi trong bụng nàng vô sự, liền sẽ không nuốt lời.

Lúc này Thanh vương phủ, không một người nguyện ý dừng lại, từ lúc Thanh vương bị bắt, Lân Hạo liền bãi hồi cung, bởi vì còn có một phe của Thanh vương chờ hấn xử lý.

Ôn Nhu gọi Vân Lăng mang Vương Như Mẫn hỏi Bạch vương phủ chiếu cố, Vân Lăng cũng không dám hỏi nhiều, đem Vương Như Mẫn về mặt tuyệt vọng mang đi.

Tiền đình của Thanh vương phủ vốn nên phi thường náo nhiệt, hôm nay chỉ có tỷ muội Ôn Nhu.

“Tam muội muội, chuyện tỷ tỷ giúp người như nguyện.” Ôn Nhu mâu quang nặng nề nhìn Ôn Nhan, nàng đã giúp Ôn Nhan, đồng thời cũng giúp mình.

“Ân đức của đại tỷ tỷ, muội muội sống mãi không quên.” Ôn Nhan hướng Ôn Nhu quỳ xuống, nguyên lai Ôn Nhu nói giúp nàng nắm quyền, đúng là đem Thanh vương bắt đi, là chính nàng quyết định can quyền không can ái, hôm nay tay cầm Thanh vương phủ chi quyền, lại phải tan hôn thù tiết, tuy là như vậy, nàng cũng không oán không hối hận.

“Tam muội muội nhớ kỹ phần ân đức này của tỷ tỷ là tốt rồi.” Ôn Nhu cũng không khiêm tốn, giảng lời nói trắng ra, “Tam muội muội tuyệt không nên làm người vong ân phụ nghĩa, bằng không ——”

Ôn Nhu đem lời cắt đứt, không có mình bạch nói ra, nàng tin tưởng Ôn Nhan tất nhiên biết nàng muốn nói cái gì.

“Muội muội mình bạch, quyết không phụ đại tỷ tỷ.” Bằng không, hạ tràng là chết không có chỗ chôn, nàng tin tưởng Ôn Nhu làm được.

“Tam muội muội thông tuệ, cũng không cần tỷ tỷ nhiều lời.” Nếu Thanh vương phủ vô sự, nàng nên đến Trấn Quốc Công phủ, “Chỉ là hôm nay Thanh vương phủ một đoàn loạn ma, chỉ bằng Tam muội muội một người hiểu.”

“Đại tỷ tỷ yên tâm, muội muội chắc chắn để Thanh vương phủ an bình.” Thanh vương đã tâm đã trừ, Vương Thượng giữ lại Thanh vương phủ, tất nhiên là muốn Thanh vương phủ an an phân phân, nàng nàng tất nhiên sẽ không vô sự tìm việc.

Ôn Nhu hài lòng gật đầu, không nói cái gì nữa, đi ra ngoài đình tử gọi Duẫn Nhi, Duẫn Nhi toái bộ đến bên cạnh nàng, theo nàng đi.

Ôn Nhan nhìn bóng lưng Ôn Nhu, không khỏi cảm thấy mỗi một câu nói mỗi một ánh mắt của Ôn Nhu đều có thể ép tới nàng chậm bắt quá khí, Ôn Nhu, làm sao biến thành như vậy?

Ôn Nhu bước ra đại môn Thanh vương phủ, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa cách đó không xa quay đầu mà chạy, mà chiếc xe ngựa kia, nàng nhìn rất là quen mắt.

Ôn Nhu mỉm cười, đó không phải là mã xa của Trấn Quốc Công phủ thì còn là mã xa của ai?

“Duẫn Nhi.”

“Có nô tỳ.”

Ôn Nhu bám vào bên tai Duẫn Nhi nhẹ giọng cái gì, Duẫn Nhi cẩn thận nghe, sau đó gật đầu, nói “Vương phi yên tâm”, liền rời đi, Ôn Nhu ngồi trong nhuyễn kiệu hỏi Bạch vương phủ.

“Túc Dạ gặp qua Vương phi.” Ôn Nhu khó khăn lắm mới hạ kiệu trước Bạch vương phủ, Túc Dạ liền tự mình làm giúp nàng mở màn kiệu.

“Trên người đại quân sự có thương, sao không nghỉ ngơi nhiều?” Ôn Nhu bước ra nhuyễn kiệu, quan tâm hỏi.

“Một chút thương nhỏ, không quan trọng.” Hấn nếu là nằm trên giường, Bạch vương phủ lớn như vậy ai tới quản? Vương phi vốn tâm quản chuyện của vương phi hấn nhìn ra được, gia cũng đối với vương phủ mình không thương tâm, hấn nếu không quản, chẳng phải loạn sáo? “Túc Dạ phụng Vương gia chi mệnh ở đây chờ Vương phi, nói Vương phi trở về đến thư phòng của Vương gia một chút.”

“Vương gia tìm ta có chuyện gì?”

“Túc Dạ không biết, Vương gia nói sau khi Vương phi trở về sẽ gặp hấn, liền khiến Túc Dạ ở đây đợi.” Chớ không phải là cùng tin tức phe đảng của Thanh vương bị Vương Thượng áp hạ có liên quan?

“ Ần.” Ôn Nhu khẽ lên tiếng, tâm trạng đã có giật mình nho nhỏ, hẳn làm thế nào biết nàng sau khi trở về muốn tìm hắn?

Ôn Nhu một đường hướng Ngõa Phủ Lôi Minh đi, một bên nghĩ ngợi chuyện hôm nay.

Buổi chiều hôm qua nàng mới cùng hắn nói đến Thanh vương, nàng muốn kết quả của Thanh vương là hắn thân bại danh liệt, sau đó có thể lấy tội danh cùng tâu từ mình thông dân bôi đen hoàng thất đưa hắn đánh đồ, để hắn cũng nếm thử tư vị kém một bậc, lại thật không ngờ Thanh vương cư nhiên gan lớn muốn tạo phản, dám ở trước mắt bao người đem Vương Thượng vây khốn, nếu không có cấm vệ quân hoàng thất xuất hiện, Vương Thượng nhất định là gặp nguy hiểm.

Mà Vương Thượng hình như trước đó biết được việc phát sinh, tất cả chuẩn bị kỹ càng, sẽ chờ Thanh vương con cá lớn này mắc câu! Thế nhưng nếu không có nàng đem Vương Như Mẫn diễn ra hí lớn như vậy, hôm nay tất cả sẽ không phát sinh, bởi vì phản ứng của Thanh vương đến xem, hẳn không biết Vương Thượng sẽ đích thân đến vì hắn làm người chứng hôn, làm sao có tạo phản mà nói đến?

Vương Thượng ở trong thâm cung, lại cùng nàng không quá mức cùng xuất hiện, làm sao sẽ sớm được chuyện của Vương Như Mẫn? Lại làm thế nào biết nàng sẽ đem Vương Như Mẫn mang đến hi đường?

Nếu nói là đoán được đây hết thảy, nàng cảm thấy, chỉ có Bạch vương buổi chiều hôm qua cùng nàng có điều nói chuyện với nhau có thể sẽ đoán được, thế nhưng đến một câu trong lòng của mình suy nghĩ nàng đều không có đề cập, hẳn làm sao là có thể đoán được?

Nếu tất cả trong dự liệu của hắn, vậy đây rốt cuộc nên là nam nhân thế nào?

Ôn Nhu mang theo đầy bụng nghi vấn đi tới trước thư phòng của Ngõa Phủ Lôi Minh, còn không chờ Túc Dạ truyền báo, trong thư phòng liền truyền đến thanh âm khinh đạm của Lãnh Triệt: “Vương phi mời đến.”

Ôn Nhu cạn tiểu bước vào thư phòng, thấy sắc mặt của Lãnh Triệt không có tái nhợt như ngày thường, liền biết được đêm qua hắn có nghỉ ngơi, liền đem chuyện thân thể của hắn lược hạ, hỏi: “Không biết Vương gia tìm Ôn Nhu có chuyện gì?”

“ Dù cho ta không tìm Vương phi, Vương phi cũng sẽ tìm ta, không phải sao?” Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu, đậm đậm nhất tiểu, “Trong lòng nghĩ Vương phi nghĩ chuyện gì, ta tìm Vương phi có chuyện đó.”

Hắn biết Vương Như Mẫn từ lâu cùng Thanh vương châu thai ám kết, chỉ là giả không biết mà thôi, hắn vốn cũng muốn mượn cơ hội này đem Thanh vương định tội, sau đó đối kỳ với phe cánh kia từ từ xử lý, không nghĩ nàng đã ở trên người Vương Như Mẫn nhìn thấu mách khéo, mặc dù không biết không biết đến cùng cùng Thanh vương có thâm cừu đại hận gì, thế nhưng hắn đoán được ý nghĩ trong lòng nàng, nàng cũng muốn lấy Vương Như Mẫn đem Thanh vương ban ngã xuống đất, nếu nghĩ cách của nàng cùng hắn nhất trí, để cho nàng xuất thủ cũng không sao.

Nếu là hắn xuất thủ ban đảo Thanh vương, tất tiến hành theo chất lượng, mà nàng xuất thủ, tất nhiên là muốn nhất cử kích diệt, bởi vì buổi chiều hôm qua nàng nói “ngày mai Vương gia chờ xem kịch vui”, hắn liền đoán được nàng muốn trên hi đường của Thanh vương mang Vương Như Mẫn ra.

Thanh vương hướng hướng Vương Như Mẫn hạ sát thủ mà không thể thủ tính mạng, gia chi nàng ở chính giữa châm ngòi thổi gió, tất để Vương Như Mẫn sinh hận, Vương Như Mẫn hôm nay định gặp phải trên hi đường, đem việc của mình cùng Thanh vương hoan hảo truyền tin, như vậy chúng con mắt nhìn trừng đều có thể làm chứng, Thanh vương tất là từ tội, nhưng y theo tính tình cường thế tự giác vô nhân có thể địch của Thanh vương, tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn nhận lấy cái chết, như vậy dưới tình thế cấp bách, hắn chỉ có thể đem người ở tại tràng xóa sạch giết sạch, ở trước mặt đế vương Lãnh Hạo, tạo phản!

Hắn là nghĩ tới điểm này, cho nên mới để Lãnh Hạo tự mình đi tự mình đi làm người chứng hôn, cấm vệ quân phân ba đi theo, hắn ra lệnh hắn ra lệnh ám vệ âm thâm bảo hộ, nhất cử đem Thanh vương bắt, chỉ là hành sự như vậy, cần phải thời khắc này nhất tĩnh bất tất cả phe cánh của Thanh vương, miễn trừ hậu hoạn.

Như vậy đem sinh mệnh của Lãnh Hạo đẩy vào trong nguy hiểm, hắn là kinh qua thâm tư thực lực, chỉ có Lãnh Hạo đặt mình trong trong nguy hiểm, mới có thể xuất đế vương chi oai cùng ứng biến chi trí của hắn, hiện ra hóa hiểm vì di chi lực cùng tiên kiến chi minh, đạt được lực chân nhiếp bước đầu tiên hắn tự mình chấp chính.

Mà Ôn Nhu hành sự, quả thật không có làm hắn thất vọng, tất cả, dự liệu của hắn.

Cũng không phải là hắn thần cơ diệu toán, bất quá là hắn phòng ngừa chu đáo mà thôi.

“ Vậy Vương gia nói một chút, Ôn Nhu giờ này khắc này trong lòng đang suy nghĩ gì?” Ôn Nhu hơi thiếu mi, nhãn thần trầm trầm, nhìn Lãnh Triệt, nàng lần đầu tiên trên người hắn cảm giác được khí tức nguy hiểm.

“ Vương phi muốn đến Trấn Quốc Công phủ, nếu cần ta hỗ trợ, cứ việc nói là được.” Đó là đến Thanh vương cùng nàng không quá mức liên can như vậy nàng cũng không có buông tha, huống hồ những người đoạt đi Trấn Quốc công tử vị của nàng?

Hắn chưa hề cảm thấy nàng bị phát hiện cùng người bỏ trốn là chuyện trùng hợp, tất nhiên là có người mơ ước địa vị của nàng, nàng muốn trở tay đoạt lại tất cả thuộc về nàng, là chuyện sớm hay muộn, mà hiện nay chỉ dựa vào chính nàng, sợ là không được, tất nhiên sẽ muốn cầu cạnh hắn.

Ôn Nhu không có trả lời Lãnh Triệt ngay, chỉ là đậm tĩnh nhìn đôi mắt của Lãnh Triệt tựa hồ có thể xuyên thấu hết thảy, cái gì đều biết? Thực sự là một nam nhân đáng sợ.

“Ôn Nhu thật hoài nghi, Vương gia có phải là hay không là Ôn Nhu, thậm chí ngay cả Ôn Nhu suy nghĩ gì đều có thể đoán được.” Trầm mặc chỉ chốc lát, Ôn Nhu mới mở miệng cười.

“Vương phi đã là người thừa kế long ngọc bạch bích, có thân phận của Trần Quốc công tử liền làm việc càng tốt.” Lãnh Triệt từ chối cho ý kiến, “Không biết Vương phi muốn ta giúp chuyện gì?”

“Ôn Nhu muốn Vương gia tự mình đứng ra, cùng Ôn Nhu đến Trần Quốc Công phủ một chuyến.” Lấy thân phận Bạch vương gia chứng kiến chuyện thực, đủ để làm cho người tin phục, nếu là chính nàng, người khác nói nàng bịa đặt nói không chừng, vậy chuyện nàng muốn làm liền không có chút ý nghĩa nào.

“Đơn giản như vậy?” Lãnh Triệt lời tuy mang theo nghi vấn, nhưng mà mâu tử đen như mực của hắn, một tia nghi vấn cũng không có.

“Chính là đơn giản như thế.”

“Nếu là như vậy, Vương phi chẳng phải là lại oán ta không muốn sống chạy lung tung bên ngoài?” Lãnh Triệt như trước cười đến nhàn nhạt, ngôn ngữ sắc sảo ý tứ hàm xúc đùa giỡn.

“Ôn Nhu ở bên cạnh thân Vương gia, làm sao sẽ để thân thể của Vương gia mắc bệnh?” Nam nhân này, trái lại phản vấn nàng, nhìn mặt mày hắn mang theo đùa giỡn, làm sao cũng nhìn không ra hắn sẽ là một nam nhân thâm trầm đến đáng sợ.

“Đã như vậy, ta liền theo Vương phi đi chuyến này.” Trong con ngươi Lãnh Triệt tiêu ý sâu hơn một phần, “Đến lúc đó hy vọng Vương phi cũng có thể để ta thấy trò hôm nay.”

Diệt trừ một phe của Thanh vương, nàng lại đem Trần Quốc Công phủ thu hồi trong tay mình, đối với hắn đối với Đại Di mà nói, đều là bách mà không một hại, hắn có sao mà không làm?

“Vương gia yên tâm, Ôn Nhu định sẽ không để cho Vương gia thất vọng.” Dù cho hắn đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, cũng sẽ không biết chân tướng năm đó, hôm nay, nàng không chỉ có muốn đoạt lại tất cả thuộc về nàng, nàng còn phải lòng dạ hiểm độc của những người đó truyền đi!

“Không biết Vương phi khi nào mới để ta xem trò hay này?”

“Hôm nay.”

“Nga? Một ngày hay vờ tuồng hay, Vương phi thật là làm cho ta mở rộng tầm mắt rồi.” Lãnh Triệt cười đứng lên, vòng qua án thư đi tới trước mặt Ôn Nhu.

“Hành sự liền khẩn còn nóng, lẽ nào Vương gia không biết đạo lý này?” Hôm nay, là thời cơ tốt nhất, người trong kinh hoảng, dễ dàng đối phó nhất, “Bất quá Ôn Nhu còn có một thỉnh cầu.”

“Vương phi cứ nói đừng ngại.”

“Không biết Vương gia có thể không đem An công công bên người Vương Thượng cùng mời tới?” Vị phòng có người nói phu thê bọn họ cộng lại hăm hại người khác, vẫn là đem An công công mời tới thỏa đáng, tâm phúc bên người Vương Thượng thấy tận mắt, còn có ai dám hoài nghi?

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tất cả chuẩn bị chu toàn mới có thể hành sự, bởi vì nàng không bao giờ làm không bao giờ làm chuyện gì mà không có chuẩn bị.

“Vương phi thực sự là tâm tư kín đáo.” Lời của Tiểu An tử, nếu là có người hoài nghi, không khác hoài nghi Vương Thượng, tuyệt không người nào dám không người nào dám can thiệp vào chuyện của Thanh vương.

“Trước mặt Vương gia, Ôn Nhu bất quá là ban môn lộng phủ.” Cùng lòng dạ của hắn so sánh, nàng sợ là không hơn hắn, tâm tư kín đáo? Nàng không tin hắn cũng không có nghĩ tới điểm này/

“Tiểu An tử từ lâu đã sai người thông báo rồi, hiện nay chỉ cần Túc Dạ tiến cung xin cứ tự nhiên,” Hiện nay, lời của tiểu An tử, một câu hơn bọn hắn, dùng đến tiểu An tử, hắn cùng nàng lại mặt ngày ấy đã sớm nghĩ đến, “Đã như vậy, chúng ta hiện nay đến Trần Quốc Công phủ trước.”

Quả thế! Nam nhân này —— đến cùng có bao nhiêu tâm tư, lòng dạ bao sâu?

Trước xuất phủ, Ôn Nhu trở về Yên Thủy các, lấy được hoàn đặc biệt vì Lãnh Triệt chuẩn bị, để hắn ăn vào, hai người mới ngồi mã xa đến Trần Quốc Công phủ.

Lúc này Ôn Thế Nghi, có thể nói là hoảng loạn, tọa ngoại bất định.

Hôm nay đại hôn của Thanh vương, hắn cái thân phận này tuy rằng không xứng ngồi ở cao đường, nhưng Thanh Vương gia ra lệnh không cho phép hắn ngồi ở cao đường vị, nhưng làm phụ thân của Thanh Vương phi hắn cũng vốn nên trình diện, thế nhưng chuyện đêm qua hắn không có hoàn thành, không dám đối mặt Thanh Vương gia, nên chậm chạp không dám đến Thanh vương phủ, nội tâm lựa chọn nửa ngày, rốt cục quyết định bất luận lấy thân phận của hắn cũng không thể không đến, nếu không phải trình diện đó là phạt mặt mũi của Thanh Vương gia, nên hắn liền kiên trì đi.

Thế nhưng ai biết, hần khó khăn lắm đi tới trước cửa Thanh vương phủ, muốn vào phủ, lại bị hai thị vệ ngăn ở ngoài cửa, làm sao cũng không để hần tiến, ngay khi hần muốn mắng bọn họ một trận, lại có một đám thị vệ đem toàn bộ Thanh vương phủ bao quanh! Mà những thị vệ này không phải xa lạ, đúng là cấm vệ quân hoàng thất! Hần nhất thời sợ choáng váng, vội vã lui sang một bên, nhìn đến tột cùng chuyện gì xảy ra!

Khi hần thấy Thanh vương bị hai cấm vệ quân mang ra cửa phủ, đồng thời nhất thời sợ hãi đến cực điểm sắc mặt trắng bệch, sau đó lại nhìn thấy quan viên trong ngày thường cùng Tjhanh vương gấp gờ quá mức mặt bị nhát nhát áp trứ từ trong Thanh vương phủ đi ra, hần sợ đến suýt nữa quỵ ngồi dưới đất!

Hần không rõ đến tột cùng chuyện gì xảy ra! Cuối cùng thấy Lãnh Hạo, hần cũng không cầm giữ được nữa, kinh hách to lớn để hần quỵ ngồi trên đất, thế mới biết phát sinh này, là đủ để cải biến đại sự cả đời mình! Kinh hoàng chưa định, may mắn bản thân không có đúng giờ đến đây, nếu không hần hôm nay sẽ giống hết những người mới vừa rồi bị áp ra ngoài!

Ý nghĩ của hần chính là hồi phủ, nhanh lên hồi phủ! Nhưng hai chân là của hần run rẩy không nghe sai sử, vẫn là gia đình đưa hần lên mã xa, hần lập tức để gia đình chung quanh hồi thăm, xem trong để đồ nhắc lên đại sự gì.

Mà vừa về tới phủ đệ của mình, người Ôn Thế Nghi hỏi thăm chiếm được tin tức, đúng là tất cả quan viên lui tới cấm mật cùng Thanh vương đều bị giam giữ rồi, hần càng luống cuống, vậy hần thì sao? Kế tiếp bị câu có thể hay không đến phiên hần?

To lớn khủng hoảng áp ở trong lòng, làm sao để Ôn Thế Nghi lãnh tĩnh, hần giờ phút này, từ lâu hoảng đến rối loạn, chút nào cũng bất luận cách đối phó gì.

“Lão gia, người không phải đến Thanh vương phủ sao? Làm sao trở về nhanh như vậy?” Triệu Yên Nhi vừa được gia đình đến truyền báo Ôn Thế Nghi đã về đến nhà, vội vã chạy đến tiền thính, một bước tiến tiền thính, đã nhìn thấy Ôn Thế Nghi về mặt hốt hoảng đi qua đi lại trong thính tử, không khỏi quan tâm nói, “Vì sao sắc mặt khó coi như vậy? Thế nhưng đã xảy ra chuyện gì?”

“Đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn!” Thấy Triệu Yên Nhi, Ôn Thế Nghi bỗng nhiên bắt cánh tay của nàng, hai mắt tròn tròn, thanh âm run rẩy nói, “Trần Quốc Công phủ, sắp xong rồi!”

Lời của Ôn Thế Nghi, sinh sôi đem Triệu Yên Nhi dọa sợ!

“Lão gia, người, người đang nói gì đây?” Lời của Ôn Thế Nghi để Triệu Yên Nhi cảm thấy không hiểu kinh hãi, cảm thụ được sợ hãi của ngón tay của Ôn Thế Nghi xuyên thấu qua truyền tới trên người nàng, nhũ mi hỏi, “Đến cùng, đến cùng chuyện gì xảy ra?”

“Thanh Vương gia, Thanh Vương gia bị Vương Thượng giam giữ rồi!” Ôn Thế Nghi có vẻ rất là kích động, nắm thật chặt cánh tay của Triệu Yên Nhi, đem nàng làm đến đau, “Còn có người trong ngày thường cùng Thanh Vương gia gấp gờ cấm mật, cũng đều bị Vương Thượng giam giữ rồi!”

“Kế tiếp, kế tiếp sắp đến phiên Trần Quốc Công phủ, đến phiên ta!” Sự tình làm sao sẽ biến thành như vậy? Thanh Vương gia có thể nói là đại thụ của hần, Thanh Vương gia cây to này cũng ngã, hần ký sinh nhỏ nhỏ sống bên người hần có thể duy trì được bao lâu?

“Đây, điều này sao có thể?” Lời của Ôn Thế Nghi như tiếng sấm nổ tung lòng của Triệu Yên Nhi, cũng nổ nàng luống cuống, “Lão gia người đã từng nhìn thấy?”

Không có giết chết Ôn Nhan là chuyện nhỏ, Thanh vương rơi đài là chuyện lớn! Trần Quốc Công phủ bọn họ, có thể nói là dựa vào Thanh vương mà tồn tại, Thanh vương đảo, liên ý nghĩa ngày của Trần Quốc Công phủ cũng sẽ không trường cửu! Vậy bọn họ Vậy bọn họ trước trăm phương nghìn kế muốn đem nữ nhi gả Thanh vương phủ lại toán cái gì? Hôm nay không chỉ có nữ nhi bị hủy, Thanh vương càng rơi đài, hôm nay thậm chí còn đến Trần Quốc Công phủ cũng giữ không được?

Sự tình, làm sao sẽ sớm chiều biến thành như vậy? Để cho bọn họ không tiếp thụ được, ứng đối không được!

“Phu nhân, chúng ta bây giờ nên làm gì?” Ôn Thế Nghi đem tay nắm Triệu Yên Nhi càng chặt hơn, hần đã hoảng đến đã không có chủ ý, hần chỉ biết là, hần không muốn chết!

Đối mặt kinh hoàng của Ôn Thế Nghi, Triệu Yên Nhi trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra đối sách, còn chưa kịp trả lời vấn đề của hần, liền có một danh gia đình gia đi tới trước cửa thính tử, khom người bẩm báo nói: “Nô tài gặp qua lão gia, phu nhân, Bạch vương phi đến đây, bảo là muốn gặp lão gia cùng phu nhân.”

Triệu Yên Nhi cùng Ôn Thế Nghi đều là cả kinh, Ôn Nhu, lúc này nàng tới làm cái gì?

Nhưng mà câu này của gia đình truyền báo để Ôn Thế Nghi hơi chút bình tĩnh lại, dù cho kinh hoàng nữa, sự tình còn chưa có xảy ra trên đầu mình cùng Trần Quốc Công phủ, bọn họ phải lãnh tĩnh, nghĩ biện pháp hảo hảo ứng đối.

“Đi hỏi Bạch vương phi, không gặp!” Ôn Thế Nghi không chút suy nghĩ liền hồi đình, hần hiện tại không có thời gian đi gặp Ôn Nhu gì nữa!

“Xem ra cha cha thật là đáng ghét Ôn Nhum thậm chí ngay cả gặp không muốn gặp Ôn Nhu.” Tiếng nói của Ôn Thế Nghi vừa dứt, giọng Ôn Nhu mang theo nụ cười nói truyền đến bên tai.

Thanh tới người tới, còn không Ôn Thế Nghi nói, Ôn Nhu liền đi tới trước mặt hần cùng với Triệu Yên Nhi.

“Bạch vương phi vẫn là trước sau như một không hiểu cấp bậc lễ nghĩa.” Triệu Yên Nhi hận hận chầm chọc nói, “Lão gia đã nói không gặp, còn mặt mày dầy dặng xông tới, cũng thực sự không nghĩ ra, ngươi còn có mặt mũi đến!” Đem tâm nhĩ của nàng hủy đi, lại còn dám đến? Sẽ không sợ bản thân có đến mà không có về?

“Ôn Nhu về nhà mình, có gì không thể?” Ôn Nhu khinh bỉ nhìn Triệu Yên Nhi, “Huống hồ Ôn Nhu chưa làm qua cái gì, tại sao lại không mặt mũi trở về? Trái lại Triệu di nương, ngươi có tư cách gì tại đây khoa tay múa chân?”

“Bạch vương phi chớ không phải là dễ quên, hôm nay ta là đường gia tử mẫu của Trần Quốc Công phủ!” Triệu Yên Nhi trừng mắt Ôn Nhu, nghiêng răng nghiêng lợi nói, hận không thể đem nàng băm thây vạn đoạn, “Ngươi đem thân muội muội của mình hãm hại còn dám ở đây đông đặc?”

“Lời này của Triệu di nương Ôn Nhu đã có thể không hiểu, hôm nay đầu đường cuối ngõ truyền nhị muội muội cùng người hoan hảo, làm sao thành Ôn Nhu hãm hại?” Có có mặt mũi nói nàng như vậy, thật vô liêm sỉ.

“Nhất định là ngươi tạo!” Triệu Yên Nhi hận không thể đem Ôn Nhu nuốt trọn, thế nhưng nàng biết giờ này khắc này nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, không phải là thời gian nàng xung động, nếu không, nàng ngày hôm nay định để Ôn Nhu đi không ra cái cửa này!

“Ôn Nhu, ngươi đã giả nhập Bạch vương phủ, lại ba lần bốn lượt trở về, không biết làm như vậy rất không có cấp bậc lễ nghĩa?” Ôn Thế Nghi cực kỳ chán ghét Ôn Nhu, cho nên ngay cả lúc nói chuyện nhìn cũng không nhìn Ôn Nhu một mắt, hắn không nghĩ ra, vì sao bọn họ không chinh chết nàng?

“Ôn Nhu lần này trở về, bất quá là đem qua mơ tới tổ phụ, trong mộng tổ phụ cùng Ôn Nhu nói rất nhiều, để Ôn Nhu cần phải tự mình truyền đạt cho cha.” Đối với chán ghét trên mặt Ôn Thế Nghi, Ôn Nhu làm như không thấy, khỏe miệng như cũ lộ vẻ cười.

Hai chữ “Tổ phụ”, khiến của của Ôn Thế Nghi mãnh run lên, đem nhân thần dời đến trên mặt Ôn Nhu, cũng khi nhìn đến mâu tử của Ôn Nhu rồi đột nhiên cảm thấy kinh hãi, bởi vì nàng mâu tử kia của nàng, lúc này hắn cảm giác như cha đã chết của mình, để hắn sợ đến không dám nhìn thẳng.

“Nói cái gì, mau nói rồi đi!” Mâu tử kia của nàng, hắn không muốn tái kiến!

“Tổ phụ còn nói, những lời này, cần ở trước linh vị của hắn mới có thể nói.” Ôn Nhu cười đến hữu hảo, “Đã như vậy, cha sao không theo Ôn Nhu một đạo đến từ đường một chuyến?”

Tất cả âm mưu này, nàng muốn kết thúc trước linh vị của tổ phụ cùng mẫu thân!

Đại môn từ đường đóng chặt, Ôn Nhu cùng phụ thê Ôn Thế Nghi nhất tề đi tới trước từ đường, Ôn Thế Nghi mặc dù rất muốn đem Ôn Nhu đuổi đi, thế nhưng nàng mang Ôn Tri Tân ra, Ôn Thế Nghi liền phải nghe nàng nói. Nhất tề đi tới từ đường, mà Triệu Yên Nhi còn lại là muốn nhìn một chút Ôn Nhu đến cùng muốn chơi cái xiếc gì!

Triệu Yên Nhi Triệu Yên Nhi hỏi cực hận cực, hỏi hận lúc đầu vì sao không đem Ôn Nhu kết liễu, giữ lại nàng lại để cho nàng gai mắt, rồi lại để cho nàng tránh được! Không chỉ có như vậy, còn hủy đi Tâm nhĩ, đây làm sao bảo nàng không hận? Hôm nay nàng đường hoàng xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng càng bất năng đem nàng giết chết!

Ôn Thế Nghi nhìn chằm chằm đại môn đóng chặt của từ đường, vốn cũng không vốn cũng không lúc này càng không giải thích được phiền táo phần nộ, đại môn từ đường luôn mở, dĩ nhiên đóng lại? Đến tốt cùng là là hạ nhân nào làm chuyện khiến hắn không vui? Hắn nhất định phải loạn côn đánh chết hắn!

“Ôn nhu! Ngươi tiện nhân này!” Lúc Ôn Thế Nghi khó khăn lắm tới gần từ đường đang muốn đẩy đại môn đang đóng chặt ra, một tiếng rống oán hận bén nhọn từ sau truyền đến, đề tay của Ôn Thế Nghi đưa được một đoạn lại thu hồi, hướng người đến nhìn lại.

Ôn Nhu lạnh lùng cười, nhìn Ôn Tâm tóc tai bù xù dường như người điên, nhân thần dữ tợn về phía nàng phác lại! Chỉ thấy Ôn Nhu ở tại chỗ nhìn Ôn Tâm điên cuồng, khi hai tay của Ôn Tâm sắp đụng đến nàng, trong nháy mắt chỉ thấy nàng hơi nghiêng thân, Ôn Tâm liền chặt vật nhào tới trên mặt đất.

Ôn Tâm? Đến thật vừa lúc! Còn tiết kiệm nàng như thế này lại đi xử lý nàng.

“Tâm nhĩ!” Triệu Yên Nhi kinh hô một tiếng, đầu lòng lập tức khom người đem Ôn Tâm ngã nhào trên đất đỡ dậy, “Nương không phải là cho ngươi trong phòng hảo hảo nghỉ ngơi sao, thế nào chạy ra ngoài?”

“Ta muốn giết Ôn Nhu tiện nhân này!” Ôn Tâm như điên, mạnh đẩy Triệu Yên Nhi đỡ nàng ra, giương nanh múa vuốt hướng Ôn Nhu nhào tới!

Nàng vốn là hảo hảo mà hảo hảo mà nằm ở trong phòng, mà khi nàng nghe được bọn hạ nhân nói Ôn Nhu tới, nàng không cách nào không chế bản thân, liền lập tức vọt tới! Nàng phải để Ôn Nhu tiện nhân này đi tìm chết! Đi tìm chết!

“Ôn nhu! Ngươi tiện nhân này! Còn trong sạch của ta! Đưa ta tất cả!” Thuần khiết của nàng, Thanh Vương gia của nàng, toàn bộ cũng bị Ôn Nhu tiện nhân này làm hỏng! Chính là đem nàng băm thây vạn đoạn nàng cũng không có thể giải hận!

“Tâm nhĩ!” Triệu Yên Nhi lập tức ôm Ôn Tâm trong điên cuồng, nàng làm sao muốn lập tức giết Ôn Nhu, thế nhưng lúc này không phải là thời cơ!

“Nương ngươi buông ta ra! Buông ta ra! Ta muốn giết Ôn Nhu tiện nhân này!” Ôn Tâm giùng giàng, triệt để lâm vào điên cuồng.

“Nhị muội muội luôn mồm mắng là ta tiện nhân, lại luôn miệng nói là ta hủy thanh bạch của ngươi, không biết nhị muội muội có chứng cứ gì?” Người trong đền cuồng để tiết lộ nghĩ cách nội tâm nhất, năng cản trước khi Triệu Yên Nhi đem Ôn Tâm mang đi đem tình hình thực tế từ trong miệng nàng lời ra, làm chứng cứ.

“Tự ngươi biết rồi!” Lúc này Ôn Tâm còn quản Triệu Yên Nhi, đó là Ôn Thế Nghi tiến lên muốn đem nàng kéo đi nàng cũng không đi, “Thanh Vương gia là của ta! Trần Quốc Công phủ cũng là của ta! Dù cho ngươi hại ta, những thứ này cũng vẫn là của ta! Ngươi mơ tưởng cướp đi!”

“Trần Quốc Công phủ của ta, năm đó nếu không phải bọn ngươi sử kế hãm hại ta, nhị muội muội ngươi có thể ngồi trên Trần Quốc công tử vị?” Đôi mắt Ôn Nhu híp lại, mẫu nữ Ôn Tâm, người vô liêm sỉ.

“Ha ha ha ——! Bởi vì ngươi Bởi vì ngươi phế vật này căn bản không xứng là Trần Quốc công tử! Năm đó nam nhân cùng ngươi bỏ trốn quả thực chúng ta sớm an bài tốt! Dù cho ngươi không động tâm hãm, chúng ta cũng có biện pháp hủy ngươi! Dù cho ngươi bây giờ ngươi bây giờ, cũng đã ——!” Ôn Tâm trong đền cuồng miệng vô già lan, tần đem chuyện mình làm năm đó phủ hết ra!

“Ba ——!” Một cái tát thanh thủy tiếng vỗ tay vang lên, đem lời của Ôn Tâm cắt đứt, khiến Ôn Tâm ngã trên mặt đất, chỉ thấy má trái của Ôn Tâm lập tức hiện lên dấu bàn tay rõ ràng, tay của Ôn Thế Nghi dừng giữa không trung, giận không kềm được nhìn nàng.

Bởi vì nếu là lại để cho Ôn Tâm nói xong, không biết còn có thể giữ ra cái gì, ở trước mắt khẩn yếu quan đầu, Ôn Thế Nghi không có thể chứa để nàng làm ra chuyện gì nữa! Vì vậy một cái tát đem lời của nàng đánh trở lại.

Ôn Tâm giờ tay lên bụng mặt mình, ngồi dưới đất chán kinh đến chán kinh đến một câu nói đều nói không nên lời, nhân thần kinh ngạc.

Ôn Nhu cũng hơi gọi lên khoe môi, mấy câu nói đó của Ôn Tâm, đủ để thành làm bằng cớ, cọ rửa bêu danh trên người nàng. Bọn họ, nên đều nghe được.

Ôn Nhu ngược mắt tường xây làm bình phong ở cổng cách đó không xa, hài lòng khẽ cười, đi tới trước đại môn từ đường, hoặc mắt đầy ra đại môn đóng chặt. Chỉ thấy một lão nhân gầy yếu chính quỳ gối trước linh đài, nghe tiếng cửa mở, chậm rãi nghiêng đầu.

Khuôn mặt lão nhân ánh vào mi mắt Ôn Thế Nghi trong nháy mắt, Ôn Thế Nghi lại một lần nữa bị kinh hách thật lớn, suýt nữa không có đứng vững chân, mà Triệu Yên Nhi, còn lại là hoảng sợ diệt ngồi trên đất.

Kỳ thực, kinh không chỉ là Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, đó là lão nhân quỳ gối trước linh đài, khi nhìn đến Ôn Thế Nghi, cũng sợ.

“Lý, Lý thúc/; thanh âm Ôn Thế Nghi mang theo bất khả run, theo bản năng lui về phía sau hai bước, hai mắt trực câu câu nhìn chăm chăm Lý bá, đáy lòng sợ hãi thấp đỡ không được lan tràn.

Lý thúc? Làm sao có thể? Hẳn nhớ rõ ràng năm đó hẳn đã bọn họ tươi sống đánh chết! Còn là Hay là hẳn tự mình đưa hẳn ném tới bãi tha ma, hiện nay như thế nào xuất hiện ở nơi này?

Chẳng lẽ là hương hẳn lấy mạng?

Triệu Yên Nhi luôn luôn chỉ cao khí ngang cang khủng hoảng, đầy mặt trắng bệch, nhìn Lý bá tựa như một lệ quỷ sẽ hút huyết, chặt vật ngồi dưới đất, thân thể không ngừng được lạnh run.

Ở đây năm người, chỉ có một mình Ôn Nhu phảng phất sống chết mặc bảy người ngoài cuộc, khoe miệng đáng tươi cười chưa từng sửa, nhìn mẫu nữ Ôn Tâm ngã ngồi trên mặt đất sắc mặt khác nhau cùng một Ôn Thế Nghi một mặt hoảng sợ, khoe miệng đáng tươi cười đang từ từ phóng đại, chờ kịch hạ sắp diễn.

“Ngươi là người hay quý?” Ôn Thế Nghi bình tĩnh nhìn Lý bá, hung hăng nuốt nước miếng một cái, hỏi.

“Cha nói cái gì, Lý bá là Ôn Nhu mang đến gặp tổ phụ, cha làm sao sẽ hoài nghi Lý bá là quý?” Ôn Nhu khẽ nhủ mảy Ôn Thế Nghi, coi như thực sự không hiểu quan tâm nói, “Cha làm sao sắc mặt khó coi như vậy?? Thế nào ngồi trên đất? Cha các ngươi đây là thế nào? Nhìn thấy Lý bá, cha không phải là nên vui vẻ mới đúng sao? Ngươi không phải là vẫn luôn tìm Lý bá sao?”

Năm đó Ôn Thế Nghi đem Lý bá đánh chết ném tới bãi tha ma là việc bí mật, không người biết, chỉ coi Lý bá vì Iln Tri Tân chết mà thương tâm gần chết lặng lẽ rời đi không lưu lại đôi lời, Ôn Thế Nghi phòng Ôn Nhu cùng người khác hoài nghi, liền dối xưng bản thân phái người đi tìm, một tìm chính là ba năm, thẳng đến Ôn Nhu xuất giá hẳn vẫn như cũ công bố hẳn đang tìm.

“Ha ha! Vui vẻ, tự nhiên vui vẻ! Ôn Nhu nói để Ôn Thế Nghi hơi chút bình tĩnh lại, bản thân gạt bất năng bị bản thân đâm, vội vã gượng ép cười, đem Triệu Yên Nhi từ dưới đất đỡ lên.

Dù cho Lý thúc năm đó không có chết, Ôn Nhu thì như thế nào tìm được hẳn? Ngày hôm nay đem Lý thúc mang đến đây, lại là có ý đồ cùng mục đích gì? Mà bất kể nàng bất kể nàng mục đích vì sao, tuyệt không thể để cho Lý thúc sống!

Ôn Thế Nghi nói xong, chậm rãi đi đến Lý bá, trong nụ cười gượng ép cất giấu dữ tợn, “Lý thúc, năm đó lão nhân gia người vì sao bắt cáo nhi biệt, làm hại ta tìm ngài thật khổ cực, hôm nay ngươi nếu đã trở về, làm sao cũng không nói trước nói với ta một tiếng..”

“Thiếu, thiếu gia...” Lý bá nhìn Ôn Thế Nghi chậm rãi đến gần, sợ đến chậm rãi thối lui đến bên cạnh Ôn Nhu, trong mắt là không giấu được sợ, “Lão nô

gặp qua thiếu gia...”

Lý bá mới vừa rời vừa nhìn thấy Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi, trong đầu không khỏi nổi lên hình ảnh năm đó hai người này dữ tợn cười đem roi lần lượt quất trên người của hắn, đây chính là người muốn lấy mạng hắn, hôm nay hiện ở trước mặt hắn, làm sao bảo hắn không sợ? Hắn bắt quá là muốn cúng tế lão gia, cho nên mới thỉnh cầu đại tiểu thư để hắn vì lão gia dâng nén hương mà thôi, cũng không, không muốn gặp lại thiếu gia....

Ôn Thế Nghi chậm rãi hướng Lý bá tới gần, chậm rãi nâng lên hai tay, mắt nhìn chăm chăm cổ của Lý bá, lộ vẻ hung ác, mặc kệ hắn là người hay quỷ, hắn đều phải để hắn chân chính tiêu thất!

“Lý bá là tư chủ tâm thiết muốn tổ phụ đốt nén hương, Ôn Nhu liền trước đem Lý bá lĩnh tới.” Ôn Nhu đọc được sát ý trong mắt Ôn Thế Nghi, dời bước trước người Lý bá, đưa hắn chắn phía sau, hướng Ôn Thế Nghi cười nói, “Cha hôm nay cũng không gặp được Lý bá sao, hà tất lưu ý trước đó có thông báo hay không?”

Lý bá là nhân chứng trọng yếu, là người tổ phụ sinh tiền tín nhiệm nhất, cũng trung với tổ phụ nhất, nàng làm sao sẽ để Ôn Thế Nghi thương hắn.

Đột nhiên bị Ôn Nhu cản trước mặt Ôn Thế Nghi ngăn ra, đem hai tay buông xuống, đáy mắt hung ác chưa giảm, không vui nói: “Bạch vương phi chặn ở trước mặt ta muốn làm gì? Không muốn để cho ta tới gần Lý thúc sao?”

Ôn Nhu chết tiệt, lại muốn phá chuyện của hắn?

“Ôn Nhu nào dám cản cha.” Ôn Nhu mỉm cười, xoay người Lý bá đến trước mặt Ôn Thế Nghi, “Lý bá, cha rất nhớ ngươi, Lý bá cũng có lời muốn nói với cha.”

Ai biết Ôn Nhu muốn đỡ Lý bá đến trước mặt của Ôn Thế Nghi, Lý bá lại sợ hãi cựa ra tay của Ôn Nhu, nhìn chăm chăm Ôn Thế Nghi sợ lui về phía sau, quơ hai tay, trong miệng lẩm bẩm nói: “Không, không nên...”

“Lý bá người đây là thế nào? Đây là cha của Ôn Nhu, thiếu gia của người a!” Ôn Nhu lời tuy nói ra nói ra, nhưng không có lại đỡ Lý bá.

Ôn Nhu chỉ là đứng tại chỗ nhìn Lý bá lâm vào trong trí nhớ kinh khủng, biết ý thức của hắn lại bắt đầu xuất hiện hỗn loạn, tuy rằng như vậy đối với hắn có chút tàn nhẫn, nhưng là vì tổ phụ nhắm mắt ở hoàng tuyền, nàng chỉ có thể tạm thời uy khuất Lý bá.

“Thiếu gia! Thiếu gia không nên đánh! Không nên đánh! Lão nô cái gì cũng không biết, thực sự cái gì cũng không biết!” Bỗng nhiên, Lý bá như bị kinh hách to lớn, hai tay ôm chặt lấy đầu của mình, ngồi xồm trên mặt đất!

Sắc mặt Ôn Thế Nghi trắng bệch, nghe Lý bá hồ ngôn loạn ngữ, nhãn thần càng thêm dữ tợn.

“Cha có từng đánh nhau Lý bá?” Ôn Nhu hơi thiếu mi nhìn Ôn Thế Nghi, ý vị thâm trường hỏi.

“Bạch vương phi nói gì vậy, Lý thúc đối đãi như thân, ta sao lại đánh Lý thúc?” Nói trả lời Ôn Nhu, ánh mắt của Ôn Thế Nghi thủy chung rơi vào trên người của Lý bá.

“Cha nếu không có đánh Lý bá, vì sao Lý bá nhìn thấy cha sẽ sợ như thế?”

“Nếu Bạch vương phi muốn biết, ta đây liền hướng Lý thúc hỏi rõ!” Ôn Thế Nghi nói xong, liền vọt tới chỗ Lý bá, giơ hai tay lên nhắm ngay cổ của Lý bá! Hắn muốn bóp chết hắn!

Đối mặt nhãn thần ác độc của Ôn Thế Nghi, Lý bá sợ đến không thể động đậy, chỉ có thể trở mắt nhìn Ôn Thế Nghi hướng hắn phác lại.

Chỉ là, mắt thấy Ôn Thế Nghi liền muốn nhào tới trước mặt Lý bá, một trận lợi phong từ chớp mũi của Ôn Thế Nghi lau qua, lợi phong phảng phất có thể cắt vỡ mặt của hắn hắn buộc lòng phải lui về phía sau một bước, chỉ nghe thấy “Đỉnh” Một tiếng, một chi ngón vững vàng thọt tới song lĩnh.

Ôn Thế Nghi chỉ cảm thấy trên mặt một trận đau đớn, sau đó Triệu Yên Nhi kinh hách phát hiện, trên mặt của Ôn Thế Nghi có một lỗ hồng trên chớp mũi của hắn lan tràn, chính giọt máu thật nhỏ ra thấm ra bên ngoài, quả thực tựa như một cây đao đem mặt của Ôn Thế Nghi bẻ ngang thành hai đoạn!

“Cha, sao không Lý bá nói hết lời?” Ôn Nhu nhẹ nhàng vuốt ve ám tiễn trên cổ tay trái, hơi rử đôi mắt, nhẹ nhàng mà cười, nụ cười kia, trong mắt Ôn Thế Nghi, cũng chợt thâm người.

“Lý bá không cần sợ, Ôn Nhu tuyệt sẽ không để cho Lý bá bị một tia thương tổn, Lý bá sao không sao không trước lĩnh vị của tổ phụ, đem chuyện người biết nói ra, cũng tốt để tổ phụ dưới hoàng tuyền nhắm mắt.” Thanh âm ôn nhu rất nhẹ, lại như dao nhỏ của đao phủ, chỉ cần sau một khắc, sẽ gặp huy hướng cổ của Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi.

Ôn Thế Nghi cùng Triệu Yên Nhi triệt để luống cuống.

“Lão gia, lão gia...” Lý bá sâu đậm trong hốc mắt đột nhiên lão lệ khàn khàn, đầu gối đi trở lại trước linh đài, nhìn Ôn Nhu, thương tâm quát: “Lão gia là bị thiếu gia hại chết! Là bị thiếu gia cùng di nương của hắn tươi sống hại chết!”

Lòng của Lý bá gãy giữa, lão gia là hắn là hắn phụng dưỡng cả đời, thiếu gia là hắn là hắn lớn lên lớn lên, lão gia chết để hắn vô pháp tiếp thu, sự tình là một tay thiếu gia tạo thành, thế nhưng hắn lại không muốn thấy thiếu gia chết, dù sao thiếu gia là hài tử duy nhất của lão gia!

Thế nhưng! Lão gia yêu thương thiếu gia đau như vậy, hắn làm sao cũng nghĩ không thông, thiếu gia sẽ như vậy thống hại lão gia hạ thủ! Lão gia là thân cha của hắn a! Bách thiện hiếu làm đầu, thiếu gia dù cho không tấn hiếu với lão gia, thế nhưng cũng không nên sinh ra tâm tư ác độc thiên lý bất dung!

Độc hại sinh phụ, thiếu gia làm sao liền làm được!

Lão gia từ không nghĩ ngờ thiếu gia, đó là đến cuối cùng nhất khắc đã biết chân tướng, lão gia như trước không trách thiếu gia! Đồng thời còn cầu hắn cũng không nên trách thiếu gia, đừng cho bất luận kẻ nào biết việc này! Lão gia đến chết niệm niệm thiếu gia, thế nhưng thiếu gia?

Lời của lão gia, hắn cho tới bây giờ đều là vâng theo, nếu lão gia để hắn không nên trách thiếu gia, hắn liền quyết định đem bí mật này giấu trong bụng! Hắn thật không ngờ, thiếu gia lại muốn sống sống đưa hắn đánh chết! Chẳng những như vậy, chính là đến tôn tiếu thư lão gia thương yêu nhất, lại cũng bị xem thường!

Đi theo bên người lão gia mười mấy năm, có một số việc hắn vẫn thấy rõ! Hắn nhìn ra được, Trần Quốc Công phủ nắm giữ ở trên tay của thiếu gia cùng Triệu di nương, sớm muộn sẽ bị bọn họ hủy diệt! Đây cũng như là hủy đi tâm huyết của lão gia! Nên, hắn không thể làm theo di ngôn của lão gia!

Đại tiểu thư mới là chính chủ của Trần Quốc Công phủ! Đại tiểu thư mới là Trần Quốc công tử lão gia thân truyền, mới có thể truyền thừa tiếp Trần Quốc Công phủ! Cho dù có di ngôn lão gia, hắn cũng muốn đem chuyện năm đó lời ra! Thiếu gia một mạng, đợi hắn dùng mạng của mình hoàn lại! Đến hoàng tuyền lại hướng lão gia thỉnh tội!

“Lý bá, người nói cái gì?” Ôn Nhu giả bộ kinh ngạc đến tột đỉnh, kì thực đáy mắt tràn đầy tiếu ý hải lòng, bởi vì ngày nàng cứu Lý bá, Lý bá liền đã đem chuyện năm đó nói cho nàng, cho nên mới tuyệt không buông tha một đôi câu nam nữ thiên địa bất dung này, “Cha sao hại tổ phụ? Tổ phụ làm thân phụ của cha!”

Kỳ thực, khi nàng biết được sự thật này, chưa từng cũng không khiếp sợ, bởi vì nàng cho tới bây giờ cũng không biết, Ôn Thế Nghi cư nhiên lang tâm cầu phế như vậy, thậm chí ngay cả cha của mình đều hạ thủ được! Cạn bã như vậy, giữ lại còn có ích lợi gì!

Ôn Thế Nghi sợ đến sợ đến mất hồn, Triệu Yên Nhi cũng như vậy, Ôn Tâm còn lại là khiếp sợ mờ mịt, không thể tin nhìn mình chăm chăm thân cha cùng thân nương.

Phản ứng của Ôn Thế Nghi là câu trả lời tốt nhất, Ôn Nhu cũng không hỏi nữa, trên mặt biểu tình cũng quy về lãnh túc, lại hướng Lý bá hỏi: “Vậy Lý bá cũng biết mẫu thân của Ôn Nhu là chết như thế nào?”

Muốn bọn họ chết, nàng liền muốn bọn họ chết được nhắm mắt! Để cho bọn họ đến kêu oan cơ hội kêu oan cũng không có!

“Là nàng! Là nữ nhân lòng như xà hạt này!” Ôn Nhu không hỏi hết, vừa hỏi, Lý bá khàn khàn trong mắt lập tức hừng hực lửa giận, vuron ngón tay tiêu tụy chỉ Triệu Yên Nhi tựa ở trên người Ôn Tâm, “Là nàng và thiếu gia cùng nhau hại chết phụ nhân! Dùng phương thức hại lão gia! Cũng là nàng và thiếu gia nhất tề hại chết lão gia!”

Phụ nhân đáng thương, đến chết cũng không biết, hại chết mình, dĩ nhiên là phụ cùng mình cùng sàng cộng chẩm vài chục năm!

“Cha, người thật không phải là người.” Ôn Nhu lạnh lùng nhìn Ôn Thế Nghi, cảm thấy lòng của người như vậy nếu là ném cho cầu, có thể cầu cũng sẽ không ăn, “Thế nào, cha, Triệu di nương, các người nhận tội sao?”

“A! Nhận tội?” Phảng phất nghe được chê cười thiên đại, Ôn Thế Nghi cười lạnh một tiếng, hắn còn không có như Triệu Yên Nhi từ lâu hách mềm nhũn chân, đây chính là hắn giết phụ giết thê mới lấy được tất cả, hắn sao đơn giản, hắn mới là chính chủ của Trần Quốc Công phủ! Hắn tuyệt sẽ không chết!

“Phụ thân ta, nếu đem ta xem là nhi tử, ta giữ lại hắn có ích lợi gì? Mẫu thân tiện nhân kia của người, ta sớm muốn hưu nàng! Nếu hưu bất thành, có thể để nàng không chết?” Ôn Thế Nghi dừng giọng cười, phảng phất một con dã thú bị buộc vào tuyệt cảnh mất đi cửa, hung tợn nhìn chăm chăm Ôn Nhu cùng Lý bá, “Coi như các người biết thì làm sao? Phải biết rằng, chết người cũng sẽ không mở miệng nói!”

Nơi này là Trần Quốc Công phủ, mà bọn họ hai người, dù cho Ôn Nhu có bản lĩnh, cũng chỉ có thể bảo vệ bản thân mà không che chở được Lý thúc tay trái gà không chặt, hắn ngày hôm nay muốn bọn họ chết ở chỗ này, bọn họ tuyệt đối không đi ra!

“Ha ha, thật không? Cha là muốn đem người biết chân tướng sự thật đều giết sạch sao?” Trên mặt Ôn Nhu không có vẻ kinh hoảng, ngược lại thì nhàn nhã cười, ánh mắt xẹt qua Ôn Thế Nghi, hướng tường xây làm bình phong ở cổng cách đó không xa nhìn lại, “Vậy không biết hai người kia, cha có hay không cũng muốn một lượt diệt trừ?”

Ôn Thế Nghi men theo đường nhìn của Ôn Nhu nhìn lại, nhất thời đáng vẻ bề vệ hoàn toàn không có, như bị người đá cho đầu gối loan, quỳ gối trên đất.

An công công? Hắn, hắn làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này? Mà ở trước người hắn, bạch y không nhiễm một hạt bụi, không phải là Bạch vương thì là ai? Hai người kia, sao đồng thời xuất hiện ở nơi này?

Như vậy mới vừa rồi lời của bọn họ, An công công cùng Bạch vương chẳng lẽ không phải đều nghe thấy được?

Giết Ôn Nhu hắn dám, thế nhưng một Vương gia cùng một tâm phúc trước mặt Vương Thượng, cho hắn mười cái mạng hắn cũng không dám! Hắn còn không có lá gan như Thanh vương vậy đến Vương Thượng cũng dám coi rẻ.

Ôn Thế Nghi chợt cảm thấy cả người băng hàn, cảm thấy giờ này khắc này bản thân như cá nằm trên thớt! Mới vừa rồi còn ngoan lệ, lúc này chỉ có thể kinh khủng muôn dạng nhìn tiểu An tử cùng Lãnh Triệt, run rẩy một câu nói đều nói không nên lời! Triệu Yên Nhi càng sâu, đến nhìn cũng không dám nhìn người đến một mắt, thân thể thân thể run dử dội hơn.

Nét mặt của Ôn Thế Nghi không quá mức biểu tình, ánh mắt chỉ là thối qua nét mặt của Ôn Thế Nghi cùng mẫu nữ Triệu Yên Nhi, liền rơi xuống tự tiểu phi tiểu trên người Ôn Nhu, đáy mắt quang mang chút ý tứ hàm xúc tán thưởng, nữ nhân này, quả nhiên không để cho hấn thất vọng, thực sự là trò hay, hấn còn Đại Di còn có người như Ôn Thế Nghi như vậy.

Chỉ là nàng không có ngay từ đầu để cho mình cùng tiểu An tử theo nàng cùng ra sân, chỉ đứng ở một nơi bí mật gần đó nghe, đợi Ôn Thế Nghi tự đem tội lỗi của mình lộ ra ngoài mới lại mời bọn họ đi ra, thực sự là đạt tới hiệu quả khiến cho can đảm câu liệt hồi tiếc không kịp, nếu là bọn họ ngay từ đầu liền nàng xuất hí, trò hay này sợ là đều không thấy được.

Tiểu An tử càng không nghĩ tới năm đó Trần Quốc công tử chỉ từ còn có chuyện không người nhận ra, còn tưởng rằng Ôn đại nhân này là từ đệ thế gia gì, nguyên lai đúng là một thứ không bằng heo chó! Cư nhiên giết cha giết mẹ@d dưới chân Vương Thượng lại có thần tử như vậy! Quả nhiên là một loại sỉ nhục!

“Ôn đại nhân, trời rất lạnh, ngồi dưới đất có cảm thấy lạnh không?” Lãnh Triệt chậm rãi đến gần Ôn Thế Nghi, dừng lại ở giữa mẫu nữ Ôn Tâm cùng Ôn Thế Nghi.

“...” Ôn Thế Nghi rồi đột nhiên cả kinh, vội vã té bên chân Lãnh Triệt, cầu xin tha thứ, “Bạch vương gia tha mạng! Bạch vương gia tha mạng! Vừa rồi chúng ta cùng Bạch vương phi nói tất cả đều vui đùa! Không tin được, không tin được!”

“Nhân chứng ở đây, nói vậy muốn xuất ra chứng cũng sẽ không phải việc khó, chuyện cho tới bây giờ, Ôn đại nhân còn muốn đem đen nói thành trắng sao?” Đối với Ôn Thế Nghi tiểu nhân như vậy, Lãnh Triệt đến nhìn cũng không nhìn một mắt, liền lạnh lùng đưa hấn đẩy vào địa ngục, “Mới vừa rồi Ôn đại nhân cùng Vương phi nói, ta cùng với An công công thế nhưng nghe được nhất thanh nhị sở, thậm chí, đến lời của Ôn đại nhân muốn diệt trừ Vương phi của ta, ta cũng không có nghe sót.”

“...” Ôn Thế Nghi lại một lần nữa than ngồi ở dưới đất, hấn thực sự, không đường có thể đi sao?

“Ôn đại nhân sao không van cầu Vương phi của ta? Nếu là Vương phi khăng tha cho ngươi một mạng, ta cùng với An công công định sẽ không đem việc này tấu lên Vương Thượng.” Lãnh Triệt nhẹ nhàng cười, nhìn phía Ôn Nhu, Ôn Nhu cũng hồi hấn mỉm cười, không nhanh không chậm từ đường đi ra.

Ôn Thế Nghi nghe Lãnh Triệt vừa nói như vậy, liền vội vàng xoay người té nhào vào dưới chân Ôn Nhu, hầu như không chút nghĩ ngợi liền dập đầu, hướng Ôn Nhu cầu xin tha thứ: “Bạch vương phi, người đại nhân bắt kẻ tiểu nhân qua! Thỉnh người tha cho ta đi! Tha cho ta đi!”

“Cha lễ lớn như vậy Ôn Nhu không chịu nổi.” Ôn Nhu cư cao lâm hạ nhìn thái độ của Ôn Thế Nghi cùng mới vừa rồi quả thực chính là ba trăm sáu mươi độ chuyển biến, lạnh lùng châm chọc nói, “Nếu là mới vừa rồi sau khi Ôn Nhu vào cửa cha cũng là thái độ này, lúc này Ôn Nhu đã có thể dễ nói chuyện.”

“Hảo nữ nhi, cha sai rồi, cha biết sai rồi! Cầu người đại nhân bắt kẻ tiểu nhân qua, tha cha đi!” Ôn Thế Nghi tiếp tục dập đầu.

Tâm thấy Ôn Thế Nghi như vậy, không khỏi trong con giận dữ, tuy rằng mình bạch tình cảnh của các nàng mình bây giờ, thế nhưng nàng vô pháp dễ dàng tha thứ cha nàng yêu nhất đối với Ôn Nhu quỷ xuống dập đầu! Đột nhiên, Ôn Tâm từ trong tóc Triệu Yên Nhi gỡ xuống một cây trâm cài tóc, nắm trong ở lòng bàn tay liền muốn hướng Ôn Nhu đâm tới!

“Ôn Nhu tiện nhân mau đi chết!” Ôn Tâm gào thét, phảng phất là liễu lĩnh muốn lấy tính mạng của Ôn Nhu, chỉ là nàng đến tiếp cận Ôn Nhu cũng chưa làm được, cổ họng của mình bị người hung hăng nắm, sau đó đem nàng chậm rãi giờ lên.

Đúng là —— Bạch vương! Hấn trăm trăm đôi mắt lạnh lùng, không có một tia thương tiếc, rõ ràng chỉ cần hấn thoáng dùng lực một cái liền có thể lấy tính mạng của Ôn Tâm, nhưng là từ trong mắt của hấn căn bản nhìn không thấy một tia tình cảm, phảng phất trong tay hấn nắm bắt không phải là một cái mạng.

Đối với Lãnh Triệt động tác đột nhiên này, Ôn Nhu cũng lấy làm kinh hãi, bởi vì nhận thức của nàng đối với hấn, hấn là một nam nhân tuyệt sẽ không dễ dàng tự mình ra tay, chẳng những như vậy, nàng vẫn còn trong mắt của hấn thấy được ngoài băng lãnh ra, đó là sâu đậm chán ghét, chỉ là cái loại chán ghét này cũng không phải là hướng về phía Ôn Tâm, phảng phất là xuyên thấu qua Ôn Tâm mà chán ghét người kia.

“Nhị muội muội quá gấp? Sợ đến phiền bản thân sao? Yên tâm, tỷ tỷ tất nhiên sẽ không quên nhị muội muội.” Ôn Nhu dịu dàng cười, nếu không có tình cảnh này, cười như vậy, tất nhiên để người cho rằng đó là một đại tỷ tỷ vô cùng ôn hòa, “Vương gia, trước hết để cho nhị muội muội nghỉ ngơi là được.”

Nàng còn không phải đau lòng Ôn Tâm, chẳng qua là sợ Lãnh Triệt bóp chết nàng mà thôi, nàng thực sự xem không hiểu nam nhân này, thật đúng là “Lúc nên xuất thủ liền xuất thủ” sao?

Tiếng nói của Ôn Nhu vừa dứt, Lãnh Triệt liền buông lỏng tay ra, Ôn Tâm tức khắc té trên mặt đất, che cổ của mình từng ngum từng ngum thờ phỉ phò, nhìn ánh mắt của Lãnh Triệt kinh cụ vạn phần, nàng làm sao cũng nghĩ không thông, một người xinh đẹp như vậy, làm sao sẽ lạnh đến như một pho tượng không có tình cảm, ánh mắt như vậy, đủ để kẻ khác sợ đến hít thở không thông!

Ôn Nhu đem đường nhìn tiếp tục dò trên người Ôn Thế Nghi đang phủ phục bên chân bản thân, khinh thường nói: “Cha không phải là muốn Trấn Quốc Công phủ của ta sao? Có thể, nữ nhân này mặc ta xử trí, sẽ đem nương ta diêm vương hoán trở về, Trấn Quốc Công phủ ta đây chấp tay tặng cho ngươi.”

Ôn Nhu khẽ nâng tay, dùng ngón tay trở chỉ vào Triệu Yên Nhi, tiếp tục nói: “Còn có tổ phụ, cũng nhất định hoán trở về.”

Một chỉ này của Ôn Nhu, sợ đến là gan Triệu Yên Nhi đều sắp rách, nếu để cho nàng rơi vào trong tay Ôn Nhu, Ôn Nhu có thể đến chết cũng không để cho nàng, Ôn Nhu chắc chắn để cho nàng sống không bằng chết!

“Lão gia, không, không nên ——!” Triệu Yên Nhi biết cầu biết cầu Ôn Nhu cũng vô dụng, chẳng cầu Ôn Thế Nghi, chỉ cần Ôn Thế Nghi cũng nàng, nàng tuyệt không rơi vào trong tay Ôn Nhu.

“Hảo nữ nhi, cha không Trấn Quốc Công tử gì, thân nương ngươi cùng tổ phụ ngươi, cha không có cách nào hoán trở về.” Ôn Nhu nói để Triệu Yên Nhi thấy được tuyệt vọng, lại làm cho Ôn Thế Nghi thấy được hy vọng, vội vã ngẩng đầu nhìn Ôn Nhu, “Về phần nữ nhân này, mặc cho ngươi xử trí! Cha chỉ cần một con đường sống là tốt rồi!”

“Hon nữa, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của nữ nhân này! Hại chết cha, hại chết Tiểu Uyển, hại trên lưng ngươi bêu danh, đều là chủ ý nữ nhân này ra! Ta, ta chỉ ta chỉ thụ nàng đầu độc mà thôi!” Ôn Thế Nghi vì mạng sống, cực lực phiết thanh tội lỗi của mình.

“Lão gia, ngươi ——!” Triệu Yên Nhi không thể tin nhìn chằm chằm Ôn Thế Nghi, nàng nghĩ bắt mình, nam nhân đã từng yêu nàng vài chục năm, thậm chí không tiếc mưu hại thân cha cùng thế tử mình, hôm nay không chỉ có muốn đem nàng đẩy ra ngoài đời một mạng hán trở về, còn phải đem tội danh đổ lên trên người nàng! Nàng tuyệt vọng, nói thêm gì nữa đều là vô dụng.

“Cha, chuyện cho tới bây giờ, dù cho ngươi không cho Ôn Nhu xử trí Triệu di nương, Ôn Nhu cũng có biện pháp đem Triệu di nương xử trí, không cần cha đem Triệu di nương đẩy ra thay mình gánh tội!” Thiên hạ này nam nhân vô sỉ nhất chỉ sợ không phải Ôn Thế Nghi mặc chút, dám làm không dám chịu, tại vị đến nơi cư nhiên đem nữ nhân đẩy ra gánh tội, cặn bã như vậy, dĩ nhiên là thân cha của thân thể này! Thực sự là vô cùng nhục nhã.

“Cha cũng không phải là Triệu di nương đẩy ra thay mình gánh tội, cha nói những câu đều là lời nói thật!” Ôn Thế Nghi cấp cấp nói xong, quay Ôn Nhu dập đầu dập đầu.

“Cha, ngươi dùng ít sức khí đi, chớ dập đầu, dù cho dập đầu nhiều hơn nữa, Ôn Nhu cũng không giúp được ngươi.” Ôn Nhu cười nhạt, nhìn liền thấy hán đều cảm thấy ô uest của mình, “Dù cho Ôn Nhu khẳng tha một mạng, Vương Thượng cũng không chắc chắn bỏ qua cho cha, cha vẫn là đi quỳ Vương Thượng tương đối thực tế hơn.”

Ôn Thế Nghi kinh ngạc, mạnh ngẩng đầu, nhìn Ôn Nhu: “Bạch vương gia không phải nói, Bạch vương phi bỏ qua cho cha, bọn họ sẽ không báo cho Vương Thượng sao?” Như vậy Vương Thượng không biết rồi, còn nói thế nào có muốn hay không tha cho hán?

“Lẽ nào cha đã quên, mình cũng là phe cánh của Thanh Vương gia?” Ôn Nhu nhàn nhạt nhắc nhở Ôn Thế Nghi một câu, “Hôm nay Vương Thượng trong đề độ nhất nhất bắt phe cánh của Thanh vương, cha trong ngày thường cùng Thanh Vương gia lui tới mật thiết như vậy, còn muốn đem nhị muội muội gả nhập Thanh vương phủ, cha cảm thấy Vương Thượng sẽ bỏ qua ngươi sao? Ngươi lẫn mất?”

Ôn Nhu nói đem Ôn Thế Nghi kéo vào trong trong lúc nguy hiểm, hán hôm nay, thật đúng là tứ diện nguy hiểm, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

“Vương Thượng dù cho phải xử ta, cũng muốn trước xử trí Ôn Nhan!” Nàng là Thanh Vương phi, muốn giết cũng muốn trước hết giết nàng! Dù cho đến triều đình, hán cũng có thể nói như vậy!

“Oh ——” Ôn Nhu như bừng tỉnh đại ngộ, nói tiếp, “Ôn Nhu đã quên nói cho cha, Vương Thượng không chỉ có sẽ không xử trí Tam muội muội, còn Tam muội muội chấp chương toàn bộ Thanh vương phủ, hôm nay Thanh vương phủ, Tam muội muội là chính chủ.”

Ôn Nhu đem từng chữ cắn đến rõ ràng, dứt lời, có nhiều ý tứ hàm xúc nhìn Ôn Tâm.

Thứ bọn họ muốn có được, hôm nay là Ôn Nhan có, mà bọn họ chưa hề nghĩ tới, hôm nay tất cả rơi xuống trên đầu bọn họ, a! Đây cũng là báo ứng!

Ôn Nhu nói, để khí lực sau cùng của Ôn Thế Nghi cũng tiêu tán, cụt hứng ngồi ở trên mặt đất lạnh như băng, mặt xám như tro tàn.

“Ôn Nhu, ngươi nói cái gì?” Chỉ có Ôn Tâm còn lại lý trí sau cùng, dùng ánh mắt oán độc nhất nhìn Ôn Nhu.

“Nhị muội muội còn không biết sao? Kể từ hôm nay, trên đời không còn người gọi Thanh Vương gia nữa, Thanh Vương gia ngươi tâm tâm niệm niệm, tạo phản, bị giam giữ rồi.” Ôn Nhu nhàn nhã chuyển nhẫn ngọc trên ngón tay của mình, vân đạm phong khinh nói, “Tam muội muội hôm nay là chính chủ của Thanh vương phủ, Nhị muội muội, nghe rõ không?”

Các nàng huy nàng, nàng cũng muốn huy các nàng! Đồng thời trà gáp bội!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: CHƯƠNG 74.7: DIỆT TRỪ TIỂU NHÂN

hí tại lạc mạc

“Cha, người không phải là muốn thực sự trở thành chính chủ của Trấn Quốc Công phủ sao? Hôm nay Ôn Nhu chấp tay đưa cho người, người còn dám không?”

“Triệu di nương, người không phải là muốn cha vĩnh cửu sủng ái sao? Hôm nay người còn dám cần ái của cha sao? Người không phải là muốn đem ta đập như đập bùn, xem ta sống không bằng chết sao? Hôm nay ta đứng ở trước mặt người, người còn dám tính toán ta sao?”

“Nhị muội muội, người thích Thanh Vương gia như thế, hôm nay hấn ngay trong thiên lao, người còn thích hấn sao?” Ôn Nhu đi tới trước mặt Ôn Tâm, giơ tay lên nắm cằm của nàng nhìn mình, “Nếu Nhị muội muội thích đoạt đồ cùng nam nhân của tỷ tỷ như thế, vậy tỷ tỷ liền đem nam nhân đều trong Trấn Quốc Công phủ này nam nhân đều tặng cho người thế nào? Không biết muội muội đến lúc đó bận rộn thế nào?”

Ôn Thế Nghi cùng mẫu nữ Triệu Yên Nhi đều là mặt xám như tro tàn, túng là muốn con đường sống nhất, sợ cũng là không thể nào, bọn hấn hôm nay, chính là điều bị đứt cánh, muốn bay cũng bay không xong, đã từng muốn làm phượng hoàng, hôm nay đến chim trĩ cũng không bằng.

Ôn Nhu chán ghét lấy ra tay của mình, lạnh lùng nhìn bọn họ nghèo túng, một điểm thương hại cũng không, không nên trách nàng lòng dạ ác độc, muốn trách thì trách chính bọn nó đã làm chuyện thiên lý bất dung này!

“An công công, chuyện hôm nay đều nhìn rõ ràng, nghe rõ ràng?” Hí kết thúc, Lãnh Triệt hướng tiểu An tử nhân nhạ hỏi, “Còn phiền An công công như thực chất báo cùng Vương Thượng?”

Tiểu An tử mặc dù có thể được cất nhắc tới bên người Vương Thượng làm việc, cũng là bởi vì Lãnh Triệt thấy hấn tâm tư bén nhạy, vì vậy an bài hấn đến bên người Lãnh Hạo, cho nên đối với tiểu An tử mà nói, Lãnh Triệt cũng xem như một nửa ân nhân.

Tiểu An tử lúc này rất rõ ràng, hôm nay Bạch vương gia thỉnh hấn đến, đó là muốn hấn làm một chứng nhân, hướng Vương Thượng truyền lời, mà hấn cũng nghe được rất rõ ràng, không chỉ có toàn gia Trấn Quốc Công phủ có tội, đó là Bạch vương phi danh tiếng bại hoại cũng là có ẩn tình khác, tất cả, hấn cũng sẽ nhất nhất trình lên Vương Thượng, trả Bạch vương phi một thuần khiết chính là một mặt mũi Bạch vương gia, Vương Thượng tất nhiên sẽ hảo hảo xử lý chuyện này.

“Còn phiền An công công thay ta hướng Vương Thượng mang đi một điều thỉnh cầu.” Lãnh Triệt khiêm tốn nói.

“Bạch vương gia cứ nói đừng ngại, nô tài chắc chắn thay Bạch vương gia đem lời đưa đi.” Tiểu An tử vội vàng hướng Lãnh Triệt khom người.

“Ôn phu nhân cùng Trấn Quốc công tử, có hay không có thể thỉnh Vương Thượng giao cho Bạch vương phi xử trí?” Nếu là chuyện nàng cần làm, đây lòng thẳng ra một tia âm áp.

“Bạch vương gia chỉ để ý hiện nay để Bạch vương phi hạ mệnh lệnh là tốt rồi, điều thỉnh cầu này của Bạch vương gia, Vương Thượng tất nhiên đáp ứng đến lúc đó nô tài chỉ cần đem quyết định của Bạch vương phi bẩm báo Vương Thượng là được.” Lời của Bạch vương gia, Vương Thượng tuyệt không không nghe, “Thỉnh cầu” Vừa nói, bất quá là hình thức mà thôi.

“Đã như vậy, liền đi đầu An công công An công công.” Lãnh Triệt khẽ gật đầu, sau đó nhìn phía Ôn Nhu, nhẹ giọng nói, “Vương phi, chỉ để ý nói chuyện mình muốn là được.”

Ôn Nhu không chút nào keo kiệt hướng Lãnh Triệt cười cười, đáng tuổi cười như vậy, để Lãnh Triệt Lãnh Triệt không hiểu chân động.

Bởi vì, đây là Ôn Nhu ở trước mặt hấn phát ra cười từ nội tâm, phẳng phát như sao không sáng chói, lóng lánh cho người mê muội.

Thực sự là được một phu thiện giải nhân ý còn ôn nhu, xem ra Thanh vương cùng mẫu nữ Triệu Yên Nhi an bài cho nàng hôn nhân trong mắt người trên đời đáng buồn nhất, cũng hồng, trái lại để cho nàng có được kinh hi không tưởng được.

Gả nhập Bạch vương phủ, hôm nay nghĩ đến, thật không sai.

“Nhị muội muội, nể tình người cùng ta là tình thân thù tặc, tỷ tỷ vồng khai một mặt, tha cho người một mạng thế nào?” Ôn Nhu mang theo tiểu ý nhìn Ôn Tâm, chỉ thấy Ôn Tâm không thể tin bỗng nhiên ngẩn đầu, Ôn Nhu mới cười tiếp tục nói, “Thế nhưng y theo luật pháp của Đại Di, dù cho tỷ tỷ có tình tha cho người, luật pháp cũng sẽ không cho phép, muội muội đường đường Trấn Quốc vị hôn vị hôn liền cùng liền cùng người hoan hảo liền đã là phạm vào tội, hơn nữa trước mưu hại tỷ tỷ chỉ tội, hai cái chung vào một chỗ, sợ không phải tử tội, nhẹ nhất cũng chỉ có thể là cách chức làm thứ dân chi tội.”

Ôn Nhu chậm rãi nói, sắc mặt của Ôn Tâm càng lúc càng khó coi, Ôn Nhu như vậy cười đến càng vui vẻ hơn, “Nên, vì không cho Nhị muội muội bị cách chức làm thứ dân vô pháp sinh hoạt, tỷ tỷ liền để Nhị muội muội tiếp tục ở lại Trấn Quốc Công phủ, thế nào?”

“...” Ôn Tâm không thể tin được, Ôn Nhu cư nhiên không chỉ có buông tha nàng, lại vẫn đem nàng ở lại Trấn Quốc Công phủ? Điều này có thể sao?

“Nhị muội muội, vui vẻ sao?” Ôn Nhu không nhanh không chậm nói, “Trong phủ hoán y phòng luôn luôn thiếu nhân thủ, Nhị muội muội ngày sau liền

đến hoán y phòng phụ một tay đi.”

Nàng sẽ không để cho Ôn Tâm chết, các nàng muốn nàng sống không bằng chết, nàng làm sao làm cho các nàng dễ chịu, trong ngày thường Ôn Tâm đem hạ nhân trong phủ xem là chó lợn đối đãi, hôm nay nàng phải đi phải đi hoán y phòng, sinh hoạt ngày sau, định để cho nàng “Đa tư đa thả”!

“Ôn Nhu! Ngươi vì sao không trực tiếp ta?” Đem nàng phân phối đến hoán y phòng? Đây làm muốn nàng đi làm tỳ nữ hạ đẳng nhất! So với thứ dân còn không bằng! Nếu là như vậy, nàng tình nguyện đi tìm chết!

“Nhị muội muội yên tâm, tỷ tỷ làm sao sẽ giết ngươi? Làm sao nỡ nỡ giết ngươi chứ?” Ôn Nhu giả bộ đau lòng nhìn Ôn Tâm, sau đó hướng gia đình sau lưng Lãnh Triệt ra lệnh, “Người đến, đem nhị tiểu thư kéo vào hoán y phòng, nhìn kỹ, đừng để nàng chết.”

Chết, chính là tiện nghi nàng

“Ôn Nhu! Tiện nhân! Ta nguyện rửa ngươi không chết từ tế được! Sau khi chết cũng không có thể nhập luân hồi!” Ôn Tâm giùng giàng, muốn tránh thoát kiềm chế của thị vệ, thế nhưng nàng một nữ tử yếu đuối đâu thoát được kiềm chế của hai đại nam nhân, chỉ có thể giùng giàng, tê tâm liệt phế hô lên vô cùng tàn nhẫn độc.

“Về phần ngươi, Triệu di nương...” Xử trí Ôn Tâm xong, Ôn Nhu mới đưa mắt rơi xuống trên người Triệu Yên Nhi như cũ run lấy lấy, xem ra nàng thật là can đảm câu liệt, bằng không mới vừa rồi nàng sai người đem Ôn Tâm mang xuống Triệu Yên Nhi sớm nhảy dựng lên bảo hộ Ôn Tâm, nào giống bây giờ phảng phất nào tê liệt ngồi dưới đất.

“Triệu di nương sinh đẹp như vậy, nếu là xử tử, rất đáng tiếc.” Ôn Nhu ngồi xổm bên người Triệu Yên Nhi, nhìn vết sẹo trên mặt nàng, tâm tức đáng tiếc nói, “Ôn Nhu đang suy nghĩ, làm sao mới sử dụng được mỹ mạo của Triệu di nương cho đáng giá nhất?”

Kỳ thực, Triệu Yên Nhi này cũng coi là nữ nhân đáng thương, nàng làm tất cả, bất quá đều là muốn khóa lại ái của Ôn Thế Nghi đối với nàng, ai biết được cuối cùng, nàng trong lòng Ôn Thế Nghi cư nhiên không đáng một đồng.

Nếu là đổi thành người khác, Ôn Nhu có lẽ sẽ đồng tình nàng, thế nhưng nàng là Triệu Yên Nhi, là hung thủ cùng Ôn Thế Nghi hại chết tổ phụ cùng mẫu thân, nên, nàng tuyệt sẽ không bỏ qua Triệu Yên Nhi.

“Để Triệu di nương sung quân kỹ đi, cũng vì Đại Di làm chút công hiến.” Ôn Nhu cười đến thâm người, “Triệu di nương không cần sợ hãi, có thể đến quân doanh có thể gặp được Lý An Âm muội muội cũng không định, hai người nhất tề làm không phải là rất tốt?”

Sung quân kỹ là xử phạt đối nữ tử vô cùng tàn nhẫn của Đại Di, bởi vì ai cũng biết những binh lính kia như lang như hổ, một ngày một đêm lăn qua lăn lại, nữ nhân chỉ có thể là một con đường chết!

Đây là nghiêm phạt đẹp nhất Ôn Nhu thưởng cho Triệu Yên Nhi! Triệu Yên Nhi chỉ là ngơ ngác, không có cầu xin tha thứ, cũng không có tê tâm liệt phế hô hét.

Đột nhiên, một đạo đỏ sẫm khoe miệng của Triệu Yên Nhi thẳng xuất, sau đó không có một vẻ kinh ngạc mở to mắt ngã xuống đất.

Triệu Yên Nhi, so với Ôn Thế Nghi có cốt khí, dẫu có chết cũng không chịu nhục, đã như vậy, hướng về phía dừng khí cuối cùng này của nàng, nàng thường nàng toàn thân!

“Ban Triệu di nương toàn thân, về phần cha ——” Ánh mắt Ôn Nhu phiêu đến trên người Ôn Thế Nghi, trong ánh mắt nhìn Ôn Thế Nghi như nhìn yêu quái cười lạnh một tiếng, “Về phần cha, Ôn Nhu không có quyền xử trí.”

“Vương gia, hí xem xong rồi, ta hỏi chứ?” Ôn Nhu đi tới bên cạnh Lãnh Triệt, ngẩng đầu mỉm cười.

Lãnh Triệt khẽ lên tiếng, xoay người cùng Ôn Nhu ly khai.

Trên mã xa hồi Bạch vương phủ, Ôn Nhu ôn nhu Lãnh Triệt nhắm mắt, nhẹ giọng hỏi: “Vương gia, ngươi chán ghét nữ nhân?”

Từ ánh mắt của hắn mới vừa rồi nhìn Ôn Tâm, nàng tựa hồ thấy được loại tâm lý này của hắn, lệnh nàng không khỏi hiểu, hắn, chán ghét nữ nhân? Vì sao?

----- đề lời nói ngoài -----

14K mạng già cần nhét vào gỗ chữ lên, mười bốn không được, nhu cần nghỉ ngơi thật tốt vài ngày, từ ngày mai khởi sau này mấy ngày tạm thời mỗi ngày 3000, vốn muốn mời già nghỉ ngơi vài ngày, thế nhưng cảm thấy đoạn lại càng không thái đạo đức, cổ còn tiếp tục canh, tuy rằng tự thiếu.

Mong rằng các cô nương lượng giải, cho phép mười bốn nghỉ ngơi vài ngày...

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chỉ Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: CHƯƠNG 75: HÀ NHÂN VI TƯỜNG

Hoàng cung,

Thái hậu do tiểu Lý từ đỡ, sắc mặt âm hàn, đi tới trước ngự thư phòng, thái giám giữ cửa hành lễ muốn đi vào hướng Vương Thượng thông truyền, lại bị một ánh mắt lạnh như băng của thái hậu làm cho đứng tại chỗ, thái hậu chỉ nặng nề khinh thường nói: “Bốn cung đến ngự thư phòng gặp Vương Thượng, còn cần bọn ngươi thông truyền? Tiểu Lý từ đem cửa đẩy ra!”

Đối mặt với thịnh khí lăng nhăng của thái hậu, tiểu thái giám giữ cửa nào dám ngăn cản, sớm bị một ánh mắt của thái hậu dọa sợ đến nỗi lòng thấp thòm, lạnh run, hấn sợ là tránh không được bị trách phạt nặng rồi.

Thời khắc này Lân Hạo, sau khi từ Thanh vương phủ trở về liền một mực ngồi trong ngự thư phòng, nghĩ ngợi xử lý như thế nào một việc lớn như vậy, đem suy nghĩ cùng kiến giải của mình viết xuống đề so với ý kiến của Lân Triệt, để biết phương thức xử sự của mình cùng đại ca còn kém rất xa, còn có bản thân sơ hở, thân thể của đại ca không tốt, mà hấn là vương của Đại Di, hấn nên gánh trách nhiệm của mình!

Lân Hạo trầm tư chợt bị âm thanh đẩy cửa cắt đứt, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy vẻ mặt băng lãnh, mắt nén giận ý của thái hậu đang từ từ hướng hấn đi tới, thấy hấn cũng một câu cũng không nói, coi như nàng mới là chủ của Đại Di.

Nhìn thấy thái hậu, Lân Hạo một vẻ kinh ngạc cũng không có, thái hậu, quả nhiên đến đây, muốn đến là vì sau khi nghe được tin tức Thanh vương sụp đổ liền ngồi không yên, liền tức giận đến ngự thư phòng, cho nên ngay cả thông báo cũng không để cho thông báo một tiếng, có thể thấy bọn họ gây cho nàng kinh hãi bao lớn.

Lân Hạo đứng lên, hướng thái hậu nghênh đón, trên mặt mang theo nụ cười của tiểu hài đồng như thường ngày, không có giống trước đây ôm lấy cánh tay của nàng, “Mẫu hậu như thế nào rồi? Đến đây lại còn không cam lòng phái người sớm thông báo trăm một tiếng?”

“Vương Thượng hôm nay giam giữ Thanh vương cùng những quan viên thường ngày thân cận với hấn?” Mâu quang của thái hậu lạnh lùng nhìn Lân Hạo cười đến cười đến thiên chân vô tà, lần đầu tiên cảm thấy mình nhìn không thấu tiểu dung của Lân Hạo.

Nàng thế nào cũng không nghĩ ra Thanh vương cùng phe phái cư nhiên sẽ ở trong một ngày bỏ hết, hơn nữa người hạ mệnh lệnh này, không là ai khác, chính là một người không biết đến gia quốc hoàng quyền Lân Hạo!

Khi biết được tin tức Thanh vương bị câu áp, nàng chấn kinh rồi! Nhưng mà cái khiến nàng khiếp sợ không phải là chuyện Thanh vương bị rơi đài, bởi vì Thanh vương ngu xuẩn này rơi đài là chuyện nàng sớm đoán trước, nàng biết Bạch vương tuyệt sẽ không để cho Thanh vương tiếp tục kiêu ngạo, nàng khiếp sợ là, hôm nay đây hết thảy, lại là hành vi của Lân Hạo, mà không phải là Bạch vương!

Lân Hạo là nàng nhìn hấn lớn lên, cho tới bây giờ liền chỉ biết Lân Hạo suốt ngày vui đùa! Vậy làm sao có thể bảo nàng không kinh hãi? Nhưng mà phía sau kinh hãi, nàng cũng có vẻ kinh hoàng, lẽ nào những năm gần đây Lân Hạo đều là đang giả bộ đáng ghét thơ vô tri? Mà nàng cư nhiên không chút nào phát giác ra được?

Mà nếu là như vậy, liền chứng minh rồi Lân Hạo từ vừa mới bắt đầu đề phòng nàng, hấn có phải là hay không biết được cái gì?

Có thể là lúc Lân Hạo kể vị chỉ có mười lăm tuổi, một hài tử mười lăm tuổi làm sao có tâm tư như thế? Không có khả năng! Đó là Bạch vương bên cạnh làm phụ tá! Điều này có thể sao? Tuy rằng nàng cảm thấy Bạch vương không thể khinh thường, chưa từng cảm giác được hấn sẽ có thể thấy rõ lực! Bạch vương bất quá là lo lắng hoàng quyền rơi xuống trong tay thái hậu như nàng, dự phòng thế lực ngoại thích quật khởi, lại làm sao sẽ biết tình hình thực tế ngầm này?

Nếu Bạch vương là người ngầm ủng hộ cùng phụ tá cho Lân Hạo, có thể thấy rõ lực, có năng lực quật khởi Di quốc, thế nào còn để cho nàng ở hậu cung nắm vị trí đầu não nhiều năm như vậy, mà gần mười năm nay thì như thế nào có thể dùng quốc khổ mấy năm liên tục thiếu hụt mà vô pháp bỏ khuyết, thì như thế nào sẽ tăng nặng thối má để dân kêu oán? Bởi vậy nhìn vậy bất quá cũng là có chút không nhìn ra được năng lực của kẻ vô dụng! (Luna: Ý là bạn hoàng đế)

Như vậy, có thể để cho Lân Hạo đem bản thân thực sự ẩn dấu, làm bộ vô tri hơn sáu năm người đó đến tận cùng là ai? Chẳng lẽ là chính hấn? Nếu là như vậy, thật là nàng đề lộ sơ hở thật to rồi! Nhất định phải có hành động.

“Mẫu hậu thế nào nhanh như vậy liền đã biết? Trẫm hình như còn chưa cùng mẫu hậu nói?” Hấn đương nhiên biết thái hậu làm cái gì, sẽ đến hưng sư vấn tội, dù sao hấn xử lý xong Thanh vương người mà nàng đích thân tự tay nâng lên làm thừa tướng, cũng có thể tính là một nửa tâm phúc của nàng, nàng làm sao có thể không kinh ngạc tức giận? Thế nhưng nàng càng muốn biết chính là, hấn luôn luôn chỉ biết vui đùa, ngây thơ vô tri, thế nào có thể trong một ngày bắt được Thanh vương cùng toàn bộ phe cánh của hấn, lẽ nào cho tới nay hấn đều là giả bộ?

“Quả thực, trẫm giam giữ Thanh vương, cùng bắt hết mấy viên quan ngày thường cùng hấn gặp gỡ quá mức thân mật.” Trên mặt của Lân Hạo như trước lộ ra nụ cười vô hại, nói rất hay như là vui đùa vậy, tuy rằng hấn biết thái hậu nhất định sẽ không lại bị vẻ bề ngoài của hấn lừa nữa, thế nhưng hôm nay như trước vậy, trong lòng nàng tổ thành hấn thâm tàng bất lộ, thái hậu tuyệt không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đây là theo như lời của Lân Triệt.

“Thanh vương đến tốt cùng phạm vào tội gì? Dĩ nhiên có thể để Vương Thượng không niệm tình thân thù tức giam giữ, thậm chí còn bắt luôn những quan viên cùng với hắn có giao tình?” Nhân thân của thái hậu sắc bén, ngôn ngữ càng sắc bén, mỗi chữ mỗi câu như là suy nghĩ cho Đại Di, “Lẽ nào Vương Thượng không biết làm như vậy sẽ làm cho công thự bị chậm trễ vì thiếu đi nhiều người sao?”

“Mẫu hậu chẳng lẽ không biết ngũ ca phạm tội lớn?” Lãnh Hạo kéo mi một cái, “Ngũ ca phạm tội còn lớn hơn so với lục ca nắm đó nữa, nếu là trẫm vì tình thân thù tức kia không giam giữ trị tội, vậy để vương chi nhân của trẫm để ở đâu? Mẫu hậu người nói có đúng hay không?”

“Đây vẫn có cả các quan viên của ngũ ca, trẫm chỉ là tạm thời giam giữ, lại không nói muốn toàn bộ hôm nay xử trí sạch sẽ, làm sao có thể công thự chậm trễ được, mẫu hậu yên tâm.”

Lãnh Hạo nói xong chữ chữ đều có lý, để thái hậu không thể nào phản bác được, nhưng nàng lại không thể theo Lãnh Hạo làm như vậy, bởi vì chính quyền hiện nay vẫn là nằm trong tay nàng! Mà không phải trên tay Lãnh Hạo!

“Vương Thượng, người còn chưa hành quan đại lễ, vẫn chưa thể tự mình chấp chính, việc của Thanh vương, chiếu như lúc trước, do bốn cung xử trí.”

“Do ai đến xử trí chuyện của ngũ ca, mẫu hậu càng không cần quan tâm.” Lãnh Hạo cười đến vui vẻ, gọi tiểu An từ tới, “Tiểu An từ, đi mang phương trù bỏ trên án thư đem đến đây.”

Tiểu An từ khom người cung kính đưa lên một phương trù Lãnh Hạo, Lãnh Hạo tiếp nhận đưa cho thái hậu: “Mẫu hậu, đại ca đã quyết ý việc này để trẫm đến xử trí, để trẫm tự mình chấp chính.”

Thái hậu tiếp nhận trù bỏ, nhìn đến án trên một góc trù bỏ hiển hách ở trước mắt đồ thâm án vương to, nhãn thần lạnh đến đến có thể giết người, đó là án tối cao của Di quốc! Nàng có thể không đáp ứng sao?

“Đã như vậy, việc này liền giao cho Vương Thượng tự mình xử lý.” Mặt thái hậu âm trầm đem trù bỏ trở về Lãnh Hạo trong tay, chút nào không để cho Lãnh Hạo một chút chút mặt mũi, Lãnh Hạo cũng không để ý chút nào vẫn như cũ cười.

“Chỉ là hôm nay Thanh vương thân ở lao ngục, Thanh vương vị có thể để trống, thừa tướng vị lại không thể thiếu, bằng không công thự của toàn bộ Đại Di tất cả mọi chuyện lớn nhỏ nên do ai đến chấp chương? Vương Thượng, việc này cũng không thể dây dưa.” Lãnh Hạo, Bạch vương, liền cho các người nhất thời khoe năng lực, Đại Di này, sớm muộn cũng phải là của chủ thượng!

(Luna: Liệu có phải là Lam vương không ta. Tên biến thái kia mà làm hoàng thường thì. . . thiên hạ đại loạn a. *kêu trời oán thán*)

“Cái này mẫu hậu càng không cần quan tâm, trẫm sớm đã nghĩ xong.” Nói đến đây, Lãnh Hạo tự xoay người từ trên án thư lấy một phương minh hoàng trù bỏ, để tiểu An từ giao cho thái hậu, “Trẫm quyết ý để đại ca làm thừa tướng Đại Di này! Mẫu hậu người, đến thánh chỉ trẫm đều nghĩ xong rồi.”

Thái hậu đến xem cũng không thèm xem minh hoàng bằng lụa một mắt, hai tay bỗng nhiên nắm chặt, đem minh hoàng bằng lụa làm nhăn lòng bàn tay.

Lãnh Hạo lại giống như không có nhìn thấy thái hậu phẫn nộ một dạng, cũng không chờ thái hậu nói liền lại nói: “Đại ca làm thừa tướng, tuyệt đối sẽ so với ngũ ca cười gấp trăm lần, mẫu hậu chắc là sẽ không phản đối?”

“Vương Thượng hôm nay trưởng thành, làm thế nào cũng không cần phải thông báo bốn cung một tiếng.” Thái hậu cười lạnh một tiếng, đem minh hoàng bằng lụa cầm trong tay ném tới trên mặt đất, “Nếu Vương Thượng hết thầy đều đã định đoạt được rồi, cần gì phải hỏi bốn cung?” “Tiểu Lý từ, hồi Loan Hoàng cung!” Thái hậu nói xong, cố sức phát tay áo xoay người.

“Tiểu An từ, đi thay trẫm tiễn mẫu hậu.” Lúc thái hậu xoay người, mặt mày của Lãnh Hạo không có cười chút nào.

Tự mình khom lưng nhặt minh hoàng bằng lụa bị thái hậu vứt bỏ lên, Lãnh Hạo đột nhiên cảm giác được trọng trách của Đại Di này, quá mức trầm trọng.

“Tiểu An từ, đến.” Lãnh Hạo gọi tiểu An từ.

Tiểu An từ bên cạnh Lãnh Hạo cúi đầu, Lãnh Hạo ghé vào lỗ tai hắn nói chút gì, nét mặt của tiểu An từ hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó nhìn Lãnh Hạo về mặt nghiêm túc, gật đầu.

Ngày mai.

Ôn Nhu ngồi ở lò sưởi, tự mình nấu, bên cạnh nàng đang câu nệ ngồi, là Duẫn nhi cùng Vân Lăng, trong phòng ẩm áp chỉ có ba người bọn họ, thị nữ còn lại Ôn Nhu để các nàng nghỉ ngơi.

Trà thơm nấu xong, Ôn Nhu tự mình châm cho Duẫn nhi cùng Vân Lăng, cảnh này khiến hai người vốn là câu nệ càng co quắp, lưng cong lại không dám đưa tay đón, cùng chủ tử ngồi song song đã là đại bất kính trong nghi lễ, lại để cho chủ tử đưa trà bất kính càng lớn hơn nữa.

(Luna: Nhu tỷ thật biết làm khó người khác.)

Duẫn nhi cùng Vân Lăng câu nệ co quắp để Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, hai người trước mặt nàng, nàng cũng không che giấu cổ kị, nở nụ cười phát ra từ nội tâm: “Làm sao lại cứng như tượng mộc đầu nhân vậy, ta tự mình nấu, hai người làm như thế là không cho ta mặt mũi rồi.”

“Đến, đều cầm, ở đây không có những người khác, không cần lưu ý vấn đề cấp bậc lễ nghĩa gì.” Ôn Nhu cười đến nhu hòa, Duẫn nhi cùng Vân Lăng

nhìn nhau, nhìn Ôn Nhu cười nhu hòa, mặt hơi đỏ lên, mới dám đưa tay ra tiếp được trà Ôn Nhu đưa tới.

“Đa tạ vương phi!” Duẫn nhi cùng Vân Lăng tiếp nhận trà, theo bản năng đứng lên muốn hành lễ với Ôn Nhu, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, “Được rồi được rồi, tất cả ngồi xuống, một ly trà đợi hai người hành lễ xong cũng nguội lạnh rồi.”

Đáy lòng của Duẫn nhi cùng Vân Lăng bỗng nhiên một hồi cảm động, nước trà nóng hồi nhập khẩu, phảng phất có thể ấm đến nội tâm.

“Hôm nay, bên ngoài có lời gì truyền ra?” Ôn Nhu cũng nâng ly trà lên, khẽ nhấp một cái, hướng Vân Lăng hỏi.

“Hồi Vương phi, sáng sớm hôm nay, chung quanh cửa thành cùng quan lâu trung ương đều dán bảng.” Vân Lăng đem ly trà nâng trong tay, vốn định đứng lên trả lời, lại bị Duẫn nhi lôi kéo ngồi xuống, đưa cho hắn một ánh mắt “đần độn”, bởi vì Ôn Nhu vừa mới nói, không cần đứng, đứng lên đó là đem lời nói của Ôn Nhu không đặt vào lỗ tai, Vân Lăng Vân Lăng cảm thấy ngồi hướng nói chuyện rất không phải, thế nhưng lời nói của Ôn Nhu hắn không dám không nghe, chỉ có thể ngồi, đem bản thân nghe được tiếp tục bẩm báo.

“Hoàng bang trưng cáo: Thanh vương tác loạn, dục soán hoàng vị, lý nên xử tử, niệm tình thừa tướng đã từng có công với hoàng thất cùng bách tính, miễn tử, xử giam cầm chung thân; quan viên tham dự tác loạn, cách chức làm thứ dân, sung quân đến biên thành xây dựng Trường thành, quan viên không tham dự tác loạn nhưng không cùng Thanh vương cầu kết, phạt phụng một năm, hạ cấp một bậc, nếu lại lập công đều có thể có cơ hội thăng quan, những người còn lại không truy cứu nữa; Trần Quốc Công phủ Ôn Thế Nghi, giết cha giết vợ, chứng cứ vô cùng xác thực, làm ra chuyện thiên lý bất dung như thế, xử trảm; nguyên Trần Quốc công tử Ôn Nhu, có Trần Quốc công tử vị nguyên trả cho Trần Quốc công tử Ôn Nhu, hiện Trần Quốc công tử cách chức làm thứ dân.” Vân Lăng đem nội dung hoàng bang không dư không thiếu một chữ nói xong.

Ôn Nhu khẽ nhấp một ngụm trà, hải lòng khoe miệng gọi lên, phương thức xử trí của Vương Thượng có thật không thể xoi mói, xử trí Thanh vương cùng phe cánh, còn không làm công thụ bị đình trệ, Ôn Thế Nghi ác giả ác báo, mà nàng không chỉ có thể một lần nữa ngồi trên Trần Quốc công tử vị, liền là danh tiếng thanh bạch của nàng, đều trả lại cho nàng, quả nhiên là cực tốt.

“Vậy bách tính phản ứng thế nào? Nghị luận như thế nào?” Miệng dân chúng, cũng rất là quan trọng, đem Thanh Vương gia xử trảm, có thể thấy được Thanh Vương gia trong ngày thường cực kỳ không được bách tính ủng hộ, chuyện Ôn đại nhân, bách tính kẻ la hét người như vậy phải thiên đao vạn quả, còn chuyện của Vương phi, bách tính cũng là kinh hãi sau đó thư thân.” Dù sao ai cũng không muốn Vương phi xinh đẹp như vậy lại còn ở triều đình vì Di quốc tranh qua vinh quang đã từng làm chuyện như vậy, “Đối với nội dung trên hoàng bang, bách tính chỉ có kinh hãi, không người dị nghị, cũng không người hoài nghi.” Dù sao xử trí thừa tướng Di quốc là đại sự, đột nhiên liền gây ra chuyện như vậy, mặc kệ là ai cũng sẽ khiếp sợ.

“Àn. . .” Ôn Nhu khẽ gật đầu, “Về phần Vương Tam, thả đi, tiện thể nói cho hắn biết, trên người hắn không có trừng độc.” Bất quá là hướng hắn dùng được hoàn bổ huyết khí mà thôi, dọa dọa hắn mà thôi, vốn định là giữ lại hắn làm nhân chứng, hôm nay đứng là không cần hắn chút nào.

“Vân Lăng minh bạch, sau đó liền đi đem hắn thả.”

“Duẫn nhi, Vân Lăng, mấy ngày nay trái lại khổ cực các ngươi, đợi khai xuân, liền chọn ngày lành, đem chuyện tốt của hai người làm cho xong.” Ôn Nhu cười hướng tách trà đã uống hết của Duẫn nhi châm thêm, “Ta vì hai người các ngươi lo liệu.”

Duẫn nhi cùng Vân Lăng đều là cả kinh, sau đó song song quỳ xuống đất, hướng Ôn Nhu nặng nề mà dập đầu một cái thật vang, hai người nghẹn ngào nói không ra lời, Ôn Nhu lại biết, lúc này không tiếng động ắt có tiếng.

Bởi vì nàng có dự cảm, toàn bộ Đại Di bây giờ là sắp có mưa gió, thừa dịp đang còn yên tĩnh, để cho người thật tình vì nàng làm việc Duẫn nhi cùng Vân Lăng bọn họ làm chuyện bọn họ muốn làm nhất.

Nàng, cũng là sắp lao thân vào trong mưa gió rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: CHƯƠNG 76: THÁI HẬU TRIỆU KIẾN

Ôn Nhu ngồi ở sau bàn sách, trong tay nắm long ngọc bạch bích phản phản phục phục chuyển, trong lòng nghĩ rất nhiều.

Ngày sau Trần Quốc Công phủ ai chấp trường? Vương Như Mẫn xử trí như thế nào? Thế cục của triều đình đến tột cùng thế nào? Long ngọc bạch bích nằm trong tay đến tột cùng có bao nhiêu lực lượng?

“Vương phi, Túc Dạ đại quân sự cầu kiến.” Ôn Nhu đang suy nghĩ, Duẫn nhi đi tới, nhỏ giọng bẩm báo.

“Có nói là chuyện gì không?” Ôn Nhu bỗng dưng mở mắt ra, Túc Dạ? Trẻ như thế cầu kiến, Bạch vương thì thế nào?

“Cũng không có nói, chỉ là phía sau đại quân sự còn có một nam tử, ban đêm nô tỳ xem dung mạo của hắn, Vương phi, muốn gặp sao?” Lời nói của Duẫn nhi có nhiều hơn một tia đề phòng, đã trải qua việc của Lý An Âm cùng Vương Như Mẫn, nàng luôn cảm thấy mặc kệ là ai, đều phải đề phòng.

“Đại quân sự đến đây, tự nhiên muốn gặp.” Tuy rằng nàng không biết nam tử cùng Túc Dạ đến đây là người gì, nhưng nàng tin tưởng Túc Dạ sẽ không có hại nàng, “Để đại quân sự ở thính tử chờ một chút, sau đó ta liền đến.”

“Vâng.” Dẫn nhi khom người xin cáo lui.

Chốc lát, Ôn Nhu đi tới thính tử, nhìn người tới trong nháy mắt, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ thấy Lãnh Triệt ngồi ở ghế thái sư quý vị, nhấp nhẹ trà chén trong tay, nhìn Ôn Nhu đến đây, đem cái chén bỏ xuống bàn nhỏ bên cạnh, chậm rãi đứng lên, lễ phép thân nhiên nói: “Đêm khuya đến đây quấy rầy Vương phi, còn xin Vương phi thứ lỗi.”

Bạch vương? Cư nhiên đến Yên Thủy các của nàng? Thực tại để cho nàng giật mình, trong ấn tượng của nàng, Bạch vương cơ hồ là không Ngõa Phủ Lôi Minh một bước, trừ phi là bất đắc dĩ.

“Vương gia tự mình đến thăm Yên Thủy các này của Ôn Nhu, trái lại để Ôn Nhu không chịu nổi đại lễ này của vương gia.” Ôn Nhu cười đến bình thản, không chút khiêm nhượng nào ngồi xuống chủ vị, “Thứ lỗi chỉ thoại Ôn Nhu không dám, nơi này cũng là Bạch vương phủ, vương gia chỉ để ý ngồi là tốt rồi, vương gia đứng để Ôn Nhu không kham nổi, chỉ là Ôn Nhu không biết vương gia tại sao lại đột nhiên muốn đến chỗ này của Ôn Nhu? Nếu là vương gia cần, có thể gọi Ôn Nhu đến Ngõa Phủ Lôi Minh.”

“Có việc cầu người, tất tự mình đến mới thể hiện thành ý.” Lãnh Triệt một lần nữa ngồi xuống ghế, cũng không quanh co lòng vòng, nhìn Ôn Nhu, trực tiếp đem chuyện bản thân cần nàng hỗ trợ nói xong, chỉ là hấn chán ghét nữ nhân, cư nhiên có thể nói ra lời cầu cạnh nàng, xem ra thực sự là một người có được dân được, cũng không phải là là loại người ngư xuân lấy thân phận để người.

“Vương gia muốn nhờ Ôn Nhu càng không dám nhận.” Hấn lại còn có chuyện cầu nàng? Thật là làm cho nàng lại lần nữa thấy lấy làm kinh hãi nho nhỏ. “Vương gia có việc chỉ cần nói là được, trong phạm vi năng lực của Ôn Nhu tất nhiên sẽ giúp vương gia.”

“Ngày mai ta cần vào triều sớm, tối nay đến đây một là báo cho Vương phi biết, để tránh Vương phi nổi giận, cũng tốt để Vương phi sớm chú ý giúp ta.” Lãnh Triệt nhàn nhạt nói, hấn nhớ kỹ hôm qua ánh mắt tức giận của nàng, cũng biết nàng cứu hấn không dễ, vẫn là báo cho nàng biết trước một tiếng mới tốt.

(Luna: Triệt ca ngoan dễ sợ, đi thưa về trình là tấm gương sáng cho nam nhân trong thiên hạ noi theo.)

“Vương gia muốn vào triều sớm?” Vì thân thể mà hấn chưa bao giờ vào triều sớm, đột nhiên muốn lâm triều, chẳng lẽ là có chuyện gì phát sinh?

“Đúng vậy.”

“Vương gia yên tâm, Ôn Nhu chắc chắn để vương gia đi tốt về tốt.” Hấn tốt chẳng khác nào là nàng tốt, nàng cũng không muốn bản thân phải mất thêm nhiều máu nữa mà thôi, cứ cho là không ai giết nàng nàng cũng vì mất máu quá nhiều mà chết, chỉ là, “Vương gia tự mình đến đây chuyện muốn nói, chỉ là chuyện nhỏ này thôi sao?”

Nếu chỉ là một việc đơn giản như vậy, phiền hấn tự mình đến gặp nàng sao?

“Tự nhiên không phải.” Lãnh Triệt tuyệt không hàm hồ, nói trắng ra, “Cũng muốn sớm thông báo Vương phi một tiếng, từ sau ngày mai, thân thể này của ta, sợ là Vương phi phải lãng phí nhiều tâm tư.” Ngày trước bình thường hấn không có thời gian nghỉ ngơi, sau ngày mai, càng không thể nào, mạng của hấn hiện nay vẫn không thể ném đi được, phải sống, xem ra không có nàng thì không được.

“Ngày mai lâm triều sẽ phát sinh đại sự gì?” Nàng có trực giác, ngày mai lâm triều tất sẽ có đại sự phát sinh, là chuyện gì? Nàng nhất thời đoán không ra.

“Ngày mai Vương phi thấy sẽ biết.” Lãnh Triệt cũng không muốn nhiều lời.

“Vương gia cứ yên tâm, nếu Ôn Nhu giúp đỡ vương gia, tất nhiên sẽ không để cho vương gia lại bị phát độc xâm hại thân thể.” Nếu hấn nói ngày sau nàng phải tốn nhiều tâm tư, xem ra ngày sau nàng cần phải chú ý một chút rồi.

Ôn Nhu nói xong, đem một lọ sứ trắng trong tay áo ra, đưa cho Lãnh Triệt, dặn dò: “Ngày mai trước khi xuất phủ dùng một viên, có thể tạm hoãn tốc độ độc tố chạy loạn bên trong cơ thể của vương gia, sau khi vương gia trở về cần lập tức tắm, đến lúc đó dùng thêm một viên nữa, đem ba viên hòa trong nước.”

“Ta nhớ kỹ, đa tạ vương phi tặng thuốc.” Lãnh Triệt tiếp nhận bình sứ trắng nhỏ, đứng lên hướng Ôn Nhu thò dài, “Ngày sau nhờ, ở đây đi đầu tạ qua Vương phi.”

Lãnh Triệt nói xong, xoay người đi, Ôn Nhu nhìn bóng lưng của hấn, nghĩ việc ngày mai lâm triều.

Ban đêm nằm ở trên giường hẹp, Ôn Nhu vẫn như cũ đoán, bỗng nhiên, đáy lòng sáng ngời, nàng hình như đoán được chuyện sắp xảy ra.

Trong lòng suy nghĩ nhiều chuyện, Ôn Nhu một đêm không chợp mắt, ngày thứ hai liền thức dậy, gọi Dẫn nhi nói với Túc Dạ nói một tiếng, là sau khi vương gia lâm triều trở về nói với nàng một tiếng, Dẫn nhi ứng tiếng đi.

Nếu hôm nay lâm triều như nàng suy nghĩ, nàng nhất định phải tìm Bạch vương hảo hảo tìm hiểu triều cục một chút, để cho nàng vì mình định vị, ngày sau mới có thể giúp đỡ hắn.

Lúc ăn sáng, Duẫn nhi ở một bên hầu hạ, nhìn Ôn Nhu, đáng đáp muốn nói lại thôi.

“Duẫn nhi, muốn nói cái gì liền nói, muốn hỏi cái gì liền hỏi liền hỏi.” Ôn Nhu dùng bữa, nhấp rượu, mới nhìn Duẫn nhi hỏi. “Vương phi... Nếu là nô tỳ hỏi, người... sẽ không giận?” Duẫn nhi cẩn thận hỏi, dù sao loại chuyện này không phải bọn hạ nhân như nàng có thể đề cập, cứ cho là Vương phi hiền hoà như thế nào đi nữa, nàng cũng cẩn thận chút cho thỏa đáng.

“Không cần phải đề ý như vậy.” Đáng đáp thận trọng của Duẫn nhi để Ôn Nhu cảm thấy buồn cười, “Người bắt quả chỉ là muốn hỏi bạch y nam tử đêm qua có phải là Bạch vương gia hay không, có đúng không?”

Bởi vì đêm qua Duẫn nhi không được ở trong phòng hầu hạ, không có nghe được đối thoại của Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt, tự nhiên không biết đó chính là Bạch vương Lãnh Triệt, nhưng từ y phục áo bào trắng cùng thái độ của Túc Dạ, Duẫn nhi mơ hồ đoán được đó chính là Bạch vương, chỉ bắt quả khi nhìn đến khuôn mặt Bạch vương sợ choáng váng mà thôi.

“Vương phi làm sao sẽ biết trong lòng nô tỳ nghĩ cái gì?” Duẫn nhi không nghĩ tới Ôn Nhu có thể một lời đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, mở to mắt nhìn Ôn Nhu.

Chỉ cần là người trong Bạch vương phủ, tự nhiên đều muốn biết Bạch vương gia đáng đáp trưởng thành thế nào, huống hồ đêm qua Duẫn nhi thấy được Túc Dạ đối với Bạch vương thái độ cung kính như vậy, còn có nam tử đêm khuya còn dám đến đây Yên Thủy các, tự nhiên đoán vậy có phải hay không là Bạch vương gia.

“Nếu đó là Bạch vương gia, thì như thế nào?” Ôn Nhu cười khẽ vắn, Duẫn nhi này, không biết trong lòng lại nghĩ đến gì.

“Nếu đó là Bạch vương gia, nô tỳ liền thay Vương phi cao hứng a!” Duẫn nhi bỗng nhiên cười đến rất là hưng phấn, “Vương gia cùng Vương phi vốn là phu thê, thế nhưng từ lúc Vương phi đến vương phủ này, người cùng vương gia cũng chưa gặp qua bao nhiêu lần, đêm qua là vương gia đích thân tìm đến người! Không phải là nói, người cùng vương gia nhất định phải có điều tốt! Hơn nữa Bạch vương gia sinh mỹ như vậy, cùng Vương phi quả thực chính là trời đất tạo nên một đôi!”

“...” Ôn Nhu có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, không có phát biểu kiến giải gì, cũng không ngăn cản Duẫn nhi nói, Duẫn nhi liền cười nói liên miên, đều là vì Ôn Nhu cao hứng.

Đáy lòng, âm áp.

Khoảng chừng sắp đến giữa trưa, Túc Dạ đến Yên Thủy các, Duẫn nhi mời đem hắn vào thỉnh tử.

“Túc Dạ gặp qua Vương phi.” Vừa thấy được Ôn Nhu, Túc Dạ tức khắc khom mình hành lễ.

“Đại quân sự không cần đa lễ, vương gia lâm triều đã trở về?”

“Đúng vậy.” Túc Dạ đáp, sau đó đem cuộn minh hoàng cầm trong tay hai tay hướng đến Ôn Nhu, cung kính nói, “Vương gia lệnh cho Túc Dạ đem cuộn minh hoàng này giao cho Vương phi.”

Cuộn minh hoàng, chính là thánh chỉ, xem ra, suy đoán của mình là * không rời mườì.

(Luna: ý là chuẩn xác)

Ôn Nhu cũng hai tay tiếp nhận thánh chỉ, khóe miệng cong lên một tiểu ý như có như không, quả nhiên như nàng dự liệu.

“Đại quân sự, hiện nay có tiện để gặp vương gia không?” Ôn Nhu nhìn thánh chỉ, khép lại hướng Túc Dạ hỏi.

“Tự nhiên có thể, Vương phi thỉnh.” Gia sớm đã biết Vương phi nhìn xong thánh chỉ nhất định muốn gặp hắn.

Ở chỗ sâu trong Ngõa Phủ Lôi Minh.

Hắc y hầu hạ Lãnh Triệt coi quan bào, lộ ra bạch y mà ngày thường hắn thích mặc, sau đó liền lui xuống chuẩn bị nước nóng để hắn tắm, hắc y vừa lui ra, Ôn Nhu liền đến.

Vẫn là mang theo một vị thuốc đông y nhàn nhạt, Ôn Nhu vừa thấy được Lãnh Triệt, liền cười hướng hắn nói: “Ôn Nhu chúc mừng vương gia trở thành thừa tướng Di quốc, tổng lĩnh quốc chính!”

“Vương phi cho rằng đây là chuyện tốt?” Lãnh Triệt đối với Ôn Nhu làm động tác “Mời ngồi”, đợi sau khi Ôn Nhu ngồi xuống, bản thân mới ngồi xuống, biểu hiện trên mặt nhàn nhạt, không có vẻ vui sướng.

“Tự nhiên là chuyện tốt, một vị thừa tướng này, vương gia quang minh chính đại vì Vương Thượng mưu sự.” Không chỉ làm mưu sự ngẫm như trước.

“Vương phi thực sự là nhìn thấy rõ ràng.” Kể từ hôm nay, hắn quanh mình chính đại vì triều đình, vì Đại Di mưu sự, bọn họ căn cơ dĩ ổn, không cần che

giấu nữa, nên phản kích.

“Nếu như Ôn Nhu không có một ánh mắt *, còn nói thế nào giúp đỡ vương gia?” Huống hồ là việc quan sát như vậy, “Chỉ là, hôm nay vương gia leo lên tướng vị, có hay không nên cùng Ôn Nhu nói một chút về triều cục?”

“Nói tự nhiên muốn nói, bắt quá trước khi nói, ta muốn biết, Vương phi đối với triều cục Đại Di hiện nay hiểu bao nhiêu?” Trong lúc đó hai người không có bất luận cái kiêng kỵ bằng khoản gì nữa, lúc này có thể nói trắng ra.

“Thái hậu nắm giữ triều chính, Vương Thượng gần như một hình nộm, ngoại thích thế lực cường đại, quan viên *, triều đình đen tối.” Ôn Nhu đem những thứ bản thân biết nói ra hết.

“Vậy Vương phi đối với toàn bộ thế cục Đại Di lại hiểu bao nhiêu?” Mâu quang của Lãnh Triệt nặng nề, nàng phân tích không sai, bắt quá chỉ là mặt ngoài.

“Bang giao coi như bình ổn, biên thành coi như an bình, chỉ có cùng Hải quốc lúc phát sinh tiểu chiến, quốc khố mấy năm liên tục mấy năm liên tục trống không, thuế má trầm trọng, bách tính khổ không thể tả, cùng việc buôn bán giao dịch với bên ngoài đình trệ, không khác tự đoạn tài nguyên, trừ để đô, thành trì giàu có và đông đúc thì cũng có tình hình tai nạn phát sinh, đề điều hư hỏng không được sửa chữa, tài phú hàng năm có thất.”

“Vương phi thực sự là đem toàn bộ thế cục Đại Di nhìn thấu triệt.” Tự đáy lòng của Lãnh Triệt tán thưởng một câu, tuy rằng nàng nói cũng không phải là hoàn toàn chính xác, nhưng trên dưới Đại Di, có thể tìm ra được bao nhiêu nữ tử giống nàng thực sự thất rõ thực lực của quốc gia, “Đại Di hôm nay, như năm bê bảy mắng, tùy thời đều có thể bị con lóc chiến tranh thổi tan nghiền nát, đến lúc đó muốn bảo vệ Đại Di, tựa như muốn phúc sào chi hạ một dạng, cho nên muốn trước khi chuyện như vậy phát sinh, đem Đại Di tán sa xây công sự Trường Thành, vĩnh viễn lưu truyền!”

“Vương gia có đối sách?” Nghe xong lời nói của Lãnh Triệt, Ôn Nhu phảng phất có thể trong con ngươi của hắn nhìn thấy hắn liệt hùng tâm. “Vương phi không phải muốn biết triều cục triều cục? Ta đây liền cùng Vương phi phân tích.” Lãnh Triệt không trả lời lời nói của Ôn Nhu, nhưng mà nhìn ánh mắt của nàng sáng quắc như hỏa diễm, phảng phất quốc mạng của Đại Di, cả người hắn đều đang thiêu đốt.

Đây là một nam nhân đem gia quốc xem trọng hơn hết thảy, Ôn Nhu nhìn thấy trong ánh mắt của hắn, thật sâu cảm nhận được nội tâm của hắn.

Nhưng mà, hắn nói cho nàng biết, chỉ là thế cục phân tích, thân phận chân chính của những người đó, hắn vẫn chưa dự định nói cho nàng biết, bởi vì thời cơ chưa đến.

“Gỗ gõ...” Lúc nói chuyện, ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, tiện đà vang lên thanh âm của Túc Dạ, “Gia, Lý công công trong cung tự mình đến vương phủ truyền lời, là thái hậu muốn gặp Vương phi, thỉnh Vương phi ngày mai tiến cung một chuyến.”

Thái hậu muốn gặp nàng? Ôn Nhu hơi trứu khỏi mi.

“Vương phi muốn đi?” Lãnh Triệt khẽ cười nói.

“Thái hậu chi mệnh, làm sao có thể không đi?” Ôn Nhu cũng cười trả lời, mặc dù biết thái hậu cũng không phải là hiền lành, hiện nay dù sao cũng là thái hậu nắm quyền, nàng không có bất kỳ lý do gì không đi, huống hồ cứ cho là nàng không phải hiền lành, nàng cũng có khi có biện pháp ứng đối.

“Đã như vậy, Túc Dạ, trở về báo Lý công công, ngày mai ta cùng với Vương phi một đạo gặp mặt thái hậu.” Lãnh Triệt hướng Túc Dạ phân phó xong, sau đó mới nhìn Ôn Nhu đang ngăn người nói, “Vương phi vào cung, ta có chút không yên lòng.”

Thái hậu triệu nàng tiến cung, tuyệt không thiện ý, hắn nhất thiết phải đề phòng, huống hồ thái hậu cũng không phải là người dễ đối phó, vẫn có hắn mới tốt, để tránh nàng ứng phó không được.

Bản thân Lãnh Triệt chẳng biết tại sao đáy lòng sẽ sinh ra ý nghĩ như vậy.

Mà Ôn Nhu, tâm bỗng dưng run lên, lời nói của Lãnh Triệt, để cho nàng cảm thấy có chút ôn nhu không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sùng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: CHƯƠNG 77: ĐỘT LAI CHI SỰ

Ôn Nhu thật không ngờ, thái hậu triệu kiến nàng bắt quá là cùng nàng hàn huyên vài câu, hỏi tình huống nàng cùng Bạch vương chung sống, sau đó lưu nàng cùng Bạch vương tại Loạn Hoàng cung dùng bữa tối, liền để cho bọn họ ly khai, thân thiện thiện đến như là một nhĩ tức tự nhiên vui mừng thấy bà, Ôn Nhu thấy trên mặt nàng không chút biểu tình bất thiện nào.

Trực giác nói cho nàng biết, thái hậu cũng không phải là người cùng bọn họ lập trường đồng nhất, tại đây ám vân dưng động trong hoàng cung, tuyệt không có bằng hữu vĩnh viễn, huống chi thái hậu cũng không phải là bằng hữu, mà thái hậu hôm nay đem cho đối, cũng không là vên vẹn cùng nàng dùng

một bữa cơm đơn giản như vậy, tất nhiên là muốn đối với nàng làm chút gì đó, bất quá Bạch vương xuất hiện phá hủy kế hoạch của nàng.

Thái hậu, có thể đem tim của mình che giấu để kẻ khác nhìn không thấy, cũng không là một người dễ đối phó.

Đại Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt rời khỏi, tiểu Lý từ khom người đi tới bên cạnh thái hậu.

“Thái hậu, cứ như vậy để Bạch vương phi đi?” Tiểu Lý từ không nghĩ ra, nếu có thể lừa đến bên cạnh rồi, thế nào còn có thể để cho nàng đi?

“Không cho nàng đi có thể thế nào? Bên người nàng có Bạch vương theo.” Thái hậu tự giễu hộ giáp của mình, nhân thân bỗng nhiên trở nên hung ác độc địa.

Nàng phái người thẩm tra, Thanh vương lý do ngay lúc đó mà rơi đài, chính là bởi vì Vương Như Mẫn đột nhiên xuất hiện, mà Vương Như Mẫn xuất hiện, chính là Ôn Nhu thiết kế!

Vào ngày sinh thần của Lãnh Hạo nàng liền nhìn ra Ôn Nhu tuy rằng mang một cái bêu danh, lại không các nữ tử kác, nếu nàng trở thành phe của Lãnh Triệt, tất phải nhanh một chút diệt trừ, để ngừa để ngừa hậu hoạn không cần thiết, hôm nay chuyện của Thanh vương, càng làm cho nàng cảm thấy nữ tử này không thể lưu lại.

Vốn tưởng rằng Lãnh Triệt chưa bao giờ cận nữ sắc sẽ đối với nữ nhân mang tiếng đầy người không có hứng thú, còn muốn mượn cơ này để diệt trừ nàng, cứ cho là Lãnh Triệt biết Ôn Nhu là nàng làm hại, hẳn cũng tuyệt không vì một nữ nhân mà dám có hành động gì, ai biết hẳn lại theo nàng đến gặp nàng, đây để cho nàng phải loại bỏ kế hoạch lúc trước của bản thân.

Cứ cho là nàng cảm thấy Lãnh Triệt tuyệt sẽ không phải là đối thủ của nàng, thế nhưng hôm nay hẳn là thừa tướng Đại Di, trên tay chấp chương tỳ án cao nhất của Di quốc, cứ cho là nàng nghĩ như thế nào đem Ôn Nhu xử lý, hiện nay cũng không khỏi không có kỵ Lãnh Triệt ba phần, cho nên việc này nàng không thể vội.

“Cứ cho là Bạch vương phi thực sự chết ở trong Loạn Phụng cung, Bạch vương chỉ sợ một hơi cũng không dám phóng.” Tiểu Lý từ khinh thường nói, nhìn con bệnh Bạch vương Lãnh Triệt, hẳn cảm thấy hẳn đến một tên thái giám cũng không bằng, không cần cố kỵ cái gì.

“Lúc này không giống ngày xưa, sau này nói chút chủ ý, Vương Thượng hôm nay có thể không còn là Vương Thượng lúc trước nữa.” Tuy rằng tại Lãnh Triệt trước mặt nàng vẫn là biểu hiện hèn mọn trước sau như một, thế nhưng Vương Thượng cũng không lại như trước chuyện gì cũng theo ý nàng, nàng liền Vương Thượng cũng không chịu để nàng nắm trong tay, mặc cho xử trí triều chính.

Huống hồ, nàng còn không phát hiện ra sáu năm qua Vương Thượng đều là giả bộ, đây càng để cho nàng ngày sau nhất thiết phải cẩn thận gấp bội, nhất thiết phải kiến chủ thượng có hành động.

“Tiểu Lý tử.” Thái hậu mắt nhìn tiểu Lý tử, tiểu Lý tử hiểu ý, trước mặt thái hậu cung hạ thân, chờ phân phó.

“Nô tài tại.”

Thái hậu bám vào bên tai tiểu Lý tử thấp giọng phân phó vài câu, tiểu Lý tử nói “Nô tài liền đi làm”, liền khom người lui ra ngoài, lúc sau, một chiếc xe bốn bánh từ Loạn Hoàng cung chạy tới, lái ra khỏi đại môn hoàng cung, hướng vào trong thành.

Đáy mắt thái hậu nổi lên tiểu ý, lần này, nàng xem bọn hắn xem bọn hắn phải làm sao, Di quốc, không qua hai năm, tất sẽ không còn tồn tại nữa.

Bạch vương phủ.

Lãnh Triệt lần đầu tiên không một bước tiến đại môn vương phủ liền trực tiếp đến Ngõa Phủ Lô Minh, mà là trực tiếp tiến vào chính sảnh, Ôn Nhu cũng là theo chân hắn một lượt đến chính sảnh, đại Lãnh Triệt ngồi xuống, Ôn Nhu nhìn sắc mặt khó có được chút huyết sắc của hắn lúc này lại trở nên tái nhợt, tâm trạng thờ dài, hỏi: “Vương gia tội gì cùng Ôn Nhu chuyển này, không tin Ôn Nhu có thể còn sống thêm một hồi sao?”

“Bất quá là không hy vọng Vương phi chịu nguy hiểm không cần thiết mà thôi.” Lãnh Triệt nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Túc Dạ bưng trà nóng đến đặt vào bên tay của hắn.

“Vương gia làm sao không trở về Ngõa Phủ Lô Minh đi?” Hắn đem bản thân giấu ở chỗ sâu trong Ngõa Phủ Lô Minh, bất quá là sợ tánh mạng của mình bị thương tổn, hôm nay vừa tiến cùng vừa theo nàng hỏi Trần Quốc Công phủ, hiện nay vừa đương hoàng ngôi ở chính sảnh, lẽ nào hôm nay sẽ không sợ mạng của mình gặp nguy hiểm? Tuy rằng nàng không biết hẳn phòng đến tột cùng là người phương nào, nhưng lại có chút xấu tò mò muốn biết.

“Ta hôm nay đã thừa tướng Đại Di, ngày sau công sự cần phải xử lý tất nhiên rất nhiều, nếu là vẫn như trước ở Ngõa Phủ Lô Minh, chẳng lẽ không phải muốn trì hoãn chính sự sao?” Lãnh Triệt nhấp một ngụm trà, nhân dịp giải thích, “Mặc dù Vương Thượng cho phép mang công vụ trở về vương phủ, Ngõa Phủ Lô Minh cũng không tích hợp xử sự, ngày sau, ta quyết định ở Tây Uyển.”

Tây Uyển là một khu viện lớn nhất trong Bạch vương phủ, ngoại trừ gia đình mỗi ngày quét dọn thì không có người ở, nhưng người khác cũng không thể đi vào nửa bước.

Tây Uyển? Trong lúc bất chợt đem nơi ở dời đến Tây Uyển, lẽ nào sẽ không sợ ngày sau có người đối với hắn bất lợi sao? Tỷ như, thái hậu.

“Kể từ đó, Vương phi khám và chữa bệnh cho ta cũng dễ dàng một chút.” Lãnh Triệt lại bổ sung thêm một câu, Ôn Nhu không nói gì, cho rằng từ chối

cho ý kiến.

“Vương gia hôm nay thụ hàn, cần dùng thuốc Ôn Nhu giao cho vương gia pha vào nước tắm cho thỏa đáng.” Ôn Nhu vô pháp ngăn cản hấn vì nước làm lụng vất vả, chỉ có thể sớm dặn dò, “Ngày sau nếu có vương gia cảm thấy thân thể không khỏe, có thể thông báo Ôn Nhu trước tiên.”

Xem ra chuyện khiến nàng bận rộn nhất, chính là chiếu cổ hấn.

Hai ngày kế tiếp, tiền viện Bạch vương phủ có thể nói là người đến người đi, người đến đưa công văn nối liền không dứt, Ôn Nhu đến Tây Uyển một hồi, thấy công văn xếp như núi nhỏ, nàng thật hoài nghi Thanh vương trước đây có xử lý công văn hay không, bằng không thế nào có nhiều công văn đọng lại như vậy.

Ôn Nhu nhìn Lãnh Triệt vui đầu trong trong công văn cũng không ngẩng đầu, dặn dò hai câu, liền rời đi.

Tiền viện mặc dù bận rộn, hậu viện cũng trước sau như một thanh nhàn, Ôn Nhu nghĩ ngợi không dùng đến địa phương của nàng, liền dẫn Duẫn nhi đến Trần Quốc Công phủ, tạm thời đem Trần Quốc Công phủ giao cho tam di nương Cố Văn Tinh xử lý, tiện đà đến Thanh vương phủ đi xem Ôn Nhan xử lý Thanh vương phủ như thế nào.

Quả nhiên Ôn Nhan không để cho nàng thất vọng, bất quá ba ngày ngắn ngủi, Ôn Nhan dĩ nhiên đem Thanh vương phủ xử lý ngay ngắn rõ ràng, các thị thiếp này ngoan ngoãn vâng lời, bọn hạ nhân càng cung kính.

“Tam muội muội, cũng biết thế giới này cho tới bây giờ đều không phải thiên hạ của nữ nhân?” Chỉ ít ở thời cổ hậu thì là như vậy.

“Muội muội biết.” Ôn Nhan biết vâng lời, mặc dù nàng không biết Ôn Nhu hỏi cái này là vì lý do gì, nàng lại biết nàng chỉ cần nghe là tốt rồi.

“Thanh Vương gia hôm nay thân ở lao ngục, mà Thanh Vương gia lại không có con nối dòng, ngay cả hiện nay Thanh vương phủ vì tam muội muội sở quản, cũng đảm bảo không cho phép ngày sau sẽ có người lấy việc này làm văn, đoạt lại quyền của tam muội muội.”

“Thỉnh đại tỷ tỷ dạy ta.” Một lời thất tình người trong mộng, không có con nối dòng, bất luận nữ nhân gì cũng sẽ không lâu dài.

“Chuyện nào có đáng gì, việc này tỷ tỷ tới giúp người.” Ôn Nhu mỉm cười, chỗ của nàng, thế nhưng có hài tử lợi dụng vô cùng tốt, cho rằng chi mạch của hoàng tộc cho làm con thừa tự tặng đến Thanh vương phủ, là đảm bảo được Thanh vương vĩnh viễn cho mình sử dụng.

Lúc mặt trời sắp lặn, Ôn Nhu trở lại Bạch vương phủ, đột nhiên này nghĩ ngày rảnh rồi nên làm thế nào cho tốt, hai đời đời làm người, nàng thật đúng là chưa từng rảnh rồi.

Bỗng nhiên nàng lại có cảm giác mình thiếu nợ, lúc trước muốn xử trí Ôn Tâm xong liền được trải qua những ngày nhàn nhã, hôm nay trước mắt của nàng sạch sẽ, nàng lại cảm thấy những ngày rảnh rảnh thực sự gian nan, thực sự là mẫu thuẫn mình.

“Vương phi, xin dừng bước.” Ôn Nhu đang muốn bước vào Yên Thủy các, phía sau liền vang lên thanh âm của Túc Dạ.

“Đại quân sự, chuyện gì?” Ôn Nhu xoay người, trong con người Túc Dạ thấy được hai chữ “Khẩn cấp”. “Vương gia thỉnh Vương phi đến Tây Uyển xem một chút.”

“Hào, ta đây liền liền theo người đến đó.” Chuyện gì xảy ra?

Đến Tây Uyển, chỉ thấy Tây Uyển đầu tiên là trong đại sảnh có quan viên đem công văn phân loại cất xong, thứ hai chính là tiến đến kho điển tịch, cũng có quan viên chỉnh lý, Túc Dạ dẫn Ôn Nhu trực tiếp đến phòng thứ tư bên phải gian phòng, khẽ cửa phòng đóng chặt hai tiếng, liền đẩy cửa mà vào.

Vừa vào cửa, Ôn Nhu liền thấy được một hắc y nhân nằm ở trên giường hẹp, Lãnh Triệt đang ngồi ở mép giường về mặt chìm, nhìn Ôn Nhu tiến đến, Lãnh Triệt lập tức đứng lên, hướng Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, khẽ nói: “Đặc biệt thỉnh Vương phi đến, là cần Vương phi thay ta xem một chút, hấn đến tột cùng là mắc bệnh gì, tại sao lại đột nhiên phát nhiệt rồi ngã xuống?”

Lãnh Triệt lách người đến Ôn Nhu nhìn đến hắc y nhân nằm ở trên giường, đây là mật viên của Hắc Băng lâu từ Tào thành tới, có việc cực kỳ quan trọng mới đích thân rời Tào thành tới đây, trong ngày thường thông báo tình huống của Tào thành đều do âm phù phát sinh, hấn vừa mới nhìn thấy mật viên, hấn đã vô hình ngắt đi rồi, điều này làm cho hấn càng lo lắng Tào thành có phải là hay không xảy ra đại sự gì, mới bắt chấp gọi Ôn Nhu đến đây.

Ôn Nhu nghe vậy, ngồi xuống mép giường, đặt ngón tay lên cổ tay của hắc y nhân, xúc tua cực kỳ nóng hổi, mạch tượng để Ôn Nhu nương mảy, sau đó lập tức trở mình hấn xem vành tai, chỉ thấy vành tay sưng đỏ kết hạch như lõi lịch, nghe được hấn, bỗng nhiên kinh hãi, lập tức ly khai giường.

“Vương gia, đại quân sự, thỉnh lập tức rời khỏi gian này!” Ôn Nhu dùng giọng ra lệnh nghiêm túc nói, nếu còn lưu lại lâu hơn nữa tức sẽ đem mạng của mình cột luôn vào.

“Vương phi, mạch tượng thế nào? Có gì? Khẩn trương?” Thần tình của Ôn Nhu để tâm trạng của Lãnh Triệt mơ hồ bất an, trong ấn tượng của tại hấn, nàng không phải là người xử sự kinh hãi như vậy, như vậy làm sao lúc bắt mạch sẽ đột nhiên có phản ứng như vậy? Bệnh của mật viên, đến tột cùng là bệnh gì để nàng khẩn trương như vậy?

“Thỉnh vương gia trước nhanh rời khỏi, sau đó Ôn Nhu lại hướng người giải thích!” Hiện tại không phải thời gian không có thể giải thích, Ôn Nhu nói xong, không nói lời nào kéo Lãnh Triệt đi ra, lúc rời phòng mới phát hiện mình cư nhiên lôi kéo tay của Lãnh Triệt, liền mạnh buông o tay, trong ánh mắt

của Lãnh Triệt hơi rét, hướng Túc Dạ phân phó nói, “Đại quân sự, xin mau sớm đi chuẩn bị một chậu nước nóng, thêm vào bên trong một chút lưu hoàng mật, nhanh, càng nhanh càng tốt!”

Thanh âm của Ôn Nhu cấp thiết để Túc Dạ không dám có chút dây dưa, lập tức rời khỏi chiếu theo lời nói của Ôn Nhu mà làm.

Trong con người của Ôn Nhu từ lúc sống lại lần đầu tiên nổi lên khẩn trương, hy vọng hấn cùng với Túc Dạ đều vô sự mới tốt!

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: CHƯƠNG 78: DỊCH BỆNH HẢI NHÂN

Tiến vào trong phòng thứ ba, không được trưng bày quá nhiều thứ, đơn giản vẫn như cũ là giá sách, bàn sách, giường, xem ra gian phòng này chính là nơi Lãnh Triệt sống.

Lát sau, Túc Dạ mang một thau đồng đựng nước nóng, đặt lên cái giá trên giường.

“Vương gia, thỉnh rửa tay, ngâm tay trong nước một chút mới lấy ra, sau đó hoá thân xiêm y sạch sẽ.” Ôn Nhu hướng Lãnh Triệt nói xong, lại hướng Túc Dạ nói, “Đại quân sự, người cũng y như vậy rửa tay, rồi cũng hoá xiêm y đi.”

Túc Dạ rời khỏi, Ôn Nhu lại bổ sung: “Phiền đại quân sự đưa Duẩn nhi đến đây, phải nhanh.”

Túc Dạ lên tiếng trả lời rồi rời khỏi, đến gia cũng ngoan ngoãn nghe lời, hấn sao dám không tuân theo, tuy rằng hấn không biết đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra, để Vương phi khẩn trương như vậy.

Lãnh Triệt không có hỏi cái gì nhiều, chiếu theo như lời của Ôn Nhu đưa tay ngâm vào trong nước nóng, sau một lát, âm thanh của Duẩn nhi hành lễ vang lên bên ngoài phòng.

“Duẩn nhi.”

“Có nô tỳ.” Không biết Vương phi vội vã tìm nàng đến đây là có chuyện gì? Từ trước đến nay Tây Uyển không phải là nơi nàng có thể ra vào, hôm nay Tây Uyển này gần như một quan thư, càng không phải là nơi để một tỳ nữ nhỏ nhoi như nàng đến.

“Vương gia, mượn bút mực dùng một lát.” Ôn Nhu hướng chạy tới sa trường trong phòng Lãnh Triệt nói một tiếng, liền ngồi vào trước bàn sách, lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành trắng tinh, cầm lấy bút lông viết thật vội lên giấy, đợi mực khô, liền đem giấy Tuyên Thành gấp lại đưa cho Duẩn nhi, “Đây là phương thuốc, nhanh chóng chạy ra hiệu thuốc ngoài phố mua mang về, nhanh đi nhanh về.”

“Lệnh ngoại, lại hướng đại phu thủ bách lập tờ hợp hương hoàn.”

(Luna: tên thuốc chịu thua =.=)

“Nô tỳ đi ngay.” Duẩn nhi đem phương thuốc cất xong, xin cáo lui rồi khỏi.

Đợi hướng Duẩn nhi nói rõ ràng, Ôn Nhu đứng lên, chậm rãi thả bộ bên lò sưởi, nhẩn nhẩn vi vi, đang tự trầm tư.

Nàng không muốn nghĩ như vậy, nhưng ừ lại là ngày lạnh, cũng sẽ không phải là thời tiết phát sinh loại chuyện thể này, thể nhưng, chiếu theo mạch tượng cùng khí sắc và hiện tượng trên vành tai của người đến, không thể không để nàng liên tưởng đến phương diện kia.

Nếu thực như nàng nghĩ, thì lại phải thế nào?

“Vương phi, người đến thân mắc trọng bệnh gì?” Thanh âm của Lãnh Triệt nặng nề vang lên, chỉ thấy hấn đã hoá một thân áo bào trắng thêu vân văn, xốc sa trường đi tới.

Mặt viên còn chưa nói cho hấn biết Tào thành xảy ra chuyện gì, như vậy trong lòng của hấn mơ hồ bất an, lại là bí ẩn không thể thỉnh đại phu bên ngoài bằng không tất nhiên sẽ không cần phiền nàng.

“Hấn bị, nói không chừng không phải là bệnh.” Ôn Nhu đi tới bên thau đồng, cũng đưa tay ngâm vào trong nước, hoàn hảo, vẫn là nóng, “Hiện nay Ôn Nhu suy đoán, còn chưa dám kết luận, đợi Duẩn nhi thu hồi được liệu, Ôn Nhu vì hấn hảo hảo bắt mạch, mới có thể nói được.”

Hấn quan tâm bệnh tình người đến như vậy, sợ là trên người người đến chuyện gì quan trọng, như vậy nàng cần phải cứu hấn.

“Lời nói của Vương phi, giải thích như thế nào?” Mâu quang của Lãnh Triệt nặng nề, nếu không phải bệnh, có thể là cái gì, “Vương phi suy đoán, có thể nói cho ta biết?”

Nếu không phải bệnh, vì lý do gì nàng không để ở ở lại trong gian phòng lâu hơn? Đây là người của Hắc Băng các, trên người tuyệt sẽ không mang theo thứ đồ gì nguy hiểm.

“Ôn Nhu suy đoán, hẳn là bị lây dịch bệnh.” Thanh âm ôn nhu cũng lạnh lùng, bởi vì nàng cũng đang suy tư, nếu thật là dịch bệnh, nguyên nhân ở nơi nào, nên chống thế nào?

Dịch bệnh bất cứ lúc nào cũng là sát thủ đáng sợ nhất, có thể để cho người bất ngờ không kịp đề phòng trở tay không kịp, nói nó có chứa tính hủy diệt cũng không quá đáng, huống chi là đây là cô đại không có bất kỳ thiết bị phòng dịch nào, làm sao có thể không khiến nàng cẩn thận gấp bội, nếu không biện pháp ứng đối, sau ngày mai, toàn bộ đề đồ liền rơi vào khủng hoảng!

“Dịch bệnh!” Lãnh Triệt chấn kinh rồi, không thể tin nhìn Ôn Nhu, hẳn đương nhiên dịch bệnh là cái gì, năm mươi năm trước biên cảnh Di quốc dính dáng đến dịch bệnh bạo phát cực nhanh ở trong mấy thành trì của Viêm quốc, mặc dù hẳn không có tự mình trải qua, nhưng từ sách sử ghi chép, hẳn cũng có thể cảm thụ được khủng hoảng của bách tính lúc đó, bởi vì dịch bệnh như vậy, đem mấy cái thành trì phá hủy, mà bách tính chết vì dịch bệnh là càng không biết bao nhiêu, hôm nay bệnh dịch lại tập kích thành trì, thì nhất định sẽ thành phế tích của lúc trước.

May mà mấy thành trì kia cách cũng xa, lại là những thành không giàu có cũng không đông đúc, lại bị phong tỏa, hầu như không thể truyền tới cho nhưng địa phương khác của Di quốc, cứ cho là đối với kinh tế của Di quốc nhất định tổn hại, dùng sao cũng bảo vệ được Di quốc.

Nhưng hôm nay lại không giống, Tào thành là thành trì giàu thứ nhất của Di quốc, càng là nơi quan đạo giống như đế đô, nếu là ở Tào thành bạo phát dịch bệnh, làm sao thứ hủy đi chỉ là một Tào thành, huống chi, Tào thành tuyệt không có thể hủy!

Ôn Nhu không có giải thích nhiều về dịch bệnh, bởi vì từ trong phản ứng của Lãnh Triệt, nàng liền đã thấy ra, đối với tính sát thương cùng tính hủy diệt của dịch bệnh, hẳn là hiểu rõ ràng.

“Cho tôi bây giờ mạch tượng của người đến, sốt cao, bệnh trạng sắc mặt cùng vành tai của hẳn sưng lên, Ôn Nhu suy đoán dịch bệnh, vì bảo đảm có phải là dịch bệnh hay không, sau đó Ôn Nhu mới lần nữa xác định lại.” Ôn Nhu tĩnh táo chậm rãi nói, “Cho nên phòng vương gia bị lây nhiễm, nên mới cố ý để vương gia mau ly khai khỏi gian phòng, bắt quá không biết vương gia lúc này có tiếp xúc với người người bệnh chưa?”

“Lúc hẳn ngã xuống ta có đỡ qua, những thứ khác không có tiếp xúc.” Tuy rằng kinh hãi, tuy rằng cực không thể tin được, thế nhưng thà tin có còn hơn không tin.

“Xiêm y mới thay ra Vương gia không thể mặc nữa, những thứ trên người lúc này đeo qua cũng không thể dùng lại nữa.” Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vẫn là cẩn thận một chút mới tốt, “Còn có trước khi xác định người tiến vào vương phủ có phải bị bệnh dịch lây nhiễm không, gian phòng đó, vương gia không thể tiến vào nữa.” Dù sao thân thể của hẳn không giống người thường.

“Lời nói của Vương phi ta nhớ kỹ, chỉ là người đến có thể còn cứu được không?” Lúc này Lãnh Triệt quan tâm không phải là mình, mà là mật viên, là Tào thành, kỳ thực hẳn càng nhiều hơn chính là hy vọng dưới đáy lòng nghìn vạn lần không phải là bệnh dịch.

“Hiện nay vẫn còn chưa biết, đợi sau khi Duẩn nhi trở về, Ôn Nhu chẩn qua mạch mới có thể đưa ra kết luận.” Nàng không bao giờ nắm được phần thắng liền cam đoan.

“Vậy làm phiền Vương phi rồi.”

Dịch bệnh... Lại là dịch bệnh?

Lãnh Triệt đi tới ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, mây tử đen như mực trong trẻo không gì sánh được, thời tiết như vậy, nếu thật là bạo phát dịch bệnh, chỉ sợ không phải là trời không cho phép, mà là sợ có người quấy phá!

Duẩn nhi còn chưa trở về, Lãnh Triệt hướng Ôn Nhu nói một tiếng “thất bồi”, liền tiến vào gian phòng thứ hai, vội đầu vào trong công văn, để Ôn Nhu ngồi một mình.

Ôn Nhu ngồi xuống bên cạnh lò sưởi, nhìn than nhỏ bốc lửa, rơi vào trầm tư.

Ước chừng qua hai khắc, Duẩn nhi trở về, Ôn Nhu lấy tô hộp hương hoàn, xem thử xem có bao nhiêu gói thuốc, tính tế phân phó nàng nấu thế nào, sau đó gọi Túc Dạ, để Túc Dạ vì nàng mang tới một bao tay sạch sẽ cùng hùng hoàng (Luna: một loại thuốc giải độc), sau đó lại để cho Túc Dạ mang đến hai lít nước đặt trong lon ngồi, đặt vào phòng Lãnh Triệt sống mỗi ngày, hai cửa đều mở rộng, lại lấy hai mươi tô hộp hương hoàn cho vào lon ngồi, rõ ràng người được tô hộp hương hoàn phát tán hương khí.

Ôn Nhu lại để cho Túc Dạ dùng phương pháp đó đặt bên trong phòng của mật viên đang nằm, Ôn Nhu dùng ngón tay nhúng vào hùng hoàng Túc Dạ chuẩn bị xong bôi lên mũi, lại ngồi xuống mép giường, Túc Dạ nghe theo.

Lại một lần nữa giờ tay lên bắt mạch của đối phương, chỉ thấy đối phương như trước vẫn là nhắm chặt hai mắt, hô hấp dồn dập, cả người sốt cao, nắm lấy miệng của hẳn quan sát lưỡi, chỉ thấy hẳn cắn chặt hàm răng, Ôn Nhu liền buông lỏng tay ra, lần lượt tra xét hiện tượng trên cổ cùng vành tay của hẳn, chỉ phát hiện chỉ sau thời gian ngắn, hạch bạch huyết trên cổ của hẳn sưng to, như vậy xem ra, nhất định là bệnh dịch không thể nghi ngờ.

“Đại quân sự. Người này phong trần mệt mỏi mà đến?” Xác định tình hình thực tế, Ôn Nhu chậm rãi đứng lên, hướng Túc Dạ hỏi, do mạch tượng của hẳn chứng minh đích xác đã nhiễm bệnh nhưng nhiễm chưa qua hai ngày, nếu không phải ngày đêm bồn ba vất vả, với thân thể của hẳn nhất định sẽ

không có phát bệnh nhanh như vậy.

“Hắn là chạy đến để đồ hai ngày một đêm không ngừng nghỉ.” Túc Dạ thành thật trả lời, Vương phi lại làm thế nào biết?

“Đội Dẫn nhi đun thuốc xong, đại quân sự dứt người đến dùng, nhớ kỹ khi tiến vào gian phòng, nhất thiết phải dùng hùng hoàng bôi lên, sau đó dùng tổ hợp hương hoàn, gian phòng này không cho bất luận kẻ nào đến gần, căn phòng vương gia ở hiện tại cũng không thể tiếp tục ở, phiên vương gia trở về Ngõa Phủ Lô Minh, nếu là vương gia cảm thấy Ngõa Phủ Lô Minh hành sự bất tiện, Yên Thủy các tùy thời cũng có thể để vương gia vào ở.” Muốn phòng nhất định là phải phòng.

“Nếu là lúc hắn dùng thuốc, trước giờ tỵ vẫn chưa có tỉnh lại, ta liền vô lực nghịch chuyển càng khôn.” Ôn Nhu tiến vào phòng thứ hai nhìn một chút, hướng Túc Dạ thân nhiên nói, “Nếu là hắn trước giờ tỵ tỉnh lại, phiên đại quân sự thông báo ta một tiếng.”

“Túc Dạ minh bạch.” Túc Dạ còn chưa biết mật viên hôm nay nằm ở trên giường bất tỉnh nhân sự là bị nhiễm dịch bệnh, chỉ cảm thấy lúc Ôn Nhu hành sự lộ ra một người tình cảm người không thể nhìn thấu, dường như giống hết Lãnh Triệt, Túc Dạ chưa bao giờ là người nói nhiều, cúi đầu đáp ứng, cũng không ỏi nhiều.

“Đại quân sự vẫn là dùng nước nóng ngâm cho thỏa đáng vương gia cũng như vậy, thuận tiện giúp ta nói với vương gia, nên chuẩn bị tâm lý cho việc xấu nhất xảy ra.” Ôn Nhu nói xong, ly khai, nàng cũng dùng nước nóng tắm để trên người không bị lây nhiễm bệnh khí.

Túc Dạ mang lời nói của Ôn Nhu hướng Lãnh Triệt nhấn nhủ rõ ràng, chỉ là hắn chờ đến giờ tỵ, mật viên như trước không thấy tỉnh.

Sự tình, dự định xấu nhất đã xảy ra, đây là nói, mật viên, chính xác là bị nhiễm bệnh dịch, liền cũng là nói, hắn sẽ không mở mắt lên được nữa, hắn chết không thể nghĩ ngờ được.

“Túc Dạ.” Lãnh Triệt đem công văn trên tay buông xuống, gọi Túc Dạ.

“Gia có gì phân phó?” “Chuẩn bị xe ngựa, ta muốn vào cung gặp Vương Thượng.” Đang có đại nạn ập đến Tào thành, hắn nhất thiết phải mau chóng gặp Vương Thượng, mau chóng có thể giải quyết Tào thành chi nguy.

Túc Dạ ngẩn ra, sau đó lên tiếng trả lời lui ra, chuẩn bị xe ngựa.

Yên Thủy các, Ôn Nhu cũng nhận được Túc Dạ nói mật viên không tỉnh lại, Ôn Nhu vẫn không cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì vốn là chuyện nàng như đã đoán trước, chỉ là hắn không tỉnh lại, ý nghĩa hắn chết, thi thể của hắn, vẫn như cũ phải kịp thời xử lý.

“Dẫn nhi, đi theo nói Vân Lăng một tiếng, để hắn lập tức đi chuẩn bị phân tro lớn.”

“Nô tỳ đi ngay.”

“Sau đó người đi cùng đại quân sự nói một tiếng, người nọ không cứu được, lúc tắt thở lập tức kéo đi thiêu hủy, cần phải thiêu hủy, tro cốt dùng phân tro lấp lại, cần phải cùng đại quân sự nói cho rõ.”

“Nô tỳ biết, nô tỳ xin cáo lui.”

Người nọ, từ nơi nào đến, dịch bệnh, đến tốt cùng ở nơi nào lan tràn? Nếu không phải kịp thời áp dụng phương thức ứng đối, Di quốc chắc chắn thụ thương lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: CHƯƠNG 79: LÀ ĐỂ Ý SAO

Ôn Nhu cảm bút lỏng trong tay gác lên nghiên mực xong, đang muốn gọi Dẫn nhi, ngẩng đầu lại thấy Dẫn nhi dựa vào ở một bên ngủ, Ôn Nhu khoác một kiện áo choàng lên vai Dẫn nhi, cầm lấy áo khoác khoác lên vai mình rồi bước ra ngoài.

Gió tuyết thổi lên mặt khiến Ôn Nhu không khỏi ôm lấy áo khoác trên vai, đi đến phương hướng Tây Uyển.

Tây Uyển như trước ngọn đèn dầu vẫn chưa tắt, còn có thể nhìn thấy người trực đêm đang chỉnh lý công văn, Ôn Nhu đang muốn đi vào trong, đột nhiên Túc Dạ xuất hiện gọi.

“Vương phi, là muốn tìm vương gia?” Trong mắt của Túc Dạ chớp động lo lắng, nhìn đến Ôn Nhu phảng phất thấy được cú nhân một dạng, trong thanh âm không che giấu được khẩn cấp.

“Đại quân sự, đã trễ thế này còn chưa ngủ?” Ôn Nhu xoay người, nhìn đến trên vai Túc Dạ có một tảng tuyết rơi xuống, đáp, “Chính là muốn tới tìm

“vương gia.”

“Vương gia tối nay ở Ngõa Phủ Lôi Minh, không ở Tây Uyển.” Túc Dạ nói xong, còn không chờ Ôn Nhu nói cái gì đó, liền vội vàng nói, “Thỉnh Vương phi nhất định phải cứu vương gia!” Chỉ kém không có hướng Ôn Nhu quỳ xuống.

“Đại quân sự nói từ đâu?” Ôn Nhu hơi nhíu mi tâm: “Không phải là bệnh của vương gia lại tái phát chứ?”

“Không phải.” Túc Dạ không dám dây dưa thời gian, lại nói, “Túc Dạ dẫn Vương phi đến Ngõa Phủ Lôi Minh, trên đường cùng Vương phi nói rõ.” Hắn không khuyên được vương gia, ngoại trừ để Vương phi khuyên nhủ gia ra, hẳn thực sự nghĩ không ra biện pháp gì tốt hơn.

Đứng ở hai tầng tại Ngõa Phủ Lôi Minh, trong lòng Ôn Nhu cân nhắc lời nói lúc này của Túc Dạ.

Hắn muốn rời khỏi Bạch vương phủ, đến Tào thành đang bạo phát dịch bệnh, hẳn không muốn sống nữa?

“Vương phi nếu ở ngoài cửa sao không tiến vào?” Bỗng nhiên, âm thanh của Lãnh Triệt từ trong cánh cửa khép hờ âm thanh nhàn nhạt truyền đến, Ôn Nhu liền đẩy cửa mà vào.

“Nghe nói trước hừng đông sáng vương gia muốn đến Tào thành?” Ôn Nhu nhìn chằm chằm Lãnh Triệt ngồi sau bàn sách, ôn hoà mà hỏi thăm, tối nay nàng tìm hắn, bất quá là muốn mang phương thuốc ứng đối dịch bệnh đã viết xong tặng hắn, để hắn hảo hảo ứng đối, lại biết được hắn muốn đến Tào thành, hơn nữa nhìn dáng dấp hắn, tựa hồ không có ý tứ muốn cho nàng biết.

“Túc Dạ thật nhiều lời.” Lãnh Triệt híp đôi mắt lại, sự tình hắn đã quyết định xong, ai cũng đừng nghĩ cải biến.

“Túc Dạ nói cho Ôn Nhu, không phải là quan tâm lo lắng cho thân thể của vương gia, chỉ là nếu không có Túc Dạ cho biết, vương gia có hay không không muốn báo cho Ôn Nhu biết liền một mình đến Tào thành?” Cứ cho là hắn không lo cho thân thể của mình, hẳn có phương pháp ứng đối dịch bệnh?

“Không nói cho Vương phi, đơn giản cũng là không muốn để cho Vương phi lo lắng mà thôi.” Nói cho nàng biết, thì thế nào?

“Thế nhưng vương gia không biết, không nói cho Ôn Nhu, chỉ khiến Ôn Nhu càng lo lắng.” Có thể hay không để cho nàng tiết kiệm chút tâm tư, thế nào nàng lại cảm thấy nam nhân này quả thực chính là “Dạy mãi không sửa”.

Ôn Nhu vẫn chưa làm bất luận cái gì bật lên một câu, để ánh mắt Lãnh Triệt vẫn trên người nàng, nàng, đang nói lo lắng cho hắn?

“Cho nên Ôn Nhu quyết định, theo vương gia cùng nhau đến Tào thành.” Ôn Nhu không e dè nhìn thẳng Lãnh Triệt, nói lên suy nghĩ của mình.

“Hoang đường!” Lời nói của Ôn Nhu vừa rơi xuống, Lãnh Triệt liền vỗ án, thẳng để Ôn Nhu có chút không hiểu nhìn hắn, Lãnh Triệt lại chỉ lạnh lùng nói, “Lần này đi không vui đùa, Vương phi không được lấy tính mạng ra đùa giỡn! Vương phi là người thừa kế long ngọc bạch bích, không thể có bất kỳ sơ sót gì.”

“Ôn Nhu cũng không phải là đang cùng vương gia nói giỡn.” Ôn Nhu nghiêm túc nhìn Lãnh Triệt, cũng lạnh lùng nói, “Vương gia nếu biết lần này đi không phải vui đùa, vậy Ôn Nhu càng phải bồi bên người Vương gia đảm bảo tính mệnh của vương gia, bằng không, nếu vương gia không ở đây, Ôn Nhu không ngừng phát động lực lượng của long ngọc bạch bích, sợ cũng cứu không được Đại Di.”

Nàng có thể nhìn ra được cảm giác được, số phận Đại Di là ở trên tay hắn, mà không phải trên tay Vương Thượng, nếu tính mệnh hắn không xong, Đại Di sợ rằng cũng đối mặt với nguy hiểm.

Lời nói của Ôn Nhu lại một lần nữa khiến lòng của Lãnh Triệt không khỏi run lên, trong lúc nhất thời hắn có chút bất minh, nàng lo lắng hắn, hay là Đại Di?

“Nói như thế, Vương phi là không thể không đi?” Lãnh Triệt hơi hòa hoãn thần sắc cùng khẩu khí, chẳng biết tại sao, hắn đột nhiên sẽ có một loại nghĩ cách chưa bao giờ có, chính là hy vọng lần đi này nàng có thể bồi ở bên cạnh hắn, rồi lại bị nghĩ cách hoang đường của mình làm kinh sợ.

“Cũng không phải, không phải Ôn Nhu không đi không được, là Ôn Nhu không bồi vương gia không thể đi.” Ai rồi rãnh đem bản thân đưa vào hiểm cảnh chứ, nếu không phải hắn không thể không đi, nàng cũng sẽ không có loại ý nghĩ này.

“Vương phi một lòng hỗ trợ ta chu toàn, vô cùng cảm kích.” Lãnh Triệt hướng Ôn Nhu khẽ vuốt cằm, “Cũng thỉnh Vương phi yên tâm, ta nhất định cũng sẽ bảo hộ Vương phi chu toàn.”

“Đã như vậy, Ôn Nhu chẳng phải là cũng nên đi đâu tạ qua vương gia rồi?” Ôn Nhu cũng không hảo ý mỉm cười, nghĩ nam nhân trong lòng chỉ chứa quốc gia như vậy ở chung quả nhiên là mệt mỏi.

“Sao dám để Vương phi nói cảm ơn.” Mặc dù hắn không hiểu nữ nhân, thế nhưng đối với hắn, hắn có trực giác, nếu nàng thật muốn nói cảm tạ, sợ là hắn không kham nổi, cho nên nàng muốn nói cảm ơn, vẫn là miễn đi.

“Vương gia trước khi trời sáng khởi hành?” Như vậy nàng còn có thời gian đi chuẩn bị ít đồ cần thiết.

“Đúng vậy, Vương phi nếu là có gì cần phải chuẩn bị, còn có chút thời gian, trước hừng đông sáng nhất thiết phải trở lại đây.”

“Trước hừng đông sáng Ôn Nhu tất sẽ trở lại đây, mong rằng đến lúc đó vương gia không một mình rời đi trước.”

“Lời đã nói ra, chưa từng nuốt lời.”

“Như vậy Ôn Nhu liền yên tâm.” Nếu là hấn dám nuốt lời, nàng chắc chắn để hấn hối hận.

Ôn Nhu trở lại Yên Thủy các, đánh thức Duẫn nhi, để cho nàng đi tìm một cái túi nhỏ ngày thường đeo, dựa theo sách y ghi chép đã được đọc qua trong não lựa ra một số dược liệu cần thiết ngày hôm nay Duẫn nhi mua về, nhất nhất cho vào túi hết, sau đó để Duẫn nhi nhất nhất may lại, lúc Duẫn nhi chuẩn bị xong, Ôn Nhu lấy một cái túi gấm đậm lam sắc thắt ở bên hông, Duẫn nhi nhét đầy túi đến khi không còn chỗ để nữa liền chuyển qua một cái túi trường vân vân thêu mề bạch sắc, hướng Duẫn nhi tinh tế thông báo vài câu, Duẫn nhi vội vã vì Ôn Nhu thu thập vài kiện xiêm y.

Ôn Nhu cầm túi gấm trường vân mề bạch sắc, ngồi xuống bên ánh nến, bỏ dược liệu vào trong, sau đó cầm lên châm tuyền Duẫn nhi để ở một bên, tự mình vá lại, thế nhưng nàng đã từng cầm qua nhiều loại bình khí nhưng chưa từng cầm qua châm tuyền, mũi kim đầu tiên đã chằm vào trong ngón tay, khiến nàng muốn ném túi sang một bên, thế nhưng cuối cùng vẫn không có ném ra, vẫn chậm rãi vá, mặc dù chỉ là vài đường kim ngắn, Ôn Nhu và Duẫn nhi chuẩn bị xong xiêm y, lại trở lại trước mặt nàng, nàng vẫn còn ở đấu tranh với cây kim trong tay.

Nhìn đến Ôn Nhu tay cầm châm tuyền, Duẫn nhi trước tiên giật mình, vội vã đem túi trong tay buông xuống, đi tới trước mặt Ôn Nhu muốn tiếp nhận túi gấm trong tay Ôn Nhu, mặc dù khuê tú nữ công gia chánh không kém, thế nhưng trong mắt Duẫn nhi, chủ tử của nàng căn bản cũng không phải là nữ nhân tay cầm châm tuyền, vậy làm sao có thể bảo nàng không kinh ngạc cho được.

Duẫn nhi nhìn dáng dấp Ôn Nhu chuyên tâm như vậy, nhin không được sát lại hỏi: “Vương phi, người mới vừa rồi may xong một túi gấm rồi, còn chính cái này làm gì?”

“Ai quy định một người không thể có hai túi gấm? Nói nhiều.” Ôn Nhu vẫn không có giương mắt nhìn Duẫn nhi, chỉ còn hai mũi kim cứu cùng.

“Nô tỳ xem a, người là đang vì vương gia vá.” Duẫn nhi bỗng nhiên cười đến vui vẻ, “Nô tỳ cũng nhìn ra, Vương phi gần đây rất là quan tâm vương gia!” Vương phi cùng vương gia thật thật xứng đôi mà, trong mắt bất kỳ nữ nhân nào, nữ nhân quan tâm trọng phu đều là chuyện không quá bình thường, trong lòng Duẫn nhi cũng là như vậy, ước gì Vương phi cùng vương gia mỗi ngày đều tốt, như vậy mới có thể giống phu thê.

Thế nhưng chuyện Duẫn nhi cho là không quá bình thường, Ôn Nhu lại xem như chuyện bình thường, lời nói của Duẫn nhi khiến đường kim cuối cùng của Ôn Nhu đâm vào tay, thẳng đến máu rỉ ra, Duẫn nhi cả kinh vì mình nói sai, vội vã đi tìm dải băng vì Ôn Nhu băng lại đầu ngón tay.

Ôn Nhu nhìn giọt máu trong tay của mình, ý nghĩ trong lòng dị thường kỳ quái, nàng đây là đang quan tâm hấn? Quan tâm hấn liền chứng minh lưu ý hấn, nàng chẳng phải là để ý hấn sao? Làm sao có thể! Ôn Nhu nàng chưa từng đề ý ai, chớ nói chi là một nam nhân!

Ôn Nhu phiền não đứng lên, đem túi gấm trên tay ném vào người Duẫn nhi, lệnh cho Duẫn nhi đặt lên bọc y phục.

Duẫn nhi cúi đầu xem túi gấm đã hoàn thành mũi kim cuối cùng, vội vã thay Ôn Nhu đem túi gấm thắt lại, tâm tư vừa chuyển, đem túi gấm siết ở trong lòng bàn tay, cầm lấy bọc y phục chạy theo Ôn Nhu.

Khó khăn lắm đi ra Yên Thủy các, Ôn Nhu liền nhìn thấy Túc Dạ chờ bên ngoài viện, Ôn Nhu mắt nhìn Duẫn nhi, Duẫn nhi hiểu ý, liền vội vàng đem túi gấm đưa cho Túc Dạ, Ôn Nhu để Túc Dạ thắt ở bên hông, lại để cho Duẫn nhi mang bọc y phục giao cho Túc Dạ, liền không nói cái gì nữa, bước thẳng đến Ngõa Phủ Lô Minh.

Duẫn nhi lấy bọc y phục trên vai xuống, đưa cho Túc Dạ, thấy Ôn Nhu đi xa một đoạn, mới mở lòng bàn tay ra, lấy túi gấm màu mề bạch đưa cho Túc Dạ, Túc Dạ vốn không để ý động tác chậm rãi của thị nữ, thế nhưng nàng là thiếp thân thị nữ của Vương phi, hấn cũng không khỏi không cho Vương phi một mũi.

“Đại quân sự, xin thứ cho nô tỳ kéo thời gian của người.” Duẫn nhi nhìn túi gấm mề bạch sắc, bất an giải thích, “Túi gấm này là Vương phi tự mình làm cho vương gia, công hiệu cùng túi trên người người một dạng, Vương phi nói là có công hiệu chống khí thể độc hại, lúc đó có lẽ là nô tỳ nói sai, Vương phi liền đem túi gấm ném sang một bên, nô tỳ có tội, không dám hại vương gia, cũng không muốn uống phí tâm huyết của Vương phi, cho nên. . . Tự chủ trương mang theo. . .”

Túc Dạ nhìn trong mắt Duẫn nhi không có nói dối, liền nhận lấy túi gấm nàng đưa tới, đưa lên mũi ngửi qua, quả thực vị đạo cùng hấn túi gấm cùng hấn thắt ở bên hông một dạng, hướng Duẫn nhi lạnh lùng nói: “Nể tình người làm việc có suy nghĩ, lần này không đáng truy cứu, lần sau nhất định không được dấu diếm chủ tử mà hành sự nữa.” “Nô tỳ biết!” Duẫn nhi vội vã cúi đầu khom người, mắt thấy Túc Dạ xoay người, Duẫn nhi lại vội vàng nói, “Dọc theo đường đi, phiên đại quân sự chiếu cố Vương phi thật tốt.” Vương phi không để nàng ở bên cạnh hầu hạ, cũng không có nói cho nàng biết đi đâu, nàng chỉ là quan tâm Vương phi mà thôi.

Túc Dạ không nói gì, cũng không có xoay người dừng lại, chỉ là khẽ gật đầu, bước đến phương hướng của Ngõa Phủ Lô Minh.

Lúc Túc Dạ đem túi gấm còn dính một giọt máu giao cho Lãnh Triệt, Lãnh Triệt nhìn vết máu, đường may lệch lạc, vẫn chưa nói cái gì, đeo lên cổ, bỏ vào trong vạt áo, nhìn không thấy được trước ngực áo của hấn có thêm vật gì.

“Đi thôi.” Lãnh Triệt bước ra khỏi phòng của mình, đi tới một bên đá núi, giơ tay lên để lên án thổ hơi trên đá.

Chỉ nghe tiếng ù ù trầm muộn vang lên, nguyên bản núi đá rất nặng như môn hộ chậm rãi di chuyển!

Chương 105: CHƯƠNG 80: LỘ THƯỢNG TÀO THÀNH

Chỉ nghe tiếng ù ù trầm muộn vang lên, nguyên bản núi đá rất nặng như môn hộ chậm rãi di chuyển!

Đập vào mi mắt, thứ Ôn Nhu chưa từng thấy qua, chỉ thấy trực bánh đà thật lớn tinh thiết cố định đang đục vào trong núi, trực bánh đà tinh thiết có dây xích thô to, phía dưới dây xích, có treo hộp đồ, chỉ là bít kín sáu mặt, mỗi mặt đều là tấm ván gỗ hình vuông, nhìn ở lưng chừng núi ở Ngõa Phủ Lôi Minh, khiến Ôn Nhu không khỏi tưởng tượng giống với thang máy hiện đại.

Thời gian Ôn Nhu nhìn cái dị vật này, Lãnh Triệt bước vào trong hộp gỗ, sau đó nhìn Ôn Nhu vẫn còn nhìn kỹ nó, không khỏi lên tiếng kêu lên, “Đây là thang lăng vân, có thể chứa được bốn, Vương phi mau lên đây.”

Lãnh Triệt ngừng lại, Ôn Nhu liền cũng bước vào thang lăng vân, chỉ thấy Lãnh Triệt nhẹ nhàng đạp trực bánh đà bằng gỗ dưới chân, trực bánh đà chuyển động chậm rãi hạ xuống.

Đáy lòng Ôn Nhu kinh ngạc, cư nhiên nguyên tác siêu phẩm như vậy, lại nhìn cấu tạo của thang lăng vân, đúng là xảo đoạt thiên công, hoàn mỹ e rằng không thể xoi mói, ai làm lẽ nào ——

Ôn Nhu nhìn lại bên cạnh Lãnh Triệt, nhìn gò má đậm nhiên, nhịn không được hỏi: “Thang lăng vân là do vương gia sáng chế?”

Lãnh Triệt không nói, thậm chí không quay đầu lại nhìn Ôn Nhu, chỉ đợi cảm giác dưới chân truyền đến động, thẳng đến thang lăng vân lao như thác nước chảy xuống một dạng rồi ngừng lại, chỉ thấy thác nước rơi vào trong sông nhỏ, sông nhỏ chảy theo hướng bắc, vì vào đông hồ hồi cạn, thác nước không gió, sông nhỏ dòng nước cũng chảy chậm.

Ngẩng đầu ngắm, tuy rằng đen kịt cũng vô pháp nhìn thấy, nhưng Ôn Nhu lại nói, Ngõa Phủ Lôi Minh mặc dù không được gọi là đường chân trời, nhưng đủ để thấy được ý tứ hàm xúc động thiên, lần tới, nhất định phải tham quan thực kỹ mới được.

“Vương phi, thỉnh lên xe ngựa.” Thời gian Ôn Nhu còn đang suy nghĩ cảnh trí trước mắt, bên tai truyền đến thanh âm cung kính của Túc Dạ, Ôn Nhu xoay người, phát hiện không biết khi nào có một chiếc xe ngựa cách đó không xa, Túc Dạ vén màn xe đợi.

Ôn Nhu khẽ gạt đầu, bước đến xe ngựa, coi như tuy rằng chuyện quá khẩn cấp nhưng cũng không có thể phóng ngựa rong ruổi, cũng nói chuẩn bị xe ngựa, cũng có thể để an tâm một chút.

“Vì không nhọc Vương phi lo lắng”, cố ý chuẩn bị xe ngựa đợi Ôn Nhu ngồi xong, âm thanh của Lãnh Triệt nhàn nhạt vang lên, xóa sạch nghĩ cách Ôn Nhu phảng phất có thể nhìn thấu.

Ôn Nhu cũng không kinh, chỉ nhìn Lãnh Triệt khẽ cười nói: “Nếu không chuẩn bị xe ngựa, chẳng lẽ vương gia muốn xóc nảy trên lưng ngựa?”

Ý tưởng này Lãnh Triệt làm sao cũng không che giấu nội tâm mình.

“Vương gia hôm nay không làm như vậy, xem ra vẫn là làm việc không nghĩ đến hậu quả như vậy”, không cần Ôn Nhu nhiều lời, nhìn trong xe ngựa có lò sưởi, lấy qua đặt bên giường.

Lãnh Triệt nhìn Ôn Nhu cử động, lại nhìn lò sưởi, lò sưởi ấm áp, cũng không biết Túc Dạ khi nào đặt vật này vào tổng xe ngựa.

“Vương phi cái này có phải hay không cho phép hoàn cảnh sinh hoạt mười năm” Lãnh Triệt bất luận khi nào ở đâu, đối với ai, cũng nho nhã lễ độ.

Y vật hung đốt Ôn Nhu không ngắt đầu, mà từ tay áo lấy ra một bình sứ, rải một chút bột phấn lên áo choàng, sau đó mới rải một ít lên lò sưởi, xạ hương nồng đậm tức khắc tán ra khắp xe.

Đối với vị của xạ hương, Lãnh Triệt không xa lạ gì, bởi vì trong ngày thường trong thuốc hắc dùng cũng có xạ hương, chỉ không biết đốt xạ hương có ích lợi gì.

“Xạ hương dùng để đốt có thể dùng để chống đỡ dịch bệnh tập kích trong mười hai canh giờ, lần này đến Tào thành cũng cần tí nhất mười hai canh giờ, vừa đúng lúc có thể đem chuyện này chuẩn bị tốt, không cầu vạn vô thất, nhưng cầu chuẩn bị vô hạn.”

Lãnh Triệt không hỏi thêm nữa, chỉ nhìn áo choàng bạch sắc thêu văn trúc trong tay Ôn Nhu, tay bất giác phóng tới ngực mình, nói đó, túi gấm Túc Dạ vừa giao cho, đáy lòng cảm giác kỳ quái cực kỳ.

Trên trán trơn bóng rủ xuống một ít lưu hải, da thịt nõn nà, vị đạo ấm áp.

“Vương gia còn chưa trả lời Ôn Nhu, thang lãng vân, có phải cho vương gia sáng chế.” Ôn Nhu bỗng nhiên ngừng đầu, khiến Lãnh Triệt không khỏi vội vã không mở mắt, không thôi thế nào, dĩ nhiên nhìn đến xuất thần.

Ôn Nhu không phát hiện đáy mắt Lãnh Triệt có chút hoảng loạn lướt qua, đáy lòng vẫn như cũ nhớ lại thang lãng vân, nếu sáng chế, vậy trong lòng rốt cuộc còn giấu bao nhiêu thứ không tưởng nữa, nếu ý nghĩ như vậy dùng trên chiến trường, . .

“Đúng là sáng chế của Lãnh Triệt, Vương phi đối với kỹ thuật sáng chế các cơ quan có hứng thú...”

“Ôn Nhu đối với kỹ thuật sáng chế các cơ quan không quá hứng thú” Ôn Nhu khẽ cười, lật tới lật lui áo bào trắng trên tay, không đối với kỹ thuật sáng chế các cơ quan có hứng thú, nếu thật muốn nói đến cảm thấy hứng thú, không bằng đối với cái này càng cảm thấy hứng thú.

“Vương phi một đêm không ngủ chỉ bằng nghỉ ngơi một chút cho thỏa đáng.” Lãnh Triệt chợt phát hiện phía dưới mắt ứ động một chút nhọt nhạt.”

“Nếu muốn nghỉ ngơi, vương gia càng cần phải nghỉ ngơi.” Ôn Nhu không để ý Lãnh Triệt, mà lại trong bọc y phục bên cạnh lấy ra một bình sứ trắng, đưa cho Lãnh Triệt, “Vẫn như trước đưa cho vương gia được như lần trước, chỉ bất quá kể tiếp sợ không có thời gian để vương gia tắm rửa, sáng tới một viên, sự tình làm tốt Ôn Nhu mới vì vương gia giải độc.”

“Tạ qua Vương phi quan tâm” Lãnh Triệt tiếp nhận bình sứ, tiện cho cả hai không nói nữa, Ôn Nhu đem áo bào trắng đặt lên lò sưởi, ngồi vào cửa sổ bên xe, vén màn lên nhìn ra phía ngoài.

Trên đường, Ôn Nhu kinh ngạc phát hiện, Đại Di dĩ nhiên kênh rạch chẳng chịt dày đặc như vậy, nhưng mà đề điều lại không thông, nếu mùa hạ mưa nhiều, ở đây sẽ thành địa dương mệnh mông.

Ôn Nhu nhìn về phía Lãnh Triệt đang nhắm mắt, lẽ nào, không nghĩ tới Ôn Nhu giờ này khắc này đề cập, dù sao việc cấp bách cũng là dịch bệnh của việc cấp bách, trước hết toàn tâm toàn ý giải quyết tốt khó khăn của Tào thành, mới tiếp tục dần tâm tư đến chuyện khác.

Bình minh, trời vẫn là âm u, Túc Dạ xe dừng lại bên một trấn nhỏ, đôi hai con ngựa, cũng mượn cơ hội này để Lãnh Triệt cùng Ôn Nhu nghỉ ngơi một chút.

Có thể do chạy nhanh xóc nảy, thân thể của Lãnh Triệt ăn không tiêu, lúc này sắc mặt xanh trắng, huyết sắc trên đôi môi đang từ từ biến mất, có vẻ rất thống khổ khó nhin, Ôn Nhu tiếp nhận chén thuốc Túc Dạ bưng tới, nhìn không được khuyên như: “Thân thể của Vương gia khó có thể chịu được xóc nảy, nằm xuống nghỉ ngơi cho thỏa đáng, đến Tào thành, Túc Dạ sẽ gọi.”

Lãnh Triệt tiếp nhận chén thuốc, uống cạn sạch, sau đó lập tức hướng Túc Dạ ra lệnh: “Túc Dạ, tiếp tục chạy vào Tào thành nhất thiết phải dùng tốc độ nhanh nhất có thể, sao có thể dừng lại bên đường lâu.”

... Túc Dạ lần thứ hai xuất hiện tình huống khó xử, nhìn Lãnh Triệt, lại nhìn Ôn Nhu, thân thể gia, quả thực không thể lại tiếp tục xóc nảy, chuyện của Tào thành cũng không có thể chờ...

“Túc Dạ, tiếp tục chạy đi” không đợi Lãnh Triệt lại lần nữa lên tiếng, Ôn Nhu liền đi đầu mở miệng, lúc này nói cái gì cũng là vô dụng, chỉ mau chóng chạy tới Tào thành mới tốt.

“Vương gia, ngủ trên giường Ôn Nhu dọn xong chăn gối.” Hướng Lãnh Triệt khách khí nói.

“Vô sự, không cần nghỉ ngơi.” Lãnh Triệt như trước dựa vào thành xe, nhắm mắt, hiện nay làm sao có tâm tư nghỉ ngơi chứ.

“Vương gia, không nên lấy thân thể mình cật mạnh.” Khẩu khí của Ôn Nhu đột nhiên lạnh lên, thế nào cảm thấy nam nhân này so với bò còn bướng bỉnh hơn, đề nghị nghỉ ngơi, lại không cần mạng, có chấp cái gì, hiện tại không phải thời gian để cố chấp.

... Lãnh Triệt bỗng dung mở mắt ra, không hiểu nhìn Ôn Nhu, “Không cật mạnh”

Nhưng lời này ra khỏi miệng, Lãnh Triệt liền cảm giác dị thường không hợp khẩu vị, quả thực tựa như càng nói càng đen, cho tới bây giờ không nói chuyện như thế, cư nhiên cật mạnh, còn nữ nhân. . .

“Vương gia, lời này giống như thừa nhận mình đúng là cật mạnh.” Ôn Nhu trái lại nhẹ nhàng cười rộ lên, đại nam nhân này, lời này thật là kỳ quái, chẳng lẽ đáy lòng không được tự nhiên nên xuất hiện biểu hiện thật đáng yêu, “Vương gia nếu không muốn Ôn Nhu lại vô duyên vô cớ vì vương gia mất nhiều máu như vậy, liền nằm xuống đi.”

... Thế nào cùng nữ nhân này nói, cảm thấy không được tự nhiên, đề cảm thấy thế nào cũng không quá, cũng không muốn nói thêm gì nhiều, liền nằm xuống trên giường.

“Vương gia, vị trí địa lý của Tào thành có thể có là quan trọng.” Khó có được Lãnh Triệt nghe lời, tâm trạng của Ôn Nhu thoải mái, hỏi ra suy nghĩ trong lòng, vấn đề này, xem ra không thể không trả lời.

“Tào thành Tào thành có thể nói là bậc đại môn hộ của Đại Di, là thành trì hậu viện của quân đội ở biên giới, Vương phi, vị trí địa lý của Tào thành quan trọng đến chính sự,” Sắc mặt của Lãnh Triệt như thường lệ âm trầm.

Vào đông vốn không phải dịp bệnh dịch bộc phát, hôm nay Tào thành xuất hiện dịch bệnh, có thể để Ôn Nhu nghiêm túc hỏi, “Quốc nội hay là quốc ngoại?”

“Có thể là quốc nội, cũng có thể là quốc ngoại, Di quốc cũng không có chỗ nào bạo phát dịch bệnh, nếu muốn ở Tào thành dẫn phát dịch bệnh, nguyên nhân tuyệt không sẽ ở cảnh nội Di quốc, cái này liền có khả năng ở quốc ngoại Di quốc mang đến, mà Di quốc hôm nay mặc dù yếu, biên phòng lại cực nghiêm, đối phương nếu có bản lĩnh đi qua biên phòng đem bệnh dịch truyền vào Đại Di, bởi vậy có thể chứng minh bộ đội biên phòng có nội gián phản bội Lãnh Triệt.” Lãnh Triệt hơi nheo đôi mắt lại.

Ôn Nhu rất bội phục Lãnh Triệt phân tích thấu triệt, quả nhiên, đem sự tình nhìn thấu triệt, không nghĩ tới, không đoán được, đều đã nghĩ đến đoán được, không khỏi cho năng nhìn hần với cặp mắt khác xưa, “Có thể, vương gia nói, có thể là quốc nội, cũng có thể quốc ngoại, lại giải thích thế nào?”

“Vương phi, tình thế trong hoàng cung, thấy không rõ sao?” Lãnh Triệt tránh khỏi đôi mắt nhìn Ôn Nhu, nếu đoán không ra, ngày sau cũng không nghĩ cái gì nữa.

“Vương gia, Loan Hoàng cung,” Ôn Nhu trầm mặc sau một lát, mới chậm rãi nói, trong mắt không gọn sáng, trong lời nói cũng không có chút nào là kinh ngạc, cứ như là sớm nghĩ đến vậy.

“Không thể không lại lần nữa bội phục Vương phi tâm tư thông tuệ.” Lãnh Triệt không trả lời Ôn Nhu, Ôn Nhu lại đạt được đáp án chuẩn xác không có lầm, Lãnh Triệt cũng cực thỏa mãn câu trả lời của Ôn Nhu.

Lúc trời sáng.

“Gia, qua nửa canh giờ tới, là đến được Tào thành.”

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chỉ Tôn Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: CHƯƠNG 81: TÀO THÀNH CHI ĐỊCH

Tào thành mặc dù không phải thành trì phồn hoa nhất giàu có và đông đúc của Di quốc, nhưng vị trí địa lý rất quan trọng, trở thành thành trì đi bắc tào nhả nhất.

Xe ngựa trong ngày hôm nay đã tiến vào Tào thành, Ôn Nhu vén màn cửa sổ ra nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy thủ vệ thành phòng, thương nhân thét to, cửa hàng mở to, đi qua đi lại, mặc dù nét mặt có vẻ rầu rĩ, lại chút nào giống như dịch bệnh lúc bộc phát mà hoảng sợ, thái độ bình tĩnh chiếm đa số.

Ôn Nhu đem mình buông xuống, nhìn Lãnh Triệt trầm tư cụp mí, chỉ thấy sắc mặt nặng nề, mới vừa rồi cũng vén rèm nhìn ra bên ngoài, trong lòng tồn tại nghi vấn.

Bận rộn lo lắng từ Bạch vương phủ chạy đến xem, quả thực thân nhiễm dịch bệnh không được trị, vì sao Tào thành lại có thể bình tĩnh trước bão táp như vậy.

Xe ngựa chạy trong Tào thành, Túc Dạ giá xe ngựa cũng không chạy đến quan phủ của Tào thành, mà chạy ra một đoạn đường quen thuộc, chạy đến hiệu cầm đồ, Túc Dạ dừng ngựa lại, nhảy xuống xe ngựa vì Lãnh Triệt vén rèm xe lên.

Lãnh Triệt xuống xe ngựa tiến vào hiệu cầm đồ, chương quỹ của hiệu cầm đồ nhìn thấy Lãnh Triệt, vội vã ra đón, cười hỏi: “Công tử, không biết muốn cầm trôn vật hay là cần định giá?”

Lãnh Triệt từ khoeo mắt dư quang của chương quỹ liền nhìn thấy thương nhân không tầm thường, nhìn kỹ chương quỹ, đem khối hắc ngọc cầm chặt trong lòng bàn tay, hỏi: “Khối này hắc son băng ngọc này đáng giá bao nhiêu?”

Chương quỹ hiển nhiên giật mình, nhìn trong ánh mắt của Lãnh Triệt xóa sạch chuyện không thể tin tưởng, sau đó nghiêm nghị nói: “Hắc son băng ngọc là ngọc thạch tốt nhất, bất công có thể tiến đến thánh tử từ thương lượng giá cả.”

Chính là ý này, “Thỉnh” Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, cầm hắc ngọc trong tay cầm lại vào trong người.

Chương quỹ vẫn chưa đem Lãnh Triệt tiến vào thánh tử từ ít người biết, mà dừng bước lại trong đình viện trồng đủ loại thực vật, sau đó xoay người, hướng Lãnh Triệt quỳ một chân trên đất, cúi đầu cung kính nói: “Băng Cửu, gặp qua chủ thượng.”

Có thể nói ra hai chữ hắc băng, thả tay cầm tay cầm hắc băng ngọc thạch, ngoại trừ chủ thượng Hắc Băng các thì Cửu không nghĩ tới chủ thượng lại sẽ đích thân xuất hiện ở nơi này.

“Không cần đa lễ, đứng lên đi Băng Cửu” Tên Băng số thứ mười chín, mỗi người trong Hắc Băng các, không tính danh, bất luận sinh, hay tử, cũng như vậy dựa theo trình tự tiến nhập Hắc Băng các.

“Chủ thượng mời ngồi.” Bể Cừ đi tới bên bể ghế đá, lại lần nữa làm động tác mời với Lãnh Triệt, cung kính giải thích, “Nơi này mặc dù lạnh, so với thỉnh tiện nói hơn, cho nên chỉ có thể ủy khuất chủ thượng an vị ở chỗ này, thuộc hạ liền đi cho người pha trà.”

“Không cần.” Lãnh Triệt ngăn Bể Cừ lại, lạnh lùng nói, “Bể Lục Linh (Luna: số sáu mươi) đích thân đến để đô, vì chuyện gì?”

“Lục Linh không báo cáo với chủ thượng?” Cừ rất kinh ngạc, Hắc Bể các phát ra mệnh lệnh đều là tử mệnh lệnh, cho dù là chết, cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ, mà Lục Linh dám nhận nhiệm vụ lần này bảm báo chủ thượng hai ngày trước việc trong Tào thành đột nhiên phát sinh, mà chủ thượng lại biết được, tất nhiên nhìn thấy Lục Linh thế nào Lục Linh không hướng chủ thượng bảm báo?

Cái này lại làm sao có thể, linh mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng lại là nhân tài mới xuất hiện trong các, làm việc chưa bao giờ phái sinh ra sai lầm, cho nên mời người mới để hẳn đem việc phát sinh ở Tào thành báo cáo với chủ thượng, mà sở dĩ không dùng dùng bỏ câu đưa tin, bởi vì sự tình không giống bình thường, hai là bởi vì chuyện này trong thư nói không rõ.

“Cũng không phải là Lục Linh không báo cáo, mà Lục Linh đã chết.” Mâu quang của Lãnh Triệt chìm lãnh, nếu Lục Linh chết trong bệnh dịch, vì sao Tào thành không có một chút dấu hiệu nào chứng minh dịch bệnh bạo phát, nếu không có dịch bệnh, cái chết của Lục Linh phải giải thích thế nào?

“Cái gì Lục Linh chết?” Cừ hiển nhiên kinh hãi, Lục Linh, làm sao sẽ, đột nhiên chết sau đó Cừ lại cảm thấy mình vượt quá lẽ nghĩa, liền cúi đầu, chuộc tội với chủ thượng, “Cũng không phải là Cừ không tin chủ thượng, mà cái chết của Lục Linh quá mức đột ngột, thuộc hạ không thể tin được.”

Chấp chương Hắc Bể các mười năm, ở đây mỗi người đều thiên truyền bách chọn, đều Đại Di bán mạng, chết, làm sao không cảm thấy đau lòng, chỉ là hiện nay không phải lúc thương cảm, “Lục Linh muốn bảm báo, đến tột cùng là chuyện gì?”

Mơ hồ cảm thấy, việc Hắc Bể các phát hiện, cùng dịch bệnh nhất định **

Lúc này không Ôn Nhu chen vào nói, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, Lãnh Triệt mặc dù không cần dâng trà, nhưng sau đó liền cũng bắt đầu đun xong trà, người làm thuê bụng đến, Ôn Nhu quan sát, chỉ thấy mặt mày đang trầm ổn, chút nào không giống người làm thuê, muốn đến xem bên trong.

Ôn Nhu đoán không ra, những thứ này, đến tột cùng là tổ chức gì, thế nào lại sẽ nghe theo Lãnh Triệt, còn âm vệ thân thủ tốt, thế nào sẽ nghe lệnh của người thâm tàng bất lộ, lại không tưởng tượng được lực lượng của những thứ này.

Câu hỏi của Lãnh Triệt, khiến Cừ cố kỵ chỉ tâm mắt nhìn Ôn Nhu, Lãnh Triệt thân nhiên nói: “Nói đi, ở đây không có người ngoài, không cần cố kỵ.”

Cừ cung kính lên tiếng trả lời, sau đó mới chậm rãi nói, “Hai ngày trước lúc mặt trời lặn, Lục Linh đến ngoại ô thành tây thu hàng, lúc vào thành phát hiện một chiếc xe đầy tay nông hộ có lời nói cùng cử chỉ quái dị, theo lý nông hộ kia ở ngoại thành, nếu muốn vào thành cũng không thể lúc trời sáng mà vào, mà nông hộ này muốn vào muốn vào thành vì người tặng ít củi, phòng thủ thành cho phép vào thành, Lục Linh liền lặng lẽ theo.

“Nông hộ không đến hộ gia đình như đã nói, mà đến hậu viện khách điểm, Lục Linh cảm thấy kỳ quái, ở phía sau quan sát, Lục Linh tiến vào khách điểm bình dân kia tìm hiểu.”

“Lúc sắp tới giờ tỵ, chỉ thấy nông hộ hoá thân y phục dạ hành, bịt mũi, hai tay mang theo vải bố, trên lưng có một túi đen, thần sắc cẩn thận, cẩn thận tới gần giếng nước thành tây, đem túi vải đen trên lưng định là vứt xuống, Lục Linh lập tức xuất thủ ngăn lại, thấy vậy, nhất thời liền chạy, muốn đuổi theo, thế nhưng tốc độ kia quá nhanh, vô pháp đuổi kịp.”

“Vậy miếng vải đen kia là gì?” Ôn Nhu đem chén trà trong tay buông xuống, hỏi một câu, sắc mặt nặng nề.

“Hồi phu, là thi thể.” Cừ đối với câu hỏi của Ôn Nhu, cũng trả lời cung kính, có thể để cho chủ thượng yên tâm để bên người, tất nhiên không tầm thường, nhìn trang phục, không thể nghi ngờ chính là phu của chủ thượng.

(Luna: ở đây tác giả ghi mỗi chữ phu, thật muốn thêm chữ nhân bên cạnh nhưng ta bất lực =.=)

“Thi thể hư thối?” Lúc này Ôn Nhu cũng không tâm tư tán thưởng sức quan sát của Cừ, quan tâm, “Từ thi, vậy từ thi kia các người xử lý như thế nào, Lục Linh xử lý?”

“Hồi phu, cái cổ thi thể dưới nách hư thối, thi thể quả thực Lục Linh đi xử lý, ném tới bãi tha ma bên ngoài thành tây.” Đối với câu hỏi của Ôn Nhu, Cừ gạt mình, thế nào biết đó là thi thể hư thối, nhưng lại biết Lục Linh đi xử lý.

Biểu tình của Ôn Nhu đột nhiên trở nên nghiêm túc, mặt Lãnh Triệt cũng đột nhiên như sương.

“Trừ việc này, còn chuyện gì nữa không?” Khẩu khí của Lãnh Triệt lạnh đến phảng phất có thể đem lãnh thấu, muốn Lục Linh tự đến để đô, tất nhiên không chỉ có chuyện này.

“Bảm chủ thượng, cũng vào đêm đó, đại phu trong thành bị giết, kể cả hiệu thuốc bắc cũng bị thiêu đốt, những việc này không chờ nguyên nhân gì, cũng không biết xử lý thế nào, mới cố ý để Lục Linh thiên lý ngàn dặm báo cho chủ thượng.” Vừa tiếp tục nói, “Ngày thứ hai, bên trong thành trên miệng giếng phát hiện hai xác chết trôi, bệnh trạng cũng thi thể Lục Linh đã xử lý y hệt nhau, cũng bị ném tới bãi tha ma.”

“Điều tra rõ vì chuyện gì?”

“Bẩm chủ thượng, còn chưa tra được.”

“Hôm nay trong thành còn bao nhiêu đại phu?” Sát hại đại phu, thật muốn đem Tào thành biết thành tử thành.

Trong con người của Lãnh Triệt đột nhiên lóe ra sát ý.

“Đại phu trong Tào thành đều không còn ai sống, chỉ còn một chút tiểu đại phu y thuật bình thường, nếu đại phu còn sống, hiệu thuốc bắc bên trong thành đều bị hủy, Tào thành hôm nay, tìm không ra được liệu.” Cừu cắn răng nghiêng lợi xong, quỳ một chân, “Bọn thuộc hạ không thể bảo vệ tốt đại phu bên trong thành, là tội, thỉnh chủ thượng trách phạt.”

“Hiện nay không phải thời gian lĩnh tội, việc này cũng không sai, nếu Tào thành xảy ra chuyện lớn như vậy, bên trong thành thế nào còn bình tĩnh như thường?”

“Quan phủ Lưu Đại cực lực trấn an dân tâm, nói lập tức đem việc này báo cho triều đình, lập tức vì Tào thành tìm được đại phu mới, được thảo quan phủ cũng phát động đến những thành trì khác chọn mua, cũng đang tìm nguyên do, mới để cho bách tính an tâm.”

“Lưu Đại đem việc này đăng báo triều đình?” Đôi mắt của Lãnh Triệt híp lại.

Ôn Nhu lập tức nghĩ được vị đạo nguy hiểm, vì phòng vào lúc này Lãnh Triệt tức giận, lập tức nói: “Vương gia, có thể không để Ôn Nhu nói hai câu.”

“Vương phi thỉnh.” Lãnh Triệt cũng biết lúc này không phải lúc tức giận, phải để dành lý trí suy nghĩ đối sách cho thỏa đáng.

“Cừu, thỉnh lập tức đến bãi tha ma mang toàn bộ thi thể thiêu hủy, trước khi đi thoa lên hùng hoàng lên mũi, dùng khăn bịt miệng mũi, “ Ôn Nhu cẩn thận căn dặn, từ tay áo lấy ra túi gấm đưa cho Cừu, “Đem túi gấm treo trước ngực, lúc đốt hủy thi thể, trải đầy đất, ghi nhớ kỹ thi thể nhất định phải đốt sạch, bao gồm cả tro cũng không thể sư lại.” “Thuộc hạ tuân mệnh.” Cừu tiếp nhận túi gấm, hướng Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt ôm quyền khom người, oai hùng rời khỏi.

Ôn Nhu đưa mắt chuyển qua trên người Lãnh Triệt, phát hiện Lãnh Triệt nhìn chăm chú.

“Vương gia, xem ra Tào thành cũng không phải là dịch bệnh bạo phát, chỉ sợ còn ở thời kỳ ủ bệnh mà thôi, mà thi thể ở miệng giếng, làm muốn làm ô nhiễm nguồn nước sinh hoạt, nếu nguồn nước sinh hoạt bị nhiễm bệnh, ai cũng vô lực xoay chuyển trời đất, hiện nay nguồn nước sinh hoạt cũng chưa ô nhiễm, liên liền thi thể ở bãi tha ma trước, “ Ôn Nhu cũng sợ khó, hơi nhíu mi tâm lên. Nguồn nước sinh hoạt chắc chắn sạch sẽ, còn phương pháp cứu trị, “Nguồn nước sinh hoạt nếu là ô nhiễm, liền thúc thủ vô sách.”

“Thế nào mới biết nguồn nước sinh hoạt chịu ô nhiễm?”

“Cái này Ôn Nhu có biện pháp, cũng may lúc này là mùa đông, dịch bệnh chưa khuếch tán rộng, còn phải dự phòng, hiệu thuốc bắc trong thành bị hủy, thật muốn đem Tào thành vì tử thành thật là ác độc.”

“Nếu không có nội ứng ngoại hợp, muốn cũng rất khó hành sự, muốn dùng dịch bệnh hủy diệt Tào thành, cũng có thể việc này có liên quan đến huyện lệnh Tào thành cũng không chừng, phải hỏi hạn chuyện mình làm.”

“Trên bàn Vương Thượng vẫn chưa thu được bất luận cái gì về cấp báo ở Tào thành, mà các nơi cấp báo phát sinh, sẽ phân tán được tin tức đến ám vệ, sẽ không, cái này liên chứng minh huyện lệnh Tào thành vẫn chưa tâu qua bất luận cái gì, cái này liên đủ để chứng minh, huyện lệnh Tào thành, bán nước cầu vinh, liên cùng phe với thái hậu, không cần biết lý do gì, chết là điều không thể nghi ngờ.”

“Vương gia dự định thế nào?”

“Chủ thượng.” Lãnh Triệt còn chưa trả lời Ôn Nhu, liền có một nam tử trang phục dân chúng tầm thường đi tới trước mặt Lãnh Triệt, thần sắc khẩn trương, ôm quyền bẩm báo nói, “Bẩm báo chủ thượng, trong thành đột nhiên có một số bách tính đột nhiên ngã xuống muốn chạy chữa cũng không kịp.

Lãnh Triệt chậm rãi đứng lên, dịch bệnh, quả nhiên đến rồi sao.

“Chỗ của quan phủ Lưu Đại phản ứng thế nào?”

“Bẩm chủ thượng, Lưu Đại đang ở trước quan phủ trấn an bách tính.”

“Tăng mạnh phòng thủ thành, bất luận ai đến cũng phải nghiêm tra, không thể tha bất kỳ kẻ nào khả nghi.”

“Thuộc hạ minh bạch.”

“Vương gia, hôm nay hiệu thuốc bắc của Tào thành đều bị hủy, liền phương pháp cứu trị của Ôn Nhu cũng không thể áp dụng, việc cấp bách nhất hiện nay là phải mang được liệu nhanh vận chuyển đến thành, mới có thể hóa giải Tào thành chi nguy.”

“Vương phi có phương pháp cứu trị dịch bệnh?” Ôn Nhu nói khiến Lãnh Triệt có chút không thể tin tưởng, bình tĩnh nhìn.

“Nếu không vương gia cho rằng Ôn Nhu vì sao phải không đến Tào thành không được?” Ôn Nhu hướng Lãnh Triệt cười đặt một câu hỏi, giống không việc mà tìm việc.

“Bất quá cho rằng Vương phi hiểu y thuật mà thôi, không nghĩ đến Vương phi lại có thể ứng đối dịch bệnh.”

“Chỉ không biết Vương phi thế nào thế nào ứng đối dịch bệnh cứ cho là người kế thừa long ngọc bạch bích, dù sao cũng quanh năm thân tại khuê phòng, để đô lại là kinh đô phồn hoa, làm sao lại biết phương pháp ứng đối dịch bệnh?”

Di quốc hiện nay, người biết đến bệnh dịch sợ là càng ngày càng ít, mà không từ trên người Lục Linh nhìn ra được đã bị nhiễm dịch bệnh, còn có phương pháp ứng đối, chỉ có một số việc không thể đoán được.

“Vương gia, hiện tại không phải thời gian quan tâm Ôn Nhu,” Ôn Nhu khẽ cười, “Lo lắng cho việc làm sao có thể vận chuyển được liệu nhanh chóng đến Tào thành trong mười hai canh giờ cho thỏa đáng.”

Không ngại đoán rằng, bởi vì nếu đối thành, cũng nghĩ vấn đề như vậy.

“Phương thuốc chống bệnh dịch này, đại quân sự, làm phiền.” Ôn Nhu tay áo lấy ra phương thuốc đã viết, trình trọng giao cho Túc Dạ, tuy rằng trong ngày thường Ôn Nhu xử sự đạm nhiên, nhưng hôm nay đối mặt với toàn bộ tính mạng của Tào thành, không thể không cẩn thận trình trọng.

Mặc dù xuất thân sát thủ, nhưng không thể xem mạng người như cỏ rác, đối với sinh mệnh vô tội này, có thể cứu sẽ cứu.

“Gia cùng Vương phi yên tâm,” Túc Dạ tiếp nhận phương thuốc, cũng oai hùng đi.

“Vương gia yên tâm, Ôn Nhu nhìn ra được sự quan trọng của Tào thành, cho nên Ôn Nhu tuyệt sẽ không để cho Tào thành bị hủy,” giờ này khắc này, lại không có liên quan đến di ngôn của tổ phụ.

Lãnh Triệt giặt mình, nói đa tạ, xoay người rời khỏi.

“Vương gia muốn đi nơi nào?” Ôn Nhu ngăn lại

“Vào thành xem tình huống của bách tính chỉ trốn ở nơi an toàn mà không xem bách tính khó khăn thì không được.”

Ôn Nhu đến xe ngựa lấy y phục trong bọc y phục Túc Dạ chuẩn bị ra, đưa cho Lãnh Triệt, xạ hương đã được hạ trong áo choàng, “Vương gia thân thể yếu đuối, phủ thêm cho thỏa đáng.

“Tạ vương phi tạ vương phi quan tâm.” Lãnh Triệt không từ chối, tiếp nhận áo choàng mặc lên người, mâu quang khẽ nhúc nhích **

“Vương gia, có thể hiểu phương pháp ứng đối dịch bệnh?” Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt bước trên đường, nhìn cảnh ở trên phố, chưa đến một canh giờ, hiếm thấy cảnh thưa thớt, hướng Lãnh Triệt bên cạnh hỏi.

Không ngờ vì Ôn Nhu yêu cầu, mọi người đều dùng khăn bịt mũi, để ngừa bệnh khuẩn xâm nhập qua đường hô hấp, toàn bộ Đại Di, có lẽ toàn bộ Phong chi đại lục, sợ cũng không có mấy người biết phương pháp ứng đối.

“Vương gia nếu không có phương pháp phòng trị, thế nào lại muốn đích thân đến Tào thành trấn định, còn nghĩ có có phương pháp phòng chống, cho nên mới muốn đích thân đến Tào thành ứng đối.”

(Luna: Nhu tỷ mắt mê Triệt ca)

“Không thể nói phòng thế nào, trị thế nào, chỉ nói làm sao áp chế dịch bệnh tiếp tục khuếch tán trên sách sử ghi chép, tuy rằng quyết tuyệt vô tình, là chỉ có thể nói là biện pháp duy nhất.”

“Vương gia cùng Ôn Nhu.”

“Đem người bệnh tập trung cách ly, mặc cho sinh diệt, thi thể đốt hủy, mai táng.” Mặt Lãnh Triệt không thay đổi, trong mắt không ngừng hiện lên bách tính chạy qua.

Nhưng mà, Ôn Nhu dừng bước lại, bình tĩnh nhìn, đột nhiên cảm thấy nam tử bạch y này khuôn mặt đẹp như trích tiên, lại như Tu La, khiến cho một thiên diện sát thủ như nàng vì lãnh huyết vô tình kia mà rung mình.

“Cùng với việc để Tào thành trở thành tử thành, tình nguyện như vậy, những người bị nhiễm bệnh dịch không thể không chết, cũng có thể để họ bình yên rời khỏi thế gian này.”

Ôn Nhu không, nhắc chân lên, tiếp tục đuổi kịp Lãnh Triệt, vì Đại Di, không sợ vì vạn người thóa mạ, bất quá ngay cả mạng cũng có thể dâng hiến cho Đại Di, hưởng chỉ danh tiếng.

Thầm nghĩ chưa từng sai, người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, phụ chi nhân chi biết hại mình, như vậy ngoan độc liền ngoan độc.

“Vương phi, có thể cùng đi kiểm tra nguồn nước sinh hoạt xem có ô nhiễm không, nếu nguồn nước sinh hoạt bị hủy, Tào thành sợ cũng sẽ thực bị hủy.”

“Vương gia hình như đối với Tào thành cực quen thuộc, muốn kiểm tra nguồn nước sinh hoạt, đương nhiên còn cần vương gia dẫn đường.” Ôn Nhu khẽ

cười, như vậy liền bắt đầu kiểm tra từ giếng nước trong thành.

Lãnh Triệt khẽ vuốt cằm, dẫn Ôn Nhu đến giếng nước, Tào thành hôm nay, phong hoa tuyết đại như vậy, còn miễn cho ánh mắt cực kỳ hâm mộ của Ôn Nhu, sắc mặt sắc mặt trầm trọng, đối với Lãnh Triệt lắc đầu, Lãnh Triệt liền mình bạch, gọi thị vệ bên cạnh, gác ở giếng nước không để bách tính sử dụng, liền đưa Ôn Nhu đến những giếng nước ở những khu vực khác, thẳng đến Ôn Nhu đem nước trong giếng kiểm tra hết một lượt, khẽ lắc đầu, nhân thân của Lãnh Triệt lạnh đến không thể nào lạnh hơn.

Tuy rằng nói nước giếng liên nhau, nhưng không nghĩ để Lãnh Triệt thất vọng, Ôn Nhu liền đem tất cả nước giếng đều kiểm nghiệm hết, kết quả quả nhiên không ngoài dự đoán.

“Vương gia, bách tính uống nước giếng bị ô nhiễm của Tào thành, hay là không hủy.”

“Vương phi vì sao hỏi như thế?”

“Vương gia có từng nghe qua câu này nước giếng không phạm nước sông, nước giếng bị ô nhiễm không thể dùng, không có nghĩa là nước sông không thể dùng. Đường này từ đề đô mà đến, Ôn Nhu phát hiện Di quốc có kênh rạch chằng chịt, chỉ nội ngoại Tào thành này có dòng nước lưu động, sợ muốn hủy, cũng không thể nào hủy.”

Lời nói của Ôn Nhu khiến đáy lòng u ám của Lãnh Triệt lại sáng lên, không khỏi nhàn nhạt, nói: “Vương phi thật có thể giải ưu, thành nam Tào thành có một khúc sông nhỏ chảy qua thành, thành bắc cũng có sông chảy qua.”

“Như vậy rất tốt, như vậy nguồn nước sinh hoạt liền không có vấn đề gì nữa rồi, giếng nước bên trong thành đều phong bế, đợi lúc dịch bệnh dẹp loạn sẽ chậm chậm nghĩ biện pháp thanh lý hiện nay chờ Túc Dạ mau chóng vận chuyển được liệu đến.”

Lúc hai người đang nói, có nam tử trang phục dân chúng tầm thường đi tới trước mặt Lãnh Triệt, hướng Lãnh Triệt khom người chấp tay thi lễ, đề thấp âm lượng bẩm báo nói: “Chủ thượng, bách tính phần lớn đã rời ngã xuống, thủ vệ cũng rời ngã xuống.”

“Vương gia, thỉnh phân phó Ôn Nhu không nhanh lập khu cách ly sợ không được.”

“Vương phi nếu muốn có quyền hành sự, còn cần huyện lệnh Lưu Đại cho phép mới được.” Nhân thân của Lãnh Triệt như đao, lần này xuất hành bí mật đến Tào thành, không có quyền hành sự, nếu mạnh mẽ dùng quyền lực của thừa tướng, tất sẽ kinh động đến thái hậu ở đề đô, cho nên dùng quyền lực hành sự, nhất thiết phải thông qua huyện lệnh, “Thỉnh Vương phi theo, cái này liền để Vương phi lấy được quyền hành sự ở Tào thành.”

Lãnh Triệt làm việc, Ôn Nhu tin được, có thể cho quyền hành sự, tất nhiên tất nhiên không huyền niệm chút nào, “Chỉ cần cùng là được.”

Tào thành Lưu phủ.

Lưu mỗ cao lớn vạm vỡ ôm lấy nữ nhân quyến rũ tư thái yếu điệu trong lòng, nữ tử tay cầm miếng táo được cắt nhỏ đưa đến miệng, mà Lưu mỗ vẻ mặt mang tiểu ý, duỗi tay lên bóp vào ngực nữ tử, khiến cho nữ tử cười khanh khách không ngừng.

(Luna: Bại hoại, đích xác là bại hoại @@)

Lưu mỗ đang xuân thu đại mộng, đối phương là đại đại tài chủ, hứa sau khi chuyện thành công nhất định thưởng cho một số vàng bạc lớn, so với làm một huyện lệnh nhỏ nhỏ cho triều đình ở biên thành mỗi tháng vơi bớt được một ít quan ngân vậy thì hà cớ gì không làm.

Ha ha ha ha Lưu mỗ nghĩ để không lâu sau liền cầm được một số vàng bạc châu báu lớn trên tay, không khỏi cười to lên, đưa tay vào trong y phục của nữ tử, dùng sức vuốt ve hai bên mềm mại, nữ tử nhẹn không được yếu đuối nằm trên tháp, Lưu mỗ hùng tính đại phát, lập tức kéo áo bảo, đã đem thân thể của mình áp trên người nữ tử.

Thật to thật to. . . Thân thể của Lưu mỗ vừa nhào tới trên người nữ tử, liền có gia đình sắc mặt hoảng trương chạy tới, nhìn thấy hán đang cùng nữ nhân hoan ái, vội vã ngã nhào xuống đất, dập đầu nói lắp: “Đại, đại nhân, không, không tốt.”

Lưu mỗ vừa đẩy lên hùng phong cứ như vậy bị gia đình dập tắt, không khỏi trong cơn giận dữ, đi chân trần xuống giường, chân liền đạp cho gia đình một cước trên ngực, cả giận nói: “Cái gì không tốt cha chết hay nương chết đồ không có mắt cút nhanh lên.”

Gia đình trở mình, vội vã ôm ngực quỳ, vội vàng nói, “Bên ngoài phủ có một nam tử đến tự xưng là thừa tướng, muốn gặp đại nhân.”

“Thừa tướng?” Lưu mỗ cho rằng mình nghe lầm, chớp mắt hỏi.

“Chính, chính là, xưng Bạch vương, xem khí độ vậy, đương Bạch vương gia,“ hôm nay là thừa tướng không thể nghi ngờ gia đình nom nớp lo sợ, không khí đó, là có thể sợ.

“Ha ha ha ha ——” Lưu mỗ không xuất môn đón chào, mà ôm bụng cười cười ha ha, “muốn thừa tướng, lão tử liền lag Vương Thượng Tào thành ở thâm sơn cùng cốc, quan quý cũng ít, còn cái gì thừa tướng thả chó đuổi đi nhanh lên bản đại nhân không gặp, còn dám xưng là thừa tướng muốn đến đương oai?”

“Nếu Vương Thượng ở đây, hạ quan cũng muốn muốn đi gặp Vương Thượng.” Thanh âm lạnh như băng cắt đứt tiếng cười của Lưu mỗ, một tuyệt y bạch sắc đạp vào trong con người của Lưu mỗ.

Lưu mỗ cũng phản ứng cực nhanh, lại hung hăng đuổi gia đình quý gối trước mặt, quát dẹp đường: “Cầu nô tài, ai bảo ngươi cho người tiến vào?” Tuy rằng Lưu mỗ cũng bị khí tràng của Lãnh Triệt hù dọa, nhưng ai cũng nói thừa tướng Bạch vương là bệnh vương, đến xuất môn cũng khó khăn, huống chi hành trình thiên lý đến đây, người nam trước mặt này, tuy rằng có chút khí độ, nhưng tuyệt đối không có khả năng là Bạch vương, huống chi, núi cao hoàng đế xa, ở Tào thành, hấn là vương, hấn sợ ai?

“Không ai để chúng ta tiến đến, chúng ta bắt quá là nhìn bên ngoài phủ của đại nhân có một đường nhỏ, cảm thấy kỳ quái, muốn vào hướng đại nhân hỏi thử” Không có chờ Lãnh Triệt nói, Ôn Nhu bước nhỏ đến trước mặt Lãnh Triệt, cười nhìn Lưu mỗ: “Không nghĩ tới đại nhân đang làm chuyện tốt, không nghĩ đến là ta là cùng phu quân ta phá hỏng chuyện tốt của đại nhân.”

Vừa thấy Ôn Nhu, Lưu mỗ nhất thời cặp mắt tròn tròn, đôi mày hấn còn chưa thấy qua mỹ nhân đẹp thế này, mà hấn lấy nữ nhân vừa bị hấn áp dưới thân ra so sánh, hai người quả thực chính là khác nhau một trời một vực, hấn thế nào sẽ không phát hiện ra Tào thành còn có mỹ nhân thế này?

Lưu mỗ lập tức ra hiệu cho nữ nhân y phục xốc xếch phái sau lui ra, hai mắt phóng đến nhìn Ôn Nhu, Lãnh Triệt neho mắt lại, bàn tay trong tay áo rộng không khỏi chậm rãi nắm thành quyền.

“Đường nhỏ bên ngoài không quá đặc biệt, bắt quá là phương pháp bản quan phòng ngự.” Lưu mỗ thêm nhỏ dãi nhìn Ôn Nhu, trong mắt không có sự tồn tại của Lãnh Triệt.

“Phương pháp phòng ngự? Không biết đại nhân là phòng ngự cái gì?” Ôn Nhu vẫn đang cười.

“Tự nhiên là phòng ngự dịch bệnh.” Lưu mỗ biểu tình nhất phó “Mỹ nhân ngời thực sự là biết rõ còn hỏi”, thẳng đáy lòng Ôn Nhu phạm ác tâm, thế nhưng kiếp trước đối mặt với nhiều người ác tâm như vậy, nàng cũng có thể ứng đối như thường, huống chi loại trình độ nam nhân ác tâm này.

“Phòng ngự dịch bệnh? Tào thành hôm nay bạo phát bệnh dịch chưa quá hai canh giờ, đại nhân trái lại tốc độ, nhanh như vậy đã đào một khe rãnh bên ngoài phủ, lấp bằng rồi.”

“Chuyện nào có đáng gì, thứ bản quan có chính là nhân thủ.” Lưu mỗ đầu tiên là trả lời dào dạt đắc ý, sau đó nghe được trong lời nói của Ôn Nhu có vị đạo dị dạng, không khỏi sinh ra một phần cảnh giác, “Ngươi có ý tứ?”

“Không có ý gì, chính là xuất phát từ hiếu kỳ mà hỏi một chút.” Ôn Nhu hướng Lưu mỗ đến gần một bước, lại hỏi, “Áo bào trên người đại nhân có vị của xạ hương, đây cũng là một phương pháp phòng ngự dịch bệnh?”

Lúc nói chuyện, Lưu mỗ phát hiện bên ngoài viện chẳng biết lúc nào có thêm người, người người mang kiếm, Lưu mỗ không khỏi cảm thấy tình thế không đúng, không khỏi nhìn Lãnh Triệt, một thân bạch y, lẽ nào, thật là Bạch vương?

Kể từ đó, Lưu mỗ đột nhiên thay đổi mặt thận trọng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Bản quan, bản quan tổ tiên làm nghề y, mặc dù đến đời của bản quan không hành nghề y nữa, thế nhưng bản quan cũng là tinh thông một chút y thuật, dùng xạ hương hun đốt có thể bảo vệ mười hai canh giờ, chống đỡ dịch bệnh.”

“Nếu đại nhân có phương pháp phe phòng ngự tốt như vậy, sao không hướng bách tính nói rõ?” Nhìn Lưu mỗ nhất phó trả lời không ra, lại hỏi, “Không nghĩ tới đại nhân không chỉ có biết được dịch bệnh, còn biết được thế nào phòng ngự dịch bệnh, ta đây còn có một vấn đề muốn hỏi đại nhân.”

“Xin hỏi, xin hỏi.” Lưu mỗ thái độ diễn hình chuyển biến một trăm tám mươi độ.

“Không biết biện pháp hun nóng này còn có công hiệu gì?”

“Không, không có.” Lưu mỗ đột nhiên trên trán đổ mồ hôi, hấn đột nhiên cảm giác được hấn thành thịt cá trên thớt.

“Vậy đại nhân trái lại biết trước?” Ôn Nhu nói xong, xoay người hướng Lãnh Triệt hỏi, “Vương gia, xem ra đây thật là huyền lệnh tốt.”

Lời nói của Ôn Nhu lời còn chưa dứt, chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, trong tay Lưu mỗ nắm một cây chủy thủ, nhần thần dữ tợn đâm tới về phía Ôn Nhu!

“Đình ——!” Còn không có người nhìn đến Lãnh Triệt xuất thủ là như thế nào, tay nắm chủy thủ của Lưu mỗ liền bị đau rữ xuống, chủy thủ rơi xuống đất.

“Nói, là người phương nào sai sử ngươi làm như vậy?” Lãnh Triệt nhìn Lưu mỗ, nhần thần như lưỡi dao sắc bén, khẩu khí như băng, đã có một người mặc y phục của ám vệ dùng kiếm đặt tại yết hầu của Lưu mỗ, nhưng mà rõ ràng Lưu mỗ rất sợ chết, lại không sợ chết mà nở nụ cười.

“Chính là chết, các ngươi cũng mơ tưởng từ trong miệng ta hỏi ra cái gì.” Hấn tin tưởng, nếu bọn họ muốn từ trong miệng hấn hỏi ra, tất nhiên sẽ không giết hấn, chỉ cần miệng hấn ngậm chặt giữ mạng, sẽ có người đến cứu hấn.

“Không nghĩ tới Lưu đại nhân sẽ hộ chủ như thế, Lưu đại nhân nếu là có tâm với Đại Di, vậy Đại Di thật là có phúc.” Lãnh Triệt dòi ám vệ đang đặt kiếm tại yết hầu của Lưu mỗ, thản nhiên nói, “Người đến, đem người mang lên.”

Lãnh Triệt vừa dứt lời, liền có hai người dừng cẳng cứu thương mang một bách tính hôn mê bất tỉnh bốc mùi nồng nặc đến, buông xuống bên người Lưu mỗ, Lãnh Triệt nhìn sắc mặt chậm rãi trở nên xám của Lưu mỗ, không nhanh không chậm: “Nếu Lưu đại nhân hiền ngang lắm liệt như thế, để Lưu đại nhân cùng người này qua một này, ngày mai liền thả Lưu đại nhân rồi khỏi.”

(Luna: Triệt ca thâm đẽ sợ.)

Lời nói của Lãnh Triệt khiến hai chân của Lưu mỗ mềm nhũn, vội vã quỳ trên đất, liên tiếp dập đầu, “Ta nói! Ta nói! Ta đều nói!” Dịch bệnh này đáng sợ hẳn biết, nếu là nhiễm, chắc chắn tràn xuyên bụng lạn!

“Nói!” Lãnh Triệt cư cao lâm hạ nhìn Lưu mỗ phủ phục trước mặt, hận không thể một kiếm liền đâm thủng thân thể này của hắn.

“Vây, người nọ là người của Hải quốc, thân phận, thân phận ta không biết, hẳn chỉ nói sau khi chuyện thành công sẽ cho ta vô số vinh hoa phú quý...”

“Nói điểm chính.” Hắn không muốn nghe cái loại bán nước cầu vinh này nói lời vô ích.

“Đội dịch bệnh chân chính bạo phát ba thời thần, phái người đến hiệp quan đạo báo tin..”

“Lời nhân là cái gì?”

“Cái này...” Lưu mỗ nom nớp lo sợ, “Đại nhân hứa hẹn giữ tính mạng của ta, ta mới có thể nói...”

Lãnh Triệt cười lạnh một tiếng, nói: “Nói, ta đảm bảo ngươi không chết.”

“Đây là tín vật.” Lưu mỗ từ trong lòng ngực móc ra một miếng ngọc quyết, hai tay trình lên cho Lãnh Triệt.

Lãnh Triệt tiếp nhận ngọc quyết đồng thời, cũng lấy trường kiếm từ cầm trong tay ám vệ, không chút do dự từ cổ họng của Lưu mỗ đâm xuyên qua! Sau đó mạnh đem rút ra!

Lưu mỗ liền hô một tiếng cũng không kịp, liền ngã xuống đất, không có khí tức.

“Ta nói rồi đảm bảo ngươi không chết, vẫn chưa nói qua đảm bảo ngươi nói xong tình hình thực tế còn có thể sống.” Lãnh Triệt sử dụng kiếm sử dụng kiếm móc một khối thanh ngọc bên hông Lưu mỗ, cầm lấy, đưa cho Ôn Nhu, ánh mắt không động dung khiến Ôn Nhu ngẩn ngơ.

“Vương phi, bội ngọc bên hông liền quyền hành sự của cả Tào thành, Vương phi chỉ quản cầm lấy đi.”

“Ôn Nhu tạ qua vương gia.” Ôn Nhu tiếp nhận bội ngọc, trên lại không mặt mỉm cười, nhất thiết phải mau chóng lập một khu cách ly, cứ cho là không có được liệu, cũng muốn đem bách tính bị nhiễm bệnh cô lập, để tránh khỏi người nhiều nhiễm bệnh, “Như vậy, Ôn Nhu liền bao biện làm thay.”

“Chuyện chống dịch bệnh, liền giao cho Vương phi rồi.” Lãnh Triệt hướng Ôn Nhu trịnh trọng thi lễ.

Ôn Nhu nắm chặt bội ngọc trong tay, ly khai.

Sau một canh giờ, Lãnh Triệt kiên nhẫn an ủi bách tính thấp thỏm lo âu, cả người Túc Dạ nhuộm máu chống xuất hiện ở trước mặt Lãnh Triệt, cả kinh Lãnh Triệt liền vội vàng tiến lên đỡ hắn.

“Túc Dạ!” Trên người Túc Dạ có vết kiếm bị đâm sâu khiến Lãnh Triệt không khỏi nhíu mi lên, hắn chưa từng thấy qua có người có thể làm Túc Dạ bị thương thành như vậy, tự mình đỡ hắn đến nơi an tĩnh ngồi xuống, để ám dạ thông y thuật vì Túc Dạ thanh lý vết thương, thấy Túc Dạ khôi phục một chút khí lực, mới hỏi, “Túc Dạ, thế nào bị thương nặng như vậy? Không phải đi được liệu sao?”

“Gia, khụ khụ ——” Lần trước bị thương còn chưa hồi phục hẳn, hôm nay lại đang trúng thêm một kiếm trên người, để Túc Dạ nhịn không được ho ra một búng máu, nhưng vẫn là nhịn đau tiếp tục nói, “Ở ngoài thành bị kích sát, năm tên ám vệ mang đi cũng bị trọng thương, đối phương gấp chúng ta mấy lần, căn bản không thể đột phá phòng tuyến của đối phương, vốn định thời gian không nhiều lắm, nhất thiết phải đi nhanh về nhanh, thế nhưng, khụ khụ ——” Túc Dạ nói, học ra một giọng máu tươi.

“Túc Dạ, chớ nói, ta đã biết.” Nhìn thương thế Túc Dạ, Lãnh Triệt không có hỏi nhiều nữa, xoay người phân phó ám vệ đem Túc Dạ chiếu cố tốt, liền đứng lên.

Ở ngoài thành xuất hiện người mai phục, tất nhiên là muốn Tào thành không thể vận chuyển được được liệu, muốn giết hết toàn bộ người xuất hiện ở trong thành, bọn họ thật là cái gì cũng nghĩ ra được rồi, “Phong tỏa Tào thành!” Không thể để cho bách tính vô tội chịu chết.

“Gia!” Túc Dạ lập tức nhịn đau đứng lên, chắn trước mặt Lãnh Triệt, “Gia người không thể đi! Cũng không biết đối phương là người phương nào! Thân thủ rất tốt, thân thể của gia ăn không tiêu!”

Túc Dạ từ nhỏ liền đi theo bên người Lãnh Triệt, tự nhiên biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, ngay cả hắn cảm thấy công phu của gia không người địch lại, thế nhưng thân thể như vậy, tuy thắng, cũng phải trả giá thật lớn!

“Túc Dạ, tránh ra.” Lãnh Triệt nhìn về mặt Túc Dạ không chịu rời khỏi, lạnh lùng ra lệnh, người có thể để cho Túc Dạ? Hắn có thể bị thương nặng như vậy, nếu không phải hắn tự mình đối phó, được liệu này, sợ rằng không biết khi nào mới được chuyển đến? Hắn có thể đợi, thế nhưng bách tính Tào thành có thể đợi sao?

“Gia! Túc Dạ không thể để cho người đi!” Túc Dạ lần đầu tiên cãi mệnh lệnh của Lãnh Triệt, “Cứ cho là Tào thành bị hủy, Túc Dạ cũng không có thể

để gia nguy hiểm”

“Túc Dạ, ngươi có biết mình đang nói gì không?” Lãnh Triệt nhìn ánh mắt của Túc Dạ lần đầu tiên mang theo sát ý, lại lần nữa ra lệnh, “Tránh ra!”

“Gia!” Túc Dạ vẫn như cũ che ở trước mặt Lãnh Triệt.

Chỉ thấy hàn quang lóe lên, một thanh kiếm đặt tại yết hầu của Túc Dạ, người cầm kiếm, chính là Lãnh Triệt, Túc Dạ vẫn không có dấu hiệu tránh sang nơi khác.

Hàn quang nhoáng lên, kiếm như muốn cắt đứt yết hầu của Túc Dạ cứ như chi mành treo chuông, chỉ thấy một chi nhỏ nhỏ đung lên thân kiếm, để kiếm lệch hướng, bằng không Túc Dạ nhất khắc liền muốn trở thành vong hồn dưới kiếm rồi.

“Vương gia, có gì ? Sẽ đối với đại quân sự rút kiếm?” Ôn Nhu đem tay trái buông xuống, bước nhanh đến giữa hai người, có chút không hiểu nhìn Lãnh Triệt, nếu là nàng đến chậm một bước nữa, Túc Dạ hẳn là chết không thể nghi ngờ, trên đời này người quan tâm nhất, hẳn cư nhiên hạ thủ được? Tim của hắn, thực sự là so với nàng còn lạnh hơn.

Nói xong, Ôn Nhu xoay người nhìn Túc Dạ, đối với Túc Dạ mỉm cười, nói: “Đại quân sự, ta bồi vương gia đi, đại quân sự có thể yên tâm?”

Túc Dạ muốn nói cái gì nữa, lại bị Ôn Nhu ngăn lại, “Đại quân sự nếu còn khuyên can, ngươi biết được vương gia định sẽ không nghe, nếu kéo thời thần liền không xong, đại quân sự cứ yên tâm, ta bảo chứng để vương gia bình an trở về.”

Lời nói cùng khóe miệng cười của Ôn Nhu khiến Túc Dạ không khỏi cảm thấy yên tâm, cau mày, không thể không gật đầu, mới vừa rồi là hắn nhất thời khần trương mới dám cãi mệnh lệnh của gia, làm cho gia đối với hắn rút kiếm tương hướng, hắn không thể tiếp tục khiêu chiến cực hạn của gia.

Có thể coi là gia đem hắn chém dưới kiếm, nếu là gia bình an, hắn cũng không oán không hối hận.

“Như vậy, chuyện trong Tào thành liền giao cho đại quân sự, ta cùng với vương gia đi lấy được liệu.” Thế nào thì có một đôi chủ tớ quật cường như vậy.

Túc Dạ ngoan ngoãn nghe theo Ôn Nhu, để Lãnh Triệt rất là khó hiểu, lời của hắn Túc Dạ không nghe, cư nhiên chịu nghe lời của nàng? Thật là làm cho hắn không nghĩ ra. Thế nhưng, may mà có nàng kịp thời xuất hiện, nếu không, mới vừa rồi hắn suýt nữa mất lý trí thật để Túc Dạ chết dưới kiếm, như vậy người hối tiếc không kịp chính là hắn.

“Vương gia, đi thôi?” Cẩn cứ vào chuyện vừa rồi, Ôn Nhu khó có thể cho Lãnh Triệt xem sắc mặt tốt, chỉ là ôn hoà nhìn hắn.

Lãnh Triệt cũng không biết bản thân đắc tội nàng chỗ nào, chỉ là vỗ vỗ vai Túc Dạ, đi.

“Gia, Vương phi, Túc Dạ ở đây chờ các ngươi trở về.” Túc Dạ nhìn bóng lưng bạch sắc của hai người hòa vào nhau, nhẹ giọng nói một câu, sau đó nhin đau, bằng bố kỹ vết thương, tuần tra Tào thành.

Bởi vì chuyện quá khẩn cấp, ngồi xe ngựa không thể nhanh được, vì vậy Ôn Nhu cùng Lãnh Triệt phóng ngựa rong ruổi, mười tên ám vệ đi theo phía sau.

Thế nhưng ra khỏi Tào thành chưa được ba dặm, liền bị mai phục.

Ngựa Ôn Nhu cười đột nhiên bị bắn trúng một mũi tên vào chân, ngựa bị đau quỵ rạp xuống đất, Ôn Nhu phản ứng cực nhanh, trước khi ngựa ngã xuống liền an toàn tiếp đất.

Lãnh Triệt tức khắc ghim ngựa!

“Nhu nhi!” Một tiếng thét kinh hãi lọt vào tai.

Ôn Nhu không khỏi nhíu mày, nhãn thần lạnh như băng của Lãnh Triệt hơi nhíu lên.

Bạn đang đọc truyện *Nịch Sủng: Chí Tôn Cường Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.